ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1960
JANUARY

REDEEMER'S VOICE

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ПЛЯТОН КОРНИЛЯК

Значення Христового Народження

о. М. Щудло, ЧНІ.

КОЛИСЬ Різдво Христа Спасителя було вповні духовим святом. Люди приготовлялися до нього строгим постом, "пилипівкою." Піст, покута, довгі молитви і скупчення приготовляли людські душі, щоб гідно відсвяткувати народження Божого Сина.

Христове Різдво нагадує два поняття: людську неміч і Божу всемогутність, людську невдячність і Божу любов, людський упадок і Боже милосердя. Христос не був геніяльним політиком, філософом чи аскетом подібним до людських геніїв, бо йнакше Він був би підлягав людським немочам, властивим людській природі послабленій упадком наших прародичів, Ада. ма й Єви.

Перед народженням Божого Сина світові не бракувало славних учителів і філософів, які видумали різні системи, щоб ущасливлювати людей. Проте ці системи і кличі не ущасливили людей, бо вони були витвором людей. В їх грудях не билося Боже Серце.

З появою Христа люди йтимуть до святости і щастя не так зберіганням різних правил і порад, як радше засвоюванням собі Божого життя через злуку зо Спасителем. Він лучить людей з Собою так як дерево лучить у собі різні вітки. Він навчить людей жити в Ньому так, щоб Його надії, гадки й думання стали їх надіями, гадками і мріями.

Кожний чоловік хотів би бути ліпшим, багатішим, справедливішим, терпеливішим, досконалішим аніж є в дійсності. Це ж

самому неможливо вчинити, бо пристрасті засильні, розум надто притемнений фальшивими засадами світу, воля занадто притемнена схильністю до землі та її приман. Божий Син стається чоловіком, сходить у світ і творить з усього людства одну велику Родину, щоб уможливити всім те, чого ніколи не потрапили б здобути власними слабими силами.

Кожен чоловік є Божим мистцем і артистом власної душі. Здібність артиста не залежить від величини театру, ані вміліть різьбаря не звязана з величиною його робітні. Хто б чим не був, він може і повинен з Божою поміччю різьбити власну душу на подобу Христа, який у воплоченні став досконалим чоловіком і показав нам, як повинна виглядати Божа людина. Христос став людиною, щоб збагатити нас не земськими добрами, а духовними скарбами, допомогти прикрасити душі чеснотами, при помочі яких людина погорджує блискучими нісенітницями, що засліплюють тілесну людину та зводять на манівці її серце, що рветься до добра і слави. Отут саме полягає християнське значення Різдва Христового.

Воно повинно пригадати людям, що Бог вчинив для них, даючи їм Свого Сина, і розбудити в людях бажання віддячитися Йому за це превелике добродійство. Дар вимагає - дару. Христос це дар Бога для людей. Що ж люди віддадуть Богу, чим віддячуться Йому? Бог не потребує земських скарбів, бо земля та її багатства вже й так належать до Нього. Бог хоче наших слів, думок, страждань і діл, щоб повернути їх у дорогоцінні скарби-перлини. Це можливе, бо Дитятко Ісус прикрашує ці мізерні діла людей Своїми безконечними заслугами і повертає їх у вічні скарби, що збагатять людей навіки.

Хто вповні присвятить новонародженому Спасителеві свої діла, журби, радощі, страхи і серце, той відчує в собі радість Різдва, для того слова: "Веселих Свят" матимуть дійсне значення і не будуть порожньою фразою, яка для загалу не має ніякого значення. Саме тому Христос **умалив Себе, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини** (Фил. 2, 7), щоб піднести людей до гідности Божих дітей і приятелів безконечного Володаря неба і землі. Св. Павло виразно зазначує: **Ви знаєте ласку Господа нашого, Ісуса Христа що, бувши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатилися Його біднотою.** (2 Кор. 8, 9).

Христове Різдво може вчинити кожну людину багатою, хоча б вона була духовним жебраком. В вефлеємській стаєнці безконечні скарби Творця завдяки Дитятку Ісусові сталися власністю людей, бо Сам Божий Син, ставши членом людської спільноти, вчинив всіх людей учасниками Своїх скарбів і ласк. Вистачає прийти до Христа і покірно за прикладом вбогих пастирів припасти навколішки перед Божим Сином, щоб стати духовними багачами. Дитя Ісус бажає поділитися скарбами з усіма, хто хоче прийняти їх.

Св. Єронім (340-420), учитель кат. Церкви, письменник і аскет, зразу мешкав у пустині, а згодом перейшов до Вефлеєму і замешкав у монастирі, який стояв біля печери, де Христос прийшов на світ. Любив Св. Письмо та часто розчитувався в ньому. Відвідував вбогу печеру, в якій Спаситель народився. Дивлячись на вбоге місце, не раз отак промовляв до Божого Дитятка: "Ісусе, як ради мого спасіння Ти дрижиш з зимна! Чим міг би я віддячитися Тобі за те, що прийшов на світ для мого спасіння?"

На це Дитятко Ісус відповіло: "Дорогий Єроніме, я нічого не хочу від Тебе! Співай тільки **Слава Богу на небі!**"

"Але ж, Ісусе, я мушу Тобі щось дати! Дам Тобі всі свої гроші!"

"Мені не треба грошей! Ціла вселенна належить до Мене. Роздай гроші вбогим і я прийму це гейби Мені подав їх!"

"Я це зроблю, але й Тобі мушу щось дати, бо інакше моє серце розірветься з болю! Дам тобі всі свої гадки, слова, діла, працю й життя!"

"Коли вже даєш, то дай усе, що маєш!" промовило Дитя Ісус.

На це Святий відповів: "Любе Дитятко, я вже все віддав Тобі. Нічого вже в мене нема!"

Ісус же до нього: "Ні, ти ще маєш гріхи, яких допустився. І їх віддай Мені!"

Єроним здивувався: "Любе Дитятко, що ж Ти зробиш з моїми гріхами?

Дитя Ісус відказало: "Понесу твої гріхи на моїх ранах на гору Голгофу і прибю до хреста, щоб знищити їх і вчинити тебе святим!"

На це повний покори святий закликав у захопленні: "Ах, любе Дитятко Боже, бери все, що маю. Бери добре, бери й зле... Візьми все, що моє, і дай мені все те, що Твоє!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

ВАТИКАН І АМЕРИКА

През. Айзенгавер відвідав Папу Івана XXIII у неділю 6 грудня 1959 р., як спинився в Римі в часі подорожі по різних країнах Европи, Азії і Африки.

Святійший Отець дуже сердешно прийняв американського Президента, хоч не було офіційного прийняття, яким стрічаються державні мужі, бо Америка не має дипломатичних стосунків з Ватиканом.

Президент Вильсон Вудров у 1919 р. відвідав Папу Бенедикта XV. Від 1797-1848 р. Америка мала дипломатичні стосунки з Папами, хоч у Вашингтоні ніколи не було офіційного дипломатичного представника Папів. В 1867 р. Конгрес відмовився платити американському представникові при Ватикані, тому відкликано його.

През. Русвельт мав особистого представника в Ватикані, Мирона Тейлера, який був там до 1950 р. В 1951 р. през. Трумен хотів нав'язати регулярні дипломатичні стосунки з Ватиканом і навіть зазначив ген. Марка Клярка на амбасадора, але Конгрес не одобрив номінації, бо протестанти сильно спротивилися, кажучи, що це запевняло б упривілейоване становище для американських католиків, що начисляють 36,000,000.

Папська Делегація перебуває в Вашингтоні від 1892 р., але вона не має державного дипломатичного характеру. Папський Делегат є тільки лучником між Папою і американською католицькою єрархією.

Американські державні мужі дуже шанують Папу Івана XXIII-го за його вирозумілість, доброту, рішучу поставу супроти комуністичного насилля і прихильність до православних і протестантів. Не було б дивне, якщо б Вашингтон нав'язав дипломатичні стосунки з Ватиканом, який являється найсильнішою моральною та духовою силою цілого світу.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

ПІЗНАННЯ ЛЮБОВИ ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ—ЦЕ ДОРОГА ДО РЕЛІГІЙНОЇ ЄДНОСТИ

(Наміреня Апостольства Молитви на Січень)

ХРИСТОВЕ Серце годне зєднати всіх розєднаних християн, бо воно є горнилом любови. Любов лучить тих, що люблять. Якщо б всі християни полюбили розлюблене Христове Серце, то воно скоро завело б єдність поміж різними віровизнаннями, бо кожен намагався б виповнити гаряче бажання цього Божественного Серця, яке сильно прагне, щоб у світі був один Пастир і одна кошара! (Ів. 10, 15).

Євангелія принесла новий ідеал релігії, єднаючи людей-братів понад расові й політичні границі. Партикуляризм жидівської і поганських релігій силкується в різний спосіб, навіть насиллям, перешкодити організованню й єднанню людей під покровом одної релігії. Не так зовнішні, як внутрішні розкладові сили являлися грізним ворогом для універсальної християнської релігії.

Догматичні спори повстають передусім про особу Божественного Основника Церкви: аріянізм вважав Ісуса Христа сотворінням вищого роду, а не Богом. Ця єресь, приготована гностицизмом, поширилася по цілому християнському Сході та загрожувала самим основам Церкви.

Перший Вселенський Собор у Нікеї сформулював чисте християнське віровизнання відносно особи Ісуса Христа та спаралїжував аріянську небезпеку для цілої Церкви.

Але остались наслідки тої небезпеки. В 5 ст. аріяни відлучилися від Церкви під іменем Несторіянів і Монофізитів, потягаючи за собою важні території, як Персію (Несторіяни) і Етіопію (Монофізити). Це було перше болюче роздертя Христової нерукотканої шати.

До того часу римська імперія сприяла єдності християнського світу своєю залізною організацією, яка вділила молодій Церкві адміністративні рамці для розвою. З адміністративним поділом римської Імперії виринули два вогнища впливів, Рим і Царгород, а з тим всіяний був принцип церковного роздору. В 11 ст. роздор був формально довершений з його фатальними наслідками, що тривають дотепер, з поділом християнського світу на два табори: східній й західній.

Двома наворотами представники обидвох Церков проголошували поєднання, в 13 ст. на Соборі в Ліоні (1274) і в 15 ст. на Соборі в Флоренції (1439), доходячи до повної згоди в догматичних правдах. Але довга розлука двох Церков витворила між ними глибоку прірву. Угода поєднання, заключена в пориві євангельської любови, остала на дальше мертвою буквою.

Пригляньмося коротенько, як фермент роздору дальше розкладає дві великі християнські групи східню й західню.

Християнський Схід не хотів вповні прийняти авторитету Царгороду. Церква Єрусалиму й Церква Антіохії вважали себе старшими й гіднішими над Церкву Царгороду. Незабаром Царгород вповні затратив престиж християнської митрополії Сходу, стаючи жертвою Турків. Повстають нові народи в турецькому царстві, в Европі над Дунаєм, в Східній Европі, в Греції. А з ними також національні церкви, незалежні від Царгороду. Вкінці молитовна й догматична єдність поміж Східними Церквами так ослабла, що не має вже тепер одної східньої зорганізованої Церкви, але цілий ряд церков, що, признаючи може ще якесь історичне першенство патріярхові Царгороду, вважають себе автономними, автокефальними відносно віри, богослуження й дисципліни. Лиш малий процент вірних Східних Церков повернувся до одности з Апостольським Престолом Риму.

Це роздроблення є наслідком першого роздору. Воно грозить християнському Сходові ще дальшим розкладом та наражає його на впливи ісламізму, поганських релігій, а то й безбожного комунізму.

Християнський Захід був також загрожуваний розкладовими чинниками. Наперед досить сильним еретичним рухом Вальденсів і Альбігенсів. Західній Церкві вдалося загамувати той рух, що заражував низи, але не потягав за собою церковного проводу. Прийшла більша небезпека роздору з переселенням Римських Папів до Авіньону.

Це були гріхи проти одности церковної, які засмучували серця вірних і викликували сльози в Святих. Собор в Констанції 1417 р. поклав на короткий час кінець цій анархії в найвищому проводі християнського Заходу. В 16 ст. новий, ще гірший роздор пошарпав християнський Захід під назвою Реформації. Лютер під претекстом реформи західньої Церкви потягнув за собою велику частину Німеччини. Кальвін відорвав від Західньої Церкви Швайцарію й деякі провінції Франції. Генрих VIII відлучив від Риму Англію. — Ось так християнський світ Заходу став розшарпаний на два дальші табори: на Католицьку Церкву й Протестантські Групи християнських віровизнань.

Яка була дальша доля західніх християнських груп? В початках протестантизм намагався насиллям і нетолеранцією задержати деяку релігійну одність посеред реформованих віровизнань. Але йому треба було занехати ту мрію, яка перечила основній засаді Реформації, — релігійній свободі. Дальші роздори точать протестантизм до такого фатального роздроблення, що не одна вже група реформаторів не вірить в божество Ісуса Христа. Справді офіційна англійська Церква признає догми й божу установу єрархії. Але авторитет цеї Церкви приз-

нають лиш ті, які хочуть його признати. Різні секти-відламки, як пуритани й методисти, видерли матірній англіканській Церкві поважне число приклонників, які розпорошилися дальше в прерізні групи серед англьо-саксонського нового світу.

Західня Католицька Церква дізнала ще інших потрясень по нещасній протестантській реформі під видами галіканізму й янсенізму.

Але зо зростаючими труднощами та небезпеками зростав теж релігійний престіж Римської Церкви.

Оце смутний білянс Христової Церкви, що її хотів Божественний Основник бачити одною — "да будуть єдино". На 2,367,737,000 всіх людей на земській кулі є лише 750,292,153 визнавців Христа, які розпадуються на три великанські групи: Католиків 425,508,920, Протестантів 196,503,520 і Православних 128,280,414.

Кому приписати цей ненормальний стан? Чи може вина по стороні Божественного Основника, який, бажаючи бачити своє діло завершене одністю, не подав відповідних засобів для зберігання тої одности? Коли ми признаємо божество Ісуса Христа, то мусимо відкинути таке припущення.

Вини треба виключно шукати по стороні людей, які противляться волі Христа й впливам Св. Духа.

Релігійні роздори, що їх цей опір спричинює, майже завжди покриваються плащиком релігійних інтересів, але на ділі відгравають рішальну ролю в цих роздорах зовсім інші мотиви, як релігійні. Це передусім політика, яка бачить в релігії першорядну моральну силу, щоб її несправедливо мобілізувати на услуги дочасних, часто низьких інтересів, особистих та національних амбіцій. Деякі нерозважні уми уроювали собі, що політична незалежність народу повинна потягати за собою релігійну незалежність від всяких "чужинецьких впливів," а всякі змагання до релігійної автономії вважається виявом високого патріотизму.

Окрім політичних расове призирство, заздрість, переціновання своєї мови, передань і звичаїв, недоцінювання чужої культури, нерозуміння чужого духа, пересаджування обопільних одрубностей, і т.п. мали свої впливи на релігійні роздори. До того ще нижчі мотиви, як особиста амбіція, впертість, прив'язання до дочасного положення, гнів, ненависть і подібні рушії — це стільки ударів ножем по нерукотканій шаті Христової Церкви.

При цьому іспиті сумління та нагоді цьогорічного Молитовного Тижня за Поєднання Християн можемо спитати всіх щиро думаючих — без огляду на те, до якої християнської групи вони належать, — всіх тих, що почитають Христа та вважають своїм обов'язком слухати Його наказів: чи цей роздор Церкви Христової на стільки погруповань не є виразним спротивом волі Христа, тяжкою провиною проти любови, згіршенням для світу? Чи християни можуть собі щиро сказати, що можна бути правдивим учнем Христа й хотіти, попирати таке фатальне роздроблення Його Церкви?

Нам здається, що кожний християнин, який почитає і любить Ісуса Христа та відчуває у своїому серці потребу здійснювати інтимне бажання Спасителя: **"Да будуть єдино",** повинен бути рівночасно апостолом Поєднання.

Станемо такими апостолами, якщо наперед признаємо, що внаслідок наших власних недостач і провин ми стали частинно відповідальними за продовжування цього скандалу роздору; якщо будемо благати Христа прощення провин проти Одности, просити Його Духа, щоб не відвертався від світу, який так слабо слухає Христа, та щоб зроджував у серцях многих діючу любов, яка вирівнює перешкоди і наближує відчужених людей.

Місійне намірення на січень: Молитва, щоб християнський Схід розбудив у собі бажання релігійної єдности.

— Логос

ЗАВДАННЯ СВЯЩЕНИКА

Вмирав один священик, що все життя трудився над спасінням грішників. Вмирав же він посеред такої радости та довір'я про власне спасіння, що це попросту межувало з зухвальством. Хтось звернув йому на це увагу, кажучи: "В годині смерти слід мати довір'я, але й треба боятися!" На це вмираючий чернець відказав: " Хіба я служив Магометові? Я служив вдячному та вірному Богові. Чого ж мені лякатися?"

Святий Ігнатій Лойоля, як згадано, був колись висловився, що був би залишився на землі, щоб помагати душам, хоча б, умираючи, був би запевнив собі спасіння. Хтось відозвався до нього: "Але ж, отче, воно невторопно наражати власне спасіння, щоб спасти інших!" Святий відказав на це: "Невже Бог тиран? Чи пошле Він мене до пекла, як зобачить, що наражаю власне спасіння, щоб здобувати душі для Нього?"

Йонатан, син царя Савла, з нараженням власного життя, вирятував євреїв з рук ворогів филистимців. Батько Савло засудив його на смерть, бо покушав меду, переступаючи батьківську заборону. Нарід довідався про це та зачав кликати: "Невже помре Йонатан, що спас Ізраїля? Царю, говорили люди, ти хочеш вбити Йонатана, який спас нас усіх від смерти?" Отак виєднали йому прощення.

Чогось подібного може надіятися священик, який спасав душі своїми трудами. В дні його смерті спасені ним душі стануть перед Ісусом Христом і промовлять до Нього: "Господи, хіба пошлеш до пекла того, хто звільнив нас від нього?"

Савло подарував життя Йонатанові, бо нарід благав його. Бог теж не відмовить прощення священикові, як душі зачнуть молитися за нього. Священик, що трудився для спасіння душ, почує, як Бог сповістить їх про вічний відпочинок. Каже Дух: "Нехай спічнуть від своїх трудів!"

Священики є зарядчиками царської палати, як зве їх Св. Проспер, "вождями та керівниками Христової отари", як каже Св. Амвросій, толкувателями Божих судів, як додає Св. Діонісій, Христовими намісниками, як кінчає Св. Іван Золотоустий.

Наймолодший Український Католицький Єпископ

Номінація єпископа — екзарха для українців католиків в Німеччині це новий доказ дбайливости Святішого Отця, Івана XXIII, про долю нашої переслідуваної большевиками Церкви.

Христовий Намісник заявив у номінаційній буллі:

"Бажаючи подбати про усталену спільноту тих, що, втікаючи з Галичини і Карпат через війну, осіли і проживають в Німеччині, Ми встановили для них Екзархію."

Преосвящ. Кир Плятон Корниляк став першим єпископом українців католиків, що пробувають в Німеччині. Це наймолодший наш єпископ у світі.

Кир Плятон уродився 6 вересня 1920 р. у Стебнях на буковинській Гуцульщині. Його батьки проживають в Європі. Батько нового єпископа був свідомим і активним учителем.

Єпископ Корниляк отримав середню освіту в Чернівцях. Філософічні і богословські науки покінчив в Римі. Там отримав докторат богословя. Рукоположення отримав з рук Впреосвщ. Арх. Івана Бучка 25 березня 1945 р. В 1948 р. отримав докторат Філософії.

В 1948 р. прибув до Америки. Зразу був сотрудником нашої церкви в Олифанті, потім при катедрі в Філядельфії. В 1950 р. став секретарем еп. канцелярії, в 1952 р. канцлером, яким залишився аж до дня висвячення на єпископа.

Він є першим українцем з Буковини, що став українським католицьким єпископом в історії нашої Церкви.

В часі канцлерства помагав душпастирям катедри і був провідником наших студентів "Обнова."

Новий Владика є людиною глибокого знання і тонкої культури, чим зеднав собі прихильність і пошану громадянства. Його патріотизм відомий нашому молодому поколінню, а солідність у праці здобула йому подив церковних настоятелів.

Єпископ Плятон прийняв свячення 7 липня 1959 р. в катедрі Неп. Діви Марії в Фільдельфії з рук Впреосвщ. Митр. Кир Константина Богачевського, Кир Авроза Сенишина, ЧСВВ, і Кир Йосипа Шмондюка. В часі консекрації Впреосвщ. Митр. Максим Германюк, ЧНІ., виголосив проповідь поукраїнськи, а Кир Степан Коціско, поанглійськи.

20 вересня 1959 р. в Мінхені відбулася врочиста інтронізація нового Владики. Було багато наших людей з цілої Німечини. Апостольський Делегат, арх. Мюнх, доконав інтронізації в приявності чільних представників Церкви і Уряду.

Наше громадянство в Німеччині палко вітало свого Архипастиря і тішилося цією, великою і далекосяжною подією, яка запевнить здібний провід нашій Церкві в Німеччині.

Всі Отці Редемптористи, Редакція і Адміністрація 'Голосу Спасителя' щиро вітають нового Владику та бажають йому:

Многая і благая літа!

УКРАЇНСЬКИЙ ЮНАЧЕ!

Українські юнаки бувають добрими патріотами, бо люблять свій край і святу Церкву. Нажаль неодин юнак не здає собі справи, що правдивий патріотизм мусить бути потверджений жертвенністю для народу.

Нарід потребує політичних і духовних провідників... Бідний той нарід, що не має духовних провідників, бо самі матеріяльні досяги не роблять народу щасливим і сильним...

Віра в Бога і мораль чинять нарід щасливим і незнищимим... Це речі, що треба їх учитися... Хто ж подасть їх нашому народові? Священики і місіонери...

Юначе, якщо любиш український нарід, чому не станеш Його Місіонером? Хто ж більше любить свій нарід ніж той Юнак, що присвячує йому своє життя, труди і здібності?

Чин ОО. Редемптористів виховує Юнаків на місіонер'в. Проповідати місії, помагати людям пізнавати Бога, закріпляти в ньому в'ру та мораль це головна ціль Чину Пресвятого Ізбавителя... Всі інші активності побічні для Отців Редемптористів...

Чому ж Ти, Юначе, не міг би стати Редемптористом? Кожен Юнак годен служити Богові та українському народові в Чині ОО. Редемптористів...

Ану, ще сьогодні напиши по інформації до:

VERY REV. FATHER MASTER
ST. MARY'S SEMINARY,
Meadowvale, Ont., Canada

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

Чому Треба Любити Ближнього?

ХРИСТИЯНСЬКА чеснота любови, що приказує людині любити Бога понад усі речі, водночас наказує їй любити ближнього як себе самого. Нашим ближнім є кожна людина без різниці віровизнання, національности, раси, віку, стану й статі.

Коли б людина любила ближнього ради нього самого чи його услугувань, то це не була б християнська чеснота любови. Людина повинна любити ближнього тому, що Бог є в нім, або принаймні тому, щоб Бог міг бути в нім. Наш ближній є дитиною Божою, братом Ісуса Христа та співнаслідником з нами Небесного Царства. Навіть коли б наш ближній не був у стані ласки Божої або не мав правдивої віри то людина повинна любити його, бо він є покликаний Богом, щоб міг посідати ці надприродні дари, і це є наш обовязок, щоб діяти принаймні через молитву й добрий приклад, щоб навернути його. Це є найсильніша спонука, щоб любити ближніх як братів. Різниці, що ділять їх від нас, є малі й незамітні в порівнанні з тим, що лучить нас з ними.

Християнська любов ближнього є тільки іншим видом любови Божої. Св. Письмо вчить нас ясно цього. Ось кілька прикладів. **"Хто любить свого брата, перебуває в світлі і нема в нім соблазни. Хто ж ненавидить свого брата, є в темряві і в темряві ходить, і не знає куди йде, бо темрява заслїпила його очі."** (1 Іван, 2: 10-11). Перебувати в світлі, це по словам Св. Євангеліста Івана перебувати в Бозі, який є джерелом усього світла, а ходити в темряві це бути в стані гріха.

Той самий апостол так продовжує: **"Знаємо, що ми перенесені від смерти до життя, бо любимо братів. Хто не любить брата, перебуває в смерті. Кожний, хто ненавидить свого брата, є убивцею, а ви знаєте, що жаден убивця не має життя вічного, в ньому перебуваючого."** (1 Іван, 3: 14-15). І він таке робить заключення, кажучи: **"Улюблені, любім один одного, бо любов є від Бога. І кожний, хто любить, від Бога родився і знає Бога. Хто не любить, не знає Бога, бо Бог це любов... Коли любимо один одного, Бог перебуває в нас, і Його любов у нас звершилася... Бог є любов, і хто перебуває в любові, в Бозі перебуває і Бог в ньому... Коли б хтось сказав: Люблю Бога, а брата свого ненавидів би, той брехун. Бо хто не любить свого брата, якого бачить, Бога, якого не бачить, не може любити."** (1 Іван, 4: 7-8, 12, 16, 20). Неможливо ясніше висказати, що любити ближнього це любити Бога!

Щобільше? Ісус Христос каже, що якенебуть діло людина вчинила найменшому з Його братів, Він уважає це як вчинене Йому Самому: **"Поправді кажу вам: Коли ви вчинили це одному з цих найменших братів, то Мені вчинили."** (Матей, 25:40). Очевидно, що Христос не дозволить перемогти Себе в щедрості, і Він якнайщедріше винагородить різними дарами за найменше услугування, вчинене Йому в особі Його братів.

Яка потішаюча ця правда для тих усіх, що з любови до Бога люблять свого ближнього і доконують матеріяльних і духових діл милосердя; наскільки більше потішаюча вона для тих усіх, що віддали все життя своє для діл любови, ревнощів і апостольства! Кожної хвилини дня вони услуговують Христові в особі Його братів і кожної хвилини дня Христос також працює в їх власних душах, щоб пасти й удосконалити їх!

МЕСІЯ—ПОСЕРЕД НАС!

Вже страх зганяв тиранам сон із віч
І в душах спіли вже пророцькі мрії,
Як дивне сяйво засіяло в ніч
І Син Господній воплотився з Марії.

Під гомін труб, під неба ясний спів
Сповнить прийшов одвічні заповіти:
Гадюче жало стерти в боротьбі,
І хрест заткнув на всіх кордонах світу.

Промчала вість. Зжахнувсь юдейський цар:
"Хто тут посмів загрожувать столиці?!..."—
І тисяч воїв скаче крізь базар
І сіє смерть в скаженій огневиці.

Та марний шал твій, Іроде, і брязк
Безумних лез, що точать крови моря...
Не вб'єш Месії! Він—посеред нас!
Над Вифлеємом сходить віща зоря.

М. Ц.

ЛИХА ЗВИЧКА

"Непомітно впаде, хто нехтує малими речами". (Сир. 19, 1). Святі застосовують ці слова до оспалого та кажуть, що оспала людина зразу затратить побожність: "Відпаде від побожности", а потому випаде з ласки та впаде в гріх, переходячи з легковажених простительних прогріхів у тяжкі смертельні гріхи. Евсевій Емісенський каже, що тяжко берегтися смертельних гріхів тому, хто не боїться легкими зневажати Бога. Трудно воно не впасти в тяжкі гріхи, якщо хтось не лякається легких. Господь слушно дозволить, додає Св. Ісидор, щоб попав у тяжкі злочини, хто не звертав уваги на менші провини. Бог дозволяє на тяжчі провини, якщо хтось нехтує малими. Малі хвороби не дуже шкодять здоров'ю, якщо вони рідко трапляються. Якщо ж вони часті та численні, то легко можуть спричинити смерть. Св. Августин пише: "Бережешся великих проступків. Що ж робиш із малими? Ти стряснув скелю, але вважай, щоб пісок не присипав тебе!" Уникаєш тяжкі упадки, а не боїшся легких. Каменюки смертельного гріха не позбавили тебе життя, каже Святий, але вважай, щоб не присипала тебе піскова купа простительних гріхів. Знаємо, що тільки смертельний гріх вбиває душу. Хоча б не знати, як багато було простительних гріхів, вони не годні позбавити її Божої ласки. Проте треба звернути увагу на перестороrу Св. Григорія, який каже, що звичка часто допускатися простительних провин відбирає страх Божий, якщо не каємося та не стараємося поправитися. І легко воно переступити з легких до смертельних гріхів, як душа затратить страх Божий. Звичка полегшує справу так, що не злякаємося допуститися навіть смертельного гріха. Св. Доротей додає, що хто гордить легкими провинами, той наражається на небезпеку попасти в повну нечуліть. Хто не зважає на малі упадки, той пробуває в небезпеці попасти в загальну нечутливість так, що й не зжахнеться навіть смертельних гріхів.

Н. Королева

ІРОД

— І дійсно сам ти, на власні твої очі, бачив ту чудодійну зорю? І небо, що відтулилось? І чув ті надземні голоси, які стверджували, що дитина та є дійсно Божий Син, надія народів?

Геліодор — "тінь тетрархова", як називали його дворяни, постелився листом і розклав руки: — Міцний володар сам знає, що Геліодор не може вірити темним байкам темних вівчарів. Зрештою, дозволю собі гадати, що й тобі, великий, байдуже, чи Божий то Син, чи ні, пророк чи майбутній їх ватажок десь там народився. Хіба ж Ромуль і Рем не обидва були синами Марса?! Але ж переможцем може бути тільки один. Це — ти, наймогутніший . . .

Тетрарх нетерпляче перепинив рабське красномовство:

— Стривай; але ж маги? Халдейські мудрці, щось же вони тямлять. А говориш, що сам бачив, як вони вклонялись, як принесли дарунки. Ти ж сам чув їх пророцтва.

— Не можу я, твій найвірніший раб і послужник, сказати, що під його лівим оком засмились мої очі, або не чув того, що ввійшли в мої вуха . . .

— І не повернули . . . Не прийшли назад до мене, хоч і наказав я це цілком певно, — думав у голос тетрарх.

Ці думки так його дратували, що під його лівим оком засмикало й швидко замиготіло нервове тремтіння. Як завжди, коли Ірод втрачав рівновагу.

— Може пізнали тебе? Чи ти прозрадив, йдучи з ними, що я тебе послав назирці?

— Хто б посмів тебе зрадити, сонце всесвіту? — підвів на Ірода повні перської вірности, але також і легкої тривоги, очі Геліодор. — Мудрість твоя, промінний, трохи осяяла й мене від часу, як в орбіті світла твого я перебуваю. Тож, ні, володарю, я не йшов з ними, лише за ними. Не відступив ані на крок. А в печері вифлеємській був я поміж пастухами, кочовницьким вівчарем переодягнений. Мудрці, як звелів ти назвати мандрівних отих зорезнавців, злякалися твоєї справжньої мудрости, і втікли. Втікли, пануючий, бо ж зрозуміли, що їм місце між пастухами, а не за володаревим бенкетом . . .

Ірод витер чоло рукою.

— Угу . . . бенкет . . . Так, ще сьогодні той бенкет . . . Стільки тих турбот і праці . . . А тут маєш ще того Месію, Спасителя народів . . .

— Та що таке перед твоєю міццю Месія? — зайшовся щирістю Геліодор. — Лише єдине твоє слово, єдиний рух твоєї всевладної руки.

Ірод прижмурив стрибаюче око, а другим трохи призирливо дивився на свого найдовіренішого слугу, знав ціну улесливих слів і запевнень вірности, але також знав ціну своєї влади і розмір слухняности, з якою приймали кожну його примху покірливі підданці. Прижмурив і друге око, а губами глузливо посміхався. Справді: кого він має боятись? Плазуючих рабів, яким дарує золото? Чи тих, що не золото, але щоденний хліб діставали є його ласки?

Зробив рукою недбайливий знак, що хоче лишитись сам. Геліодор, радий, що обійшлось без вибуху гніву, склавши на грудях руки, прикрашені перстенями та браслетами, й кланяючись раз-у-раз, відступив до дверей, не обертаючись до володаря спиною. Нарешті, замовк брязкіт його нашийних прикрас, ланцюгів та амулетів. Важкі фалди заслони-килима повисли нерухомо над виходом і в покою тетрарховім запанувала повна тиша. Ірод залишився в своєму кріслі, що нагадувало курульне. Його тяжка думка розкручувалась помалу, немов повільний віл тяг велику вагу на високий копець. Нехай би, дійсно, Син Божий! . . . Нехай собі . . . Чи ж мало було їх на світі, синів богів та богинь? . . . Діоніс, Феб, Аполлон . . . Діяна . . . І, що з того? Вибудують кілька нових храмів, настановлять нових жерців, назначать нові святкування. І добре. Ні світ, ні людство на цьому нічого не втратять. Навіть придбає нове джерело розваги та забав . . . Але те дивовижне вірування, з яким він здибався тут, в Юдеї. Цей Месія нібито має відібрати владу всім володарям, стане одиноким, за ким підуть, кого будуть слухати всі. Він обіцює радість і життя вічне . . . "Хто ж ти, що боїшся людини?" — згадав слова, читані в тих незрозумілих, таємних і темних пророцтвах юдейських. Студіював їх, бо ж той загадковий прийдешній Месія чомусь не йшов йому з голови. — "Боїшся людини, яка вмирає, а Господа Творця свого забуваєш", — говорить їх пророк Ісая. — "Що-

НОВА КОЛЯДА

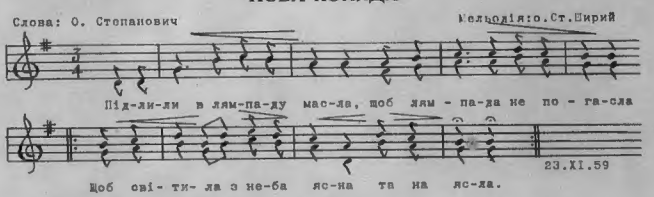

Біля Ясел Мати Божа,
Мати Божа, Панна гожа,
Панна чистая, хороша
Наче рожа.

Нахилилася, розквітла,
І на мить немов осліпла—
Стільки впало в очі світла,
Стільки срібла!

"Сіно тепле, та не досить,—
Загорнути б його в коси..."—
Теплу ніч у Бога просить
Йому Йосип.

Просиш, Йосифе, не всує,—
Круторогі у хліву є,
Нім-язик та вухо чує...
Бог вартує...

Ось вони все ближче, ближче,
—Сиві, гливі і які ще...
На дитину кожен дише,
Щоб тепліше...

Мов лямпада повномасла
Світить Панна чиста-красна...
Повні срібла світять ясла...
Ноче ясна!

денно тремтиш перед лютістю гнобителя, що задумав стратити тебе"... Хм... Для них — гнобитель, це він, тетрарх... Ах, на всіх безсмертних!... Добре! Коли він гнобитель, то мусить він їм показати, народженим, і ненародженим, і мудрецям, і пророкам, що там, де є він, Ірод-Тетрарх, не може й не буде іншого володаря, як тільки він сам. Досить! Жодних Месій, жодних спасителів, і жодних надій! Він дбає сам про всіх і нема їм чого ані надіятись, ані виглядати спасіння. Без пророків він і сам добре знає, кого взяти під захист, над ким простягти руку караючу... Але треба цей... непорядок якось припинити...

Підвівся й підійшов до вікна. З-поза відтягненої заслони вилився на нього промінчастий пурпуровий водограй променів вечірнього сонця. Пурпур постався йому до ніг, одяг його освітленим плащем, увінчав червоною авреолею.

— Почекайте! Я таки знайду на вас незабутній спосіб! — промимрив, відвертаючись від сліпучого проміння. — Не забудете довго мого ймення!...

Здалеку долітали різні звуки сурми. То сповіщали з юдейського храму, що настала година офірування й молитов...

А ввечері розмови гостей, співи, флейти й арфи не розгладили зморщок на тетрарховому чолі й не втишили підстрибування його повіки. Він все думав, автоматично перекидаючи з руки в руку охолоджуючу кришталеву кулю, й помалу висмоктував з келеха охолоджене снігом вино.

Гостей огорнув неспокій, який щодалі збільшувався. Ох, ті турботи на чолі володаря, це ж — хмари на небі: що більше їх, то неминучіша хуртовина! Яка ж причина? Вісті з Риму? Нездоров'я... Ой, ой, хто ж буде в неласці? На кому зірветься досада панська?

Поривали холодного вітру перелітали невисловлені запитання, а прикрашені вінками голови схилялись одна до одної, питаючись лише поглядом.

Раптом блиснули тетрархові сіроолив'яні очі. Наче мить помолодшого обличчя. Ірод у'явся поглядом в рудоволосу сирійську танцюристку, що звивалась перед ним на широкому килимі. Танок її був низкою поз, переливчастих, мов гра хвиль, змінливих, як форми хмарок. Хвилинами її всю накривало мідяно червоне волосся, хвилями виринало алебастрово-бліде обличчя й пружний торс, ясно обвішаний дзвонячими прикрасами. Дим ладану з золотих кадильниць інтригуюче сповивав дівчину, творячи ніби якусь містерію в храмі.

Тетрарх, не відриваючи очей від танцюристки, нахилився до Геліодорового вуха. А той з радісною слухняністю схилив голову, щасливий, що зрозумів і поділяє володареве захоплення, яке розжене тучу. Але ж враз обличчя "тетрархової тіні" згасло.

— Наказую без проволоки вимордувати всіх хлопців від двох років і нижче, — спокійно проказав Ірод. Найпильніше провести наказ у Вифлеємі та околицях. Месія-людина не врятується. Бога ж вбити не можна. Зрештою, — тетрарх усміхнувся на повні уста, — Бог мені нестрашний, бо ж наші шляхи різні й не можуть зустрінутись. Нам — не подорозі.

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

Модерний підхід до українського соціяльного католицтва

ХРИСТИЯНСТВО ставляє великі вимоги людині: Не кожен хто говорить до Мене "Господи, Господи!" увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця Небесного! (Мат. 7, 21). Св. Яків додає: "Як тіло без духа мертве, так і віра без учинків мертва." (Як. 2, 26).

Чи український народ релігійний і побожний? Відповіді бувають дуже противорічні. Від тих, що зовуть його "розп'ятим Месією Східньої Европи" та "найбільш релігійним серед усіх Слов'ян" аж до тих, що зовуть його: "найменш християнським з усіх народів світу" (теза одного прелегента на з'їзді в пошану роковин коронації Данила у 1953 р.) Де правда?

За Костомаровим ("Книга Битія" та "Дві руські народности") українці відзначаються сильною чутливістю, що при відсутності раціоналізму веде їх до глибокого релігійного змислу. Їм вроджена віра в перемогу Добра; як ідеалістам, противний їм матеріялізм, шкурництво, загарбницькі війни. Дорожать вони ідеалом волі та рівности. Український месіянізм це база "Книга Битія."

Але для модерного підходу до українського католицтва конечно теж взяти під увагу великі зміни, що зайшли в психіці українців за сто літ, зокрема останніх 40 літ. Крім далекого впливу Просвічення 18 ст. та Французької Революції 1789 р. на відхристиянення народів вплинула теж індустріяльна революція 19 ст., а головним чином економічні та соціяльні зрушення 20 ст. І в Україні теж вони привели до переіначення цивілізації народних мас, а вона створює зовсім інші, часто складні умови релігійного життя українців. До 1920 р. в СУБ і ОУЗ, та аж до 1939 р. на ЗУЗ ця цивілізація не була антихристиянська. Після цих дат вона стала виразно такою.

До першої світової війни і під московською і під австрійською займанщинами модернізація країни поступала сильно сповільненим темпом. Тут і там будуються "цісарські дороги", подекуди проводяться залізничі шляхи. В часі війни Австрії проти італійців чимало вояків українського роду попадають в прямий контакт з Заходом. По обидвох сторонах Збруча та сокальського кордону по повітових містах і більших місцевостях зростає число державних урядовців: поштовців, листоношів, залізничників і вчителів.

Цей процес прискорюється після першої і другої світових війн. Поширюється комунікаційна сітка для осіб, товарів та ідей. До 1939 р. по багатьох читальнях і приватних домах було вже радіо та ровери. Уліпшуються методи рільництва. Поволі поруч "хлібороба з плугом і кіньми", або "робітниці з сапою чи рискалем" на полях появляються машини. Повстають товариства "Сільського Господаря," кооперативи, молочарні, виходять в ужиток хліборобські про-

дукти. Самозрозуміло, що прихід до влади большевиків у 1920 і 1939 рр., в противенстві до країн Західньої Европи, радикально в нас вбиває цей природний розвиток в бік колективізації та повного зубожіння всього населення.

Світогляд селянства і робітництва за 40 літ режиму переіначується. До революції він складався з твердного поєднання селянського світогляду з християнством. Він переходив з роду в рід. Селяни жили релігією, хоч трудно було б від них вимагати глибокого зрозуміння всіх релігійних актів. Релігійна практика переходила з батьків на дітей, при чому в загальному душпастирі і учительство були "моральними володарями душ." Відвідувати церкву в неділі і святочні дні, хоч раз у рік висповідатися, просити офіціяльних послуг священика з нагоди народин, вінчань і похоронів увійшли в найглибшу традицію сіл і міст. Відмовлення участи в церковних Тайнах і релігійному похороні, можливість напрямування душпастирем такого чи іншого етичного відхилення одиниці від віками освяченої норми, сповняли маси спасенним страхом і змушували до зберігання цих норм. Тільки одиниці потрапляли з цих чи інших мотивів виломатися зпід цього морального натиску. Громадні чи сімейні вияви віри й практики побожности скріпляли та вдержували релігійну атмосферу. Всі ще добре пам'ятаємо празничну атмосферу неділь і багатьох свят, різдвяні і йорданські свята, ходження душпастирів з йорданською водицею по домах і весняне благословення нив, свячення овочів і квітів, виводи породілей і десятки інших "чинів."

Дальше спільна молитва перед їжею і по ній, спільна вечірня молитва, атмосфера коляд, щедрівок, гачілок, великопосних обмежень і страсних пісень по храмах. Приблизно від 1900 р. зачалось ще більше пожвавлення релігійного життя в Західній Україні завдяки праці нових кадрів більш по-модерному вихованого парафіяльного і чернечого духівництва, завдяки щораз численнішим виданням релігійного змісту, заснованим братствам, парафіяльним місіям, культові Пресв. Серця Христового й молитві на вервиці, прославленню Пресв. Богородиці в місяці травні. Серед православних українців совєтської, польської, чи румунської займанщин проявлялось релігійне відродження в зв'язку з боротьбою за українізування Церкви і богослужб, хоч це відродження проходило радше в сенсі національного усвідомлення, аніж релігійного поглиблення духового життя народу. Вичислені досі релігійні кадри держали народ цупко в етичних карбах та віками зроджували пишний капітал чеснот.

В першій половині 20 ст. оці віковічні кадри зворушились, в більшості областей завалились. До цього спричинився і прихід нової цивілізації і совєтський режим. Раніше селянство вповні підлягало природі. Тепер техніка навчила їх володіти нею. Раніше храм і приходство були осередньою точкою, довкруги якої скупчувалось заінтересування села чи містечка. Радіо, преса, обов'язкова військова служба, поширення і улегшення комунікації, швидкий зріст техніки, машинерії, фабрик, вплив і перевага міст, і врешті прихід большевизму перевернули традиційний стиль життя і посередно чи безпосередньо вдарили по релігії.

Візьмемо під увагу міста. Як на Заході так і в нас вільнодумство, цебто антихристиянство вливалось різними руслами в міські середовища в Україні. Драгоманівщина, радикалізм і соціялізм всіляко послабювали релігію у нас. Це факт.

Робітнича кляса, кляса пролетарів зродилася у нас, як дитя індустріялізації кінця 19-го і першої половини 20 сторіч. І в нас її роля зростає невпинно за сто останніх літ і в тому часі, коли вплив Церкви на неї стало меншав. Тойнбі так схарактеризував пролетарів: "Вони належать до давної суспільности і водночас сильно відчувають, що не є органічно її дійовими і повноправними членами." А соціолог Грав'е висловлюється: "Менше визначуємо поняттям пролетаріяту низькість платні, аніж географічним і моральним відмежуванням від решти громадянства."

Можна сказати, що в багатьох околицях Західньої Европи уже від 1830 р. робітництво зачало усвідомлювати себе у безрелігійності. Факт цей ствердив прилюдно Пій XI в 1925 р. Ось його слова: "Найбільший скандал 19-го сторіччя в тому, що Церква втратила робітничу клясу." В 1846 р. один священик писав: "Неприємно говорити про це: в Парижі не знайдеш і одного десятка священиків, що ревно і виключно працювали б для робітничої кляси."

Суддя: "Чому ви вкрали телефонічні дроти?"

Підсудний: "Бо вони нікому непотрібні."

Суддя: "Чому нікому не потрібні?"

Підсудний: "Пане судде, не вдавайте... Хіба ви не знаєте, що вже вийшов бездротний телефон?"

ЧИ КАНАДА ДІЙСНО НАЛЕЖИТЬ ДО КАНАДІЙЦІВ?

Це залежить, що розуміємо під цим питанням. Як іде про НЕРУХОМЕ майно, от як поля, ліси, тощо, то канадійці посідають їх в 90%. Як іде про індустрію, то вони посідають тільки трохи більше ніж одну ТРЕТИНУ.

До кого ж належать дві треті канадійської індустрії? До чужоземних вкладників (шировців), особливо до американців. В виробничій, оливній і вугільній індустрії американці контролюють її в 48% і ця контроля щораз більше поширюється. Так само британці, бельгійці, французи і німці мають свої уділи в канадійській індустрії, які невпинно збільшаються. Тим часом уділи канадійців від 1954 р. впали з 45% до 38%. Канадійський уряд платить високі проценти тим, що вкладають свої гроші у розвій Канади. Це притягає чужоземних капіталістів. Тим часом громадяни Канади цебто канадійці жалують ризикувати власною кишенею. Вони тримають свої гроші в безпечних банках, а потім не один із канадійських патріотів скаржиться, що чужинці захопили в свої руки канадійський бізнес. От недавно канадійські часописі подали цікаву вістку, що канадійці одної фірми відпродали свої уділи, які закупили американці.

Слід пам'ятати, що хто нічим не ризикує, той нічого не зискує.

Дон Кіхот казав: "Кожен зуб в устах людини має більшу вартість ніж діямант."

1. Чи можна зискати більше повних відпустів у той сам день аніж один?

Особа може зискати тільки один повний відпуст на день, бо повний відпуст це повне прощення кар за гріхи. Проте воно дуже тяжко зискати повний відпуст, бо до цього треба досконалого жалю і досконалої любови. Через те люди звичайно доступають частину прощення кар. Другий повний відпуст простить ще іншу частину кар, і.т.д. Отож кожен повинен старатися зискати всі можливі повні відпусти.

Повний відпуст можна зискати за відбуття Хресної Дороги, за відмовлення вервиці перед Пресв. Тайнами та відмовлення молитовки перед або по Св. Причасті: "Ось я добрий і пресолодкий Ісусе..." За душі в чистилищі можна зискати декілька повних відпустів, якщо хтось відбуде повище згадані практики з актом досконалого жалю і любови.

2. Чому нескромно вбрані жінки і дівчата допускаються гріха?

Тому, що викликують у других погані гадки, бажання та ведуть їх до нечистих гріхів. Хто є для ближнього добровільною нагодою до гріха, той сам грішить. Хто свідоме дуже нескромним одягом викликає в інших дуже погані гадки чи бажання, той допускається смертельного гріха, бо любов до ближнього заборонає вести інших до гріха. Святі твердять, що багато дівчат і жінок ідуть до пекла за нескромність в одягах.

3. Маю мужа пияка. Що я година зробити, щоб відвести його від пянства?

Люди стають пиякми з різних причин: одні тому, що мають страшні жінки, другі тому, що чуються нещасливі вдома, інші через брак релігій, ще інші через лихе товариство.

Треба усунути причини, що ведуть чоловіків до корчми. Жінка повинна намагатися вчинити чоловіка щасливим удома, тоді не буде понукувати щастя в горілці. Якщо сама жінка не година дати собі ради, то повинна попросити помочі в Отця Пароха, в доброго лікаря, або в товаристві Анонімних Алькоголіків. Це товариство складається з самих бувших пияків, які позбулися лихої звички та помагають іншим перемогти цей тиранський нахил. При цім треба молитися за мужа, гарно поступати з ним, бо инак це хвора людина, та намовляти його часто приступати до Св. Тайн. Сповідь і Св. Причастя це найкращі ліки на пекучі злі звички.

4. Моя нехрещена дитина вмирала. Я охрестив її, але тоді я мав смертельний гріх на душі. Чи це хрещення була важне?

Хрещення було важне, бо не чоловік, а сам Христос вділяє душі освятну ласку, як вона належно приймає цю Святу Тайну. Проте треба було вперед зробити акт досконалого жалю, щоб позбутися смертельного гріха. Хто в стані смертельного гріха вділяє другому тайну хрещення, той подібний до чоловіка, що брудною рукою

(Продовження на стороні 30-й)

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА

Впр. о. Ігумен і парох Степан Іван Шавель, ЧНІ., відсвяткував своє 25-ліття священства 29-го листопада 1959 р.

Ювілят уродився в Жиравці 7-IX-1910 р. Гімназію закінчив у Ювенаті в Збоїсках, богословські студії в Бельгії, а новіціят у Голоску Великім.

Зразу був професором у Ювенаті в Збоїсках. В 1936 р. виїхав до Канади на апостольську працю. Пробував у наших домах в Йорктоні, Айтуні і Роблині, де був настоятелем і парохом. Від 1949 р. став директором друкарні 'Голосу Спасителя.' Провадив її до 1957 р., коли став настоятелем і парохом у Йорктоні.

Сестри Служебниці в Академії і Брати Християнських Шкіл в Колегії справили ювілятові гарне прийняття. Співбраття вшанували ювілята в Йорктоні 12 серпня, бо в тім дні в 1934 р. прийняв рукоположення на священика.

Йорктонський дистрикт і головно парафіяни Йорктону вшанували ювілята 29 листопада в параф. залі в Йорктоні. Заля була набита гістьми. Як вияв вдячности й оцінки за невпинну працю парафіяни і приятелі подарували йому священичі ризи і телевізійний апарат. В святкуванні взяли численну участь співбраття з Роблину і Айтуни. Проповідником був Впр. о. Ігумен Г. Шишкович, ЧНІ.

В часі ювілейного бенкету, поміж численними бесідниками, дуже гарно промовляли: Впр. о. декан П. Криворучка, Впр. о. декан М. Колодій, і Всеч. о. В. Фляк.

На Многая Літа, Ювіляте!

Жінка: "Мій коханий, надходить Різдво. Треба обмінятися дарунками. Я куплю тобі краватку, а ти мені—гарне футро!"

Учителька, до першаків: "Гей, діти, за що треба дякувати Богові в дні подяки?"

Маленька Марійка: "Прошу пані, я дякую Богу за те, що я не є індиком."

Хтось спитався одного філософа, коли людина найкраще виглядає? Філософ подумав хвилинку і відповів: "Тоді, як тримає замкнені уста!"

о. Н. Якимишин, ЧНІ.

СИЛА ДОБРОГО ПРИКЛАДУ

Життя і активність фаєрмашів, інфірмерок, поліцаїв, жовнірів, і інших великих і славних людей мають великий чар і приману так, що та молодь дивиться на них як на свій ідеал і постановляє іти їх слідами.

Навіть як постаріємося, то всетаки приклад славних людей має великий вплив на наше життя, нераз більше як ми хотіли б признати.

Цей приклад може бути добрий або злий. Добрий приклад другого може на нас так вплинути, що стаємо ліпшими, а злий спонукує, щоб бути гіршими. Отак наше власне поступування може зробити другого ліпшим або і гіршим.

Була одна пара молодят. Він був католиком, а його жінка некатоличкою. Він впродовж життя ніколи не занедбав відмовляти навколішках ранішні і вечірні молитви. Двадцять років пізніше його жінка навернулася і охрестилася. Пізніше оповідаючи про це, ця жінка сказала: "Одна річ, що помогла мені повірити, це був приклад мого чоловіка. Якщо така релігія могла його притягнути навколішки два рази на день, то ця релігія мусить мати в собі багато більше, як я собі уявляла."

Другий приклад. Одного разу маленьку Марусю привезли до шпиталя на операцію. Коли лікарі поклали Марусю на операційний стіл, лікар зачав потішати її, щоб не журилася і не була нервова: "Я так зроблю, що підеш спати." Маруся поглянула на нього і сказала: "Якщо піду спати, то вперед мушу проказати свої молитви, бо я перед спанням відмовляю їх." Піднявшись, клякнула на цьому операційному столі і перехрестилася. Всякий рух в операційній кімнаті спинився, як ця дівчинка відмовляла молитви. Потім спокійно лягла і пішла спати під впливом етеру. Кілька днів пізніше лікар прийшов до її ліжка і промовив: "Марійко, дехто сказав би, що твоя операція вповні не вдалася. Я сказав би, що вона таки вдалася. Коли ти молилася на операційному столі, щось в мені сталося. Тої ночі я сам відмовив молитви перший раз по довгих роках. А нині рано я пішов до Св. Причастя вперше за тридцять років."

Ось доказ, як добрий приклад може зробити добро. Зрештою не треба наводити аж надто багато прикладів, щоб переконатися про це. Кожний з власного досвіду знає, як приклад других впливає на добре або на зле. Якщо хтось других критикує або обмовляє, чи ми тоді не є схильні, щоб прилучитися до цієї обмови? Або коли бачимо якесь добре, благородне діло виконане, чи це не впливає на нас, щоб і ми також щось доброго зробили?

Час від часу треба спитати себе самих: чи мій приклад, от скажім, в молитві, в бізнесі, в заховуванні релігії, в поведінці в церкві чи в приниманні Св. Тайн не міг би бути кращий, щоб других притягнути до Бога і зробити їх ліпшими?

Таке поступування поможе і нам самим щораз більше вдосконалювати себе самих і запевняти собі вічне щастя в небі.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Святий Григорій Назіязенський

(Один із Трьох Святителів)

Св. Григорій Назіязенський, (325-389) це одна з найбільших постатей в історії східнього Християнства. Єпископ, проповідник, учитель католицької Церкви, мистець слова, аскет і контемплятивний дух, неустрашимий оборонець догми Пресв. Тройці проти аріянів блистів не тільки за свого життя пречудними чеснотами, але й досьогодні залишається для християн взірцем досконалости й святости.

З природи схилявся до контемпляції й тужив за самотою, бо не любив світового галасу, тому з роками в ньому людина молитви щораз більше брала верх над людиною діла. Цим саме він відрізнявся від свого друга, Св. Василія Великого, що, не зважаючи на любов до молитви й самоти, потрапив був займатися прерізними справами своєї єпархії.

Проте потреба вміла змусити його брати участь у боротьбі з єретиками аріянами, щоб захищати між народом віру в Пресв. Тройцю, яку ці безбожники намагалися знищити, заперечивши Божество Спасителя.

Хоч не дорівнював Василієві організаційним і адміністративним хистом, проте перевищував його силою й красою слова, тому й він один із найвизначніших проповідників Церкви.

Народження Григорія

Григорій Богослов — так історія назвала його за глибоке знання й виклад богословя — уродився в Назіянзі в Малій Азії. Нонна, його мати, була надзвичайно ревною християнкою. Батько Григорій зразу належав до певної секти, але згодом навернувся до Церкви та став надзвичайно ревним апостолом Христової Євангелії.

Його батько був завжди розумною та чесною людиною, тому й не дивниця, що мешканці Назіянзу повірювали йому різні публічні уряди, які він справляв бездоганно.

Григорій покинув сектанство та став католиком завдяки благородному впливові своєї святої подруги. Перша їх дитина була дівчинка, що вони назвали Горгонією. Побожні батьки благали в Бога синка й ще перед народженням присвятили його Богові.

Господь відповів на їх благання й послав їм Григорія.

Батько нашого Святого був обтяжений прерізними публічними справами, тому довірив виховання сина своїй подрузі Нонні. Григорій завдячує своїй матері ціле своє виховання, глибоку побожність, ласкавість, лагідність, ніжність характеру і подиву гідну побожність.

Вплив благородної матері й часте читання Св. Письма викликали в молодому хлопчині бажання зректися світу та віддатися Христові.

Освіта Григорія Богослова

Майбутній богослов отримав перші початки знання про Бога від рідної матері та домашнього вчителя Картера. Проте вище виховання було конечне в тих часах для дітей шляхетних батьків. Це виховання мало бути класичне й християнське.

Висилаючи сина в світ здобувати знання по різних школах, батько подав синові пречудні поучення й перестороги, що стали для Григорія дороговказом на шляху життя й зберегли його від лихого впливу нераз поганського оточення, як це було в часі студій в Атенах.

Зразу Григорій учився в Кесарії, столиці Кападокії, що мала славних учителів і була сливе зовсім християнським містом. В Кесарії Григорій запізнався з Василієм Великим, хоч покищо обидва студенти не стали другами. З Кесарії подався до Олександрії, що в тих часах була славна на ввесь християнський світ як вогнище християнської культури та горнило християнського життя, бо там була славнозвісна школа Оригена та Климента, яка пречудно зливала в собі геленську й християнську культуру.

Закінчивши науку в Олександрії, Григорій подався до Атен, про які Лібаній каже: "Це було світло Греції, як освічує цілий світ. Хто бажав уходити за мужа науки, той мусів здобути диплом у цім місті. Туди напливала молодь з цілої розлогої римської імперії, щоб здобувати знання в місті Платона й Демостена."

Атени були університетським містом світу. Старинність Атен манила молодь до себе. Це місто стало сливе інтернаціональним через наплив студентів різних народностей, бо звідтіля промінювала на різні краї велич геленської культури.

Григорій вибрався до Атен десь між 348-350 роком. Тут біля Кипру в часі подорожі по морю захопила його 20-дневна буря, що грозила кораблеві розбиттям. Зо сльозами в очах Григорій упав навколішки й благав в Бога порятунку. Всі моряки пішли за його прикладом. Буря минулася й він щасливо прибув до Атен.

В Атенах Григорій знайшов дивне середовище. Тут були два світи: завмираючий поганський і зростаючий християнський. Побіч артистичних поганських святинь здигалися величні християнські храми. Населення, студенти, ба й професори ділилися на християн і поган.

Вулиці кишіли від бурхливих і жадних науки та забав студентів. Григорій без вагання станув по стороні тих, що намагалися защепити християнську культуру на завмираючій геленській величності. Чудові поганські святині, численні статуї божків і богинь, чар величної штуки лихо впливали на студентів, які не були утверджені в вірі. Не дивниця, що християни боялися, щоб Атени не псували їх синів, що в Атенах здобували знання.

Тут стрічалися геленський раціоналізм і християнський догматизм, людський розум і Боже обявлення, філософія і Божий авторитет. Людина мусіла рішатися й стати або покірним учнем Христа, який руководиться світлом віри або перетворюватися в циніка, стоїка, що намагається своїм розумом зглибити тайни світу та життя. З цих двох відмінних філософій життя випливало питання: "Що-що людина живе на світі: для роскошів і приємностей чи для здобуття вічного щастя через помірковане вживання земських дібр?"

Зразу ці дві філософії підозрівали й переслідували себе, як це було в часах кривавих гонень християнства римськими імператорами. Згодом християнство перемогло, вийшло з катакумб і стало втягати в себе все, що було добре та шляхетне в поганській філософії.

Погани твердили, що їх царі це боги. Церква навчила народи, що всяка влада походить від Бога, Царя вселенної, тому її треба слухати, як вона законна та не противиться в своїх розпорядках Божим законам. Замість поганського партикуляризму, національної загумінковости Церква витворила в людстві поняття, що всі народи рівні, бо творять одну велику Божу Родину, **де нема ні грека, ні юдея, варвара, скита, невільника та вільного, але все та в усьому Христос.** (Кол. 3, 11).

Христова Церква зреформувала ідею, що "людина людині є вовком" і заступила його понятям про загальне братерство, що обнимає всіх людей, не зважаючи на їх расове походження, ступінь культури, природного багатства та національної могутности. Всі люди рівні собі, бо вони діти одного Батька, Бога, що є Творцем усіх народів. З цього загального братерства народів природно виплив приказ: **Любитимеш ближнього свого як самого себе!** і **Не чини другим, що тобі немиле!**

Над досягненнями людського ума поставила вона непомильний Божий авторитет, а грецьку поганську філософію доповнила Христовим обявленням.

Отак витворилися в світі християнська філософія та богословя. Св. Григорій Назіязенський немало натрудився, щоб витворити цю гармонійну синтезу, яка складалася зо здорових елементів поганської грецької філософії та християнського обявлення. Він сам каже: "Не треба понижати науки, як це дехто робить. Навпаки, слід назвати невіжами й нерозумними тих, що нехтують наукою."

Слід зазначити, що поганська література, мистецтво, філософія, культ божків, святкування та обряди мали погубний вплив на менше вишколених юнаків, що не знали якслід своєї християнської віри. Св. Григорій згадує про свого шкільного товариша, царя Юліяна Апостата, що згодом відпав від віри та став криваво гонити Христову Церкву, намагаючись воскресити завмираюче поганство в римській імперії. Юліян був братом царя Галля. Слабеньке та плиткеньке його виховання в християнській вірі не потрапило захоронити його від впливу поганства. Бурхливий, неспокійний Юліян зручно шукав розголосу та часом заходив до кружка Григоріевих товаришів, що створили христи-

янський гурток, щоб так легше зберегти свою віру та виминути небезпеку заразитися поганським духом. Григорій каже, що вже тоді добачував у Юліяні майбутнього апостата "з його непевного ходу, неспокійного погляду та нелогічних розмов.

Товариші нераз чули, як огірчений Юліян кликав: "Який бич римська держава виховує собі! Дай, Боже, щоб я був фальшивим пророком!"

Ставши царем, Юліян почав безмилосердно нищити Христову Церкву.

Проте під кінець недовгого життя признав свою поразку. Вмираючи від ран отриманих у бою з персами в 363 р., Юліян розпучливо закликав: "Галянине, (Христе), ти переміг мене!"

Григорій і його приятель Василій потрапили вберегтися перед впливом поганства. Там де інші затратили віру, вони ще більше скріпили її. Григорій пише: "Ми знали тільки дві дорозі: перша, найкраща й головна, вела до наших святих храмів. Друга ж підрядна й менше важна, провадила до вчителів світських наук."

Ці студії старовини помогли Григорієві злучити в одну систему християнське обявлення та здорові елементи поганської грецької філософії.

Поворот до Назіянзу

Св. Григорій мав багато приятелів між атенськими студентами та професорами. По закінченні студій хотів відплисти до батьківщини, але приятелі так сильно благали його, що мусів ще на деякий час залишитися в Атенах.

Вертаючись додому, Григорій відвідав свого брата Кесарія в Царгороді. Він був там лікарем на цісарському дворі. В Царгороді предкладали йому катедру реторики та різні почесті, але Григорій відкинув ці уряди, бо, як сам пише: "Бог і бажання досконаліших речей" були його єдиною мрією.

В Назіянзі став вести справді монаше життя, проводячи дні на молитві в самоті. При цьому пік-лувався старенькими батьками.

Василій Великий, що вже тоді проживав у пустельні над річкою Ізис, запросив Григорія до себе. Там він пробув деякий час на молитві, чуваннях, ручній праці та співі псальмів, але мусів вертатися знову до Назіянзу, де єпископ потребував його, бо старечі сили не дозволяли йому якслід виповняти свого пастирського уряду.

Григорій стає священиком

Старенький єпископ Назіянзу негайно висвятив Григорія на священика, бо знав про його всесторонне знання богословя та глибоку побожність. Гідність і обовязки священства немов важкий камінь тяжіли на нім. Він назвав це свячення 'насильством'. У своїм смутку звернувся до Василія, щоб у нього шукати потіхи й розради, але згодом вернувся до Назіянзу.

Григорій виразно заявив, що священик потребує великої святости та знання, щоб вчити народ Христової науки та боронити віру перед ворогом. Хоч який він був учений, всетаки уважав, що всі його чесноти й знання не чинили його гідним бути Христовим священиком і провідником душ.

Це була тільки покора та низьке поняття, що Святі мають про себе самих, бо в короткому часі Григорій виказав свої здібности. Він потрапив усунути замішання й незгоду, що панували в Назіянзі між вірними й єпископом, як теж рішуче виступив двома листами проти Юліяна Апостата, що, обнявши царський престіл у 361 р., був видав багато протихристиянських законів.

Коли ж Юліян згинув, Валенс, його наслідник став насильно заводити аріянство. Григорій безстрашно боровся проти нього, не лякаючись його гніву.

За правдивість Біблії християни віддавали своє життя. В 1942 р. гітлерівські прислужники засудили на смерть австрійського священика, о. д-ра Ламберта, за те, що відважно боронив засади Христової Євангелії. Перед смертю спиталися його, що більше цінив: Гітлерову книжку "Майн Кампф" чи Біблію?" На це відважний вояк Христовий відповів: "Майн Кампф—це тільки людська книжка, яка проповідує ненависть. Біблія ж—це Божа книга, що голосить нам любов."

ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА

Впр. о. Ігумен Володимир Корба, ЧНІ., відсвяткував 25-літній ювілей свого священства.

Ювілят уродився в Глинній біля Львова 10 липня, 1910 р. Гімназію покінчив в ювенаті оо. Редептористів у Збоїсках, новіціят у Голосу Вел., а богословські студії в Бельгії. 12 серпня 1934 р. прийняв рукоположення.

Закінчивши студії, був короткий час в Зах. Україні, а в вересні 1935 р. виїхав на апостольську працю до Канади. Тут працював в Йорктоні, Айтуні і Роблині. В Айтуні був настоятелем і парохом.

В 1954 р. поїхав організувати нову парафію Св. ап. Петра і Павла в Саскатуні. Бог щедро поблагословив його працю. Сьогодні вже є гарно викінчена пивниця, де відбуваються недільні відправи.

Заплянована церква довга на 125 стіп, широка на 46, а в хресті на 70 стіп.

Досі в будову церкви вложено 50,000 долярів. Кошта будови цілої церкви виноситимуть коло 150,000 дол. В гарно влаштованій пивниці вже 4 роки правляться богослуження.

Дня 27 вересня 1959 р. парафіяни в Саскатуні святкували ювілей о. Корби.

Бог помітно благословить його працю. Йому помагає Преп. о. Г. Новак, ЧНІ. Бажаємо Ювілятові Многая Літа!

РОЗДУМУЮЧИ НАД КАЛЕНДАРЕМ

БУДУЧЧИНА закрита перед людськими очима, хоч і як людство прагне за всяку ціну довідатися бодай дещо з того, що прийде. Йому не вистачає з того, що тепер є, робити висновки про те, що буде. Воно шукає пророцтв чи даних хочби й з "того світу", та й нераз йому здається, що такі дані знаходить. І не все воно помиляється. Деколи справді дає Бог християнському духові окрушини пророчого духа, але всетаки й при тих даних ми не можемо знати нашої земної будуччини з цілою невністю. За премудрим зарядженням Божого Провидіння, для добра нашої душі й тіла, вона все буде закрита перед нами певною мрякою непевного й незнаного.

— Та найдивніше те, що теперішнє людство має якнайменше заінтересування до того, що найважніше в нашій будуччині, що цілком певне в ній і про що можна знати, як лиш хто цього щиро бажає. Така то вже дивна людська природа — хоче знати неістотні дрібниці з майбутности, а те, що найважніше і найпевніше в майбутности, її майже не цікавить.

І що ж та така певне для людини, що вона може пізнати?

Певне з нашої майбутности є те, що нас жде вічна майбутність, певне є те, що від нас самих, від нашого життя тут залежить, чи вона буде щаслива чи нещаслива, певне те, що й земне щастя одиниці та родини залежить у найбільшій мірі від них самих, певне врешті те, що майбутнє земне щастя народу в найбільшій мірі залежить теж від одиниці й родини. Може ще навіть з натиском треба підкреслити цю останню правду, що прийдешня земна доля нашого народу найбільше залежить не від будьяких посторонніх чинників, а від нас самих, від одиниці, від родини, від їх морального життя, моральної вартости. Одиниця і родина — це ланки одного ланцюга, що зветься нарід, міцні й здорові ланки — міцний й здоровий цілий нарід.

Оце все — певне з нашої вічної і земної майбутности, хоч ми дивним дивом так мало привязуємо до цього увагу. А вже найдивніше те, що ми всі так мало памятаємо про цей найпевніший день календаря, у якому ми невідклично мусимо стати перед найвищою Справедливістю, яка зрахує нам усі наші добрі і злі вчинки та думки цілого нашого життя і за кожний із них заплатить нам справедливою нагородою або справедливою карою. Нічого так людство на бажає, як правди й справедливости. Ніщо так людство не вражає і не болить, як брак їх у земному житті. Та, на жаль, нічого теж так не бракує у житті одиниць і нарадів, — як саме тієї правди й справедливости, так мало буває їх у житті, що аж Христос сказав: "Блаженні голодні і жадні справедливости, ... блаженні гонені за правду." Так! Таке буває, але найдовше до того дня справедливости. Якщо тут її не знайдемо, то в тому дні її знайдемо у всій повні. Це буде правдивий день справедливости, — Божої, непомильної і остаточної справедливости. І не лиш є він для одиниці — він приходить теж і для цілих народів. Коли йде про відносини між народами, то Мудрість. Божа через всю знану нам історію людства доволі часто й наочно іще тут, на цьому світі, наводить на той чи інший нарід такий "день справедливости."

Історична Немазіс, із закритими очима, але справедливою вагою ходить між народами й важить кожному по заслузі. Може — як нам короткозорим смертникам, здається. Якось занадто поволі вона ходить, якось занадто пиняво проголошує свої присуди, але — зате неминуче певне, раніше чи пізніше, вона мусуть це зробити. — Отжеж, як бачимо, найважніші речі для нашого вічного життя не цілком закриті мрякою незнання, тільки ніхто з нас, дітей смерти, не знає, коли вони прийдуть і які вони будуть. І тому саме так дуже потрібно нам постійно мати їх перед очима душі й все наше життя на землі так укладати й вести, щоб той котрийсь

НАШ ЮВІЛЯТ

Преп. о. Степан С. Шавель, ЧНІ., відсвяткував цього року срібний ювілей священства. Він є одним із трьох наших цьогорічних ювілятів.

Ювілят прийшов на світ у Жиравці 7-1-1910 р. Ювенат закінчив у Збоїсках, новіціят у Голоску, а богословські студії в Бельгії. Став священиком 12 серпня, 1934 р. в Бельгії. По скінченні студій був професором у Ювенаті в Збоїсках.

В 1939 р. виїхав до Риму, де дістав ліценцият богословії. 1940 року переїхав на апостольську працю до Канади. Пробував в різних наших домах: Йорктоні, Айтуні, Роблин, Медоввел і Ватерфорд, де від 1951 р. викладав студентам Св. Письмо. Від 1948 р. до 1951, обслуговував парафію в Кирклєнд Лейку.

Ювілят є здібним і солідним співпрацівником наших видань 'Голосу Спасителя' і 'Логосу'. Під цю пору працює в Медоввел.

На Многая Літа, Ювіляте!

день календаря не застав нас неприготованих і сплячих, як той євангельський господар своїх злих слуг, а щоб він став для нас сонячним днем вічної нагороди й радощів. Так часто умирають коло нас люди, і то навіть трагічною смертю, що ніхто з нас не може не ставити собі питання: "Чи мене не може таке стрінути? І що тоді?"

Оце й увесь висновок з розважання про календар. Не забувати про цей мій останній день в календарі, але всіх зусиль докласти, щоб моє дальше життя було постійним і добрим приготуванням до нього. Нехай все життя одиниць, родин і цілого нашого народу спирається у нас завжди на засадах згідних з Божою наукою, а переконаємося, що ще тут, на землі, всі наші труди, праці й жертви принесуть щедре Боже благословення. Нехай хіхто з нас не йде за модерними політичними чи суспільними кличами, що немов в ім'я національного добра важуться усувати в життя Божі заповіді, як неактуальні чи шкідливі. Скільки разів в історії ми бачили й бачимо, до чого докочується людина, коли з гордости й злоби розбиває таблиці Божих заповідей, а на їх місце ставить свою самоволю! Скільки разів ми бачили й бачимо, що діється, коли з відносин людини до людини й народу до народу усунеться поняття справедливости, тієї основи всієї християнської праведности. Ціла людська культура, всі від віків нагромаджені здобутки людського ума й серця будуть тоді зведені до упадку й руїни. Настане хаос і варварство. Не було ніякого морального ладу й права. Законом буде самоволя і насильство сильнішого над слабшим.

І це все — не теорія, не "залякування," не виключно спосіб держати людство в пошані Божих прав, — це жива правда, яку все людство наочно бачить і дошкульно відчуває. Тож ще раз повторюю і підкреслюю: Як хочемо певної і доброї вічности, як хочемо правдивого, земного щастя собі, родині і нашому народові, — звернімся духом щиро до Бога й Його одного щиро й дійсно визнаймо одиноким джерелом і дороговказом усього нашого життя. Він сам сказав: "Я — дорога й правда й життя". Хто йтиме тією дорогою, не боятиметься того дня календаря, що скаже йому відійти . . .

Митрополит А. Шептицький

УДАР СЕРЦЯ

Багато людей вмирає на серце. Др. Пейж дає такі поради, щоб запобігти удареві серця:

1. Якщо ти загрубий, то іди на дієту, щоб стратити на вазі. Їж менше, щоб міг довше жити.

2. Старайся зменшити тиснення крови, коли воно зависоке.

3. Уникай товсті потрави.

4. Щоденно виконуй деякі фізичні вправи.

5. Нічого не роби понад міру.

6. Спокійно з підчиненням Божій волі приймай щоденні хрести і надто не турбуйся, коли світ не так крутиться, як ти хотів би.

Журба і турбування звужують артерії, спричиняють склерозу, витворюють згущення крови біля серця чи мозгу і так спричиняють удар серця, що безчисленних людей передчасно заганяє до-могили.

ТАКІ ДІТИ—Боже Благословення

КАЖЕ наша приказка: "Добрі діти батька вінець, а злі — кінець." Це щира правда.

Першим обовязком дітей є слухати батьків. Праведний Йосип з Єгипту вмів скоро послухати свого батька. Одного разу каже до нього старий Яків: "Твої браття пасуть вівці коло Сихем. Ходи, бо я тебе хочу вислати до них." "Ось тут я!" скоро відповів Йосип. Тоді старенький батенько каже: "Іди, сину, та подивись, як там їм ведеться, а потім повернешся та мені скажеш.

Подібно послушний батькам був і Товія. Коли вмирав його батько, то поручив йому: "Якщо б і мати твоя померла, то йди до Ніниви й там подбай про батька та неньку своєї жінки, тобто про тестів." Справді, коли й мати Товії умерла, він перебрався до згаданого міста й там пильнував жінчиних батьків, аж доки їм очей не замкнув . . .

За послухом повинна йти пошана до наших родичів. Таку пошану мав Йосип єгипетський. Як від братів довідався, що його батько ще живе, то вислав вози та харч йому на дорогу. А потім виїхав назустріч на своїм возі, обійняв батька та з радости заплакав.

Знову ж коли вмирав жид Йонадав, то припоручив своїм синам, щоб не пили вина й не жили в хатах, але в наметах, як пустинники. Щоб випробувати їхній послух пророк Єремія, за Божим натхненням, поставив їм виборне вино та запросив, щоб напилися. Одначе вони сказали пророкові: "Ми дуже стережемося пити цей напиток, бо його нам заборонив уживати наш батько Йонадав, коли мав вмирати." Тоді Єремія обіцяв їм обильне Боже благословення. Якщо слухаємо наших родичів, то тим самим слухаємо Господа Бога та Йому тим приносимо честь і славу. Він не може бути менше великодушний та шляхетний, щоб віддячитися та післати обильні ласки.

Одного разу до царя Соломона прийшла його мати, Вирсавія, щоб прохати якоїсь ласки. Коли цар спостеріг матір, вийшов напротив неї, залишивши дорогий трон, глибоко поклонився їй і казав поставити їй по правій руці другий трон, щоб і мати собі сіла побіч сина-царя!

Якщо не шануємо та не слухаємо батьків, бо вони надто поблажливі, то Бог не тільки нас, але й їх буде карати. Був собі колись такий священик Гелі, який упоминав своїх двох синів, але вони з того собі нічого не робили. Тоді Бог сказав через пророка Самуїла, що їх стріне кара. І дійсно потім напали на край филистини та й побили обох братів, а кивот заповіту взяли з собою. З поля бою втік один вояк і цю вістку приніс батькові. Батько впав з крісла і на місці помер!

Чи це поступ? Колись діти ходили пішки до школи і були здорові. Тепер автобуси возять їх спід хати під школу. Чи дивниця, що діти потребують руху, тому треба будувати для них гімнастичні залі, які коштують 50 або 100 тисяч долярів?

"ІДЕЯ є сильніша ніж армії, які борються за неї", каже Віктор Гуго.

БІБЛІЯ ПОДАЄ НАМ ПІЗНАННЯ БОГА

Біблія—це Божа книга. Вона походить від Бога, говорить про Бога та веде до Бога. Біблія подає історію взаємин між Богом і людиною. Читаючи Біблію бачимо, що Бог—це творець неба і землі та цілого всесвіту. Бог вічний, світ невічний, бо в часі Бог сотворив людей, щоб вони Бога знали, любили і служили Йому. За вірну службу Творець наділить вічним щастям Своїх добрих слуг. Він поділиться з людьми власним щастям, що є безконечне.

Бог—всемогутній Творець. Водночас Він предобрий Батько, бо Біблія оповідає, що Бог часто відвідував наших прабатьків у раю і мов батько приставав із ними. Коли ж вони спроневірилися та з'їли заказаний овоч, Бог покарав їх, прогнав із раю, відобрав багато зо Своїх дарів, от хоча б позбавив їх безсмертности, вільности від страждань і пристрастей. Караючи їх, всетаки виявив безмежне милосердя, бо відразу прирік Спасителя, який мав направити лихо і привернути їм і їхнім нащадкам затрачені привілеї та право до неба.

Хто часто читає книги Св. Письма і роздумує про них, той щораз краще пізнає Бога, бо Він у Біблії говорить про Себе і про все, що вчинив для людей. Хто ж інтимно знає Бога і часто продумує про Його доброту та безконечні прикмети—премудрість, всемогутність, ласкавість, милосердя, великодушність, красу—той згодом полюбить Бога всім серцем, бо доброта і краса полонюють серця людей. Дивлячись на Божу любов до людей, представлену в Біблії, душа мусить закликати зо Св. Августином: "Хто б не полюбив того Бога, що так сильно любить мене?" Хто дійсно і щиро любить Бога, той буде зберігати Його заповіді та проживати по Його законові.

АНКЕТА ВИКАЗАЛА, що молоді дівчата менше слухають порад своїх батьків аніж старші. Так само дівчата з багатих домів менше слухають своїх матерей аніж дівчата з бідних родин.

(Докінчення з сторінки 18-ої)

чи поломаним пером виписує чеки. Чек добрий, хоч рука, що писала його, була брудна.

5. Моя дочка гнівається на мене за те, що не позволяю їй ходити по ночах з нареченим.

Нехай гнівається! Краще, щоб дочка гнівалася на вас ніж Бог. Батьки зобовязані чувати над дітьми, бо відповідають за них перед Богом. Добрі дівчата не ходять самі по ночах з нареченими, бо таке ходження не обійдеться без образи Бога.

6. Христос каже, що тихі наслідуть землю. Яку землю?

Христос заявив, що лагідна і тиха людина буде жити в спокою в Богом і людьми, тому її життя на землі буде щасливе. Отак треба розуміти Христові слова. Під землею не слід розуміти земських багатств або політичних успіхів.

7. Наші люди танцюють в пятницю і їдять мясо на забавах. Чи це добре?

Тепер вільно танцювати в пятницю за винятком Великого Посту і Пилипівки в деяких епархіях. За те мяса не вільно ніколи їсти в пятницю, хіба в часі загальниць. Хто свідомо їсть мясо в пятницю поза загальницями, той тяжко грішить і не може сподіватися Божого благословення ні в цьому, ні в другому житті.

8. Чи чоловік може належати до організації 'Ад Феловз?'

Не може, бо це масонська організація, хоч не всі це знають. Церковний закон забороняє належати до масонерії. (Кан 1240).

Д-р Антін Княжинський

МОЇ СПОГАДИ
про українських католицьких єрархів на засланні

В "Шляху" передруковано спогад італійця, о.Леоні, і в ньому один фрагмент з його зустрічі з Преосв. Николаєм Чарнецьким. Це відсвіжило мені в памяті цю шляхетну особистість і ці спогади хочу почати від нього. Преосв. Николай належав до тих ісповідників, що любов до Спасителя і до Його науки були готові засвідчити своєю мученичою смертю.

Було це в першому лагері моєї страдницької дороги, коли я перебув тюрми, що їх до цього часу нарахував шість, у системі "Сіблагу," побіч городка Маріїнськ, Кемеровської области, що мав назву від цього ж городка. В тому лагері перебув я одну з перших тяжких своїх недуг і як інвалід не ходив тоді на зону до роботи. До мене прийшов один з довголітніх лагерників, викликав мене з бараку й повів до "бані" (купальні), де починали оформлення нового "етапу", купаючи етапників-арештантів і встановлюючи їх ступінь працездатности, т. зв. "категорію Труда." Йдучи в "баню", довідався я від поводиря, що в етапі є наші українські католицькі єпископи.

В купальню впустив нас обох сторож, Поляк, що був нам прихильний. Ми задержалися в одягальні, яка була порожня, бо етапники тоді саме купалися. Вийшли етапники, переважно старі люди, між ними два чи три з бородами — отже священики. Один з тих, що мали бороди, був худенький, як скелет. Їх оформили у пари і зразу ж, там же у "бані", спрямували до лагерного лікаря, що ним був Жид — Самуїл Ісаакович Тарновський. Начальника "Сан-часті" (санітарної частини), офіцера, там тоді не було. Більш-менш за годину етапники вийшли й одягнулися. Я став з ними знайомитися. Був там Митропо. Йосиф Сліпий, Єпископ Николай Чарнецький і о. Мітрат Петро Вергун. Мій поводир, старий лагерник, пішов до Самуїла Ісааковича довідатися ,які "категорії труда" одержали ці три етапники. Цей лікар обіцяв запропонувати для Владики Н. Чарнецького категорію інваліда, для о. Мітрата П. Вергуна — таку саму категорію, а для Митрополита — категорію "легкого труда." Це мав затвердити начальник "Сан-часті."

Категорії, як бачимо, були легші. Коли б це осягнути, їх можна було оформити в "прядільці," де пряли бавовну, вовну і вязали рукавиці та скарпетки. Для Єпископа Чарнецького можна було постаратися про повне звільнення з роботи. Це взяв на себе мій поводир. Йому це вдалося. Робота в легері була лише в зоні, бо Маріїнський лагер не мав т. зв. "підсобного хазяйства" за зоною. Єпископ Н. Чарнецький оставався в лагері, в бараку, й міг відпочивати. А відпочинок був йому дуже потрібний, бо дотогочасна арештантська дорога коштувала його багато здоровя і сили.

В Маріїнському лагері був тоді голод. Тому ми, ті, що довше вже в ньому сиділи, влаштували таємну акцію докормлювання за збірні фонди, купуючи в "ларку" все те, що туди привозили. Так і вдержалися ті, що їм загрожувала смерть із вичерпання сил.

Відпочивши трохи, Єпископ Н. Чарнецький не сидів у бараку. Він вештався по зоні і шукав найбільш нещасних. Кожний день він приходив до мене, вдивлявся в моє обличчя і знаходив слова потіхи для мене, як лише вмів. Бувало, сяде біля мене, питає про мій стан здоровя, про мої настрої, про інше, що для нас було найважніще, і бувало каже:

"Буде ліпше, напевно буде ліпше. Бог цього не стерпить. Вірити треба, бо віра може чуда творити!" Тут він з глибикою впевненістю цитував слова зо Святого Письма і впевняв кожного, що "так мусить бути!"

До нього линули нечисленні тоді в Маріїнському лагері Волиняки. Вони знали його з місійної праці на Волині чи Поліссі, і знали його з найкращої сторони:

"Не бачили Батька сьогодні?" питали бувало мене, коли його даного дня не вспіли побачити. "Чи була не хворий?"

Він був такою вартісною людиною, без якої було важко жити. Він кожного знав по імені й дорожив ним. Це для нього був великий дар, даний йому Богом. Не диво, що Єпископа Н. Чарнецького завжди облягали всі нещасні, бо тільки в нього знаходили слова розради й потіхи.

Мене й багатьох інших, між ними й вичислених Єрархів, перенесли незабаром до іншого лагера, що мав гарну назву: Орлово Розово. Назва не виправдувала якости лагера. Життя в ньому було важче, як у Маріїнську, й тут Єпископ Н. Чарнецький знайшов більше нещасних, що потребували його доброго слова. Тут частіше бачив я його серед людей, і вже не з порожніми руками. Хтось з рідного краю слав йому час-до-часу малі посилки, які він розділював поміж нещасних. Бувало, прийде й до мене й тиче мені в руку хоч дві кістки цукру, або головку часнику, кажучи: "Чим хата багата..."

Незабаром прийшла нова нагінка на католицьке Духовенство. Всіх католицьких священиків зібрали в етап і зааранжували їх перенесення. Однак, щоб при цьому "заробити," всіх тих, що щось могли мати, примістили в бандитськім бараку і вночі ограбили їх. Тоді щойно їх відправляли.

Ми, арештанти, думали, що Єпископ Н. Чарнецький не буде довго жити, але йому треба було ще випити чашу мученика до дна.

"Шлях"

The EPIPHANY

A YEARLY milestone in the spiritual life of every Ukrainian Catholic family is the visitation of their Pastor during the so-called: "Baptismal Season" or "Jordan," as our American youngsters like to call this feast.

Immediately after the solemn blessing of the Holy Water which takes place on the Feast of Our Saviour's Baptism in the Jordan, the pastor of the parish or his assistant, go out to the numerous homes of their parishioners regardless of how cold or inclement the weather may happen to be. Every member of the family usually looks forward to this feast, for all make sure to have their homes spotlessly neat and clean to receive their guest, their Reverend Father Pastor or his assistant. The Cantor usually accompanies the priest to help with the singing during the blessing of the home.

The priest sprinkles every room in the home with the newly blessed Holy water, while the Cantor sings the "Tropar" and the "Kondak" of the feast of Christ's Baptism. The ceremony is a lively reminder of Christ's baptism in the river Jordan at the hands of St. John, who was His Precursor. In order to recall this great event in the life of our Lord and Savior, all of the occupants of the home are also sprinkled with holy water, to remind them that through their own baptism, they were made followers of Christ.

Most fortunate are we Ukrainian Catholics to have such beautiful traditions and customs which help to keep us in the liturgical spirit throughout the year!

(The 'Tropar' is a short hymn or verse which tells something of the feast or the intention for the holy Mass of the day.)

O Lord, when Thou hadst been baptized in the Jordan, the mystery of the Trinity was revealed, for the voice of the Father bore witness to Thee, calling Thee His beloved Son; and the Spirit, in the form of a dove, confirmed this statement. O Christ God, glory to Thee for having enlightened the world by Thy apparition.
(From the missal 'My Divine Friend'.

Particular attention, naturally, is given to the manifestation of the Second Person of the Blessed Trinity, Jesus Christ our Lord, the Divine Son Himself. Immediately after this function or rite was carried out by St. John the Baptist, Christ withdrew to the desert for forty days to prepare for His public life by fast-

ing and prayer. During His public life, Jesus showed Himself to all men when He preached and instructed His Apostles, disciples and followers.

Without distorting the interpretation, then, we might say that this feast of the Epiphany marks the beginning of Our Lord's manifestation of Himself to the world. This thought, accordingly, is echoed in the words of the 'Kondak', which contains in an abbreviated form, the story of the feast as follows:

Today Thou hast revealed Thyself to the universe, and thy light, O Lord, has sealed us who spiritually sing to Thee: Thou hast come and manifested Thyself, O inaccessible Light.

(Mount St. Macrina)

THE TWELVE PROMISES

IN HIS encyclical **"Haurietis Aquas,"** the Holy Father tells us how we may best practise devotion to the Sacred Heart. First, he praises the existing forms of the Sacred Heart devotion, the Communion of Reparation, the Holy Hour, etc. Then he goes on to explain the attitude with which we should perform these exercises.

In our use of the devotion, he explains, we should be concerned with obtaining a better realization of God's love and a consequent determination to return that love in a more worthy manner. This does not at all mean that we should be heedless of the rich benefits the devotion brings. On the contrary, knowledge of these benefits will lead to a more disinterested service of God.

The Sacred Heart devotion rings true to the genuine spirit of the Gospel. Christ did not hesitate to offer the happiness of heaven as the reward for a good life here on earth. At the same time, however, He taught that the first and greatest Commandment is to love God with our whole soul, with our mind, and with all our strength. According to the Holy Father, the same unselfish attitude should characterize our approach to the Sacred Heart devotion. This devotion should lead us to love and serve God because He so deserves our love, not merely because He can give us things we need. This clarifies the position of the Twelve Promises in the scheme of the Sacred Heart devotion.

The Twelve Promises are one of the most fascinating elements of the devotion. Perhaps nothing has done so much to popularize it. They hold out to man satisfaction, its hope at least, for his deep-seated craving for happiness and security; hence their universal appeal. Surely Our Lord wanted people to be attracted by the Twelve Promises. It was He who made their amazing spread possible. It was He who enabled Philip Aloysius Kemper during the reign of the Pope of the Sacred Heart, Leo XIII, to print and disseminate no less than three million copies of the promises, and this in two hundred and fifty translations! They are a striking revelation of the burning, personal love of Christ for each of us, which should fire us with the determination to return that love and atone for its rejection on the part of so many.

American industry uses 20 billion gallons of reservoir water each day. A great loss, is it not? This is the cost of our progress.

— M. Schudlo, CSSR.

ST. JOSAPHAT

Martyr For the Union

EVIL spreads more rapidly than good, just as lies and falsehood find more followers than the Truth of Christ's Gospel because men are prone to evil from their very birth. Schisms and rebellions against the Catholic Church thrive on calumnities, distortions and slanders. The adversaries of the Union accused St. Josaphat Kuntsevych before the Polish chancellor Leo Sapiha that our Saint was persecuting them. St. Josaphat replied to the letter of Sapiha, refuting the false accusations. Here are quotations of Josaphat's letter to Sapiha.

"That which concerns my character, God is my witness Who sees my heart and knows my intentions and actions. By no evil example or uncompromising actions did I drive away from me any citizen of Polotsk, or any other person in my diocese. There is not the slightest indication of severity on my part which might have become the cause for rebellion.

"The same applies to my priests whom the adversaries accuse of being evil and stupid because they obey me. But if they should join their ranks, they would at once become good and wise. I do not force anyone nor drag anyone against his will into the Union and there is no proof of it.

"Whenever I defend the rights of the Church which the adversaries threaten to take from us by force, I do that which my position as head of the diocese obliges me to do. Nonetheless, I do all of this in a legal, peaceful way, taking for my inspiration and ideal St. Ambrose and St. John Chrysostom who accomplished so many great works for the glory of God, unmindful of any obstacles. If these Saints had seen in their times as much wrong done to Almighty God as I see now, they would do much more about it than I do.

"I know of nc other motive

for the action of the adversaries except their jealousy and possibly the fact that we sail in the bark of the great captain, the Vicar of Christ Himself. This ship did never sail on peaceful waters but always in the storm. Whether we ourselves are going to continue in it or not, it will never be free from attacks.

"The adversaries do the fighting and then complain that they are being beaten. They rebel themselves and then accuse us of being the cause of the rebellion and in addition some of our own Catholics (the Polish nobles and almost all Latin Rite Polish bishops) blame us for the chaos. Is this not directly opposed to the love of one's neighbor as preached by Christ?

"How can there be peace when God is offended, when God's laws are disregarded which had been given to St. Peter and his successors for the safe-keeping, when our bishops are unfairly attacked in an effort to chase them out of their sees?

"St. Peter, together with all his successors, the Popes of Rome, will surely call upon God for vengeance against such mistreatment, nor the founders of our Church, St. Volodymyr and Yaroslav and Metropolitans keep quiet, for their hopes have been annihilated. They were good Catholics and not adversaries of the Catholic Church..."

The chancellor discovered the falsehood of the accusations made against St. Josaphat and regretted his haste in believing the adversaries of the Union. He even became a good friend of the saintly Archbishop, St. Josaphat. When the adversaries killed our martyr on Nov. 12, 1623, Leo Sapiha punished the murderers without mercy.

Good Catholics are not scandalized when they hear that some poor priest fell away from the Church and betrayed his priestly vows. The scandal of the traitor priest is as old as the Church itself. It goes back to the hour of the Last Supper when Our Lord said: "One of you is about to betray Me." And it was Judas whom Christ tried to to train personally... And he failed because of Judas's avarice.

Such scandals should be deplored, but they should not become an occasion of scandal to anyone who loves Christ and understands the economy of Redemption. Christ chose men, not angels to carry on His mission in the world. When He decided to choose men, He foresaw that there would be some who would fail Him, just as the unfortunate Judas did.

* * * *

HEAVY DIET

"Did you keep to the diet I prescribed for you?

"I've tried to, doctor, but it hasn't been so easy."

"Nonsense," I said, "you were to eat what your 3 year old boy eats."

"Yes, doctor, I know: Candles, pieces of coal, shoe laces, bits of rubber, etc."

* * * *

IS THE POPE INFALLIBLE?

— Th. Bleech

THE Holy Father, Pope John XXIII, has announced his intention of convoking a world assembly of Church leaders to an ecumenical council. Many leaders throughout the Christian world have expressed their views, some with cautious interest, others with defiance and some with sympathetic understanding and joy.

To non-Catholics, the great stumbling-block seems to be papal infallibility, which is, more often than not, confused with impeccability.

We, the faithful, ask not so much to be spared from the unjust or calumnious attacks on our faith and Church as much as we seek to know our faith thoroughly so that we may intelligently and resolutely refute the calumnities and misconceptions of our antagonists.

In his preface to St. Joan, George Bernard Shaw, the great agnostic, had this to say about Papal infallibility:

"Perhaps I had better inform my Protestant readers that the famous dogma of papal infallibility is by far the most modest pretention of the kind in existence. Compared to our infallible democracies, our infallible medical councils, our infallible astronomers, our infallible parliaments, the Pope is on his knees in the dust confessing his ignorance before God."

Infallibility, in the Catholic meaning of the definition, means that the Pope cannot commit error when he declares to the world the Gospel of Christ, that is, when speaking on faith and morals for the belief of the entire Church.

Impeccability means freedom from sin. The official prerogative of infallibility is not diminished in the least by the personal unworthiness of the Pope. Most of the popes have been holy men and many are canonized Saints of the Catholic Church.

The Vatican Council thus defined the doctrine of Papal infallibility:

"Faithfully adhering to the tradition received from the beginning of the Christian faith... we teach and define that it is a dogma divinely revealed that the Roman Pontiff, when he speaks 'ex cathedra', that is, when in discharge of the office of pastor and teacher of all Christians, by virtue of his supreme Apostolic authority, he defines a doctrine regarding faith and morals to be held by the universal Church, by the divine assistance promised him in the Blessed Peter, is possessed of that infallibility with which the Divine Redeemer willed that His Church should be endowed for defining doctrine regarding faith and morals; and that, therefore, such definitions of the Roman Pontiffs are irreformable of themselves, and not from the consent of the Church."

Let us heed the pleas of the Holy Father and pray for the return of unity among divided Christians, especially, for the return of our separated brethren

of the Eastern Church who are so close to us in their ritual and doctrine. Let us pray for an auspicious ecumenical gathering Let the following article which appears in the German Catholic press spur us Christians into greater cooperation and concern for the spiritual welfare of the world:

"A few months ago the French Communist publication 'Paix et Liberte' wrote as follows: The Gospel is a much more powerful weapon for the renovation of society than our Marxist view of the world. Yet it is we who shall conquer you in the end. We are only a handful, but you Christians are millions. Think of the story of Gideon and his 300 companions, and you will understand why I am right. We Communists do not play with words. We are realists, and because we are determined to reach our end, we also know how to provide the necessary means. Of our salaries and wages we keep only what is absolutely necessary and the rest we give up for propaganda purposes.

"To this same propaganda we also devote our leisure time and part of our vacation. You, however, give only a little time and scarcely any money for the spreading of Christ's gospel. How can anyone believe in the all-surpassing value of this Gospel, if you do not practice it? If you do not spread it? If you sacrifice neither your time nor your money for that purpose. Believe me, it is we who shall conquer, because we believe in our Communist gospel and are willing to sacrifice everything, even life itself, so that social justice may triumph. But you, you are afraid of soiling your hands."

Very few, if any, Catholics will take these quoted words seriously as the author of aforesaid article has graphically and eloquently underscored. Most of us will complain about the hour or two we are obliged to spend in Church once a week and let the rest of the week be profitably monopolized by the children of darkness. We will choose to avoid all talk about religion and our faith because it just isn't fashionable. We won't pray over our food in public eateries, why, what will people think! We won't . . . oh, never mind, anyway, just a reminder.

The late Ukrainian Communist representative of the Ukrainian SSR., the U.N., Dimitry Zakharovich Manuilsky, had this to say in 1931:

"War to the hilt between Communism and Capitalism is inevitable. Today, of course, we are not strong enough to attack. Our time will come in 20 or 30 years. To win we shall need the element of surprise. The bourgeoisie will have to be put to sleep. (That's you and me, brother!). So we shall begin by launching the most spectacular peace movement on record. There will be electrifying overtures and unheard of concessions. The capitalistic countries, stupid and decadent, will rejoice to cooperate in their own destruction. They will leap at another chance to be friends. As soon as their guard is down, we will smash them with our clenched fist."

Is the Pope infallible when he defines a doctrine regarding faith and morals, that is, when he speaks officially as the Supreme Pastor of the universal Church? Yes, a thousand times yes. Thank God for that.

1015 A.D.

Fr. Ted Harasymchuk

SVIATOSLAV was already dressed and waiting near the solid table in the center of the room when his father came in. He had hoped that today his father would get up a bit earlier. But it seemed that only when the sun arose did his father commence to move around and begin the tedious business of a new day. His father was a big man, and especially gloried in the long black mustache which gave him a fierce look. Maybe this was a good thing, for a commander in Wolodymyr the Great's elite corps could not afford to look gentle and kind. To Sviatoslav, son of Bohdan, his father was the epitome of perfection — he knew all and could do all. Apparently not only Sviatoslav alone, but also their glorious and wise leader, Wolodymyr, recognized the merits of his father. For on the day after the Resurrection, in the huge Cathedral to which they were going today, Wolodymyr himself had presented a gold and silver shield to Bohdan, to "my faithful and courageous commander" as Wolodymyr called him. Sviatoslav had tried one day to lift the huge shield, but in spite of his youthful straining, he could not even budge it.

He felt his father's rough hand on his head, and he looked up and smiled.

"When are we leaving, father?"

"Well, not before we have gathered together and eaten," his father answered in a heavy bass voice.

Sviatoslav decided, remembering past experience, that this was a final statement and prudence demanded that he accept it as such.

Just then his sister Konstantia came into the room from behind the ornate "kylym" which his father had brought from Constantinople. Sviatoslav was always amazed at the way she walked, quiet and swift. Today he agreed with his mother, who entered after Konstantia, that his sister was beautiful. She looked like her mother, though much younger, of course.

Once all had moved into their customary places around the table, they made a sign of the Cross, bowing their heads. Bohdan, as the father and head of the household, recited the prayer before the meal. As his mother rose to bring in the food, Sviatoslav followed her quickly. He thought that the breakfast would go more rapidly, and they would leave for the Cathedral all the sooner. His mother looked at him in surprise, and said, "Isn't this the duty of your sister?" Sviatoslav did not know what to reply to this question (the "men" always stayed by the table, so his father had said) so he kept quiet as if he did not hear, and took the platter with the browned buns to the table. He saw immediately that his father was not pleased with his acting, so he put the buns in the center of the table, trying at the time to see his father out of the corner of his eye. Then he plunked himself down on his stool and looked straight ahead. He heard his father clear his throat, and the sound of it was more than words to Sviatoslav. His mother came in with the steaming pot of "chay" and the crisis was passed.

It was the custom in their home to remain silent, and listen with respect to the occasional remarks that Bohdan would pass. Today Bohdan had only one. A long one. They would go, after the Divine Liturgy, to the home of his brother Borys, who lived in the stone house just over the hill from the Cathedral. They would have to preserve the greatest decorum when entering his house, and to be sure to thank him when leaving. Sviatoslav got an honourable mention. He was not to bother his young cousin nor was he to eat any more than a small share of the grapes that would appear at the end of the dinner. Sviatoslav saw his sister smiling at him because she remembered the last time, and all of a sudden he came to the conclusion that she was not beautiful anymore. She made him feel ashamed and uncomfortable just by looking at him like that. Did not everyone make mistakes?

His father finished his second bowl of "chay", wiped his mustache first with one hand and then with the other, and stood up slowly, so that the rest of the family could rise together with him. Once more they said the prayer taught them by the Spiritual Father who had studied in Korsun, on the Black Sea.

"Be sure that everyone dresses warmly," his father cautioned, "some new snow fell last night, and the frost is still in the air."

Sviatoslav was already pulling on the fur leggings that he received from St. Nicholas. Konstantia was tying a bright-red scarf around and over her head, knowing infallibly that it would reflect in her full cheeks. Her mother looked at her approvingly and was glad that she had such a good and beautiful daughter. She did not realize it — but this beauty and goodness she herself had passed on to her daughter. At thirty-eight, Daria was still a pretty woman. Bohdan, the strong leader of their group, was the only one roughhewn.

When they were outside, Bohdan was leading their dog to the house, to act as the official custodian. One never knew who

would wander in — what with those Mongolians living in their greasy tents not too far away. Once he had tied him, sniffing at the long cold chain, to the door inside, Bohdan patted his stiff-haired neck and started for the Cathedral, a good hour's walk to the East. His family had to hurry to keep up to his long and firm paces. They were off to the weekly Divine Liturgy at the great and solemn golden-domed Cathedral of St. Elias. On the way, the beauty of the countryside escaped them, for they had seen it so often. But Sviatoslav in his imagination was enjoying himself, for he had run in front of his father, and was happily making the first tracks in the clean white snow. He was leading an army into battle for the cause of his Prince, Wolodymyr the Great!

Walking briskly, the time passed quickly. Now they were before the great oaken doors so intricately and lovingly carved by some master craftsman many years ago. Bohdan entered through these doors, which his son Sviatoslav barely opened, followed by his wife Daria, and Konstantia, who had already lowered her eyes. At once the sanctity of the place enveloped them, and they all made their three deep bows toward the ikonostas, Sviatoslav breathed in the air of the shrine, made holy by countless incensings. He looked at the mosaic saints on the pillars and walls, each one a familiar friend. It was not like this always. At first they had seemed so stern and far-removed. He could now see that they were indeed stern — but their ascetic appearance also carried with it an air of kindness and understanding. He was glad that they were his friends, for he never felt self-conscious in the Cathedral among all the people. Not like for example, as in the house of his uncle.

According to custom, Bohdan and Sviatoslv went over to the right side of the ikonostas, while Daria and Konstantia went over to the side of the women on the left. They had come at the beginning of the Divine Liturgy, for their famous Metropolitan John had just finished blessing the four corners of his Cathedral with the dikeriotrikeria, the two and three branched candelabra. As in previous Liturgies, Sviatoslav never ceased to wonder at the effect all the candles had on the rich golden vestments of the Metropolitan. The many tapers made them seem alive with golden fire. Then he was caught up in the singing of the whole congregation, standing close one to another, urged on by the choir (so his father said), of two hundred monks from the nearby monastery. With thorough enjoyment he blended his thin

A DAILY OFFERING

O Divine Missionary, Our Lord Jesus Christ, I offer to Your Loving Heart all the little annoyances, inconveniences, sufferings and trials which may come to me today. Change them into mighty graces... apply them to the spread of Your Kingdom, to the work of Your Missionaries, to the salvation of the most abandoned souls among our people.

young voice with the deep modulated one of his father. He inclined his head when the tall, dark-bearded Deacon ineensed them. And he imagined himself, candle in hand, going around the sacred altar with the ceremonial group. When the Consecration came, Sviatoslav remembered to bow deeply till the Words were intoned, slowly and reverently crossing himself. And then he was going up to the solea with his father to receive the "antidor", the blessed bread, for they did not receive Holy Communion that Sunday. With the Divine Liturgy over, Sviatoslav loudly sang with everyone the "Mnohaya Lita" for the Pope, the Metropolitan, the priests and deacons, for the people of their city Kiev, and all those in their dear homeland.

A procession now began to form in front of the ikonostas. Sviatoslav looked at his father, puzzled. Bohdan bent over, and whispered in his ear, "Today is the feast of the Bohoyavlenia, commemorating the time Christ was baptized in the Jordan, when the Father spoke in a voice of thunder, and the Holy Spirit appeared as a pure dove." At this information, he was, in his child-like way, chagrined. To think that he had forgotten! Now he knew what the bulge was in the large pocket of his father's mantle. It was a crystal-clear, thin-necked vase with a golden stopper in which their "Jordan water" was kept from year to year.

As they stepped into the cold air, he looked at once toward the bank of the river, to see if it was there. It was! A huge glistening cross of ice, with something green on it. When they were close, he could see that this was a wreath of some kind of evergreen branches. The people had crowded around the hole cut in the thick ice, and Sviatoslav could not see over their heads to look at the cold dark water of the river. But this did not last for long. He felt his father's hands under his arm-pits, and then he was being lifted onto his broad shoulders. And he didn't even ask! Now he saw the triple immersion of the tri-candle, and the three blessings with the cross and hand.

RESOLUTIONS

Let's resolve to say each day,
All thru the glad new year;
The rosary, our Madonna's prayer
For God above to hear.
With a fervent heart resolve
At Holy mass to always be;
To gain a spiritual blessing
That God may grant to thee.
This too a resolution make
For lasting peace to pray;
That God shall watch and guide us
In His kind and loving way.
There are so many pious acts
That we can strive to do;
To keep a religious new year
Each day the whole year thru.
And whate'er may be our burden
On thru the coming year;
Grant us the faith to know
God's help is always near.
For others do a kindly deed
As they thread their weary way;
Praying for thy Master's love
To guide them thru the day.
To God, I lift my chalice!
Whose love doth banish fear!
And pray that He will bless you
Throughout this glad new year!

— John Virnstein

(Sviatoslav felt sorry for the Metropolitan, who must feel the ice-cold water). The water was truly blessed! At the end of the long service, he leaned over so much that his father spoke to him, but he was not successful in having the drops of holy blessed Jordan water, sprinkled on the people by the Metropolitan, fall on him. The great bells began to peal from the ornate tower by the Cathedral, as the people awaited their turn impatiently and with some pushing, to fill their containers.

As they were near the hole in the ice, with the ice cross towering above them, Sviatoslav peered hard and fiercely into the dark depths. He remembered his father explaining to him that it was here that Prince Wolodymyr had hurled the false god Perun, and that one could see its golden head sometimes when the water was quiet. But since the water was ruffled and running, Sviatoslav forgot about this with a sigh, and concentrated on keeping from being pushed into the cut-out hole.

On the way home from a satisfying and filling visit at the home of the brother of his father, he recalled that soon, in a few days, the gentle priest from the monastery would come to bless their house. And he decided that this year he would ask him for an ikon of the Archangel Michael. Thus Sviatoslav, son of Bohdan, had passed another Sunday in the year 1015 A.D.

God seldom takes away faith from men even when they are abusing His mercy. A young man told me that he was an outcast. He was evil because he was in despair. He "wished" but could not avoid doing evil... Thus he prayed that his faith might die! He hoped to stifle his remorses... In mercy, God refused his request... Nothing could kill his faith! Not even his degradation and innumerable sins... Not even his apostasy.

We knelt down and said three "Otche Nash" and three "Glory be." As we said that together, the tears rolled down his cheeks. It is surely beyond human comprehension that the faith should survive the treason when a Christian abandons Christ to Whom in baptism he promised life-long loyalty. That poor man should repeat the words of St. Bernard: "He (Christ) was closer to me than I myself." We should realize that there is no inner hurt to mind or soul that lies beyond Christ's healing power. Is He not a God Whose power has no limit?

* * * *

A painter parked his truck in front of an office building. Knowing that his job would take some time, he cannily stuck a note on the windshield that read "Painter working inside."

On his return the painter found his note had been removed. In its place was a parking ticket with a note attached: "Policeman working outside."

* * * *

If we really love our neighbor, we will never condemn him. It is God's prerogative, not ours, to judge our fellow men.

I'D LIKE TO KNOW...

1. It seems to me that it is ridiculous to call Mary "Mother of God". Christ was God before Mary even existed!

The expression "Mother of God" would not seem ridiculous if you realized that Mary gave birth to Christ Who is both God and Man. Although He has two natures, divine and human, He is only one Person, the second Person of the Blessed Trinity. As Man He was born of Mary. Since there is just one Person in Christ, the Divine Person, Mary can rightly be called "Mother of God.' Don't we say that the earthly mothers give birth to men, although they give birth to their bodies only while their souls are created by God?

2. When I was young, I had committed some wicked sins. Later on I confessed them. Why should these confessed sins constantly come to my mind? What purpose can God possibly have in reminding me of them?

It is not God that reminds you of your past and forgiven sins, for He says in the Bible: "I will forgive their iniquity and I will remember their sins no more!" Sometimes God reminds us of our sins in order to incite us to do more penance for them and to cultivate humility.

But most of the times it is the soul itself that tortures itself. It is not possible to forget one's sins completely. They are like the wound which may be healed, but the scar remains. If you tried to be sorry for your sins and confessed them as well as you could, then just try to remove memories of your past sins from your mind. Ask the good Lord to help you to forget them because once God forgives sins, they do not exist any more.

3. How does habitual grace differ from actual grace?

Habitual or sanctifying grace is a supernatural quality which makes our souls into the image of God. It remains with us until it is lost by mortal sin.

Actual grace is a transient help from God to do something good, perform a difficult duty, overcome an insistent temptation, etc. Actual grace is gained even if the soul does not possess sanctifying grace.

4. Why should Ukrainians keep their customs after they have left Ukraine? I think it would be better for us to become Canadians than to stick to the old country's traditions.

It is natural that people hold dear their national traditions and customs, for in them they honor themselves and their ancestors. People do not like the "change-overs" who are ashamed to be themselves: The Irish immigrants in the U.S. are an example of this fact. No Irish is ever ashamed of being an Irish. It should be the same with the Ukrainians.

If some Ukrainians are ashamed of their Ukrainian descent, traditions and Rite, it means that they do not respect themselves, and the cause of it is the inferiority complex, whether conscious or unconscious.

We can be good Canadians or Americans without foregetting our forefathers and what they have bequeathed us. Canada and the U.S. are a mosaic of various cultures, and their strength lies in this happy amalgamation.

5. May a mother visit her son if he is married outside the Church?

This is one of those difficult questions when it is not correct to say either "yes" or "no". Circumstances will alter the answer because they change the picture. It is also true that very few people will agree on the answer. All realize that we may not approve the wrong anyone does. At the same time we also recognize that charity toward neighbors must exist and this is even increased among blood relatives. Added to this, there is the saying, "Love the sinner, even when you must hate sin." It is all important that in a case like this the good will and happiness of the erring one must be sustained. Few are able to do this as well as the immediate members of the family. Thus it would seem better for a mother to visit her son occasionally, even if he is married out of the Church. By these occasional visits she may help to maintain his good will. There are many occasions when she may show her displeasure at his actions, and from time to time she should certainly make these feelings known. Of course, she should never forget prayer.

6. I was taught in science class that man is an animal. Is it contrary to faith?

It is true that man is an animal, and obviously he has much in common with inferior animals; for instance, the five senses. But he has something which they do not have; namely, a spiritual, immortal soul; he has intelligence and free will. This makes him essentially different from all animals.

7. May parents allow their children to attend dances on Saturday and Sunday evenings?

Yes, provided the dances are held under proper auspices. Parents have a right to demand that the children arrive home at a reasonable hour and that this form of recreation should not interfere with the practice of their faith.

8. What is the religious significance of burning incense?

Burning incense is a symbol of adoration, since it is consumed, that is, entirely given to the service of the Supreme Being; it is a symbol of prayer, as we read in Psalm cxl: "Let my prayer be directed as incense in Thy sight"; and it is a symbol of grace, since its odor of sweetness is communicated to all.

9. Are Catholics allowed to pray for their non-Catholic friends after they die?

Certainly they are. The Church does not permit prayers to be applied publicly for them, but She in no way forbids individuals to pray privately for them. After all, our deceased non-Catholic friends may still be in need of our prayers and be able to benefit by them, so it would be an act of charity to pray for them. Nobody should be excluded from our charity. The Church does not apply prayers for them publicly because they are not official members of the Church.

10. Can a woman pray at home with a head uncovered, that is bare-headed?

Yes, she can. St. Paul forbids women to attend the church services without having their heads covered. (1 Cor. 11, 4-5). Prayer is always pleasing to God when it comes from a sincere and loving heart.

11. Can my past suffering be offered to God at the present time?

Not properly, because a good work gets its credit when it is being done. The same rule applies to sufferings, mortifications and other penances.

Thus if a person accepts sufferings with submission to God's holy will, he gets a credit in the sight of the Lord. When the suffering is over, we can do nothing about it. It was meritorious or not, depending on the manner with which we behaved during it.

UKRAINIAN WEDDING

by Ambrose Hills

My young nephew married a lovely Ukrainian girl last week, and I attended the wedding and learned a lot.

Af course, I had known many Ukrainians before. I taught school once in a district that was almost entirely Ukrainian, and I liked them very much. They seem so alive; they work hard, play hard, love hard and hate hard. I always think of them as the European Irish. I used to read translations of their poetry, sitting in my small room above the school house, when I was lonesome for home. It was truly an experience. One could see the wheatfields and sense the sufferings of a people in bondage passionately yearning for freedom — and reading it, I'd forget being lonesome and go visiting.

On those visits I would consume great quantities of holobchi and pyrogies, so I guess that's why the food at the wedding last week tasted so wonderful to me. And why the singing of Ukrainian songs sounded so good in my ears.

Ukrainian weddings are wonderful. The bride and groom were given just about everything that a young couple could possibly need for their home; and on top of that, the guests shelled out in hard cash a sum that seemed mighty big to us anglo-saxons who are relatively niggardly in that regard.

I confess that I had been somewhat cynical about all the fuss and planning and endless arrangements that seemed to be required for a wedding; but when it was over, I was impressed.

The boy and girl who marry in Ukrainian style have a good start. They know, for sure, that the knot has been tied and pulled tight. They know that relatives and friends wish them well — for that is provided in the generosity of the giving and in the gaiety of the celebration, and in the tears that are shed so copiously.

When I first knew Ukrainians, they were mostly very short of cash. Today, they are prosperous, but they know how to spend their money for the big, important things. If they have a fault, it is in their pride — but that was a quality developed by necessity in a race plagued by oppressors.

Here, in an atmosphere of freedom, they have prospered. They have made their own way and on top of that they have contributed tremendously towards the development of Canada. Further, they are likely to help keep Canada free — for they have known oppression and hate it fervently.

"Western Review"

Dignity of the Priesthood

Rev. N. Yakimyshyn, CSsR.

THE greatest dignity ever given by God to a creature was given to the Blessed Virgin Mary, — to be the Mother of God. After that the dignity of the priesthood holds second place. St. Francis of Assisi once remarked: "If I saw an angel and a priest, I would bend my knees first to the priest and then to the angel."

External Dignity

The dignity of the priesthood may be taken in two ways: externally and internally. External dignity is the way people regard the priest. The office of a priest in the eyes of the world — even though the world may hate and distrust him, and even in the eyes of the people who have no religion — invests the priest with a certain dignity and respect. By virtue of his office the priest takes rank in men's eyes, a rank to which his natural graces and accomplishments can never entitle him. That is external dignity.

All this dignity and respect, however, are not worth much if a priest were to attach any importance to it and then, as a result, grow into a pompous type of a priest. But it is worth considering what lies behind it all. Why is the world, which is so ready to poke fun at and make jokes about priests, why is it so prepared to be impressed by him? Perhaps it is partly due to traditional misconceptions. For example, some think that priests are extremely cunning, which they are not. The root of this respect goes deeper. Catholics know and non-Catholics feel at the back of their mind that the priest by profession does not belong to this world at all. He is sort of a liason officer with no precise status anywhere. He belongs to no particular class because class is a matter of marrying and giving in marriage, which has nothing to do with the priest. He belongs to no special rank because rank is a matter of money, and the priest is not in the money-

making racket. He belongs, in a sense, to no nation because he speaks a language which is understood by his fellow priests in every corner of the world. You might even say that he belongs to no sex; for it is his business to receive the confidence of either sex, and to give his confidence to none. He stands outside all regular classification, and there is something uncanny about him in consequence, even to the eye of an atheist, for "this people shall dwell alone, and shall not be reckoned among the nations."

The above few thoughts surely help to get near the secret of the priestly dignity, that is, to the real, internal, intrinsic dignity of the priesthood. Because dignity, of course, does not mean a style of outward behavior; it is not holding yourself up very straight, or walking along very slowly, or talking in a deep tone of voice. Dignity means **worthiness** which is inherent in the person. That is to say, it is **ordinarily** inherent in the person, but with the priest it is inherent not in his person, but in his position. Priests are and always will be human beings with their faults and failings, their ways and mannerisms. But it is his office and position, as well as the intrinsic value, worth and dignity of that office and position that draw and demand reverence and respect. This reverence and respect is the external dignity of the priesthood.

Internal Dignity

Perhaps the best way to explain what is meant by the intrinsic value or dignity of the priestly office is to say that a priest is an **instrument** in God's hands. With this kind of an instrument God can do the kind of work He wants to do.

You know what an instrument is. It is that by means of which something is performed. Thus a violin is an instrument on which a piece of music can be played. A chisel is an instument in the hands of a stonemason. A pen or pencil is an instrument in your hand with which you can write. It makes no difference whether your pen is gold-lined or all scratched-up and dirty on the outside; it can serve you as an instrument in your hand to write with. Thus a priest, though he may be more worthy or less worthy, he is nevertheless an instrument in God's hand, an instrument with which Christ transforms and changes bread and wine into His own Body and Blood, wipes away sin from the soul, and uses the words and actions of his priest as the means by which to supply grace to souls through all the other Sacraments too.

In this lies the great dignity of the priestly office. It is because the priest is an instrument in no other than God's hand. A violin can surely give out a more wonderful piece of music in the hands of a great artist than in the hands of a beginner. A pen, if it could speak, would surely say that it was more honored to write with a King's hand than with an ordinary person's hand.

Furthermore, the finer and more delicate work that has to be performed, requires that a finer and more delicate instrument be used. For example, to cut and form brilliant diamonds requires very special and expensive instruments. But to chip stones, any regular chisel will do.

Now sanctifying **grace** is the most wonderful and most beautiful of all created things. It is the presence or absence of sanctifying grace in our souls, at the moment of death, which will decide our destiny for all eternity. Thus, to be an instrument of grace to souls, and to be such an instrument in no other than God's hand, that is, indeed, a great honor and dignity.

This instrumental character of the priesthood can be explained more in detail under two headings: the priest as the ambassador FROM GOD TO MAN, and as the ambassador FROM MAN TO GOD.

Ambassador from God to Man

An embassy in which the ambassador lives has a peculiar legal privilege. It doesn't belong to the country in which it stands, but to the country from which the ambassador is sent. For example, the American embassy at Ottawa, the building and the plot of ground is, in effect, American territory. In the same way, priests and churches are like little islands from heaven, as it were, dotted about in the midst of this world of sense and sight. They, so to speak, represent and carry Heaven with them.

More than that. The ambassador is not merely a servant, or merely a messenger who is sent to deliver some particular message and then to be gone. An ambassador represents the King, and acts in the King's own name. Upon occasion he has to make a decision on his own responsibility which the King will afterwards ratify.

In the same way, the priest is more than Christ's messenger. He acts in Christ's name; and Christ acts through him. When the priest preaches, he takes the words of Christ upon his lips. When he sits in the confessional he heals with Christ's own touch. When he distributes Holy Communion, he is Christ Himself giving His own Body and Blood as He gave it to the disciples at the Last Supper. In a word, the priest is an ambassador from God to man, bringing to man the life-giving WORD OF GOD and opening to man the channels of the life-giving waters, i.e., to the graces which come through the Sacraments.

Ambassador from Man to God

The priest is also an ambassador from man to God. People need someone to represent them before Almighty God, to be their ambassador at His court. They have offended Him, so they send the priest to ask pardon. God is the Supreme Being, their Creator and Master, so they send the priest to adore Him, and to express their continued loyalty. God has been

---

The flustered young man stepped up to the desk of the clerk in the county marriage bureau.

"Where is the bride elect?" asked the clerk.

"What do you mean, bride elect?" the young man retorted. "There was no election. She just appointed herself."

making racket. He belongs, in a sense, to no nation because he speaks a language which is understood by his fellow priests in every corner of the world. You might even say that he belongs to no sex, for it is his business to receive the confidence of either sex, and to give his confidence to none. He stands outside all regular classification, and there is something uncanny about him in consequence, even to the eye of an atheist, for "this people shall dwell alone, and shall not be reckoned among the nations."

The above few thoughts surely help to get near the secret of the priestly dignity, that is, to the real, internal, intrinsic dignity of the priesthood. Because dignity, of course, does not mean a style of outward behavior; it is not holding yourself up very straight, or walking along very slowly, or talking in a deep tone of voice. Dignity means **worthiness** which is inherent in the person. That is to say, it is **ordinarily** inherent in the person, but with the priest it is inherent not in his person, but in his position. Priests are and always will be human beings with their faults and failings, their ways and mannerisms. But it is his office and position, as well as the intrinsic value, worth and dignity of that office and position that draw and demand reverence and respect. This reverence and respect is the external dignity of the priesthood.

Internal Dignity

Perhaps the best way to explain what is meant by the intrinsic value or dignity of the priestly office is to say that a priest is an **instrument** in God's hands. With this kind of an instrument God can do the kind of work He wants to do.

You know what an instrument is. It is that by means of which something is performed. Thus a violin is an instrument on which a piece of music can be played. A chisel is an instument in the hands of a stonemason. A pen or pencil is an instrument in your hand with which you can write. It makes no difference whether your pen is gold-lined or all scratched-up and dirty on the outside; it can serve you as an instrument in your hand to write with. Thus a priest, though he may be more worthy or less worthy, he is nevertheless an instrument in God's hand, an instrument with which Christ transforms and changes bread and wine into His own Body and Blood, wipes away sin from the soul, and uses the words and actions of his priest as the means by which to supply grace to souls through all the other Sacraments too.

In this lies the great dignity of the priestly office. It is because the priest is an instrument in no other than God's hand. A violin can surely give out a more wonderful piece of music in the hands of a great artist

The flustered young man stepped up to the desk of the clerk in the county marriage bureau.

"Where is the bride elect?" asked the clerk.

"What do you mean, bride elect?" the young man retorted. "There was no election. She just appointed herself."

than in the hands of a beginner. A pen, if it could speak, would surely say that it was more honored to write with a King's hand than with an ordinary person's hand.

Furthermore, the finer and more delicate work that has to be performed, requires that a finer and more delicate instrument be used. For example, to cut and form brilliant diamonds requires very special and expensive instruments. But to chip stones, any regular chisel will do.

Now sanctifying **grace** is the most wonderful and most beautiful of all created things. It is the presence or absence of sanctifying grace in our souls, at the moment of death, which will decide our destiny for all eternity. Thus, to be an instrument of grace to souls, and to be such an instrument in no other than God's hand, that is, indeed, a great honor and dignity.

This instrumental character of the priesthood can be explained more in detail under two headings: the priest as the ambassador FROM GOD TO MAN, and as the ambassador FROM MAN TO GOD.

Ambassador from God to Man

An embassy in which the ambassador lives has a peculiar legal privilege. It doesn't belong to the country in which it stands, but to the country from which the ambassador is sent. For example, the American embassy at Ottawa, the building and the plot of ground is, in effect, American territory. In the same way, priests and churches are like little islands from heaven, as it were, dotted about in the midst of this world of sense and sight. They, so to speak, represent and carry Heaven with them.

More than that. The ambassador is not merely a servant, or merely a messenger who is sent to deliver some particular message and then to be gone. An ambassador represents the King, and acts in the King's own name. Upon occasion he has to make a decision on his own responsibility which the King will afterwards ratify.

In the same way, the priest is more than Christ's messenger. He acts in Christ's name; and Christ acts through him. When the priest preaches, he takes the words of Christ upon his lips. When he sits in the confessional he heals with Christ's own touch. When he distributes Holy Communion, he is Christ Himself giving His own Body and Blood as He gave it to the disciples at the Last Supper. In a word, the priest is an ambassador from God to man, bringing to man the life-giving WORD OF GOD and opening to man the channels of the life-giving waters, i.e., to the graces which come through the Sacraments.

Ambassador from Man to God

The priest is also an ambassador from man to God. People need someone to represent them before Almighty God, to be their ambassador at His court. They have offended Him, so they send the priest to ask pardon. God is the Supreme Being, their Creator and Master, so they send the priest to adore Him, and to express their continued loyalty. God has been

good to them, so they send the priest to express thanks and ask Him for continued help and graces.

This takes place at the altar, at the Sacrifice of the Mass, where the priest becomes the spokesman of God's faithful people at the throne of grace. Sacrifice is natural to man; it always was essential in all religions. Not only Jews in the Old Testament, but practically every religion in the world has a system of sacrifice. Why? Because men want to express their sentiments to God. History has proved that men have universally found that sacrifice is the best way to do it. It is a tangible and concrete way of expressing adoration, thanksgiving, sorrow for offences and is also an act of petition. These four motives are found in every sacrifice. In the New Testament there is only one kind of Sacrifice acceptable to God, and that is the Sacrifice of the Mass. It is the perpetuation of Christ's Sacrifice on the Cross. The priest is the instrument that God uses in order that people can offer this sacrifice to Him. In this way the priest is an ambassador from man to God.

●

Such in short, is the meaning and dignity of the priesthood. He is first and foremost an instrument in no other than God's hand for the performance of the most wonderful work of spreading the Word of God and bringing grace to souls (ambassador from God to man), as well as an instument in God's hands, by means of which people can offer the only and most acceptable Sacrifice to God (ambassador from man to God).

BETHLEHEM GIVES TIDINGS

(Ukrainian Christmas Carol)

Bethlehem gives tidings,
A Son is born to a maiden
Overshadowed with God's graces,
The pure Virgin, Mother of God,
Mary.

On the hay in a manger,
In the Bethlehem stable,
Lay the Infant, swaddled warmly,
Joseph aiding the young Mother,
Mary.

In the darkness of night
There appears a strange brightness
A large star appears and stands still
O'er the crib of Son and Mother
Mary.

From the near fields the shepherds
Watching flocks in the valley,
Hasten quickly to the stable
And with Jesus greet His Mother
Mary.

From the East came the Three Kings
The three Wisemen, star gazers,
They present their gifts for Jesus
Frankincense, and gold and myrrh
To Mary.

Let us also then hasten
'Tis our God and our Master
Humbly bringing Him our offering
With the Christ Child fondly loving
Mary.

BIG WORD WITH A BIGGER MEANING!

by Fr. Nick of Montreal

THERE is an old word — by no means archaic — which has become the fashion in certain circles, newspapers, journals and magazines, especially since His Holiness Pope John XXIII announced that a Council is soon to be held. The latter is to be 'Ecumenical.' The use of the word 'ecumenical' has quite a long story. During the centuries it had many a meaning. In profane Greek and in the New Testament it qualified something pertaining either to the whole inhabited world, or representing the whole of the Roman Empire. Following the Council of Nicaea it referred to the whole of the Church or to that which had universal ecclesiastical validity. In the last century the Protestants used it to stress the world-wide missionary outreach of the Church. Too, it came to underline the relations between and the unity of two or more Churches, i.e., of Christians of various beliefs. Today, however, the word 'ecumenical' is used to qualify that attitude which expresses the awareness of the desire for Christian unity as Christ Himself wished it. Such is the current usage of the word. It has some derivatives, i.e., ecumenism, ecumenist, etc.

Ecumenical work, therefore, is work aimed at the reunion of all Christians into one Church. Such praiseworthy endeavours are not the monopoly of Catholics. Ecumenism does exist amongst non-Catholics and is quite intense. In the late summer of 1948 the secular press informed us of the creation in Amsterdam, Holland, of the World Council of Churches. Said Council, however, is neither a church nor the Church. The Council's predecessors were the sincere movements called the "Conference on Faith and Order," and the "Conference of Life and Work."

But there also exists a Catholic brand of ecumenism. The Catholic Church is certainly ecumenical-minded, otherwise it would cease to be Catholic. The Chair of Unity Octave (January 18-25 every year) is one of the proofs thereof. A Catholic has a perfectly clear idea of what the Church really is. The unity conceived is the unity of the Catholic Church, and reunion means the acceptance of Catholicism by non-Catholics (both heretics and schismatics).

Catholic ecumenism is not content with prayer alone. It has a sincere brotherly love (love in truth is the only true love) for the separated brethren. The old days, when Catholics in large numbers believed that all Protestants and Schismatics were wilfully such with contumacity in their hearts, are gone, thank God! A Catholic ecumenist looks upon them as separated rather by circumstances and events **not** of their own making. It follows that they are not theological opponents to be refuted, but friends seeking with us a deeper

love of Christ.

In fact, Catholic ecumenism not only recognizes but rejoices in all the good which our separated brethren possess, such as the reality of their baptism into Christ, as well as all the gifts of nature and divine grace. That God's gifts do exist in dissident groups should be no surprise to anyone. Did not Pope Pius XI say that rocks broken off from a gold-bearing seam may be themselves gold-bearing? Too, it is a fact via the organized teaching of the dissident bodies that many human beings learn to love Christ, to repent of their sins, to forgive their enemies, to trust in divine grace amidst the temptations and afflictions of this vale of tears.

Catholic ecumenism cannot but rejoice that so many are trying sincerely to overwhelm divisions extant among Christians and does accept many of their theological principles. For instance — the fact that Christ founded only one Church, not many churches; that the existing multiplicity of churches is most contrary to Christ's will; that the unity which Jesus willed must needs be visible and outward as well as invisible and inward; and that the divisions amongst Christians are an obstacle to the acceptance of Christ's teachings by non-Christians.

Countless factors, which are of a non-theological character, are also the cause of said divisions. Every Catholic ecumenist asks himself whether his own imperfection and sinfulness, his own narrowness and lack of adequate knowledge may not be obscuring in the minds of others the height and breadth of the Mystical Body of Christ.

Barring a miracle, the divisions existing for so many centuries cannot be done away with quickly. Inherited mentalities and attitudes, common ideas, historical associations — all these are interlaced with religion. They can be overwhelmed, not so much by clever arguments or peevish confutations, but with true Christian patience and forbearance. Not only reason, but the heart also has a part to play. Good feeling as well as good reasoning will bring back our brethren into Christ's one and only Fold. We must not try to win them over by pointing to their errors, but by showing how the separate truths they profess and cherish ought logically to develop into the unity of truth.

We do not judge proposals for Christian reunion solely by the norm of what we know to be the truth. We confess our own ignorance, inherited prejudices, and independence existing amid members of denominations.

* * * *

Nothing is so embarassing for a wife than watching her husband doing something she told him which absolutely couldn't be done.

* * * *

Don't worry about what some people may be thinking of you. It's not what they think that hurts, but how many times they say it.

* * * *

Boys, don't worry about your youth. By the time you get smart and learn how to use it properly, there won't be any left.

If, at times, we draw attention to certain ambiguities or what appears to our minds an absence of basic principles, we do so only in a spirit of helpfulness. Catholic ecumenism fervidly wishes to be of help and is conscious of the fact that one of the best aids on the human level is the very clearness and definiteness of our Catholic theology. True wisdom must needs be founded on true knowledge, and to obtain such exact knowledge usually demands serious study and lengthy, laborious investigation. Untrue, inexact presentations of doctrines, situations, and personalities have led to unfortunate misunderstandings and unfriendly feelings. Truth can be expressed in different ways. It is most readily accepted when it is presented with sympathy and well-based knowledge. Sympathy without true knowledge is useless; knowledge without sympathy is barren.

Above all, Catholic ecumenism strongly holds that it is only through humility that reunion can come about. It is proud of Christ's Church and of the unity which Christ Himself, and **not** our own pitiful efforts, has given and preserved. But it always remembers that Christ humbled Himself and appeared in outward form as though He were a mere man. His divinity was there and could be recognized in the glory of the Passion as well as in that of the Resurrection. Only in the spirit of humble prayer can we do good for Christ and His Church. Catholic ecumenism relies on God and not on human endeavours alone. That's why it is full of hope, enthusiasm and happy zeal.

HOW . . . ?

"How to repay a kindness?" can be a puzzling question, but not for a priest. He knows how greatly Catholics appreciate it when he shows his gratitude by remembering them during Holy Mass.

This is the return every priest makes to those who help him towards the priesthood, and it is the return future Ukrainian Redemptorist Fathers will make to those who help them by contributing to the Redemptorist Students' Fund. Please help us in this important work.

All donations will be gratefully acknowledged by:

The Very Rev. Vice-Provincial, CsSR.,
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg, Man., Canada

* * * *

FAITH IS PRECIOUS

We should continually thank God for revealing to men what they must believe. The richness of faith, St. Peter says, "is much more precious than gold." (I Peter I, 7).

* * * *

● **As exalted and holy as Mary is, to that degree also is she affable and compassionate toward sinners who in their desire to mend their lives have recourse to her. —St. Gregory the Great**

NEW YEAR'S RESOLUTIONS

At the beginning of the new year we offer the following list of resolutions which every Catholic could well afford to adopt as his contribution toward making America and Canada a better place in which to live.

1. Not to take a chance on being responsible for a single traffic accident during 1960. This means not to take the wheel of an automobile after imbibing what might be called even a moderate amount of alcoholic beverages; not to give in to the temptation to "show off" in a car, by excessive speeding, by passing other cars just to prove what a car can do, by beating other cars to the number one position at the stop-light, by breaking all records over a certain distance or route. It means slowing down, especially at night, and more especially still when it is raining or when there is ice or snow on the highway.

2. Practice courtesy and patience in crowds and while waiting in line for a train, a bus, a ticket, a show or a purchase. This means not to push ahead of others who have been waiting in line longer than you have; not to push and shove others or elbow them out of your way; not to demand of public officials and others in authority that you be given special consideration, as though your business were more important than that of anybody else. It means excusing yourself when you accidentally inconvenience others in a crowd, and thanking those who have assisted you even in a small way and in the line of their business.

3. To respect the views of others on controversial subjects. This means not to answer political or economic propositions and arguments merely by calling insulting names; not to raise your voice in arguing; not to refuse to consider the logic of the arguments of another because you are blindly prejudiced about your own point of view.

4. Not to encourage class warfare by expressing anti-social or anti-national feelings even in jest. This means not to pass on stories that reflect on Negroes, or Jews, or any other specific group of Americans or Canadians. It means not to use derogatory names such as "niggers", "kikes", "polacks," etc.; not to propose or support discriminatory actions against the people of another race or nationality; above all, never to speak of the faults of some members of a racial or national group as though they were attributable to all the members of that group.

If all Canadians and Americans would take and keep these four resolutions, theirs would be a wonderful country indeed.

* MOTHER

Mothers need no books on how to rear children. There is inherent in every woman a capacity for motherhood that no book can teach. Too many books can impair her spontaneity with children.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** God's choicest blessings for the nascent year. Keep those good resolutions, eh? **** Prayers in private and in public for the reunion of the Christian Churches is a 'must' always, but especially from January 18th to 25th every year, for that is the time for the Unity Octave. **** In Red Russia, where they can produce sputniks and intercontinental ballistic missiles, one has a hard time buying a pinch of pepper for one's borsch. **** Red Poland, which exports fine hams, lets her people starve for lack of meat. **** Cardinal Eugene Tisserant has recently resigned his post as Secretary of the Sacred Congregation of the Oriental Church. Will he play a prominent part in the coming Ecumenical Council announced by His Holiness Pope John XXIII? He truly is an authority on non-Catholic Christians. **** Have you already subscribed to the Building Fund of St. Basil's College in Toronto? If not, then do so immediately through your Pastor, for it is a question of our survival as Ukrainians and Catholics of the Byzantine Rite in Eastern Canada. **** Whenever and wherever Christians and democratic-minded workers unite and take an active part in union affairs, they can beat the Reds. This was proven recently by the miners in Sudbury, Ont. They simply outvoted the Commies and their fellow-travellers. **** The Catholic Congress in Cuba has proved that the population desires no Reds in the local government. Will Fidel Castro take heed or continue to listen to his brother Raul? **** Nehru seems to be too weak a leader for India during these times of stress. A much stronger man is needed for the time when the rising tide of Chinese Communism will forcibly spill over Asia. There is no blinder person than he who does not wish to see. **** Khruschev says he wants peace, yet orders are given to excite anti-Americanism all over the world. **** There is altogether much too much talk about birth-control as an antidote for over-population. The earth can feed billions, only its wealth has to be more justly distributed and its leaders more free of the desire for domination and conquest. **** Russian Catholics, aided by French-Canadians, have just opened a small church in Montreal. The main reason why it is so difficult to bring the Russians of the free world back into the true fold of Christ is that they attach more importance to matters ritual than to Faith itself. Excessive sentimentality is the culprit. **** It is very unjust on our part to criticize the lack of Ukrainians in the Sacred Congregation of the Oriental Church. We need more vocations to the Eternal Priesthood. Then our Bishops could afford to send young priests to study in Rome

for that very purpose. The door is more than wide open. **** How about reading something in Ukrainian once in a while, eh? **** Do you pray often for the beatification of the Servant of God Metropolitan Andrew Roman Sheptytsky? Did you know that his pet dream was the eventual reunion of the Schismatic Church? His favorite Saints were Catherine of Siena, who convinced the Pope to leave Avignon and return to Rome for unity's sake, and St. Josaphat, the Ukrainian apostle of Church Union? **** Modern anti-biotics are sorely lacking in the Soviet Empire. Life is cheap there. So they let people die! Do you wish for marital bliss, then choose a good Ukrainian lad or lass for your partner in life.**** This is the month when more than ever we must need stress and underline the existence of more Rites than one in the Catholic Church. Bring a Latin friend to church next Sunday and let him or her see with his or her own eyes. ****

ST JOSAPHAT CONVERTS HIS ENEMY

JOHN KHODYHA, a magistrate of Polotsk, hated St. Josaphat Kuntsevych and Catholicism to such an extent that he could not bear to look at the archbishop and during his sermons he fled from the church. He was one of the principal plotters against the life of St. Josaphat, inciting the people to rebellion.

He happened to be present when the body of the killed Saint was taken out of the river into which the killers threw it. Later he testified before the Apostolic Commision: "That sight of the relic made such a profound impression on my unworthy self that I at once renounced the disunion and after eight days I received the Holy Sacraments of penance and Holy Communion in the cathedral of Polotsk.

"God wanted to show through me that Josaphat could convert after his death those who had refused to listen to the words of their shepherd while he was alive."

From the moment of his conversion John Khodyha became one of the most ardent venerators of our Martyr and examplary Catholic. His example drew many opponents to the Catholic Church.

Our saint did not forget him, praying for his persecutor and obtaining for him many favors. Here is one of them. In 1636 Khodyha was returning to Vitebsk with a boat loaded with valuable merchandise, John Hlynsky, his bitter enemy, attacked him and inflicted him 12 wounds. To escape a certain death Khodyha jumped into the river and cried: "Saint Josaphat, help me!"

The Saint heard his plea, for despite the fact that he lost a great quantity of blood, and the river was wide and full of dangerous whirlpools, he managed to reach the shore safely and got out quickly.

PURGES: "Revolutionaries who take the law into their own hands are horrifying not because they are criminals, but because they are like machines that have got out of control like runaway trains."

YOUR CHILDREN ARE LISTENING

M. Schudlo, CSSR.

THERE are many modern parents who do not care whether their children are or are not constantly listening to their conversations. The way parents talk to each other in front of their small and teenage children influences them either for good or for bad, depending upon the kind and the way the conversations are conducted by the parents. Unfortunately most parents do not realize what effects their conversations have on their children.

When God sends a child into the world, He entrusts its education to its parents, both to the father and the mother.

When Moses was born, he was condemned to death by the decree of the Pharao which said that "every child of the male sex (born of Jewish parents) shall be cast into the river" (Niles). (Ex. I, 22). But his mother tried to save him. She brought him to the river and let him float in a basket. The daughter of Pharao saw the little boy and decided to adopt him for her son. His education, however, was entrusted to Moses' own mother, to whom the royal daughter said: Take this child and raise him for me, and I will reward you! (Ex. 2, 9).

It may be said that God addresses the same words to the parents when He sends them a child: "Take him and raise him for Me, and I will reward you!"

Since children are the main purpose of every marriage contract, their education is the most important job entrusted to parents by God and society. Good education consists in a harmonious development of the child's physical, moral and spiritual qualities. Thus true education takes care both of the body and the soul of the child. It tries to make him a healthy person both in the body and the soul because these are the two essential components of human beings. If one of these two elements is neglected, the education of the child will necessarily become incomplete and warped. Well-educated children are the greatest glory of good parents. Children do not need to be rich in order to be happy and to enjoy a good reputation among their fellow men. Even pagans understood that much.

Cornelia, a Roman matron, poor in temporal goods, but rich in spiritual values, mother of

two Roman statemen and reformers, who freed Rome from destruction by defeating the invaders, was the most respected woman among all Roman mothers in the second century before Christ. She is still known as the mother of the two great Gracchi.

When her husband, Sempronius Gracchus died, she dedicated herself to her two sons, raising them so well that they became saviors of the city. She was not rich. Her dress was shabby, with no ornaments.

After the liberation of Rome and the defeat of the invaders, Roman citizens made a great feast in honor of the two brothers. There were parades, speeches and banquets in which nobility took part. Cornelia was present at the celebrations. She wore no vain ornaments because she had none. A wealthy lady, shining with precious gems, turned to the shabbily dressed Cornelia and asked her: "Where are your jewels?" Cornelia replied, pointing at her two sons: "These are my jewels!"

Instruction, correction, warning and punishment are the usual means of education which are used by parents in regard to their children. Unfortunately, countless parents fail to realize that the strongest single factor of education is their own example which children observe 24 hours a day. By the way, children are good and keen observers of their parents' behavior. By example we mean that pattern of life and conversation which children see in their parents. As good example strengthens and makes the instruction more effective and palatable to children, so bad example renders parental instruction ineffective and useless because children believe more in what they see and hear from their parents than in what parents may tell them.

By their conversation in the family circle parents can and many in fact are destroying what they have taught them by religious instructions. Why is it so? Because countless parents do not realize the effects of family pattern of conversation.

Parents, watch your conversation because your children are watching you and will do the same, for every child is ready to follow its father and mother in everything. Christ warned us against scandals and threatened with everlasting doom those who scandalize others.

"If he has been an occasion of sin to one of these little ones that believe in Me, it would be better for him if he had a large millstone hung around his neck and were drowned in the deep sea. Cursed is the world because of its temptations to sin! It is unavoidable, to be sure, that temptations should come. Despite that, he is doomed through whom the temptation comes!" (Mt. 18, 6-7).

1). The most usual fault in conversation at home is that unhealthy criticism which pervades countless homes, even those of good and church-going families. There are families which rarely have a good word to say about anyone. To them no one is perfect and they think that by criticizing everything and everyone they can improve the world and change the face of this planet.

Such families continuously talk about their friends, neighbors, politicians. — All politicians are nothing but crooks — their own parishioners — No one is as generous as he should be — the pastor — No pastor understands that the world is not what it used to be when the present day pastors were in the seminary — government of the country—They are just a bunch of insane.

We can imagine what a disastrous effect on the children this constantly negative attitude can have. Children which grow in such unhealthy homes are usually antisocial and unpopular because they do not trust anybody. They grow under the false impression that the whole world is nothing else but a bunch of crooks.

When these children become grown-up, they will not feel happy in society. They do not know how to love, appreciate and trust those with whom they must live and work. A man that does not respect and love his fellow man can hardly expect to be loved and respected by him. Thus such a child will feel like a strained member. By ill-treating his fellow men he will feel mistreated by them, and thus the conviction of childhood that all men are bad and crooks will grow stronger in him. Just as his parents by their constant criticism taught him to believe in his childhood.

Since such children cannot find happiness in lawful things and amusements to which they probably will not be invited because of their negative attitude toward everyone and everything, there is more than fifty percent chance that they will turn to unlawful pleasures. And hence we have juvenile delinquents. Who pushed him or her on the road of corruption? His or her own parents.

2). Another pattern of family conversation is the "quarrelers". While the critics turn their sharp tongues against the outside world, the quarrelers turn their hostilities inward against each other. Their common gatherings, their meals and other occasions when they find themselves together, are nothing but a round of insults and bickering. The husband criticizes his wife for everything and anything. The lack of salt in the soup or dinner which is five minutes too late can produce such a round of insults that neither wife nor children can find any taste in what has been placed before them.

Children, assisting at such outbursts, absorb a pattern of life which causes them trouble, though it may not show up until after they get married. Thus daily quarrelling becomes their "daily bread.".

Evelyn was a good and pious girl. Well-educated at home, she had every right to enjoy peace after she got married.

Mike, whom I did not know too well, seemed to be also a fine man. After their wedding, Evelyn seemed happy for a while. It was not too long after that she came and with tears in her eyes declared: "Father, I can no longer live with Mike. My life is utterly miserable."

"What happened?" I asked her, "Mike is such a gentleman!"

When you listen to some broadcasts over the radio you wonder what the audience is laughting at. When you watch TV shows, you wonder why!

"Yes," replied Evelyn, "he is a gentle man with the outsiders. But at home, he quarrels all the time!"

"What is he quarrelling about?"

"About nothing! He always finds a pretext for quarrelling!"

"Then, keep quiet!"

"I tried that too, but it makes him even more angry. He shouts at me: 'Why don't you answer? Have you no tongue? What is the matter with you? Are you an owl?' "

Later I found out that there were continuous quarrels in Mike's family. Thus he got into the habit without which it is hard for him to live. He needs quarrelling like normal people need food and rest.

3). Even more harmful is the group which can be classified as the "exhibitionists." These people seem bright and witty, displaying good humor on all sides. They act like actors, each member constantly tries to be the star of the situation. Children growing in such exhibitionist families think that they must always impress the others and be the sparkling center of any gathering. If they are not, because someone else outshines them, they feel neglected, unwanted and rejected. This attitude tends to make them pity themselves as "persecuted, envied and martyred by those who are less endowed by God." They work as long as people admire and praise them.

Joseph was a good parishioner. He did much for his local parish. At first people appreciated his self sacrifice and sincerely loved him. Since he did so much, he became practically a dictator of the community. Of course, some people disliked it. Some even criticized his ways. The situation grew worse and worse, for our good Joe began to suspect anyone who dared to differ with him. Finally Joe left the association for which he had labored so much, and now has nothing to do with it and its members.

Why did the good Joe do it? Because he wished to be the center of attention. The poor Joe was the only son of his parents. They never contradicted him in anything. Since he was a little boy Joe got used to have his way all the time and with every one. This was the main trouble of the good Joe, and of countless other Joes.

No one can stop members of a family from talking and discussing things and events. But parents should teach their children to listen to the opinion of others and to be tolerant of others' views, or they will be crippled for life.

4). There are some families which can be called "free-thinkers." They discuss certain matters too freely in presence of their growing children, especially matters concerning marriage rights. Thus more than one percent shocked and scandalized his own child. Children should not be allowed to listen to things reserved for parents alone. If such discussions are needed to clarify certain points of marriage, they must be made in private without children listening to them.

Good family's pattern of conversation does not guarantee that all children will grow perfectly adjusted to life, but at least it gives them a better chance.

The PROPHETS and CHRIST

by John E. Doherty, C.SS.R.

WHEN we read the account of God's dealings with His chosen people in the Old Testament, we learn that when God threatened them with punishment, His threats were conditional and would be changed when Israel repented. Yet the tribes of Israel who are referred to as Northern Israel, were blind and went on to their own destruction, in spite of the fact that prophets, suddenly raised up by God, confronted them in the midst of their idolatry.

Thus Amos was neither a prophet nor a son of a prophet, he tells us, but a simple shepherd: "I was but tending my sheep when the Lord took me into His service. It was the Lord that bade me go up and prophesy to the people of Israel.

His message was a somber one: "Prepare to meet thy God, O Israel." Yahweh sent him to the ancient town of Bethel where the Israelites were polluting its shrine and the prophet revealed the fate of Israel: "Banished it shall be from the land of its birth."

Although Amos was a humble shepherd, the prophet Isaias was a cultured gentleman and a counselor to kings; yet Israel did not heed him either. He lived in the southern kingdom of Juda when the northern tribes were being led into exile, and he predicted a like fate upon Juda. Isaias was put to death by the cruelest kind of execution during the reign of King Manasses.

Idolatry was not so common in Juda, but the rites of Baal were beginning to penetrate into the southern kingdom as well, though here was the city of Jerusalem and the great temple of God built by Solomon. It was in the temple that Isaias received his vocation in a vision.

The Vision of Isaias

"I had a vision. I saw the Lord sitting on a throne that towered high above me; the skirts of His robe filling the temple. Above it rose the

figures of the seraphim, each of them six-winged; with two wings they veiled God's face, with two His feet, and the other two kept them pointed in flight. And ever the same cry passed between them: 'Holy, holy, holy is the Lord God of hosts; all the earth is full of His glory.' "

The temple rang with the cries of angels, and the rising clouds of incense smoke filled the courts of the temple. "Alas," Isaias said, "I must need keep silence; my lips are polluted with sin; and yet these eyes are looking upon their King, the Lord of hosts."

Then, from the altar, one of the seraphim flew up to him with a burning coal, carried in tongs. "He touched my mouth with it, and said, 'Now that this has touched thy lips, thy guilt is swept away, thy sin pardoned.' And now I heard the Lord say, 'Who shall be my messenger? Who is to go on this errand of ours?' And I said, 'I am here at thy command; make me thy messenger.' "

The message brought by Isaias to the Jews was one that our Lord would quote and apply to the Jews in His own day. It was that their hearts would be made dull, their ears deadened, and their eyes dazzled so that they would not heed the summons to salvation.

Beyond this immediate charge to his people, however, the prophecies of Isaias ring with affirmation of hope in the Saviour to come. So manifold and so clear are these prophecies that it is almost as though the Gospel were then being written. For this reason Isaias is often called a fifth evangelist.

Yet equal to Isaias and perhaps even greater is the prophet Jeremias. Jeremias lamented over Jerusalem when the Babylonians conquered the city, destroyed the temple of God and led the most important families into exile.

The prophet had warned the Jews of their fate, and he forbade rebellion; but he counseled patience with God's designs and conformity to the will of God even though it meant submitting to the punishment that Yahweh now visited upon them. For this the Jews hated Jeremias. Fed up with him at last and with their own dreary lot in the desolate city they forced the prophet to flee into Egypt and put him to death in the desert. Jeremias suffered much, and in his own life as well as in his prophecies he foreshadows the passion of Christ.

From his birth he was chosen by God as a prophet; for in a vision Yahweh said to him: "I claimed thee for My own before ever I fashioned thee in thy mother's womb; before ever thou camest to birth, I set thee apart for Myself; I have a prophet's errand for thee among the nations."

And with that, the Lord put out His hand, and touched me on the mouth. "See," He told me, "I have inspired thy lips with utterance. Here and now I give thee authority over the nations; with a word thou shalt root them up and pull them down, overthrow and lay them in ruins; with a word thou shalt build them up and plant them anew."

In the name of Yahweh the prophet predicted the coming of terrible kings from the north to plead with fire and sword His

cause against the people that forsook Him for false gods. Yet his lamentations end on a note of hope, for God also said: "A time is coming when I mean to ratify a new covenant with the people of Israel and with the people of Juda . . . I will implant my law in their innermost thoughts, engrave it in their hearts; I will be their God, and they shall be My people."

The Prophet Ezekiel

Such also is the message of the last of the great prophets, Ezekiel. A priest in Jerusalem called also by God to be a prophet, Ezekiel at first uttered prophecies like those of Jeremias foretelling the impending disaster to the Holy City. He was the prophet, however, who accompanied his people into the Babylonian exile and wept with them by the rivers of Babylon. There he comforted the Israelites and buoyed them up with the hope of return. God gave him a vision of Jerusalem rebuilt and the temple of Jerusalem restored and more beautiful than before because God Himself would enter into it. His is the tender promise that God would come as a shepherd, gathering up His flock and leading them back to their own pastures.

This is what the Lord God says: "I mean to go looking for this flock of mine, search it out for Myself As a shepherd, when he finds his flock scattered about him, goes looking for his sheep so will I go looking for these sheep of mine, rescue them from all the nooks into which they have strayed when the dark mist came upon them."

He promised to give them Christ to be their shepherd forever. "God will one day shepherd His lost sheep of Israel, and they will have a true shepherd at last. They shall have a single shepherd to tend all of them but my servant David? He shall be their shepherd, and I, the Lord, will be their God."

David and Christ

To the prophets Christ is "David," "Son of David," "my servant David;" this is prophetic language to tell us that He is to be a descendant of the great king of Israel, of his house and of his family. Yet David is more than the ancestor of Jesus; he is a prophet also and a type of Christ in a unique and manifold way. He was born in Bethlehem, and his early years, spent in shepherding sheep, resembled the hidden life of Christ, though he was destined to be Israel's king. His fight with the giant Goliath prefigures the ease and unpretentiousness with which Jesus would vanquish the powers of Satan and the world. David was chosen by God and appointed king of his kingdom in the Old Testament as Christ was in the New. As our Lord was betrayed by those closest to Him, so David was conspired against by his familiars, even by his own son Absalom. He wept Palm Sunday.

Like Christ in all of these things, David is also like us in ways in which Christ could never be, that is in human weakness, in corrupt passions, in repentance for sin. David was a poet inspired by the Holy Ghost and it may be that this background of human weakness

and repented sinfulness, as well as his exalted destiny, help to make his psalms the greatest poetry that ever fell from the lips of man. At the same time many of David's psalms describe the Christ with such clarity and precision that they are used to this effect by our Lord Himself and the apostles.

Unlike many of the other prophets, David saw his life come to a peaceful close.

The Prophet Simeon

Another happy prophet was Simeon, the prophet who was alive in Jerusalem when our Lord was born, for God had promised him that he would not die until he saw the coming of the Christ. Simeon was in the temple of Jerusalem on the day that Mary accompanied by St. Joseph brough Jesus there shortly after His birth in Bethlehem to present Him to His heavenly Father. Simeon immediately recognized the child as the world's Saviour. Before Mary and Joseph he uttered the prophecy that the child was set for the rise and fall of many and for a sign that would be contradicted. He also fortold the sword that would pierce the heart of the mother. Simeon's words of thanksgiving on that occasion are in keeping with the joy of the New Testament:

"Ruler of all, now dost thou let Thy servant go in peace, according to Thy word; for my own eyes have seen that saving power of Thine which Thou hast prepared in the sight of all nations. This is the light which shall give revelation to the Gentiles; this is the glory of Thy people Israel."

These are but brief sketches of some of the better-known prophets. From this summary account may appear how vital was the role in preparing the world for the Gospel. From Moses to John each of them gives us clearer understanding of the great mystery of God's patience and mercy in dealing with His people. So close is their relation to Christ, at the same time, that we may say that to be ignorant of the prophets is not to know Christ. Each of them, furthermore, is a reminder of our own vocation to give testimony to Christ and His Gospel in the prophetic spirit of those who suffered for Him in the centuries before He was born.

A woman called the bank and asked about the disposing of a $100 cheque. "Is the cheque for redemption or conversion?" inquired the banker. There was a long pause before the woman asked, "Am I talking to a bank or a church?"

Captain: "Boys, what is the first thing you should do when you clean your rifles?"
Private: "Look at the number."
Captain: "Look at the number? But why?"
Private: "How otherwise can I make sure it's mine?"

* * *

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXII, No. 1.
Рік XXXII, ч. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Значення Христового Народження
о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Апостольства Молитви... 4
Наймолодший Український Катол. Єпископ 8
Неоцінений Скарб ..... о. Р. Хом'як, ЧНІ. 10
Ірод ..... Н. Королева 12
Модерний підхід до українського соціяльного католицтва ..... о. Др. Б. Курилас, ЧНІ. 15
Хотів Би Ти Знати? 18
Сила Доброго Прикладу
о. Н. Якимишин, ЧНІ. 20
Святий Григорій Назіязенський
о. М. Щудло, ЧНІ. 21
Ювілей Священства 25
Роздумуючи над Календарем 26
Наш Ювілят 27
Такі Діти—Боже Благословення 29
Срібний Ювілей Священства 30
Мої спогади про укр. катол. ерархів на засланні ..... Д-р Антін Княжинський 31
The Epiphany 33
St. Josaphat ..... Rev. M. Schudlo, CSSR. 35
Is the Pope Infallible? ..... Theo. Bleech 37
1015 A.D. ..... Ted Harasymchuk 39
I'd Like to Know 44
Dignity of the Priesthood
Rev. N. Yakimishyn, CSsR. 47
Big Word with a Bigger Meaning!
Fr. Nick of Montreal 51
New Year's Resolutions 54
Stars in your mental sky: Fr. Nick, Montreal 55
Children are listening! ...M. Schudlo, CSsR. 57
Prophets and Christ... J. E. Doherty, CSsR. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ІВАН ПРАШКО

VOICE

Пророцтво Сповнилося

(СТРІТЕННЯ)

Як Пречиста Діва Марія по виповненні обрядів виходили з Єрусалимської святині, то стрінула святого старця Симеона, якому Дух Святий звістив, що не помре, поки не побачить Месію на власні очі. І ось тепер повний радости пізнає обіцяного Богом Месію, простягає до Нього руки і пригортає до грудей. Його старечі уста почали співати благодарну пісню: "Нині відпускаєш слугу свого, Господи, по слову Твому в мирі; бо очі мої бачили спасення твоє, що приготовив перед лицем всіх людей; світло на обявлення поганам і славу Свого народу, Ізраїля." (Лк. 2, 29-32). У серці Марії зродилися чувства радости, як слухала слів праведного Симеона. Однак ця втіха не тривала довго, бо святий старець звернувся до Неї і пророчим духом сказав: "Се лежить сей на упадок і повстання многих в Ізраїлі, і на знак, якому будуть противитися; а тобі самій душу перейде меч." (Лк. 2, 34). "Ото Цей — сказав він — є положений на падення тих, що не увірять в Його слова, а на встання тих, що з любовю приймуть Його науку... Ото Цей положений на падення книжників, злобних фарисеїв, а на встання простих рибалок, людей убогих ... Положений на упадок старозавітнього жидівського зборища, а на воздвиження Христової Церкви повної ласк."

Пророчі слова Симеона сповнилися. Від Христа розійшлися дороги поодиноких людей і цілих народів. Одні пішли за Христом та співали Йому "Осанна", а другі кричали "Розпни Його" з остаточною своєю загладою.

Нині світ поділений на два табори. Одні гуртуються в Христовій Церкві і під одним верховним Пастирем йдуть за Христовою наукою, щоб осягнути своє вічне щастя. Другі зірвали з Христом і вибрали собі шлях нерозумних будівничих Вавилонської вежі. Вони почали будувати вавилонську вежу безбожного матеріялізму і жорстокого тоталітаритизму, і то коштом добробуту і свободи многих народів. Вислід будови дуже сумний, бо ця будова придавлює і нищить багато народів.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

РИМСЬКИЙ СИНОД І СКРІПЛЕННЯ РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на Лютень)

Рим, осередок правдивого Християнства і осідок Христових намісників, є подвійним центром. Це осередок Христової Церкви і осідок єпископа Риму, бо Папа є не тільки видимим Головою Христової Церкви, але й заразом єписколом для римської єпархії.

Перший митрополит, родом українець, Іляріон, вибраний у 1050 р., отак у свому похвальному слові про нашого Св. Володимира Великого, висловлюється про Св. Петра:

"Римський край хвалить похвальними голосами Петра і Павла, бо через них увірував у Христа-Сина Божого... Всі краї та міста віддають честь і славлять свого учителя, що навчав їх православної віри!"

Кожен Папа має дві отарі: одна отара обнимає всіх католиків, друга — християн, що проживають у римській єпархії. Як Христовий видимий намісник він дбає про цілу Христову Церкву, але й не занедбує теж своїх діточок, для яких є єпископом і безпосереднім Архипастирем. Тому саме Папа Іван XXIII заповів єпархіяльний синод для своєї римської єпархії, щоб подбати про духовні потреби своїх найближчих підданих. Святіший Отець уважає цей синод таким важним, що поручив всім католикам цілого світу молитися за його успіх.

На цьому синоді будуть присутні священики римської єпархії. Завдання цього синоду, як узагалі кожного єпархіяльного синоду, полягає в тому, що зібрані священики-душпастирі під проводом свого єпископа розглядають життя єпархії, її досяги, потреби, слабі сторінки та намагаються новим законодавством чи інструкціями усунути недоліки і скріпити духовне життя тих, що належать до згаданої єпархії.

Християнське життя це наслідування Христа, вправа в чеснотах і невпинна боротьба з пристрастями і диявольськими спокусами. Подібне життя вимагає не мало труду і зусилля. Не дивниця, що не одна душа томиться і стає охлялою. Звідсіля походить занедбання християнського життя, оспалість і гріх.

Небезпека послаблення духовного і морального життя куди більша по містах аніж по селах, бо міське життя характеризується нервозним рухом, суперництвом, неспокоєм і браком часу, бо загал "ніколи не має часу," особливо як іде про виповнення християнських обовязків, молитву, розважання про вічність і спасіння душі.

В Римі проживають люди з цілої Італії, ба й не мало чужинців. Кожна околиця має свої духовні питоменності. Ця розбіжність душ не раз спричиняє клопоти в управі парафій.

По містах є "більша свобода", бо там стрічаються різні люди з відмінними поглядами і характерами. Ця "свобода" деколи ослаблює моральний і релігійний змисл у міських людях.

Подібні небезпеки загрожують і жителям Риму, бо людська природа всюди однакова. Папа Іван XXIII знає про браки і недоліки римлян. Скликує синод, щоб усунути ці недоліки і обновити життя своєї отари. Рим повинен бути моделем християнського життя для цілого католицького світу, бо це осередок християнства.

Всі католики повинні молитися, щоб цей синод гарно відбувся і причинився до духовної та моральної обнови єпархії Риму, бо ця обнова напевно вийде на користь цілій Церкві. В Римі стрічаються католики різних країв і народів. Солідне релігійне і моральне життя римлян буде благородно впливати на всіх, що відвідують Рим, так католиків, як і некатоликів, які по світі розноситимуть Христового духа, якого наберуться в Римі

Місійне намірення на Лютень: Молитва за переслідуваних християн у Китаю.

Місійне намірення на Березень: Скріплення християнських засад у родиннім житті африканських християн.

НА ОБКЛАДИНЦІ

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА КИР ІВАН ПРАШКО

1914, І. V.—народився в Збаражі, Україна.

1934-1939—богословські студії у Львові-Римі.

1939, 2. квітня—одержує тайну священства.

1950—приїзджає до Австралії і ревно душпастирює в Мельборні та його окрузі.

1958, 19. жовтня—висвячений на першого єпископа українців католиків в Австралії.

НА МНОГІ Й БЛАГІ ЛІТА, ВЛАДИКО!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною датки на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

ЗАСОБИ ОБНОВИ

Світ нераз бував у великій небезпеці, як турки намагалися завоювати Европу і знищити християнство. Тоді Бог і Пречиста Діва в особливіший спосіб проявляли свою силу. Ворожі християнству сили були розгромлені, от хоча б під Лепантом у 1571 або під Віднем у 1683 р. Під Лепантом християни назавжди знищили турецьку флоту і морську потугу під проводом відважного та побожного Дон Хуана, брата еспанського короля Пилипа II, а під Віднем король Іван Собеський при помочі наших козаків зламав турецьку музульманську потугу на суші.

Сьогодні Христос і Його Пресвята Мати Марія допоможуть людям доброї волі перемогти сатану та знищити його царство, яке оснував посеред деяких народів Европи й Азії.

Проте Христос потребує помочі тих, що вірять у Нього. Що ж можуть добрі християни вчинити, щоб відновити людство і завести мир у світі. Ось деякі засоби духовної обнови людства під покровом непереможного хреста.

Особистий поворот до Бога в щоденнім житті

Християнізація всього світу це наше завдання, бо Христос виразно наказав всім тим, що повірили в Нього: "Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями. (Мт. 28, 19). Християнізація світу має зачатися від нас самих. Треба стати дійсними християнами в щоденнім житті та праці.

Любов до Бога та ближнього мусить бути джерелом нашої духовної обнови. Бог це любов. Де є Бог, там є любов. Як люди плекають ненависть, то віддаляються від Бога, бо проганяють Бога зо свого серця.

Мусимо однаково трактувати себе й своїх ближніх. Так само мусять поступати народи світу. Не вільно мати двох етичних кодексів, один для себе, другий для інших. Поки народи та одиниці відкидають 10 Божих Заповідей, почитаючи свій нарід або державу немов божка, поки намагаються збагачуватися незаконними засобами і поки брехня є засобом дипломатії, поти не буде духовної обнови людства і миру в світі. Слід памятати, що це не Бог покинув світ, але люди і світ збунтувалися, забули і покинули Бога, тому й спричинили собі самим і своїм народам стільки хаосу та нещасть.

Поворот до Бога і Його закону викличе почуття братерства з усіма людьми і народами, усуне непорозуміння та приведе згоду між людьми і народами. Треба старатися, як казав американський президент Лінкольн, щоб ми були по стороні Бога, бо Бог завжди готовий бути з тими, що хочуть проживати з Ним і бути Його добрими дітьми.

Праця над поліпшенням світу

Кожен із нас має свою частинку фронту на Божому світі в бою за обнову людства в Христі. Якщо кожен вояк належно боронить свою позицію, то ціла армія стає сильна і непереможна.

Не слід жити споминами минулого, скаржачись на лиха сьогоднішнього світу. Треба жити в теперішніх часах і змагатися вчинити їх Божими часами. Є люди, які вже стратили надію, що людство віднайде себе. Вони стоять бездільно і нічого не роблять, щоб Христос запанував у світі. Нехай діється, що хоче! — кажуть. Вони пливуть за водою, хоч таке поступування веде їх самих і їхні народи до загибелі.

Українці сильно попеклися на подібній тактиці. Якщо б вони були рішуче виступили проти большевиків, як московські червоні посіпаки насували на наш край по першій світовій війні, то сьогодні Україна була б великою, багатою і славною країною. Воно легко йти за струєю, бо не треба зусилля та саможертви, але такі люди нічого не роблять, щоб поліпшити положення світу, яке самі оплакують. Як лихі люди витворюють лихі ситуації в світі, так християни повинні доложити труду, щоб на світі панували лад і порядок. Це від людей залежить, чи проживатимуть у мирі або зникнуть у морю крови та руїни.

Християнин не повинен ніколи знеохочуватися. Св. Павло кликав: Все можу в Тім, що скріпляє мене, цебто в Христі. (Фил. 4, 13). Християнин повинен жити не песимізмом, але вірою, не розчаруванням, а надією. Він не повинен повторяти історії, але творити її по засадам Христової Євангелії та навчання Церкви.

Французький маршалок Фош, який керував аліянтськими військами в першій світовій війні, отак промовив на передодні рішального бою, хоч всі предсказували йому повну поразку: "Середина мого фронту проломлюється, праве крило мусіло вицофатися взад, а ліве хитається. Це знамените положення. Завтра ми заатакуємо ворога!"

Фош виграв. Атак пречудно вдався. Ворожі армії були розгромлені. Аліянти виграли війну. Приказка каже: "Лікар, що не тратить надії, але проти всякої людської второпности намагається спасати пацієнтів, рятує безчисленні безнадійні випадки."

Християни повинні відважно поборювати зло, де тільки зобачать його. Св. Іван Хреститель є для всіх чудовим прикладом, як треба поборювати зло. Як він проповідав над берегами ріки Йордану і голосив конечність покути, щоб підготовити душі до прийняття Спасителя і Його Євангелії, Ірод, цар Галилеї, дав народові страшне згіршення. Він украв жінку свого стриєчного брата, Іродіяду, та проживав із нею немов із законною подругою. Фарисеї, сторожі Божого закону, мовчали на згіршення, бо лякалися за власну шкуру. Іван удався до царської палати і без дискусії та безцеремонно заявив цареві: "Не вільно тобі мати жінку свого брата!" (Мр. 6, 18). Це був перелюб і Іван не вагався напятнувати гріх як гріх. Іван любив правду, тому не завивав її в папірці, ані не розводнював її, як це роблять "второпні цього світу." Іван не бо-

---

Учителька в нашій парафіяльній школі: "Діти, хто вивів жидів з Єгипту?" В клясі запанувала мовчанка. Тоді вчителька вказала на маленького скитальця: "Гей ти, Івасю. Скажи!"

Івась: "Не я, не я, бо ми недавно приїхали до Америки!"

явся скартати навіть царя, бо був людиною повною Божого духа і ревности за Його славу. За відвагу Іван заплатив життям, але за те став героєм.

Зло ширіться в світі тільки тому, що боязливі та обережні християни не вміють або не мають відваги публично карати тих, що ширять його.

Відвага в праці

Хто працює над обновою людства, той не повинен ніколи знеохочуватися, бо Бог помагає тим, що трудяться для Його слави. Успіхи Божих ворогів завжди кінчаються фіяском, а труди Божих приятелів завжди вінчаються успіхом, хоч цей успіх незавжди видно, чи не є безпосередній. Ми не працюємо самі. Христос є з нами. Ми знаряддя в Його всемогучих руках. Знеохота на вид дійсних або сповидних невдач це диявольська штучка, якою він нищить не одне добре задумане діло.

Бог вибирає таких людей до великих діл, які по-людськи зовсім не надаються до них. Перший Папа, Петро, фундамент Церкви, був невченим рибалкою. Навіть відрікся Христа, але все таки він підвалина Церква, яка стоїть на нім вже дві тисячі років і буде стояти до кінця світу.

Як Церква зачала хитатися в середньовіччі, то Бог вибрав бідака з Асисі, Св. Франца: "Франциску, скинь дорогу одіж, іди до каплиці та направ дах, бо він тече!" промовив Бог. Як у часах псевдореформи Лютра і Генриха VIII еретики намагалися захитати підвалини Церкви, Бог покликав каліку Св. Ігнатія Лойолю, щоб протиставив покору і любов до Церкви збунтованим еретикам.

Хто працює з Богом і для Бога, той має завжди успіх, чи він видний чи ні, бо Боже благословення спочиває на ньому.

Покута за гріхи світу

Покута за гріхи світу це великий акт братньої любови, бо покутою святі Божі угодники рятують світ від заглади і Божих кар. Св. Франц Джероломіні бачив, як розлючений диявол із гострим мечем літав над Італією, але не годен був знизитися на землю. Святий спитав його, чому так лютував. Злий дух відказав: "Цей нарід заслуговує, щоб його знищити за його безчисленні гріхи, але твоя покута і святе життя не дозволяють мені виконати цю пімсту."

На з'їзді лікарі спеціялісти сперечалися, котра операція найтяжча. Одні казали, що це операція на рака, інші на серце, трегі на мозок. Тоді встав один москаль і заявив: "В нас найтяжча операція на мігдалки!"

"Та-ж це найлегша операція!" відповів йому американець.

На це москаль сумно всміхнувся: "В вас найлегша, але не в нас! Як ми годні оперувати наших пацієнтів, коли комунізм навчив їх тримати завжди замкнені уста?"

о. М. Шудло, ЧНІ.

Найкраща Книга

ВІД початку християнства Христові визнавці любили розчитуватися в Біблії, вивчали її та застосовували до неї своє приватне, родинне та соціяльне життя. Кожний християнин повинен мати Біблію й розчитуватися в ній. Це обовязок тих, що звуть себе християнами, це потіха для тих, що вірять у Христа і люблять Його, бо Біблія, особливо Свята Євангелія, говорить про Христа Спасителя. Цілий Старий Завіт це одна підготовка людства до приходу Месії. Новий же Завіт, особливо Євангелія, це короткий, ядерний, кожному здебільша зрозумілий опис народження, життя, діяльности, навчання, страстей і смерти Божественного Спасителя, що в товаристві учнів і апостолів проходив міста й села Палестини, звіщаючи людям кінець неволі гріха тиранства Сатани і початок духовного відродження, заснування Божого Царства на землі, до якого кожна відкуплена душа, не зважаючи на її національну чи расову приналежність, має повне право.

Обіцяний у раю Месія-Христос зійшов з неба у світ, щоб направити лихо, що наші прабатьки, Адам і Єва, спричинили людству, з'явився на землі, щоб людей підняти до гідности Божого дитинства, відчинити їм небо, подати засоби спасіння, розгромити зухвалість диявола, просвітити людські уми, скріпити ласкою людські серця, коротко кажучи, обновити людство.

Все те греки назвали евангелією цебто доброю новиною, бо чи може бути щось краще ніж звістка, що Божий Син стався людиною, щоб людей погружених у пітьмі поганства та гріха вчинити Божими дітьми? Не було й не буде кращої в світі новини ніж певність, що Христом Бог помирився з людством, бо Його однородний Син помер на хресті, щоб спокій і згода запанували між Богом-Творцем і Його улюбленими сотвореннями, людьми.

Яків Руссо, хоч сам не проживав по засадам Св. Євангелії, всетаки захоплювався Христом, якого вона змальовує. "Яка це ціннa, але й заразом простенька книжка! Чи можливо, щоб Той, чию історію вона подає, був тільки звичайним собі Чоловіком? Яка лагідність промінює з Ісуса? Яка чесність! Яка відвага в Його навчанні! Яка шляхетна Його наука! Яка мудрість в Його проповідях! Яка свобода та правда в Його відповідях! Чи можливо, щоб ця книга була людським винаходом? Ні, мій друже, людина негодна винайти чогось подібного, і діла Сократа не є такі вірогідні як діла Христові!"

Св. Йосафат Кунцевич (1580-1623), найбільший український Святий і мученик за віру, каже:

"Без Біблії ніхто не зрозуміє себе самого. В Біблії Бог говорить до людей... Св. Письмо це досконале джерело самопізнання."

Люди, що не хочуть бути добрі, не люблять розчитуватися в Св. Письмі. Іван Гете, німецький поет, каже: "Що більше люди стаються правдивими людьми, то пильніше читають Біблію."

Слуга Божий, Андрей Шептицький (†1944), митрополит української католицької Церкви, каже: "Святе Письмо повинно бути першою книжкою, що дістається до нашої хати."

Іван Папіні, сучасний італійський письменник,що навернувся зо скептицизму до католицької Церкви, каже: "Нема важнішого завдання ніж кожного ранку, приклянувши навколішки, прочитати декілька стихів Євангелії та застосовувати їх до щоденного життя."

Св. Тереня від Дитяти Ісуса (1873-97), французька кармелітка, каже про скарби Св. Письма: "Ніщо більше не цікавить мене ніж Св. Письмо. З нього черпаю все, чого потребує моя бідна душа, і знаходжу в ньому завжди нове світло та скриті скарби."

Св. Ігнатій Антіохійський (†107) шукав потіхи, поради і сили в Св. Письмі, як сам каже: "Я удаюся так до Євангелії, як до самого Ісуса."

Біблія — духовна бусоля

Слушно деякі Святі Отці звуть Св. Письмо духовною бусолею, яка показує людям шлях до неба. [illegible] Христос вимагає від своїх [illegible], щоб відреклися своїх пристрастей і похотей, а це трудна для впалої людини річ. Притемнений первородним гріхом людський розум потребує постійного проводу. Цей провід подає Святе Письмо, але треба покірно та довірливо йти за його вказівками, не нагинаючи його до власних примх. Не так поступав із бусолею ловець Іван. Цей чоловік любив іти в ліс на полювання. Декілька разів стратив змисл орієнтації та зблудив. Його приятель купив йому бусолю та пояснив, як слід користатися нею, щоб не зблудити в лісі. Всетаки ловець заблудив. Приятелі віднайшли його по кількох днях і спиталися, чи мав з собою бусолю. Він відповів: "Так, я маю з собою цей інструмент." "Чому ти не вживав її?" — питалися дальше його приятелі. "Я хотів іти на північ," відказав Іван," і тому намагався змусити бусолю, щоб показувала північ, але вона не хотіла. Я так довго тряс нею, поки не зіпсувалася."

Так і неодин затратив віру, читаючи Св. Письмо, бо не хотів приймати його, що там написано. Багато дечого виглядало дивне або "неможливе" для його слабенького, пристрастями замряченого розуму, тому старався "інакше" вияснити собі прикрі місця. І це "інакше" вияснення завело його на манівці цебто до страти віри. За те не помиляться ті, що з довір'ям приймають правди виявлені в Св. Письмі, бо вповні довіряють Богові та Св. Церкві, яка запевняє їх, що в Біблії є тільки сама Божа правда. Хоч людський розум не завжди розуміє її, всетаки правда залишається правдою, бо Бог не помиляється, ні не може нас запровадити в блуд.

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

Як треба любити ближнього?

ЛЮБОВ ближнього не основується тільки на самім почутті чи зичливості, бо ближній не мав би з них великої користи. Св. Яків пише: "Коли ж брат або сестра є нагі і потребують щоденної страви, а хтось з вас сказав би їм: Ідіть в мирі, огрійтесь і наситіться, а не дасьте їм, що потрібне для тіла, що за користь?" (Яків 2, 15-16). Любов ближнього проявляється передусім у добрім діянню. Св. апостол Іван каже: "Дітоньки, не любіть словом, ні язиком, а ділом і правдою." (1. Іван 3, 18).

Людина не повинна ніколи шкодити ближньому на життю, невинності, власності, честі та родиннім життю. Бог заборонив робити це все в послідніх шістьох своїх заповідях. Хто ж свідомо переступає одну з цих заповідей, той не любить ближнього. Ісус Христос учить: "Так усе, що тільки бажаєте, щоб люди вам чинили, так і ви їм робіть." (Матей 7, 12).

Людина повинна помагати ближньому передусім тоді, коли він потребує помочі. Бог вимагає від людини діл милосердя і від них залежить її вічне щастя. Ісус Христос учить: "Тоді скаже цар тим, що праворуч його: Прийдіть благословенні Вітця мого й осягніть царство, що приготоване вам від оснування світу. Бо я голодував, а ви дали мені їсти; мав спрагу, а ви напоїли мене; чуженицею був, і ви прийняли мене; нагий і зодягнули мене; слабував, і ви мене відвідали; у вязниці був, і ви прийшли до мене. Тоді озвуться праведні, кажучи йому: Господи! коли ми бачили тебе голодного і нагодували? або спрагненого й напоїли? Коли ми бачили тебе чуженицею й прийняли, або нагим і зодягли? Коли ми бачили тебе недужого, чи у вязниці та й прийшли до тебе. І відповідаючи цар промовить до них: Поправді кажу вам: коли ви вчинили це одному з цих найменших братів, то Мені вчинили." (Матей 25, 34-40).

Любов ближнього починається від себе самого. Тому ніхто не є обовязаний більше любити ближнього як себе самого. Ніхто не є обовязаний наражатися на брак найконечніших речей, щоб помогти ближньому. Розумні діви не дали дурним оливи, бо боялися, що їм самим відтак не стане її (Матей 25, 9). Одначе хто в такім випадку помагає ближньому, він виявляє геройську любов ближнього. Так поступила напр. вдова з Сарепти, яка віддала пророкові Іллі останню поживу, що мала (3 Царств. Глава 17).

Все добре або лихе, яке робимо ближньому, робимо самому Ісусові Христові. Він учить: "Поправді кажу вам: коли ви вчинили це одному з них найменших братів, то Мені вчинили." (Матей 25, 40). Ісус Христос сказав до Савла: "Савле, Савле, чого мене переслідуєш? Він же сказав: Хто Ти, Господи?" А Він: Я Ісус, котрого ти пересліе

дуеш" (Апостол. Дії, 9, 4: 5), хоч Савло переслідував Христових учнів!

Любов ближнього — це властиве знамено дійсного християнина. Ісус Христос учить: "Потому й знатимуть усі, що ви Мої учні, як матимете любов між собою" (Іван 13, 35).

Ісус Христос перше полюбив людей, поки вони сталися гідними Його любови. Коли людина любить ближнього і творить добро тому, від якого не дістала жадного добродійства, то любить його так, як Ісус Христос; тоді він є Його дійсним учнем, і тоді легко відрізняється від тих людей, які люблять тільки своїх приятелів і добродіїв. Хай кожна людина просить Бога, щоб при Його помочі вона могла любити свого ближнього дійсною християнською любовю.

ПЛАНЕТА "Меркурій" малощо більша ніж місяць і 200 разів дальша від нас. Вона завжди близька до сонця, тому тяжко обсервувати її. Меркурій дуже близько до сонця, бо всього 36 мільйонів миль цебто три рази ближчий ніж земля. Ця планета одним боком завжди звернена до сонця, а другим завжди відвернена від нього. Тому з одного боку горяч доходить до 700 ступенів Фаренгайта, а з другого така студінь, що людина відразу замерзла б.

ОСПАЛІСТЬ ВЕДЕ ДО ПРОКЛЯТТЯ

Свята Тереса, як свідчить Римська Рота, ніколи не допустилася смертельного гріха. Всетаки Господь показав їй місце, що в пеклі було приготоване для неї. Свята не була заслужила собі на пекло, проте вона була б затратила Божу ласку та пішла б на загибель, якщо була б не обтряслася з оспалости, в якій проживала. Оттому Апостол остерігає всіх: "Не давайте місця дияволові!" (Єф. 4, 27). Диявол задовольняється тим, що душа легкими провинами підхиляє йому двері. Він уже сам відчинить собі їх навстіж смертельними гріхами. Касіян пише: "Не слід думати, що душа відразу стягає на себе руїну". Диявол не відразу струнув у пропасть духовну особу, якої упадок здивував нас. Ні, він зразу попихув її в оспалість, а потім у безодню Божої неласки. Святий Іван Золотоустий свідчить, що сам він знав багато чесних осіб. Вони згодом стали оспалими та потонули в бездні хиб. "Ми знали численні особи", каже він, "які були прикрашені всілякими чеснотами, але вони занедбалися й так скотилися в пропасть блудів". Кармелітська хроніка оповідає, що преп. черниця Анна від Воплочення зобачила прокляту душу, яку вважала святою. По ній лазило багато маленьких звірят. Це були похибки, які вона легковажила собі за життя. Одні з них промовляли до неї: "Ти зачала від нас". Другі: "Ти нами продовжала свою оспалість". Треті: "Через нас ти занапастила себе."

о. Б. Курилас, ЧНІ.

Модерний підхід до українського соціяльного католицтва

КОЛИСЬ в Україні і на Заході усе життя людини від колиски по могилу проходило в тіні парохіяльної дзвіниці. Український князь, боярин, дружинник і західньо-европейський лицар зачинав свою карієру від благословення єпископом чи священиком. Цим він присвячував себе і своїх на службу Богові і батьківщині. Міщанство мало свої цехові і церковні обряди за Магдебурським правом чи Литовським статутом. Те саме з 16 ст. із Братствами. В 20 ст. по 1-ій, і ще більше по II-ій світовій війні усюди по світі ситуація змінюється. Для різнородности подамо приклад з одного міського кварталу французької пристані Руан (1957 р.). Дзвіниця не є вже осередком родинного, професійного чи забавового життя. 70% мешканців цього міста працюють далеко від території своєї парафії, виставлені на найрізноріднішi впливи по майстернях, будівельних заводах і фабриках. Такі забави як балі й відвідування чайних та пивних льокалів відбуваються в місті. За те спортові, кінові та радієві розривки находяться з-зовні, чи зовні приходять. Церква не має над ними жодного контролю. Чимало жителів не переступають порогів своєї осиротілої церкви. Чимало бувають тут лиш тричотири рази за все життя. Ось як живе одна з багатьох сімей цього міста: батько працює в пристані. Його головна розривка — кіно та час-до-часу коршма, де пе вино з друзями. Його дочка працює в ткальному заводі, в нестерпному стичному окруженні. Один син учиться в технікумі, в другого одна лиш дума є: футбол. Всі вони живуть так, що не видно і найменшого релігійного зацікавлення, наче б не мали поняття чого вимагає від них Христос і Його Церква. (Свідчення соціолога о. Куа).

Не зважаючи на величезний поступ вільних робітничих юній у вільному світі та стале підвищення платні, дальше триває клясова боротьба між пролетарями і багатшим міщанством (буржуазією).

Можна б сміливо сказати, що життєвий рівень поміж обидвома групами затирається, зате наростає чуттєва прірва, свого роду психологічний "розвід". Робітничий світ живе своїм окремим колективним життям, міщанство ж почуває себе гейби зовсім іншою расою. Паризький, мюнхенський, гамбурзький, чікагський чи нью-йоркський міщанин почуває себе багато ближчим до, скажімо, лондонського чи менчестерського міщанина, аніж до робітника зо свого рідного міста. Коли по великих містах відбуваються великі офіціяльні прийняття, то запрошують посадника, губернатора, чи префекта, єпископа, послів, урядовців, головних службовців, а рідко коли секретарів профспілок трудящих. Багатьом міщанам ані на гадку не прийде це вчинити.

Робітництво хоче не тільки більшої участи в матеріяльних

добрах, але й більшої людської гідности. Ось що пише А. Мішель (псевдонім чеського священика емігранта) в книжці "Релігійні проблеми в країні підкомуністичним режимом" (твір виразно протикомуністичний: "Робітникові хочеться мати участь не тільки в доході, але й в керівництві та власності підприємства. Він хоче бути вільний, незалежний, рівний, економічно-рівний з іншим... Хочеться нам чи ні, ця ментальність існує (хіба не будемо обгрунтовувати себе самих). Комунізм тільки використовує ці склонності та зловживає їх. Сила ком. розмаху взялася з того, що большевики відкрили силу цього модерного струму та потрапили запрягти його в свої шори..." А п. Делявйньет пише в своїм нарисі про священиків-робітників: "Комуністи зрозуміли добре, що є захоплююче для людини в переході з архаїчної техніки до удосконаленої, коли цей перехід буває не для самого матеріяльного добробуту, ані для капіталістичного зиску, а для збудування кращої будучности.

Культ абстракного знання змінюється на культ техніки, а раніше звернення червоних профспілок до самої дії робітників змінюється на месіянізм обожнення робітничої кляси. Гріфюель, генеральний секретар французької С.Ж.Т. в рр. 1902-1907 писав: "Довір'я в Бога священика і довір'я у силу політиків заступає синдикалізм довір'ям в себе, опікунську дію Бога та правління заступає він прямою дією."

Самозрозуміло, що маси робітництва не в силі вложити в свої мізки великих псевдорозумових побудов позитивізму і марксизму. З зовсім упрощених уривків знання та з власного життєвого досвіду встановлюють свою власну філософію. Її б можна звести до таких трьох положень:

1). Віра в науку, не в філософському тлумаченні, а в її технічних здобутках, що до основ повалюють побутові умовини людей та суспільств.

2). Віра в нове людство ведене комуністичним месіянізмом. Від 1917 р. заіснувала соціялістична нація, що відіграє вирішну ролю в розвитку світу. Довкруги цього "раю" та "обіцяної землі" медом і молоком пливучої витворилась релігія з її засновниками-месіями, з її евангелією та богословами, зо своїми святцями й святами, процесіями та проповідями та своїми місіонерями, вишколеними в мистецтві викладати свої догми в формі кличів, кинених в масу.

3). Впевненість в силу робітничої кляси перед якою задрижали і "впала навколішки російська буржуазія в 1917 р., китайська у 1949, а польська, мадярська, румунська, болгарська, сербська в 1945 р., чеська в 1947 р. Раніші почуття меншевартости і принижености змінилося на певність числової переваги. Приреченість в їх переконанні повернулась на користь і на "погибіль капіталістичного ладу."

В усіх густо населених робітничих пунктах світу помітна велика нетямучість елементарних засад хоча б і світської етики, отриманої від християнства.

Багатші шари суспільств живуть моральніше. В кожному разі це факт, що в цереважній більшості і робітництво не має християнських поглядів на жодну з "великих проблем" на життя, любов, багатство, смерть, суспільність, ні на сім'ю, ні на

справедливість. У великій мірі це не вина сучасного робітника, що його дідо і батько одержав західньо-европейський лібералізм чи царський абсолютизм в таких нелюдських умовинах життя, що "голе" існування важко було зберегти від праці 11 і 12 годин в день. Решта годин на добу вистачала ледве на хоч частинне відновлення сил, але ніяк на заспокоєння релігійних та культурних аспірацій. Правильно заявив кардинал Сюар, ще бувши професором в семінарії Лявал: "Що за користь захищати принципи, якщо не потрапимо ввести їх в життя народу?"

Якщо зле ще з розв'язкою соціяльного питання, а тим самим із справою охристиянення народніх мас, зокрема пролетарських, у Франції, напевно ще чимало, а може ще чи більше позостається до зроблення в країнах Азії та Африки, а навіть у США і Канаді та землях англомовного Коммонвелту. Адже відомо, що соціяльна несправедливість в багатьох краях Полудневої та Середущої Америки, великий недостаток священичих покликань там же, расистська сегрегація в Полудневій Африці, труднощі свого роду в кольоніяльних посілостях европейців, недостатне забезпечення робітників, багатодітних, чи у випадку недуги в США і Канаді.

РІЗДВЯНЕ ЧУДО

Наша народна легенда оповідає, що Пречиста Діва Марія в дорозі до Єгипту вчинила велике чудо. Як тільки Ірод звелів убивати всі діти в околиці Вифлеєму ВІД ДВОХ РОКІВ І МЕНШЕ (Мт. 2, 16), ангол Божий повідомив Йосипа, щоб забрав Христа, Його Матір і тікав до Єгипту. В поспісі Пресвята Родина не взяла навіть хліба на дорогу.

Подорожуючи полями, Божа Мати була змучена та голодна. При дорозі селянин сіяв збіжжя. Зобачив, що вони подорожували здалека і погостив їх хлібом і водою. Божа Мати подякувала за прислугу та промовила: "Завтра виходь жати те, що сьогодні сіеш!" Це Божа нагорода за те, що нагодував нас голодних.

Попрощалися з добрим рільником і пішли далі, боячись погоні Іродових посіпак. Вранці вийшов рільник і бачить чудо. Пшениця готова під серп. І зачав жати разом з жінкою. Надійшли Іродові вояки і спитались: "Гей, добрий чоловіче, чи не йшли туди чоловік і жінка з малою дитиною?"

"Так, ішли", відповів рільник. "Коли?" спитався старшина.

"Як я сіяв цю пшеницю!" відказав селянин.

"Ну, то вертаймося!"—старшина звернувся до вояків. "Це мусіли бути якісь інші люди. Марія з Месією мусіла вибрати якусь іншу дорогу!"— І завернули назад. Отак Бог вирятував Пресвяту Родину від гніву Ірода. Таксамо й тепер рятує тих, що люблять Його, зберігають Божі і церковні заповіді та помагають своїм ближнім у їхніх потребах.

1. Чи це правда, що католики східнього обряду повинні тільки раз на рік приступати до сповіди та Св. Причастя, бо такий дух Східньої Церкви?

Неправда! Маємо документи з 12-го століття, які свідчать, що в нашій Церкві був звичай бодай тричі на рік приймати ці тайни. Замойський Синод в 1721 р. звелів усім українцям бодай тричі на рік приступати до сповіді та Св. Причастя. Хто не приступив до сповіді та Св. Причастя в великоднім часі, той бував викляний із Церкви.

Часта сповідь і Св. Причастя конечні християнам, щоб вистерігатися гріха та зростати духовно на правдивих і енергійних визнавців Христової Євангелії.

Чому тисячі християн не живуть, а духовно животіють? Тому що рідко причащаються. Хто хоче бути добрим і сильним християнином, той повинен бодай раз на місяць іти до сповіді та Св. Причастя.

2. Часом такі сильні спокуси та нечисті гадки докучають мені, що здається що здурію. Що маю робити?

Як довго не приймаєте цих гадок і не погоджуєтеся на спокуси, так довго не грішите. Спокусами не треба журитися. Диявол може атакувати людей, але не в силі приневолити їх до гріха. Спокійно моліться, відкидайте спокуси, читайте вголос Біблію, заспівайте собі якусь побожну пісню, і спокуса минеться.

Якщо вернеться, знову вживайте повище згаданих засобів. Не зважати на спокуси та нехтувати ними це найкращий спосіб відганяти їх від себе. Не треба звертати увагу на перелетні лихі гадки, бо людина не грішить коли свідомо та добровільно не займається ними.

Часом нечисті гадки і спокуси походять із невідповідних лектур, розмов і поглядів. Провірте своє життя й уникайте книжки, магазини, розмови, що годні викликати подібні гадки та спричинити спокуси.

3. Чому в Африці стільки поган? Таж вона колись була ціла християнська?

Африка ніколи не була ціла християнська. Християнство було поширене в приморській смузі над Середземним Морем і в Єгипті. Воно ніколи не вчинило поважного поступу в глибині цієї колосальної країни.

На жаль у нутрі африканське християнство було досить слабе, бо не переродило душі різних народів, які замешкували північну Африку. Різні єресі вже в початках підорвали життєздатність африканського християнства.

Прийшли музулманські напади та зайняття країн арабами. Слабе християнство не витримало наступу розпорядженого ісламу. Християни стали музулманщитися, бо музулманство було релігією пануючих арабів. Зміна віри та прийняття музулманства запевняли відступникам чимало матеріяльних користей, доступ до урядів, тощо. Отак з бігом віків слабосильні та безхарактерні африканські християни музулманщилися.

З давніх християн яких три мільйони залишилося в Єгипті. Це переважно православні копти. Є там трохи і східніх католиків.

Від минулого століття християнство сильно поширюється в глибині Африки посеред примітивного населення. Яких 15,000,000 африканських мурянів сьогодні належать до Католицької Церкви. На жаль бракує місіонерів, щоб скріпити похід християнства між чорними мешканцями Африки. Пригадуються слова Спасителя: Жниво велике, а робітників мало. Моліть Господа жнив, щоб послав робітників."

4. Чому жінки мають покривати голову, як увіходять до церкви або бувають на богослуженнях?

Бо так велять давній звичай і церковне право. (Кан. 1262). Вже св. Апостол Павло заборонив жінкам бувати в церкві з відкритими головами. (1 Кор. 11, 3-16).

5. Мій син працював у Дітройті і там оженився з протестанткою в протестантській церкві. Вернувся додому, взяв розвід і вдруге оженився в католицькій Церкві. Чи можна так поступати? Я думаю, що присяга зобовязує чоловіка та жінку разом проживати аж до смерти. Чи не так?

Так, так, але вони мусять бути дійсно чоловіком і жінкою. Ваш син узяв шлюб поза католицькою Церквою. Його подружжя було неважне, бо католик не може взяти важного шлюбу поза католицькою Церквою. Крім цього він був виклятий за те, що пробував узяти шлюб перед протестантським міністром.

Ваш син не був дійсно жонатий у Божих очах. Ось тому міг оженитися в католицькій Церкві після того, як єпископ признав за неважний його перший шлюб.

6. Чи священик може наложити милостиню як покуту за гріхи?

..Може, бо милостиня це одне з трьох діл, якими надолужуємо Богові за вчинені зневаги: молитва, піст і милостиня.

7. Чи католики можуть належати до організації, що зветься 'адд феловс'?

Організація під назвою 'адд феловс' є масонською організацією, тому ніякий католик не може належати до неї. Масонерія ненавидить всяку релігію, особливо католицьку. Одні масонські ложі не вірять у Бога взагалі, інші ніби вірять "в існування якогось Керівника світу", якого звуть великим "Майстром."

Церковне право забороняє давати християнський похорон членам масонських лож. (Кан. 1240).

Модерні люди подібні до нерозумного евангельського багача, який, нагромадивши величезні матеріяльні добра, отак промовив до себе: "Маєш багато добра, на багато літ зложеного. Спочивай, їж, пий і веселися! Бог же промовив до нього: Нерозумний, ось ще цієї ночі зажадають від тебе твою душу, і кому позостанеться те, що ти наготовив?" Так буває з тим, хто для себе збирає, а не в Бога багатіє. (Лк. 12, 19-21). Оттаке нещастя трапляється тим, що не журяться душею гейби не мали її, або дуже мало займаються нею, бо в їхніх очах вона не представляє великої вартости.

Пропащий той, хто повертає спасіння в погубу, жертву в святокрадство, а життя усмерть. Св. Єронім кличе про святокрадське Св. Причастя: "Віроломний юдей, віроломний і християнин. Той з боку, цей із чаші проливає Христову Кров."

Дві пасажирки на літаку: "Пане капітане, просимо вас не їхати скоріше ніж голос, бо ми хочемо з собою розмовляти!"

М. Щ.

СВЯТА ЕВФРОСИНА

(Останні літа і смерть)

Св. Евфросина

МОНАСТИР у Сільці під мудрим проводом Св. Евфросини зростав у святості перед Богом і пошані перед людьми. Свята ігуменя раділа, дивлячись, як її духовні дочки суперничали з ангелами в любові та службі Богу.

Сатана забажав обманити її. Свята молилася в своїй кімнатці. Нагло ясність заповнила її. Евфросина підняла очі та зобачила з'яву. "Хто ти такий?" спиталася. "Я Христос!" відказала з'ява. "Коли ти Христос, то де ж твої рани?". З'ява скрикнула та зникла. Свята пізнала, що це був диявол.

Евфросина всім серцем любила Спасителя та часто роздумувала про Його Страсті. Самозрозуміле, що Єрусалим, місце Христової Смерти, завжди манив її побожне серце. Подорож до цього святого міста була мрією її життя. Ця мрія сповнилася по смерті батьків. Свята черниця рішила вибратися до Палестини, відвідати святі місця, де жив і помер Спаситель, і там закінчити земську мандрівку.

Побожні черниці були сильно прив'язані до святої Ігумені. Благали її не покидати рідної землі, але їхні прохання виявилися безуспішніми. Евфросина передала управу манастиря своїй сестрі Евдокії, поблагословила співсестер, поручилася їх молитвам і вибралася в далеку дорогу.

Її побожність росла з наближенням до Святої Землі. Брат Святої, Давид, і сестра Євфрасія товаришили їй у цьому паломництві.

Подорож забрала багато часу і немало трудів для старшої вже віком Евфросини, але вона не звертала на це уваги. Її серце линуло до Єрусалиму. Прибувши до Святого Міста, Евфросина негайно удалася до храму Божого Гробу та поклонилася Святому Гробові Спасителя.

Тільки один Бог знає, що відчудо її любляче серце, як Свята приклякнула перед мармуровим гробівцем, в якім спочило непорочне Тіло Божого Сина в Страсну П'ятницю. Обильні сльози та люблячі зітхання виявили глядачам надзвичайне зворушення її палкої душі.

У стіп Божого Гробу відновила свою саможертву і зложила дорогу золоту кадильницю як жертву за всі українські дівиці та ввесь наш нарід.

Замало було їй помолитися перед Божим Гробом. Забажала відбути Хресну Дорогу, щоб подякувати Спасителеві за все, що витерпів за наше спасіння. Кожна стація відновляла в її душі Страсті Божого Сина та виклистирі Св. Теодосія при церкві Евфросина замешкала в монакувала горячі сльози вдячности. Пресв. Богородиці. Там були осібні келії для паломників з нашої землі.

Раз при відвідинах Божого Гробу Свята, припавши навколішки, отак помолилася серед сердешних зітхань і сліз: "Господи Ісусе, Сину Преблагословенної Діви Марії! Ти колись сказав Своїм слухачам: 'Просіть і буде вам дано!" Дякую, що вислухав Мене, бо ось я грішна отримала те, чого благала: оглядаю Святі Місця, які Ти освятив Своїм життям, цілую Гріб, в якім Ти спочив по смерті на Голгофі. Тепер Преласкавий Господи, подай мені ще одну ласку, а саме, дозволь мені на цім святім місці закінчити земську мандрівку. Господи Ісусе, не відкинь мого прохання, але зволь саме тут прийняти мого духа та звідсіля забери мою бідну душу до Свого Небесного Царства. Амінь."

Господь вислухав благання Своєї ревної слуги. Евфросина вернулася від Божого Гробу до монастиря і кілька днів опісля важко занедужала. Хвороба не лякала її, бо бачила в ній Божу відповідь на благання померти в Святім Місті. Навіть подякувала Христові за Його доброту: "Господи, мій Ісусе, хвалу Тобі віддаю за те, що зволив вислухати прохання Своєї негідної слуги! Нехай діється Твоя свята воля!"

Евфросина мала ще одне бажання, яке забрала з собою до гробу. Хотіла побачити річку Йордан, в якій Спаситель прийняв хрещення з рук Івана Предтечі, але Господь інакше зарядив. Брат Давид і сестра Евфрасія поїхали та привезли їй йорданську воду. Свята надзвичайно зраділа, бо завжди прагнула напитися цієї води. І напилася, ба й навіть обмилася нею.

Смерть не була їй страшна, бо вважала її поворотом до свого Творця. Що більше? Їй з'явився ангол і запевнив, що буде спасенна. Це запевнення викликало в ній таке почуття вдячности, що з її люблячого серця вирвався спонтанний оклик вдячности: **Моя душа величає Господа...**

Останні дні земської мандрівки провела в глибокім скупченні та побожних розмовах. З її душі часто виривалося любляче зітхання: "Боже, люблю Тебе! — Боже, дякую Тобі за те, що покликав мене служити Тобі. Ісусе, мій Небесний Обручнику, люблю Тебе всім серцем! Нехай повік славиться Пресвята Тройця!"

Святі не тільки люблять Бога. Вони теж люблять свій нарід, бо патріотизм для них це тільки поширення любови ближнього. Евфросина молилася за свою батьківщину та нарід у тім святім місті, в якім Божий Син помер за спасіння світу, виявляючи, як сильно полюбив Своїх земських братів і Сестер. "Господи Ісусе, поблагослови мій руський нарід і чувай над ним! Пошли йому багато святих провідників, що провадили б його дорогою Твоїх заповідей!"

В тім часі в Єрусалимі при церкві Пресвятої Богородиці був монастир, що звався **руський,** бо в нім була окрема частина застережена для паломників, що приходили з Руси-України. Саме в цьому монастирі наша Свята закінчила свою земську мандрівку 23 травня 1173 р. Її недуга тривала 24 дні. Перед смертю попрохала священика, щоб уділив їй Єлеопомазання.

Почувши про надходячу смерть Евфросини, всі руські паломники, що в тім часі були в Єрусалимі, прийшли відвідати її. Вона приймала всіх сердешною усмішкою й обіцювала молитися

за них, як стріне свого Творця.

З такою любов'ю прийняла останне Святе Причастя, що приявним здавалося гейби тілесними очима бачила Христа, для Якого зреклася земських радощів, щоб у черничому стані служити Йому.

Надійшла смерть. Свята люблячe поцілувала хрест, підняла його і поблагословила ним свого заплаканого брата Давида і сестру Евфрасію. Притиснула хрест до серця та востанне промовила: "Боже, люблю Тебе!" Голова її безвладно впала на подушку, а душа вернулася до Бога, Якому немов ангол служила на землі.

Її тіло зложено в церкві кармелітів, що були ченцями латинського обряду. Це наявний доказ, що наша Свята була католичкою. Йнакше латинські ченці не були б дозволили, щоб її тлінні останки спочили в їх церкві. Згодом мощі Евфросини перенесено до золотоверхого Києва, столиці України.

Наша Церква святкує її пам'ять 23 травня.

КРИМСЬКИЙ І ВІРА В БОГА (Невідомий фрагмент з історії)

Академік Агатангел Юхимович Кримський, світової слави учений, довголітній секретар Всеукраїнської Академії Наук у Києві, був глибоковіруючою людиною. В підсовєтській дійсності він майже щонеділі чи в свята бував на богослуженнях в Софійському Соборі, поки його не закрили большевики.

Це був час, коли в Академії Наук уже сиділа агентура ГПУ і почався пляновий погром Академії. У січні 1930 року парторг викликав до себе академіка Кримського.

"Мені сказали, що ви вчора були в церкві?"—питає комуніст.

"Так, був",—відповідає академік.

"Що, ви справді віруєте в Бога?"

"Вірую. Це священна потреба моєї душі."

"Дивно... Великий вчений—і віра в Бога! Вам же світ, матерія?!"

"Не знаю, чи я великий вчений, але знаю, що матеріялізм не дає натхнення для творчости й подвигу",—каже академік.

"То ж виходить по-вашому, що натхнення для творчости й подвигу дає віра в Бога?!!!"

"Так, усі найвеличніші твори людського духа мали своїм джерелом віру в Наймудрішого Творця",—говорить Кримський.

"А я все таки раджу вам не ходити до церкви, бо з того можуть бути сумні для вас наслідки",—сказав наостанку парторг.

Але академік Кримський був потрібний совєтам як найбільший у Совєтському Союзі сходознавець, тому "наслідки", якими йому погрожував агент ГПУ, відкладали на якийсь час. Зате постійно наглядали за ним, стежили за кожним його кроком. Для пропаганди, мовляв, великий учений Кримський з нами, з совєтською владою, нагородили його орденом.

З початком війни 1941 р. академік Кримський виїхав до Звенигородки на Київщині, на свій хуторець. Коли вивозили наукових діячів у глиб Совєтів, авто НКВД приїхало й по нього у Звенигородку. Він, покликаючись на старість (мав 70 років), відмовився евакуватися. Тоді його арештували, вивезли і слід по ньому загинув.

С. Х.

СПАСІННЯ ДУШІ

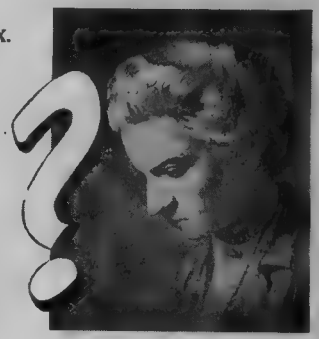

Бог сотворив нас не для землі і цього світу, але для Себе та для неба. Дав нам Господь душу та тіло. Гарне людське тіло, але куди гарніша і вартніша душа людини. На жаль багато людей не розуміють вартости своєї душі, тому дуже пильно дбають про тіло, про здоровя, про зовнішній вигляд, про красу, але душею або зовсім не журяться немов не мали б її або дуже мало займаються нею, бо вона не має великої вартости в їх очах.

Вартість і цінність душі не в багатствах, славі, почестях, мудрості людини, але в ній самій. Людська душа це дорогоцінний діямант, що сам у собі має свою вартість, не зважаючи на його зовнішні прикраси й оправу. Знай, що й тіло завдячує свою красу та інші прикмети душі, бо дістало їх єдино тому, що в ньому проживає людська душа.

Душа це образ Господа Бога, Його жива відбитка. Відбитка має бути подібна до свого первовзору, фотографія має віддавати риси і вигляд людини, що представляє, йнакше вона не буде доброю відбиткою та фотографією. Людська ж душа це пречудна відбитка, це прегарна фотографія Пресвятої Трійці, Бога єдиного в трьох особах.

Як душа віддає в собі Божу подібність і схожість? Людська душа вподібнюється до Творця розумом і свобідною волею. Своїм розумом маємо змогу пізнати, що добре, гарне, досконале для розумної людини. Воля дає нам спромогу любити все те, що добре і гарне.

Не слід обманювати себе фальшивими засадами, не вільно слухати пристрастей, що заслiплюють розум і викривлюють волю, показуючи як добре і гарне те, що огидне та негідне людини, змисловість веде до того, що може опоганити безсмертну душу.

Душа це прегарна відбитка Пресвятої Трійці. В Бозі є три особи: Отець, Син і Св. Дух. Ми вподібняємося до Пресв. Трійці трьома здатностями, що прикрашують нашу душу та підносять її панад усі земські сотворіння. Ці здатності це память, розум і воля. Ці три здатності душі чинять нас схожими до Пресвятої Трійці, предвічного джерела краси, добра та досконалости. Хоч тіло не було сотворене на Божий образ, бо Бог це чистий, безтілесний дух, проте воно теж має велику вартість, бо в ньому проживає безсмертна

душа, що вартує більше ніж цілий земський світ. Душа це наш найбільший скарб.

Людська душа безсмертна, цебто вона буде жити повік. Проте вона може духовно завмерти для надприродного життя ласки через смертельний гріх. Душа не годна затратити свого життя природного, але може затратити Бога, що є джерелом її надприродного життя. Подібна вона тоді до галузки, що відорвалася від дерева. Ця галузка далі існує, але вона мертва, бо нема в ній життя через те, що відорвалася від живучого дерева. Отак грішники це духовні трупи, хоч і живуть ще на землі. Праведники ж далі живуть, хоча б і померли вони.

Яке ж наше головне зайняття та найважніша справа на землі? Памятаймо, що будемо жити навіки в одній із двох вічностей: у небі або в пеклі. Це повинно невпинно пригадувати, що не земля і цей світ нашою головною справою, бо вони минаються. Хто подорожує, той не затримується надто довго на придорожних стаціях, бо спішиться до місця свого призначення. Так і земля та земські справи не можуть бути найважнішою нашою справою, бо вони часові та внедовзі покінчаться, як у хвилині смерти перейдемо другий світ, що ніколи не скінчиться.

Душа це найважніша справа на землі. Вона вийшла з Божих рук. Бог повірив нам її в хвилині сотворення. В годині смерти буде домагатися, щоб ми звернули Йому її. Нещасна б була наша вічність, коли б ми звернули Творцеві свою душу забруднену смертельним гріхом. Він не прийняв би її. Він відкинув би її навіки в пітьму кромішню, де панує плач і скрегіт зубів.

Наша душа славно вернеться до свого Творця, якщо будемо наслідувати Христа і Його Небесну Неньку.

Не слід забувати, що Бог не спасе нас, якщо не працюватимемо над своїм спасінням. Спасіння це наша справа. Якщо не спасемо себе, так ніхто нас не спасе.

Щоправда, Ісус помер за наше спасіння. Він дорого заплатив за відкуплення. Він дав Себе розпясти за нас. Але Його страждання самі не вистачають, щоб нас запровадити до неба.

Небо це нагорода. Мусимо трудитися, щоб дістати цю пречудну нагороду. Бог не допускає до неба лінивих, кволих душ. Тільки той, хто щиро, пильно та невпинно працює над своїм спасінням, потрапить спасти свою душу та дійти до небесного щастя.

Не треба занедбувати свого тіла і його потреб. Проте куди більше треба дбати про душу, бо не зможемо врятувати тіла від вічного прокляття, якщо затратимо душу. Не будьмо нерозумні. Не наслідуймо тих, що занедбують своє спасіння, забуваючи про душу, бо ввесь час присвячують тілові та догоджуванню його забаганкам.

Бідні б були ми навіки, коли б затратили свою душу. Раз утрачена і занепащена душа буде пропаща навіки. Поглянь на проклятих в пеклі. Це пропащий люд, що ніколи не позбудеться свого прокляття. Коли стратимо душу, то повік не дістанемо другої, щоб її спасти, бо кожна людина має тільки одну душу та один тільки раз умирає. Тільки один раз душа стає на суд, здає рахунок зо свого життя і отримує вічний присуд, якого ніхто не зможе навіки змінити.

Не слід занадто лякатися. Марія, наша Мати, завжди готова допомогти спасти душу, за яку її Син пролляв Божеську Кров.

Он що маємо чинити, щоб спастися: а). Памятай про своє спасіння. Багато душ губляться навіки, бо забувають про спасіння, про душу, про вічність. Надармо дістав душу, хто продумує тільки про теперішність, забуваючи вічність. б). Зберігай всі Божі заповіді. в). Приступай часто до сповіді, а ще частіше до Св. Причастя. г). Уникаймо грішні нагоди. ґ). Молімся.

УДАР СЕРЦЯ

Не зважаючи на поступ медицини і добре відживлювання, дуже багато людей в Америці та Канаді вмирають на удар серця. Чому ж вони передчасно вмирають? Що спричиняє удар серця?

Лікарі твердять, що удар серця залежить головно від нашого ставлення до життя і наших власних почувань, бо почування сильно впливають на серце людини. Чуттеве напруження це підготовка до удару серця.

Що ж робить напруження? Як людина напружена, то її організм витворює АДРЕНЕЛІНУ (це кристалева матерія) і ця матерія осідає в артеріях. Через це артерії звужуються. Всетаки серце мусить достачити цілому організмові потрібну кількість крови. Звужені артерії змушують серце сильніше працювати, щоб ця кров у вистачальній кількості дійшла до всіх частин тіла. Частинно заблоковані артерії таксамо не дозволяють крові доходити до серця. Це спричиняє біль серця, який зветься АНГІНА СЕРЦЯ або ГРУДНА ЖАБА.

Адреналіна це надзвичайний засіб, який організм витворює, щоб скріпити людину в таких обставинах, що вимагають надзвичайного зусилля. Але невпинне зусилля та напруження перетворює ціле життя в непотрібну КРИЗУ, а це противиться природі.

Адреналіна осідає в артеріях. На ній легко творяться згустки крови, бо нутро артерій стає шорстке. Цей осад твориться з того, що в крові повно неперетравлених товщів. Що більше людина напружується, то більше цього осаду збирається в артеріях.

Хто є кандидатом на удар серця? Той, хто вічно напружений, хто нервується, бо хоче щонайбільше праці виконати в короткім часі, бо не ВІЛЬНО тратити часу. Один бідняга мав звичай голитися двома електричними бритвами, поки не дістав удару серця.

Як можна ВБЕРЕГТИСЯ від небезпеки удару серця?

Треба уважати, щоб забагато не важити. Треба спокійно виконувати працю і не денервуватися. Треба уникати непотрібні зайняття, які надто обтяжують нас. Не слід надто журитися щоденними клопотами, бо вони є часткою людського життя на землі. Треба мати час на розривки та відпочинок, бо людина негодна бути завжди напружена. Треба вчас здушувати гнів, перериваючи спір. Слід мати довір'я до Божого Провидіння, яке ніколи не опускає тих, що покладаються на Нього та намагаються щонайкраще зберігати Божий Закон.

Молитва та спокійне підчинення Божій волі це найкращий засіб, щоб успокоїти нерви та позбутися поденервування, яке підготовляє людину до передчасної смерти. Молитва скріпляє душу серед земських клопотів і часових криз.

Д-р Антін Княжинський

МОЇ СПОГАДИ
про українських католицьких єрархів на засланні

о. Мітрат П. Вергун — Митрополит Й. Сліпий

ПОПЕРЕДНЮ статтю закінчив я згадкою про виїзд Владики Николая Чарнецького з лагера Орлово Розово. Звідси забрали всіх тоді там приявних церковних єрархів і всіх католицьких священиків.

Я говорив уже там, що цих "етапників" (тих, що їх мали перевезти до іншого лагера) перед відправкою дали до бараку, де були приміщені бандити. Це мало, як можна припускати, ту ціль, щоб "етапників" ограбити. Цю функцію виконали бандити.

В якій порі "етапників" покликано до воріт, не знаю. Це також мало свою ціль. Ми не мали їх бачити і з ними говорити. Чергового дня вранці я бачив уже в руках різних арештантів речі Митрополита Сліпого і Єпископа Н. Чарнецького; речей о. Мітрата Вергуна між тими "трофеями" не було, бо о. Петро справді не мав нічого, що манило б очі бандитів; якщо в нього тоді забрали будьщо, то це було таке маловартісне, що бандити мабуть ці речі викинули геть.

Між тими пограбованими речами бачив я священичий молитовник Митрополита Й. Сліпого, що його відкупила у бандитів одна стара жінка нез'єдиненого віровизнання, маючи пієтизм "до святої речі." Мені оферували бандити мале відро Єпископа Н. Чарнецького, що його цей провідник вживав замість миски до їди. Тоді ще ми, арештанти, не мали "казьонних мисок" для особистого вжитку.

Ми, близькі співвязні наших ісповідників священиків, пильно старалися добувати вістки про їх нове місце муки; і інформації про них незабаром ми здобули. Це робилося тим способом, що ми не пропускали ні одного етапу і так дізнавалися, куди відвезли наш етап. Так ми довідалися, що той етап відправлено в Антібес, але незабаром перекинено в Баїм. Цей останній лагер мав коло 4,000 людей і був до деякого ступня лікарнею. Туди, напр., від нас, з Орлова Розова, висилали важко хворих арештантів, що їх майже з правила супроводжав хтось з помічних сил санітарної частини. Це й була наша пошта, бо інша дорога була нам важко заказана.

Там недовго лікували арештантів і вже незабаром їх кудись вивезли. Однак ми змогли довідатися, що о. Мітрата П. Вергуна вирятував від дальшого етапу якийсь високо цінений у неволі лікар-хірург, з національности німець, який мав заявити начальству, що без "свого помічника" Вергуна він не зможе перевести ніякої операції. Отець Мітрат П. Вергун — уже в ролі фельчера — переїхав з тим лікарем кудись, як Митрополит Й. Сліпий і Єпископ Чарнецький.

Про о. Мітрата дізнався я вже у системі т. зв. Озерлагу, куди перевезено мене з каторжниками й т. зв. "'іноподданими" (це є чужинцями). Там довідувався я вряди-годи, що "фельчер Вергун" є в різних лікарнях у ролі помічника хірурга.

Про Митрополита Сліпого й Єпископа Чарнецького дізналися ми пізно згодом, що їх обох перевезено до Печори, до лагера копальні бурого вугля над рікою тієї самої назви, що пливе на захід від Уралу, поблизу північного океану.

Чи Єпископа Чарнецького там заставляли до фізичної роботи й якої, я не міг довідатися.

Про Митрополита Й. Сліпого ходили різні слухи, що покривалися з нашими відомостями про дуже несприятеливу систему "Печорлагу."

Під кінець мого побуту в неволі мав я нагоду зустріти цікавий етап з "Мордовських лагерів" і в цьому етапі — одного пана К., який переказував нам, що там, у Мордовії, залишив він Митрополита Сліпого, дуже вже слабого й немічного, який приїхав у Мордовію з "Печорлагу." Цей пан К. не втішався серед нас довірям, тому його інформації брали ми з застереженням. Про Єпископа Чарнецького він нічого не знав, але зовнішність Митрополита описував він досить вірно.

Вже перед самим моїм звільненням прибув етап з Іркутська й одного етапника старика покладено біля мене на ночівлю. Він був за національністю Білорусином. Цей чоловік, як звичайно всі арештанти, почав оповідати свою арештантську історію й дійшов в оповіданню до свого побуту в іркутській лікарні. Там він пролежав досить довго побіч "католіческого Митрополіта Іосіфа." Опис тієї особи вказував на Митрополита Сліпого.

Білорусин наче крізь сон пригадував собі прізвище "Слепой."

Незабаром мене викликано в етап і з цього моменту почалася моя поворотна дорога в Австрію.

Дальші відомості про Митрополита Сліпого одержав я вже на волі.

("Шлях")

Суддя: "Підсудний, чи ти винний?"
Підсудний: "Ні, не винний!"
Суддя: "Де ж твій адвокат?"
Підсудний: "Мені не потрібно адвоката. Якщо б я був винний, тоді мав би адвоката з собою!"

* * * * *

М. Щ.

Я БУВ ШПИГУНОМ

НЕ раз я читав про підривну роботу, що комуністи провадять в Америці, але не брав поважно того, що часописи пишуть про комуністичну партію, бо для мене видавалося прямо фантастичним. Як люди здорового розуму годні працювати для знищення тої Америки, в якій вони спокійно проживають собі, де ніхто не докучає їм, де держава лишає їм повну свободу і де рівень життя куди вищий ніж в захвалюванім совітськім "раю"?

Раз я вичитав у "Голосі Спасителя" оці пропамятні слова Леніна, які він залишив немов заповіт грядучим поколінням, як опинився на ложі смерти:

"Я сильно помилився. Ми мріяли дати свободу гнобленому народові, але наша система витворила гіршу ситуацію ніж колись була. Ми допустилися жахливих мордів. Кров вбитих жертов жахає мене в ночі. Я топлюся в морю їх крови. Воно вже запізно спасати наш край. Щоб спасти Росію нам треба було десятьох людей подібних до Св. Франциска. Ми були б спасли Росію, якщо б були мали 10 таких людей!"

Я вродився в Америці, тому не дуже визнавався на комунізмі та його методах. Щоправда, гноблення України і знищення української католицької Церкви Сталіном і Хрущовом сильно боліло мене, але признаюся, що про комуніс тичну дурійку не мав дійсного поняття, поки сам не став "комуністом."

●

Я народився і виховався в українськім католицькім домі. Змалку ходив до церкви і приступав до Святих Тайн. По скінченні університету пішов до війська і там трохи зіпсувався. Хоч не відрікся віри, все таки вона сильно послабла в моїй душі та вже не керувала моїми гадками і щоденним життям.

Маю щастя, що оженився з побожною Евфросиною, яка внесла релігійного духа і витворила побожну атмосферу в нашім домі. Я проживав в Лос Анджелес, бо там дістав добру працю в адміністрації одної великої фабрики. Евфросина завжди ходила до церкви. Я часом товаришив їй, але не завжди, бо нерідко чіплялася мене "недільна хвороба", яка звичайно до обіду тримала мене в ліжку.

Моя дружина була музикальною жінкою. Любила грати на фортепяні та навіть чужим дітям давала лекції музики. По війні народився нам Петрусь, а два роки пізніше прийшла на світ Меланя. Ми охрестили їх обидвох в нашій церкві.

1954 р. я отримав листа від новоствореної організації, яка повстала, щоб боронити неанглійських американців перед утиском і визиском англосаської більшости. Зміст листа був доволі гострий і сильно критичний.

"Громадянине Америки!"

"Фашисти заволоділи нашим краєм і гітлерівськими методами гноблять усіх тих, що не можуть виказатися англосаським походженням. Наше товариство поставило собі за ціль боронити американців, які мають не-англосаське походження. Всі неанглосаські громадяни Америки мусять створити один спільний фронт проти фашистівського англосаського визиску та гестапівських метод ФБАЙ.

"Прохаємо вас прибути на засідання нашого товариства 2 жовтня о год. 8 ввечорі."

Цей лист здивував мене і настрашив Евфросину. Ми декілька разів прочитали його і почали сміятися. Я був у війську, працював у фабриці, мав гарну працю і не відчував ніякого гнету та страху перед поліцією!

Моя дружина інстинктовно відчула, що товариство "Оборона не-англосасів" мусіла бути комуністичною організацію. По довгій нараді рішили, що лист слід відослати до поліції.

Через тиждень зайшов до нас агент ФБАЙ і заявив нам: "Ми підозріваємо, що товариство 'Оборона не-англосасів' є комуністичною організацією. Проте нам треба доказів, заки потягнемо її організаторів до судової відповідальности за пляновий переворот. Чи ви хотіли б піти на їх збори і потім повідомити нас про їх перебіг?"

В мені відозвався патріотизм. Пригадав собі, що Бог велить любити не тільки тілесну матір, що привела нас на світ, але й моральну Матір цебто край, в якім проживаємо. Евфросина виразно заявилася за тим, щоб я став удаваним членом цієї організації. Пригадала, що брак чуйности і відповідальности в українцях 20-х років вможливив московським большевикам заволодіти Україною та загнати наш нарід в нечувану досіль неволю. Не дивниця, що я погодився на предложення ФБАЙ.

●

На сходинах організації було около 50 людей, жінок і чоловіків. Промовці сильно критикували Америку, розводилися над американськими "жорстокостями" в Кореї та наввипередки осуджували імперіялізм "вуйка Сема." За те аж захлистувалися від похвал усього, що було російське та совітське.

Різко протиамериканський тон промов сильно вразив мене. Я малощо не скомпромітував свого завдання, бо мені нехотячи вихопилося: "А деж та свобода в Україні? Чому ж там знищено українську католицьку Церкву? Чому вивезено на Сибір всю ерархію та сотки священиків?"

Я ще не скінчив свого невинного запиту, як на мене накинувся якийсь тип, що промовляв дуже ламаною англійською мовою. "Ти — дурак! Там свобода. Це не були попи. Це були фашистівські агенти, висланники Ватикану!"

Я негайно схопився і перепросив промовця, бо усвідомив собі, що подібним поступованням викличу підозріння в організації і через те не зможу виповнити дорученого завдання. Він довго "врозумлював" мене і я покірно потакував, заявляючи,

що я читав речі в часописах. "Це фашистівське сміття. Воно завжди обкидає болотом могутню державу селян і робітників" кричав він. Всі співчували мені, але в їх поглядах не було ворожого недовіря. Отак я щасливо виліз із халепи.

●

Вернувшись додому пізно вночі, розповів Евфросині перебіг сходин. В нас не було сумніву, що згадана організація була комуністичним "фронтом" в Америці, якого вожаки вигідно сидять собі в Кремлі. Ми обидвоє видрукували звіт і вранці вислали до ФБАЙ. Я думав, що з цим моє завдання закінчилося.

Але ні! Мій звіт так сильно подобався поліції, що вона зажадала, щоб я вписався до цієї організації та слідив за її діяльністю. Стати комуністом? Бодай назовні єднатися з тими, що нищать Україну! Служити тим, що штучним голодом 1933 р. вбили 7,000,000 українців! Це прямо жахало мене. Зрештою я не сподівався довго затаювати свого членства... Приналежність до організації керованої комуністами викличе відразу до мене в приятелях, сусідах і знайомих... Я завагався, але агент ФБАЙ пригадав мені, що правдивий патріотизм не лякається самопожертви для батьківщини.

Перед моїми очима станули мільйони замордованих червоними москалями невинних українців... Крізь голову блиснула думка: "Якщо Америка не буде чувати, то може колись твій син Петрусь повисне на червоній шибениці!" Моя душа здригнулася від відрази і я згодився стати протишпигуном.

●

Як "комуніст" я мав займатися секретарською роботою. Через навал наложеної на мене праці мусів не раз звільнятися від роботи в фабриці та до пізньої ночі просиджувати над друкарською машинкою в комуністичній кватирі.

По трьох місяцях мене вибрали до заряду товариства. Тут вже зобачив дійсне обличчя "оборонного товариства." Це був тільки піоник московської шахівниці, яка намагалася закрити всі народи вільного світу понурою тінню молота і серпа. Я бачив на власні очі, що всім керував Кремль через своїх агентів. Моє нутро бурилося від відрази на вид обманених американців, що немов загіпнотезовані чи зачаджені якимсь пекельним чадом порабському виконували навіть найменші накази Кремля і немов маса застрашених невільників давали себе водити за ніс червоним агентам, хоч проживали в могутній і вільній країні, яка годувала їх.

По трьох місяцях моєї праці в заряді я був змушений вписатися до комуністичної партії. Що більше? Комуністи не терплять поділених родин. Моя подруга так само була приневолена стати "комуністкою," хоч від серця ненавиділа московські насилля в світі.

●

Ставши "комуністами," ми обидвоє перестали бути собою. Партія потиранськи володіла нами, нашими силами і часом. Партійні агенти накладали на нас страшні "добровільні датки" на боротьбу проти американського фашизму! Ми вкінці мусіли продати автомобіль, бо партія потребувала грошей.

Червоні агенти не люблять послуговуватися телефоном. Вони особисто передають всякі доручення. Наша хата була завжди відчинена для них, вдень і вночі. Входили до неї, навіть не стукаючи до дверей. Їхні революційні розмови віддалили від нас приятелів і сусідів. Ми стали "сиротами" в великому місті.

Ці агенти проживали в утопійнім світі. Америка видавалася їм гніздом фашистських гадюк, які тільки йно мріють, щоб вбити їх і знищити їхній "совітський рай."

Моя жінка щосили намагалася захищати синка і дочку від погубного впливу матеріялістичних агентів. Вона приватно та потайки завчала Петруся хреститися. На жаль, наші сусіди, не знаючи справи, почали виминати нас, ба й навіть заборонили своїм дітям заходити до нашої хати. Петрусь нераз скаржився, що ніхто не хотів бавитися з ним, бо він "комуніст." Хоч бідна дитина не знала значення цього слова, все таки ненавиділа його, бо воно відганяло дітей від неї.

Агенти почали наставати, щоб я брав Петруся на комуністичні сходини. Там були інші діти. Червоні вчительки завчали їх комунізму! Боже! Аж жах збирав, як висланники Москви вміли в дитинстві ламати ці нещасні діти, а їхні батьки ще й тішилися цим!

●

Навал праці, невпинне втручування в наші родинні справи, тиранський натиск партійних органів послабили мої нерви. Я пішов до ФБАЙ і розказав свій клопіт. Там чемно прийняли мене і порадили вдатися до лікаря, якому самі заплатили. Від напруження я дістав щлункові болі. Комуністичні вожаки мусіли згодитися на мій відпочинок. Я пішов на три місяці до шпиталю. При кінці мого перебування в лічниці прийшов агент ФБАЙ і заявив, що маю поїхати до Вашинґтону, щоб там публично засвідчити про діяльність "оборонного товариства."

Моє свідчення тривало пять днів. Як вернувся додому, то комуністи вже були підготовили сусідів на мій приїзд. Кожен з них дістав анонімного листа, в якім було повно наклепів на мене. Звали мене зрадником, безхарактерним підляком, новітнім Юдою, що зрадив своїх невинних товаришів, викрадаючи їх документи.

Вночі невпинно дзвонив наш телефон. Я декілька разів підняв слухавку. Там були все ті самі речі: "Зрадник, підляк, продажник Христа!" Кожного дня стали напливати анонімні листи з подібним змістом.

ХРИСТИЯНСЬКА ПОТІХА

Ісус став на рівнім місці. Було там багато Його учнів і безліч народу з усієї Юдеї та Єрусалиму і з побережжя Тиру та Сидону. Вони поприходили, щоб послухати Його та вздоровитися зо своїх недуг. І Він уздоровив тих, яким докучали нечисті духи. Ось тому ввесь нарід намагався доторкнутися до Нього, бо сила виходила від Нього і всіх уздоровляла.

Тоді Він поглянув на Своїх учнів і промовив:

"Блаженні ви, вбогі духом, бо ваше Небесне Царство.

Блаженні ви, що тепер голодуєте, бо будете насичені.

Блаженні ви, що тепер плачете, бо будете сміятися.

Блаженні ви, як люди (світ) зненавидять вас і виклинуть вас і через Сина Чоловічого зганьблять і відкинуть ваше ім'я гейби щось лихе.

Як це станеться, то радійте і тіштеся, бо велика нагорода жде на вас у небі." (Лк. 6, 17-23).

Я був готовий продати хату, бо ніхто з сусідів не відзивався на наш привіт. Кожен відвертався немов від прокажених. Вранці ми зобачили на нашій хаті таку напись: "Іскаріоте, невинний нарід сидить у тюрмі та проклинає тебе. Пожди! Твій син буде колись плювати тобі в лице!"

Ночами комуністичні висланники не давали нам спати. Одної ночі крізь вікно влетіла до нашого покою кровю покрита каменюка. Мої нерви були страшно напружені, але Евфросина навіть не хотіла слухати про продаж хати. Ми стали ревно молитися, благаючи в Бога помочі і світла.

Щоправда повідомлена поліція пильнувала наш дім, щоб червоні "товариші" не робили нам пакостей. Нажаль поліція не змогла примусити сусідських дітей, щоб бавилися з Петрусем, а сусідів, щоб прихильно ставилися до мене.

Евфросина була певна, що Господь відповість на наші благання та порятує нас. Цей порятунок скоріше прийшов ніж ми сподівалися. Посеред мого страшного пригноблення, жінка промовила до мене: "Гей, Ярославе, чому не підеш до редакцій наших щоденників і не розкажеш їм цілої історії комуністичного шпигунства? 'Товариші' відразу притихнуть, як нарід довідається, хто вони такі та для чого трудяться в Америці!"

Жінчина порада розігнала моє пригноблення. Я негайно удався до редакцій. По дорозі поступив до поліції. Шеф місцевого ФБАЙ потвердив наш плян. Він навіть пішов зо мною.

В двох редакціях я склав зізнання, описуючи свою ролю в таваристві "Оборона не-англосасів." Фотографи взяли мою знимку разом із шефом ФБАЙ.

Пополудні мій звіт разом зо знимкою появився в двох найбільших часописах, і то на першій сторінці. Немов на помах магічної палички наше положення відразу змінилося. Телефон не переставав бренїти. Це вже не були "червоні товариші". Це були розкаяні сусіди, невірні приятелі та давні знайомі. Всі гратулювали нам за прислугу для батьківщини. Тепер всі знали, що любов до України не перешкоджала нам бути добрими американцями.

Згодом сусіди зачали зявлятися зразу на подвірї, а потім у хаті. Дехто навіть здобувся на відвагу перепросити нас за вчинену кривду.

●

Отак закінчилася наша кошмарна трагі-комедія з висланниками Кремля. Щоправда, час від часу вночі дехто з "товаришів" зателефонує до нас, питаючись, "чи Юда годен добре спати," але це буває дуже рідко, тому й не звертаємо уваги на них.

Страхіття і загроза, яку комуністичні ячейки в Америці зготовляють цій вільній країні, духовно розбудили мене. Червоний матеріялізм і безбожність викликали в мені обридження до оспалого життя, бо я переконаний, що релігійна і національна оспалість українців 20-ти років вможливила червоним зайняти Україну та вчинити її колонією імперіялістичної Москви.

Кожен з нас є такий, яким зробить себе, але тільки багачі та славні люди признаються до цього.

о. Н. Якимишин, ЧНІ.

Душа — Це Духовна Винниця

КОЛИ Христос навчав людей під час свого земного життя, Він здебільша робив це притчами. Ось одна з них. Це притча про винницю.

Винниця, в цій притчі представляє жидівський нарід в Старому Завіті. Господь Бог зробив дуже багато для жидівського народу, так що Він міг заявити: "Що ж би Я повинен ще зробити для винниці, чого ще не зробив."

Довгі тисячаліття Бог дбав про цей улюблений, вибраний нарід і посилав йому пророків, щоб збирали овочі для Нього, цебто їхню любов і почитання, а жиди прийняли тих пророків так, як ті виноградарі приймали тих слуг у притчі, цебто повбивали їх.

Не зважаючи на невдячність, Господь Бог все таки послав їм Свого Сина, однак навіть тоді не покаялися, не повірили в Нього, не навернулися, але ще й Сина замордували.

В наслідок цього Жиди стягнули Божу кару на себе. Вони перестали бути Божими вибранцями. Господь відкинув їх, відійняв від них Свою особлившу опіку і передав іншим людям і народам.

Значення цеї притчі є таке: Господь Бог дає кожній душі численні ласки, різними напімненнями і прерізними дорогами веде нас до цілі і сподівається від нас добрих плодів, добрих овочів. Якщо не підемо за покликом Його ласки, не будемо співпрацювати з Його ласкою, тоді те, що сталося з тими виноградарями в притчі, може статися з нами. Бог залишить нас в зухвальстві або лінивстві або байдужності, не дасть тих ласк, що потребуємо, а дасть їх комусь другому, може навіть поганинові.

Щоб таке не сталося, зробім собі постанову щирою молитвою просити помочі, щоб не бути невдячними. Цілим серцем треба любити того доброго Бога і завжди чинити Його волю.

ГІДНІСТЬ СВЯЩЕНИКА

"Бог негоден більше вивищити чоловіка ніж учинити його священиком. Як дбайливо заходиться Господь, заки вчинить когось священиком. Найперше мусить вибрати його споміж безчисленних сотворінь, які могли б існувати ,але ніколи не будуть сотворені. Потім відділює його споміж мільйонів поган і еретиків. Накінець вилучує його споміж мірян. Яку ж владу подає так вибраному священикові? Бог подав йому владу споруджувати на землю Божого Сина? Не одному. Кожному священикові Бог вділяє цю владу: "Нуждаря Він підносить із пороху.., щоб посадити його з князями, князями свого народу" (Пс. 112, 7-8). Велике число осіб, яким Бог дав цю владу, не зменшує їх гідности та зобов'язань." (Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ).

Бог так сильно любить людей, що Своєму однородному Синові звелів не анголом, а статися людиною. Воплочення навіки злучило людей з їхнім любячим Творцем, щоб ніхто не міг сумніватися в Божу любов і обіцяне вічне щастя для тих, що на землі так поступатимуть, як повинні поводитися діти такого великого та могутнього Батька, яким є Творець вселенної.

ХРЕЩЕННЯ

"ВИ священики забагато собі позволяєте диктувати людям. Що вас обходить, коли я хрещу свою дитину, кого беру за кума та яке їй даю імя? Це мій бизнес, бо це моя дитина! Отож не вірю, що священики мають право щось тут диктувати батькам! Не вірю і кінець!"

* * *

Це не перший закид цього роду. Ми нераз уже чули подібні протести від деяких мудрагелів, що мудрі в своїх власних очах, але не дуже мудрі в очах Божих і очах Христової Церкви. Отут подаємо, чому вони немудрі...

* * *

В 1939 р., як німці наблизилися до Львова, столиці Західньої України, сталася оця подія. Монастир ОО. Редемптористів у Голоску Великім був семінарією, в якій виховувалися молоді Редемптористи для праці між українським народом.

Німці зайняли Голоско і інтернували всіх мужчин у міській читальні. Вночі напали поляки зо Львова і випустили на волю всіх інтернованих. На другий день німці вернулися і стали шукати по хатах і пивницях всіх тих, що в ночі повтікали з читальні. Але шукали їх "понімецьки." Кого знайшли, того стріляли. Між постріляними було багато поранених жінок і дітей. Того самого дня принесли до нашого монастиря зранене німцями маленьке жидівля. Видно було, що дитина була смертельно покалічена немилосердними німцями. Годину пізніше вона почала вмирати. Я приступив до неї зо збаночком води і хотів охрестити її, але мати дитини, жидівка, сильно запротестувала, щоб цього не робити. Отак дитина померла без хрещення.

Куди ж пішла ця маленька, невинна дівчинка? Де тепер її душа? Не в небі, бо Спаситель виразно заявив: "Якщо хтось не зродиться з води й Духа, той не може ввійти в Боже Царство." (Ів. 3, 5). Душа цієї невиної дитини пішла до аду, де ніколи не зобачить Бога, бо нехрещені душі відходять з цього світу без освятної ласки, з первородним гріхом на сумлінні, з яким приходять на цей світ, як каже пророк Давид про себе самого та про інших: "Я народився в беззаконні і в гріху зачала мене моя мати." (Пс. 50, 7).

Тільки святе хрещення може очистити душу дитини від змази та бруду первородного гріха. Всі люди є дітьми грішного Адама, тому приходять на світ у стані гріху, який треба змивати водою хрещення.

Тому Св. Церква велить католикам хрестити новонароджені діти. Що ж хрещення дає дитині?

Хрещення звільняє й очищує душу дитини від змази первородного гріха, вливає в душу освятну Божу ласку, чинить дитину Божою дитиною, робить її членом Христової Церкви, дає їй право до неба, вибиває на душі нестертий знак цебто печать, яка навіки свідчитиме, що ця дитина була християнкою чи християнином. Крім цього святе хрещення запевняє душі всі ласки потрібні, щоб жити похристиянськи, спасти душу, перемогти диявола, виповнити всі станові обовязки та щасливо дійти до неба. Хрещення водночас робить нас учасниками Божої природи, тому можемо сміло завжди звертатися до Бога з солодким імям: Мій Отче! Отче наш!

Коли треба хрестити дитину?

Церковний закон каже, що діти мають бути якнайскоріше охрещені. Не вільно зволікати хрещення довше ніж дві неділі по народженні. Отож дуже немудро роблять ті католики, що відкладають хрещення на довгі місяці, часом навіть на пів року, бо чекають на "кумів." Коли нема бажаного кума чи куми, тоді треба взяти якогонебудь доброго католика чи католичку й негайно охрестити дитину.

Хто може охрестити дитину?

Хрестити діти це обовязок отця пароха. Кожна дитина має бути охрещена в обряді своїх батьків або свого батька, якщо одне з родичів належить до одного католицького обряду, а друге до другого. Латинські священики не мають права хрестити дітей, яких батьки чи батько є українцем, хоча б мати була католичкою латинського обряду, бо церковне право каже, що всі діти мають бути охрещені та виховані в обряді батька.

Якщо дитина тяжко хвора й є небезпека, що помре, при тім неможливо покликати священика, тоді кожен католик може охрестити вмираючу дитину. Навіть батьки годні охрестити власну дитину, якщо нема нікого чужого, що це хотів би чи вмів би зробити.

Як же ж треба хрестити вмираючу дитину? Треба взяти свячену воду, а як нема свяченої води під рукою, то вистачає звичайна чиста вода. Треба лляти цю воду на чоло дитини і тоді, як лляємо воду, треба сказати: "Хрещається раб Божий (імя) (або: раба Божа, імя) в імя Отца, і Сина і Святого Духа, нині і присно, і во віки віков. Амінь. Якщо дитина не помре, тоді треба буде її взяти до церкви, де священик доповнить обряд хрещення та дасть їй миропомазання.

Хто може бути кумом чи кумою?

Куми це хресні батьки для дитини, яку тримали до хресту. Якщо б дійсні родичі повмирали або занедбали християнське виховання дитини, то куми мають обовязок подбати, щоб ця дити-

на була вихована покатолицьки. З цього видно, що куми мусять бути самі католиками, бо йнакше не зможуть запевнити дитині католицького виховання. Так велить закон Церкви і так повинні робити добрі католики, бо голос Церкви це голос Самого Христа. Хіба Він не сказав: "Хто вас слухає, той слухає Мене, а хто погорджує вами, той погорджує Мною." (Лк. 10, 16). Чому воно так? Бо Христос промовляє через Церкву та через неї веде людей до спасіння.

Яке імя треба дати дитині?

Церковний закон виразно зазначує, що католицькі діти мають мати християнські імена цебто імена Святих. Священик не може охрестити дитини, якій батьки дали поганське, нехристиянське імя. Якщо батьки вже надали дитині нехристиянське імя, і це вже записано в цивільнім уряді, тоді священик мусить додати ще і християнське імя, бо йнакше не вільно йому хрестити дитини.

. Християнські батьки повинні це знати і надавати своїм дітям християнські імена, а не поганські чи Бог знає, які. Українські батьки повинні давати своїм дітям наші прегарні українські імена, от хоча Володимир, Йосафат, Ольга чи Евфросина. Це ж бо наші рідні українські Святі!

Приносячи дитину до хрещення, батьки зобовязуються перед Богом і Церквою, що дадуть дитині добре християнське виховання. Якщо вони це недбають, то тяжко провиняються перед Богом і будуть відповідати за недобре виховання. Виховати ж дитину без Бога та релігії попросту неможливо. Американський президент Лінкольн виразно заявив: "Людина без релігії гейби кінь без вуздечки." А ми сказали б: "Людина без Бога це гейби автомобіль без гамульця." Хто годен їздити автомобілем, коли в ньому нема гамульця?

Якщо священик передбачає, що батьки не будуть виховувати дітей похристиянськи то він не може хрестити таких дітей, бо тайна хрещення це духовний скарб, якого невільно давати тим, що не будуть користати з нього.

Християнські батьки повинні часто пригадувати собі, що таке хрещення й які обовязки воно наложило на них самих і їх дітей, бо колись треба буде здати Богу рахунок за цю превелику ласку, якою є святе хрещення.

Чоловік: "Жінко, не кричи на діти, що по кишенях носять непотрібні речі!"

Жінка: "Чому ні? Їх треба вчити!"

Чоловік: "Коли так, то заглянь до своєї торебки!"

Хочеш перестати курити? Якщо так, то носи в кишені мокрі сірники!

Молодий: "Моя кохана, коли ти переконалася, що хочеш їти за мене заміж?

Молода: "Тоді, як мене почало злостити, що люди звали тебе дурнем!"

* * * * *

Presentation of our Lord

(STRITENNIA)

(February 15th (2nd)

by M. Schudlo, CSSR.

THE Presentation is a feast commemorating the offering and dedication of the Infant Jesus by His Mother Mary and St. Joseph to God's service in accordance with the law that all first-born males of the Jewish people were to be dedicated to God's service. Since God had chosen the tribe of Aaron to serve the Temple, all the first-born males of other tribes had to be redeemed by a ransom. Rich people paid with a lamb, the poor ones had to offer two doves or two quails as a ransom. Joseph and Mary were poor, wherefore they offered two doves.

Saint Simeon, a holy man lived in the temple of Jerusalem waiting for the Messiah. God promised that he would not die without seeing the newly-born Messiah. He received Jesus into his arms, and he is called, therefore, "Boho-priemets." There was also a pious widow Anna. She saw the Messiah and announced His coming in Jerusalem. She is, therefore called, prophetess.

On this feast candles are blessed and distributed to the people. Liturgists assert that the Church took this custom from the pagans who used to carry lighted torches through the streets of the city. The Church presented her faithful with blessed candles to replace the pagan torches and to keep people away from pagan festivities. Parishioners use the blessed candles in their homes as a sacramental.

The feast of the Presentation was introduced in the third century. In the sixth century it spread throughout the whole Church. During the reign of Emperor Justinian I (483-565) a terrible earthquake harassed the Byzantine empire. The sea also flooded the continent. Special devotion in honor of the Mother of God were instituted. Their prayer was answered, and the feast of the Presentation was ratified as a token of Mary's protection over the Church and her faithful.

TROPAR

Hail, Virgin Mother of God, who art full of grace, for Christ our God, Who is the Son of righteousness, has shone forth from thee, enlightening those who were in darkness; and thou too exult, O just Old Man, who

hast received into thy arms the Saviour of our souls Who has obtained the resurrection for us.

KONDAK

O Christ-God, Who by Thy birth hast sanctified the Virgin's womb and blessed, as it was meet, Simeon's hands; today Thou hast redeemed and saved us; do Thou, Who alone lovest mankind, pacify the countries that are at war, and strengthen the rulers whom Thou hast loved.

GOSPEL

(Luke 2, 22-40)

At that time the parents brought the child Jesus to Jerusalem, to present Him before the Lord there, as it is written in the law of the Lord, "Every male offspring that opens the womb (that is born) shall be called holy of the Lord," and to offer a sacrifice, as it is said in the law of the Lord, a pair of turtle-doves, or two young pigeons.

At this time there was a man named Simeon living in Jerusalem, an upright and devout man, who waited for the consolation of Israel; and the Holy Ghost was upon him. And it had been promised to him by the Holy Ghost that he would not see death before he had seen the Lord's Christ. He now came, led by the Spirit, into the temple; and when the parents brought in the child Jesus, to perform the custom which the law enjoined concerning Him, then he took Him into his arms, and blessed God, and said, "O Master, now dost Thou let Thy servant go in peace, according to Thy word, for my own eyes have seen Thy salvation, which Thou hast prepared in the sight of all nations. This is the Light which shall give revelations to the Gentiles, this is the Glory of Thy people Israel."

Joseph and His Mother were wondering over all that was said of Him. Then Simeon blessed them, and said to Mary, His Mother, "Behold, He (Jesus) is destined to bring about the fall and rise of many in Israel; to be a sign which shall be contradicted; yes, and a sword shall pierce thy soul, that the thoughts of many hearts may be made manifest." There was also Anna, a prophetess daughter of Phanuel, of the tribe of Asher. She was greatly advanced in age, having lived with her husband seven years from her girlhood, and being now a widow of eighty-four years, and she never left the temple, but served (God) night and day with fasts and prayers. She too, coming up at that time, praised the Lord, and spoke of Him to all who waited for the deliverance in Jerusalem.

And now, when all had been done according to the law of the Lord they returned to Galilee to their own town of Nazareth. And the Child grew and became strong, being filled with wisdom; and the grace of God rested upon Him.

Instead of "Dostoyno yest"

O Virgin, Mother of God, hope of Christians, guard and save those who put their hope in thee.

IIRMOS

In the law of the shadow and Scriptures we, faithful, see the fact that every first-born male child is to be consecrated to God. Through the Virgin-Mother, then, we extol the eternal Word that became a Man, and glorify the Father Who has no beginning.

PRYCHASTEN

I shall take the chalice of salvation, and invoke the name of the Lord. Alleluia. (3).

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

THE SIN OF PRIDE

All the natural gifts we have, really come from God. To be proud of them, to act as though we were responsible for those gifts, is as silly as it would be for a tiger to be proud of its stripes or an elephant to be proud of its size. We receive these gifts from God, and to act as if we alone were responsible for them is to rob God of the praise that is due Him. But bad as that kind of pride is, the pride of the Pharisee is a million times worse. He attributes to himself the greatest of gifts: holiness. The Pharisee Our Lord describes was apparently a model fellow in the community. He supported the Church, he prayed frequently to God. But he has been a model fellow so long, he got to thinking that he was responsible for his own virtue. That is to rob God not merely of the honor due him for gifts of nature, but to rob him of the glory due for gifts of grace. The fellow who stood at the back of the church and raised his eyes, was a realist. He lived in no world of daydreams. He knew he had sinned much; and he knew he alone was responsible for his sins. He probably looked up at the model fellow in the front of the church and wished he were like him. But, Christ tells us plainly who was the worse sinner. He tells us who went down to his house justified — this is sanctified, pleasing in God's sight.

MARY'S PREDILECTION

According to a well-known artistic tradition, the representation of the scene of the Annunciation often shows the Virgin holding a book, the Book par excellence, which teaches man his origin and the story of God's love for Him. Indeed there can be no doubt that the Most Holy Virgin had read the Sacred Scriptures and had meditated over them. This is evidenced in her Magnificat illuminated as it is by reminiscences of the Old Testament. Is this not a good reason to think that she may have predilection for all those who contribute toward spreading Catholic literature?

A LIFE LOST, A SOUL SAVED . . .

Th. Bleech

MY heart thrilled as I believe many others did when they read further under the above banner headline in the American press the following: "Making the sign of the cross, the Catholic girl said over the dying body of her classmate at San Francisco State College: 'I baptize thee in the name of the Father, the Son and the Holy Ghost.'"

This eighteen-year-old Catholic student is to receive the Carnegie Medal of Honor for her bravery in attempting to save the life of her non-Catholic swimming companion. But I am sure that an untarnishable crown of glory awaits her in the hereafter that is infinitely more precious than the heroic circumstances and acclaim surrounding this heroism.

While swimming on a beach in San Francisco with her companion a shark attacked the 18-year-old boy fifty yards off shore. Ignoring his warnings to stay away, Shirley O'Neill nevertheless swam to him, bringing him back to shore through blood-stained waters with his arm hanging by a thread.

Shirley sprinkled water on the boy's forehead and pronounced the saving formula of Baptism.

"Is that all right?" she whispered to Albert Kogler.

"Ok," Kogler gasped.

He repeated after the girl the Act of Contrition. Before falling into unconsciousness he whispered: "I love God and I love my mother and I love my father. Oh, God, help me; God help me."

Young Kogler was non-Catholic. He was described as reverent, but belonged to no particular denomination.

An onlooker, looking down on the struggle with the shark, called it "the greatest exhibition of courage I have ever seen."

"I could see the boy in the foaming red water, shouting and signaling some one to 'go back, go back.' Then I saw the girl, swimming toward him with frantic strokes, completely ignoring his warning."

We marvel and thank God that we have such alert and courageous Catholics. We marvel because we know that some devoted Catholic Sister or priest in a Catholic school has carefully instructed this young girl in the duties of Catholics towards their fellow men and themselves. We thank God for those many devoted, conscientious Sisters and priests who have taught us to live and love our faith.

Because of the great courage and awareness of her faith this girl demonstated to millions of readers the importance that is attached to Baptism. For those many millions who never heard or had a chance to hear about Baptism, or the Catholic Church, this incident, please God, may be the seed for inquiry or conversion or even the return to the Church or Sacraments of a lapsed Catholic. This young girl had become the right hand of the priest, a missionary, because she was able to get to someone where a priest might have been shunned or avoided because of fear, prejudice or any of many other motives. With her good will and Catholic presence of mind she did that which every priest yearns and prays for and is often unable to do because of hostility or blindness towards the Church, save souls for Christ. This is a concrete example of how Catholic lay people can reach and save those whom, a priest cannot. These are the laymen who are the bridges over which our priests cross over with the saving sacraments.

Ukrainian Catholics, our Church needs your example, your missionary hearts, good will, your Catholic deportment, charity, because you are her children, the product of her hopes and prayers. You advertise her truth, you advertise her love, you advertise her beauty, you carry her message, you make those not of our faith think well or ill of her by what you are, what you do and what you think.

Be Catholic, think Catholic, live Catholic with your little kindnesses and thoughtfulness, your charity and forgiving spirit, your living of a life close to the Sacraments and prayer, teaching those not of our faith with your refined, cultured, Catholic living and example. Be aware of Christ in all things, from the rising of the sun to the going down at night. In all that you do be mindful that you are the sons of God through sanctifying grace, temples of the Holy Spirit, that through Baptism you have become a soldier of Christ — fighting and living for Him through 'thick and thin'; through Confirmation you have been strengthened in grace to carry your burdens; through Holy Penance you always have another chance no matter how grievously you have fallen or how dastardly are your sins; through Him in the Holy Eucharist you have His assurance of a tried friend, confident and a happy peace; in Extreme Unction you have His divine support and staff when 'crossing over the bar'; in Holy Matrimony the grace to love your children and each other in spite of the fact that we are all created just a little less than the angels, and last, but not least, the grand Sacrament of Holy Orders that gives us new Christs who bring us His love, His truth and happiness from the altar to our homes and lives, day in and day out, twenty-four hours a day throughout the world in a continuous cycle of the holy sacrifice of the Divine Liturgy.

How rich our Catholic faith, and richer still, every Catholic soul that makes it a part of his daily life, a conversation piece, a living message for the untutored and those not of the fold.

"May He support us all the day long till the shades lengthen, and the evening comes, and the busy world is hushed, and the fever of life is over, and our work is done! Then in His mercy may He give us a safe lodging, and a holy rest, and peace at the last!"—Cardinal Newman.

The most common Sin of Impurity

Donald F. Miller, C.SS.R.

I. MORAL PRINCIPLES

THERE can be no understanding of the evil of any abuse of sex without a knowledge and deep appreciation of the positive purpose for which the powers of sex have been ordained in the plan of God. One must know and esteem what is good and holy and beautiful about sex, before one can rightly and reasonably hate what is bad.

It is obvious, from even a brief study of human nature, that the powers of sex with which human beings are endowed by their Creator, and the pleasures connected with their use, are related to, and intended to serve, a most necessary purpose in God's plan. That purpose is the procreation of children, which is the guarantee of the continuation of the human race.

The connection between the powers of sex and this necessary purpose is the basis for the all but universal acceptance of the fact that the use of the sex powers, and the enjoyment of the pleasures connected with that use, are lawful only in marriage. If the primary purpose of sex is children, then the use of sex must be limited to a state in which children can be born, properly reared and prepared for their own adult tasks in life. The only such state is monogamous marriage, that is, the marriage of one man to one woman till death separates them.

In marriage, then, the use of sex becomes a holy and virtuous thing, a means through which two human beings cooperate with the creative power of God. It becomes even more than that. It becomes one of the important signs and bonds of perfect union between husband and wife, of that total surrender of love which makes a happy marriage. It is not the only sign of such love and surrender; but it is an important one.

In marriage God's law is, on the one hand, lavish in the privileges it grants to husbands and wives. Within the bounds of reason, charity, consideration for each other and for their circumstances at a particular time, they are free to enjoy as often as they wish the act that is designed by the Creator for procreation.

On the other hand, God's law is strict for the married in that it forbids any deliberate interference with the primary purpose of the privilege of marriage. Such interference with the primary purpose, usually called birth-prevention or contraception, has also logically been called a form of mutual self-abuse on the part of husband and wife.

It is from these basic concepts and principles that we draw a knowledge of the natural law forbidding any deliberate indulgence in sex pleasure outside of marriage, whether alone or with others, and any deliberate frustration or destruction of the purpose of sex in marriage.

It is thus, therefore, that we come to know the specific moral principles covering the matter of self-abuse or masturbation. Those principles are four in number:

1. Any direct and fully voluntary desire to indulge in the pleasure of sex alone is a mortal sin.

2. Any direct and fully voluntary actions performed for the purpose of causing solitary sex pleasure are mortal sins.

3. Any direct and fully deliberate consent to solitary sex pleasure, even though it has not been caused by deliberate actions, is a mortal sin.

4. Any deliberate indulgence in unnecessary activities, such as bad thoughts, obscene reading, attendance at lascivious movies or stage plays, obscene conversation, etc., which ordinarily place one in the proximate occasion of committing impure actions or of consenting to solitary sex pleasure, is a mortal sin.

These principles apply equally to married and single persons, and equally to men and to women. They flow direct from the established premise that sex actions and sex pleasures must never be deliberately separated from the sublime primary purpose for which God designed them, a purpose that even in marriage must never be destroyed or frustrated.

II. SCRUPULOUS ATTITUDES

Even though the above moral principles are quite simple and very clear, many persons who have had imperfect or no instructions on this matter fall into various forms of scrupulosity in reference to it.

There are two reasons for the scrupulous attitudes that are often acquired. The first arises from two facts: 1) that the majority of normal human beings experience, at one time or other, sometimes for long periods of time, temptations to the solitary sin; and 2) that they feel a great sense of shame in regard to these temptations. Too often this very sense of shame that accompanies such temptations is interpreted as a sign that sin is being committed.

The second reason for scrupulous attitudes arises from the inability of the uninstructed to distinguish between pleasurable sensations of the body and actual consent of the free will to

the sensations. The body with its passions, which in themselves are blind and unreasoning, is always in quest of pleasure and rejoices in pleasure. But the mind can judge a pleasure of the body to be unlawful, and can inspire the will to refuse consent to it, to pray for deliverance from it, to take whatever measures are possible to escape and avoid it.

Certain principles have to be remembered if one is to escape the torment of scruples in regard to personal temptations against purity. Some of them are these:

1. Temptations in this matter, when they arise involuntarily, that is, through no deliberate actions, and no indulgence in unnecessary occasions, whether they take the form of bad thoughts, or inclinations, or even feelings, are not sins so long as the mind and will resist giving consent to them. This remains true even though a deep sense of shame accompanies the presence of the temptations.

2. Temptations that arise out of necessary or good actions, such as taking proper hygienic and medical care of the body, caring for the sick, conversing decently with a beloved friend, etc., are not sinful so long as the mind and will resist giving consent to them. It does not matter how strong the temptations may be, nor how appealing they seem to the body; as long as one wishes them gone, and says a prayer for strength to resist them, they are not sins.

3. Temptations that occur in sleep or half-sleep, even though they take the form of intense feelings, and may be vividly remembered when one awakes, are not sins because the freedom of the will is suspended during sleep. The only exception would be the case in which a person deliberately planned for or tried to bring about such happenings before going to sleep. The free action would then be committed before sleep and not during it. If one awakes in the midst of a temptation, it is not a sin if one tries to resist it.

4. One more important point must be mentioned here. There are persons who have been wrongly taught, or who have come to believe, that to place themselves even in slight or remote occasions of sins against purity makes them guilty of mortal sin. This is not true.

What are remote occasions? They are usually such as are presented in the ordinary course of daily life. Some examples are these: Reading daily newspapers and respectable magazines, which do, however, at times present material that can give rise to bad thoughts; attending movies or plays that are not condemned as obscene in whole or in part, but that may have slightly provocative scenes; curiously looking at people, in public places, whose manner of dress attracts attention; going to public swimming pools and beaches where there is always the likelihood of some disturbance in thought.

Now, while it is a serious sin to enter an unnecessary proximate occasion of sin, it is at most a venial sin to expose oneself to one that is remote, and, when there is a good reason for doing so, it is no sin at all. While custody of the eyes is always an important protection of purity, and should be aimed at as a habit, one should not be scrupulous and think that failure in custody of the eyes in cases of remote occasions, such as are mentioned above, is a mortal sin. Temptations may follow upon such occasions, but as long as they are resisted, neither exposure to the temptation nor the temptations become a mortal sin.

It must always be remembered that even though temptations to solitary sins may be permitted by God, and to some persons quite frequently, God does not make it inhumanly difficult or in any sense impossible to resist them and to prevent them from becoming sins. A great deal of torment will be avoided if one keeps in mind the words that God addressed to St. Paul when he was sorely tempted, (to what sort of sin we do not know): "My grace is sufficient for thee."

III. BREAKING BAD HABITS

There can be no doubt that the greatest problem connected with the solitary sin is that of breaking the habit when it has been formed, sometimes when it has continued for many years.

Two preliminary observations may be made about this problem. The first is that it is not easy to break such habits. Perhaps no habit wears a deeper emotional groove in the character of a human being than that of deliberately indulging in the abuse of sex alone. This is mentioned, not to cause diffidence or despair, but to make it clear that victory over the bad habit requires stern measures, a whole program of action, both on the natural and spiritual levels, that will be undertaken with courage and perseverance.

The second observation is that God will not permit it to be too difficult, or in any sense impossible, for one who has the bad habit to overcome it. We are speaking here of the habit of causing or deliberately consenting to abuses of sex alone. God's grace, combined with a program of action such as will be presented here, can always make possible the avoidance of mortal sin. Terrific temptations may still be permitted by God, but the real evil — the evil of deliberately consenting to them — can be eliminated from one's life. Thus the victim of the bad habit must start and continue his battle against it with the confident conviction: "I am never forced to commit a mortal sin."

The program required for breaking the bad habit once formed involves these five important steps.

There must be a strong, persevering desire to overcome the habit.

A woman awakens her sleeping husband, saying: "John you had better get up, there's a burglar going through your pants pockets."
"All right, you two fight it out between yourselves," he says as he turns over.

Hotel Guest (to manager): "These flowers are for the phone girls."
Manager: "Thank you, sir. You compliment our service."
Guest: "Compliment, nothing — I thought they were all dead."

Such desire can be awakened and kept strong only through meditating often on the terrible meaning of a single mortal sin. This, in turn, involves thinking of the awful suffering Christ endured to atone for sin and to prevent sin, on the reality of heaven and hell, on the danger of dying in the state of mortal sin.Book of meditation will help to make such thoughts realistic, and to turn them into the strong desire that is the first requisite for giving up a favorite sin.

This cannot be too strongly emphasized. Many who never make progress against their bad habits have simply never seriously desired to do so. Stern determination, backed by strong motives, is half the battle.

2. All unnecessary causes and occasions of sin, direct and indirect, must be given up.

There are, alas, some persons who profess a strong desire to give up the solitary sin, but who continue to do many things that keep the fire of desire for sin burning in their souls.

They continue deliberately to day-dream and dwell imaginatively on scenes, events, past happenings, that lead to desires and feelings that can hardly be resisted.

They continue to look for and greedily to devour bad books, or even borderline-obscene books, which they know by experience will cause lustful reactions.

They continue to tell the obscene stories that they heard from others, thereby welcoming bad thoughts into their minds and putting them into the minds of others.

Or they may continue to get involved in passionate kissing and embracing with girl or boy friends, thus constantly bringing their passions to a point of suspense.

All such sins — because entering serious, unnecessary and proximate occasions of sin is a sin in itself — must be given up once and for all by one who truly desires to escape from the specific habit of the solitary sin.

3. Wrong attitudes toward life and toward others must be carefully analyzed and corrected.

Too little attention is given, in some cases, to attitudes of mind that constitute a fertile field for the growth of evil tendencies, desires and habits of action.

One such is self-pity. This is the habit of concentrating so much of one's time on one's grievances and sorrows that it leads to seeking secret compensations in sin. Often the self-pity must be rooted out and replaced with habits of gratitude, resignation and love of the cross before a person can even be moved to desire to escape a habit of mortal sin.

Another such wrong attitude is that of envy of others, which is one of the specific forms that

---

Judge: "How far were you from this spot when these cars collided."
Witness: "Twenty-two feet and nine inches."
Judge: "How do you know it so exactly?"
Witness: "Because I measured it, thinking some fool would ask me the distance."

* * * * *

Teacher: "And who made the first cotton gin?"
Student: "Heaven's! Are they making it from that, too?"

self-pity takes. Envy means sadness over the fact that one's neighbors and friends seem to be blessed with so much good fortune than oneself. It is easy to see how this can lead its victims to try to make up for what they think they lack by indulging in forbidden and secret pleasure such as self-abuse.

Still another wrong attitude is that of a feeling of social inferiority, which makes a person withdraw more and more from contact with others, and thus prepares the way for dreams, imaginings, desires and solitary sinful actions that substitute for decent friendship and activities with and for others. Often as a result, the withdrawal from normal contact with others becomes progressively more and more sharp and complete.

A fourth wrong attitude that must be overcome by those who seek help in overcoming habits of sin is that which gives rise to habits of sloth. Anyone who has drifted into the attitude that work is to be avoided as much as possible, that the world owes him a living, that he is not going to raise a hand to do anything he does not have to do, will find a lot of idle time on his hands. In idlenes the devil finds a very favorable atmosphere for suggesting and promoting evil desires and actions.

A final wrong attitude that does much to promote temptations against purity is that of constant worry about past sins, to the effect that these sins are being continually gone over in the mind. A person with this wrong attitude will be repeatedly saying to himself: "Did I or did I not consent to such and such a sin in the past? Did I or did I not confess it rightly?"

Such scrupulous dwelling on past events can only be dangerous, and a cause of new temptations. If one has done his best to make a good confession, and has been told by a confessor that the past is forgiven, there should be no further dwelling on that past. It should be left in the merciful hands of Christ, a sign of whose forgiveness has been received through the absolving priest.

4. In connexion with all the above measures a positive program of spiritual activities must be undertaken.

The first step here, if this is at all possible, is to seek out a

---

Th. Bleech

"REVERIE"

Taras Shevchenko

Behold — the dawn is breaking,
The rim of heav'n is glowing;
The nightingale from murky grove
Greets the sun in rising.
Gently is the wind a-blowing,
Steppe and field ashimmer,
'Twixt the crags and ponds, a-shading,
Green, the willows, quiver.
Heavy with fruit the trees are bent.
Poplars — all at random
Stand stern, as royal sentinels.
And now chattering in the dells
All the countryside
Is clothed in grandeur.
Cascades of verdure dip their dress
In dew of morning's luster.
Their forms they lave,
their garb caress,
And greet the sun in rising —
And lo — there is no beginning
And there is no ending...

(A free translation from the Ukrainian of an excerpt from "Reverie" by Taras Shevchenko.)

spiritual director who will at the same time be a confessor, to lay one's whole problem frankly before him, and then to report to him regularly, which means once a week or, at the very least, once every two weeks, in the confessional. Having a regular confessor is tremendously important; but it is equally important that the penitent be perfectly frank with him.

Sometimes, because of the nature of his work, or his distance from churches and confessors, it is not easy for a penitent to report regularly to the same confessor. But whether he can can do this or not, there will be no overcoming habits of sin without a stepped up program of using the spiritual means provided by Christ for helping anyone to escape sin and even to become a saint.

This will mean frequent confession (to any priest, if it cannot always be the same priest) and frequent reception of Holy Communion. For one deep in a habit of sin, nothing short of daily Holy Communion can be recommended; and if that is not possible, then, at any sacrifice, at least once a week must be the rule. There are thousands of converted sinners for whom the practice of daily or frequent Communion has made the difference between a life of sin and a life of grace.

Also to be included in the stepped up program of spiritual action will be regular daily prayer. Morning and night prayers will never be neglected; if possible a visit to the Blessed Sacrament will be made each day; and some daily spiritual reading, in a meditative sort of way, will be done to keep one's motivation alive and strong.

A special feature of the daily prayers will be personal devotion to the Virgin Mother of Christ, through whom the grace to be pure can always be obtained. Thus there will be a daily rosary; participation, if possible, in a weekly novena devotion; and the practice of saying three Hail Marys in the morning and evening for the grace of purity.

Out of these habits of prayer the one who is courageously working against a past habit of sin will derive the grace and the ability to pray in moments of temptation. This is the surest way of making known to God that no consent is being given to the temptation, while at the same time it brings added graces to the soul. Let this axiom never be forgotten: prayer in a moment of unwanted temptation always means that no full consent is given to the sin.

5. Various natural means — physical, psychological, social — must be used as auxiliaries to the indispensable spiritual means.

Experience proves that there are many natural activities that greatly help in the breaking of bad habits such as that of self-abuse. They will never be of too great value apart from the spiritual motivation, self-analysis, avoidance of unnecessary occasions ,and use of the sacraments and prayer outlined above. But they do make it easier for an individual to use the graces that God abundantly offers.

Among the recommended natural means are the following:

1. Physical exercise, whether in the form of competitive sports such as golf, tennis, etc., or merely in the form of walking or swimming or setting-up exercises. Such physical activity keeps the mind healthy, engaged and brings the body to a clean and wholesome sense of fatigue. Both are excellent aids to purity.

2. Mental or artistic hobbies as pursuits. Concentration on learning a new language, or on learning more about one's job, or taking up music or painting or any other creative or interesting hobby, will provide the mind with wholesome interests that measurably cut down the frequency and force of temptations.

3. Reasonable social activity. Even through mingling with others at first runs contrary to one's inclinations, it is a "must" for those who wish to escape living in a dream-world of their own that is fillled with temptations. It leads to good friendships, cooperative work with others, sometimes to a happy marriage which, in many instances, solves forever a person's problem in regard to sex.

(The Liguorian)

May a husband beat his wife?

My husband is a wonderful man. He loves me and our child. We have been married for three years. But lately I have been a little worried because I feel that he does not understand what a Christian marriage really is. He says that a wife must always obey her husband in all matters, important and trivial. Sometimes I have contradicted him and he slapped me across the face. What must I think and how should I behave when he is around the house?

It's hard to see how your husband can be a wonderful man and slap you just because you have your own opinion which sometimes may differ from his. If it really is as you write, then we must state that your husband is a queer man. He does not love you or he would respect your opinions and even seek your advice. Love is kind, patient and understanding. How does this agree with his brutal behavior?

It's true that the husband is the head of the family. But it is also true that marriage is a partnership in which the wife is the man's companion, not a slave at all. Good partners discuss all family matters, although in case of disagreement the ultimate decision lies with the husband.

It's true that in serious cases of disobedience a husband may punish his wife. But we do not see how a normal "wonderful" husband can hit his wife just because she disagrees with his opinions and says so. Isn't she entitled to her own opinion about things that concern her or her family?

It's our guess that your husband does not know the first thing about his marriage rights. We would advise you to get our new Missal **"My Divine Friend"** and let him read pp. 76-78. Once his ignorance about his rights is dispelled he will respect you. By the way, it is a sin for a husband to hit his wife without a very serious reason. Different opinion, calmly manifested, does not give any husband the right to slap his wife across the face.

St. Paul says apropos: "Husbands, love your wives, just as Christ loved the Church .... He who loves his wife, loves himself." (Eph. 5, 25 & 29).

I'D LIKE TO KNOW...

1. I would like to get a Ukrainian Catholic Missal, something like the Latin Rite Catholics have. Where can I get one?

Right here at the Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada. We have a wonderful Sunday and Holy-Day missal, My Divine Friend. It has five bindings, ranging in price from $6.00 to $15.00.

In this English-Ukrainian Missal you have everything you need to understand your church services and know your Rite. It has all the Gospels and Epistles with Tropars and Kondaks for all Sundays and Holy Days of the year. All in English. The church services are both in English and Old-Slavonic.

2. I have heard that there are no mistakes in the Bible because it is inspired. What is inspiration?

Divine inspiration is the influence of the Holy Spirit upon the human authors of the Sacred Scriptures by which these chosen men were in a special manner enlightened, moved and guided in the composition of the books which are contained in the Bible. God watched over them in such a way that they were preserved from making a mistake in what they wrote or related.

3. Did the Wise men come to Christ right after His birth?

We do not know how much time had passed between the birth of Our Lord and the arrival of the Wise men from the East. A whole year might have passed, or it is hard to explain the slaughter of children under two years of age.

4. I have trouble in making my confession. I lose my memory and hardly remember my sins. I am an old man. Sometimes I am confused. Can I make a good confession?

Yes, you can, if you tell all your sins, as far as you can remember them, and are sorry for all the sins you may have forgotten, with a purpose of amendemnt. Thus you will be forgiven for all your sins because God, being a loving Father, does not ask for the impossible.

5. We live in a little American city. My son went to the Latin Rite school because we have no school of our own. Now he wants to become a Latin Rite priest? Can he do that?

No, he cannot. Everyone must become a priest, a religious or a nun in his or her own Rite. Attendance at the Latin Rite school did not make him a Latin.

This matter should be stressed every time our children are attending such schools. No one has the authority to advise a Ukrainian boy to become a priest in the Latin Rite. It is forbidden by the Church law. Besides, our Church is in such a dire need of good and young priests.

6. What are the obligations of Catholic parents toward an adopted child not baptized Catholic?

Ordinarily Catholic parents adopt children through a Catholic agency, which is in charge of Catholic children ready for adoption. The child has already been baptized in the Church, and both natural and divine law demand that the child be reared a Catholic. If the child has not been baptized, or there has been no agreement as to its religion, he should be regarded as a natural child, whom the parents are bound to rear in the Catholic religion.

It may happen, however, that a child of a non-Catholic relative or friend is given to a Catholic with the understanding that he be brought up in the faith of the natural parents. Reasons of friendship or relationship may justify the understanding of that obligation, which should be adhered to.

In this case the adopted child is in the same position as a non-Catholic stepchild in a mixed marriage. The obligation to convert the child consists only in leading an examplary Catholic life and praying for the conversion of the non-Catholic step-child, the same as for the non-Catholic spouse. The adopted father, like the stepfather, may see to the religious education of the child according to the terms of his promise. He could not, of course, forbid him to become a Catholic if he freely expressed the wish to be one. No compulsion of any kind, though, should be exercised.

7. Didn't the Holy Father say the practice of birth control (Rhythm) was permitted only under certain circumstances and otherwise it would be sinful if accepted as the norm?

Pope Pius XI and Pius XII made it clear that, as such, the use of the rhythm is not sinful; but Pius XII, in 1951, in his address at the Congress of the Italian Catholic Association of Midwives, clarified more of the doubts which had, in the meantime, arisen. While again making it clear that as such the use of rhythm is not wrong, he did say that a couple taking rhythm for granted as a norm of action would fail against the "primary function of marriage which is service for new life"; unless sufficient reason would be present to justify such action. These reasons might be temporary or permanent, usually health and finance. As long as these conditions exist the couple might be justified to follow rhythm. Mere selfishness, however rationalized, would not justify the practice. In case of doubt as to sufficient reasons, consultation with the confessor is advised.

8. Are some Catholic priests allowed to marry?

In some of the Eastern Rite Churches married men are permitted to become priests and to continue to live according to the obligations of the married state. In the Latin Church, a man who has a wife cannot, ordinarily, become a priest. If an exception is granted, the wife, as a rule, must make a vow of perpetual chastity, unless special permission is granted by the Pope.

Running into her former suitor at a party, a girl decided to snub him.

"So sorry," she murmured when the hostess introduced him, "but I didn't get the name."

"I know you didn't," said the unabashed ex-suitor, "but you certainly tried hard enough."

* * * * *

Marriage is a tourniquet; it stops your circulation.

James Post, C.SS.R.

DOES IT PAY TO BE GOOD?

IN OUR TIMES, when most things are measured in terms of their dollar value, a frequent question is this: "Does it pay to be good?

Also a frequent comment is this: "I was good for a long time, but what did I get out of it?

A third attitude is expressed in the words: "Why should I be good, when evil and irreligious people seem to be the ones who prosper?"

All this calls for clear thinking about the rewards that should be looked for in life.

The only reward with which true Christians should be concerned is that which Christ has promised them in heaven. That reward is so rich, so wonderful, so unending, so vast that it is worth the price of any amount of suffering here in this world.

Our Lord promised that there would be suffering for those who want the only perfect reward of heaven. He never promised that being good would make anybody rich. He never said that a good life was a guarantee against sickness, bereavement and the other trials of life on earth.

At the same time, however, He did assure us that the sufferings we would be asked to endure would never be too much for us to bear, and that peace of heart would always be ours if we recognize His hand in sending the suffering.

There is such a thing as an earthly reward for those who choose to ignore and reject the reward of heaven by ignoring and rejecting the authority and rights of God.

No man is so utterly evil that he does none of the things that are deserving of at least a tiny reward.

Thus it will be noticed that some people have a very smooth and prosperous time in this world, even though they are fundamentally irreligious and even scornful of many of God's laws. They are being paid here on earth for whatever good things they have ever done.

But heaven is lost to them and they will suffer forever in hell unless they repent completely and reform their lives before they die.

Our Lord Himself revealed this when He said to some of the godless rich of His own day: "Woe to you rich, for you have your reward."

The true Christian, therefore, should never express envy of the good times and prosperous years enjoyed by people who pay little attention to God and His laws. Such people are to be pitied and prayed for. They are being paid off in full for the little good they have done in this world; in eternity they will be paid off in full for their evil.

Read Your CATHOLIC PRESS

Read Your Catholic Press — Millions Wish They Could!

Who are these millions? They are victims of communist persecution. They live in Ukraine and a dozen satellite nations which have been taken over by the Reds within the past few years. These nations even more than "Holy Russia" before 1918, were Christian (Catholic) nations. They are still Catholic at heart. Their freedom to worship — and even to believe in God — has been taken from them for the time being, but Christ will conquer and His people will return to Him and His Church.

But how was the freedom of the people of the satellite nations taken away from them? Not through force alone. The truth was first suppressed. Then deceptive propaganda was made to serve the cause of anti-Christ.

In every nation now under Communist domination the first victim of Red oppression was the religious press. With it silenced, and an anti-religious press cleverly editied and widely circulated among the people to supplant it, the way was prepared for almost complete suppression of the Church, and of the inalienable rights of the people.

It could happen here. The ultimate aim of communism is to gain total control of the world, through force if necessary, but by more subtle means if possible.

In America and Canada communism is now in popular disfavor. But it still has thousands of agents who in veiled treason are endeavoring to undermine our Christian form of government. They use the perverted press to its fullest value to destroy faith and morals. If they have their way, the time will come when Catholics in the U.S. and Canada will wish they could read a Catholic Press.

The Catholic Press is our best informed and most consistent antagonist of communism. However, it is in the constructive teaching of the principles of Christianity and Christian government that it best serves its readers. An uninformed people will not be deceived. A people whose patriotism is grounded in religion will not be conquered.

Our Catholic Press has made remarkable progress during the

past two decades. With the help of its loyal readers it will make better and greater progress in the next few years. The key to success is in the hands of the laity. They can open the lock by cooperation with their bishops and priests in extending its influence, by helping it reach those who need it most — indifferent Catholics and non-Catholics.

They can be reached only with the help of zealous Catholics. Would it be asking too much for every Catholic family to enter a subscription to its own diocesan newspaper or some good periodical, plus a subscription for an indifferent Catholic family or a non-Catholic family.

Pope Pius XII has said: "Anything which you will do for the good press, I will consider as having been done for me personally. The Catholic Press is very close to my heart." His Holiness bestowed the Apostolic Blessing on all who help the Catholic Press.

FUEL FOR THE FIRE

True love of God burns best on the embers of self. The decision must be made: God or self. You cannot claim to love God perfectly if you share or divide this love with self-love. God is so great and lovable that even the completely dedicated heart cannot love Him sufficiently. Much less can a heart that divides its love.

* * *

There is nothing difficult or tedious about praying. After all, what is praying except a "raising of the mind and heart to God?" It's easy to say: "My Lord and my God!" or, "My God and my All." These simple ejaculatory prayers take only a second to say, yet they store up merit for eternity.

Sometimes we hear the objection that prayer is for the priests or nuns in the convent. This is not true. Prayer is for everyone. Our Lord Himself tells us in the Sermon on the Mount that all we have to do is ask and we shall receive. Here Our Lord was speaking to the farmers and fishermen, and to all who had gathered around him as He preached near the Sea of Galilee. He was not just speaking to His disciples. He tells us that everyone who asks, receives.

Patient: "Doctor, isn't it somewhat out of your way to visit me here?"
Doc: "Not really, I have another patient nearby, so I'll kill two birds with one stone."

* * * *

If you look like your passport photo — you need the trip.

EskimoEtte

John Zubaly

THE ESKIMO DOG

THE LADY DOG that made headlines across the newspapers in the world some time ago by being the first space traveler might have caused her canine cousins to bark in envy. Millions of dollars and years of planning and study went into this achievement to gather valuable information for man's own future space travel. She was just a dog and finally went where dogs go. Unknowingly she did all of this traveling for her masters who seek new planets to conquer.

There is another for whom praise is long overdue. These are the Eskimo dogs of the missionaries in the Hudson's Bay region. He or she travels many hundred of miles harnessed in teams to a sled which costs very little money since it is homemade. They do not go on one-way trips, although at times accidents can happen but, it is never planned that way.

Being a dog of service, the Eskimo dog labors for the missionary whose mission is to conquer no one, only to conquer ignorance of God. The missionary gathers information concerning those in need of God, and he is there to aid them. He is on earth and dedicated to serve one and all for God!

The Eskimo dog travels not in outer space but over vast land distances in all kinds of snowy weather. He pulls the sled of the missionary who walks in His footsteps on earth for God Who dwells in the space beyond space called — Heaven — which no missiles will ever reach.

Unknowingly, although most willingly, the Eskimo dog aids the missionary, who has the only true answer whereby the human can hope to enter Heaven!

SHORT-DISTANCE CALL

A missionary was furnishing radio entertainment to some of his Kachin neighbors in a little village in Northern Burma, in Asia.

Explaining that short-wave has world-wide reception, he turned in broadcasts from India, Japan, Europe and the United States. The people were impressed. "Amazing," they all agreed.

Then an old lady in the corner spoke up. "Let's hear what they are saying in the next village," she suggested.

Crestfallen, the missionary admitted that his radio had limitations.

"Ah, what good is it at all if we can't hear what's going on in the next village," she commented.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** Anyone aware of what is going on inside Soviet Russia can easily conclude that the Kremlin has become the biggest trust, monopoly and cartel in human history. Whereas our capitalism has become economic humanism, Red Communism has turned into the most merciless form of capitalism, i.e., the exploitation by the one and only ruling class of all the other strata or classes. **** Propagandawise, Kruschev is diabolically clever. Imagine him wishing to have a summit-meeting with the Pope! Catholicism can never agree with Communism. Hypothetically speaking, were such a meeting to take place and an agreement reached, then Communism would not be what it is — it would simply cease to be Communism as we have learned to know it. Too, it would only confirm what some of us have always held: that the Kremlin has always zig-zaggingly used Marx's pernicious doctrine to realize the age-old dream of Russian imperialism — a dream and plan unmasked 250 years ago by Hetman Ivan Mazepa.*** Believe it or not, but the Soviets are stockpiling weapons to knock out and starve out Red China if the latter ever should become a threat to the U.SS.R. The "Yellow Peril" would be met with gases and germs in order to respectively destroy or render impotent the Chinese population, and to kill off their food crops. **** France's Military Archives hold a lot of historical documents concerning Hryhor Orlyk, the son of Phillip Orlyk who was Hetman Mazepa's immediate successor. Would to God that the France of today were as favorable to the Ukraine as it was during the reign of Louis XV! **** Premier Jean-Paul Sauvé of Quebec died only a few hours after attending Mass on New Year's Day and receiving Holy Communion. What a terrific example for some of our own Ukrainian leaders! **** A recent suicide proves that U.N. bureaucracy serves the purposes of the Soviets. There are too many security leaks. **** Do you say a daily prayer for the beatification of Metropolitan Andrew Sheptytcky? **** To be a better Ukrainian and Byzantine Rite Catholic should be the foremost resolution of each and every one of us in 1960. **** Do you conscientiously donate to your church as much as you can? If not, then get rid of your selfishness, but good and fast!**** The Church is the "continuation" of the divinized humanity of Jesus Christ. **** In order to accomplish the great redeeming sacrifice, Jesus had to be more "man" than any other man. **** Self-sacrifice is the incarnation of love. **** The nature of the Church always remains the same though it developes more and more. **** If the Church is a monarchy, it is not a political but an ecclesiastical one. **** The past cannot be undone, but with God's help we may prepare for the future. **** Man not only exists, but also knows that he exists. **** Religion is unthinkable without authority.**** The Greater Montreal Ukrainian Catholic Youth Conference is organizing a rally for the Youth of our Toronto Eparchy. Said rally is to take place in the latter part of February. **** Catholics should know that in the matter of Transubstantiation, and the Immaculate Conception, the 'Orthodox' grievance refers more to the method of formulation of these doctrines, and the fact that their proclamation by Rome was made before the restoration of unity, than to the object of these doctrines. **** To exist is an act of obedience. ****

Christ led a life of sacrifice, and died a sacrificial death on the Cross, that men might be saved. This was always the great intention in the mind of Christ, the salvation of souls.

He is now in heaven with the Father, continuously interceding for us, still working in our behalf that the fruit of life and death may have its rightful effect in the world.

But this work of Christ can fail. It can fail, not because there was a flaw in it, but because it was a work of love. Had the redemption been a work of power, then would we have been redeemed in spite of ourselves. We would have had to go to heaven whether we liked it or not, a situation impossible from the very nature of heaven as the home of love. Love must be the work of two; therein lies its warmth and fertility. A man may love a woman with all his heart and soul; but if she does not return that love, the soul of the man is barren and futile. This is true of all love, even God's. God so loved us that He gave his only-begotten Son for us, that we might be with Him forever. But if we refuse the divine advance, then love has failed, even the love of the Crucified.

Because of this universal fact, men must find in themselves a response to the divine feeling.

POISON IVY

A NEW drug—poison ivy pill—has been developed by a New York physician.

Rash disappears under its treatment. Children who took the tablets developed an immunity to poison ivy. The immunity becomes effective four weeks after medication. It offers protection against poison ivy and poison oak.

* * *

A paratrooper is a soldier who climbs down a tree he never climbed up.

Bible

M. Schudlo, CSSR.

WE CAN get along in life without mathematics, geology or knowledge of how to drive a car. But we can't lead a good Christian life without knowing Christ. And how can we get to know Christ if we do not read Holy Scriptures? St. Jerome (340-420), a Slav monk and Doctor of the Church, was right when he said: "To be ignorant of the Scripture is not to know Christ." A prayerful knowledge of Christ is the source of a good Christian life here below and of eternal life hereafter.

"And this is the sum of eternal life — their knowing You, the only true God, and Your ambassador, Jesus Christ."
(John 17, 3).

The Bible is one of the greatest gifts of God to mankind. It is a present made out of love for men whom the Maker wants to be perfect as His only begotten Son Jesus. St. Paul says:

"All Scripture is inspired by God and useful for teaching, for reproving, for correcting, for instructing in holiness, that the man of God may be perfect, fully equipped for every good deed." (2 Tim. 3, 16-17).

Christ is God the Father's human image. Looking at Him we must say: "Our Heavenly Father is something like that." St. John says: "No man has ever seen God; the only-begotten Son, Who rests in the Father's bosom, has revealed Him." (John: 1, 18).

The Greek text calls Jesus "the exegesis", human explanation or tangible revelation of the Father. Thus to be perfect " as our Heavenly Father is perfect" (Mt. 5, 48), we must study Jesus Christ, the living image of the Father in human form. No wonder that St. Jerome urged his favorite disciple Eustochium, saying: "Read assiduously and learn as much as you can. Let sleep find you holding your Bible, and when your head nods let it be resting on the sacred page."

The Gospel-book presents Jesus as he lived and worked during His earthly life. No one can achieve the union with God without making himself like Jesus Christ. And men become like Jesus by imitating His sublime virtues as they are depicted for them in the New Testament.

No one is born good or bad. Everyone has an equal chance to become a Saint (Christian heroine or hero) or a gangster, for in him there are both good and bad propensities. Our most important task in life is not to get rich, famous or to amuse ourselves as much as possible, but to cultivate the good which is in us, and to destroy or at least to diminish the evil of which no human is free. For what does it profit a man if he gains wealth and pleasures in this passing world and winds up with eternal damnation after death? The Bible helps us in the struggle for perfection more than any other book.

Sister San Martino was busy among the Italian workers infected with communism. Besides friendly conversation and visits to their factories, the brave Sister thought that it would be a good idea to give the workers the Gospel-book. So she distributed it by the hundreds. A few months later she paid a visit to the house of a worker she knew was an ardent Communist and a very poor Christian. Upon entering the house the good Sister was met by the worker's wife who said: "Welcome, Sister. I'd like to ask a favor." "What kind of favor?" asked the Sister.

"Please give me that wonderful book you gave my husband at the salt-mines," the woman said. "My husband used to swear like a Turk, never went to Mass, refused to go to confession, hit me, etc. Now since he has been reading that book, he no longer hits me, no longer swears, does not get drunk, no longer goes to the Communist party meetings, but every Sunday goes to Mass and receives Holy Communion."

Benjamin Franklin (1706-1790), American statesman and writer saw in the Bible the main remedy against confusion and delinquency. "A Bible in every house," said he, "a good school in every district — all studied and appreciated as they deserve — are the principal support of virtue and civil liberty."

Our late metropolitan Andrew Sheptytsky said: "If a man knows and loves the Bible and reads it as he should read this divine book, he will not love his passions and instincts."

A profitable reading of the Bible should be made thus: 1) With attention. 2) With faith in Church's guidance. 3) In the state of sanctifying grace. An act of contrition should precede the reading if a person is aware of any mortal sin. 4) With hu-

OUT OF THE MOUTHS OF INFANTS —

Uncle Frankie is a fallen-away Catholic, having recently gone over to the Jehovah Witnesses. One day his five-year-old son, Mike, noticed that the beautiful picture of Our Lady was no longer hanging on the wall of their home as formerly. "Daddy," said Mike, pointing to the wall, "Where is the Mother of God?"

"I burned it. It's a sin to have that picture."

"A sin?"

"Yes, dear, for the Bible says: 'Thou shalt not make to thyself a a graven thing nor the likeness of anything'."

"How about that, Daddy?" Mike asked, pointing to Daddy's picture on the wall! Out of the mouths of babes!

mility realizing that Holy Scripture is the loving "lettter of our heavenly Father" Who speaks through it to His earthly children. 5) Practically, that is turning into action all the counsels and instructions which the Lord gives us while perusing His Word.

Such reading will most efficaciously lead us to the practice of solid Christian life and cure us of that pernicious secularism which causes so many Catholics to get rid of everything Catholic except the name.

A pious and prayerful reading of the Gospel-book will render us similar to Christ, the Examplar of all holiness. What man will not be purified from vice and adorned with virtues when he contemplates this divine Mirror of all perfection, the Christ, Our Lord? And what inspires a disciple more than the example of an excellent Master? Christ is our Leader and our Teacher. Besides the teaching of the Church, He leads us and teaches us through the Holy Writings. The way to heaven is, no doubt, narrow and arduous, the path of virtue bristles with thorns, but we will not feel the pain when we look at Christ and walk in the foot-prints of our Lord.

The early Christians knew how to suffer and die for Christ. Why? Because they knew HIM. And how? From the constant reading of the Gospel. St. John Chrysostom testifies that at his time the people of Antioch — men, women and even children — placed the Gospel-book upon their breast and carried it around all the time.

Can't we carry a small pocket-size Gospel in our pockets or purses and read it at least a few minutes a day? How about it?

BRIDLE FOR THE TONGUE

Office and factory workers in a group of the big steel mills in Bilbao, Spain, have an added reason to watch their speech. Swear words or any form of bad language means a fine. It all began when the workers of the Altos Hornos de Vizcaya, Ltd., which operates a chain of foundries along the shore front, agreed to set up a "penitential bank" to discourage indecent or profane language. What the bank collects goes to charity.

The system works two ways. A white collar worker or foundry hand who ordinarily keeps guard on his tongue pays a fine any time he forgets himself. But workers who are found to be habitually careless in their speech are given a "check book." Each time they offend, they are obliged to sign a check, and at the end of the month they have to make good on the signed checks.

The pay-off to charity comes once a month when a religious of the Brothers of St. John of God calls to collect the money paid into the bank. He turns it over to the home and clinic operated by the Brotherhood in nearby Santurce.

MIXED MARRIAGES LEAD TO THE PERVERSION OF CHILDREN

POPE PIUS XI said in his encyclical on Christian education "Divini Illius Magistri" in 1930 that a good education must be a Christian education. It must take into account original sin of man, his propensities to evil, his dependence from God, his redemption by Christ, his elevation to the supernatural state and his incapability to achieve his ultimate goal — eternal bliss in heaven — without God's constant aid. The Pope says: "It is clear that in the present order of Providence — after God has revealed Himself in His only Son — there cannot be an adequate and perfect education unless it be Christian education."

This is the only way that leads men to that fullness of grace which they have lost in Adam. The whole child is the subject of education: his spirit united with the body, his natural and supernatural faculties, his heart, his mind and his will. The education must teach a man to think, judge and act always and everywhere according to his reason enlightened by the examples and the doctrines of Jesus Christ.

Such education does not diminish the natural qualities of man. It perfects instead everything natural that is good in him by subordinating his natural faculties to the spiritual and material welfare of the society.

When a child comes into this world, he becomes a member of three great societies: family, Church and State. These three societies are involved in his education, the most efficacious and powerful being always the family.

We do not intend to speak of these tepid and careless Catholic partners who knowingly permit their non-Catholic partners to raise all or some of their children in the non-Catholic religion. Such parents are guilty of mortal sin and suspect of heresy. They cannot receive any Sacraments unless they repent and try their best to repair damage inflicted upon their own children. We speak of those children born of mixed marriages who receive a Catholic education, but we add that these children can never receive the same education which they would receive if both parents were of the same religion.

Christians who live their faith consider the education of their children their most important duty and obligation to be fulfilled with utmost self-sacrifice. The words of St. Paul often ring in their ears: "If anyone does not take care of his own, and especially of his household, he has denied his faith and is worse than an unbeliever." (1 Tim. 5, 8).

The parents should know that their first duty according to their religion is toward their own children whom they have brought into this world. To neglect this duty seriously means mortal sin, i.e., spiritual death. St. Paul calls "worse than the infidel" anyone who neglects the care of his dependents, especially of his children, because pagans normally respond to their natural feelings and instincts.

Good parents know that religion brings happiness to men. Therefore they endeavor to cultivate in the hearts of their children. Both parents must join their efforts together if this education should be successful. The strong hand of the father must protect and strengthen what the tender hand of mother implants in the heart of the child.

When the tenderness and love of the mother cannot achieve something with her child, then the resoluteness of the father must intervene and force the issue. If their words, admonitions remain ineffective, then the good example will do the work, because with certain children the good example is more powerful than any warning or instruction.

Can this ever be done in a mixed marriage? Never! The child will lack either the kindness of the mother or the authority of the father. Can any mother supply her child with that resoluteness and authority which only a father can afford? Or can a father do without that tenderness of a mother which alone can prepare the heart of a child for a Catholic education? A proverb says that children take their religion with milk from the breast of their mother. What kind of religion will they take from their non-Catholic mother?

Perversion of children is the sad story of most families who live in mixed marriages, for religious training must begin long before the child is old enough to go to parochial school. It must begin with the day that the child draws his first breath.

Once the children arrive, the life of a mixed-marriage couple begins to take on burdens. And most of them are on the Catholic partner. Don't say: "I have done my duty because we have sent our children to the parish school and entrusted them to the care of the good nuns." Teachers will teach your children, but the example of the home and parents will draw them and affect them more than the words of the Sisters.

How will an innocent child react when he discovers the religious differences in his parents? What will he think when he becomes aware that religion is not mentioned in the presence of both parents? Will he not despise his father and mother who are ashamed to discuss religion and exercise it publicly at home?

The Protestant wife has promised that she will see that the

child will be raised a Catholic. Let's ask her how will she go about teaching a child catechism and getting him to believe with all his heart things she does not believe herself? After a while she will begin to resent it because she had little idea of how all-encompassing the Catholic training of a child will be when she signed up the conditions for a dispensation. Eventually she will begin to resent her husband because she neither knows nor believes in the religion she promised to impart to her children.

What will the Catholic mother do when the little one comes asking her: "Mommie, why do you differ in religion from daddy? You are telling me one thing, and daddy says another. How do you explain that, mommie dear?" What can the poor woman tell her child when he asks her whether his father is on the right or on the wrong road? Can she tell him that father's religion is false, and his Protestant church is man-made, while the Catholic Church is the only true Church because it was founded by Jesus Christ? Or will she tell the little one that his father's religion and Church are also right and good? Maybe she will tell the child that he should not ask such questions whether his father is on the right road or on the wrong, on his way to heaven or to hell. But will this satisfy the natural curiosity of a growing child? Can a child suppress and forget such questions so easily? No! Love for his father will force him to ask such questions.

If his mother remains silent about religion, the child will convince himself that all religions are equally good and right because how can he imagine that either his "smart daddy" or his "dear mommie" may be wrong? Thus the religious differences of the parents will become the first step to indifferentism, and indifferentism will invariably lead him to the unbelief and irreligion in general. The daily experience proves beyond any possible doubt that mixed marriages often tend to complete loss or absence of faith of children born of such unions.

It is a usual thing. In mixed marriages the child receives two kinds of religious upbringing, Catholic and Protestant, one from the teaching of his Catholic father or mother, and the other from the example of his non-Catholic parent. They do not mix neither into a pure Catholicism nor pure genuine Protestantism, but produce a religious indifference which is a practical negation of every religion.

Proof that they had automobiles in Biblical times: These freely-translated passages in the Bible:

1. Moses went up to heaven on high.

2. The children of Israel came upon a ford.

THE PROMISE of MISTER BEADS

John Zubaly

THE late afternoon sun was hot and the grey-bearded man spoke sharply to the black mules as the covered wagon swayed dizzily onto the dusty, deep-rutted main street of the little cowtown of Longhorn Flats. The street was strangely empty; only one man was in sight. The old man tightened the reins on the mules and brought the wagon to stop beside the man.

"Howdy. Seems like there ain't many people on the street in this town."

The young man stood with his legs wide apart, one hand swinging over the gun on his hip. "You bet there ain't. They take cover when I ride into town," he fingered his gun nervously. "What do you want, old man?"

"Could you dee-rect me to the newspaper office?"

"You mean the Longhorn Globe?"

"Yeap, reckon that's it."

The young man let out a short laugh that had no mirth in it. "Shore can. It's down at the other end of the street. You can't miss it. Cole Judson runs it and I came into town just special to have a talk with Cole. I'll be down directly but first I got to have a talk with a man in here," he pointed to the swinging doors at his back.

Mister Beads muttered his thanks and clucked to the mules. The dusty covered wagon with the words, "Mister Beads, Trader," painted on the side of it, rolled down the deserted street. Finally the false-front building housing the newspaper came into sight. The old man pulled the mules to a halt, wrapped the reins around the brake handle and hurried inside.

A tall man wearing a blue eye shade worked over a pile of papers at a battered old desk.

"I want to put an ad in your paper about my Rosary beads."

"Beads?" echoed the busy man. "Lost beads, eh?" he did not look up from his work.

"I didn't lose the beads," the old man paused long enough to bring out his beloved Rosary. "These are the beads I'm a talkin' about. These beads are recited to our Beloved Mother who is in heaven."

"She lost the beads, eh?" All of a sudden the man stopped his work and looked up at the visitor. "What did you say?"

Holding the Rosary high Mister Beads repeated, "I want to put an ad in your newspaper tellin' about my Rosary and . . ."

The tall man stared at the bewhiskered one. "I pride myself on being fair minded and giving everybody a chance to say what they want to say but I am not going to take your money for no crackpot ad . . . I don't have space to waste nor . . ."

"I got the money to pay fer it . . . I ain't askin' yuh to do it fer nothin'."

Judson crossed the room and started setting type. Mr. Beads waited for him to continue but the street door opened and a voice cracked through the room. They whirled to meet the intruder.

"Both of you stand still and don't move a muscle."

"Kit Matson!" the newspaper man exclaimed.

"Yuh are the one I saw on the street. Yuh said yuh was comin' down."

The new-comer paid scant attention to the old man. His eyes, cold and hard, were upon Judson. " I don't want to kill you less you force me to it. I just want your money. Go right on writing your big words telling everybody I'm the meanest bandit in the country. I'll just show up every few weeks to take your money. And if you don't keep it here ready for me it'll be your neck."

Cole Judson looked about for help.

"No use you thinking about calling for help. You won't get any. When I come to town people go home and lock their doors. Just open the till and hand me the cash."

The tall man looked into the muzzle of the gun for a few seconds then pulled open a drawer in the desk and started raking out the cash.

The thick silence was broken only with the mumbled words of the old man's prayer as he fingered the Rosary.

"Stop your whimpering. It makes me nervous," Kid Matson yelled. "Shut up and empty your pockets; I need all the money I can get."

"I . . . yuh wouldn't take my money; I need it . . . why I couldn't pay fer an ad fer Her."

The young man laughed derisively as he grabbed at the

Doctor: Above all, you must not worry. When a worry comes along just throw it aside.

Patient: Right. I'll remember that when your bill comes along.

* * * * *

I met my friend Jones on the street a short while ago and we exchanged ideas. Now my mind is a blank.

beads. "Give me them tom-foolery things and then maybe you will shut up."

"Pray," the newspaper- man jeered at the old man, "Pray to your precious Rosary for help."

"Empty your pockets," Kid Matson snapped at the old man.

"I can't. I need the money. If'en I lose the money I made selling pots and pans and coffee I won't be able to . . ."

'Shut up and empty your pockets."

"If'n yuh want my money you can get it fer yourself."

"You old fool! I'll teach you to mind me." He raised the gun using the butt for a club and came down but the blow that was intended for Mister Beads' head did not connect. On seeing the blow coming the old man lunged head long into the bandit. Down they went on the floor and the gun flew in the air from the sudden and unexpected impact.

"Take my money, will yuh? When I make a promise I aim to keep it," he spoke through clinched teeth as he rolled over and over with the bandit.

Cole Judson grabbed the gun and held it against the bandit's back. "Now I'm giving the orders, Kid. Get on your feet and no funny stuff."

Mister Beads got to his feet too, holding the Rosary.

"You sure took a chance when you jumped this hombre, but you saved my whole month's intake of cash. I'll print your ad. But I got to get this skunk to the sheriff's office first," Judson spoke to Mister Beads.

Alone in the office Mister Beads sat down and laboriously wrote out the words of his ad. "This 18th day of July in the year of our Lord, 1880. Friends of Longhorn Flats lemme tell yuh of Her, the one of the Rosary . . ."

"When I prayed to Yuh to save me from them murdin' Indians and Yuh did, I promised I'd tell about Yuh every place I go and I'm doin' it, Blessed Mother."

MARY KNOWS HOW TO HELP

Olga, a Ukrainian girl, decided to enter the convent, but she had not a penny. . . . One day she bought a ticket from a woman. She commended herself to the Mother of Perpetual Help. The drawing took place the following day. Do you know what happened? Olga won $400.00, just enough to enter the convent.

Now Olga is a happy nun working for the Ukrainian children, teaching them to love God and to be good Ukrainian Catholics, to hold dear their Eastern Rite and to serve the Lord in their own Ukrainian Catholic Church.

Courage: fear that has said its prayers.

He has no hands but yours . . .

Hands work eagerly . . . .
Hearts pray fervently . . . .
as Missionary Sisters keep the altar of their King spotless

CHRIST hangs on the cross. Nails mercilessly pin His hands and feet to the rough wood. He is helpless! He cannot come down. From His cross Christ looks out to the millions who do not know Him yet — hunger for His grace, but He is helpless. He cannot come down!

And so in the twentieth century, Christ turns to you, the young girls, the teen-agers, with a plea, with a challenge, "Lend me your hands! I need your hands to nurse the sick, to guide the youth, to clothe the poor, to teach in the classroom, to comfort and caress orphans."

Why should such a challenge be thrown to the young? God has often called upon the young to do great things, heroic things for Him. To whom did the Almighty turn when He wanted an Immaculate Mother for His Divine Son? Was it not to a teen-ager, to a young girl, named Mary?

A teen-aged soldier very beaufully expressed Christ's need of a teen-ager. In Germany he was helping to rebuild a bombed-out church. A statue of Christ lay broken on the ground. The soldiers patched it up, as best they could — but could not find the hands. And so Christ stood with stubs at the wrists until the young soldier picked up a brush and painted on the base, "He has no hands but yours." How true! Today Christ has no hands — but yours — for the tremendous task of saving souls. He turns to you when the need for hands to work in God's kingdom is so great.

Are you perhaps among those who keep saying, "Christ could not be calling me. Just look at the obstacles — I'm not good

enough; I'm not intelligent enough; I don't know enough..."

Christ Himself answers you, "You have not chosen Me, but I have chosen you." Talent — or the lack of it — does not matter with God. He wants the generosity of your will, the warmth of your love, not the genius of your brain. He does not ask, "What is your I.Q.?" but He does whisper, "Do you love Me enough to follow Me?"

"I HAVE NO HANDS," says the Crucified Christ, "will you give me your hands and your heart?"

Can you refuse His plea? Give Him your hands and your heart by dedicating your life to Him as a MISSIONARY SISTER OF CHRISTIAN CHARITY. A Missionary Sister's heart belongs only to Him. A Missionary Sister's hands eagerly, lovingly work for Him. But there aren't enough Missionary Sisters. Will YOU join them?

For information, please write to:

Reverend Mother Provincial,
Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 909, Grimsby, Ontario, Canada

Prayer introduces the love of God into the soul. Mortification prepares a place for it by banishing from the heart all earthly affections, which are the most powerful obstacles to charity.— St. Augustine (354-430).

Fellows who drive with one hand are usually headed for a church aisle. Some will walk down it, others will be carried.

First wife: "Does your husband forget anniversaries?"
Second wife: "Never. I remind him of it in June, and again in January, — and always get two gifts."

A woman should hold on to her youth, but not when he's driving.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 2.
Volume XXXII, No. 2.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Пророцтво Сповнилося ____ 1
Місячне Наміреня Ап. Молитви, Лютень ____ 2
Засоби Обнови ____ 4
Найкраща Книга ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 7
Неоцінений Скарб ____ о. Р. Хом'як, ЧНІ. 9
Модерний підхід до українського соціяльного католицтва ____ о. Б. Курилас, ЧНІ. 11
Хотів би ти знати? ____ 14
Свята Евфросина ____ М. Щ. 16
Спасіння Душі ____ С. Х. 19
Мої спогади про укр. катол. ерархів на засланні ____ Д-р Антін Княжинський 22
Я був шпигуном ____ М. Щ. 24
Душа — Це духовна винниця о. Н. Якимишин, ЧНІ. 29
Хрещення ____ 30
Presentation of our Lord M. Schudlo, CSSR. 33
A life lost, A soul saved ____ Theo. Bleech 36
The most common sin of Impurity Donald F. Miller, CSSR. 38
I'd like to know ____ 46
Does it Pay to be good? James Post, CSSR. 48
Read Your Catholic Press ____ 49
EskimoEtte ____ John Zubaly 51
Stars in Your Mental Sky Father Nick of Montreal 52
Bible ____ M. Schudlo, CSSR. 54
Mixed Marriages lead to the Perversion of Children ____ 57
The Promise of Mister Beads John Zubaly 60
He has no hands but yours ____ 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ЙОСИП МАРТИНЕЦЬ, ЧСВВ.

VOICE

о. А. Галандюк

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

(Сумління — засіб спасіння)

ПРИГАДУЮЧИ нам сьогодні, на початку Великого Посту, вічне щастя в небі і Спасителя, що ось вкоротці Своєю смертю на хресті отворить нам його, Церква заразом заохочує нас до витривалого зусилля, безнастанного чування та праці над своєю душею, щоб вона по нашій смерті могла осягнути те вічне щастя в небі, за яким тужимо.

Треба знати, що це не легке завдання! На небо треба собі заслужити! Небо треба здобути!

Кожна людина відчуває в собі затяжну внутрішню боротьбу між тілом і душею. Тілом бажають заволодіти грішні пристрасті, які стараються звязати людину з землею, а душа рветься вгору до неба та хоче зєднати людину з Богом.

Аби помогти людині осягнути спасення, вложив Господь Бог в серце людини голос сумління, який (заохочує) підбадьорує людину йти за поривами душі, чує в серці спокій і вдоволення. Тоді вона на добрій дорозі до неба. Якщо вона дасть себе пірвати обманчивим приманам, похотям і грішним пристрастям тіла, огортає її серце неспокій, смуток і невдоволення. Це знак, що людина на лихій дорозі.

Щаслива людина, що йде за голосом сумління, бо так запевняє собі спокійне життя на землі й вічне щастя в небі.

Сумління — це голос Бога в серці людини. Воно звертає серце людини до Бога, подібно як магнетична голка все вказує на північ. Це діється тому, що людина належить до Бога, свойого Сотворителя. Св. Августин говорить: "Ти нас сотворив для себе, Господи, тому неспокійне наше серце, поки не спічне в Тобі."

Звідки ж взявся цей голос сумління? Хто вложив його в серце людини? Всі люди, не виключаючи навіть злочинців, чують голос сумління. Приходимо з ним на світ. Сам Бог вложив у наше серце сумління як постійну пригадку про Свою справедливість, яка мерзиться злим і карає зло та любить і нагороджує тільки те, що добре.

В сумлінні Бог витиснув щось зо Своєї святости та справедливости. Сумління потверджує й доповняє заповіді. Сумління має велике значіння в житті й смерті, далеко більше значіння ніж найліпший годинник.

Тому нашим обовязком є заховати чисте та ніжне сумління в своїм серці, щоб виразно та ясно чули в ньому голос Бога в питаннях життя. До цього напоминає нас Спаситель, коли порівнює незакаламучене сумління з погідним оком і каже: "Світильником тіла є око. Коли твоє око буде просте, все твоє тіло буде ясне. Коли ж око буде лукаве, все твоє тіло буде темне. Коли отже світло, що в тобі, є темрява, то яка ж буде велика сама темрява?" (Мт. 6, 22-23). Отже слухаймо голосу сумління, бо це голос Бога. А коли він напоминає й перестерігає нас, особливо тепер, у Великому Пості, то ідім за ним.

Памятаймо про смерть й Божий суд! Памятаймо про душу, що хоче бути вічно щасливою, і сумління, яке веде її до неба.

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

Успіх Праць, Що Приготовляють Вселенський Собор

Наміреня Апостольства Молитви на березень, блалословлене Св. Отцем

Божественний Спаситель хотів, щоб вселенський Архиерей сповняв уряд найвищого і дбайливого пастиря не тільки над деякими народами, але над усіми народами, що їх обіймає католицька Церква. "Паси ягнята Мої, паси вівці Мої" (Іван 21, 15. 17). Таким люблячим пастирем, Отцем, є Папа Іван XXIII. Він поправді може сказати, як Св. Павло: "Любов Христова приневолює нас" (2 Кор. 5, 14.), "Щоденна в мене опіка й журба про всі церкви" (2 Кор. II, 28). Порушений цею дбайливою любовю до всіх народів він проголосив Вселенський Собор. Сьогодні люди мало знають, що таке Вселенський Собор, яке його значення і чому наміренням Апостольства Молитви на цей місяць є успіх у приготуванні Собору. Це все треба докладніше пояснити, щоб заохотити всіх до ревних молитов і діл покути, щоб випросити Боже благословення для підготовчих праць Собору.

Що таке Вселенські Собори?

Щоб продовжати розпочате діло спасення на землі, Христос, перед Своїм вознесенням на небо, установив колегію апостолів, як тіло, що складалося з голови Св. Петра, і членів-апостолів. Своє завдання сповняли апостоли під проводом Св. Петра або звичайним способом, розсіяні по світові, або надзвичайним способом, коли зібрані разом зо Св. Петром нараджувалися на соборі в Єрусалимі (Діянія 15, 6-35). Наслідниками колегії апостолів є колегія єпископів, що також складається з голови Св. Отця, Папи, наслідника Св. Петра і членів єпископів, наслідників апостолів. Свій уряд виконують єпископи в залежності від Голови Папи або звичайним способом, управляючи своїми єпархіями, дієцезіями, або надзвичайним способом, збираючися на вселенський (екуменічний) Собор.

Екуменічний (вселенський) собор є це отже уповноважені збори єпископів цілого світу під проводом вселенського Архиерея, Папи, зібраних, щоб нараджуватися і рішати у важливих справах цілої Церкви. Собори може скликувати тільки Папа і він або сам, або через своїх легатів є їх предсідником. Єпископи мають на соборах рішальний голос, однак до важности постанов собору конечна згода Папи. В противнім случаю собор був би як тіло без голови.

Ісус Христос дав Св. Петрові і його наслідникам, вселенським архиереям вистачальну власть, щоб управляли Св. Церквою. Тому нема безумовної конечности скликування вселенських соборів. Однак такі собори є дуже хосенні, тому Папи ніколи не залишали їх скликувати, коли це вважали за потрібне й пожиточне, особливо у великих світових заворушеннях, нещастях і небезпеках, щоб з цілого світу, єпископи, яких Св. Дух наставив управляти Церквою, разом зібрані, спільними нарадами й силами зараджували всім потребам Церкви і постановляли все, що окреслює чи вияснює догми віри, поборювання загрожуючих блудів, вияснення католицької науки, оборони добрих обичаїв і церковної дисципліни.

Значення Вселенських Соборів.

Від Нікейського собору (325) до Ватиканського (1870) було 20 соборів. Декотрі з них принесли Св. Церкві надзвичайні духовні користи. І майбутній вселенський собор буде великою подією в Католицькій Церкві так з причини числа учасників, як і важливости справ. Та якщо вірні будуть випрошувати своїми молитвами й жертвами обильних ласк, то майбутній собор буде одною з найсвітліших подій в історії Церкви.

Вселенський собор є все свідоцтвом животворної сили Церкви у світі. Він ясно ставить перед очима світу непереможну силу надприродних цінностей. Цей вияв надприродної живучости Св. Церкви дуже потрібний, особливо сьогодні, коли матеріялізм і погоня за уживанням точить і нищить людський рід.

У вселенськім соборі видніє Божа й людська прикмета Церк-

Преосвященний Владика Кир Йосип Мартинець, ЧСВВ.

1903, 7. II — народився у Львові, Україна.
1912, з батьками приїзджає до Бразилії.
1923, 13. I — вступає до ЧСВВ.
1928, 1. I — принимає тайну священства в Римі, де кінчить богословські студії докторатом.
1958, 10. V — стає Єпископом — Номінатом.
1958, 15. VIII — висвячений на Єпископа-Помічника для Й. Е. Кардинала Д. Жайме де Барос Камара в Бразилії.

На многі й благі літа, Владико!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

ви. Божа прикмета — бо це Божий Син приніс Своїм Воплоченням, смертю Боже життя, і це життя подає в Св. Церкві через св. Тайни; Божа прикмета, бо Св. Церква є таїнственним Тілом Ісуса Христа. — Св. Церква має в собі людський елемент, бо нею кермують люди і вона складається з людей. Тож не диво, що цей людський елемент Церкви, з причини зміни людей, обставин і часу вимагає часом деяких узгляднень. Нові часи ставляють нові питання, нові потреби народів.

Всі народи, хоча дуже поділені, бажають одности й певности принаймні в основних справах; тому це дуже відповідне, щоб голова єрархічної Церкви, що зо своєї природи є одиноким авторитетним Божим вісником духовних засад для народів, скликав усіх епископів на собор, де застановлялися б і рішили б під проводом вселенського Архиєрея всі великі духовні питання важливі для людського роду.

Точно не знаємо, що буде предметом майбутнього собору, однак зо слів Св. Отця висказаних з нагоди проголошення собору можна заключати, що собор буде запрошенням усіх християн до одности. Папа Іван XXIII., у своїй покорі, доброті й лагідності буде йти назустріч усім відлученим Браттям, наскільки це буде можливе, як євангельський Батько напроти свого сина.

В послідніх часах було багато різних зібрань, конгресів, як "Злучених Народів." Однак між ними і вселенським собором є основна різниця: у світських конґресах було стільки розбіжности, незгоди, спорів... Там не було нічого вічного, що вязало б сумління людей. Предметом вселенського собору є питання духовні, рішення в справах віри й обичаїв, те все, що має вартість вічну, обовязує людей в сумлінні. В соборі виявиться перед світом маєстат вселенської Церкви, її чудна одність, непомильність. Ця Церква, по словам Св. Максима, є "неначе корабель, так пливаючий по морю цього світу, що навіть, коли світ загине, то Церква заховає неушкоджених всіх тих, що їх прийме."

Наші обовязки.

Наближаючийся собор може принести дуже великі користі не тільки католикам, але також цілому світові натепер і на грядучі віки. Його успіх у великій мірі залежить від мозольних і довгих приготувань. Тому Св. Отець гаряче завзиває вірних, щоб, очистивши сумління молитвами, постами й другими добрими ділами, благали Всевишнього про обильні благословення для тих приготовавчих праць. Бо "кожний добрий даток і кожний досконалий дар є з висоти, що сходить від Отця світла" (Яків I, 17).

Справа вселенського собору є справою Св. Церкви, Христової Обручниці. Тому ця справа повинна бути дорогою для кожного вірного, як члена містичного Христового Тіла, Св. Церкви. Кожний з нас повинен бути свідомий цього і сказати собі: "На цім соборі будуть порушувані важливі справи, **мої** справи; його успіх залежить від молитов, також від **моїх** молитов. Я, як член Св. Церкви, цього таїнственного Христового Тіла, мушу бути живим членом і сповнити свій обовязок. Як дитина Св. Церкви, член таїнственного Христового Тіла, я також маю брати участь у цім соборі. Його проголошення має бути моєю радістю і моїми надіями. До його успіху я маю причинитися своїми молитвами, благаннями, покутою, постом, терпіннями і умертвленнями.

Благаймо: "Пресвяте Серце Ісуса, просимо Тебе, подай повний успіх працям-трудам, що приготовляють вселенський собор. Вислухай наші молитви! Душе Святий! Царю Небесний, Утішителю, Душе істини-правди, Ти, що всюди еси і все виповняєш, прийди й замешкай у нас, а особливо в тих приготуваннях до собору, щоб Своєю всемогучою силою скріплені, до цього собору приготовано все, що потрібне для добра Св. Церкви. Амінь."

Місійне наміреня: Скріплення християнських засад у родиннім житті Африканців.

Квітень: Загальне наміреня: Щедра поміч Св. Духа у працях священиків.

Місійне наміреня: Активність католиків у поборюванні лихої преси.

ГОРЕ ЛІНИВИМ І ОСПАЛИМ

Господь говорив до Лядикійського епископа через Св. Івана отак: "Знаю твої діла, бо ти не зимний, ані не гарячий." (Апок. 3, 15). Отак виглядає оспалий чоловік: він ані зимний, ані гарячий. Отець Менохій каже: "Оспалий є той чоловік, що не важиться свідомо та добровільно зневажати Бога смертельними гріхами, проте він не хоче змагати до досконалости, тому й легко потурає власним пристрастям." Оспалий не буває явно зимний, бо він свідомо та добровільно не допускається смертельних гріхів. Проте проживає розтріпаний посеред зайнять і забав, бо не змагає до станової досконалости, не звертає уваги на простительні гріхи, безскрупулятно щодня зневажає Бога численними простительними прогріхами, от як неправдою, непоміркованістю в їжі та питті, прокльонами; крім цього він любується в нескромних дотепах, удержує небезпечні бажання та прив'язання, тужить за пустою славою, лякається людських поглядів, удержує в серці жалі, хоче, щоб його всі шанували, негоден стерпіти ніякої противности чи згірдливого слова, проживає без розважання, без скромности та побожности, тощо... Отець Альварес твердить, що похибки та недосконалості оспалого "подобають на застарілі хвороби, які, хоч не позбавляють життя, проте так ослаблюють тіло, що така людина не зможе опертися й піддасться, як прийде на нього смертельна хвороба." Оспалий чоловік подобає на людину, що має численні незначні хвороби. Щоправда, вони не вбивають її, але так ослаблюють сили, що така людина не зможе опертися, як прийде якась тяжка хвороба цебто сильна спокуса. Тому Господь каже, промовляючи до оспалих: "Ах, коби ти був зимний або гарячий! А тому, що ти літний, ні гарячий, ні холодний, то Я виплюю тебе зо Своїх уст." (Апок. 3. 15-16). Нехай призадумаються над цими грізними словами та задрижать усі ті, що нужденно проживають у стані оспалости.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Святий Теодосій Печерський

(1009-1074)

КІЛЬКІСТЬ і якість святих мужів і жінок, що появляються в народі, це мірило його духовної зрілости і квіт християнського життя. Що глибше засади Св. Євангелії просякнуть нарід, то він більше видасть Святих, бо святість це геройське завершення християнства в душах, які взяли поважно приказ Спасителя: **Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!** (Мт. 5, 48).

Україна стала офіційно християнською нацією в 988 р. Одначе християнство ширилося в нашій батьківщині довгі віки, заки Св. Володимир проголосив його державною релігією наймогутнішої в тодішнім світі держави, Руси-України.

Християнство мусіло бути добре відоме нашим предкам і глибоко закорінене в душах народу. Це видно з того, що вже в початках воно видало багато великих Святих, між якими чільне місце займає Святий Теодосій, слава нашої Церкви і відважний борець за вірність наслідникам Св. Петра, Римським Папам.

Дитячі літа Теодосія

Теодосій уродився в селі Василькові біля Києва (ок. 45 км.) в 1009 р., де проживали його батьки. Обидвоє були побожні та ревні християни. Батько святого визначався лагідністю і глибокою релігійністю. Мати таксамо була доброю християнкою. Однак її характер і вдача були різкі та вибухові. Син отримав від батьків схильність до побожности і рішучість.

Колись був у нас звичай, що вісім днів по народженні дитини батьки несли дитя до церкви, щоб священик надав йому імя. Так вчинили батьки Теодосія. Христовий слуга взяв немовлятко на руки і гейби попав у захоплення. Небесне світло просвітило його духа. Зрозумів, що хлопчик, який спокійно спочиває на його раменах, стане великим подвижником нашої Церкви та ревним слугою Христової Євангелії. По короткій молитві промовив до здивованих батьків. "Оце хлопя буде зватися Теодосієм, бо воно є **Божим даром** для вас і цілого нашого народу!"

Ні батько, ні мати не зрозуміли пророчих слів Христового намісника, але ніколи не забули про них, сподіючись, що Бог буде завжди ласкавим Батьком для їх синка.

Сорок днів по народженні священик охрестив дитя і віддав його щасливим батькам, щоб виховали на доброго християнина. Хлопчик був здоровий. Батьки тішилися, як він зростав їм на очах не тільки фізично, але й духовно, завчаючи молитви і захоплюючись Христом, що з любови до людей стався Чоловіком, понизив Себе і стався послушний аж до смерти, і то смерти на хресті! (Фил. 2, 8).

Дивлячись на хрест, що висів на стіні, хлопчик випитувався батьків, хто був розпятий на ньому. Коли ж почув, що це Христос, Божий Син, помер за спасіння людей на хресті, то Теодосій не міг стриматися від плачу. Мати нераз бачила, як її синок побожно клячав перед хрестом і проливав рясні сльози, подивляючи любов Божого Сина до бідних і грішних людей.

З поведінки хлопчика було видно, що Божа ласка пробувала на нім і Святий Дух керував ним, бо в ньому було щось несхопно надприродне та надземне, з чого навіть самі батьки не здавали собі вповні справи.

По смерті Володимира Великого настало замішання в могутній київській державі. Його сини почали сваритися за київський престіл.

Батьки Теодосія переїхали до Курська, щоб там знайти спокій серед княжих міжусобиць. В новому місці пробування ніщо не змінилося для малого Теодосія, бо Господь Бог необмежений до одного місця чи краю. Зростаючи в літах, Теодосій проводив час на молитві, відвідуванні місцевої церковці та інших добрих ділах, помагаючи матері в домашній праці. Служба Божа була сонцем його дитячого життя. Щоденно вислухував Божественну Літургію, з якої черпав силу, щоб поборювати дитячі вади і вправлятися в християнських чеснотах.

Теодосій був нормальним хлопцем. Любив бавитися з іншими дітьми, але забави не були для нього найважнішою справою життя. Ніколи не заходив до товариства хлопців, в якім хтось зневажав Бога. Ровесники знали Теодосієву строгість і пошану для Божого ймення. Якщо

ЯК ПІЗНАТИ ЛЮДЕЙ?

Один учений чоловік скаржився своєму лікареві, що йому тяжко зрозуміти людей. Он—промовив він—я прочитав багато книжок про психологію людини, декілька літ студіював психологію в університеті, а все таки я не годен зрозуміти людей, бо вони для мене є надалі загадкою!

Досвідчений лікар відразу відповів: "Чоловіче, ти тратиш дорогоцінний час! Читання книжок ніколи не дасть тобі повного знання про людину та її проблеми. Треба жити з народом, думати з ним, працювати з людьми, якщо бажаєш дійсно пізнати людей, в яких ти зацікавлений. Самі книжки про людей не дадуть тобі повного про них поняття! Вони щонайбільше допоможуть тобі пізнавати людей, але повного пізнання не подадуть! Іди між людей, якщо дійсно бажаєш пізнати їх!"

Такої самої похибки допускаються й ті, що хочуть пізнати Бога! Вони задовольняються самим читанням книжок про Бога. Це замало. Якщо бажаємо вповні пізнати Бога, то треба думати, жити, працювати і розмовляти з Ним. Бог є всюди, тому нам це легко вчинити.

хтось почав недобру розмову, то товариші перестерігали його: "Уважай, бо Теодосій іде!" Це вистачало, щоб закінчити нехристиянський жарт або невідповідну балачку, бо всі знали, що сильно збудований Теодосій не дозволить, щоб хтось у його приявності зневажав Бога.

Зразу малий Теодосій любив гарно вбиратися і весело бавитися. Згодом став більше поважний і скупчений. Христос щораз більше опановував його молоденьке серце. Теодосієві батьки були багатими людьми. Дорогої одежі не бракувало їх синкові. Однак хлопчик почав перемагати дитячу пустотливість. Вбирався зразу в скромну, а згодом в дуже бідну одежину та приставав з дітьми вбогих батьків. Ця дивна зміна дуже дивувала батьків, які бажали, щоб син поводився як шляхтич, що походив з багацької родини.

Одного дня батько покликав сина і спитався: "Чому ти, синочку, так убого вбираєшся? Та ж ти син багатого батька!"

На це хлопчина вказав на хрест, що висів на стіні і промовив: "Він мав іще багатішого Батька, а народився в стаєнці та помер на хресті!"

Відповідь синка сильно здивувала батька. Він пригорнув його до серця і промовив: "Мій дорогий сину, люби, люби всім серцем того ласкавого Бога, що помер за наше спасіння на хресті!"

При цих словах батько заплакав, бо маленький синок пригадав йому важливу правду про Спасителя, що хоч з природи був Богом, однак не використовував Своєї рівности з Богом, щоб пошукувати власної слави, але скрив Свою велич, прийнявши вид слуги, бо Він народився як чоловік і поступав, як чоловік. (Фил. 2, 6-7).

Відтоді батько примикав очі на дивну поведінку сина, бо бачив, що Бог мав особливіші пляни для його майбутности. За те поривчаста мати не могла погодитися з "дивацтвом" Теодосія.

Віддалившись від товаришів, Теодосій став іще більше молитися. Знаходив радість і щастя в приставанні з Богом. Щоденне вчащання на Службу Божу викликало в нім бажання зблизька запізнатися з нашими літургійними книгами. Став благати батька, щоб повірив його одному вчителеві, бо хотів навчитися читати і писати. Його благання були такі зворушливі, що вкінці батьки уступили і задовольнили його бажання.

Теодосій скоро поступав у науці, викликуючи подив не тільки свого учителя, але й усіх, хто знав його. Здавалося, що його ум був такий спрагнений знання, як суха земленька — дощу. В своїм учителеві бачив заступника Батьків, тому в усьому слухав його і виповняв його доручення.

Бог благословив малого учня, бо Теодосій не гордився знанням. Знання було для нього засобом, щоб краще пізнати дух нашої Літургії, наблизитися до Бога і використати його, щоб служити свому ближньому. Це ж він робив змалку, даючи товаришам добрий приклад і вспоминаючи їх, як котрийсь із них щось недобре сказав або вчинив.

ЗДОРОВ'Я це почуття, яке дає людині відчути, що саме тоді вона найкраще почувається за ввесь час цілого року.

Л. М. Сомаруга-Наталі

Плащаниця з Торіно

СВІДОЦТВО СМЕРТИ І СТРАЖДАНЬ ХРИСТА

Вдивляючись в образ Божественного Спасителя або слідкуючи за Його стражданням у Хресній Дорозі, ми питалися, як властиво виглядав Ісус Христос, коли перебував тут на землі. Про це Св. Євангелія говорить дуже мало, майже нічого. Різні образи це тільки мистецька уява артистів. Дійсність остається тайною.

Цю тайну відслонює саме Плащаниця, якою було обвинене тіло Ісуса Христа при зложенні до гробу. Сьогодні ця плащаниця переховується в Торіно, в Італії.

Плащаниця з Торіно не тільки говорить про вигляд особи Христа, але також і про його Страсті, які так виразно предсказали пророки і пізніше описали всі чотири Євангелисти. На цій Плащаниці позначилась кожна рана. кожне терпіння, кожний удар. По 25-ти роках студій і праці Лоренцю Феррі читає з цеї Плащаниці, як з отвореної книжки, наче з п'ятої Євангелії. Плащаниця говорить не тільки про дійсний вигляд Христа, але ще вимовніше оповідає про страждання "Розп'ятого."

Удар

1). Перший удар, що його дістав Ісус — жорстокий короткою палицею удар в лице на суді в Каяфи — полишив виразний слід на священому полотні, на якому видно замітну опухлину на щоці та в насаді носа. Євангелист говорить про "удар тростиною." І справді, між різними слідами ран, що залишились на Плащаниці, видно виразно над правою щокою, близько очної заглибини синяк, видовжений скісно в бік насади носа, що відповідає такому ж синякові-опухлині на лівій брові. Важливе це, що положення й форма обох синяків відтворюють форму короткого дрючка, яким зроблено удар, а вслід за тим жорстокість знущання та силу болю. З досліджень над цею відбиткою виходить виразно, що тут ідеться про удар дрючком-палицею, що була груба яких 4 до 5 центиметрів (2 цалі), а той, хто вдарив, стояв з правого боку і бив лівою рукою.

Крім цього жорстокого удару дрючком у прияві Каяфи полишили на Плащаниці свої безсумнівні сліди всі ті страждання, що їх Христос переніс у жахливу ніч перед Своєю смертю, а дослідники їх вірно відчитали. Євангелисти описують Христові Страсті дуже скупими словами, але Плащаниця доповнює ці скупі відомості, виявляючи сліди безчисленних ран різного виду й різної величини, які вкривали ціле тіло. Виявляє сліди ударів, які Христос напевно переніс тої

жахливої ночі, а між ними найболючіші і найбільше виразні удари бичів, які слідували по знущаннях у в'язниці.

Знаємо, що по засуді на смерть Пилат передав Христа на бичування. По докладних студіях і спеціяльних дослідах можна було дослідити плями і сліди ран та ударів, що їх саме завдало бичування. З цих досліджів виходить, що бич мусів бути зроблений з трьох сирівцевих ремінців, а на їх кінцях були прив'язані кості з хребетного стовпа якоїсь звірини. Кожний удар мусів виривати кусники м'яса і залишити глибокі рани, в яких пізніше ціпеніла кров. Це саме було причиною, чому ці рани виразніше позначились на Плащаниці. З укладу ран бичування, що відбилися як на фронтовій так і на задній частині плащаниці, Л. Феррі, як і багато інших дослідників, вносить, що Христос мусів бути в часі бичування прив'язаний до дручка, який виставав із якогось стовпа, прив'язаний за руки й за ноги так, що бич міг обіймати ціле його тіло з усіх сторін.

Терновий Вінець

2). Другий важливий дослід Плащаниці, що не може не зрушити правдиво-християнського серця--це дослід над ранами терневого вінця. В нашій уяві, а також на образах багатьох артистів терневий вінець обмежується до двох-трьох прутиків тернини, гарно сплетених і симетрично обведених довкола голови Христа. Поправді ж Плащаниця виказує, що рани терневого вінця вкривали цілу голову Спасителя і були заподіяні колючим терням, насильно вбитим у голову, від чого багато колючок полонилось і залишилось у ранах. Розклад цих ран дає нам також і образ терневого вінця, який мусів бути зроблений у формі шапки, а глибина ран і уплив крови, що застигла на волоссю, свідчать, як жорстоко знущались кати і як дуже страждав Той, що захотів умерти за наше спасіння.

3). Досі досліди над Плащаницею з Торіно кажуть тільки те, що знаємо з Євангелії про страждання, що про них нема згадки в Євангелії, про додаткові рани, про незнані терпіння, як напр. рани на лівому рамені та подвійні діри від цвяхів у лівій нозі. Багато терпінь і катувань залишили свої сліди на тілі Христа, заки ще збулось саме розп'яття...

Хрест

4). Сам тягар хреста — 9 стіп високого й около 6 стіп широкого і яких 9 цалів грубого — залишив на Плащаниці сліди великої рани на лівому плечі Ісуса Христа. Падання під тягарем хреста по дорозі на Голгофту, про що зовсім нема згадки в Євангелії, а є тільки в найдавнішому переданні, удокументовані на передній частині Плащаниці у виді ран на колінах та здертя наскірка різної величини й вигляду. Особливо замітна велика рана на правому коліні, завдана певно тягарем тіла і хреста, бо той, хто падає або скаче, мимоволі підносить вперед праву ногу, а вслід за тим на неї паде й уся сила удару. Хрест важив около 180 фунтів.

Також не виглядає певним, чи опухлина під правим оком, скорочена й нависла брова та синяк на верху носа залишились від удару в притворі Каяфи, чи може це також сліди одного з упадків по дорозі на Голгофту.

Розпяття

5). При самому розп'ятті виявляється багато терпінь, про які досі не знали ми нічого. На Плащаниці ліве рам'я є вище від правого більше як на один цаль та майже на цаль довше, зате ліва нога виглядає яких два цалі коротша. Ліве плече виказує велику заглибину і, послідовно, ліва грудь відбилася багато виразніше, що могло бути наслідком скорчення грудних м'язів. Отже при зложенні до гробу, Христова ліва рука була витягнена зі суставів. Це пояснює в деякій мірі, як могло відбутися розп'яття.

Вже самі Євангелисти говорять, що Христові пробито руки-долоні, а не вище, як того хочуть деякі дослідники. Це правдиве бодай щодо рани лівої руки, про що свідчать мікроскопійні провірення відбитки руки на Плащаниці і рани завданої цвяхом при розп'ятті. Це твердження тісно пов'язане з видовженням руки й обниженням рамени та їх вияснює, піддаючи також спосіб розп'яття. Можемо приняти, що діри на цвяхи в хресті були вже наперед поверчені, хоч би тільки тому, що дерево було тверде і грубе. Далі, при пробитті одної руки, друга скорчилась від страшного болю, отже щоб її можна було прибити в призначеному місці, кати мусіли її натягнути. Так отже витягнено руку з суставів, обнижено рам'я та й тому саме прибито тільки в долоню, бо далі вже не могли натягнути.

Друге важливе відкриття це подвійна рана від цвяха на лівій нозі, про що безсумнівно засвідчає подвійна пляма крови на тому місці Плащаниці. Подвійна рана на лівій стопі, з якої вийшло стільки крови, могла статись тільки через те, що цвях вбивано два рази, отже мусіли його витягати з живої рани, щоб прибити в означеному місці, завдаючи подвійну муку Розп'ятому.

Оці відкриття, проведені за найновішими науковими дослідами і засобами, потверджені

В часі облоги Єрусалиму римським вождом Титом у 71 р. цебто 38 літ по розп'ятті Христа, згинуло 1,200,000 жидів. Одні померли з голоду, другі від заразп, що кинулася в місті, треті загинули в різні, як жидівські партії стали винищувати себе навзаєм, скидаючи одні на одних відповідальність за невдачу повстання. По зайнятті Святого Міста побідоносні римляни розп'яли на хрестах 150,000 жидівських патріотів, які не хотіли вірити в Христа, але повірили обманцеві Ісусові, синові Йони, що був проголосив себе 'месією' та підняв бунт проти могутнього Риму.

Римські вояки спалили святиню, дощенту знищили місто, не залишаючи каменя на камені, як це був заповів Христос (Мт. 24, 2), і заорали те місце, де стояв славний Єрусалим. Навіть заборонили комунебудь поселятися на нім.

Довкола знищеного Єрусалиму стояв ліс хрестів з розп'ятими жидами, які цілими тижнями мучилися на них. Між розп'ятими напевно були й ті, що в Страсну П'ятницю кликали до Пилата: "Геть із Ним! Розіпни Його!" (Ів. 19, 15).

Тоді практично вигинув увесь ізраїльський нарід, бо недобитків римляни продали в неволю як рабів і рабинь.

Отака страшна кара спала на колись вибраний нарід за те, що відкинув правдивого Месію, бо Він і Його навчання були невигідні для викривленого націоналізму жидів.

найкращими лікарями наших часів ,наводять нам перед очі нові події, нові страждання, нові думки для побожної роздуми, для покаяння.

Зворушливою драмою для того, хто вміє її читати, являються знаки смертного конання, які також можна найти на Плащаниці. На відбитці божественного Обличчя Ісусового лишилась неторкненою жива відбитка каплі крови, що виплила з рани тернового вінка і помалу спливала вужиком по чолі Страдальця. Христос у ті хвилини смертельної муки схиляв голову то вліво, то вправо, а капля крови, хоч і згусла, але жива-свіжа спливала вужиком удолину, щоб під час похорону всякнути в Плащаницю.

Ще більш проймаючою людське серце є відбитка, яка засвідчає про ненависть навіть до мертвого Тіла Розп'ятого, видна на передній і задній частині Плащаниці, відбитка рани завданої списою жовніра. На передній частині Плащаниці, по лівім боці, видно пляму великої калюжі крови на висоті між п'ятим і шостим ребром. Із розмірів цієї плями можна пізнати, яка завелика була рана та як її завдано. Це що рана дуже велика, коло 7 центиметрів (3 цалі) вказує, що її завдано списом, а зо скісного напрямку виходить, що спис мусів пройти верхню частину серця. Беручи ту саму лінію списа в противному напрямку, виходить, що коли жовнір стояв на землі, тоді Розп'ятий був тільки 60 центиметрів (дві стопи) від землі. Якщо жовнір був на коні, що більш правдоподібне, то ноги Христа були на висоті півтора метра (4 стопи з половиною). Вкінці, доказом, що спис прошив серце, є слова євангелиста,

На задній частині Плащаниці, що "з боку вийшла кров і вода." на висоті крижів, видно виразну пляму від зібраної крови. Її різно пояснюють. Льоренцо Феррі дає відповідь, яка здається нам найбільш правдоподібною, а саме: коли Христове тіло здіймали з Хреста, то від конечних рухів і обертань, із долішної частини серця виллялася ще свіжа кров та, спливаючи отвореною раною, спинилася на перев'язі довкола бедер і там застигла.

Зняття з Хреста

6). По довгих, стисло наукових дослідах, Л. Феррі відтворює головно два обертання Христового тіла під час зниманя з хреста, які були причиною такого, а не інакшого спливу крови. Тіло Христа висіло високо — більше як метер від землі. Висіло скорчене, похилене вперед, спина вже не торкалася хреста, голова сперта на груди, ноги зігнені в колінах.

Надходять Йосиф із Никодимом зняти Ісуса з хреста та з почестями похоронити. Отже приставили дві драбині до рамен хреста й виходять по них із знаряддям витягнути цвяхи з пробитих рук. Насамперед витягнули цвях з лівої руки, то тіло Христа схиляється наперед у правий бік та вділ. Тоді, в ту хвилину кров, що зібралась була в долішній частині пробитого Серця, виливається і щедро спливає трьома рівчиками аж до пояса. Потім, коли увільнивши праву руку й ноги з цвяхів, здіймаючі сходили з драбин, тіло найшлося в поземному положенні з дещо піднесеною головою. В наслідок цієї зміни кров стекла двома рівчиками аж на крижі. Хвилинку пізніще побожні жінки обвинули тіло полотном, яке назавжди остане неперевершеним свідоцтвом смерти і страждань Христа — цебто Плащаницею з Торіно.

7). Не тільки не виключене, але дуже правдоподібне, що Божа Мати серед великого болю обнимала мертве тіло свого Сина, пестила ніжними дотиками кожну рану й так притискала плащаницю ще тісніше до тих дорогих останків, а вслід за тим, хоч несвідомо, робила ці відбитки ран і крови ще виразнішими. Що лиш тоді, перед самим похороном жінки побожно обмили Христове тіло, намастили його пахучими олійками, обвинули полотном і пообв'язували обрусами, за жидівським звичаєм, подібно як це робили і єгиптяни, тільки що це було зроблено на скору руку та дуже побіжно.

Льоренцо Феррі твердить — згідно з текстом декотрих евангелистів, хоч проти думки інших дослідників Плащаниці — що Плащаниця з Торіно це саме те полотно, на якому спочило і яким було прикрите тіло Христа зараз по знятті з хреста, а не та плащаниця, якою його обвинули й положили в гробі, бо по обмитті тіла олійками й мироті всі відбитки ран і крови вже були б неможливі. Із тих відбиток ран і крови на божественному тілі Спасителя, які так виразно позначились на Плащаниці, живо стає перед нами образ Ісусових страждань і знаття з хреста, образ який передтим багато вчених безуспішно старалися накреслити.

Тяжкі Досліди

Щоб вивести правильні заключення з дослідів над Плащаницею, треба було відділити плями з крови від тих плям, що їх полишила на Плащаниці вода під час пожежі у Шамбрі, де в 1932 р. Плащаниця малощо зовсім не пропала. Потім треба було вивести їх на пластиковій подобизні Христового тіла. Тільки такою дорогою, хоч не без перешкод, але за те стисло науковою системою, можна було відтворити не тільки вид Пресв. Христового Обличчя і цілої Його Особи, всіх знаних і незнаних страждань, але також дві зворушливі сцени — розп'яття і знаття з хреста.

"Українець"

Пророк Даниїл отак висловився про велику нагороду, що жде евангельських робітників: "Ті, що навчають праведности, немов зорі повік блистітимуть." Як зорі блистять на небі, так між блаженними блистітимуть більшою славою евангельські працівники, що навертають душі до Бога. Св. Григорій твердить, що заслуговує на велику нагороду той, хто врятує чоловіка від дочасної смерти. Куди ж більша нагорода належиться тому, що вирятував душу від вічної смерти та запевнив їй вічне життя? "Коли велика заплата жде за врятування від тілесної смерти, то куди ж більшу заслугу здобуває той, хто визволив душу, яка повік буде проживати?"

Незгода між дочками і матер'ями походить з того, що в них нема однозгідности, як іде про вибір суконок, приятелів, вживання грошей, курення і час, коли дівчина повинна вертатися ввечорі додому.

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Неоцінений Скарб

Треба любити ворогів

БОЖА заповідь, що велить людині любити Бога понад усі речі, а свого ближнього як себе самого, також приказує людині любити своїх ворогів. Ворог — це та людина яка шкодить нам чи ненавидить нас. Савло, який переслідував християн, був їхнім ворогом.

Любити ворогів, значить не бажати їм лиха, і не тішитись їхнім нещастям, але молитись за них і добро чинити їм.

Любити ворогів приказує сам Бог. Ісус Христос учить: Любіть ворогів ваших, добре чиніть тим, що вас ненавидять, і моліться за тих, що напастують і переслідують вас" (Матей 5: 44). Божественний Учитель вилічив в Оливнім городі вояка, якому Петро відтяв вухо (Лука, 22: 51), а на хресті молився за своїх ворогів (Лука, 23: 24). Небесний Отець: "велить сходити своєму сонцю над злими й добрими та посилає дощ на праведних і грішних" (Матей 5: 45).

Любити ворогів, значить простити їм провини. Прощати ворогові провину, каже св. Августин — це найбільша милостиня. Сам Бог вимагає від людини того прощення. Ісус Христос учить: "Бо як прощатимете людям їх провини, й Отець ваш небесний простить вам провини ваші. А як не будете прощати людям, і Отець ваш не простить вам провин ваших" (Матей, 5: 14-15). Того самого вчить притча про немилосердного довжника (Матей 18: 23-35). Пімста має бути виключена збоку людини. Св. Павло вчить: "Не мстіться за себе, улюблені,... Бо написано: Моя пімста, я віддам," говорить Господь. Але коли голодує твій ворог, накорми його; коли спрагнений, напій його; бо це роблячи, огненне вугля збереш на його голову (Рим; 12: 19-20). Давид два рази мав нагоду вбити свого гнобителя, царя Савла, одначе не зробив йому жадного лиха (1 Царств. глава 24). Ісус Христос, коли лихословили йому, "не лихословив, мучений не грозив, а передався тому, що несправедливо судив його" (1. Петра, 2: 23).

Любити ворогів, значить помиритися з ними. Ісус Христос учить: "Тому, коли приносиш до вівтаря свій дар, і там пригадаєш собі, що твій брат щось має на тебе, лиши там дар свій перед вівтарем, а піди і помирися перш зо своїм братом; та й аж тоді прийди й жертвуй свій дар" (Матей, 5: 23-24).

Не є легко любити ворогів. Одначе хто дійсно любить Бога та ближніх своїх, при Божій помочі зможе також любити ворогів своїх. Прикладом того є єгипетський Йосиф і численні віруючі люди!

УРЯД СВЯЩЕНИКА

Священик має упоминати грішників. Пророк Ісая зве німими псами тих священиків, які мовчать на зневаги Бога. "Німі пси, що не вміють гавкати" (Іс. 56, 10). Бог припише цим німим псам всі людські гріхи, які могли перепинити, а не хотіли. Алькуін упоминає їх: "Не мовчіть на зло, щоб на ваш карб не зараховувалися гріхи народу."

о. Б. Курилас, ЧНІ.

Підхід до Соціяльного Католицтва

ЯКЩО зле з розв'язкою соціяльного питання в багатьох країнах західньої Европи й Америки, то ми аж ніяк не сміємо забувати про без порівнання важче життя трудящих в СССР, Китаю, чи в країнах "народних демократій." Чи тисячі емігрантів на Заході не дістають листів від рідних, де висловлені прохання переслати їм одяг, взуття, машину до стриження чи апарат до голення, шкуру, вовняні матерії? Чи одна помаранча в часі Фестивалю молоді 1957 не коштувала 20 рублів? Чи у великих містах як Одесса і Львів і по всіх країнах перемігшого соціялізму звичайний робітник ані мріяти не в силі про власне авто? Чи зразу не впадає в очі пишність і багатство усього краму в містах Заходу та великі обмеження в харчах і одягах для населення Советського Союзу. Чи багато емігрантів на Заході не дістають в листах відомостей, що молодим подружжям часто важко приходиться кормити і виховувати дитину?

Від маніфесту Лева XIII в захист робітництва та енцикліки Пія XI, "Квадрагезімо Анно" чимало зроблено, для оборони трудящих мас: християнсько-демократичні партії, християнські синдикати, численні організації молоді, місія священиків-робітників, тощо.

Хочу звернути увагу українського читача на архиерейський лист кардинала Сюарда (Париж) з 1947 р. Своїм змістом лист дуже актуальний і для всього українського народу, на рідних землях чи на еміграції. Ось найважніші його ідеї. На початку стверджує церковний достойник, що друга світова війна означає кінець одного світу, цілої епохи історії. Ми вступили в нову еру, в якій оформлюється нова всесвітня цивілізація; взяти б до уваги всесвітні профспілки робітників, ЮНЕСКО й ООН.

Але яка сила потрапить справді об'єднати людей всього світу? Невже ж це зробить наука? Так твердить чимало невіруючих. Дехто з католиків відповідає на цю позу "самозахисним" догматизмом: 'Правда завжди буде переможна, бо вона вічна.' У відсіч на зачіпне безбожництво їй треба держатись осторонь від нього і навіть не мріяти засипувати бездонний рів поміж ними.

Навпаки, інші віруючі роблять закид, наче б Церква застигла в застарілих формах. Їй би з'явитись у суспільності, щоб гуртом

приготовляти будуччину. Хто з них має правду?

Церква складається з божественного і людського елементу. Людським елементом вона зв'язана змінливістю епох, людей і цивілізацій. Божеським первнем вона вища за все плинне в часі і просторі. Ще ніколи в історії засяг дії Церкви не був такий просторий як сьогодні. Саме після І-ої і ІІ-ої світових війн у ній явне умове відродження. Наука і віра доповняють одна одну. Духовість Церкви видатно поглибилась, бо живемо в сторіччі Святих. Одначе число віруючих меншає.

Годі робити собі ідеал для сучасного з форм минулого життя.

Найбільшою провиною віруючих в Бога у 20 ст. було б допустити, щоб новий світ створився та з'єднався без них, без Бога, або проти Бога. Правда, конечно воно вдержувати "непохитну непримиреність, захищаючи догми," але одночасно "слід буде включити в релігійну перспективу дійсні людські вартості, як от заіснування профспілок, обнову і перейначення світу усіх розумових, технічних і естетичних зусиль останнього сторіччя."

Далі пише кард. Сюар: "Слід буде теж християнинові припасувати свою дію, найперш надприродну.... Пристосування аж ніяк не означає угодовства, замінення старого новим, а ще менше покалічення, спотворення чи звихнення послання, а лиш повне і розумне втілення цього останнього в дану величину, яку треба охристиянити."

Сьогодні поганська суспільність втискається усюди в щоденне життя християнина. Тим самим його задача ясна: бути дріжджам, заквакою для тіста. "Не його діло вербувати, тягнути до себе невіруючих, тільки головним чином змішуватись з ними та врятувати їх в їх справжньому стані." Як заквака: має бути християнин присутній не лиш фізично, але й духово..." Бути апостолом, це всіх охопити, просякнути все людське і цьогосвітне, так як цей світ тепер оформований. Охопити все — за винятком гріха — усі вартості, навіть ті, що досі позоставали чужі для християнства, тільки не собі власні безросудні та безпутні ідеї."

Таке саме апостольство має стати базою Католицької Акції. Його слід зокрема протиставити трудящим клясам, адже "власне трудящі найбільше в цю хвилину відірвані від Церкви." І "Церква надто глибоко вичуває сенс людського достоїнства так, що годі їй не підбадьорувати з уважливим сприянням вихід робітничої кляси до належного їй місця в нації."

Цьому апостольству слід бути і місіонерським і громадським. Годі апостолам "позоставати самітньо на узбіччі. Адже власне спільнота гарантує розгорнення їх внутрішнього життя.

Але завдання Церкви не виключно в апостольстві. "Церква сприймає все, одначе не її діло самій утворювати цивілізацію." Це роля християн. За вихідну точку вони мають поставити не технічний поступ, а людину, якій треба збудувати мешкання на світі. Християнинові потрібно вивчати і перетворити, змінити на краще всі ділянки. "Далекий від святости та євангельського стилю життя, хто не намагається забезпечити за всіми людьми хороших умовин житлоприміщення, праці, харчування, дозвілля, культурних розваг ... Адже без того годі говорити про людське життя. Отож християнинові слід не тільки клопотатись апостолуванням. Його дія має водночас вміщувати в собі три складові частини-напрямки: акція релігійна, громадська та соціяльна."

Ось в головних рисах цей славно-звісний переломовий лист високого церковного достойника, справжня соціяльна програма модерного християнина.

Сьогодні на наших очах народжується нова цивілізація. Багатьом християнам здається вона чужа, а навіть ворожа загально-принятому досі світосприйманню. Так воно не є. Як перші сторіччя нашої ери потрапили охристиянити світ, так і сьогодні сповненням багатьох завдань, зокрема розв'язкою соціяльного питання, вірні мають охристиянити нові цивілізації в марші. Таке ж точно завдання молодих кадрів українців-християн супроти всього населення української незалежної держави.

ЛИКУЙ, КНЯГИНЕ

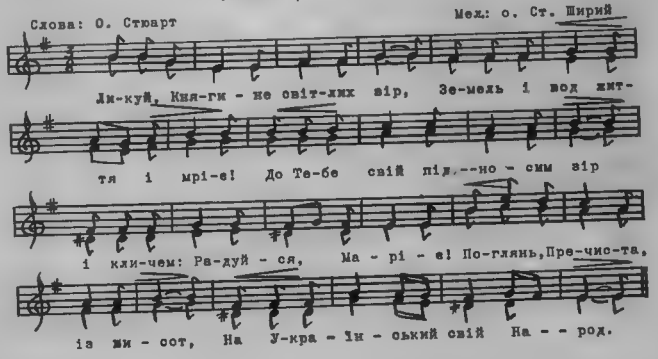

На наших землях кров і мста,
Засів Ірод в Твоїй столиці,
І знов Пілат розп'яв Христа,
І сповнив учнями в'язниці.
І з тюрем кличуть голоси:
Спаси, Маріє, нас спаси!

Почуй слова тривожних уст,
Що шлють сини Тобі і доні,
Щоб сяли Київ, Львів і Хуст,
Як перли на Твоїй короні.
Поглянь, Маріє, на наш край
І Україні волю дай.

1. Не люблю католицької Церкви, бо між католиками є злі християни.

Хто так говорить, той дуже помиляється. Кожна держава і товариство має деяких лихих членів. Навіть на добрій землі поруч гарної пшениці знаходиться кукіль. Хто ненавидить свій сад за те, що між овочами є деякі хробачливі? Чи треба осуджувати всіх апостолів, бо між ними був один зрадник? Не слід осуджувати католицької Церкви за те, що між мільйонами її членів деякі не слухають її навчання та не хочуть жити так, як вона каже.

2. Чи це певне, що душа піде до неба, як за неї відправляться Григоріянські Служби Божі?

Ніхто не знає, чи якась душа пішла до неба, хібащо Церква проголосила когось Святим. Григоріянські Служби Божі помагають душі вийти з чистилища, якщо вона спасенна і покутує в чистилищі за невідпокутовані гріхи.

3. Чи Христос умів писати і читати?

Напевно, що вмів, бо нераз читав Св. Письмо в синагогах. Вмів і писати, бо Св. Письмо згадує, що виписав гріхи фарисеїв на землі, як вони домагалися, щоб осудив бідну грішницю.

4. Що робити зо знищеними образцями або цірканою вервицею?

Посвячені речі, образці, вервиці чи книжки треба спалити, якщо вже не надаються до дальшого вжитку.

5. Чи вервиця є посвячена, як в часі посвячення я не відчинила пуделка, в якій вона була?

...Так, ця вервиця є поблагословлена. Так само справа мається з образцями та іншими побожними речами.

6. Чи моя сповідь була добра, хоч я не годен був пригадати собі числа гріхів?

Сповідь є добра, як грішник визнає так гріхи, як собі пригадує їх по добрім іспиті сумління. Забутий гріх прощається з іншими визнаними гріхами. Добре воно додавати при кінці сповіді: "Я жалую за всі гріхи, що собі пригадую і не пригадую." Якщо по сповіді пригадаємо собі якийсь смертельний гріх, то треба згадати його в слідуючій сповіді. Тим часом можна йти до Св. Причастя.

7. Чи брехня в жартах є гріхом?

Брехня є завжди гріхом, тому ніколи не вільно говорити її. Звичайна брехня це легкий гріх. Неправда сказана жартом не буде гріхом, якщо слухачі завважать зо способу говорення чи виразу обличчя, що це жарт, бо тут нема наміру вводити їх у блуд.

8. Чи Папа сповідається? Хто його сповідник?

Папа є людиною, тому може згрішити. Сповідниками Папів звичайно бувають побожні монахи. Один Редемпторист був колись сповідником теперішнього Папи Івана XXIII.

9. Мій приятель, українець католик, час від часу ходить співати до протестантської церкви, бо там його протестантські приятелі хрестять діти і беруть шлюб. Наш парох упімнув його, але приятель не хоче слухати, бо каже: 'Там нема нічого злого. Вони не вчать там красти або вживатися!' Що треба думати про його поведінку?

Ваш приятель грішить, бо не слухає закону Церкви, який каже, що католики не сміють брати діяльної участи в некатолицьких богослужбах, хрестинах чи шлюбних обрядах, як куми або дружби або дружки. Зате можна бути пасивно приявним на подібних богослужбах, якщо зайде конечність або поважна причина. Це значить: Не вільно брати активної участи в них. Отож можна піти на весілля, як протестантський приятель бере шлюб у своїй церкві. Приязнь і співжиття вимагають цього. (Кан. 1258).

Слід пам'ятати, що не вільно ходити на "весілля" або "шлюб" католика чи католички, що, погордивши законами Церкви, "беруть шлюб" поза католицькою Церквою, бо в очах Церкви і Бога це не є жоден шлюб, ну й так "поженені" не є дійсними чоловіками і жінками. Це був би гріх і згіршення йти на подібні "шлюби" католиків поза католицькою Церквою.

Ваш о. Парох добре зробив, що упімнув приятеля, щоб не брав діяльної участи в протестантських богослужбах, бо тяжко грішить, хто таке робить. Якщо хтось часто таке чинить, то він підозрілий у єресі. Його треба упімнути. Якщо він не поправиться до шістьох місяців, тоді треба вважати його за єретика. Він тоді підлягає карам, що Церква наложила на єретиків, цебто є виклятий із Церкви, не може приступати до святих тайн і, якщо б помер, то не матиме церковного похорону.

Тільки єпископ або делегований ним священик мають право розгрішити його від виклять я і допустити до святих тайн. (Кан. 2315).

10. Мій син ходить з німкою некатоличкою і хотів би з нею оженитися, якщо б я позволила. Що маю робити?

Треба відраджувати таке подружжя, бо звичайно воно буває нещасливе і є нагодою для католицького партнера чи партнерки до затрати віри, а діти таких подруж в 85% пропадають для католицької Церкви.

Якщо ж не можливо перепинити таке подружжя, то треба доконче намовити цю дівчину, щоб узяла інструкції про католицьку віру та підписала, що всі діти будуть хрещені та виховані в католицькій вірі. Якщо вона не підпише, що всі діти будуть католиками, то ніякий католицький священик не зможе дати шлюбу вашому синові.

Було б багато краще, якщо б ця дівчина стала католичкою, бо в мішанім подружжі повно клопотів з вихованням дітей, приналежністю до Церкви та виконуваням приписів католицької віри. Проте Церква нікого не силує, щоб ставав католиком або католичкою. Це діло власного переконання та Божої ласки.

Чому ж ваш син не женеться з якоюсь українською дічиною? Чи він думає, що німки ліпші ніж наші дівчата? Хіба він терпить на почуття меншевартости, думаючи, що чуже ліпше ніж своє?

Син: "Тату, що таке старі часи?"
Тато: "Це, сину, ті часи, коли люди мало заробляли, але завжди мали гроші в кишені!"

о. Василь Зінько, ЧСВВ.

Родинна Любов

Наша письменниця Уляна Кравченко написала спогад під назвою "Калитка." У нім розказує ,як то вона з сестрами та братами справила своїй бабусі на уродини гарну калитку. Нею старенька дуже тішилася. Одного разу пішли всі з бабунею на прохід.

Як уже поверталися, зустріли старенького прошака, що благав милостині. Бабуня хотіла дати йому кілька грошів, але калитки не знайшла. Цим дуже зажурилася. Шукали калитки вдома і по дорозі, але вона пропала як камінь у воді. Бабуся дуже боліла. Родина купила другу таку саму калитку щоб потішити старушку. Треба було передати її не як нову, але знайдену. Ради цього мусіла внучка Уляня випитати, що в тій калитці було. Найгірше вийшло, що в ній бабуся носила старий памятковий медаль. Гроші можна було вложити, скільки їх там було, бо сума була невелика і бабуня сказала скільки там було, але де той медаль взяти, що був памяткою по дідусеві. Він здобув його як нагороду перед обороною пдорожніх перед опришками. Між ними була бабуня, що серце й руку віддала потім одному з чотирьох рятівників її життя. Подібного медалика годі було дістати. Трапилося, що один приятель родини мав теж такий медаль, бо він був з тих оборонців. Внучка випросила подарувати медаль до бабусиної калитки. Отримавши його, Уляна прибігла до крамниці за калиткою, а тут нова перешкода, ще одна подібна калитка була вже продана. Знову йде внучка до того, що купив її, а це був спенсіонований поліційний урядник. Він сам взяв на себе передати згубу урочисто в мундурі бабуні Уляни Кравченко. Коли надійшов умовлений день, урядовець пішов до дому письменниці і передав кадитку-двійничку для бабуні. Коли бабуня хитро спиталася, що є в знайденій калитці, і як урядник вийняв загублену суму грошей і нарешті медаль, то бабуся сказала: "Дійсно, цього не розумію! На це я не була приготована!" Тоді то призналась вона, що того дня калитки не брала з собою і нагадавшись, пішла пошукати та знайшла її в скрині. І якже ж не дивуватися, коли обидві калитки подібні до себе.

"Треба було бачити наше

збентеження. Ми мусіли розповісти всю штуку старенькій, кінчить письменниця. А бабуся сказала, обтираючи сльози радости "Діти мої, чи ж через той новий доказ вашої любови не знайшла я стократно більше, ніж була втратила? Доказ такої любови нагороджує журу, яку я через кілька днів мала." Потім з торжественною повагою говорила бабуня: "Бог буде благословити вас за вашу любов. Любов родинна є найблагороднішa, бо основується на Божих законах. Вона є підставою любови ближніх, любови рідного краю. Хто не любить родини, хто для неї ніякої жертви не робить, той не зробить нічого такого для дальшої родини, для свого народу, з яким лучить нас від віків звязок крови, спільна мова, спільна віра, спільні звичаї. Плекайте родинну любов, бо вона є першою умовиною щастя в житті народів. Як довго поодинокі родини є такими, як Бог приказав, згідливі, люблячі, так довго й народу не переможе ворожа сила. Які родини, такий нарід!"

До тих слів старенької бабуні не маємо вже що більше додавати, хіба пригадаємо, що Господь не тільки вложив ту любов у наші серця природним законом, але й позитивним наказом на горі Синай його ратифікував: "Шануй отця і матір твою, то буде тобі добре й довго житимеш на землі." При жадній іншій заповіді не дає слів про нагороду, а тільки коротко каже: "Не матимеш інших богів. Не вбивай. Не пожадай!"

Знову ж тих, що не вміють пошанувати своїх батьків карає великими карами. Чи історія такого Хама не є пророчистим доказом, як треба шанувати навіть такого батька, що здається негідний ніякої пошани? А ганебна смерть Давидового сина Авесалома теж вказує, що проти батька-матері бунтуватися не можна, не можна їх зневажати. .

Раз у Бразилії прийшов до мене прошак і скрученою рукою почав прохати милостині. Даю йому кілька сотиків грошів і він знову вигукує: "Дякую, дякую, дякую." Питаюся фірмана, що мене віз: "Що сталося цьому бідному нещасному каліці?"

Фірман мені відповідає: "Прошу отця, ось його історія. Колись він був такий самий здоровий як усі нормальні люди. Добре памятаю, бо з ним ходив до школи. Але коли трохи підріс, то у злості вдарив батька отою тепер скрученою рукою і сказав якесь негідне слово. І ото з того часу йому так скрутило руку й губи . . ."

Але не тільки чинно зневажати, але не вільно забувати батьків, бо наш Шевченко добре каже: "Бо хто матір забуває, того Бог карає!"

Нехай пошана родини запанує у нашій громаді та в нашім народі, щоб наш нарід своїм добрим прикладом привів інші народи до родинної пошани в себе, та тоді і нам буде миліше жити на світі й другі будуть нас більше цінити та шанувати. Ми повинні це робити ради самого Творця родини — Господа Бога. За те Він нас тепер і колись щедро нагородить!

Пасажирка: "Пане капітане, чи такі кораблі як ваші затоплюються дуже часто, бо я трохи боюся!"

Капітан: "Пані добродійко, нема чого боятися. Вони ніколи більше не затоплюються як один раз."

М. Щ.

Я була рабинею наркотизму

МОЖЕ ви часом читали в часописях про наркотизм. Може пригадуєте собі, що автор згаданої статті згадав про тисячі нещасних чоловіків, жінок, хлопців і дівчат, що стали рабами і рабинями наркотизму.

Наркотизм це нещасна привичка брати одурманюючі застрики чи пігулки. Ці застрики чи пігулки, що часто звуться "пігулками щастя", викликують у людині фальшиве почуття задоволення, спокою та спочинку.

В світі завжди було, є і буде багато людей, що почуваються пригноблені, нещасливі та розчаровані. Замість погодитися зо своїм пригнобленням або невдачею як частиною земського життя, ці розгарячені люди немов мухи на мед кидаються до наркотиків, пошукуючи в них рятунку в горю і недолі. На жаль ніхто щастя в наркотиках не знайде. Лиха звичка запровадить його до упідлення та передчасно зажене до гробу, бо невільники наркотизму рідко доживають 50-и років.

Я народилася в Торонті. Мої батьки прибули з Західньої України по першій світовій війні. Тут я прийшла на світ. Була охрещена в українській католицькій Церкві. В ній теж ходила на катехизацію. Там прийняла Св. Причастя. На цім покінчилося моє католицьке виховання, бо одного вечора мій батько сповістив нас, що "ми зміняємо віру", бо товариші, з якими працював у фабриці, "переконали" його, що католицька Церква **не-українська!**

Хоч мала всього десять років, "зміна віри" сильно вразила мене. В новій "церкві", куди батько зачав брати мене, завжди лунали оклики: "Папа —ворог українського народу! Вертаймося до прадідної віри!" Проповідник так страшно накидався на віру, в якій я була охрещена, що в мені відразу зродилося інстинктовне враження: "Не може бути правдива та церква, яка вічно голосить ненависть до інших, бо порушує головну заповідь Спасителя: 'Любитимеш свого ближнього як самого себе!' "

Батько не дозволяв мені ходити до католицької церкви. До його "нової" церкви я не вчащала, бо вона зразила мене своїм ненависництвом до братів католиків. Отак моя ще не вповні розвинена та закріплена віра сильно ослабнула і згодом зовсім заникла. Хоч була

хрещена, проте колишнє християнство не мало ніякого впливу на мою поведінку.

В 15-му році життя батько і мати згинули в автомобілевім акциденті. Я опинилася під опікою тітки, Софії, що від кількох літ "стала біблійничкою". Головне її зайняття—це читання Біблії. В цій Біблії винайшла, що сьогоднішній світ це "часи Содоми та Гомори", тому кінець світу вже "за плечима." Не дивниця, що тітка Софія сильно приготовлялася, щоб стрінути Небесного Обручника, який от-от мав з'явитися, осудити содомське зіпсуття Канади й Америки та забрати до Свого тисячлітнього Царства нечисленних вибранців, до яких тітка "Софія мала щастя належати!"

Дивачність і строгість тітки від самого початку разили мене. Вона строго заборонила мені товаришувати з тими, що "проживали в темряві католицтва і православ'я", ходити на забави та вбиратися в модерні сукенки. "Строгість і суворість", кричала тітка, "має характеризувати кандидатів для тисячлітнього Царства!"

Слід зазначити, що тітка Софія померла в 1950 р., не дочекавшись кінця світу і приходу тисячлітнього Царства.

Суворість тітки-біблійнички зразу викликала в мені несмак, а згодом бунт. Я стала нехтувати її заборонами, коли тільки вдалося безкарно це вчинити. Якщо тітка довідалася про мій непослух, то строго карала мене, не випускаючи ніде з хати, хіба до школи. Таке поступування викликувало в мені обурення і бунт, поки я не перемогла тітки, не числячись із нею. 'Побожна' тітка зобачила, що зо мною нічого не вдіє. Жалібно промовляла і сумно похитувала головою: "Марто, Марто, Амаргадан опанував тебе. Шкода, що Христос не прийме тебе до Свого тисячлітнього Царства!"

Постійне тертя в хаті так огірчило мене, що по закінченні школи, як мала 17 літ, я спакувала все своє "майно" в велику валізку та потайки втекла до Наяґара Фалс. Затаїла свій вік і дістала роботу. Два роки пізніше вийшла заміж, але не брала шлюбу в церкві, бо моя віра, якщо взагалі мала якусь віру, була мертва. По році ми розвелися.

Розчарована та пригноблена переїхала до Дітройту, бажаючи втекти від себе самої. Там подибала Гриця П. Він подобався мені. Ходила з ним на танці до різних клюбів. Грішне життя не робило на мене враження, бо вже була загрязла по вуха в моральнім багні. Щоправда, час-до-часу сумління відзивалося, але я не звертала уваги на його скарги, потушуючи в гуляшках і грішних розривках його голос.

Одного вечора в часі забави Грицько приступив до мене. "Марто, іди до вмивальні і знищ цю пачку!" Тривога на його обличчі не дозволяла мені розпитуватися, про що йшло. Кілька мінут пізніше до нього приступили два перебрані поліцаї, обшукали кишені, але нічого не знайшли. В дорозі додому пояснив мені: "Марто, ти знищила одну унцію **героїни,** що вартувала $5,000.00. Не журися! Якщо б вуйки були знайшли її при мені, то не було б обійшлося без Іванової хати!"

Задеревіла від жаху. Мій приятель був пачкарем наркотиків. Зразу Грицько лишив мене в спокою, але згодом втягнув до пачкарства наркотиками. Я не знала, що в Америці карають смертю того, кого тричі зловлять на пачкарстві наркотиків.

Зразу дивувалася, чому так багато людей руйнують своє здоров'я і родину, видаючи кожен сотик на цю "приємну" отруту, поки сама не стала невільницею наркотизму.

Одного ранку недобре почувалася. Боліла голова від "вчорашньої забави." Надійшов приятель Грицько і порадив понюхати героїну: "Візьми! Не бійся! Будеш чудово чутися!"

Послухала і взяла. Дійсно добре чулася. Здавалося, що зник біль голови, розплилося моє горе і я перейшла до країни 'чудес". На жаль ця наркотична "екстаза" довго не триває. Треба завжди споживати наркотики, щоб "добре почуватися." Отак я затягнула ту нещасну звичку, від якої тільки превелике Боже милосердя врятувало мене.

Зразу вистачало "нюхати" наркотики. Потім організм привик до них. Отак перейшла до застриків під шкуру. Тоді я мала 20 літ. Одного пополудня знайома Елла зателефонувала, що мій приятель Грицько згинув в акциденті. Його смерть сильно пригнобила мене. Не поміг звичайний застрик під шкуру.

Впорскнула застрик героїни прямо в головну жилу лівого рамени. Хто став рабом героїни, той має жахливого панатирана, якого сливе неможливо наситити. Думала позбутися його, але був засильний для мене, бо нізвідки не мала помочі, ні від Бога, ні від людей.

Зразу вистачав один застрик на день. Потім два, три . . ., поки не дійшло до вісім. Це коштувало мене $35.00 денно. Не мала грошей, тому кинулася до брудних засобів, упідлюючи

ШЕПТИЦЬКИЙ І АЙНСТАЙН

Митрополит А. Шептицький стрінувся в Німеччині зо славним науковцем Айнштайном. Айнштайн був відомим математиком. Він зладив першу формулу, як можна розбити атом, бо перед ним вчені вважали, що атом це останній і неподільний первень матерії. Митрополит А. Шептицький помер у 1944 р., а Айнштайн у 1956.

В розмові Айнштайн заявив: "Я шаную релігію та католицьку Церкву, але я вірю тільки в математику та фізику. Думаю, що Ваша Ексцеленція інакше дивиться на цю справу"...

"Не зважаючи на всю вашу науку, пане Айнштайн, ви сильно помиляєтеся. Я вірю, що треба шанувати так релігію, як і математику, бо вони висловлюють ту саму Божу точність і досконаліть, хоча в відмінний спосіб."

"Ваша Ексцеленціє", промовив науковець, "я не погоджуюся з вашим твердженням. Що б ви зробили, якщо б колись математика й фізика доказали, що нема Бога та що релігія є тільки мрією людей, які бажали б навіки бути щасливими?"

На це митрополит Андрей поважно відповів: "Я занадто шаную таких науковців, як Ви. Якщо б таке трапилося, то я певний, що науковці поти не знайшли б спокою, поки не провірили б своїх заключень і не зобачили б власної помилки"...

свою душу гріхами, щоб наркотиками щораз більше нищити власне здоров'я.

Стратила надію, що позбудуся тої страшної привички, що немилосердно пхала моє тіло до гробу, а душу до пекла.

Одного вечора тайні агенти заарештували мене, як верталася до хати з застриком героїни, за що попалася на рік до тюрми. Мала доволі часу думати про минулість і майбутність. Рішилася позбутися лихої звички і чесно жити. Відсидівши кару, поїхала до Ванкувер. Знайшла добру роботу. Пів року не вживала наркотиків. Одного вечора щось скортіло мене спожити пігулку героїни "отак собі для жарту!" Це був нещасний жарт. Знову вернулася до наркотизму. В хвилинах затроєння добре чулася. Як витверизилася, то моє тіло конало від спазматичних болів, що домагалися все нових застриків.

Знову попалася в руки поліції. Думала, що дістану 15 літ, але так не сталося. Суддя дав мені ще одну нагоду: "Десять місяців тяжкої тюрми. Якщо ще раз зобачу вас тут, підете на 15 літ до Іванової хати як застаріла кримінальниця!"

Його ласкавість сильно зворушила мене. В душі блиснула думка: "Якщо людина може бути така вирозуміла для мене, то що тоді треба думати про Бога?"

Вперше від довгих літ у мені зродилася туга за Богом. В тюрмі ця туга зростала з кожним днем. Почала молитися. На жаль за ці довгі роки забула навіть "Отче наш." Пригадувала собі тільки перші слова цієї молитви і невпинно повторяла їх: "Отче наш . . . Отче наш".

Отець Дмитро, парох недалекого містечка, відвідав тюрму. Я відчинила своє зранене серце, боячись, що отримаю заслужену догану. Сильно розчарувалася. Христовий священик був надзвичайно вирозумілий. Його слова про доброту і ласкавість Небесного Отця бальзамом спливали на мою гріхами поранену душу і пречудно поменшували стид і біль за минуле, ледаче життя. Приклад розкаяної Магдалини розбудив в мені надію на кращу майбутність і можливість поправи грішного життя.

Вийшовши з тюрми, знайшла добру працю при помочі отця Дмитра, що допоміг віднайти Бога та віру. Я вернулася до католицької Церкви. Внедовзі довідалася, що в місті було кілька налогових рабів наркотизму. Ми стали щотижня сходитися і нараджуватися над своїми проблемами. Отак по році завзятої боротьби з лихою звичкою позбулася її. Це була страшна боротьба, якої сама ніколи не була б довела до щасливого кінця. Божа ласка, часте принимання Св. Причастя і поради Христового священика доконали чуда.

Згадуючи своє минуле, співчуваю безчисленним жінкам і чоловікам, що стали рабами і рабинями наркотизму. Ніхто не помагає їм двигнутися з упадку. Нагадуються мені слова євангельського паралітика, що не мав "чоловіка", який запровадив би їх до цілющої саджавки католицької Церкви.

Світ байдуже і критично дивиться на них і вважає їх виродками громадянства. На мою думку вони не є злочинцями, але хворими людьми, що потребують Божої та людської помочі, щоб вийти з безодні гріха і зіпсуття.

о. Н. Якимишин, ЧНІ.

Потреба Молитви

У св. Письмі стрічаємо місця, в яких часто підкреслені важливість і потреба молитви. Христос на ніщо інше так не натискав і не давав таких подрібних і точних поучень про ніякі інші діла в житті як про молитву. Він сказав, що люди повинні "завжди молитися і ніколи не переставати." Вказав, як молитися, про що молитися і за кого молитися, і навіть дав нам найкращу зо всіх молитов: **Отче наш**... Не диво, що святі Отці Церкви так наставали на молитву, а Св. Альфонс Лігорій навіть каже: "Хто молиться буде спасенний, а хто не молиться буде проклятий."

Один англійський єпископ виїхав собі на прогульку. В дорозі стрінув одного вязня, який товк і розбивав каміння. Він цю працю виконував навколішках, при дорозі. Єпископ поговорив з ним і дав кілька батьківських вказівок заохот. Коли мав далі пускатися в дорогу, він зітхнув: "О, коби я міг ламати камяні серця моїх вірних так, як ти ломиш це каміння при дорозі." Вязень, далі клячучи при своїй роботі, промовив: "Може Ексцеленція не працюють на своїх колінах..."

Якийсь рибалка взяв одного молодця на своє човно. На одному веслі було написане слово 'Молитва,' а на другому 'Праця'. Молодець посміхнувся на це і сказав: "Таж, вуйку, ви є позаді. Це ж модерні часи. Хто тепер має час на молитву, коли працює?" Старий не сказав ані словечка, лиш опустив те весло, на якому було слово 'Молитва', а уживав лиш того, на якому було слово 'Праця.' І що сталося? Човен лиш крутився довкола і не плив вперед.

В Євангелії є цікава історія. Одна жінка приступила до Ісуса і просила його, щоб уздоровив її слабовиту дочку. Але дивно, що Ісус, який є такий ласкавий і милосердний, не хотів вислухати її молитви. Навіть як апостоли вставалися за нею. Однак ця жінка не знеохотилася, але далі просила. Христос нарешті вислухав її молитву і вздоровив хвору дочку. Це була хананейська мати.

Так Христос хотів нас навчити, що молитва повинна бути покірна і витривала. Якщо будемо переконані про конечність молитви і її красу, і яка та наша молитва повинна бути покірна і витривала — тоді молитва буде займати важне місце в нашому житті. Це допровадить нас до того, що ніколи не опустимо ранішньої та вечірньої молитви, проказуватимемо навколішках, ніколи з поспіхом неначе б щось важнішого чекало нас. Це вчинить одну з найкращих можливих сцен: сцену маленьких діточок, які вчаться молитви від своїх родичів. Це зробить сильних мужчин і самопевних жінок, щоб вони не вважали себе такими сильними і самопевними, але шукали помочі і поради від Того, що не раз одинокий може дати розраду, полегшу і поміч. А це Господь Бог.

о. М. Шудло, ЧНІ.

МОДЕРНІ САМОГУБСТВА

БОГ сотворив людей, щоб вони якийсь час проживали на землі, звідкіля мають перейти до неба, де повік оглядатимуть Свого Небесного Отця лицем в лице і в цьому огляданні знайдуть вічне щастя, до якого рветься кожне людське серце: "Улюблені," пише Св. Іван до всіх християн, "ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, що будемо. Проте знаємо, що коли явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його так, як Він є." (1 Ів. 3, 2).

Земське життя — це підготовка до вічности. Можна б сказати, що це час "іспиту", який кожен мусить здати, заки вернеться до Бога, від якого вийшов у хвилині сотворення.

Життя — це перший Божий дар, даний людині. Його треба використати так, як Бог хоче, бо йнакше не "перейдемо" іспиту життя і навіки розминемося зо своїм люблячим Небесним Отцем.

Кожна нормальна людина любить і цінить своє життя понад усякі інші добра. Якщо б так не було, то ніхто не йшов би до лікаря, не дбав би, чи житиме чи помре, не піддавався б не раз дуже болючим операціям. Люди ж не вважають за надто велику ніяку саможертву, коли йде про порятування життя.

Чому ж тоді так багато людей свідомо і добровільно відбирають собі життя і нищать цей превеликий Божий дар? В Америці щоденно 60-70 людей накладають на себе руку. 20,000 людей щорічно гинуть в Америці самогубною смертю, накладаючи на себе руку.

Найбільше самогубств є в Західнім Берліні, потім іде Японія, Австрія, Данія. Найменше самогубств є в Ірляндії. Їх там дуже мало. Америка і Канада стоять посередині між самогубними народами. Невада має найбільше самогубств поміж американськими штейтами.

Між мужчинами в Америці є чотири рази більше самогубств аніж між жінками, може тому що жінка "потрапить виплакатися і виговорити своє горе перед іншими," тоді як мужчини "замикаються в собі!" Куди більше самогубств по містах ніж по селах, між старшими ніж між молоддю, між багатими ніж між

бідними.

Між протестантами є сім разів більше самогубств аніж між католиками.

Почувши про самогубство знаної особи, люди спонтанно питаються: "Що сталося? Чому він це зробив?" Ось відповідь з недавнього прикладу.

Кілька місяців тому застрілився добре відомий американський адвокат, пан Ч. В канцелярії полишив таку записку: "Боюся, що маю рака. Волію покінчити життя ніж мучитися!"

По його смерті лікарі провели в шпиталі автопсію, яка виказала, що його рак не був злобним, тому не було поважної небезпеки для пана адвоката. Його особистий лікар почав розглядатися за причинами самогубства. Ось його висновки.

Загально шанований пан адвокат Ч. потайки був налоговим пяницею. За останніх шість місяців програв три важні процеси. Поїхав до другого штейту, щоб там залагодити якусь справу, і поліція арештувала його за те, що в пяному стані їхав автомобілем. Адвокатова жінка грозила йому, що покине його за подружі зради.

Що більше? Лікар відкрив, що пан адвокат мав жінку, яка була з дому багата, погорджувала і нехтувала ним, бо походив з бідної родини. Його подружжя було нещасливе і повне напруження від самого початку. Одружився з нею, бо так "радила" йому власна мати. Цей пан адвокат уже давно був допустився самогубства, заки приклав револьвер до серця. Його лікар видав про нього таке свідоцтво: "Він вбив себе, бо не вмів змобілізувати свого життєвого інстинкту проти нищівних сил, які напосілися на його життя!"

Досвід виказує, що найбільше самогубств трапляється в нещасливих домах і родинах. Самогубство по містах буває нічим іншим тільки втечею від розчарувань і гноблячої самоти.

Звідкіля беруться самогубства?

Одні накладають на себе руку, бо не годні знести якогось розчарування. Інші зневірилися в "свою долю." Треті не бачать вартости в житті, бо вони вічно хворують. Бувають люди, що відбирають собі життя тому, що "не мають для чого жити!" Деякі з них досягли вершка успіхів у житті, тому вже нема для них ніяких ідеалів.

Ніяка нормальна людина не накладе на себе руки, хібащо заломиться в житті. На жаль, не мало людей заломлюються в житті, тратять надію, не бачать ніякої користи з життя, тому передчасно нищать його.

Чому ж вони заломлюються в житті? Тому, що нема в них сильної віри в Бога і Його Провидіння. Як могла б людина намагатися самогубством скорочувати свою хворобу або якесь дочасне страждання, коли б усвідомила собі, що зараз по смерті піде до пекла, де муки і горе ніколи не скінчаться? Святі, люди живої та сильної віри, бували в дуже прикрих обставинах, але ніколи не заламалися і не стратили надії.

Свята Церква відмовляє похорону самогубцям. (Кан. 12, 40). Людина відбирає собі життя тоді, як тратить надію. Страта надії на Боже милосердя і Божу поміч — це найбільший гріх, що хтось може допустити. Юда сильніше образив Бога тим, що пішов і повісився ніж зрадою Христа.

Чому ж люди тратять віру? Тому, що не хочуть жити так, як віра наказує. Віра заникає в душі, вічні правди бліднуть, прикрощі набирають неприродних пропорцій... Людина чується самітня, бо віддалилася від Бога... Не дивниця, що може надійти заломання.

Отож жива віра і надія на Бога це забороло проти розпуки і духовного заломання, яке веде до самогубства.

СМІХОВИНКИ

Жінка: "Колись ти бігав за мною, а тепер не звертаєш навіть уваги, як дивлюся на тебе!"

Чоловік з-під лямпи, де читав часопись: "Ганю, чого ти дивуєшся? Хіба хтось бігає за заяцем, як уже зловив його?"

Поет: "Пане Редакторе, сподіюся, що дочекаюся, що мої поезії колись будуть друковані в вашім ціннім журналі."

Редактор: "Не перечу цього. Можете дочекатись, бо я не буду вічно його редактором!"

Є подвійні робітники: Одні намагаються, коли тільки можливо, запобігти помилкам, а другі роблять такі помилки, які не видавалися навіть можливими.

Іван: Я не годен зрозуміти, чому Дмитро оженився зо старою вдовою.

Петро: З двох рацій.

Іван: З яких, хотів би я знати.

Петро: З милосердя для її старости, і з любови до її доляр'в.

НЕЩАСЛИВІ ГІПОХОНДРИКИ

Гіпохондрик це людина, яка уроює собі різні хвороби. Коли лікар стверднть, що йому нічого не бракує, то він злоститься і нарікає, бо не має нічого до роботи, хіба займатися самим собою.

Отак гіпохондрик може переконати себе, що його болить рука, серце чи бік, хоч там усе в порядку. Гіпохондрія це хвороблива журба про здоров'я, хоч нема познак ніякої хвороби, бо гіпохондрик бере за познаку смертельної хвороби навіть найменший біль, що часом дається почути в організмі.

Тяжко вилічитися з гіпохондрії, бо це дуже тяжка умова хвороба.

НАША ЗЕМЛЯ

Колись учені думали, що земля це велика куля. Потім інструменти викрили, що вона має вид еліпси, а літаючі сателіти доказали, що наша земля має вигляд грушки.

Большевики засудили на каторгу одного нашого чоловіка за "державний" злочин. Цей злочин—це визнавання католицької віри. Судця спитався цього молодого українського юнака: "Які книжки читаєте?"

"Ніякі!" відказав засуджений каторжник. "Сиджу, мучуся й тяжко працюю немов невільник на цім засланні, але за ввесь час не взяв до рук богомерзотної писанини, що партія й уряд накидають засудженцям. Не читаю ні газет, ні книжок, хіба одніську Євангелію, в якій знаходжу розраду та потіху серед вигнання."

Життя Божого Сина на землі було виповнене стражданнями, які завершилися розп'яттям на Голгофі. "Я стався посміховищем всьому моїому народові... До переситу нагодував мене гіркощами, напоїв полином" (Плачі: 3, 14-15). Таке й саме було туземне життя духовної Матері, каже Марія, бо я невпинно співчувала Синові й у серці відчувала всі Його страждання.

В. Буженко

При Божій Трапезі

Одного разу у день першого Св. Причастя запитали маленьку дівчинку: "Що таке є небо?" Вона відповіла: "Небо — це перше Св. Причастя, що вічно триває." Отак маємо кілька хвилин неба на землі, коли гідно і побожно причашаємося. Тому варта нам користати з того, коли наше серце хоче щастя і раде б до того неба дістатися. Чому б нам не коштувати неба на землі?

Давніше вірні уважали за найгіршу церковну кару—заборону причащатись. Тому Папа Інокент ужив її проти царів Аркадія та Євдоксії за те, що вони прогнали з владичої столиці Св. Івана Золотоустого.

Великі та порядні люди все відносилися до Пресвятої Євхаристії з великою пошаною. Одного разу ішов містом у ґенеральськім убранні барон Ґерамб, який опісля вступив до Трапістів, найстрогішого Чина в Церкві, і побачив, що вулицею ішов священик до хворого. Тоді ґенерал впав на коліна серед дороги і коли побачив, що хлопці, які служили священикові, не поводилися чемно, то їх відпустив, а сам подався з священиком з Паном-Богом до хворого...

Люди повинні дуже цінити Св. Причастя. Головно все треба Христові щиро подякувати, щоб часом за нами не післано служачих зо свічками, як за одним паном послав Св. Пилип Нері. Він побачив чоловіка, що тільки що запричащався і просто пішов з церкви. Цей святий приказав служачим іти за ним зо

свічками. Коли пан здивувався, що то за процесія, то Святий сказав: "Приятелю, коли несеться Ісуса Христа поза церкву, то все треба йти зо світлом; ото ж повернися до церкви і віддай Ісусові щиру подяку..."

Пресвята Євхаристія це велике лікарство. Колись я читав, що був манастир Сестер, де ніколи не кликали лікаря. Як запитали Сестер, чим вони лікуються, то ці сказали: "Ми з великою вірою приймаємо Ісуса, просячи здоровя, коли це по Його волі, і стаємо здорові." А один дворянин, на запит цісаря Карла V, відповів, що він серед розкоші та розпусти королівського двору тримається чистим, тільки силою гідного Св. Причастя.

Знову ж ніколи самі собі, ні другим не відмовляймо Св. Причастя. Раз говорили пані про одну дівчину, що щодня причащалася, а одна з цих пань, мати двох дочок, каже: "Волію, щоб мої дочки повмирали скорше ніж мали б щодня причащатися." Священик, який чув ці слова, гостро скартав її за таку Божу образу. То було в червні, а 23 грудня 1918 р. померла перша її дочка, що мала 10 років, а потім 2 січня 1919 р. померла друга, що мала 18 років. Отак то Господь карає тих, що самі не йдуть і другим не дають послухати Ісуса, що каже: "Прийдіть до Мене всі, що є струджені та обтяжені!"

ГАРЯЧКА

Вже дві тисячі літ лікарі диспутують про те, чи гарячка є приятелем або ворогом людини. Назагал лікарі не певні про це, чи гарячка це познака хвороби, чи це вияв зусилля організму, щоб привести людину до здоров'я.

Що таке гарячка? Це симптом, що людське тіло скоріше продукує тепло ніж тратить його. Якщо в тілі забагато тепла, тоді людина має гарячку. Тепло зроджується з поживи, яка спалюється в клітинах мускулів. Витворене тепло зосереджується в судинах крови. Термостат, що є під мозком, регулює огрівальну систему нашого організму.

Що спричиняє гарячку? Різні речі, от хоча б журба, страх або пошкодження термостату через наростки або потовчення.

Чи гарячка небезпечна? Гарячка, яка походить з ушкодження мозку, є напевно небезпечна, бо може пошкодити мозкові, якщо дійде до 109 ступнів. Таксамо гарячка при серцевім ударі є небезпечна.

За винятком цих двох випадків, гарячка, що товаришить перестуді, не є небезпечна. Вона тільки виявляє, що людина приходить до здоров'я. Лікарі назагал не приписують ліків на гарячку, що доходить до 104 ступенів, хоча б тривала кільканадцять днів. Організм сам дасть собі раду без ліків. Гарячка скріпляє організм, щоб краще і швидше поборював шкідливі бакцилі.

Коли людина має гарячку, то не треба сильно накривати її та огрівати кімнати, щоб позбутися гарячки. Це дуже лихий лік, бо обтяжує організм, який уже так бореться, щоб позбутися надмірного тепла. Чому ще обтяжувати його вже й так не легку роботу? Отож людина, що має гарячку, повинна бути легко накрита і пробувати в розумно холодній кімнаті.

Що більше? Лікарі радять, щоб хворі на звичайну гарячку не лежали в ліжку, але спокійно пробували вдома і займалися звичайними зайняттями.

Лікарі щораз більше переконуються, що більшість гарячок це приятелі, а не вороги людини...

ДИВНИЙ ТЕСТАМЕНТ

В імя Отця і Сина і Святого Духа.

Слава Пресвятій Тройці! Слава Преч. Діві Марії! Слава за ту ласку, що я дожив довгого віку, при Божій помочі виховав діти на людей, що будуть корисні для свого народу, Церкви і держави.

Слава Св. Анголові Хоронителеві за те, що все життя беріг мене!

Не знаю, коли прийде моя смерть. Тепер я ще знаходжуся при здоровім розумі та памяті, тому роблю оцей тестамент:

"Прошу похоронити мене в вільнім гробі, а не на лоті. Зложіть моє тіло в деревяній труні. Оголосіть на радіо про мою смерть, щоб мої приятелі знали про неї. Вас, Друзі, прошу, не приносіть квітів на мій похорон! Квіти для живих, а не для померлих. Вони моїй душі й так не поможуть нічого.

"Якщо дійсно бажаєте віддати моїй бідній душі корисну прислугу, то прохаю вас: Замовте за мою душу одну Службу Божу! Якщо маєте змогу, то зложіть так само свою скромну жертву на якусь добру ціль, от хоча б Церкву, школу або якусь добродійну інституцію, щоб ласкавий Господь прийняв Вашу жертву за мою душу і простив мені мої провини."

Я написав цей тестамент моєю власною рукою.

9-го лютня, 1960 р. Данило Дума

Annunciation of the Blessed Virgin Mary

(April 7th (Mar. 25th)

THIS feast was established to commemorate the election of the Blessed Virgin Mary to be the Mother of God's only begotten Son, the second Person of the Blessed Trinity. Mary consented freely to the proposal of the Angel who brought her the happy news in the name of the Blessed Trinity.

If this feast occurs on Good Friday, the Eastern Church dispenses her faithful from the obligation of abstinence and the Divine Liturgy is celebrated, for it was the greatest day in our Lady's life. The Christians should rejoice at the Incarnation of the Divine Word and the elevation of Mary to Divine Motherhood which raises her above the highest rank of the Angels.

The feast of the Annunciation was introduced in the early times of Christianity. Saint Gregory Thaumaturgus who died about 273 spoke of it as an ancient feast.

Tropar

Our salvation begins today as the mystery hidden from all eternity is unveiled to us: The Son of God becomes the Son of the Virgin, and the archangel Gabriel announces happy tidings of grace. Let us therefore sing to the Mother of God: "Hail, Thou who art full of grace, the Lord is with Thee!"

Prokimen

Announce from day to day the salvation of our God.

Gospel

(Luke: 1, 24-38)

In those days Elizabeth, wife of Zachary, conceived, and for five months she dwelt retired, saying, "It is the Lord who has done this for me, visiting me in the days, to take away my reproach among men."

Now in the sixth month afterwards, the angel Gabriel was sent by God to a town of Galilee called Nazareth, to a virgin betrothed to a man called Joseph, of the family of David; and the name of the virgin was Mary.

The angel came into her presence, and said, "Hail Thou who

art full of grace; the Lord is with Thee; blessed art Thou among women."

She was much perplexed at hearing him speak so, and began to think what such a greeting might mean. And the angel said to her, "Mary, do not be afraid, for Thou hast found grace in the sight of God. And behold, Thou shalt conceive in thy womb, and shall bear a son, and shalt call him Jesus. He shall be great, and shall be called Son of the Highest. And the Lord God will give Him the throne of David His father. And He shall reign over the house of Jacob eternally, and His kingdom shall never have an end."

But Mary said to the angel, "How can that be, since I know not man?" And the angel answered her, "The Holy Ghost will come upon thee, and the power of the Most High will overshadow Thee. And, therefore, the Holy One who shall be born of Thee shall be called Son of God. And, behold, Elizabeth thy cousin, she too has conceived a son in her old age, and this is the sixth month with her who was said to be barren (sterile), for nothing can be impossible with God."

And Mary said to the angel, "Behold the handmaid of the Lord! Let it be done unto me according to thy word!" And the angel left her.

Instead of **"Dostoyno yest"**

O Peoples, announce a great joy to everyone, and you, Heavens, extol God's glory.

Irmos

Let no unholy hands dare touch the Virgin who has become a tabernacle of God: let instead the faithful joyfully sing repeating the angelical greeting: Hail, Full of grace, the Lord is with thee.

Prychasten

The Lord has chosen Sion, and was pleased to make it His dwelling. Alleluia. (3).

(from "My Divine Friend" Missal)

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

THE MEANING OF LENT

LENT is a salutary custom. It reminds us of our Lord's forty day's fast which preceded His public mission in the world as the Redeemer of mankind. "Then Jesus was led into the desert to be put to the test by the devil. Forty days and forty nights He fasted and after that He was hungry." (Mt. 4, 1-2).

Christ offered His fasting and hunger for the whole mankind for which later on He was going to sacrifice His life.

It is customary for countless Christians to do some penance during the Lenten season. But for whom are they doing it? Usually for themselves, that is, for their own sins. Very few follow the example set by our Lord Who came into the world, suffered and did penance for His earthly brothers and sisters.

The whole world is a great family whose Maker and Father is God, the supreme Ruler of the universe. Men do not live by themselves and for themselves. When God asked Cain about his brother: "Where is your brother, Abel?" Cain replied; "I do not know. Am I my brother's keeper?". (Gen. 4, 9).

Under Christ's new law there should be no Cains in the world, for we must be our brother's keeper, for He paid so much to open heaven to us. St. Peter does not hesitate to affirm: "You are bought with a great price." (1 Cor. 6, 20). St. Peter explains that this great price were not "... corruptible things,

like gold and silver . . . , but the precious blood of Christ." (1 Pet. 1, 18-19).

As Christ cannot save men without their cooperation, so He will not atone for our sins without our cooperation. We must do penance for our own sins and for the sins of our fellow men because we form one big family under Christ. As every good action performed by any member of this Family pleases God, so every bad action, that is, sin, displeases Him and provokes His anger.

Of course, God, being a loving Father of men, is not hasty in punishing His sinful children. To do them good and bestow His blessings, God does not always have to be asked for them. Although we do not realize it, more God's blessings come to us without our asking than are those we obtained by our prayers.

But when God decides to punish someone, He does it so unwillingly that — so to speak — He must be forced to do it.

The Bible relates the corruption which invaded the human race at the early stage of its existence. These were Noah's times. "When the Lord saw that wickedness of man on the earth was great and that man's every thought and all the inclinations of his heart were only evil, He regretted that He had made man on the earth and was greatly grieved. Then the Lord said: I will wipe from the earth man whom I have created — man and beast, crawling creature and bird of the air as well — for I am sorry that I made them!" (Gen. 6, 5-7).

In the midst of such general corruption there was a man, called Noah, who had three sons. The Holy Ghost says in the Bible: Noah was a just man, blameless among the men of his days. He walked with God. (Gen. 6, 9-10).

What was the punishment that God decided to send upon the sinful world? Deluge! Since Noah was God's man walking in His Commandments, the good Lord decided to save him. He ordered him to make an ark and in the meantime warn the people of the imminent punishment.

Noah did it. The people saw him building an ark, heard his warnings, but unfortunately they either refused to believe in them, or if they did believe, they did nothing to appease the anger of the Lord provoked by their sins. They even laughed at Noah and his warnings to do penance.

Although punishment was already decided upon, it took the Lord hundred and twenty years to execute it. In the meantime, the Lord had given men a chance to come back to their senses and — by doing penance — to save themselves from utter destruction which really befell them when a deluge covered the earth and wiped out its unrepentant inhabitants. "Every living creature on the earth was wiped out, from man to beast, from reptile to bird of the air. They were wiped out from the earth. Only Noah and those with him in the ark were left.' '(Gen. 7, 23).

God was also ready and willing to spare the sinful city of Sodom when Abraham interceded for its inbabitants, saying: "Will You destroy the good with the wicked? If there are fifty just men in the city?" And the Lord replied: "If I find that there are fifty just men in the city, I wil spare the whole place for their sake." (Gen. 18, 23-26).

Knowing the situation in the sinful city, Abraham was not sure that he could find fifty good people among some 50,000 of its inhabitants. So he bargained with the Lord, at first for 45, then 40, then 30, then 20, till he came to ten. "O Lord, be not angry," he said, "if I speak once more. What, if ten be found there?" And the merciful Lord replied: "I will not destroy it for the sake of ten." (Gen. 18, 27-32).

Unfortunately not even ten good people could be found in such a big city who would be willing to serve God with their whole hearts and do penance for the excesses of their fellow men. In consequence God kept his warning and the city was destroyed by fire which God sent from heaven. (Gen. 19, 24). He did not, however, forget the few good people who lived in that unfortunate city. The Bible says: "While God destroyed the cities of the region (Sodom and Gomorrha), He remembered Abraham and led Lot away from the catastrophe, when the cities in which Lot lived were overthrown. (Gen. 19, 29).

At present the world is bad enough. Whether we believe or not in the warnings which are coming from the Blessed Virgin —Lourdes, Fatima and others— we can be pretty sure that some day the punishment will strike the sinful men of today . . . There is so much disdain and contempt for God and His law in the present-day world. . .Crimes, divorces, planned parenthood, and juvenile delinquency are not exceptions, but rather a rule of today's life for countless men and women who take a "I don't care" attitude toward their Maker and God.

How can we help Christ to atone for the sins of mankind? St. Paul says: "I rejoice in the sufferings I bear for your sake, and what is lacking to the sufferings of Christ I supply in my flesh for the benefit of His Body, which is the Church." (Col. 1, 24).

We can help Christ by prayer, alms, a good Christian life, good works, faithfulness to our daily duties, and specially by accepting our daily crosses and offering them to Christ through the Blessed Virgin, Mother of Perpetual Help.

A pious lady suffered from a very painful disease which no doctor was able to cure. A friend paid her a visit and, pointing at the crucifix hanging on the wall, said to her: "Why don't you ask the good Lord to deliver you from your pains?"

The suffering lady replied: "How can I? You are showing me the good Lord on the cross and advise me to ask Him to free me from my pains? I cannot thank you for such advice. Jesus is suffering for all of us. How can I refuse to help Him in saving the sinful souls which would get lost forever if no one prayed and did penance for their sins? No, I will gladly suffer for Jesus because He has suffered so much for love of me."

PARISH MISSIONS

A. J. Colliard, S.J.

"IF only one soul is converted from sin and brought back to God," remarked a pastor to his visiting missionary, "this mission will have been worthwhile."

It is not rash to conjecture that during every parish mission not only one but several souls return to God. How can it be otherwise? For a parish mission is no ordinary religious exercise. It is a crusade, a rally, a drive, a campaign, a momentous spiritual event. It involves so many extra prayers, good works, and sacrifices on the part of parishioners that it is bound to bring down upon a parish an abundance of God's graces and blessings.

Occasionally the fruits of a parish mission are spectacular. A factory worker who had abandoned his religion for twenty-seven years was persuaded by his friends to make a mission. On the fifth evening he made a thorough confession. On the way home afterwards he told his friends how happy he was to be once more in God's grace. The next morning they heard that he had died during that very night. They thanked God for the mission.

However, for the most part the great fruits of a parish mission remain hidden in the secrecy of the confessional.

Mission time is mercy time. Never is God's forgiveness sought by so many and given so generously as during a mission. The confessional is the heart and center of every parish mission.

The sermons on sin and its punishment pave the way to the confessional. The presence of the missionary in the confessional sometimes gives confidence to the waverer.

"There are," said St. Thomas, "such as prefer to die in the state of sin rather than confess to a priest they know well." The Church recognizes this fact. That is why she insists on parish missions. And mission preachers recognize this fact. That is why, even when their nerves are frayed and they are exhausted, they are willing to sit patiently for hours cribbed, cabined and confined in a box. They know that mission time is mercy time, and they are anxious to give sin-ridden souls every opportunity to make their peace with God.

Crucial Time

Mission time is a crucial time. A parish mission places lax and lapsed Catholics at the crossroads.

Two thousand years ago Christ visited Palestine. And no person who came into contact with Him during His public ministry remained unchanged. To those who followed Christ, He was "the way, the truth and the life" bringing them closer to God; to those who refused to follow Him, He was a "stumbling block" causing them to fall further away from God.

In somewhat the same way during a mission Christ comes to a parish offering His special graces. And no member of a parish can remain unaffected by a parish mission, because no one can ignore Christ's offer of special graces with impunity. Those who make the mission are brought closer to God; sinners who refuse to make the mission confirm themselves in their estrangement from God.

There is, then, a vital urgency about a parish mission. It is a crucial time. Lax and lapsed Catholics instinctively feel this. They sense that there is something decisive about a mission, that it is a question of now or never.

A parish mission, therefore, helps fallen away Catholics by troubling their consciences and by stirring them up from their fatal complacency. It is specially during parish missions that long-standing habits of sin are broken.

Missionary Time

Mission time is missionary time. That is to say, a mission inspires Catholics to be apostolic; it inspires loyal parishioners to work at getting slackers to make the mission.

One zealous woman in the West contacted sixteen absentees during the first two days of a mission. Seven responded; then she had Masses said that God might soften the hearts of the other nine.

It is surprising how many people during a mission invite others, brush aside pretexts, supply baby sitters, bring friends in their cars. A mission seems to make Catholics keenly aware of the truth that, since the Church is by nature apostolic, zeal for the souls of others is part and parcel of the Catholic way of life.

Be Ye Perfect

It would be an error, however, to think that a parish mission is designed solely for the conversion of sinners.

Missions carry a message for devout Catholics as well. For those living sinful lives, the message of a mission is, "What doth it profit a man if he gains the whole world and suffers the loss of his soul?" For those liv-

---

First old maid (excitedly): "Oh, Martha, I'm going out with a used car salesman."

Second old maid: "What's the difference, as long as he is healthy."

ing good lives, the mission message is, "Be ye perfect as my heavenly Father is perfect."

The very best Catholics stand to gain a great deal from a parish mission. It affords them an opportunity to withdraw for a time from distracting social activities and entertainments in order to fix their attention securely on God. The review of the basic truths of Christianity during a mission strengthens their resolution to excel in the service of God; and the emphasis on the obstacles to salvation fortifies their determination to resist every temptation. A parish mission enables fervent Catholics to climb another rung of the ladder of perfection.

A feature of a parish mission that gives it special appeal is that it has the character of a mass movement. A parish mission is for everybody; for young and old, men and women, married and single; for ardent Catholics, average Catholics, periodic Catholics, ex-Catholics.

Some exercises and devotions appeal to a certain type of parishioner. Less eager Catholics, who prefer to follow the crowd, shy away from these. But they do attend missions and draw great profit from them.

Non-Catholics are also welcome. Many non-Catholics have lived for years without any solid religious convictions. Their lives are empty and aimless. They are disgusted. They seek some sure principles to lean upon, some definite guide to follow. The Catholic Faith is their answer. And while they may be ill-at-ease attending a regular service in a Catholic Church, they tend to feel at home in the come one, come all atmosphere of a parish mission. For this reason missions often result in conversions.

Whence comes the peculiar power of a parish mission? In large part it derives from the specific function of a mission — namely, to present to the faithful in a logical, unbroken sequence the fundamental, soul-shaking truths of Christianity.

It can not be denied that the mission sermons on Creation, Sin, Death, Judgement, and Hell answer a need.

Pius XII declared that "the preaching of the elementary truths of our Faith and of the last end of Man has lost nothing of its importance in these days; nay more, it has become more pressing and urgent. This applies no less to the preaching on Hell. There is a sacred obligation before God and before men to proclaim Hell and to explain it just as Christ Himself revealed it."

A parish priest may find it awkward to preach forcefully on these subjects before a congregation he knows and loves. But the mission setting lends itself to vigor in such matters. For the mission preacher is a man cast in a prophetic role. He is a man sent especially to bring congregations face to face with the stark realities of God's justice and man's sinfulness. And it is to the credit of mission preachers that they resist the temptations to be sweet, entertaining, and affable, and to soothe their listeners into a comfortable security so that they will say, "What a nice man! And what lovely sermons!"

We sometimes hear it said that modern Catholics are too sophisticated to be moved by the hell-and-damnation techniques of the past. We can grant that lucid arguments are more effective than violent declamation and that lurid details and an overbearing manner are unnecessary. But the fact remains that the special power of a parish mission always has and always will come from the stirring, even frightening, truths contained in the Gospels and from the forthright, emphatic manner in which the mission preacher proclaims them.

Effective Means

In 1617 St. Vincent de Paul preached a dynamic sermon in the parish church at Folleville in France. So many asked to go to confession that two extra confessors had to be rushed in from a nearby town. St. Vincent de Paul proceeded to take up the practice of preaching a series of sermons on the reformation of one's life. Then and there the modern parish mission was born.

In the next century St. Alphonsus Liguori, called by Father Faber the "Prophet and Doctor of Missions," developed the practice of giving missions into an art. The great founder of the Redemptorists left a blueprint for missions that has endured to this day.

When St. Alphonsus was forty-nine, Pope Benedict XIV issued a classic document on the subject of parish missions in which he eagerly gave them papal approbition because, as he remarked, he had seen with his own eyes what good they accomplish.

This month our present Holy Father indicates that parish missions remain one of the most effective means which the Church has at her disposal for the salvation of souls.

Take this month's General Intention to heart! Pray that during this winter throughout Canada parish missions may be numerous, well-attended, and fruitful.

"Canadian Messenger"

Many delicate compliments have been paid the fair sex by men subtle in speech, but the following comes straight from the heart of an illiterate Negro, who was married in the South by a white minister. At the conclusion of the marriage the groom asked the price of the service. "Oh well," answered the minister, "you can pay me whatever you think it was worth to you."

The Negro turned silently, looking his bride over from head to foot; then, slowly rolling up the whites of his eyes, said:

"Lawd, sah, you has done ruined me for life; you has, for sure."

* * *

Friends often asked Marie Corelli why she never married. "There is no need," she would reply, "for I have three pets at home which answer the same purpose as a husband. I have a dog which growls all morning, a parrot which swears all afternoon, and a cat which comes home late at night."

MY TROUBLED MARRIAGE

We have been married for almost seven years. My husband is a very good man. He works hard to keep up our home and takes care of our three children.

There is one thing, however, that troubles our marriage. The Church says that a wife must always obey her husband and never deprive him of his marriage rights. Does this mean at all times? My husband does not care whether I am sick, tired or pregnant. If I refuse, he beats me. May I sometimes deprive him of his marriage rights without committing a sin?

The problem of marriage rights can easily become a bone of contention between the marriage partners if they lack tact, kindness and loving understanding of their mutual privileges and duties.

The married couple should always remember that marriage is a Sacrament with three purposes: procreation of children, remedy for concupiscence and mutual help. The first purpose is essential. If the marrying partners excluded it positively, there would be no marriage at all because they would act against the express will of the Maker of mankind Who said to the first human couple, Adam and Eve: "Increase and multiply!"

As far as the remedy for concupiscence is concerned St. Paul has this to say to both husband and wife: "The wife has no right over her own body. That right belongs to her husband. The husband has also no right over his own body. That right belongs to his wife. Of this right do not deprive each other, except perhaps temporarily by mutual consent, that you may be free for prayer. Then resume your common life, lest in case of lack of self-control Satan tempt you."

Both partners would become guilty of mortal sin if they voluntarily and without a serious reason deprived each other of their marriage rights which are equal in both partners.

It is true that some married women are exaggerating their husbands' demands concerning marriage rights. But it is also true that some husbands may be completely inconsiderate of their wives' feelings in this regard.

Since marriage is a partnership, both husband and wife should find some way to keep both happy in these matters. Kindness, love and understanding of each other's feelings and needs is the best means for securing the lawful God-intended satisfaction in both partners.

It must be noted, however, that in some cases a wife may disobey her husband and deprive him of his marriage rights, for instance, when demands are made too frequently, when the husband is completely or almost completely drunk, when she feels sick or extremely weary, during the late pregnancy or within six weeks after child-bearing, etc. Under such circumstances the husband has no right and therefore the wife does not commit a sin when she deprives her husband of his marriage rights.

Similar troubles, although almost always attributed to wives' disobedience, do often stem from the lack of self-control in the husbands, from their harsh treatment of the wives, from their "I don't care attitude" toward their wives' feelings and their right to satisfaction.

Since a good and happy marriage is based upon mutual love and understanding, both partners should talk these things over with each other and make such decisions in these matters that both of them may derive the lawful pleasure which is God's reward for the hardships connected with the raising of children.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Did the Blessed Virgin compose the beautiful song of Magnificat 'My soul glorifies the Lord' or did she find it somewhere in the Bible?

The song sung by the Mother of God after the Annunciation when she visited her cousin Elizabeth is almost identical with another version of the well-known hymn sung by Anna, wife of Elcana, upon learning that she was to bear a child. For a long time she was barren. After many prayers the Lord heard her cries. She became the mother of the prophet Samuel. Upon learning of the happy news she sung the song: "My heart has rejoiced in the Lord..." (I Kings: 2, 1).

The Blessed Virgin knew this song because it must have been used during her stay in the temple and in early Jewish services of thanksgiving for the birth of a child.

Virgin Mary modified it a little when she gave her thanksgiving to God after she became the Mother of His only-begotten Son, our loving Savior.

2. What is a soul? If it survives the body, where does it go?

The soul is the spiritual principle of our life which survives the life of our body. The body is just the house in which the soul lives. Though the body will crumble and decay, the soul lives on forever because it never dies.

It depends upon your life on earth as to where your soul will go after you pass away. If you were a good Christian, that is, abiding by God's laws in your daily life, then you'll go to heaven. If you did not care about Christ in your life, you'll never see him. You'll go to hell. Since man was made for God, the greatest pain of hell will consist in being forever separated from Him. Christ tells us in the parable of the Rich Man in hell that there is a great gulf between heaven and hell which is uncrossable. After we cross the line of eternity that gulf becomes eternal.

If a soul is separated from God by sin during its life on earth, it can be bridged by repentance and confession. The salvation of our soul is the reason for being born. If we miss that opportunity, we will miss the whole purpose of living.

3. I would like to have the Gregorian Mass celebrated for my late Father. How can I do it? Where can it be said?

You can ask any priest to say 30 Masses in continuation for your deceased father, if he can do it. The pastors cannot usually accept such a burden because every Sunday and Holy Day of obligation they are bound to offer Mass for their flock.

The best thing to do is to send your request and offering to some monastery where there are several priests. They will gladly serve you and say 30 Masses for your late father. (You can send your request to

St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ont. It is a Redemptorist Seminary).

4. Why is it that I feel happy one day and miserable the next?"

Our earthly life is a time of spiritual struggle and striving after perfection. We are not in heaven yet. As long as we live on earth there will be sunshine and clouds.

A Christian is an alien on this planet. He is a pilgrim travelling to heaven. We should despise our petty worries and work on our spiritual progress. The struggle with passions, satan and the world must bring some weariness to those who are working for a happy eternity. Our reward will come after death if we save our immortal soul and return to our Maker. There will we find rest and peace which will fill our hearts.

5. My sister, who is a widow and an Episcopalian, asks me to accompany her to church on a special occasion because she feels so lonely. As a convert, who has tried the other religions, I judge that there is no danger of my intense love for the Catholic Church being weakened by going with her. Do I commit a sin by going?

You are never permitted to take active part in a non-Catholic religious ceremony, but are sometimes permitted to attend the ceremony for a good reason. If you were to accompany your sister frequently and regularly you would give the impression that you consider her religion as equal to yours, and that would be wrong. But in the particular situation which you mentioned you would not commit sin by accompaning your sister, as long as it did not prevent you from fulfiling your obligations to your own religion, and did not give scandal to others. It would be better, however, to ask your pastor's advice in such a case. You might also consider the possibility of inviting your sister to accompany you to your church.

6. A convert once told me: 'It is better to have a couple of children and give them everything they need, instead of having a lot of children and not be able to give them what they need.' Is this feeling true and what is the Catholic thinking?"

We can hardly call this a true feeling of Catholic thinking. In the first place, who is going to set norms of what children need? Secondly, it is good for children and, I might add, also for parents at times to be in need of things they cannot have that they might learn self-denial. Few people are willing to practice mortification unless there is a real necessity. It is true, of course, that parents have an obligation reasonably to provide for the child, and it is not right for them to think and live as though the community must take care of their children. They, after all, are the parents, and so are primarily responsible to God for the lives and the rearing of the children. It is not so much the question, then, of individual family needs as it is the obligations imposed by God's laws that govern families and family living. Each couple must decide in the individual case how these general rules apply to their family.

7. What is the nature of divine inspiration?

A person is said to be the author of the book who either himself or through another wrote the book from the beginning to end. In the case of the Bible it is obvious that God did not perform the actual task of writing the book, but used men as His instruments. Thus God is the principal Author of the Bible and men are the secondary authors, or the human instruments used by God. Accordingly, Sacred Scripture is said to be and is inspired because it has God as its author.

* * * *

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** His Holiness Pope John, in a message to 'Pax Romana,' international movement of Catholic students and intellectuals, said that to preach the word of Christ in a form adapted to the Oriental mind is a work of greatest importance to the Church. That's just what the primitive Church used to do.**** Communism is a religion without God and a revolution without liberty. **** Red Russia has recently abolished the Ministry of Internal Affairs, i.e. the MVD or Secret Police, which was once the NKVD known for its cruelty and ruthlessness. However, there's a catch, as is usual with the Soviets. There will still be MVD organizations in each of the fifteen Soviet republics. **** Cardinal Ottaviani was right in pointing an accusing finger at those who hurry to shake the hands of the Kremlin Reds. How quickly indeed some democratic leaders and politicians have forgotten the countless crimes committed by those very same hands! *** During Lent all over the archdiocese of Montreal there wil be a 'Grande Mission', i.e., there will be a mission preached in every parish. Its theme: The Fatherhood of God. His Eminence Cardinal Paul-Emile Léger is its initiator. The aim is to dissipate the indifference of Catholics to Christ's true teachings and bring back into the Church those who have drifted away. **** In order to deal from a position of strength, Red Fox Nikita is boasting of Russia's military might and even hinting at fantastic weapons. Well, be that as it may, but our democracies have all along had an incredible weapon at their disposal, namely the enslaved populations in the USSR. Unfortunately, our leaders have not as yet put said weapon to work. **** The USA sent Russia over 10 billion dollors worth of material during the last war. Russia wishes to settle her debt with a mere 300 million dollars. She won't pay because she uses her resources, not to ameliorate the standard of living of her own people, but to undermine our democracies by pretending to finance projects amidst the under-developed nations of Asia and Africa. **** The cold war has already turned into a kind of a "missionary" war, what with the East and West propounding the practical superiority of their economic systems and cultures. **** What is nowadays called 'Anti-semitism' is really anti-Jewry. An anti-semite would be not only against the Jews but also against the Arabs who are Semites too. **** A speaker in Montreal recently affirmed that 'anti-Semitism' is 'a disease of Christian democracy.' We could not agree less. What so-called anti-Semites object to mostly is the financial monopoly

and greed of Jewry in general. But no true Christian is a so-called anti-Semite. **** Sammy Davis Jr., the Negro entertainer, who was raised a Catholic, recently became a Jew. Following in the footsteps of Liz Taylor and Marilyn Monroe? Is it because the Jews control the entertainment world? **** Will the Synod of Rome with its reforms of the clergy serve as a model for other dioceses in the world? **** A recent liturgical revival in Protestantism is introducing the cross, central altar, vestments for minister and choir, stained glass, sculpture, and ecclesiastical furniture common in Catholic churches. **** For a Catholic faith is an assent to God's revealed teaching, but for a Protestant it is an act of confidence that God has spared him from hell and covered up his sins. The former is an act of the mind, the latter an act of the will and the emotions. **** One out of every twelve Americans is a Mason. **** Since its founding the Catholic Church has been the Mother of about five billion souls. ****

BARABBAS

"And he released him that for insurrection and murder had been cast into prison, whom they asked for; but Jesus he delivered up to their will." (Luke: 23, 25).

Was Barabbas ever free? Upon first thought we consider him fortunate. He had been released, yet the conscious fact that one who was innocent had paid the price remained. Barabbas would be ever aware of the price of his freedom. Painful recollections accompany visions of a boy taking a licking in school for something I had done. Multiply that remorse by the seriousness of the crime and we know, in part, the recriminations held against himself by Barabbas.

We can look back on this man who was bound to Christ by a debt which he could never repay and see ourself as "The Man for Whom Christ Died." "For all have sinned and fallen short of the glory of God." Since "the wages of sin is death" we must all stand in the Hall of Pilate and join with the crowd as they cry "Crucify Him." We need the death of Christ. It is through His death that we have freedom. When we meditate upon the remorse of Barabbas, "The man for whom Christ died," we hear the echo of the words spoken to David by the Prophet, "Thou Art The Man."

*** INDIA**

India's population will double by 1985. Nearly 800,000,000 people would then live in an area almost two-fifths the size of the U.S. Today India has 400 million.

* * * *

Take it or Leave it,

with good will that is

T. Bleech

IN recent months we have heard much about the secret letter of Sister Lucy which is to be opened in 1960. Much has been said pro and con. We know there is a letter and nobody other than Sister Lucy knows its content, not even the Holy Father. It is too bad that rumor and hearsay has contributed to this letter much that has no ecclesiastical substantiation.

Our small parish is fortunate in that one of its former pastors, a prince by birth, Father Nicholas T. Bonetsky, was appointed by Cardinal Tisserant as the Byzantine Catholic chaplain at Fatima, who is also the personal representative of the founder of the Blue Army in Fatima, Msgr. Colgan, and also vice-president of the International Blue Army and the International Council at Fatima, Portugal. He celebrated a Divine Liturgy on the feast of St. Nicholas and also on the following Sunday in our church of St. Michael the Archangel.

In his provocative sermon father declared that notwithstanding the furor and clamor surrounding Fr. Fuentes and that segment of the Catholic Press which rashly criticized certain aspects of the Fatima message the movement has accomplished much good. It seems that when the greatest good is being done the devil steps in to discredit and confuse the issue and people.

If you recall, a few years ago the secular press reported that the communists were changing their tactics again. Instead of merely criticizing and attacking the Church the members were urged to join Catholic organizations and to participate in church services and functions. Can it be wholly discounted that some outside element did not insinuate itself into the controversy in order to belittle the example and faith of the millions wo make pilgrimages at the shrine with exemplary fervor and devotion?

As Father Bonetsky correctly put it, "... if you were in Portugal and saw the good being done at Fatima there would be no need to worry. As much as a million pilgrims gather and undertake severe penances and suffer great hardships for the intention of Fatima."

It was edifying to hear that the Blue Army has a world membership of 35 million. A great army of Mary praying for peace and the conversion of Russia, fighting the might of

SAINT GERARD

Edward Lumley-Holmes, CSSR.

A YEAR after that most lovable Pope, St. Piux X, was elected Vicar of Christ upon earth, he presided over his first canonization ceremony. Two saints were to be canonized — one of them Gerard Majella.

It is interesting to note that only twice in the eleven years of his Pontificate did St. Pius X raise Saints to the Altar. Once in 1904, when St. Gerard was canonized, and again in 1909 when of the two Saints one was another Redemptorist — St. Clement Hofbauer.

There was great rejoicing in Rome when Pope St. Pius X proclaimed Gerard Majella a Saint. But it was not limited to Rome, nor to the Redemptorist Congregation to which Gerard belonged. It was not even confined to the south of Italy where Gerard had spent the twenty-nine years of his life.

The hundred and fifty years that passed between the death of Gerard and his canonization had witnessed the steady growth of devotion to him. People of every class in every country had experienced the power of his intercession.

The whole Catholic world, therefore, rejoiced when Pope St. Pius X proclaimed that St. Gerard was in Heaven.

A group of Redemptorist Fathers and Brothers were received by Pope St. Pius in audience shortly after the Canonization ceremony. The Holy Father spoke of St. Gerard:

"St. Gerard is a most attractive Saint," he said. "All the Saints shine by the beauty of their virtues. But St. Gerard has a special splendor since he reached such holiness in the humble state of a worker."

Those words of St. Pius contain a special lesson for Mothers. For like them, Gerard spent most of his life looking after the 'house' — in this case a large house, the monastery. He knew what it meant to ply the needle, to mend clothes, to prepare an endless round of meals, to wash countless dishes, to sweep and dust, to answer door-bells — in a word, he was familiar with all the chores mothers know so well.

Yet, as Pope St. Pius pointed out, it was by these very means that Gerard attained great heights of sanctity. He regarded the work he had to do as porter, tailor, cook, house Brother, as work to be done for the love of God.

Mothers of families must seek true holiness by those same means, in the same generous spirit. The work of bringing up a family, running a home, does at times get monotonous, wearisome, dull. But if every task is approached as something to be done for God, it immediately takes on an importance that is eternal.

BIBLE — MIRACLE-BOOK

The Italian Sisters of St. Paul are visiting the Communist worker centers, utterly hostile to the Church and clergy. At the end of the meetings the Bibles are distributed to the participants.

Upon visiting the family of a worker, the Sister was asked by the wife: "Sister, give me that wonderful book you gave to my husband. He used to swear like a Turk, never went to Mass, refused to confess. Since he has been reading that book, he no longer swears, doesn't get drunk, no longer goes to the Communist party center and every Sunday goes to Mass and receives Holy Communion."

An Irishman was taken to court for failure to support his wife. The case was a plain one against the man. The judge asked the wife, "Have you any other means of support?"

"Yes, Your Honor, I have to tell the truth. I have three."

"What are they?" asked the judge.

"Me two hands, Yer Honor, me good health, and me God."

Years ago I passed a group of boys playing on a vacant lot; I hailed them, "Hello there, fellows." One little lad shouted back a kind of fresh, "Hello there yourself, Mister."

Another boy corrected him in a stage whisper. "Shut up, Freddie, that is not a gentleman, he is a priest."

M. Schudlo, CSSR.

Dangerous Courtships

MORE and more young girls are getting into trouble in these days "of freedom." They complain of their parents who are strict, but not too strict to prevent their daughters from innumerable pains, shame and disillusions.

When should a girl start going steady with a fellow who seems 'crazy' about her? Courtship is a very serious thing. It means preparation for a possible marriage which will start a new family unit.

What does it mean to "go steady?" Going steady means excluding every other girl or boy except your one-and-only. But how can a 16 or 17 year old boy or girl know "the one", if she or he starts when they are still freshmen? They did not try the others... Who wants to buy the first pair of shoes if he did not try them on?

Going steady may fascinate some youngsters. But do they realize that such a premature venture is dangerous, unhealthy and utterly unsafe?

When the moral thermometer is low — as it usually is because of the lack of a solid Christian education — going steady can and probably will lead two unexperienced youngsters into trouble, very serious one.

They say that they intend to get married. Yes? But are they ready for such a thing? Marriage failures, divorces and disertions clearly show that many youngsters are not.

Besides, going steady does not mean getting ready for marriage, but rather for trouble, because it exposes two children to superhuman temptations which they usually cannot fight off.

Boys taking the girls out expect them to pay for a pleasant evening with petting, kisses and other favors which no decent girl can allow. Many girls are afraid that if they do not yield they are predestined to become wallflowers, being left home with their knitting. That's why they are heading for trouble, because it takes a very strong Christian character and a lot of God's grace to control a foolish heart. But this grace will be denied to those who expose themselves to unnecessary dangers. And early dating or going steady can surely be rated as "unnecessary" tempting God who says: 'He that loves danger will perish in it!' (Eccli. 3, 27).

"Will you pet or not?" the

girls are asked by their 'steadies' on doorsteps, back porches or in parked cars. At first the girl is afraid and scared. He insists. She begins asking herself with her head spinning: "Can it be wrong when it seems so right at the moment when darkness prevents both of them from being caught?"

Troubles are like photographs. They are developed in dark places. Petting in a car surrounded by darkness means asking for trouble. Prolonged kissing is the first step toward the precipice. It whets the appetite, especially in the boy. It means to warm up the engines in preparation for a trip into the precipice of sin and loss of virginity.

Once the engines are warmed up, the situation deteriorates rapidly. The necking couple goes too far without really wanting it. How many girls say with tears in their eyes: "I really did not want it!" We should ask them: "If you did not want it, who asked you to warm up the engines?"

Practical advices:

1). Youngsters should be taught at school, or rather at home, that courtship is not for freshmen. Courtship is a preparation for marriage. Since freshmen cannot get married for years, they must avoid going steady, or else they will be in trouble, serious trouble, before they realize it.

2.) Going steady is meant for those who have a serious intention of getting married, and are able to do so. Since youngsters do not and cannot seriously contemplate an early marriage, they must keep away from tempting situations, avoid overparking, not to invite boys when nobody is home, stick with the gang at dances and parties, etc.

Some poor "chicken" replies angrily: "If I follow your advice, I won't be popular!" Nonsense! The young wolves despise the easy-going chickens. They are just trying to see how far a girl is willing to go. Stop short and they will respect you and, later on, will probably marry you, just because you were strict with them! When a decent boy contemplates marriage he starts looking for someone, but that "someone" must be a person he can respect and trust. Generally speaking, not all boys are angels, but most of them are looking for one when they decide to get married.

Helen was a freshman in a college. She was a beautiful girl. Despite the general trend toward going steady she was not afraid to be out of fashion. "If the boys don't like it," she used to say, "that's their tough luck. The evening dance would stop being pleasant, if I were expected to pay the boy who took me

out in that coin."

When Helen's over-anxious companions did or had to get married before completing their college, Helen finished it, got a job and when she was 23, she met a young doctor and became his loving and innocent wife. When Helen asked her husband why he married her, Mike replied: "Too many girls I met threw themselves too eagerly at my head. Helen, you were what I have always wanted. You are good, strict and God-fearing!" Helen smiled at her adoring husband and said: "It was worth waiting for."

3). A girl should not believe everything a "wolf" may tell her. If he loved her he would respect her conscience, faith, and virtue. This is the right answer to the insistant demand: "Prove your love!" The girl proves her love when she keeps the man whom she intends to marry away from sin and temptations.

The same stands good for the boys. A boy who loves a girl would sooner cut off his right hand than hurt her Christian feelings. There is no love in a man who asks the girl 'he loves' to offend God, surrender her virtue, throw away her self-respect and risk getting into trouble. Is this the best he wants for you? If he wants it, it's not what's best for you. It does not sound that he does. What he really wants is a thrill he can brag about at the girl's expense.

If the man really loves the girl, let her ask him to prove his love by marching her to the altar pure as a dove and innocent like an angel.

If the boy does not like it that way, give him up. Did not our Lord say: "If your right eye tempts you to sin, pluck it out and throw it away. It is better for you that one of your members should perish than that, body and soul, you should be thrown into the infernal pit!" (Mt. 5, 29). The Lord says to do the same with a scandalizing hand. And we may add: "Do the same with a scandalizing man, that is, with a boy-friend who tries to lead you into sin and hell!

THE GOOD WE MIGHT HAVE DONE

Some day, when time for us is past
And when our course on Earth is run,
We'll look back from the other shore
And see the good we might have done.

How easy now to live for self,
For food to eat and clothes to wear,
And never listen to the moan
Of fellow humans in despair.

How thoughtlessly we pass along,
Unmindful of a brother's need,
When we might help and blessed be
By doing some small, kindly deed.

An interest in another's woes,
A word of cheer, a friendly smile,
Will brighten someone's lonely hours
And also make our lives worth while.

So let us seek to serve and give
While shines for us our earthly sun;
Lest we look back with vain regret
Upon the good we might have done.

Albert Maglum.

UNCHANGING FAITH

ONE of the strongest evidences for the truth of our Catholic faith is the stability and unchangeableness of the dogmas which the Church proposes for our belief. Such stability was necessary in order that the promise of Jesus Christ might be fulfilled: that the forces of hell would never prevail against His Church. In other words, His Church would remain a pillar of truth.

Tyrants have attempted to destroy this Church of Christ. But all their efforts, all their violence failed to accomplish their purpose. On the contrary, they suceeded only in increasing and multiplying the number of faithful.

Heretics, also, strove to undermine the faith with their errors. Their attacks were even more insidious than those of the persecutors. For they came not from without, but from within the Church itself; still they could not annihilate her. If she suffered a loss in one section of the world, God compensated with an increase in other parts of the world.

No other religion or sect can point to such constancy and stability of faith.

The continued existence, for instance, of the Mohammedan religion is due, not to its constancy of faith, but to the corruption of morals. Nor has the Mohammedan religion ever endured the struggles for existence to which the Catholic religion was subjected. It flourished only in those regions where the Turkish sultan reigned, where no one opposed it and revealed its errors.

Although stoutly maintaining that they are followers of Mohammed, the Mohammedans still disagree violently among themselves. So much so that their sects now number more than sixty. This is not surprising, for Mohammed himself contradicts himself openly in his Koran. In one place, for instance, he affirms that anyone can be saved in his religion; in another place, he denies this.

Again, he maintains in one of his writings that Christ was crucified on the cross; in ano-

ther, he says that someone else was substituted for Him on the cross. I could enumerate six hundred contradictions of this kind in the writings of Mohammed.

What of the continued existence of the Jewish faith? It is due, I contend, not to the constancy of the Jews and the doctrines which they profess, but to their obstinacy. The Scriptures themselves predicted, several centuries before, that this obstinacy would be their punishment for rejecting the law of grace and for unjustly taking the life of their Redeemer.

Now the Jews behold the predicted punishments descending upon them. Their temple, their priests and sacrifices have been taken from them. They have been expelled from their country and have been cursed among all the nations. Can this be called constancy? Rather, this is but the fulfillment of the prophecies of the Scriptures.

Let us now turn our attention to the remaining sects separated from the Church of Rome. More than 305 heresies have sprung from her. Many of them, even though protected by princes and rulers and defended by the preaching and writings of learned men, have scarcely left a memory or trace on the pages of history.

True, there are some, such as the followers of Luther and Calvin, which flourish in many places. But I challenge you to find among them any stability or unity in matters of faith. Both the Lutherans and Calvinists, for instance, are divided into many sects; these, again, are subdivided among themselves.

Such a lack of unity and constancy among the reformers is not to be wondered at. For the Protestant reformation was spawned in pride. In their pride the heresiarchs divested themselves of the obedience due to the Church. In like manner their disciples stripped themselves of the obedience to their teachers to form new systems and new sects.

Space does not permit an enumeration of contradictions in doctrine to be found in the writings and sermons of Luther and Calvin. Let me cite but a few. Luther uttered a thousand contradictions concerning justification, the virtue of faith and the number of the sacraments. Concerning the Eucharist alone, thirty disagreeing statements have been found in his writings. Calvin, too, many times changed his opinions concerning the Eucharist. George of Saxony, in Luther's own time should remark that the Lutherans did not know today what they were to believe tomorrow. Such contradictions suffice to prove that these impious teachers have handed down false doctrine. For even one case of disagreement is enough to show that they were not imbued with the divine spirit.

On the other hand, the stability and unity in matters of faith which the Catholic Church has enjoyed from the beginning, prove that she is the true Church founded by Jesus Christ. She has been the same at all times. The same truths which we believe today were believed in the first centuries: freedom of the will, the power and number of the sacraments,

the real presence of Jesus Christ in the Eucharist, the invocation of the saints, the veneration of their images and relics, the existence of purgatory.

The Church that has been true from the beginning and will always be true. As there is one true God, so there is one true faith and one true Church of Jesus Christ which transmits that faith to us.

The fact that, in the course of centuries, the Church has defined dogmas which had not previously been defined, does not justify the conclusion that the Church has not always been the same. This does not show that the Church has changed her dogmas. It reveals that, supported by Scripture and tradition, the Church has declared certain truths to be articles of faith, which, though they had always been contained in the deposit of faith, were not publicly declared to be so contained.

It is certain that the Church of Rome is the only Church founded by Jesus Christ. Should anyone care to deny this, let him say which that first Church was. This seems abundantly clear from the very fact of the separation of the heretical sects from the Church of Rome. For they departed from her for no other reason than the Church's refusal to countenance any change in her dogmas.

Therefore, the Church of Rome is the only true Church of Jesus Christ. All others are false. As St. Jerome said: "From the very fact that they were instituted afterwards, they point themselves out as those whose coming the apostle foretold," that is, as false prophets and teachers.

About all that most people learn from their mistakes is how to become expert in making excuses.

* * * * *

A sneeze is just a sniffle exceeding the speed limit.

* * * * *

To escape criticism do nothing, say nothing, be nothing.

* * * * *

Gentleman: One who can disagree without being disagreeable.

*** ORIGIN OF THE ESKIMO**

THE American Eskimos were the first Americans to settle in this country. They came from Inner Asia through the Kamchatka straights thousands of years ago.

* * * *

She: "Where did you learn to kiss like that?"
He: "Siphoning gas."

MARRIAGE ANNULMENTS

IT IS unfortunate that year after year a clarification such as follows has to be made. But every year wrong judgements based on mis-information continue to be made about the work of the Roman Rota, which is the highest marriage court in the Catholic Church. The old lies never seem to die, and Catholics themselves sometimes unthinkingly repeat them. We mean such charges as this: "Anybody can get a marriage annulled, if he has enough money to take his case to the Rota."

The annual report of the Rota has just been submitted, and it showed that 258 marriage cases were handled during the year 1956. About two-fifths of the people who asked the Rota for a decision annulling their marriage were unable to pay court costs. These charity litigants got a larger proportion of favorable decisions than did the paying suitors. This one fact alone should serve to silence those who pretend that money is essential to get a hearing in Rome. It is only right and just that if litigants in court can pay court costs, they should do so. In civil courts, this is taken for granted. It should be taken for granted in ecclesiastical courts as well. The fact that the Rota did almost half its work in marriage cases without any such reimbursement should be impressive to any fairminded person.

Why and how should the Rota work? It might be compared to the U.S. Supreme Court in its function. An American citizen can appeal his case through the courts to the highest court in the land. Where the situation warrants it, a Catholic has a right to such an appeal to his own high court. Let us suppose a girl is forced into a marriage under the influence of grave fear. This fact (if it can be clearly proved) makes the marriage invalid from the very start. Usually the diocesan marriage court will be able to handle such a case. But occasionally there will be an appeal made from the lower court to the higher.

What the Rota will do in such a case is carefully examine all the facts, and without prejudice or favor, hand down its decision. In 1956 half the decisions upheld the validity of the marriage bond.

Gambling against odds

Catholics are pretty well accustomed to hearing sermons against "mixed marriages," which means the marriage of a Catholic with one not of his own faith. Most pastors touch on the subject from their pulpits at least several times a year. At the time of a parish mission there is sure to be a blast by the missionary. Moreover, the average pamphlet rack contains one or more booklets on the matter.

The thinking of some Catholics is, of course, that "priests have to talk that way." In reality, any priest with pastoral experience speaks in this matter very much from the heart. Enough trouble and sorrow is brought to him to convince him beyond shadow of a doubt of the dangers inherent in such marriages.

Several months ago the editors of 'Ave Maria' conducted an exhaustive survey in this field. The conclusions they reached are based not on mere theory, but on cold, hard statistics, scientifically reached. Here is a brief digest of the findings:

Mixed marriage frequently leads to the loss of faith of one or both of the spouses, as well as of their children.

The divorce and separation rate is about three times higher in mixed marriages than in marriages where both parties are of the same faith.

The best evidence we have indicates that in the United States the promises made in mixed marriages that the children will be raised Catholic are not kept in about 30 percent of all mixed marriages.

A study made by the bishops found that about 30 percent of Catholics involved in a mixed marriage become lost to the faith.

The children of mixed marriages frequently suffer loss of faith. One YMCA survey found that where one parent was Protestant and the other Catholic, only 34 percent of their sons were practicing members of either faith.

We are not, of course, contending that is is impossible for a mixed marriage to be a happy one. In some cases the adjustment is readily and cheerfully made, and the faith kept strong. But certainly one is amply justified in pointing out that in a mixed marriage the chances of making such an adjustment are much slimmer; that the possibility of losing the faith is much more real.

These are realities which young people should face up to. A truly happy marriage is a difficult achievement under the best of circumstances. Should there not be very serious thought before multiplying the odds and gambling a life's happiness on a long shot?

The Liguorian

The names of our known stars have the names of the following origin: Arabic 54 per cent; 4 per cent Persian; 21 per cent Greek; 11 per cent Latin; 7 per cent unknown and 3 per cent modern.

Those who are advancing in hope bear the Cross of Christ willingly, but those who are consumed with charity embrace it with ardor.— St. Bernard (1091-1153).

If the Memory Lingers on...

"Eating out today?" red-headed Barb called out over the lively lunchroom chatter to the two stenos who were slipping into their coats.

"Yes, I don't know what the occasion is, but Bea is treating me to lunch," came Marie's reply punctuated by dabs of powder puff and quick strokes of her comb. "And you know me, I never refuse, especially when it's this close to pay day! Bye, see you later."

Once they were out in the privacy of the empty corridor, Bea stopped abruptly with, "You're going to drive me crazy, hon, if you don't tell me why you're quitting."

Marie's only answer to her dire threat was a happy chuckle, and, "Oh, so I have you worried, have I? Let's hurry or we'll miss the elevator... and I'm starved."

Beatrice didn't give up easily. As they sipped their tea and did justice to the apple pie, she returned to the charge. "Come on, Marie, out with it. Why are you quitting? You'll never find a nicer boss than good old 'Pudgey,' nor a nicer pay cheque!"

"Oh, I wouldn't be too sure about that. 'Pudgey' is grand and I like my work and I'll miss all you wonderful girls dreadfully, but..."

"Well, why go?"

"Because I have to," insisted Marie.

"Have to? ? ? Why?"

"Sorry, but that's a secret," smiled Marie mischieviously over her teacup.

"Well, where in the world are you going?"

"Away..." teasingly replied Marie.

"Oh, stop being difficult. Away where?"

"Ever hear of Grimsby?"

"Grimsby! ! ! Do you mean to tell me you have a job in that sleepy little village? You'll be bored to death."

"I hardly think so. The work is going to be very, very different," was the reply.

"I give up. I'll hire Sherlock Holmes to solve this one. Oh, say, we'll have to hurry or 'Pudgey' will think you've already caught the train to Grimsby."

"Forget about Sherlock, when I get settled in Grimsby I promise to write and let you in on my secret."

Three months later, Bea received the letter with the Grimsby postmark. It couldn't be true. She read it three times. She couldn't believe it. Marie had left a good position, a happy home and family, her friends to enter the convent — of all places! Bea had never heard of the Missionary Sisters of Christian Charity. Have you?

Who are they? In May, 1946, the hopes and dreams of a zealous, heroic priest, the Very Rev. Father M. Romanovich, O.S.B.M. started to come true. On that day, the first two Missionary

PLANNING PLEASANT PLAYTIME!

Catholic Camping is Catholic Action. Months ahead, Camp Counsellors and a Missionary Sister plan for a fun-packed children's summer camp.

Sisters of Christian Charity received their religious habit and a new, modern Community in the Ukrainian Catholic Church became a reality in the little Ontario town of Grimsby.

Our aim is to strive for the greater glory of God and the sanctification of our own souls and to save the souls of others through Christian charity and mercy. But we cannot lead others to know Christ unless we know Him intimately ourselves — unless our lives are steeped in love for Him. So the first years in the life of a Missionary Sister are devoted to this "growing in love and virtue and in intimacy with Christ." This is done in the postulancy and the novitiate. These two and a half years of the future Missionary Sister are years when a new life — the religious life — blossoms forth and takes root. They are happy years of study and preparation for God's work.

What might be your work if you decided to become a Missionary Sister? Well, you might teach little hearts and minds to know, love and serve their God. You might teach in a bright classroom, in a church, in dimly-lit hall or someone's home — or even out under God's blue sky at a summer camp.

You might visit the homes of the poor and bring them clothing, food, comfort, the knowledge of God.

You might guide eager teenagers in sodalities, clubs, hostels, or through retreat work.

You might nurse the sick, take care of the aged.

In a Missionary Congregation such as ours, with its wide variety of service, every talent, ability and skill may be utilized for the spreading of Christ's

kingdom. So much could be done for our Ukrainian people, if only there were enough willing hands and hearts.

Is Jesus calling YOU?

It is the girl who would have been a success in the world, the girl who laughs and loves life, the girl who was popular, and whom the world-wise thought had gone mad when "she buried herself in the convent"; this is the girl who makes the best religious! The girl of practical Catholic faith is the girl who can become a sister — not the melancholy maid who walks in gloom, nor yet the emotional devotee who lives from one new devotion to another.

Many a "tom-boy" has hesitated at the thought of entering the convent because of the terrifying lists of "Shalt nots." "No more dancing, no more swimming, no more good times — not for me!" Listen to one such tomboy who overcame her fears and entered religion. "Sister, you were right. I do not miss them as I thought I would. I am too busy to think of those distractions I used to call pleasures, and I have so much else to fill my mind and heart instead. They are joys never dreamt of, companions who are dearer to me than all save my own parents, little ones in my classes whom I love with that love I once thought I would squander on my own. And Sister, the Lord is here."

Forget if you can these blue-cloaked figures who daily hurry out to their classrooms. Try not to remember Sister standing in the low church basement with fifty bright eyes upon her face as she tells again the beautiful story of God become a little Babe in Mary's arms. Close your eyes so that you may not see the radiant happiness that beams in her eyes as her class of First Communion receive Jesus for the first time. Forget the messenger who brings in a bulging bag of clothing to the house of the poor. Try to blot out the memory of the enthusiasm of that young Sister teaching the campers a new game. Close your ears to the voices of children in glad procession to the altar of Mary; — for this is the work of the Missionary Sisters of Christian Charity.

But if you can't forget — if the memory lingers — write to the Motherhouse, Box 909, Grimsby, Ontario, —or better still come and see.

— COLLECTIVIZATION: "To conceal the failure, people had to be cured, by every means of terrorism, of the habit of thinking and judging for themselves... to assert the very opposite of what their eyes told them."

LEAVING A WIDOWED MOTHER FOR MARRIAGE

Donald F. Miller, CSSR.

My mother has been widowed since I was one year old, is now in her middle fifties, and works for a very limited salary. She has been an outstanding example of Catholic motherhood all these years and has done everything to provide for me. I am 24 years old, and often think of the possibility of getting married some day, even though I have no serious girl friend at the present time. If a serious possibility should arise, I would feel very guilty about leaving my mother to live alone. Though she is in excellent health now, I would worry a great deal lest she should become ill some day and be unable to work at all. All these things run through my mind and make me wonder about the moral aspects of a son leaving his mother in a situation like this to start a home of his own. I have my mother's encouragement to do this, if the right time for marriage comes, but I want to be practical about it. Can you help me?

There is such a thing as a man's dedicating himself to the care of his widowed mother and making a kind of vocation out of this work. (The same may be said for a daughter.) However, the decision to do so should be based upon the solid spiritual motive that the sacrifice of marriage involved will be turned into an offering of love for God; it should be accompanied by the strong resolve that, as long as there is a firm determination not to marry, the dangers of steady company keeping will not be entered; and finally, the person who makes a decision must build up strong habits of spiritual activity, such as daily prayer and frequent reception of the Sacraments. Without all these safeguards it would be a dangerous decision to renounce marriage in order to provide for a mother who is not in need at the present.

Is there any real obligation for a man or woman in the situation of the one who wrote the above letter to make a decision of this kind? The answer is no. First of all, because it is possible for a man in this situation to marry and still be able to come to the aid of his mother in any real necessity. Secondly, because God may make it clear, through the inclinations and opportunities of a grown man that He wants Him to enter a special vocation and to take up responsibilities other than that of directly and solely providing for the distant future of his mother.

If this were not so, few loyal sons and daughters could ever feel free to enter a marriage of their own or the priesthood or religious state. It is always possible to worry that perhaps 10 or 20 years from now a mother or father will be in need. It would signify a great lack of confidence in God for adult individuals to make this vague future possibility a reason for renouncing a vocation to which they seem to be called by God.

In general, we would say that too often grown sons and daughters permit emotional ties to one or both of their parents to stand in the way of their fulfilling a vocation of their own. Sometimes parents themselves selfishly maneuver and conspire to hold on to their adult sons and daughters, even when God is obviously calling them elsewhere. (In the case here presented, the mother seems to be free from such selfishness.) Very often this sort of things leads to frustration and bitterness in the later years of those who have deprived themselves or been deprived of a life work of their own. In some cases it leads to the awful bondage of habits of sin.

Therefore we say to the man who presented the above problem, and to all in similar situations: As long as you are free to do so, dedicate yourself to the care and happiness of your good mother. But lead a normal life. Mix with people; go out with girls; pray that God will make His will known to you. If eventually you are strongly attracted to marriage, accept that as your vocation and have confidence that God will not permit your mother to suffer unduly because you did His will. If you decide to stay with your mother, spiritualize your motives and your whole life and make this a vocation that will keep you close to God.

(The Liguorian)

Teacher: "Why didn't you answer my questions?"
Pupil: "I did. I shook my head."
Teacher: "Did you expect me to hear it rattle from here?"

"Now be sure," the farmer's wife cautioned the druggist, "to label them bottles plain; which one is for the horse, and which one is for my husband. I don't want nothing to happen to that horse before spring plowing!"

Pessimist: One who, when he has the choice of two evils, takes both.

* * * * *

Optimist: One who looks out in the dark and sees a light which isn't there.

* * * * *

Bore: A man, who, when asked about his health, tells you all about it.

* * * * *

Self: What you are when you think nobody is looking.

* * * * *

Diplomat: A man who remembers a woman's birthday, forgets her age.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, CSsR.
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 3.
Volume XXXII, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Великий Піст ____ о. А. Галандюк 1
Місячне Намірення Ап. Мол. ___ о. С. Б. ЧНІ. 2
Святий Теодосій Печерський
о. М. Щудло, ЧНІ. 6
Плащаниця з Торіно
Л. М. Сомаруга-Наталі 9
Неоцінений Скарб ____ о. Р. Хом'як, ЧНІ. 14
Підхід до Соціяльного Католицтва
о. Б. Курилас, ЧНІ. 15
Ликуй, Княгине ____ 17
Хотів би ти знати? ____ 18
Родинна Любов ____ о. В. Зінько, ЧСВВ 20
Я була рабинею наркотизму ____ М.Щ. 22
Потреба Молитви ___ о. Н. Якимишин, ЧНІ. 26
Модерні Самогубства ___ о. М. Щудло, ЧНІ. 27
При Божій Трапезі ____ В. Буженко 30
Дивний Тестамент ____ 32

Annunciation of the Blessed Virgin Mary .. 33
The Meaning of Lent 35
Parish Missions ..... A. J. Colliard, S.J. 38
My Troubled Marriage 42
I'd Like to Know 43
Stars in Your Mental Sky
Father Nick of Montreal 45
Take it or Leave It ..... T. Bleech 47
Saint Gerard .... E. Lumley-Holmes, CSSR. 50
Dangerous Courtships 52
Unchanging Faith 55
Marriage Annulments 58
If the Memory Lingers On 60
Leaving a Widowed Mother for Marriage
Donald F. Miller, CSSR. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ЙОСИП ШМОНДЮК

VOICE

В. Буженко

Христос не тільки помер...

РИМСЬКИЙ намісник Венустіян покликав на суд Св. Савина, єпископа міста Сполето в Італії, і сказав:

— Як ти смієш накликати людей, щоб покинули віру в богів, а вірили в померлу людину?

Ти знаєш, що Він помер —, відвітив єпископ, — але й не забувай, що Він третього дня із гробу воскрес!

— Одначе мусиш —, сказав намісник —, вибирати: або принести жертву богам або умерти серед терпінь, а потім воскресай собі як і твій Христос...

Святий відказав: — Моє бажання є: вмерти і воскреснути як мій Господь!

Єпископ розповів про славу Спаса свого. Трибун Лукій приказав його бичувати, аж доки Святий не скінчив своєї земської мандрівки.

Ось тут бачимо живий приклад тої непохитної віри в Христове воскресіння, що дало стільки сили витерпіти муки і направду отримати тую славу, що Господь не тільки для Себе, але для всіх Своїх послідувачів приготовив.

Щоб скріпити себе в цій потіхи повній правді і набрати більшого підбадьорення в Христовій службі, ми собі коротко відсвіжимо в памяті правду Христового воскресіння.

Що Христос устане з гробу, це було вже давно предсказане. Найгарніше мабуть про це каже Євангелист Старого Заповіту, пророк Ісая: "Господу вгодно було Його (Христа) вбити, то ж віддав Його на муки; але як Він принесе життя своє на жертву примирення, то й побачить потомство довговічне й рука Його доведе волю Господню до щасливого успіху. Вдоволений споглядатиме Він на працю життя свого, а ведучи до пізнання Його (Бога), Він, праведник, слуга мій, оправдає многих; гріхи ж їх понесе на Собі." (53, 10-11).

Христос ще за Свого туземського життя кілька разів заповів Свої страсті, смерть і воскресіння, і то не тільки учням, але й

Своїм ворогам, яким пригадав побут пророка Йони в лоні кита і відбудову святині по трьох днях.

І врешті направду-воїстину-воскресає, бо ангел каже жінкам мироносицям: "Не лякайтеся, знаю бо, що шукаєте Ісуса розпятого. Нема Його тут; устав бо, як казав" (Мат. 28, 5-6). Христос зявився Магдалині, мироносицям, учням, що йшли до Емаусу, невірному Томі, а ще скоріше Петрові та Іванові коло гробу, над морем Тиверіядським, а навіть 500 учням на одній горі. Вкінці при вознесінні. Тому воскрес і став первісткою між умерлими. (1 Кор. 15, 4-20).

Святий Климент, Папа каже, що Церква стало покликується на Христове воскресіння: "Роздумаймо, дорогі, як то Господь майбутне воскресіння нам постійно показує, а первісткою його зробив Господа Ісуса Христа, воскресивши Його із мертвих. Вдивляймося, дорогі, в воскресіння, що станеться в своїм часі. День і ніч нам воскресіння звіщають: ніч лягає, день встає, а відходить день, то ніч входить і наступає". (Лист до Коринтян, рр. 96-98).

А Св. Полікарп у листі до Пилипян (р. 107) пише, що той, який вислови Господа натягає по своїм бажанні, і каже, що нема ні воскресіння, ні суду, то такий є первородним сатани.

Та найкраще про воскресіння наше аргументує філософ, Св. Юстин: "Теж правда, що й тіло до воскресіння покликав Господь, і йому вічне життя обіцює. Коли ж голосить людині спасіння, то це ж голосить і тілу. Бо ж що ж таке, як не з тіла й душі зложене — розумне сотворіння? А може сама тільки душа є людиною? Ніколи: вона є душа людини. А якби тіло назвати людиною? Тим паче, але воно називається тіло людини. Ці обидвоє окремо не становлять людини, але зложене з обидвох це людина. А коли ж Господь людину покликав до життя і воскресіння, то не тільки частину його, але цілого, тобто і тіло й душу. Воскресіння є тільки для тіла, бо воно гине. Душа ж не гине. Душа є в тілі, яке без неї не живе. Тіло, коли душа відійде, никне. Бо домом душі є тіло, а душа дім духа. Ці троє в тих, що мають щиру надію і віру несумнівну в Бога, спасуться!" (Розмова з Трифоном).

Бачимо в Св. Отців, що вже від самого початку віра в воскресіння була основою всієї християнської релігії.

Найстарші символи віри, напр. апостольський, у 5-ім члені каже: "Третього дня воскрес із гробу." Епіфаніевий символ каже, що не тільки Христос воскрес, але й в тім самім тілі до неба пішов.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ПІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

А Латеранський собор з 649 р., затверджений Св. Мартином, Папою, осуджуючи монотелетів-одновольників, твердить, що Христос добровільно пішов на муки і воскрес!

І ця віра є така постійна до наших днів, що інакше Христова релігія була б тільки звичайною, хоч високою наукою, але не вірою, не силою і життям, яким вона є справді. Ми маємо в нашім обряді старинний звичай вітатися "Христос Воскрес" і відповідати на це: "Направду воскрес!" Так, бо Христос не тільки постраждав за нас і помер, але й Він воскрес і з гробу встав!

БАТЬКУ, ВИБИРАЙ!

Магометани облягли Мадрит, столицю Еспанії. Боронив її побожний король Альфонс. Це були тяжкі часи для бідної Еспанії. Маври з Африки були залляли її і через Еспанію намагалися завоювати цілу Европу та вчинити її музулманською.

Під час облоги міста мешканці завзято боронилися перед нападами магометан. В часі наскоку одинокий син короля Альфонса, улюблений Михаїл, попався в неволю. Музулмани затріюмфували, дістави в свої руки царського

Султан звелів збудувати шибеницю перед очима обляжених мешканців і наказав князеві Михаїлові станути під нею. Тоді вислав до батька таке повідомлення: "Альфонсе, вибирай! Або твій син або місто!"

Нарід дивувався, що вчинить засмучений батько. Кого видасть, місто чи улюбленого сина на смерть? — Тяжко було рішатися старенькому батькові, але він скоро рішився. Покликав перед себе султанських посланців і заявив перед цілим народом: "Нехай мій син умирає, але нехай живе мій нарід!"

Султан звелів повісити сина. Це так розлютило оборонців міста, що вони немов леви кинулися на варварів і прогнали їх.

Чи Бог, Цар вселенної, не звелів Своєму єдинородному Синові Ісусові вмирати на хресті, щоб ми могли жити життям ласки в цім світі та життям вічної слави по смерті? "Бог так полюбив світ, що дав Свого однородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але щоб мав вічне життя." (Ів. 3, 15).

На обкладинці:

Преосвященний Кир
Йосип Шмондюк

1912, 6. 8 — народився в Валл, Па., З.Д.А.

1936, 29. 3 — принимає тайну священство в Римі, де кінчить філософічні й богословські студії.

1956, 8. XI — висвячений на Єпископа-Помічника для ВПреос. Митрополита Кир Константина Богачевського.

На многі й благі літа, Владико!

о. Ст. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ЩЕДРА ПОМІЧ СВЯТОГО ДУХА В ПРАЦІ СВЯЩЕНИКІВ

Наміреня Апостольства Молитви на Квітень Благословлене Св. Отцем

ЦЕ намірення пригадує оцю правду: Життя священика в Його багатосторонній душпастирській праці мусить конечно черпати свої сили з надприродного джерела ласк Св. Духа або коротко кажучи:

Священик обовязний змагати до священичої святости. Ця конечність тим більше наполеглива сьогодні, коли то душпастирство більше ніж передше має послуговатися численними зовнішніми засобами. Тому цьогомісячне намірення таке важливе: щоб вірні жертвували свої молитви, діла й терпіння Серцю Христовому за освячення душ священиків, своїх душпастирів. Це вийде на добро самих вірних, бо що святіші будуть священики, то більш плодовитим буде їх душпастирювання і тим більше добродійств, Божих ласк, буде спливати на вірних. Щоб заохотити вірних до ревних молитов за святість священиків, добре буде пригадати ті правди, що всі люди глибоко в своїх серцях відчувають.

В очах людей священик є істотою наче надземською, бо він "Духовний Отець", що має характер надлюдський, святий. Кожне його діло має відзеркалювати його живу, глибоку віру, має вказувати на Бога. Модерні люди очікують від священика, щоб був святий і злучений з Богом. Вони сповідаються з його повноти діставати багато Божих ласк і благословень.

Священик потребує Божого натхнення. Він сотворений до активности. Ця діяльність це надприродний світ щедро уділювання Св. Тайн, Літургія, голошення Божого слова... Ці чинності вимагають злуки акції, діяльности і контемпляції і богомислення, як це коротко висказує Св. Ігнатій: "В діяльности богомислення." Діяльність і богомислення мають бути в душпастирському житті злучені й діяти разом так, як руки послугують людським потребам, щоб ум займався одним Богом.

Святість священика має бути джерелом апостольської плодючости. На це вказує сам Христос: "Хто перебуває в Мені і Я в нім, той приносить много плоду." (Іван 15, 5). Апостола можна порівняти з чашею, що аж понад верх переповнена Богом, Ісусом Христом. Як переповнена чаша переливає те, що понад міру, так священик має передавати ласки другим. Такими були Св. Йосафат, слуга Божий Андрей і другі ревні апостоли. Священик має вповні жити своїм священством, як говорив кардинал Мерсіє. Через священичі свячення Бог вкладає в душу священика зародок священичої святости: щоб себе освятити, священик мусить співдіяти з Божою ласкою, раз у раз воскрешати і розвивати в собі духа своїх свячень. Це сповняє він уже через справування священичих чинностей, коли їх сповняє з вірою і любовю розпятого Христа, коли свої звичайні обовязки сповняє з надзвичайною любовю.

У сповнюванні цієї задачі священик натрапляє тепер на великі небезпеки: священик живе сьогодні в окруженні, що від двох століть все більше затрачує поняття надприродних речей. Зо свого життя все більше усуває ідею вічности; християнська релігія затрачує для сьогоднішніх людей своє значення і надприродний характер. Цей світський дух старається втиснутися навіть до християнського апостоляту і займити місце правдивого апостольського духа. Звідсіля родиться небезпека для священика: покладати всю надію успіху на своїй горячковій діяльності та вживанні всіх модерних зовнішніх засобів. Такому світовому духові священик мусить рішуче протидіяти. Не вистачає, щоб у Христовім винограднику були тільки мужі акції. Вони повинні бути передусім глибоко перейняті Христовим духом і діяти як правдиві апостоли. Цілий секрет успіху апостоляту залежить від того, скільки душа апостола є злучена з Богом, перейнята внутрішнім життям і піддана діянню Св. Духа. Щоб священик міг утриматися на висоті свого священичого звання, йому треба дуже багато Божих ласк, і вірні повинні своїми ревними молитвами випрошувати у Всевишнього ці ласки для своїх душпастирів. На жаль, як мало про це памятають вірні! З болем не раз чується різне критикування священиків. Чи ті, що судять своїх душпастирів, молилися коли за них? Замість критикувати, помолися!

Сьогодні вірні очікують, щоб священик освячував їх не тільки словом, але і прикладом. Модерні люди майже не мають часу читати Євангелію. Для них кожний священик має бути живою Євангеліею. Модерні люди не люблять слухати довгих проповідей, а хочуть коротких, але щоб глибоке внутрішнє життя священика надавало цим проповідям апостольської вимови, щоб з повноти серця говорили уста. Подібно священик інтимно злучений з Богом побожніше відправляє Літургію Божественну і ліпше виповняє всі обовязки свого уряду. Тільки той священик, що живе і поступає під діянням Св. Духа, притягає і ловить душі.

Між різними намірениями, в яких вірні моляться, одним з найкращих і найбільше милих Богу є молитися, щоб Всевишній послав багато покликань до духовного стану і щоб Св. Дух запалив ці священичі душі Своєю любовю. Просім про це часто, щодня, Пресв. Христове Серце через Непорочне Серце Марії.

Місійне наміреня: Активність католиків у поборюванні лихої преси.

Місяць Травень: Загальне наміреня: Зрозуміння вартости молодого віку та належне його використання.

Місійне намірення: За католицьких азійських і африканських учнів, що студіюють в европейських і американських університетах.

Св. Дух каже: "Шукайте Бога і житиме ваша душа." (Пс. 68, 33).

о. Ст. Олійник, ЧНІ.

Нехай Святиться Ім'я Твоє!

ЛЮДИ проказують ці слова кілька разів на день. Тільки Бог знає, що вони мають на увазі, коли їх вимовляють. Все ж таки християни щиро бажають сповнення того, що ці слова виражають, цебто щоб ім'я Боже було благословенне, прославлене, щоб воно було всюди знане та щоб ніхто не зневажав його. І це було бажання Самого Ісуса Христа, коли Він вложив це найперше прохання християнської молитви в уста кожного з нас. То ж нехай мені буде вільно запитати, що ви робите, щоб сповнилося все те, чого просите стільки разів на день. Треба знати, що так як ви не вдоволяєтеся самим тільки повторюванням, "Хліб наш насущний дай нам днесь," але працюєте на цей хліб від ранку до вечора, так само не вистачає тільки говорити, "Да святиться Імя Твоє." Треба вживати засобів, щоб це бажання здійснилося: інакше це не молитва, а звук живого грамофону.

Ціллю нашого життя є Господа Бога любити і Його прославляти не тому, що Він чогось від нас потребує, але тому, що все те Йому належиться, так само як вам належаться всі ті дрібненькі познаки делікатности від вашої 5-тилітньої дитини. Правдива служба Господу Богу вимагає від нас виповнення оцих трьох обовязків: Господа Бога славити, других до цього спонукувати і Його честь завжди та всюди боронити.

Прославляємо Господа Бога найперше через молитву — молитву хвали, подяки, просьби, і переблагання за провини. Цар Давид переривав свою працю як і забаву і сім разів на день засилав свою молитву до неба. Треба конечно молитися врано й ввечорі, та в усіх важніших хвилинах дня. Яка радість для нас, що своїм умом можемо Господа пізнавати і молитвою та працею Його прославляти! Свою чинну любов, ревність та відданість супроти Небесного Отця можемо найкраще зазначити цими першими просьбами щоденної молитви: Нехай святиться імя твоє. Нехай прийде царство Твоє. Нехай буде воля Твоя!

Людина має прославляти Бога особливішим способом в неділю, день Божий. Це особливіше почитання це велика торжественна жертва Нового Завіту. Чи не випадає у той день зійтися усім до Божого Дому, щоб єдиним серцем, єдиними устами віддати Богові належну честь та подяку? Тільки в неділю на богослужбі, при участі великого числа Божих дітей, можна відчути цілу велич та значення молитви, "Отче Наш." В неділю на Службі Божій ми сходимося разом під проводом Спасителя нашого і Великого Архиєрея, Ісуса Христа. Його місце представляє призначений до того чоловік, що зветься священик. То Сам Христос, що в особі священика відновляє святе зібрання Тайної Вечері і повторює жертву Голгофти.

В імені Христа священик каже: "Це є Тіло моє. Це Кров Моя." Потім звертається до Самого Спасителя і виголошує: "Твоя Кров і Твоє Тіло, що від твоїх Тобі приносяться за всіх, що їх Ти відкупив." Разом із жертвою Тіла й Крови Христа маємо жертвувати Богові себе самих: усі свої сили, добра, зайняття, свої надії, зітхання, смутки і радості. Тільки такий порядок є гідний нашого Творця і Отця, що на небі. Тільки в такім розположенні можемо гідно й розумно кликати: "Да святиться імя Твоє!" Якже ж хтось може казати до Бога: "Нехай буде свято, прославлене імя Твоє," а не йде до церкви на Службу Божу, коли така воля Його. "Хваліть Господа у Храмі Його," кличе цар Давид. Тут зібрані Його діти звеличують Його в найбільш торжественний спосіб. Христос сказав: "Де два або три зійдуться в Моє імя, там Я буду між ними." Це здійснюється передовсім в церкві на недільній відправі, коли Він стає присутнім під видами хліба й вина.

Ідім в неділю до церкви. Тут багатий і бідний, ворог і приятель мають забути всяку незгоду і пригадати собі, що вони всі браття, бо кличуть разом, "Отче Наш." Мають пригадати собі, що вони всі бідні, бо кличуть разом: "Хліб наш насушний дай нам днесь." Мають знати, що всі провинилися, бо кажуть одне й те саме: "Прости нам довги наші."

Славімо Бога більше ділами ніж словами. Христос виразно сказав: Не той, що кличе до Мене: "Господи, Господи, ввійде до Царства Небесного, але той, що творить волю Отця Мого на небі." Господь змерзив собі давніх Ізраїльтян тому, що цей нарід, хоч устами хвалив Його, але серце було далеко від Нього.

Славімо Бога своїм чесним життям, своїм добрим приміром і ділами. Христос каже: "Нехай світло ваше світить, щоб люди бачили ваші добрі діла і хвалили Отця вашого на небесіх."

Нехай Боже імя буде прославлене найперше у вашім домі. Учіть дітей молитви від найранших літ. Учіть катехизму. З тою самою тугою та зацікавленням, з якими ви ждете, щоб ваша дитина зробила перші крочки і заговорила перші слова: "Мамо, тату." Ви повинні також вичікувати тої хвилі, коли вона перехреститься і промовить: "Отче Наш, що на небі, нехай святиться імя Твоє!"

Як жінка мовчить на зневаги свого чоловіка, то правдоподібно роздумує, як відплатитися йому при найблищій нагоді.

о. М. Щудло, ЧНІ.

ВЕЛИКОДНІЙ ОБОВЯЗОК

ДАВНО це діялося, бо ще за римських часів, як славні імператори Риму володіли цілим цивілізованим світом. Тоді неслушно оскаржено одного громадянина та поставлено на суд перед строгим кесарем.

Оскаржаний мав право боронитися, але треба було йому свідків. Мав трьох приятелів. Попрохав одного, але він відмовився, бо не був дійсним приятелем. 'Приятеля найкраще пізнати в біді,' каже українська приказка.

Другий приятель заявив: "Друже, я боюся йти з тобою перед кесаря, бо він готов подумати, що я брав участь або помагав тобі в злочині, що його приписали тобі."

Засмучений чоловік звернуся до третього, що був дійсним приятелем. Цей потішив засмученого приятеля та заявив: "Не бійся, я піду з тобою до кесаря і посвідчу в суді, що ти добрий чоловік, тому не годиться підозрівати тебе в подібнім злочині. Не покину тебе, поки все не вияснеться і справа не буде полагоджена в твою користь."

Як сказав, так зробив. Пішов до суду та перед кесаром виправдав свого приятеля.

Ми всі є Божими сотвореннями, які мають прославляти Бога, любити Його та служити Йому, зберігаючи Його святий закон. Хоч цей закон не завжди тяжкий, все таки люди часто провиняються та переступають його, бо не завжди завдають собі насилля, щоб поборювати власні пристрасті та спокуси диявола.

Переступлення Божого закону викликає в душі гіркість і біль. Вона знає, що своїм гріхом образила Бога і прогнівила Його. За смертельні гріхи спадуть на неї кари. Якщо вона не переблагає Бога, заки в хвилині смерти вийде з цього світу, то пропаде навіки, бо хто вмирає в стані смертельного гріха, той стягає на себе вічне прокляття.

Христова Церква це дбайлива Мати всіх християн. Вона бажає помирити їх із Богом та врятувати від вічної руїни. Тому наказує всім своїм вірним бодай раз на рік у великодньому часі приступити до тайни покути і прийняти Св. Причастя, цебто виповнити свій великодній обовязок.

Час великодньої сповіді триває від першої неділі Великого Посту до свята Пресвятої Трійці. Кожен християнин зобовязаний під карою смертельного гріха відбути цей обовязок, цебто в згаданому часі приступити до сповіді та Св. Причастя. Розуміється, що не виповняє цього обовязку та особа, що посвятокрадськи приступає до сповіді. Вона мусить якнайскоріше повторити свою сповідь і належно відбути її.

Чому ж Церква велить своїм духовним дітям приступати до сповіді і Св. Причастя? Чому? Тому, що вона бажає, щоб:

1). Її духовні діти цебто її члени позбулися своїх гріхів і помирилися з Богом. Дехто каже: "Пощо мені сповідатися священикам? Я визнаю свої гріхи перед Богом!" Можеш визнавати їх перед Богом, але прощення не доступиш, бо з волі самого Спасителя треба визнати гріхи перед священиком, Христовим намісником на землі, щоб вони простилися тобі. Хіба Спаситель не дав своїм апостолам і їх законним наслідникам, єпископам і священикам, права прощати людські гріхи? Хіба Він не сказав до них по Воскресенні: "Прийміть Св. Духа! Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться! (Ів. 20, 23). Хіба невидно з цих Спасителевих слів, що Апостоли і їх наслідники священики отримали владу прощати людям гріхи? Якщо б так не було, то пощо б Христос давав Апостолам цю превелику владу? Отож видно з самої Євангелії, що люди отримують прощення гріхів через священиків. Як же ж священик годен простити людині її гріх, якщо не знає його? Отож людина, що бажає прощення свого гріха, мусить упереджувати визнати його перед священиком і отримати від нього розгрішення. Христос же потверджує розгрішення вділене священиками, бо Він заявив їм: "Що тільки розвяжете на землі, буде розвязане в небі!" (Мат. 18, 18).

2). Церква велить своїм вірним приступати до Св. Причастя, бо без принимання Св. Причастя душа не годна проживати дійсним християнським життям. Чи Сам Христос не заявив: "Якщо не будете їсти Тіла Сина чо-

---

Христос пішов у пустиню, де постив сорок днів, приготовляючись до публічного виступу як Месія серед ізраїльського народу. Спаситель був людиною, подібною до нас. Не дивно, що почувався голодним, бо сорок днів не брав ніякої поживи. Диявол, вдаючи приятеля, став намовляти Його, щоб непотрібно вчинив чудо, перемінив камінь у хліб і скріпив своє постом вичерпане тіло. Спаситель відогнав спокусника словами: "Людина не буде жити самим хлібом, але кожним словом, що виходить із Божих уст." (Мт. 4, 4).

Тоді диявол забрав Христа та поставив Його на вершку святині і хотів, щоб Він кинувся вдолину немов якийсь чорнокнижник — штукар. "Коли Ти Божий Син, то кинься вдолину, бо ж написано: 'Він накаже своїм анголам і вони понесуть Тебе на руках, щоб Ти не спіткнув об камінь Своєї ноги!' " — Злий дух навіть зацитував Св. Письмо (Пс. 90, 11-12), щоб спонукати Ісуса до нерозсудного кроку. Спокуса не вдалася, бо Христос заявив, цитуючи Св. Письмо: "Не спокушуй Господа Бога свого!" (Мт. 4, 6-7).

ловічого та не будете пити Його крови, то в собі не будете мати життя." (Ів. 6, 53).

Треба постійно скріпляти свою душу Тілом і Кровю Божого Сина, щоб вона була сильна в виконуванні добрих діл, щоб могла перемагати спокуси диявола і примани грішного світу, та щоб укінці щасливо дісталася до неба, де Бог подасть їй вічну нагороду за добру і вірну службу на землі.

Ось чому Церква велить своїм духовним дітям приступати бодай раз у рік до сповіді та Св. Причастя. Вона бажає, щоб їх душі були вільні від гріха, чисті в Божих очах і сильні в зберіганні Божих заповідей, бо вірність Христовим заповідям це єдина дорога до вічного щастя по смерті.

Хто бодай раз приступить до сповіді та прийме Св. Причастя, той виповнить свій великодній обовязок. Але хто бажає бути добрим і ревним християнином, той повинен щонайчастіше, бодай раз на місяць, приступати до сповіді та ще частіше приймати Св. Причастя.

Наша Церква бажає, щоб вірні приймали Св. Причастя на кожній Службі Божі, бо вона запрошує їх до цього словами священика: "Зо страхом і вірою приступіть!"

Добрі католики часто сповідаються і ще частіше причащаються, бо ці тайни дають їм багато помочі, щоб щиро любити Бога, зберігати Його заповіді та йти дорогою, що провадить до спасіння. Христос каже: "Хто їсть Моє Тіло та пє Мою Кров, той має життя вічне, і Я воскрешу його в останній день," цебто в дні страшного Суду до щасливого вічного життя. (Ів. 6, 54).

Отак Христос доказує людям, що Він їх дійсний Приятель і оборонець перед Своїм Небесним Отцем. Через сповідь Він очищує їх з гріха та виправдує перед Богом Отцем, а через Св. Причастя дає їм силу бути добрими Божими дітьми та зберігати Божі заповіді, поки по смерті не стрінуться з Ним у Небеснім Царстві.

ПЕРША СВЯТА АМЕРИКАНКА

Вдова Єлисавета Сітон, побожна єпископалка, дочка багатого ню-йорського хірурга (з дому Бейлі), пригарна з виду, прийняла католицьку віру і заснувала Згромадження Сестер Любови. Її навернення до католицької Церкви вважали "за нещастя." Сама вона каже: "Нема дня, щоб хтось не пролляв сльози над бідною та самообманеною вдовою Сітон."

Сестри її Згромадження займаються вихованням дітей. Так ця вдова започаткувала американські католицькі парафіяльні школи. Померла в 1821 р. Минулого місяця Папа Іван XXIII заявив, що сподівається, що Мати Сітон буде скоро канонізована.

До проголошення "блаженною" треба двох фізичних чуд. До канонізації треба ще двох нових чуд. Ці чуда мають бути стверджені під присягою відповідними лікарями.

Якщо Єлисавета Сітон буде канонізована, то це буде перша Свята Американка, Свята Єлисавета. Її канонічний процес зачався в 1940 р.

Підпиті ШоФери

В 1954 р. був я на місії в місті Р., в Америці, де трапився такий випадок. Одна молода дівчина вийшла заміж за військового старшину і переселилася до Дітройту, де він мешкав. Місія тривала цілий тиждень.

Батьки дівчини повідомили її, що в парафії відбувається місія, яка мала закінчитися в неділю. Побожна дочка, її чоловік і маленька однорічна дитина вибралися до батьків молодої, щоб бути бодай на закінченні місії. Треба було їхати около 150 миль. Вибралися вони ще за дня, як тільки чоловік прийшов з праці.

Вибралися, але на жаль не доїхали. На однім перехресті наїхав на них пяний шофер і на місці забив усіх трьох. Відїжджаючи з місії, я пішов подивитися на покійників. В одній малій кімнаті лежали три трупи: чоловік, жінка й дитина.

Що ж сталося з шофером, що наїхав на них і загнав їх до гробу? Ніщо, хіба те, що трохи покалічився. Чому ж він це вчинив?Тому, що забув стати на перехресті. А чому забув стати? Тому, що був напів-пяний.

Статистика виказує, що більше ніж половина акцидентів трапляється тільки тому, що шофери "пили алькогольні трунки," заки всіли до автомобіля. Кажу "пили," бо це не значить, що вони були зовсім пяні або навіть підпиті. Не говоримо тут про пяних шоферів, але про звичайних добрих людей, що при всяких нагодах люблять собі випити кілька келішків горілки або дві три пляшки пива. Таких шоферів є повно на американських і канадійських дорогах. Дехто пє при всяких нагодах, на весіллях, на хрестинах, на партіях, коли тільки трапиться нагода покушати самогонки, або як кажуть наші старі люди: "Закропити засохле горло!"

Що ж каже Святе Письмо про пянство? Треба зазначити, що алькогольні трунки-напитки не є злі самі в собі. Чому ж дехто осуджує їх? Дехто осуджує їх тому, що багато людей легко надуживають їх. Алькогольні напитки викликують приємність у тих, що привикли до них. Воно не легко триматися золотої середини, як іде про вживання приємностей. Людина слаба, бо має пристрасті, які тягнуть її до змислових приємностей, які звуться розкошами. Ці пристрасті ще більше тягнуть людей до надужиття трунків, особливо як людина привикне до них.

Святе Письмо виразно і рішуче осуджує надуживання трунків. Св. Дух каже: "Надмірна пиятика викликує сварки і гнів та спричиняє велику руїну." (Сир. 31, 38). Всім відомо, що пяна людина легко береться до бійки, не вміє тримати язика за зубами, ображає ближніх, тощо. Тому Св. Письмо дальше каже: "Вино не одного знищило." (Сир. 31, 30). Не один стратив здоровя, майно і добру славу через пянство. Не одна родина розбилася, бо чоловік забагато пив. Мудрець дає всім оцю спасенну пораду: "Не ходи на празники, де багато пють." (Прит. 23, 20). Чому? Бо Св. Письмо каже: "Робітник, який впиваєть-ся, не буде багатий." (Сир. 19, 1). Крім цього пянство нищить

побожність, викликає відразу до релігії, робить людину недбалою в виконуванні християнських обовязків та веде до відступства від Церкви. Хіба не раз чуємо від людей: "О, він колись був добрим християнином. Але відколи став пиячити, то перестав ходити до церкви..."

Хто так надуживає алькогольних трунків, що попросту затрачує розум і память, той допускається смертельного гріха, бо не вільно позбавляти себе уживання розуму. Св. Павло виразно пише в листі до християн у Коринті: "Хіба не знаєте, що...ні розпусники, ні перелюбники, ні злодії, ні пяниці Царства Божого не наслідять? (1 Кор. 6, 9).

Ми не осуджуємо, ані не маємо права осуджувати тих, що розумно і поміркована вживають алькогольних трунків, бо й трунки це Божий дар. Бог осуджує тільки тих, що надуживають їх. Трунки не є злом, бо Сам Спаситель уживав вина. Він ужив його, щоб установити Пресвяту Евхаристію, якою запевнив світ про Свою безконечну любов до відкуплених душ. На весіллі в Кані Галилейській на прохання Своєї Матері Марії Він навіть учинив чудо цебто перетворив воду в вино, щоб гості могли дальше забавлятися. (Ів. 2, 1-11). Проте можемо бути певні, що на цім весіллі не було пияків, бо йнакше Спаситель не був би вчинив чуда, щоб вони дальше пиячили і своїм пянством зневажали Небесного Отця.

Хоч можна поміркована вживати трунків, проте було б куди краще для шоферів, якщо б вони стримувалися від них тоді, коли ідуть або мають їхати автомобілем. В 1957 р. в Ню Йорку забилося 69 шоферів. Лікарські оглядини виказали, що 38 з них пили алькогольні трунки, заки всіли до автомобіля, хоч не були пяні.

Лікарі стверджують, що .05 алькоголю в крові зменшує в людині здібність їхати автомобілем. Хоч такий чоловік не є пяний, все таки в наглих і непередбачених припадках він не зможе моментально рішитися, що треба чинити, бо навіть маленька кількість алькоголю, от хоча б один келішок горілки, поменшує його здібність блискавично думати і рішати, що в наглім випадку чи небезпеці треба робити.

.015 процент алькоголю в крові робить людину пяною і за те можна вже карати її в суді, бо була пяна, як їхала автомобілем.

Людський організм спалює алькоголь, але на це треба часу. Треба бодай одної години, щоб організм спалив алькоголь, який знаходиться в однім середнім келішку горілки або в двох пляшках звичайного пива. Хто взяв таку кількість алькогольних трунків, той має в собі .05 алькоголю. Хто в часі забави чи партії, яка триває дві чи три години, випе три келішки горілки, того здібність їхати автом буде зменшена бодай на 6-10 годин. Він матиме в собі .015 алькоголю. Хто має в собі стільки алькоголю, того вважають пяним і можуть судово покарати.

Хто через надуживання алькоголю спричиняє другим шкоду, той не тільки грішить, але й має обовязок направити шкоду. Хто через пянство спричинив поважний акцидент, в якім хтось був тяжко поранений, той допустився смертельного гріха, бо порушив Божу заповідь, яка каже: "Не вбивай!" Так само тяжко грішить, хто через пянство вбив або тяжко поранив себе самого.

Деякі краї забороняють їхати автомобілем тим, що випили хоча б один келішок горілки або одну пляшку пива, от хоча в Норвегія. Там поліція періодично провірює тих, що були на забавах і зібраннях, на яких гості вживали алькогольних трунків. Там карають 27-дневним арештом шоферів, які випили хоча б один келішок горілки.

В Фінляндії за перше пянство шофер дістає 40-90 днів тяжкого арешту. Якщо зранив когось, то дають 3-4 роки арешту. Якщо вбив, то йде на 8 літ до тюрми.

Арештовані за пянство шофери не сидять собі спокійно в тюрмі. Їх заганяють до тяжких праць. От у Гельсинках, столиці Фінляндії, вони збудували пребарне летовище.

Шофери повинні памятати, що їх автомобіль це найбільше небезпечна модерна зброя, якою можуть поранити себе та інших, або попросту загнати себе чи свого ближнього до гробу. Скільки людей мучаться ціле життя через пяних шоферів, бо залишилися каліками? Воно запізно каятися по акциденті. Краще було б перед акцидентом заявити тим, що подають напиток: "Ні, дякую вам, я маю їхати автомобілем." Ніхто розумний не образиться такою відмовою, а вона може врятувати від нещастя самого шофера, його родину і тих, що їздять по дорогах. Вважаймо, життя це Божий дар. Не вільно нищити його.

Ми українці великодушні люди. По всіх містах Америки та Канади, де проживає більша група наших людей, маємо церкви, залі і клюби. Хто ж побудував ці доми? Це наші люди зо своїх добровільних і великодушних жертв і вкладок.

Ще б можна було багато більше вчинити для добра нашої Церкви і народу. Ось хтось із нас уже приготовляється на другий світ, щоб стрічати свого Небесного Отця й отримати нагороду за своє добре життя проведене на землі. Чи не було б добре, якщо б ці наші піонери, укладаючи свій тестамент, подумали про потреби наших церков, шкіл і монастирів? Це був би ваш скарб на небі. За це Бог щедро нагородив би Вас на другім світі! Хіба Христос не звелів складати собі скарби в небі, де ні злодії не крадуть їх, ані міль не точить.

Чи не варто б поширити цю спасенну ідею між нашим народом? Напевно не один був би це зробив перед смертю, якщо б хтось був пригадав йому цю важну справу!

Я нераз писав до різних наших видавництв і благав їх помістити мої заклики в цій справі, але на жаль всі мої писання досіль ішли "в вогонь вічний" редакторських крематорій! Тому прошу Вас, Редакторе "Голосу Спасителя", помістіть цю мою допись на сторінках свого журналу. Буду Вам вдячний за те, а може не одна душа, прочитавши мій заклик, піде за моїм покликом і вчинить добре діло, запише в тестаменті певну суму грошей, щоб помагати виховувати наших священиків і місіонерів, яких наш нарід так сильно потребує, щоб зберігати свою віру та обряд в Америці та Канаді.

Й. К.

Замітка Редакції: Тут передано справлену допись Автора. Затримано гадки Автора. Справлено тільки стиль і уклад.

Чи читання Біблії конечне до Спасіння?

ВСЯКІ бібліїники та протестанти докоряють католикам, що вони не доцінюють вартости Св. Письма і тому не читають його. Чи кожний християнин мусить читати Біблію, щоб спастися? Нема сумніву, що Бог дав Святе Письмо Своїй Церкві та її дітям, щоб вони вчилися з нього пізнавати Бога та служити Йому. Певне теж, що Біблія є звичайною скарбницею навчання Католицької Церкви. Біблія складається з численних книжок, що вияснюють богословя, подають правди віри, моральні засади, Боже навчання про людину і Бога, прерізні закони, що мають керувати життям і діяльністю Божих дітей на землі, тощо. З цього ясно, що часте, ба й щоденне читання Св. Письма приносить душам надзвичайні користі. Оттому Св. Єронім заохочував свого учня Непотіяна: "Читай часто Святе Письмо, ба й нехай ця свята книга буде завжди в твоїх руках. Студіюй те, що маєш проповідувати другим. Нехай проповідь буде завжди прикрашена Св. Письмом."

Церква завжди заохочувала християн читати Біблію, хоч ніде нема закону, що зобовязував би всіх людей, кожного мужчину, жінку і дитину, щоденно чи навіть часто читати Св. Письмо, бо небо відчинене для всіх, що вміють і не вміють читати. Треба знати Св. Письмо, бодай найважніші правди, що там вміщаються, але нема ні Божого, ні апостольського, ні церковного наказу розчитуватися в Біблії. Священики мають обовязок знати Біблію і вияснювати обявлені правди народові. Отак нарід може засвоїти собі правди християнської віри без читання Біблії. Навіть у сьогоднішніх часах, коли преса широко поширена і сливе кожний знає читати, є багато католиків, що знають свою віру і прикладно живуть, а все-таки не читають Біблії. Вони користають із Біблії через проповіді, що вислухують у Церкві, через тайни, над якими продумують, як відмовляють вервицю, чи при помочі молитов, що знають їх напамять, завчання катехизму та читання доброї католицької преси і побожних книжок. Ці добрі християни, які люблять Бога і ближнього, дають милостиню бідним, уникають гріха, напевно є милі Божому серцю, хоч не читають Біблії. Св. Августин каже: "Людина, що плекає віру, надію і любов та руководиться ними, не потребує Св. Письма, хіба щоб навчити других."

Обявлення було в світі, відколи Бог сотворив людей, цебто багато століть заки Мойсей звелів списати його. Люди вірили, спасалися, хоч не читали Св. Письма. Те саме буває з тими, що не вміють читати. Чи вони грішать, що не читають Біблії? Напевно — ні. Їм вистачає знати головні правди віри та жити так, як віра навчає. Як євангельський юнак спитав Спасителя: "Учителю Добрий, що маю робити, щоб осягнути вічне життя?" Христос не відповів: "Читай Біблію!", але сказав: "Зберігай заповіді!" (Мт. 19, 17).

Хоч нема ніде стислого обовязку читати Біблію, всетаки добрі християни повинні любити Св. Письмо і часто розчитуватися в ньому, бо побожне читання Біблії запевнює душі багато великих користей. Приклад Святих, що так сильно любили читати Св. Письмо, повинен заохотити людей часто читати Біблію. Біблія це Божа книга, це обширний лист, в якому Небесний Отець навчає Свої діти, як слід жити в світі. Ми не можемо подобатися Богові, якщо марнуємо стільки часу на пусті, безкорисні книжки, але чомусь негодні знайти часу на читання тієї прецінної книги, що сам Бог є її автором. Католицька Церква заохочує всіх читати Біблію, — розуміється, Біблія мусить бути одобрена Церквою, — поширює Біблію і бажає, щоб у кожній християнській хаті була ця свята Божа книга.

Чому Церква так чинить? Тому, що знає, що побожне, повільне і покірне читання Св. Письма запевняє душам великі користі та стягає на них обильне Боже благословення, як каже німецька приказка: "Де є Біблія, там є Бог," бо хто побожно та часто розчитується в Св. Письмі, той проживає по-Божому й тому Бог пробуває з ним.

ДАНИЛО О'КОННЕЛ

Данило О'Коннел — це герой Ірляндії, бо запевнив їй назалежність. Його тактика полягала в мирній пропаганді та простестах. Ненавидів насилля і терор. Зразу змагався запевнити Ірляндцям свободу релігії. Це сталося в 1832 р. О'Коннел був здібним адвокатом. Він витворив в Ірляндцях почуття національности і вказав їм дорогу, як дійти до свободи. В цім духовно спаралїжованім народі він потрапив витворити національну гордість і завести Ірляндію до повної незалежности від англійського гнету і переслідування.

Дияволи дрижать у приявності Евхаристийного Ісуса, а святокрадський християнин не тільки не дрижить, але ще й важиться топтати Божого Сина, каже Св. Іван Золотоустий: "Хіба не топче Його, хто в стані гріха приймає цю Тайну?" Отак справджуються слова Апостола Павла: "Скільки ж більшої кари, думаєте, заслуговує той, що потоптав Сина Божого, і кров заповіту, що нею освячений, уважав за нечисту?" Отак земський червяк поважується топтати Кров Божого Сина в приявності того Бога, перед яким — каже Йов — "дрижать небесні колюмни." (Йов: 26, 11).

1. Моя знайома протестантка каже, що не любить Католицької Церкви тому, що в ній є лихі католики. Чи це виправдує її перед Богом?

Зовсім не виправдує. Злі люди є і завжди будуть на світі. Хіба Спаситель не знає про це? Чи не заповів цього в часі туземного життя?

Католицька Церква складається з уломних людей. Її завдання — вести людей до спасіння, бо Христос на те встановив Свою Церкву.

Дехто нічого доброго в нікому та в нічому не бачить, а як бачить, то тільки чорні плями. Бачить недосконалості й упадки поодиноких християн, а не бачить 20 століть світлої історії католицької Церкви, не бачить її геройської праці для навернення поган, не бачить її Святих, не бачить шпиталів, захоронок і сиротинців...

Хіба ж саме двотисячне існування Церкви посеред переслідувань, згіршень і відступництв не є доказом її божеського походження?

Отож любім Церкву та користаймо з її скарбів, не зважаючи на те, що роблять інші.

2. Чи може любити Христа, хто насміхається з Його слів і не вірить у такі твердження: "Шукайте найперше Божого Царства... Блаженні вбогі духом... Любіть своїх ворогів...?"

Не може любити Спасителя, хто не вірить або погорджує Його навчанням, бо Він подав його людям для користі їхніх душ і вічного спасіння. Хіба наш Божественний Спаситель не заявив: "Хто має Мої слова та зберігає їх, той Мене любить!" Багато хто не люблять навчання Св. Євангелії, бо воно суперечить їх життю та поведінці. Не дивниця! Розвідник не буде любити оцих слів: "Хто покине свою жінку й оженяться з другою, той робить перелюб," цебто допускається тяжкого гріха та виключає себе з вічного щастя в небі.

Злодій не любить сьомої заповіді: "Не кради!" Обмовник і пльоткар не любить восьмої заповіді: "Не свідчи ложно проти свого ближнього!"

Отож бачите, чому люди не люблять Христа та Його науки. Якщо б навчання Христа не протиялося їхньому грішному життю, то люди любили б Його.

3. Нерідко читаємо в часописах, що чоловіки повинні помагати своїм жінкам у заряді дому і дітей. Чи так воно має бути?

Модерний батько більше трудиться для своїх дітей, а все таки чується менше батьком ніж чувся його батько. Комічні магазини, радіо й телевізія нерідко висміюють ролю батька в родині.

Колись батько був дійсним господарем у своїй родині, бо працею заповняв їй щоденний хліб. Тим він здобував у дітях вдячність і пошану до свого авторитету. Жінка полишала чоловіка в спокою, як по цілоденній праці вертався додому. Сьогодні жінка сподівається або попросту домагається, щоб чоловік по цілоденній праці в фабриці чи канцелярії ще й помагав їй мити тарілки, прати, замітати гейби цілий день нічого не робив, а тільки вигідно відпочивав собі. І на жаль багато батьків застосовується до цього викривленого модерного "батьківства."

Модерний вік вимагає від батьків, щоб вони ставалися товаришами власних дітей і так "дитиніли." Сьогоднішні жінки виконують не одну роботу, що колись належала до мужчин. Не дивниця, що взаміш домагаються, щоб мужчини виконували суто жіночі роботи: годувати і купати дітей, замітали хату, тощо...

4. Чи можемо користуватися власними словами, як молимося Богу?

Ми можемо користуватися власними словами в часі молитви, бо воно дуже корисне, тому й треба часто так чинити.

5. Які молитви кожен католик має знати напамять?

Кожен католик має знати напамять оці молитви: Отче наш, Богородице Діво, Символ віри, Вірую Господи, Слава Отцу, як теж акти віри, надії, любови та жалю.

6. Як звичайно зачинаємо та кінчаємо свої молитви?

Звичайно зачинаємо і кінчаємо свої молитви знаком св. хреста.

7. Що представляє наша Пасха?

Наша Пасха представляє і пригадує вірним воскреслого Спасителя. Споживання поблагословленої Пасхи нагадує людям, що вони участвують у славнім Христовім воскресенні та що колись так само славно воскреснуть з гробу і щасливо проживатимуть у небі, якщо будуть добрими християнами цебто проживатимуть так, як велить Свята Євангелія і Христова Церква, яка в імені Христа подає та вияснює людям об'явлену Христом віру та провадить їх до вічного щастя.

8. Мій син оженився з не-нашою дівчиною. Тепер вона вчить діти своєї мови, а не української. Чи це добре?

Ваш син повинен був уперед добре подумати, в ким оженився. Якщо б він був оженився з українською дівчиною, то не було б подібних клопотів у його родині.

Українці повинні женитися з українцями, бо так буде їм легше виховувати діти в українськім дусі, практикувати наш обряд і ходити до нашої церкви на богослужения.

Скажіть своєму синові, щоб сам учив діти нашої мови, бо годі вимагати, щоб чужинка вчила діти української мови, якої сама не знає.

ДАР СВ. ОТЦЯ ДЛЯ СВ. АЛЬФОНСА

При кінці місяця грудня 1959 р. злодії закралися до базиліки св. Альфонса в Пагані біля Неаполю і вкрали золотий перстень із пальця св. Альфонса, основника Чину ОО. Редемптористів.

Довідався про це Св. Отець, Іван XXIII, який дуже поважає оо. Редемптористів, бо сповідник Його Святости був один Редемпторист, і негайно вислав такий самий золотий перстень, щоб заступити украдений.

Цей великодушний жест Св. Отця викликав подив і вдячність в усіх Редемптористах по цілому світі.

о. М. Щудло, ЧНІ.

ПАСХАЛІЯ

(ДАТА ВЕЛИКОДНЯ)

ТРЕБА придержуватися оцих правил, щоб знайти дату Великодня.

1). Великдень, від якого залежать усі рухомі свята, завжди припадає в неділю, бо Спаситель воскрес у неділю.

2). Ця неділя має бути першою неділею по першій повні місяця по веснянім зрівнянні дня і ночі. Нікейський Собор (325 р.) рішив, що весняне зрівняння дня і ночі має припадати на 21 березня.

3). Неділя, коли святкуємо Великдень, має припасти між 21 березнем і 25 квітнем. Отож Великдень можна найскоріше святкувати на 22 березня цебто зараз по веснянім зрівнянні, або найпізніше на 25 квітня цебто по повні місяця, що припадає в квітні, бо якщо березнева повня місяця припаде перед 21-им березнем, то треба ждати на повню місяця квітня.

Часом березнева повня місяця припадає на 19 або 20 березня цебто перед зрівнянням дня і ночі. Тоді треба ждати на повню місяця квітня. Ця повня прийде найпізніше на 18 квітня цебто 29 днів по 20-ім березні. Якщо повня місяця квітня припаде в неділю, тоді Великдень буде в неділю наступну цебто на 25 квітня.

4). Якщо повня місяця березня припаде в неділю по веснянім зрівнянні, то Великдень святкуємо в наступну неділю, щоб не святкувати його разом із жидівською Пасхою. Це робиться навіть тоді, як жиди не святкують своєї Пасхи в цю неділю, бо на їх рахунок їхня Пасха припадає в інший день.

Повня завжди припадає 14 днів пізніше по новім місяці. Якщо хочемо знайти повню якогось місяця в наступнім році, то треба додати 354 дні до повні згаданого місяця в біжучім році, бо стільки днів має місячний рік.

Повня може припасти в протязі 35-ох днів.

Звідкіля береться різниця в датах між Григоріянським і Юліянським календарем?

Григоріянський календар це поправлений Юліянський календар, що складається з соняшнього року і місячного циклю. Юліянський календар кожного року спізняється на 11 мінут і 14 секунд щодо соняшнього року та 1 годину і 29 секунд щодо місячного циклю в протязі 19 років. Отак від нікейського Собору (325 р.) Юліянський календар спізнився вже на 13 днів щодо соняшнього року та весняного зрівняння дня і ночі і 5 днів щодо місячного циклю.

Що це значить? Як іде про весняне зрівняння, то це значить, що коли в Григоріянськім календарі вже є весняне зрівняння на 21 березня, то до повні після Юліянського календаря бракує ще 13 днів, бо Юліянський календар спізнений на 13 днів.

Як іде про місячний цикль, то коли настане повня після числення Григоріянського календаря, то по численні Юліянського календаря до повні бракує ще пять днів.

Весняне зрівняння дня і ночі припадає в відмінних днях місяця після числення обидвох календарів. Весняна повня після цих двох числень відмінних календарів припадає по цих двох відмінних весняних зрівняннях і крім цього вона в Юліянськім календарі спізняється на 5 днів. Ці спізнення і відмінності витворюють по обчисленнях такі ситуації, що часом Великдень в обидвох календарях припадає в той сам день, а часом аж 5 тижнів пізніше.

Українці, що тримаються нового Григоріянського календаря, завжди святкують Великдень разом із католиками латинського обряду. Це зовсім не робить їх латинниками, бо календар не зміняє ні нашого обряду, ні наших традицій. Можна однаково добре зберігати свої рідні звичаї і святкувати свята в обидвох календарях.

Христова Церква дорожить Біблією та заохочує людей читати її, бо побожне та розважливе читання Св. Письма це найкраща зброя проти воюючого атеїзму і підступного секуляризму, який немов той погубний газ затроює в душах Боже життя та нищить охоту служити Богові і змагати до християнської досконалости.

Стенографка: "Пане, якщо не можете підвищити мені платні, то давайте ту саму, але частіше!"

Учитель у клясі українознавства: "Пане інжинер, засіб ваших слів є дуже обмежений, але він вповні вистачає, щоб ви могли висловлювати свої гадки."

Приклад

Св. Евфросини

СВЯТА Евфросина, наша свята черниця, віддала Богу духа в 1173 р. в Єрусалимі. Там і поховано її тлінні останки, які згодом перевезено до золотоверхого Києва.

Зразу згадка про її геройське життя і чесноти була жива в нашім народі. Нажаль зчасом нарід зачав забувати про свою Героїню, що зреклася батьківських багатств і вигід княжого двору, щоб присвятити свої сили на службу Бога і власного народу.

Що спричинило це часове забуття? Страшні лихоліття, які спали на нашу батьківщину, цебто невпинні напади татар, поневолення нашої країни заздрісними ворогами з заходу та Півночі, закріпощення колись вільного люду, безпросвітність населення та часове відчуження нашої Церкви від осередку правдивого християнства, Риму.

В часах невпинних татарських наїздів знищено полоцький монастир оснований Святою Ігуменею. Інші монастирі занепали, бо не стало наших славних і боголюбних князів, щоб підтримувати їх. З відчуженням нашої Церкви від Святішої Столиці сильно підупало моральне та духовне життя народу. Духовно ж занепалий нарід не годен видати з себе героїв і героїнь, якими є святі ченці та черниці.

З заником колись славних монастирів, сильно підупало і черниче життя в Україні. Серед цього загального занепаду пропала й славна память великої героїні нашого народу, Св. Євфросини.

В якій вірі померла Свята?

Багато християн несвідомо проживають поза католицькою Церквою, тому не грішать, бо тільки той грішить, хто свідомо й добровільно покидає або залишається поза правдивою Церквою. Хто ж народився поза нею, той може щиро любити Бога і спасти свою душу, якщо в часі земської мандрівки нема в ньому поважних сумнівів про ту церкву, в якій служить Богові. Коли ж насунеться поважний сумнів, то треба розслідити цілу справу, бо не вільно жити в сумнівному стані під позором, що "всі релігії добрі."

Славний німецький конвертит, Н.К., стрінув свого давнього протестантського приятеля, який заявив йому: "Не люблю тих, що зміняють батьківську віру!" На це конвертит спокійно відказав: "Я таксамо не люблю їх. Мої батьки змінили свою католицьку віру на протестанську. Вертаючись до Церкви, я направив їх помилку."

Заходить питання, в якій вірі померла Св. Евфросина? Деякі тенденційні історики твердять, що Україна була завжди православна цебто відлучена від Риму. Їхні твердження не покриваються з правдою. Спочатку була тільки одна Христова Церква під проводом Римських Папів, яких навіть греки признавали за наслідників Св. Петра, бо цей апостол був єпископом Риму.

"Св. Апостол Петро, син Йони... був братом Св. Апостола Андрія. Він спочатку проповідував Христа в Єрусалимі і його околицях, а після Апостольського Собору був, як свідчать перекази, в Антіохії Сирійській. Потім для поширення віри Христової переважно серед юдеїв він обходив багацько країв в Малій Азії. Був в Єгипті і тут висвятив на єпископа Александрійського свого співробітника, Марка. В Римі він приняв мученицьку смерть за панування Нерона. Вважаючи себе негідним того, щоб його розпяли так, як Ісуса Христа, він просив розпясти його вниз головою" (67 або 68 р.).

Отак пише про перебування Св. Петра в Римі "Історія Православної Церкви," (2-е вид., Підручник для православних учнів, Варшава 1934 р., II стор. Цю історію видано для шкіл за благословенням православного митрополита Діонисія).

Вселенські Собори, які здебільша складалися з грецьких богословів, недвозначно свідчать, що цілий християнський світ признавав Римських Архиереїв за наслідників Св. Петра і управителів Христової Церкви. (Див. Папський Примат і Східня Церква, Йорктон, 1959). Наші літургійні книги перекладені з грецьких ще перед роздором 1054 р., недвозначно доказують, що Петро був в Римі і що його наслідники, Папи, є переємниками його влади у Христовій Церкві. (Див. Духовні Скарби Св. Письма, Папський Примат у Східніх літургійних Книгах, 130-133 стор. Ці обидві книжки можна дістати з "Голосу Спасителя," Йорктон, Саск. Канада).

Ось деякі докази, що наша Церква була в злуці з Римом після того, як греки виповіли церковний і юридичний послух Папам:

1). Царг. патріярх, Мих. Керулярій, довів до того, що папські посли кинули на нього вікляття. Ці посли прийшли до Києва, де князь Ізяслав і наше духовенство з почестями прийняли їх. Це було б неможливе, якщо б наша Церква була зірвала єдність з Римом.

2). Як за часів Св. Теодосія Печерського перенесено мощі Св. Бориса і Гліба до новозбудованої церкви, то князь Ізяслав і наше духовенство вислали до Риму посольство, благаючи Христового Намісника канонізувати цих двох святих українських мучеників.

3). Папа Урбан II (1088-99) запровадив свято перенесення мощів Св. Николая з Мир до Барі. Греки цього свята не прийняли. Наша Церква прийняла і досьогодні святкує його.

4). В 1176 р. прийшов до Києва митрополит Іван III, з Царгороду. Наша єрархія не признала його, поки не порозумівся з Папою і визнав його Архипастирем Христової Церкви.

Наша Церква непомітно відчужилась від Риму аж на початках 13-го століття. Це сталося від впливом пропаганди грецьких монахів і митрополитів.

З цього видно, що Св. Евфросина була католичкою і за таку наш нарід завжди уважав її, гордячись нею як великою героїнею.

Чому треба почитати Святу Евфросину?

Святий чи Свята це великий Божий дар для народу, з якого вони вийшли. Св. Евфросина це могутня заступниця нашого на-

роду і Церкви перед престолом Всевишнього. Вона є заразом покровителькою і моделем для наших дівчат, як треба любити Христа і трудитися для Його слави. Треба відтворити її пам'ять між нашою дівочою молоддю, щоб могла наслідувати її геройство.

Євфросина покинула багатий батьківський дім і знехтувала руку не одного княжого сина, який намагався здобути собі її невинне серце. Свята всім серцем полюбила Христа, тому не дивниця, що покинула вигоди княжого двора і вповні посвятилася Богові на службу.

Її геройський приклад потягнув багатьох дівчат до монашого життя. Наша земля покрилася дівочими монастирями, які заповнили великодушні дівчата, одушевлені святістю Евфросини.

Слід поширяти між нашим народом знання про Св. Евфросину, щоб її приклад присвічував нашим дівчатам, як слід любити Бога і служити своєму народові. Ніхто більше не любить свого народу і Церкви ніж той хлопець або дівчина, що покидають світ і віддаються Христові, щоб служити Йому та Його Церкві в священичому або чернечому стані.

Участь у творенні нових людських істот це велика честь для батьків, бо їх діти вічно проживатимуть. Артист стає славний, бо створив архитвір штуки. Все таки цей архитвір колись повернеться в порох. Діти ж це вічні архитвори батьків. Св. Павло отак висловлюється про цю велику тайну: "Це велика тайна!" (Еф. 5, 32).

Хлопчина: "Гей, пане, купіть ці квіти для своєї жінки."
Чоловічина: "Я самітній; не маю жінки!"
Хлопчина: "Все одно купіть, щоб тішитися, що вам не трапилося нещастя."

-Не сподівайся забагато від приятелів, бо вони не ліпші ніж ти.

М. Щ.

КЛОПОТИ МОЛОДЯТ

В сьогоднішніх часах щораз більше подруж трапляється між молоддю, яка не досягнула ще 20-го року життя. Одні дослідники подружих справ одобрюють ці молоді подружжя, а другі дивляться на них кривим оком, бо не вірять, що ці дорастаючі подруги потраплять дати собі раду в житті.

Нема сумніву, що між цими молодими подружжями є багато невдач не так через їх молодий вік, як через брак належної підготовки до цієї великої тайни і життєвої каріери. Живемо в добі, яка визначається "спеціялізацією." Тяжко знайде добру працю той, хто в нічому "неспеціялізований." На жаль так батьки, як громадянство мало уваги звертають на молодь, що бажає вступити в подружий стан. Не дивниця, що непідготовані до подружжя хлопці і дівчата нерідко почуваються нещасливі в подружжі та каються, що взяли на себе "такий страшний тягар."

Заливайки були саме такою нещасливою парою, що без ніякого приготування опинилися посеред клопотів подружого життя. Питомі кожному подружжю клопоти так огірчили молодого Заливайка, що він спакував у валізку речі, покинув свою 18-літню Зосю, гримнув на прощання дверми та заявив: "Ти вже більше не зобачиш мене!"

Вийшовши на двір, почув подих зимного повітря. Холод зменшив розгарячення, яке бушувало в його серці. Йдучи до тітки Анни, думав про своє дволітне подруже життя. Два роки тому Зося і він стояли перед престолом і в присутності отця Якова прирікали собі "любов і вірність" аж до смерти, бо "страшно" любилися. Попросту не годні були жити одне без другого.

"Що ж тепер столося? Куди ж ділася наша юна любов?" Дмитро питав себе, але не знаходив задовільної відповіді.

Нагадав собі симпатичного отця Якова, якому не дав часу подати їм передшлюбних інструкцій, бо запізно повідомив його про свій замір. "Чому б не звернутися до отця Пароха?" Думка блиснула в його стурбованій душі.

Прийшовши до тітки, зателефонував до отця Якова. Через пів години застиджений, зо спущеною головою і поденервованим виразом на обличчі, молодий Заливайко сидів у парафія-

льній канцелярії і заплакано говорив: "Отче Парох, Зося не хоче більше бачити мене. Ми не годні дальше разом жити. Не знаю, що маю робити!"

Зося мала 18 літ. Треба було займатися домом, прати, варити, ходити біля чоловіка і виховувати Івася, що буйно рачкував по землі. Не мала досвіду в праці, тому завжди бракувало їй часу на впорядкування хати.

Дмитро злостився на непорядок, бо часто вечеря не була готова, як вертався додому. В злості оскаржував жінку, що не вміла держати порядку, варити і розмовляти з приятелями, через що рідко хто заходив до них.

На невпинні докори Дмитра Зося денервувалася і оскаржувала його, що не дбав про родину, ходив до коршми, був лінюхом, тощо.

Коротко, Дмитро і Зося почувалися сильно розчаровані і почали переконувати себе, що їх подружжя було невдачею.

Бистроумний отець Яків прослідив їхні клопоти і зобачив, що вони походили з браку підготовки і розуміння подружого стану. Проте не було рації покидати жінку і йти до тітки.

Дискусія тривала добру годину. Отець парох вказав Дмитрові, що по шлюбі воно запізно каятися. Хоча б подружжя не було ідеальне, все таки Бог хоче, щоб подруги разом проживали. При добрій волі і Божій помочі можна розвязати всі проблеми і полагодити труднощі.

"Дмитре," священик закінчив розмову, "ти добре зробив, що зайшов сюди. Не одне подружжя можна б врятувати, якщо б подруги пішли до свого душпастиря замість удаватися до адвоката."

Дмитро обіцяв, що піде до Зосі та попрохає її, щоб за два дні прийшла з ним до отця Пароха на розмову.

Зося вибухла плачем, як отець Яків спитався: "Зосю, як маєшся?"

"Отче, Дмитро не любить мене. Ніколи не говорить зо мною про свій бизнес. В клопотах все звертається до тітки, а не до мене. Він лінюх, бо ніколи на помагає мені біля хати. Як тільки зачнемо сваритися, то зараз біжить до коршми "забувати своє горе" і шукати потіхи. Скажіть мені, отче, пощо властиво він женився?"

З розмови виявилося, що Зося була нервова, вичерпана та зневірена. Чуючись нещаслива, не дбала про Дмитра, про хату і дитину, бо все дратувало її.

Чому ж так? Зося була найменшою донечкою вдома. Старші сестри порядкували дім, а Зося спокійно бавилася ляльками замість помагати матері та вчитися пекти, варити і прати.

В хаті Зосі ніколи не було пиятики, тому вона криво дивилася на Дмитра, що любив час від часу випити пляшку пива.

Дмитро був сином подорожуючого крамаря, який через працю рідко бував вдома. Мати і тітка виховували його. В цім вихованні бракувало мужеської рішучости і підприємчивости. Як мати померла, тітка перебрала заряд дому і виховання Дмитра.

Дмитро не дуже любив вчитися. В 16-ому році життя перервав науку і зачав учитися на механіка.

Різниця в вихованні обидвох була причиною не одного клопоту. Батько Зосі був рішучий, завзятий і відважний. Зося сподівалася, що Дмитро буде такий самий. Тим часом так не сталося. Хоч як скаржилася, чоловік відказувався від проводу, бо не мав до цього життєвої підготовки. Батько рідко бував вдома, тому не було кого наслідувати в дитячім віку.

На щастя Дмитро і Зося мали синка Івася. Обидвоє любили молитися. Обидвоє мали довіря до Божого Провидіння. Обидвоє любили ощадність. Зося вміла вести хату на $60.00, що чоловік заробляв як механік. Довгів в них не було. Зося навіть потрапила заощадити трохи гроша на власний дім, що вони плянували колись закупити. Обидвом було прикро, бо кожне з них думало, що їхне подружжя було беззарадною помилкою.

Отець Яків використав їхне положення, щоб вияснити молодятам, що труднощі не повинні нищити їхньої подружої любови. Помаленьку влучні поучення душпастиря збудили в Дмитрі довіря до себе, а в Зосі співчуття для хиб і немочей чоловіка.

Вперше в житті розсварені подруги зрозуміли, що подружжя це не забава, а дуже поважна справа. Чоловік повинен помагати жінці, а жінка чоловікові, затираючи різниці в характерах і виховані та вишліфовуючи свої вдачі, щоб зчасом їхні серця могли битися в один ритм.

По кількох дискусіях Дмитро і Зося зрозуміли, що Христос завжди готовий помагати тим, що в складних ситуаціях з довірям і любовю благають у Нього помочі. Вони стали щоденно разом молитися і щомісяця приступати до Св. Причастя.

Отак непомітно атмосфера в їхній хаті зачала прояснюватися. Вони сміялися з того, що колись викликували гнів і сварку.

Почуваючись щасливими, обидвоє почали намагатися подобатися одне другому. Зося стала весело працювати в хаті і ця праця вже більше не перетяжувала її. Дмитро по праці спішився додому, де усміхнена жінка люблячим поцілунком стрічала його. Їхне щастя плило з того, що кожне з них почало забувати про себе і жити для другого.

Якщо зайшло якесь непорозуміння, то обидвоє сідали і спокійно обговорювали цілу справу. В хаті зникли сварки і гіркі докори. Заки почали щось робити, от хоча б малювати хату, то обидвоє все як слід обговорювали і разом бралися до праці.

Щоправда, не раз різнились в поглядах, але не сварилися.

Дмитро купив чудовий образ Розпятого Спасителя і помістив його в головній кімнаті. Ця ікона стала їх головним дорадником і потішителем. Перед нею разом молилися і разом шукали розради в прикрощах.

Спільна праця, молитва і розривки помогли їм позбутися погубного почуття, що їх подружжя було невдачею і помилкою. Ласкавий Спаситель врятував їх подружу любов, бо покірно благали в Нього помочі.

ЛЮБОВ—ЦІЛЬ СОТВОРЕННЯ

Бог сотворив людей, щоб вони любили Його всім своїм серцем. Це наш обов'язок, бо Він сотворив нас та вивищив понад всі інші сотворіння на землі, прикрасив й оживив нами бездушний, матеріяльний світ і в людях знаходить своє уподобання: "Це роскоші для Мене"—каже Він—"пробувати з синами людськими" (Прит. 8, 31). Ці ж розкоші перебування Творця посеред Своїх улюблених сотворінь досягнуть завершення в вічнім блаженстві в небі.

Чи ти дійсний Християнин?

БАГАТО людей проживають у неспокої та заміщанні, бо не знають, як треба похристиянськи жити з дня на день. Це замішання та незнання нерідко викликують скептицизм і огірчення, що ведуть до занедбання християнських обовязків. Хто ж не виповняє своїх християнських обовязків, той не подобається Богу та не може спастися.

В часі своїх подорожей Спаситель спинився біля міста Сихему в Самарії. Був змучений, тому сів на краю криниці, щоб трохи відпочати. Надійшла самарянська жінка брати з криниці воду. Христос навязав із нею довшу розмову, вказуючи їй, як повинні люди проживати на землі.

Ця бідна жінка лихо проживала, бо була скептичкою. Сварки, релігійні спори між жидами та самарянами викликали в ній сумнів про навчання Мойсея. Оттому вона заявила Ісусові: "Як прийде Месія, що зветься Христос, то все розповість нам." (Ів. 4, 25).

Ця бідна жінка жила в сумнівах, бо не знала Спасителя та Його навчання. Коли ж Христос промовив: "Це Я, що розмовляю з Тобою!" (Ів. 4, 26), і виявив їй гріхи минулого життя, жінка не тільки повірила в Нього, але стала Його апостолкою поміж своїми знайомими та рідними, бо привела ціле місто до Нього.

Згодом вона покинула своє грішне та гуляще життя, стала пустинницею та в покуті і молитві провела решту свого життя. Церква почитає її як святу Фотину.

Нікому не вільно проживати в сумнівах, як іде про віру та поступування. Треба щоскоріше усунути сумніви. Це легко вчинити, бо Христос подав нам засади життя в Своїй Євангелії.

Отож отак треба поступати в щоденнім житті, щоб воно було християнське та подобалося Богу:

1.) Кожен повинен спитатися себе самого перед кожним ділом: "Чи моя віра позволяє чи забороняє згадане діло, що бажаю виконати?" Якщо віра забороняє дану річ, то треба уникати її навіть із нараженням власного життя, бо треба більше любити Бога ніж себе чи власну родину та приятелів. Спаситель виразно сказав нам, що треба куди більше боятися Бога ніж людей: "Не лякайтеся тих, що вбивають тіло, а душі вбити не можуть, але бійтеся Того, хто може і душу і тіло занапастити в геєнні." (Мт. 10, 28).

Якщо Христос або Його Церква щось забороняють, то це треба уникати немов заразу. Не слід дивитися на те, що роблять інші. Кожен відповідає за себе самого. "Стережіться лихого в усякому вигляді!" кличе апостол Павло. (1 Сол. 5, 22).

Зло не стає добром, хоча б цілий світ допускався його. Розвід ніколи не буде доброю річчю, хоча б він поширився по всьому світі, бо Христос осудив його як перелюб і ламання тайни подружжя. Якщо ж Христос осудив щось, то воно залишиться злом навіки.

Те саме із добром. Добро не повертається в зло тому, що деякі люди ненавидять чи нехтують ним. Покора, вмертвлення, гамування пристрастей будуть завжди добрі, хоча б люди іще більше ніж сьогодні ганялися за розкошами, багатствами та забавами. Те саме з релігійною недбалістю, пустотою, тощо.

Християнин не дивиться, як інші поступають, бо кожен відповідає за власні вчинки і кожен буде суджений по своїм ділам. Ніхто не виправдається перед Богом тим, що інші були такі самі лихі та недбалюхи як він, бо ніхто не мусить бути лихий навіть, якщо б цілий світ відвернувся від Бога та збунтувався проти Його святого закону.

Чи це для Божої слави?

Християнин не сміє проживати для себе самого та власних вигід і забаганок неначе б він був сам для себе останньою ціллю. Ні, християнин повинен проживати для Бога та трудитися для Його слави. Св. Павло кличе: "Ви дорого куплені. Отож прославляйте Бога в своїм тілі та в своїм дусі, бо вони Божі." (І Кор. 6, 20).

Бог сотворив людей на те, щоб вони пізнавали, любили та служили Йому. Це головна ціль нашого життя та пробування на землі. Св. Павло тому напоминав християн у Коринті: "Чи їсте, чи пєте, чи щось інше робите, робіть усе на Божу славу!" (1. Кор. 11, 31).

Годинник, що не показує доброго часу, плуг, що не хоче орати, автомобіль, що не надається до їзди, не виповняють свого завдання, тому викидаємо їх. Те саме Господь учинить із тими, що не служать Йому.

Св. Матей оповідає, що раз Спаситель проходив біля фіґового дерева. Був голодний. Поглянув на дерево, але, хоч там було повно зеленого листя, нещасна деревина не мала ніяких овочів. Спаситель прокляв її словами: "Нехай повік не буде з тебе плоду!" (Мт. 21, 19). І це дерево негайно всохло.

Кожен християнин повинен лякатися, щоб подібне прокляття не спало й на нього. Христос може ще сьогодні пройти попри нього. Якщо ж не завважить діл доброго християнського життя, а саме безвартісне листя земських багатств, пустоти та забав, то може й теж прокляти його за негідне життя та надужиття Божих ласк.

Той є дійсним християнином і добрим Божим слугою, хто звертає до Бога всі свої гадки, слова та діла. Хто хоче подобатися Богу в своїх ділах, той повинен перед ділом цебто заки зачне цю працу, чи піде на цю забаву чи до цього товариства, спитати себе, чи згадана праця, чи забава чи участь у такім і такім товаристві вийде на Божу славу та спасіння його душі. Чи Бог поблагословить згадану розмову або задуману працю?

Чи Христос брав би участь у цій забаві та роботі?

Христос був людиною. Працював і мав хвилини відпочинку, коли його втомлене Тіло набирало нових сил. Людина теж потребує відпочинку та забав, але все воно має відповідати її гідності Божої дитини.

Забави та розривки мають відсвіжувати людський ум і відпружувати втомлені нерви. Оттому вони не сміють бути такі, що ображали б Бога, бо людина, як Боже сотворіння, навіть в часі відпочинку повинна служи-

ти Богу добрим і богоугодним життям, як це годиться Божим дітям і братам Ісуса Христа.

В часі забав, розривок і відпочинку треба часто питати себе: "Чи я бажав би, щоб Христос застав мене на такій забаві, в такім товаристві чи зачув таку розмову, в якій беру участь?" Св. Іван упоминає християн гідно поводитися в усіх обставинах життя: "Діточки, зоставайтеся в Нім (в Христі), щоб, як явиться, Він, ми мали відвагу та не засоромилися перед Ним під час Його приходу." (І Ів. 2, 28).

Треба питати себе перед всяким почином: "Чи я не стидався б, якщо б Спаситель почув цю розмову, бачив мене на цій забаві чи в цім місці?" Це допоможе завжди поводитися згідно з гідністю Божих дітей, якими повинні бути всі християни.

Дитина застиджує свого батька, якщо поводиться негідно, бо є немало християн, яких Св. Павло міг би таксамо ганити, як ганив деяких парафіян римської громади: "Через вас зневажається між поганами Боже імя." (Рим. 2, 24).

Відповідальність за других це обовязок усіх християн. Живемо між людьми. Так добро як зло впливає на них. Якщо християни добре поступають, то їх поступки та слова матимуть благородний вплив на ближніх. Якщо ж їх розмови та діла лихі, то вони лихо впливатимуть на інших, особливо на нехристиян, і віддалятимуть їх від християнства. Св. Павло виразно перестерігає християн, щоб не давали згіршення своїм ближнім: "Судіть про те, щоб не давати (ближньому) братові спотикання та спокуси." (Рим. 14, 13).

Спаситель каже: "Горе людині, що від неї приходить згіршення!" (Мт. 18, 7). Христос заявляє, що краще було б для такої людини згинути ніж згіршити свого ближнього: "Хто згіршить одне з цих малих, що вірять у Мене, то краще було б такому, якщо б млинове жорно почеплено йому на шию та затоплено в морській глибині." (Мт. 18, 6).

Хто гіршить інших, той не тільки сам грішить, але й других тягне до гріха своїм лихим прикладом чи розмовою, тому згіршення це подвійний гріх.

Християнин не повинен так поступати, як подобається йому чи як інші поступають, але так як велить свята віра. Св. Павло писав до християн в місті Ефесі: "Благаю вас..., щоб ви поводилися достойно покликання, до якого покликано вас." (Єф. 4. 1).

Християни є завжди Божими дітьми, тому завжди та всюди повинні поступати так, як поступають добрі Божі діти. Це зеднає їм Боже благословення в цьому житті та запровадить до вічного щастя по смерті.

Кардинал Вайзман каже: "Хто не вірить у Біблію, той повинен вірити в ніщо. Пророцтва сповнилися і тепер усе стоїть на Христі."

Хто ми такі?

БАГАТО людей чваняться своїми здібностями, наукою, здобутками і багатствами, забуваючи що без Божої помочі вони ніколи не були б дійшли до мудрости, не були б здобули слави і багатства. Св. Павло говорив про себе: "З Божої ласки я є тим, чим є, і Його ласка дана мені не була змарнована, бо я трудився більше ніж всі інші, щоправда, не сам я, а Божа ласка, що зо мною!" (Кор. 15, 10).

Людина є маленьким світом. Як Бог сотворив вселенну, так мусів і сотворити людину, бо все походить від Нього. Апостол слушно питається пишних гордіїв, які приписують собі різні заслуги: "Що маєш, чого б ти не одержав?" (1 Кор. 4, 7).

Людина є більшою, ніж багато хто думає. Немало людей не розуміє власної гідности, яка походить з того, що вони Божі діти і майбутні спадкоємці Небесного Царства!

Ніхто не годен дістатися до неба власними силами і природними засобами. Тому мимохіть насувається питання: "Хто дасть мені крила немов голубці, щоб я полетів і відпічнув? (Пс. 54, 6). Хто дасть силу дістатися до неба? Ніхто інший аніж Той, що сотворив людей на Свій образ і подобу! Отож не слід журитися, чи належимо до призначених душ. Треба тільки сумлінно та постійно використовувати засоби, що Христос подає нам.

1.) Розум це перший засіб, щоб осягнути вічну ціль цебто дійти до неба. До розуму долучена свобідна воля. Розум пізнає ціль. Воля змушує людину змагати до неї, вживаючи тих засобів, що їх Христос подає через Церкву, особливо сповідь і Св. Причастя.

2.) Крім розуму і волі Бог дав нам безліч надприродних засобів і ласк: смерть Божого Сина, Пресв. Евхаристія, дари Св. Духа, Церква, опіка Богородиці і поміч анголів.

Бог не відбирає дарів, хоч люди нерідко надуживають їх. Св. Василій Великий каже: "Хоч по стількох дарах ми не послухали Бога, однак Він не відвернувся від нас. Божа доброта не покинула нас. Зневажаючи Творця легковаженням Його дарів, ми не потушили Його любови до себе. Він підняв нас у Христі і оживив у Нім... Це дуже дивне Боже добродійство!"

3). Бог вміє послуговуватися для добра душ такими засобами, що видаються смішними. Ці засоби це хвороби, терпіння, фізичне і моральне зло. Св. Василій отак висловлюється про моральне зло: "Зло це противний Божому Законові ужиток того, що Бог дав нам на добро. Чеснота, якої Бог домагається від нас, полягає в належному використанні Його дарів." Бог не є

спричинником зла, але вміє використати його, щоб людям чинити добро. Отак злочини засудженого на смерть розбійника посередньо привели його до пізнання Христа і спасіння душі. "Сьогодні будеш зо Мною в раю!" (Лк. 23, 43).

Св. Василій Великий каже, що ми звемо злом різні речі, от як хвороби і нещастя, але "кожне з цих нещасть мудрий і добрий Господь зсилає на нас для нашого добра!"

Як лікар нераз спричиняє хворому болі, щоб лікувати його, так Бог, караючи одну частину, хоче рятувати цілість. Ніхто не нарікає на лікаря, що відрубує згангреновану ногу чи руку, щоб рятувати людині життя. Люди ще й платять йому за це і кажуть, що лікар врятував їм життя.

Бог так само поступає з людьми, щоб лікувати їх з душевних хвороб. "Я вбю і оживлю, зраню і вилічу!" (Втор. 32, 29). А деінде додає: "Я впокорював тебе і морив голодом, щоб вчинити тобі добро!" (Втор. 8, 3).

Слабості, недуги та невдачі це засоби в Божих руках, щоб спинити гріх і звернути людей до Бога. Знана всім легенда про Св. Петра, що ходив у світі і сумував над розбавленими людьми, які в розкошах забули про Бога. Коли ж Бог послав пошесть, то всі покинули забави і стали молитися Богу і почитати Його.

З цього бачимо, що Бог допускає або посилає фізичні лиха, щоб покарати, опамятати, скартати, поправити і загартовувати людей. Божі допусти зміряють до того, щоб людям чинити добро. Браття думали, що вчинять прикрість Йосипові, як продавали його. Бог використав їх злобу, щоб прославити свого слугу та врятувати країну від надходячого голоду.

Св. Василій каже: "Гріх це найбільше зло. Тільки він заслуговує на цю назву. Гріх залежить тільки від нашої волі. Гріх це тільки брак добра в людині. Бог не є спричинником зла-гріха. Він тільки допускає гріх, бо має якісь невідомі нам заміри!"

Чим же людина годна віддячитися Богу за всі Його добродійства, якими обсипує її. Св. Василій каже: "Бог такий добрий, що не жадає від людей, щоб вони дарами віддячувалися Йому за дари. Йому вистачає наша любов! " Це ясно виходить з першої і найбільшої заповіді: "Любитимеш Господа, свого Бога, всім своїм серцем!" (Мт. 22, 37).

Хто практично любить Бога? Той, хто:

а) Визнає, що Бог — це Пан неба і землі, а всі сотворіння це Його діло. "На початку Бог сотворив небо і землю." (Вут. I, I). Це переконання, що Бог все сотворив, повинно викликати в душах беззастережне довіря, що Бог усім мудро рядить, хоча б ми часом не розуміли цього. Хто вмів сотворити безмежний всесвіт, той потрапить належно керувати ним для добра тих, що люблять Його та зберігають Його Закон.

б) Сотворіння люблять Бога, як намагаються пізнати, прославляти і добра бажати свому Творцеві. Спаситель заявив, що дерево пізнається по його овочах (Мт. 12, 33). Любов до Бога пізнати з життя людини. Добре життя доказує, що вона любить свого Творця. Лихе ж життя це незбитий доказ, що вона нехтує Богом, хоча б не знати що заявляла устами.

в) Хто поміркувано вживає

дібр цього світу і водночас дякує Творцеві за них, той любить Бога, бо всі сотворіння мають служити людині, щоб могла матеріяльно і духовно вдосконалювати себе. Св. Павло твердить: "Все ваше, ви Христові, а Христос Божий!" (I Кор. 3, 21-22). Земські добра мають бути слугами, а не ідолами — божками людей. Хто стає рабом землі, той перевертає встановлений Богом порядок і тому зневажає Бога.

г) Хто нехтує пристрастями і керується розумом просвіченим вірою, той любить Бога. Змисловість каже, що зле все те, що прикре. Віра збиває фальшиву 'мудрість' змислового мудрування і вчить людину бачити добро навіть у тих речах, що прикрі для впалої природи.

Тут слід наслідувати Христа і Його Матір і питати себе посеред прикрих обставин життя: "Що Христос думає про це? Як Він поступав би в даних обставинах? Що сказав би про цю справу? Як розвязав би цю трудність?" Св. Василій каже: "Кожне слово, кожне діло Христа це закон для нас!" Якщо ж сумління скаже нам, що так і так слід поступати, то треба так поступати, бо така воля нашого Творця. Тут Божа Мати просвічує нам чудовим прикладом. Як тільки довідалася про Божу волю, та відразу покірно схилила голову і закликала: "Я — Господня слуга. Нехай буде так, як ти кажеш!" (Лк. 1, 38). Св. Павло так само поступив, як Христос повалив його з коня: "Господи, що хочеш, щоб я чинив?" (Дії: 9, 6).

Хто так поступає, той має вдачу сина, який з любови служить свому Небесному Отцеві. Ось так треба поступати, якщо бажаємо бути панами матеріяльного світу, а не його невільниками!

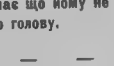

Хто в сьогоднішніх часах думає що йому не потрібно психоятр, той повинен піти до лікаря, щоб збадав його голову.

□ — — □

Воно щораз тяжче вдержувати уряд в "люнсусі", до якого привикли його міністри.

□ — — □

Люди, що хваляться, що мають для всього відчинений ум, звичайно мають таку саму губу.

□ — — □

Лікарі були б дійсними добродіями людства, якщо б потрапили вияснити, чому "попідбивані очі" не зникають зо світу.

□ — — □

Якщо про когось мало думаєш, то ще менше говори про нього.

ДОРОГА ДО НЕБА

о Н. Якимишин, ЧНІ.

Один малий хлопчина дивився, як його батько уживав нівелір (васервагу), щоб побачити, чи та дошка, що він гиблював, була проста.

Хлопчина питає: "Тату, пощо бути таким старанним і точним? Дошка виглядає досить проста."

Батько відповідає: "Це не є добра річ вгадувати в столярстві. Дошку треба точно припасувати, бо інакше тобі робота не вдасться і буде в роботі хиба." Багато людей роблять забагато речей навздогад."

"Які речі?" питає хлопчина.

"Наприклад, як добре жити. Багато людей живуть, як їм хочеться, а це Богові не подобається."

"Це значить, що ми повинні мати мірило, після якого жити. Чи так, тату?"

"Так, сину," каже тато, "Божі Заповіді і Заповіді Церковні є якраз нашим мірилом. Жий після них, і ти не будеш брати жадних шансів зо своєю душею. Ти можеш зробити добру роботу зо свого життя тільки тоді, як будеш уживати те мірило."

Ми всі бажаємо щастя в житті, але цього щастя на цій землі не можемо знайти і не знайдемо, бо його тут нема. Ми те щастя знайдемо лиш у вічному житті. Молодець в Євангелії це зрозумів, і тому спитав Христа, що він має робити, щоб досягнути те вічне життя. А Христос йому і всім нам простенько відповів: "Якщо бажаєш увійти до вічного життя, заховуй заповіді."

Господь Бо̀г є нашим суддею, і Він осудить, чи ми добру роботу зробили в житті. Якщо будемо чинити Його святу волю і будемо йти за Його вказівками, тоді Він буде задоволений з нашої роботи і нас винагородить. Ті вказівки що виявляють нам Його волю — це десять Заповідей Божих і Заповіді Церковні. Вони нам кажуть, як любити Бога, ближнього і себе самих. Вони є мірилом доброго життя. Якщо будемо їх заховувати, дійдемо до повного щастя і вічного життя.

Скептик Руссо отак писав про вірогідність Св. Євангелії: "Хіба Євангелія—це людський винахід? Ні, мій друже, жаден чоловік не міг видумати її. Діла Сократа, про які ніхто не сумнівається, є менше вірогідні ніж діла Ісуса. Печать правдомовности Св. Євангелії є така велика, що вона мусить бути правдива, бо ніхто не міг видумати її."

Знак на шлюбнім бюрі в Меріленді: "Суддя пішов на обід. Стань і призадумайся, що робиш!"

OUR GREATEST HOLY DAY

EASTER or "Velykden" as the principal feast of Christianity, occupies the central point in the Liturgical year in the Eastern Church. The dates of other movable feasts depend upon it.

Easter reminds us of the glorious resurrection of our Lord Jesus Christ which occurred the third day after his burial. It is the center of all feasts, the "feast of feasts."

The procession around the church commemorates the procession of the Myrrh-bearing women to the tomb of our Savior and the resurrection of Jesus Christ. The 'Paska' or the Easter bread is blessed by the priest at the end of the Divine Liturgy. The Paska represents Jesus Christ. The faithful consumme the Paska which denotes their participation in Christ's glorious resurrection.

The Easter eggs or 'pysanky' are eggs delicately and intricately hand-painted. The origin of the custom dates back to the earliest Easter observance in pagan Ukraine when the painted egg represented the resurrection of nature to a new life at the coming of springtime.

With the advent of Christianity the painted egg became a symbol of man's resurrection which was effected by the resurrection of Our Lord Jesus Christ.

The pysanky are exchanged throughout the three days of the Easter holiday with the familiar greeting "Khrystos Voskres", to which the recipient replies: "Voistynu Voskres!"

Easter Sunday Antiphones — (First and second antiphons are Sunday's antiphons).

THIRD ANTIPHON

Let God bestir Himself, and put to flight all those who hate Him.

TROPAR

Christ is risen from the dead, conquering death by death, and

bestowing life upon those in the tomb.

Let the wicked vanish as the smoke vanishes, as the wax melts in the presence of fire.

Christ is risen...

So let the wicked vanish at the presence of God, but let the just ones rejoice.

Christ is risen...

Praise the Lord God in churches, meeting-places of all the streams of Israel.

Christ is risen...

KONDAK

Although Thou didst descend into the grave, O Deathless One, yet didst Thou annihilate the power of hell, and didst rise again as victor, O Christ-God, announcing to the myrrh-bearing women: rejoice! and giving peace to Thy apostles, and didst bestow resurrection upon the fallen (men).

INSTEAD OF TRISAGION

All you who have been baptized in Christ's name have put on Christ. Alleluia.

PROKIMEN

This is the day which the Lord has made: let us be glad and rejoice therein.

EPISTLE (Acts: 1, 1-8)

I composed my favorite narrative, O Theophilus, on the subject of all that Jesus began to do and teach, up to the day when, having given His instructions by the Holy Ghost to the apostles whom He had chosen, He was taken up (to heaven). To them He also presented Himself alive after His passion with may proofs, appearing to them throughout the course of forty days, and speaking of the kingdom of God.

Now, gathering them about Him, He gave them orders not to leave Jerusalem, but to await the promise of the Father, "about which," said He, "you have heard from Me. For John baptized with water; but you shall be baptized with the Holy Ghost not many days from this."

Those who had assembled (His companions), therefore, asked Him: "Lord, dost Thou mean to restore the kingdom of Israel here and now?" But He told them: "It is not for you to know the times and seasons which the Father has fixed by His own authority. But you shall receive the power when the Holy Ghost descends upon you; you are to be My witnesses both in Jerusalem and throughout Judea and Samaria, and to the ends of the earth."

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

GOSPEL (John: 1, 1-17)

In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. He was in the beginning with God. It was through Him that all things came into being and nothing came into existence without Him. In Him was life, and the life was the light of men; and the light shines in the darkness, a darkness which was not able to master it.

A man appeared, sent from God, whose name was John. He came for a witness, to bear witness of the light, in order that all might believe through him. He was not himself the light, but came to bear witness to the light (Jesus Christ). The true light (Jesus), which enlightens every man coming into this world.

He (the Word of God) was in the world, and the world was made through Him, yet the world knew Him not. He came to what was His own (the world), and His own people received Him not. But, to all who received Him, He gave the right to become children of God — to those who believe in His name, who were born not of blood, nor of carnal desire, nor of the will of man, but of God.

And the Word was made flesh (became man), and dwelt among us; and we have seen His glory, glory such as belongs to the Father's only begotten Son, full of grace and truth.

John gave witness to Him, and cried out: "This is the One of Whom I said, 'He Who comes after me ranks above me because He was before me.'"

We have all received (something) out of His fullness, grace upon grace. For while the Law was given through Moses (to us); through Jesus Christ grace came to us, and truth.

Instead of **Dostoyno Yest!**

The Angel greeted the blessed Mother: "Hail, O pure Virgin!" And he said again: "Hail, for after three days thy Son rose from the dead, and bestowed life upon those who were dead. Wherefore, O people, rejoice."

IRMOS

O new Jerusalem beam with joy for the glory of the Lord is shining upon thee. O Sion, exult and rejoice today. And thou, O Immaculate Mother of God, glory in the resurrection of thy Son.

Prychasten

Receive the Body of Christ, and partake of the immortal fountain. Alleluia. (3).

from "My Divine Friend" Missal

As the man was twisting his radio dial, he felt a sudden sharp pain in his back.

"Oh," he cried, "I think I'm getting lumbago."

"Why bother to listen?" asked his wife. "You won't be able to understand a word of it."

Catholic Imperialism

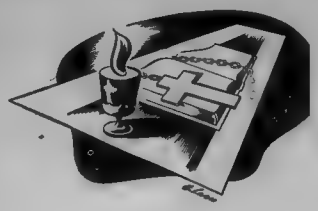

Theo. Bleech

MANY presidential aspirants have been making various public appearances prior to their official declaration as candidates for the highest office of the United States. Being Catholic, Senator John Fitzgerald Kennedy from Massachusetts, has stirred up a hornet's nest of Protestant bigotry, prejudice and malevolence. This unfair and virulent attack and criticism of patriotic American Catholic candidates points out the great need for Catholics to know their Catholic faith and how to defend it from captious and malicious hate-mongers. It seems that when it comes to fighting and dying for America and cooperating for its welfare, Catholic Italians, Ukrainians, Poles, Irish and so on, are conspicuously important and all are good fellow Americans and everybody is hail, hearty and well-met. No religion is an impediment or barrier during a catastrophe or where sacrifice is sought for the common good. But, when a Catholic wishes to run for the highest office of his country, then the glossy veneer of fraternity, equality and liberty becomes the bitter spice for a most unpalatable concoction. Catholics become the targets of diabolic hate and the most incongruous elements unite under euphemistic banners and crusades of hypocrisy to attack our faith and to crucify Catholic, Christian truth.

What frightens me more than these venomous Protestant attacks is the supine attitude of Catholics who will not have the courage, alas — knowledge, to refute these stereotyped bogeys, allegations and hackneyed biases. We, Catholics, have a mission in this world; to save souls, more so than do the Quakers, Shakers, Dunkers, Jehovah Witnesses, Baptists, Methodists, Pentecostals and the innumerable sects who carry on their work boldly, obstreperously and cleverly. The many doors slammed in their faces, or the insults, scoffing and derision do not deter them from their mission. Had not some anxious soul before us worried about our salvation, at times at great risk and hardship, the result could have been a sad drama today.

We must be more enthusiastic and eager to spread our faith. It isn't enough to be a Catholic. We must be bold about it. Let's get excited and fanatical about our faith. In forty short years communism has "proselytized"

over 800 million hungry people, hungry for truth and justice and receiving much, much less; and our faith has been around for almost two thousand years and we have given the truth to only 450 million. Can you still be smug about your faith and Church? The shame of it all is that we know we can and should do better. We can't go on in an apologetic vein perpetually. We have nothing to hide. We must respect other people's beliefs, but you must live by your own.

Catholics discovered America. Catholic missionaries and explorers contributed to the civilization of America. Western civilization is the product of Catholic culture and teaching.

Many Protestant bishops and clergymen have come out against Catholic candidates and have subjected them to unfair interrogation and questions that are none of their business. The following quoted article points out which dog to beware. In an editorial of the Pilot, the Catholic paper of the Archdiocese of Boston, Mass., in July, 1959, the reverse happened, ten questions are put to Methodist candidates:

This week Bishop John Wesley Lord asked a series of questions to be answered by Catholics running for public office. Any of the thousands of Catholics attending his Methodist Boston University could have supplied the answers. We think it proper to return the compliment with our questions asked of a Methodist running for high public office.

1. Can you, without qualification of any kind, acknowledge the historic American Revolution setting up the great Republic, in the light of the condemnation of that Revolution issued to the colonies by your founder John Wesley? Would you be willing publicly to repudiate the sentiments of the aforementioned before taking public office?

2. In the light of the tradional racial segregation long practiced and still mightily supported in Methodist churches in the United States, can you be relied upon to carry through the Supreme Court decisions recently made on this topic? Can you serve with Negroes in your Cabinet, Congress, etc?

3. One of the fundamental tenets of Methodism is the condemnation of the use of spirits (alcohol). Committed by conscience to this proposition, would you, in a position of public trust, respect the right of others to consume such beverages? Could government funds be used for this purpose, as in official cocktail parties? Would liquor industries be shut down?

4. Methodist (and other Protestant denominations) have placed on the law books of many separate states strict laws depriving other citizens of the right to drink alcoholic beverages as their conscience allows. If elected to national office, would you strive to make these laws federal, thus forcing your own religious views on all your fellow citizens?

5. The Methodist religion condemns gambling in all its forms. In a position of public responsibility could you conscientiously permit horse racing and other forms of gambling to continue under your control, and could you use funds raised in this (to you) immoral way?"

And so the article continues on through ten questions and concludes with the moral: Anyone can play this game if he doesn't mind getting his hands dirty!

Yes, we Catholics want to take over the world, we want to take the White House and every American, but we don't want to

put the Pope in the White House. We have capable laymen who can take care of the temporal affairs. We want to take over every heart and make it Christian for Christ, that He may reign over the hearts of men. If this be Catholic imperialism, let's make the most of it. It is only Christ's injunction to teach all nations whatsoever He commanded. This is our mission in life: to help men to know His truth, the truth that will make them free — free to choose Christ for love and peace.

It's time for us Catholics to be more aggressive with our faith which has everything. This century does not take to mediocrity. Our faith is the embodiment of salvation and strength. It's truth and beauty has captured the minds of some of the greatest men of science, literature and arts of our time because its truth is so incontrovertible. In many cases these converts found the truth because some prayerful, anxious, solicitous Catholic "imperialist", papist, Uniate, Roman, put the enchanting truth near a soul that would eat and be filled, drink and thirst no more.

Let's not scurry for cover when the bigots go marching by; let's not apologize when the clever hate-mongers spew their venom; let's not cower before their fury. We have the truth; we have "the faith"; we have Christ's promise to be with our Church unto the consummation; we have His peace that weathers all storms. Let's contradict our adversaries by widening the horizons of our Catholicism in learning and doing. Let's borrow the communist zeal, the Pentecostal fervor, the Witness' determination, the Adventists' generosity and the Jews' patience. To those of us who have little and do nothing with it even that will be taken away and those with a little and who are doing something with it more will be given to them.

We are living in perilous times. Diabolic communism has overtaken one third of the world and another unwary third is unwittingly helping this Moloch ravish the world, and the third is indifferent and one-half of this third is worried but still more indifferent and the other half of this final third is composed of a small fraction of doers and a lot of minimal Christians who go to church on Sunday "and that ought to be enough."

Our Lady of Serednye in Ukraine said . . . Oh, well, what's the use? I know it makes good reading but who will listen anyway.

RESPECT YOUR PRIEST!

Some "modern" Catholics despise their priests. They should learn a good lesson from St. Francis of Assisi. This great mystic and saint and lover of nature used to say: "If I met at the same time one of the blessed from heaven and a poor priest, I would go first to the priest to honor him and I would kiss his hands because they handle the Word of life and are something superhuman."

Do We Respect Our Own Laws?

M. Schudlo, CSSR.

IT IS OFTEN being repeated that American and Canadians are a God-fearing and law-abiding people, for we live under the rule of the law. It's true, we are living under law, many, many laws. But to what degree do we obey them?

J. Edgar Hoover says that since 1950 the crime rate in America has increased four times as fast as the country's population. Fraud is rapidly expanding all over the country. There are plenty of lies about various goods, their origin and their "reduced prices."

The cost of employed dishonesty in American business enterprises amounts to one billion dollars a year, and it is increasing. 70% of dishonesty culprits in the most recent months of complete record have been women. Dishonesty losses cost America many times as much per year as fire losses. How much cheating is there in schools and lies in the families?

Thus we come to a woeful paradox:

1.) It's a fact that there is a religious revival in the U.S. It shows that people become more religious. Many more are attending church services than ever before. Doubtless, there is a growth in religiosity.

2.) Unfortunately there is also a growth of dishonesty and violence. Many people combine in themselves both a religious revival and a moral decline. Clearly, they have achieved a split personality.

How many moralizing speakers will start their speeches by paying a tribute to "our sense of spiritual values" and then focus their attention on how many cars there are in America and Canada, how many telephones, how many TV sets, and so on.

We call the Russians materialistic. Are we free from that stain? If we are, then, to what extent?

A teacher in New York asked her pupils what they wished for more than anything else in the world? Thirty-seven out of 39 named the acquisition of money as the main aim of their lives.

Should we blame them? No! They learned it from their parents. They've probably taught them to be religious, but did not teach them to bring their religion into their daily life and oc-

cupations, whatever they may be. All churches and parochial schools insist on religion. What we really need is more people living religion and bringing it into the market-place.

Most people are trying to serve God and Mammon by fusing ritual and righteousness. The ancient prophets reproached the Jewish people for doing the same: "You have multiplied your ceremonies. But you do not keep My Commandments!"

Can't God address the same reproach to countless men and women who keep their religion for Sundays and Holydays in order to display it in church.

Their religion is not a revitalizing source of spiritual strength because they leave it in church. They do not take home what they learn in church because they do not try to apply it to their daily thinking and working.

If people wish to be truly religious, they should respect and observe the laws of God and the laws of their country. The laws are God's expressed will of how we must behave to merit His blessing in this life and eternal happiness hereafter.

If we really loved our neighbor, we would not lie to him or cheat him. Some people are humanists, that is, they love mankind, but they forget to love their neighbor who is the sample of humanity, that is actually given us.

It's not enough to attend church on Sunday. We must become the living Church of Christ because we are His Church. The whole world is God's Church. If we behaved in the world, that is, in our work and daily life as we behave in church, there would be no crimes, no cheating, no fraud, no corruption, no divorces, etc.

If we are unhappy in our life, it means that we strive to be happy without working for it. No man has the right to consume happiness without producing it than to consume wealth without working for it.

WHAT IS A MAN?

It is a strange creature which can be analyzed as follows:

SYMBOL: MA

ACCEPTED STANDARD WEIGHT: Between 150-250 lbs.

PHYSICAL PROPERTIES: Feels natural disgust for work. If forced to do some, then — the least and the last. Avoids marriage as a trap. If married, more than often does not live up to his marriage partner's expectations. Gets easily annoyed and disgusted by less than nothing.

OCCURENCE: Is found in paradise and other places where his opposite exists.

CHEMICAL PROPERTIES: Great affinity for food and liquor, the stronger, the better. Boastful in public, but a mouse at home. Strong as a lion, but the little creature of the opposite sex can easily wind him around her finger.

USES: The most useful and the cheapest gadget in the house.

CAUTION: Easily lost when not carefully kept, first by his mother, then by his "better-half", known as life-companion.

Paul Hrechko, Detroit

EASTERN RITE HAS MANY HAPPY RITUAL CUSTOMS

by the Rev. Thomas Dolinay

EVERY people of Christian origin have developed religious customs which in due time have become ingrained into the very cultural pattern of their lives. The Soviet conquerors of Central Europe have found it difficult to destroy the supposed myth of God on this very account. Byzantine Catholics in these regions are forbidden to publicly practice their faith, but religious customs form the slender threads that keep the light of faith flickering in the souls of these beleagured people.

In the past many young Americans of the Byzantine Rite have not fully observed these customs for fear that they would be identified as being foreigntinged. However, they are beginning to realize the innate beauty of the customs, and the fact that national and religious origins should be the source of justifiable pride.

Every year after the Resurrection Services at Easter time, it is customary to bless paschal food. Each family brings a decorated basket of food, and after the services in church, the priest and congregation go in procession to the parish auditorium where the baskets have been placed on tables. The basket contains bread (homemade), meat (usually ham), eggs and cheese.

After keeping a rigorous lenten observance, it is proper that the first food eaten on Easter Day should be blessed. The custom finds its roots in the ancient Hebraic custom of eating the paschal meal. The bread represents the paschal lamb and the meat the sacrifice of Abraham and Abel.

On every holyday honoring Our Lord and Our Blessed Mother there is a custom of anointing the faithful with oil (simply blessed) after the Liturgy, and distributing small cubicles of leavened bread. Before such feasts there is a Litia service, i.e., blessing five loaves of bread (small), wheat, wine and oil.

At the vesper service that preceeds major holydays in the Eastern rite, the Litia service is the concluding portion.

The historical explanation of this custom is that hundreds of years ago the faithful participated in the Vespers, Matins and the Liturgy that followed. They did not go home, but they ate of the blessed bread, wheat — and

drank of the wine and oil in the vestibule.

In fact, at the present time the Greeks have a custom of distributing Kutis — i.e., wheat, honey, sugar and spices that are in a cake form. The distribution of bread is representative of this custom. This is not to be confused with Eucharistic bread.

The anointing with oil has an interesting origin. Before the feast of great magnitude an icon representing the solemnity would be set up for the people to reflect on the mystery of the feast. An oil lamp would burn before the icon during the vespers service, and later the priest took some of the oil, applying it on the foreheads of the faithful with a small brush.

The symbolism is that the congregation is joined by this act of fraternal charity as one family. This is so because they are eating of a common bread and receiving a common anointing. Material possessions do not distinguish persons in the sight of God — everyone is equal in His Church.

At the Feast of the Epiphany the Church commemorates the baptism of Our Lord by St. John the Baptist in the river Jordan. In Europe it was a custom to have the priest and congregation go in procession to the river or lake near the village. There a hole was cut in the ice, and the priest would bless water.

It was significant, of course, that the entire water supply of the village came from that source and it was solemnly dedicated to God. In the Roman Rite the harvest is often blessed — for much the same reason. In America the water is, of course, blessed in the church.

After the blessing of the waters, the priest would visit the homes of all the faithful in his charge, and bless the home. This custom is still followed. During the Epiphany season priests bless the homes of all the faithful. It not only serves the purpose of dedicating the Christian home entirely to God, but also gives the busy pastor an opportunity to visit the homes of all the faithful at least once a year.

These are but a few of the customs followed in the Byzantine Rite at the present time. They are a part of the ritual, and if properly understood, sacramentals that bring fuller expression to our Christian heritage.

"The Byzantine World"

THE ALPHABETS

The Latin or Roman alphabet was developed in the city of Byblos, present Lebanon, many centuries ago. The Ukrainian alphabet was developed in the city of Korsun (Chersonesus), present Crimea, during the first half of the ninth century. It is recorded that the first book in that alphabet was written in 836 A.D.

I'D LIKE TO KNOW...

1. I am a young widow with two small children. A man wants to marry me. Should I get married or stay single. What does the Church say about marriage of widows?

In September 1957 Pope Pius XII said: "Although the Church does not condemn second marriages, it shows a preference for the souls who wish to remain unmarried."

Since the Church does not forbid second marriage, you can get married again if you think it will help you to observe the law of chastity and take proper care of your orphaned children. Here is the opinion of St. Paul: "A woman is bound as long as her husband is alive, but if her husband dies, she is free. Let her marry whom she pleases, only let it be in the Lord (in church and to a Catholic). But she will be more blessed, in my judgment, if she remains as she is. And I think that I also have the spirit of God." (I Cor. 7, 39-40).

2. What does the phrase "receiving Christ" mean?

The phrase comes from the words of St. John: "And to as many as received Him (Christ) He gave the power of becoming sons of God." (John: 1, 13).

To receive Christ is to believe in Him and to practise His law as the Church teaches us. Sanctifying grace forgives our past sins and gives us a new power, a new dynamic, a new resource with which we become able to lead an ethical life, conformed to the teaching of Christ. A sinner comes short of God's moral requirements. Contrition blots out sin and infuses sanctifying grace into our souls.

Through grace Christ becomes the center of our life because he controls it. It does not mean that we become sinless or perfect. No, it helps us to start in a new direction and gives us new resources to draw until we reproduce the image of God in our souls.

3. Since we are following the Gregorian Calendar with the Roman Rite Catholics, why is there a difference in the date of celebrating the Feast of the Immaculate Conception, we having it on December 9, the Roman Rite Catholics on December 8? Also, why is the Feast of the Immaculate Conception considered a holiday in some of our churches and not in others?

Eastern Rite Catholics have been celebrating a feast which was similar to that of the Immaculate Conception on December 9th for hundreds of years before it was made a Feast in the Roman Rite. However, it was not considered a holyday of obligation in the Byzantine Rite as the present day feast is in the Latin Rite. When the dogma of the Immaculate Conception was proclaimed by Pope Pius on December 8, 1854, he established a new Feastday of the Immaculate Concep-

tion and he specified the date as December 8.

As regards the reference to the Gregorian Calendar, the adoption of the Gregorian Calendar by Eastern Catholics does not mean the adoption of Latin Rite feasts and their dates. The words "Gregorian Calendar" do not mean "Roman Rite Calendar." The Gregorian Calendar simply means a corrected time-piece for telling the length of time it takes the earth to travel around the sun. The pagans in the world use it to tell what month of the year it is without ever keeping the Feastdays of the saints, or of even recognizing that there is such a person as a saint.

Thus, when the Eastern Catholic Church adopts the Gregorian Calendar, it retains the previous lists of feasts with the same dates, but it now applies them to an improved time-piece. Thus it is that the Feast of St. Anne, the Mother of the Blessed Virgin Mary, is celebrated on July 25, the date it has always been celebrated on according to the Byzantine Rite, whether this date be calculated on the Gregorian or Julian Calendars, even though the Roman Rite Catholics celebrate the same Feast on July 26. Eastern Rite churches may, with the proper permission, change from the Julian to the Gregorian Calendar, but they do not change to the Latin Rite.

4. Is there a heavenly patron for those who wish to obtain the grace of a happy marriage?

It would be well to pray to the Angel Raphael, who, as we read in the book of Tobias, arranged the marriage of Tobias and Sara, which was a very happy one.

5. What is meant by the Fall of Adam?

It is a metaphorical expression which signifies the loss of the supereminent dignity conferred by the Divine Adoption. By committing Original Sin, Adam fell from the state of grace.

6. Can war ever be justified?

The main stream of Catholic traditional teaching has always held that there are certain circumstances in which a nation is completely justified in waging war, if certain conditions are observed.

7. What is the relationship between the Herods mentioned in the Gospels and the Herods mentioned in the Acts of the Apostles?

Herod the Great was King when Our Lord was born. His father had helped the Romans in the East. Herod was appointed by his father Governor of Galilee, was expelled by a Maccabean prince and fled to Rome. There, through the influence of Mark Anthony, he was crowned King of Judea by the Roman Senate. He ruled for thirty-seven years and died during the infancy of Our Lord. The Herod to whom Pontius Pilate sent Our Lord was the son of Herod the Great. Herod Agrippa, who imprisoned Peter (Acts xii) and beheaded James, was grandson of Herod the Great; and the Agrippa before whom St. Paul defended himself (Acts xxvi) was the great-grandson of Herod the Great.

8. Why does the Catholic Church hide the revelations given in the book of the Apocalypse? Never does she tell us when the end of the world will come; nor the harrowing future of the Armangeddon nor the final destruction of the world?

The Catholic Church will never and can never tell us when the end of the world will come. We do know that it will not come till all the things foretold by Christ and by St. Paul have come to pass or have happened. St. Paul, for instance, in his letter to the Romans, foretells that, before the end

of the world can come, the Jews must be converted to Our Lord. This is one of the last signs, but St. Paul hasn't told us nor can anyone else ever tell us just how soon or how long after the conversion of the Jews the end will come. The time of the end of the world just wasn't meant to be revealed by God, as Our Divine Saviour told us so many times during His lifetime.

2. The Church doesn't hide any of the revelations of the book of Apocalypse. Men have spent their lives trying to interpret it. The Church definitely tells us that the thousand years predicted in the book have already begun. It is simply an indeterminate period of years in which the Church militant will fight against Satan and all the wicked machinations which he will dream up. Those who say that there will be a thousand years after the end of the world and before the general judgment are heretics and have been condemned by the Church many times.

3. The book of the Apocalypse is not a book of prophecy in the same sense as were the books of the Old Testament times. That is to say, the Apocalypse does not wish to tell definite and specialized single events in history. It does not, for instance, tell you the definite signs by which to identify Antichrist (if indeed there is to be a personal Antichrist), nor does it tell you when such a war will be waged. According to the best interpretors today, the Apocalypse is a book of general prophecy. It repeats and repeats the same theme. That theme is that the Church of Christ will always be persecuted to the very end, but that she will always emerge triumphant. This is told us in every possible way, from all angles.

9. Why do we use Pussy Willows on our Palm Sunday instead of Palm?

The palms distributed on Palm Sunday remind us of the palms with which the Jewish pilgrims met Jesus on His triumphant entry into Jerusalem.

There are no palms in Ukraine. Thus the Pussy Willows became their substitute. This custom was brought to the United States and Canada by our early immigrants and established itself among our people to this very day.

TWELVE RULES FOR COMPANY KEEPING

Donald F. Miller, CSSR.

The explanation of most of the unhappy marriages in the world, and of practically all divorces, is to be found in the violation of these rules for company-keeping.

ONE OF the questions most frequently asked by young people in quest of advice is this: How can we make sure of a happy and successful marriage? They know that there are many unhappy and unsuccessful marriages. They would like to be given a foolproof formula for avoiding such themselves.

While foolproof formulas are difficult to set down in any matter in which the free wills of human beings are involved, it may certainly be said that most of the doubt about the success of one's marriage can be removed by the right use of company-keeping. In America and many other parts of the world, company-keeping is the ordinary method of preparing for marriage. The whole purpose of company-keeping is to ascertain the ability of two individuals to dedicate their lives to each other, and to live in peace and in fulfilling the duties of marriage until death.

In accord with these purposes, then, and on the basis of Christian principles and world-wide experience, certain rules may be set down for company-keeping that have a direct bearing on its relationship to a happy marriage. We want to set down those rules here. They are phrased in negative terms, that is, they state what kinds of company-keeping must be avoided, and what must be avoided in any kind of company-keeping, by those who desire a successful marriage. If these negative rules are strictly observed by anyone, the chances of that person's entering a disastrous marriage will be vastly diminished. Here are the rules.

1 Don't start to keep steady company-keeping until you are both able and willing to think about getting married within a reasonable future time.

Human nature is so constituted that the most frustrating and dangerous situation into which a person can thrust himself is that of intimate association with a person of the other sex, and of the physical attraction that results from such associations, with no prospect of marriage for some years to come. This very often leads to serious sins of impurity; it stunts the development of character and paralyzes the process of being educated; it sometimes leads to immature marriages that will be tragically unsuccessful.

Therefore don't keep steady company with anybody in the early years of high school.

Don't keep steady company with anybody while you are determined to continue your studies toward a certain profession or career for four or five years.

Don't keep steady company when you know it will be several years before you will have a basically sufficient income to support a family decently.

2. Don't start to keep company by even making or accepting a single date, with a validly married person or a divorced person. If you started dating in ignorance of the person's married state, stop immediately when you find out about it.

Thousands of souls are irreparably damaged every year through invalid, or, as Christ called them, adulterous marriages. There would be none such if the married and divorced never started to keep steady company, and if the unmarried refused to start keeping company with them. If you value your soul and fear eternal hell, accept no dates with married persons. Remember that it is a mortal sin to keep company with any person already validly married.

3. Don't continue to keep company with a person who proves to be morally unprincipled in regard to sex.

A person is morally unprincipled in this sense if he (or she) insists on using company-keeping as a means of indulging desires for sexual pleasure. This is the person who scoffs at purity; argues that everybody indulges his passions; makes up all sorts of specious reasons for setting aside a companion's desires to be pure.

Little can be said or done for couples who are both unprincipled in regard to sex. Such will never have a happy marriage. One who has Christian ideals in this regard should give up any boy or girl friend who proves to be the opposite. Such persons will rarely be capable of the fidelity that is indispensable to a happy marriage.

4. Don't rush into marriage without giving yourself a reasonable opportunity to learn about the character, principles, stability and willingness to work and sacrifice for a happy home of a prospective partner.

Hasty marriages, that is, after only a few weeks of courtship, are usually foolish marriages, even though one out of a hundred may be pointed to as having turned out successful. Experience establishes a presumption that those who want to rush into marriage after a few dates either have something to hide, or are too immature to carry out the obligations of marriage.

The world is filled with in-

dividuals who can make a tremendous impression on others during a few dates or over a short period of time, but who lack almost everything needed to be a good husband or wife. Only several months of association will bring these weaknesses to light. Don't let yourself be swept into marriage.

5. Don't continue to keep company with a person who has revealed himself (or herself) to be unalterably opposed to one of the essential teachings of your religion, for example, on birth-prevention, on divorce, on the necessity of Catholic schooling for children, etc.

Do not be deceived by the fact that such opposition will not ordinarily be expressed with great violence during company-keeping. One who is in love with you will express it mildly and sometimes even with seeming tolerance before marriage. Only after marriage will the violent opposition be expressed. Bring the matter to a head before-hand. Don't ever be content with the statement, "I don't agree with your principles on contraception or divorce or Catholic education; but it won't matter because we love each other."

It will matter. It will turn your married life into a constant conflict, either in the form of inescapable disagreements with your partners on important moral matters, or in the form of ultimate habitual violations of your own conscience. For a happy marriage you and your partner must be in agreement on all important moral matters pertaining to marriage.

6. Don't continue to keep company with one who is completely disinterested in religion, or so set in opposition to your religion that he (or she) would never consent even to look into its teachings.

Perhaps the most common of all the mistakes that young people make before marriage is that of thinking that mariage is above religion, that religious differences won't matter so long as they are in love.

Being in love is not enough for a lasting happy marriage, simply because the kind of romantic love by which two people may be attracted to each other does not last. Some time after marriage, feelings of love between husband and wife invariably become less high-pitched and romantic; at times even turn into annoyance at faults not previously recognized. Only mutual religion can provide the motives for continued fulfillment of the duties of love in marriage, and can make for a stronger bond of unity than that created by feelings.

If you find yourself going with a person who is so worldly that he (or she) has no interest in religion, or is so set against your religion that he would not even consent to learn anything about it, your chances of happiness in a long married life with such a person would be exceedingly small. Be determined to arouse interest in him (or her) or not to take.

7. Don't keep company without ruling out of your dates dark and lonely places where you or your friend or both of you will be tempted to immodest and impure actions, and will have ready opportunities to give in to them.

The parked car in the dark, the hours spent late at night after a date in the home of the boy or girl with nobody around, the isolated cabin on a beach or in the woods — these have been the downfall of many a couple who refused to see the necessary occasion and the sins that followed.

It is a well-known fact to all marriage counselors that the happiness of any marriage is reduced and sometimes destroyed simply through the sexual indulgences of the couple involved before their marriage. Such sexual indulgence in some form simply cannot be avoided without avoidance of situation in which the powerful instincts of passion momentarily blind young people to considerations of reason, faith and even their own happiness in the future.

8. Don't keep company with the false notion that love, even when sealed by an engagement, is an excuse or justification for passion-arousing .petting, .prolonged embracing, or immodest touches of any kind.

Together with the false notion that love is enough for a happy marriage usually goes the wrong idea that love justifies pre-marital indulgences in actions that of their nature arouse sinful passion. From that idea comes the simple defense of their sinful actions, expressed by couples going steady or engaged in the words: "But how can we help it? We are in love."

Or, at greater length, they will sometimes say: "We don't want to do anything wrong. We don't intend to commit sin. We just love each other so much that we want to kiss and embrace and remain close together to prove or express our love. If our passions are aroused, how can this be wrong?"

It is wrong because the unmarried, no matter how much they are in love, are forbidden not only direct desires or attempts to indulge in those pleasures that are lawful and virtuous only in marriage, but also the kind of expressions of love that in normal human beings give rise to the desire for and consent to sexual passion. Such so-called expressions of love are prolonged kissing and embracing, immodest bodily contact or touches of any kind, violations of the fundamental rules of modesty covering proper dress, actions and even conversations.

The point to be remembered always is that love is no longer love in the true sense of the word when it is used as a cloak for sinful actions. It then becomes lust, and lust is a gross defilement of love.

This rule cannot possibly be kept except in connexion with the observance of rule 7. The motive for seeking out the dark

---

ETHICS — Many men wouldn't know how to define the ethics, but they feel that theft, impurity, divorce, birthcontrol, drunkenness is something bad that no good man should do. Thus ethics is a science of good and evil inserted into our heart by the Creator, which showed men what good they should do and what evil to avoid.

and hidden places mentioned in rule 7 is usually not love, but lust.

9. Don't keep company without constant reminding yourself that marriage is for life, and that, while you can choose or reject a certain partner before marriage, there is no choosing or exchanging partners after marriage.

All sorts of reasons can offer themselves to you for marrying the first person who comes along and makes over you. Strong physical attraction, the desire to escape an unpleasant home or an undesirable job, the fear of not getting other chances to marry, etc. But the most important question you should be asking of yourself during company-keeping is this: How will this person wear with me ten or fifteen years from now?

Think of the countless persons who would like to escape marriage ten years after they entered it. Think of the countless divorces that have resulted from quick and thoughtless marriages. Think of what it means to bind your whole life to a certain person, never to be able to escape, before you make a decision to propose or accept a proposal.

10. Don't keep steady company with no thought of marriage in mind, but merely as a means of having somebody to go around with.

There are individuals who want no part of the responsibilities of marriage, but who do want the pleasure of regular dates with a friend of the other sex, and sometimes even habitual indulgences in the pleasures that are lawful only in marriage. There are those who have gone on for years in a situation of this kind, absolutely refusing to consider either marriage or a termination of the affair.

Even if there are no outright sins involved in steady dating for years without even considering marriage (a rarity), it is a great injustice for any man or woman to hold on to a dating partner for many years without either planning for marriage or freeing the partner to find someone else for marriage. If there are habitual sins involved, then this kind of prolonged company-keeping is just about as bad as living in an invalid marriage.

11. Don't keep company without humbly admitting that you need God's special help 1) to keep you pure; 2) to guide you in making a right choice of a partner; 3) to make you equal to the responsibilities of marriage. Therefore take up special practices of prayer, especially to the Blessed Mother, and frequent reception of Holy Communion.

Few young people keeping company would complain that it is too hard to be pure, or would justify their evil actions on the grounds that their passions overwhelm them, or would rush into a foolish and thoughtless marriages, if all used the superhuman help that God gives to those who perseveringly pray to Him.

Sign on a marriage licence bureau: "The employer is out to lunch. Wait and think it over. You may change your mind."

This should be a rule for all young people: As soon as you start going steady with anyone, start also "going steady" with Christ at the Communion rail, and saying some special daily prayers to God's Mother.

12. When steady company-keeping leads to mutual promises of marriage, go to a priest to make preparations for your wedding at least three months before the day you have chosen.

Dont' ask for a hurry-up job on your wedding, unless your sins make this necessary. Don't resent the questions the priest will ask; it is his job to make sure your marriage will be a good one. Don't spend more time on preparing for a gaudy social reception, on clothes and decorations and invitations for your wedding, then you spend on prayerfully pondering the spiritual and moral meaning and responsibilities of marriage.

— The Liguorian

OUR WONDERFUL UNIVERSE

Many people are rightly curious whether there is any kind of rational life in the immence universe. The Bible is silent on the subject because it concerns itself with the earth and its inhabitants who are descendants of the first man, Adam.

The new giant photographic telescopes which now can reach the distance of 2 billion light years show that there are perhaps more than one hundred thousand billion stars. Spectroscopes, which can break down and analyze starlight, indicate that 10 per cent of all stars are "essentially" identical to our own sun in size, luminosity and chemistry.

Do these stars have their own planets like our sun does? Many of today's astronomers hold the theory that our sun and other stars were formed by the gravitational contraction of interstellar dust. During the process of formation of the stars some extra material was left outside the spinning sun and became the planets. The same must be true of other suns which we call stars. Assuming an average of five planets for each star—our sun has nine—this means an astounding total of 50 billion planets in the Milky Way alone.

Some of these planets must be similar to our earth and thus a good place to live. It seems to us that it would not be good if all these wonderful places out there were empty, that is, without rational life. Why should God keep so many nice places inhabited by beings which could know and glorify Him? If such reasonable creatures existed on other planets in the outer space, they would be God's sons and our real brothers and sisters even if they had shells and tusks instead of our skin. Our loyalty is to God, the allpowerful Creator and loving Father not only to the humans that live on the surface of our little world, but to all rational creatures as well because they would be His beloved children too.

The only way to know whether there are such creatures on other planets is to contact them via telescopes and TV radio or still better by getting there and paying them a friendly visit.

Privileges in Communion Fast Given by Late Pope

THE privileges granted by the late Pope Pius XII in regard to the fast before Holy Communion are these:

1. Plain water may be taken at any time before receiving Holy Communion without breaking the fast.

2. Those who are to receive Communion must fast for three hours from solid foods and alcoholic drinks; one hour from non-alcoholic beverages.

3. Sick persons, even if not bedridden, who find it difficult to observe the fast may receive Holy Communion after taking medicine, whether liquid or solid, or non-alcoholic liquids, up to the time of Communion.

Our souls need spiritual food

Let us take a look at what Holy Communion implies.

Holy Communion is the receiving of Jesus Christ in the sacrament of the Holy Eucharist.

Just as it is necessary to nourish our bodies with material food, so also it is necessary to nourish our souls with spiritual food. Our Divine Savior so loved us that He gave us Himself in the sacrament of the Holy Eucharist; He gave us His own body and blood as food for our souls.

In the Eastern Rite Churches the faithful receive Holy Communion under the appearances of both bread and wine. In the Western or Latin Rite Church the faithful receive Communion only under the appearances of bread.

"Jesus therefore said to them, 'Amen, amen, I say to you, unless you eat the flesh of the Son of Man, and drink His blood, you shall not have life in you. He who eats My flesh and drinks My blood has life everlasting and I will raise him up on the last day. For my flesh is food indeed, and My blood is drink indeed. He who eats My flesh, and drinks My blood, abides in Me and I in him. As the living Father has sent Me, and as I live because of the Father, so he who eats Me, he also shall live because of Me. This is the bread that has come down from heaven; not as your fathers ate the manna, and died. He who eats this bread shall live forever'" (John: 6, 54-59).

Venial sin and Communion

Venial sin does not make us unworthy of receiving Holy Communion; but it does prevent us from receiving the more abundant graces and blessings which we would otherwise receive from Holy Communion.

To receive Holy Communion worthily it is necessary to be free from mortal sin, to have a right intention, and to be fasting according to the provisions of the law.

My Sorrowful Problem

My husband and I are both Ukrainian Catholics, living in a village where 99% of the people are English-speaking. Although our church is sixteen miles away, we never miss Mass.

We have a 16-year old daughter that wants to go steady with an 18 year old boy who comes from a Protestant family. Nominally he should belong to the church of England, but he does not go anywhere.

We have pleaded with our daughter to stop seeing him because of the religious differences, but she would not listen. She went so far as to hate us. She makes up lies and excuses at every step. She says that she will elope with him, if we do not let her see him.

What must we do? Should we let her see the boy, talk to his parents, send her away or what? Or should we encourage the boy to become a Catholic? It hurts to have a child that hates his parents. So we are at a loss. Please advise us what to do.

Your daughter's romance with a Protestant boy was ill-starred from the start because of their own innate immaturity. How can a boy or girl of that age — she is 16 and he 18, she is the 10-grader and he the 12-grader — seriously think of marriage which is one of the most important earthly problems that each man and woman must face while traveling toward eternity, if they are in that stage of life? We do not see any seriousness in this affair, except troubles and headaches.

It's not easy to handle two young people who are foolishly "in love" with each other. The only way out is to help them to come back to their senses which they lost for a while.

Here are some suggestions as to how to do it:

1. Tell your daughter that marriage requires a mature age and a serious thinking of which people of her age are not capable. Most teen-age marriages end on the rocks, because such people after getting married come to realize their mistake and the incapability to face the daily problems of life, with success. They start with being sorry for themselves, then — to hate each other and finally to break up their ill-fated marriage.

2. If this does not help, take your daughter to your parish priest and let him make the explanation.

If your daughter thinks she is smart, why doesn't she mix with the crowd in order to find the proper

partner that would fit her best when she is mature enough to get married. How can she know who is the best partner if she doesn't know anyone, except that particular boy?

3. We do not think that it is wise to encourage the boy to become a Catholic, at least not at this stage. If he does not go to his church, how can you expect him to become a good church-goer and a practical Catholic? There just does not seem to be any basis in him for that.

4. Finally, if we can advise you, we would say this: Why don't you send her to some Catholic Academy, for instance, here in Yorkton? Being away from the boy she would forget about him. Besides, the good training she would get here will surely help her to realize how unwise it is for her at that age to get entangled with a boy who is as much immature as she is. We think that this is the proper solution to your problem.

While she is finishing her 10th grade, be patient with her and show her that you love her. Then she can go and finish her high school at Yorkton. Pray and the good Lord will help you and her.

THE MORNING OFFERING

O Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, I offer Thee my prayers, works, joys and sufferings of this day for all the intentions of thy Sacred Heart, in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for my sins and for my Brothers and Sisters in the persecuted Ukraine.

WHAT IT MEANS TO BE AN ALTAR BOY

by Michael Marcy, Cathedral Altar Boy, Philadelphia, Pa.

My first thought of being an altar boy is to serve God in the best way that I possibly can. Many thoughts go through my mind as I try to put feeling inside of me to do the right thing at the right time. Silence and a few short prayers help me to put one in this mood.

Being so close to another Christ and to respond as the angels did is one of the few privileges of an altar boy. It's a wonderful feeling also to know that you are taking the place of the people.

The sacred things you have to do like lighting candles, ringing bells, and to see that everything is in its place is an altar boy's reverent duty.

Putting one's thoughts in order on the inside also helps to put one's thoughts on the outside too. Shoes shined, hands clean, hair combed help the morale of all around.

Serving so close to God when we are so young is like a guiding light to a future in a religious vocation. There are so many to set us an example, if by the grace of God we could follow.

— The Way

WHO IS THE DEVIL ?

Mathias Huber

IF you don't believe in the devil, read this anyway. Before you finish reading, you may begin to believe in the devil, and that will be a blessing for you; because they who do not believe in the devil are often his easiest victims and his most helpful assistants.

If you do believe in the devil, read this anyway. This is not an attempt to prove that there is a devil, but an effort to get to know more about him. Before you finish reading, you will not only believe in the devil more firmly, but you will be much better acquainted with him, and that will be a great help to you; because the more you know about the devil, the more surely will you try to keep out of his reach and to steer clear of all his dirty work.

Who is the devil?

The answer to this question is the first thing we must know about the devil, because the devil does not want us to know who he is. The devil would like very much to have us be completely ignorant of his existence, for then he could really go to work on us in a knock-down, drag-out affair that would not even begin to look like a fight.

If the devil knows that we are aware of his existence, but that we do not know too much about him, he tries to put wrong ideas about himself into our heads. The devil wants to be musunderstood. He rejoices in being misjudged and underrated. If the devil can get us to think of him as a little imp in red tights, his face and head covered by a black hood with his horns sticking out at the top, a long three-pronged fork in his hand and his spear-pointed tail curled around his legs, he will be devilishly happy. If our idea of the devil takes the form of such a rediculous caricature of him, we are not going to pay any more attention to him than we would pay to a fly that we can shoo away with a flick of our hands. In our minds we shall

place the devil in the same class with the goblins and fairies we heard about in our childhood. After all, who believes in goblins and fairies? And if we go far enough along with this kind of thinking about the devil, it is almost as easy to find ourselves asking, "After all, who really believes in the devil?"

And that is just what the devil wants. The devil does not want us to know about him or believe in him, he wants us to underestimate him, and even make jokes about him, so that we shall not be on our guard against him.

So we must get back to our question and learn the honest answer.

Who is the devil?

The devil is the chief of the fallen rebel angels who were pitched out of heaven and into hell when they committed sin. All these angels became demons. We have become accustomed to calling all the fallen angels devils, but to be correct we ought to call them demons. There is only one devil, and he is the chief of all the demons, their commander and leader, and devil is his name.

The devil is known by different names, such as Satan, Beelzebub, Belial, The Tempter, The Enemy; but no matter what name we give him, he is the greatest enemy we can meet on our way to heaven.

The devil is our opponent, the obstructor in our way, the destructive one, trying to accomplish only one purpose: to bring us into hell with him and the other demons. Everything he does is done out of wickedness, mockery and hatred of God, hatred of the good angels, hatred of us, hatred of the other devils. By his own free choice he is confirmed in evil. Long ago he made his choice between good and evil. He chose evil, and, everlastingly, he is trying to lead us to make the same sad choice.

The devil knows that God is infinitely lovable, and he hates God. He knows that we are made for heaven and for God, and he hates us. Jesus Christ said of the devil, "He was a murderer from the beginning." A murderer, who comes only to kill, to steal and to destroy.

The devil is the enemy of the human race. From the very beginning he was busy at his work of murder. Long ago, amid the trees and flowers of paradise, he crawled into the life of man as a snake and committed his first murder by stinging the minds of Eve and Adam with his poisoned tongue when he talked them into committing sin. And so, after dying by sin, they were condemned by God to die the death of the body. Truly a murderer is the devil who brought to our earth the curse of death with its long train of sweaty labors and pains. Every child now sees before it at the beginning of its life the slimy trail of the snake in the grass of the garden. And then the angry God

Policeman to a lady who crossed the red light: "Lady, didn't you see my hand raised?"

Lady rather haughtily: "I should have... I have been a teacher for thirty years."

thundering those awful words: "Dust thou art and unto dust shalt thou return. Because thou hast done this thing, thou shalt die the death." Ruefully we dream of the happiness that would have been ours had Satan not succeeded.

God could have created other worlds on other plans; He could have chosen other means and ways of redemption; but once He chose the present order of events we must abide by the record given us in the Bible. And here we can trace the presence of a personal being; a being endowed with mind and will; a mind with angelic intelligence; a will obstinately fixed on sin; a being who is the enemy of God and man.

Say it a thousand times every day, and you will not say it too often. The devil is our ENEMY, and at every moment he is trying to drag our soul down into hell for all eternity.

In the Bible we have proof that the devil is the personal enemy of Jesus Christ. In the garden of paradise Our Lord was pointed out as the Redeemer who would crush the head of the serpent who is the devil. At the beginning of His public career Christ meets the devil in single combat in the loneliness of the desert. The devil tempts him three times and each time the tempter fails.

It was the devil who entered the heart of Judas and led him to carry out the betrayal of his Master. And when He was to be sentenced to death, Our Lord spoke those words so simple yet so dreadful: "But this is your hour and the power of darkness."

The devil appears in Scripture as the enemy of Christ's kingdom, the enemy of the little flock which He had patiently gathered about Himself, the enemy of all those who would ever line up on His side. In the parable of the seed that was sown, the devil picks the seed of grace from the hearts of men. In the parable of the cockle and the wheat, it is the devil who slinks about at dead of night sowing the weeds. Even when forced from the soul of a sinner, he will return to his work of soul-murder and bring with him seven other demons to lead the soul back into sin if the person has not adopted special means of protection against him.

Above all it is the devil's plan to secure the downfall of those who work for God in the spread and preservation of His kingdom. How sadly Christ warned the Apostles before He was taken prisoner: "Simon, behold Satan has desired to have you... but I have prayed for you that your faith may not fail."

St. Peter tries to make us understand how much the devil means business, when he tells of the devil's strength and raging hatred. He tells us to be on guard — that our enemy, the devil, is on the loose, roaming around like a roaring lion, looking for meat to satisfy his hunger, ready to leap upon anyone who comes within his reach.

When we read these things about the devil in the Bible, we can begin to understand better why we cannot afford to be indifferent about the devil or to have warped ideas about him and his power and about what he is trying to do to us.

While it is true that the devil hates us and is constantly trying

by temptation to turn us away from God, we must remember that the devil never tempts any human being except with the permission of God.

It is no solution of the problem of temptation to give the devil credit for every temptation we experience. Let us give the devil his due; but let us not give him more than his due. There are a good number of human beings about whom the devil does not need to concern himself very much. They are their own best tempters. The devil merely leaves the makings of a few good strong temptations lying around somewhere in the neighborhood, for he knows that these persons will probably stumble over them sooner or later and build up the temptation for themselves.

The devil also has two very capable assistants to help him in the work of tempting people to commit sin, and they are what we call the world and the flesh.

By the world we mean all the false rules and plans of living that men have made up for themselves contrary to the rules and plan of God; the whispered suggestions, the deceitful glitter, the evil companions, the bad example, the dangerous occasions of sin, dances, theatres, movies, television, parking, amusements that lead to sin.

By the flesh we mean that inclination within us that is a hangover from original sin, the inclination not only to lust, but to gluttony in food and drink, to covetousness, to envy, to sloth and to all deadly sin.

And make no mistake about it. The world and the flesh can get us into all kinds of messes even without the help of the devil.

But there is a devil.

And the devil not only tempts us himself, but he organizes the world and the flesh and by his brilliant angelic intelligence gives them expert direction so that the temptations coming from the world and the flesh pack a powerful punch. Many times what seems to be exclusively a temptation of the world or the flesh is aroused and directed by the devil in the precise manner, at the precise time and place, best calculated to lead us into sin. The devil misses no tricks and he always has a few trumps in reserve. He plays with a marked deck of cards, and he deals every hand; and when he deals, he deals from the top, the middle and the bottom of the deck.

Remember that this is a fight for your eternal life against a wicked and merciless enemy. When you belittle the danger, you make a bad mistake.

Listen to St. Paul. St. Paul was no fool. He says: "Brethren, be strengthened in the Lord and . . . put on the armor of God that you may be able to stand against the cunning of the devil. For our wrestling is not against flesh and blood, but against the Principalities and the Powers, against the world-rulers of this darkness, against the spiritual forces of wickedness on high . . . in all things taking up the shield of faith with which you may be able to quench the fiery darts of the most wicked one."

St. Paul is telling us that we haven't a chance against the devil if we try to take him on barehanded. All our will power, all our human prudence and cleverness, all our strength of character, is no match whatever for the devil's keen intelligence and stupendous power. No one will ever make a gun to shoot the devil and stop him dead in his tracks, and not even the atomic bomb or the hydrogen bomb and all their successors can interrupt his deadly work of hate for even a moment.

But we do have powerful weapons against the devil and temptation. St. Paul tells us to put on the armor of God, to take the shield of faith. We have the plan of defense mapped out for us: stay out from the occasions and dangers of sin; pray to God for the help and strength we need to overcome temptations and remain faithful to Him; receive the sacraments of confession and Holy Communion regularly; make use of the weapons of defense which we can have with us or around us during the day and during the night, namely, the sacramentals.

Wear a blessed medal, not as a charm against the devil, but as a sacramental, trusting that through the prayer of the Church in blessing the medal and through your confidence and reliance on the blessing upon the medal, you will be protected against the devil. Carry a blessed rosary or a blessed crucifix; call on the holy names of Jesus, Mary, Joseph. Make the sign of the cross. The devil hates the cross, and the devil hates holy water. So, best of all, make the sign of the cross with holy water. If you take the devil seriously, as you should, you will keep a supply of holy water in your home and have holy water fonts at strategic places in your home. But remember that is is holy water, remember that it is a sacramental and not a horseshoe or a rabbit's foot, and only

ORIGIN OF EASTER

Following ancient traditions, the Teutonic nations refer to Our Lord's Resurrection as "Easter." The word is taken from the name of a long forgotten dawn goddess, "Eastre." Grimm's Mythology tells us that the Germans called this deity "Ostra" and honored her as the divinity of the dawn. St. Bede recalled that Eosturmonath was an Anglo-Saxon name for the "spring month." According to Eginhard our April is known as Ostarmanoth. It therefore follows that the greatest Church feast of the springtime, "the feast of feasts" received the name of Easter.

Most other Christians stick to the Church liturgy in their references to the Resurrection. Nearly all use some form of the word Pascha. Pascha is of Jewish origin. The feast of the Pasch of Passover in a certain sense is related to the Christian Easter.

COMMUNIST MARRIAGES IN RUSSIA

In Soviet Russia it is enough for a man and woman to say in court that they have mutually agreed not to live together any longer and an official will issue a decree of divorce.

Marriage is no more than a civil contract. There is no pledge "till death do us part." This removes the sanctity and the sense of solemn obligation of lifelong agreement entered into before God.

if you are in God's friendship, and use it reverently as a sacramental, will it give the devil the bum's rush. It is the sign of the cross that the devil fears and not just the swipe of your hand against your head and chest.

Sometimes God permits the devil to annoy certain persons in a physical manner. We do not need to worry very much that this will happen to us, because it happens to a very few people. Strangely enough, however, the human inclination is to make the mistake of being more worried and apprehensive about these physical attacks upon us than about the harm the devil can do to our soul.

There are three ways in which the devil can annoy or attack human beings physically. The first is called infestation. In this kind of physical attack the devil does not act directly upon the person but upon the things around the person. We know that the Cure' de Ars was bothered in this way. He spent long, hard hours in the confessional. Then the devil would frequently come to his room at night and raise such a riot that the good priest could not sleep even during the few hours he allowed himself for rest. The Cure' admitted that at first these attacks frightened him, but he soon noticed that the devil always raised the biggest row on the night before some toughened sinners came to confession. He said, "I am quite happy now when the devil torments me. It is a good sign. There is always a big haul of fish the next day." Again he said, "The devil gave me a good shaking last night; we shall have plenty of penitents today. The devil shows in this way how stupid he is, for he himself tells me about the arrival of big sinners."

So you see, the devil torments even holy persons, because they are holy and by their holiness snatch many souls away from him.

Sometimes the devil makes use of the second kind of physical attack which is called obsesion. He attacks the person directly as he did in the case of Job in the Old Testament, but he does not enter into the person. You remember from your Bible history how the devil hounded Job, with God's permission, until he was a scab-covered beggar sitting on a manure pile.

In the third kind of physical attack the devil not only strikes from the outside but actually

Once there was a very brave lion-tamer who was not afraid of the most vicious lions in the menagerie. But he had a wife who did not like him to stay out late, and one night he did stay out late. When he realized it was midnight, he was panic-stricken. He didn't dare go home, but if he went to the hotel, his wife might find out. So he went to the menagerie, crawled into the lion's cage, and went to sleep with his head resting on the largest lion.

The next morning his wife began to hunt for him, and she looked all over town. Finally she came to the menagerie and saw her husband in the lion's cage. A look of contempt came over her face, and she snarled: "You coward!"

enters into the body and its activities. This is called diabolical possession. The devil speaks with the tongue and lips of the person he has entered, distorts the face, gestures with the hands, walks with the feet of the person of whom he has taken possession. He may allow the possessed person to act normally for a time and then take over control again. He will make the person discuss events of which the possessed person has no natural knowledge whatsoever. He will make the person speak languages he has never learned, tell about things that are happening thousands of miles away. Again he may make the possessed person howl, rage, blaspheme, strike himself, attack others.

Even though the devil get permission from God to take possession of a person in this kind of physical attack, he can do nothing whatever directly to hurt the person spiritually or force him to commit sin. He cannot damn that person or drag him down to hell.

The Ritual of the Church contains the solemn form of prayer for driving the devil out of a possessed person. But the Church gives strict instructions about the use of this prayer: "The priest must not be quick to judge that this or that person is possessed by the devil. He must rather look for the signs which distinguish diabolical possession from physical or mental infirmity."

Futher, the Church forbids the priest to perform the solemn rite of exorcism without authorization from the bishop. This authorization the bishop will not give until he has convinced himself that it is a clear case of diabolical possession. It would be exposing sacred things to ridicule if exorcism were used to drive the devil out when the devil was not really in.

Do not worry about the physical attacks of the devil, such as diabolical possession. It is so rare that there is no possibility that it will ever happen to you. What you should really fear is the ordinary activity of the devil; for on no day of your life and least of all at the hour of death may you hope to escape that completely. And remember that the ordinary activity of the devil consists in this ,that he is continually — together with your own inclinations to evil and the bad influences around you — he is continually trying to get you to commit sin, to die in sin and so become his possession forever.

Be wise and protect yourself by using the best weapons you can find: keep away from the dangers and occasions of sin; pray frequently every day, for grace and strength to overcome temptation and sin; receive the

After a woman has parked her car, the big problem is, which of three parking meters she should put her nickel into.

* * * * *

A foreign (foreign to Scotland, that is) editor claims to have received the following letter from Glasgow:

"Gentlemen, if you print any more jokes about stingy Scotsmen, I shall cease borrowing your newspaper!"

sacraments of confession and Holy Communion often; make devout use of blessed things which the Church gives you, the sacramentals.

And the thing you ought to do right now is to take a scouting trip around the inside of your home to see if can find any holy water. If you don't find any, get a bottle and take a walk over to the church as soon as you can and get some holy water. You need it. Get those holy water fonts and put them up next to the doors of your home where they belong. Then use that holy water frequently, on yourself and on your children and teach them how to use it when they are infants toddling about the house.

The devil hates holy water. He hates it so much that, for him, even the smallest drop of it is hotter than all hell.

Ticket to Heaven

Trains leave at all hours — Trains arrive at all hours

TICKET CLASSES

First Class: Poverty, Chastity and Obedience in Religion
Second Class: Piety, Charity and self-denial
Third Class: Repentence

PRICE OF TICKET

First Class: Love and Crosses
Second Class: Desire and Combat
Third Class: Fear and Penance

The Sacraments are free to all

All passengers are bound by the Commandments

NOTE

1. There are no return tickets **2. No excursion tickets**
3. Children who have not attained the use of reason do not pay anything, provided they are held in the lap of their Mother, the Church.
4. Travellers are advised to bring no other luggage but Good Works, if they do not wish to lose the train or meet with delay at the next to last station.
5. Travellers can take passage on any part of the road.
6. Passengers will please note in what class they are travelling, so that they may enjoy their particular privileges and observe their special obligations.

Author Unknown

"The mouth organ you gave me for Christmas is the best gift I've ever received."

"I'm glad you like it."

"Yes, mother gives me a quarter a week not to play it."

* * * * *

If all the cars in Canada were placed end to end on a long hill, some fool would try to pass them.

- Tears -

by John Zubaly

Tears are useful in more ways than one. As, for example, Milady has her heart set on a new hat, but Hubby says NO! Then ... tears suddenly appear in her eyes and ... Hubby says YES! Milady gets her new hat. Seriously, tears are extremely beneficial to the eyes, and their antiseptic value against germs is a priceless gift from God!

When a baby cries in the wee hours of the night, it sheds what we may regard as timeless tears. It is asserted that a child cries for attention. Whatever the reason may be, the child needs love and care. Baby's tears are, of course, the tears of the innocent.

When a father cries, it may be because he has a cold or specks in his eyes. One seldom sees the tears of a father since they are rare. It must not be forgotten that — father's eyes can shed tears, too.

A mother's tears are perhaps the most familiar of all. She has many reasons for sadness or happiness. Yet it seems strange for her to shed tears when she is happy. Hers' are a lady's tears, soft, gentle, and heart touching!

An actress is expected to turn tears on and off almost at will. These may be regarded as so-called wasted or superfluous tears. And yet — actors can bring the audience to tears. Make-believe tears are tears, too!

The most famous of all tears are those which The Sacred Heart shed for all mankind so many, many years ago. His tears are the tears-of-tears, the MOST HOLY!

DIG THAT BOTTLE!

An attractive young girl, visiting in Yorkton, went driving one night with one of the local Romeos. As they pulled onto a lonely section of the beach, the car suddenly stopped.

The boy gave a resigned shrug. "Out of gas," he muttered.

Nonchalantly, the girl opened her bag and pulled out a flask.

"Hey, you're all right!" exclaimed the lady-killer. "Is it Scotch or rye?"

The girl smiled sweetly and said, "Gas."

Your Future

What shall it be? — Do you want to know?

- **PRAY:**

"But if any of you is wanting in Wisdom let him ask it of God Who gives abundantly to all men, and it will be given to him." (Jas. I, 5.)
"Make the way known to me, O Lord, wherein I should walk." (Ps. 142, 8)
"I know, O Lord, that the way of a man is not his: neither is it in a man to walk, and to direct his steps." (Jer., X, 23)
"Speak O Lord, for Thy servant heareth." (I Sam. III, 10)

- **REFLECT:**

"For which of you wishing to build a tower, (his future) does not first sit down and calculate the outlays (efforts) that are necessary, and whether he has the means (aptitudes) to complete it." (Luke XIV, 28)
"For what does it profit a man if he gain the whole world and suffer the loss of his own soul." (Matt., XVI, 26)
"But each one has his own gifts from God, one this and another that... Only, as the Lord has allotted to each, as when God has called each, so let him walk." (I Cor. VII, 7, 17)

- **TAKE COUNCIL**

"Lean not upon thy own prudence." (Prov. III, 5)
"My son, do thou nothing without counsel, and thou shalt not repent what thou hast done." (Eccl. XXXII, 24)

PRAYER FOR CHOOSING A STATE OF LIFE

O my God, Thou who art the God of wisdom and good counsel, Thou who readest in my heart a sincere desire to please Thee alone and to direct myself in regard to my choice of a state of life, in conformity with Thy holy will in all things; by the intercession of the most holy Virgin, my Mother, and of my Patron Saints, grant me the grace to know that state of life which I ought to choose, and to embrace it when known, in order that thus I may seek Thy glory and increase it, work out my own salvation and deserve the heavenly reward which Thou hast promised to those who do Thy holy will. Amen.

Wife to sick husband: "Darling, how can you say that you have nothing to live for? Don't you realize that our car, our house and my fur-coat aren't paid for?"

□ — — □

Teacher: "Johnny, if I saw a man beating a donkey and stopped him from doing so, what virtue would I be showing?"
Johnny: "Brotherly love."

□ — — □

Angry father: "What do you mean by bringing my daughter home at three o'clock in the morning?"
Suitor: "Well sir, I have to be at work at seven."

□ — — □

Harry: "Since I met you I can't eat, I can't sleep, I can't drink."
Carrie (sympathetically): "Why not?"
Harry: "I'm broke."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev M Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomlak, CSsR.
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR

Рік XXXII, ч. 4.
Volume XXXII, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос не Тільки Помер... — В. Буженко 1
Місячне Наміреня Ап. Молитви, Квітень — 4
Нехай Святиться Ім'я Твоє
о. Ст. Олійник, ЧНІ. 6
Великодній Обовязок — о. М. Щудло, ЧНІ. 8
Підпиті Шофери — 11
Чи читання Біблії конечне до Спасіння? — 14
Хотів би ти знати? — 16
Пасхалія — о. М. Щудло, ЧНІ. 18
Приклад Св. Евфросини — 20
Клопоти Молодят — М. Щ. 23
Чи ти дійсний Християнин? — 26
Хто ми такі? — 29
Дорога до неба — о. Н. Якимишин, ЧНІ. 32

Our Greatest Holy Day — 33
Catholic Imperialism — Theo. Bleech 36
Do we respect our own laws?
M. Schudlo, C.Ss.R. 39
Eastern Rite has many happy Ritual Customs
Rev. Thomas Dolinay 41
I'd like to know — 43
Twelve Rules for Company Keeping
Donald F. Miller, C.Ss.R. 46
Privileges in Communion Fast given by the Late Pope — 52
My Sorrowful Problem — 53
Who is the Devil? — Mathias Huber 55
CatholicEtte — John Zubaly 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMERS

МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ,
МОЛИСЯ ЗА НАС!

VOICE

о. М. Щудло, ЧНІ.

Пречиста Діва Марія— Цариця України

ЛИБОНЬ нема в світі іншого народу, який за час свого історичного існування зазнав би стільки опіки від Пречистої Діви Марії, як український нарід. Саме існування України по сьогоднішній день наперекір всім тим катастрофам, що впродовж минулих століть лявиною звалювалися на наші землі, це наявний доказ, що Мати Божа особливіще опікується Україною, захоронюючи її від неминучої загибелі.

Лявина катастроф зачалася з нападами половців, татар, турків. Триває вона до сьогодні, бо страждання України ще не покінчилися. Може саме сьогодні Україна переходить свою Голгофу під кривавим знаменом московського молота та серпа. Скільки разів національне існування українців було поважно загрожене! По розгромі козацької держави прийшло підступне та насильне московщення нашого народу білими царями. Здавалося, що нарід затратить свою національну свідомість і зіллється з москалями, які хитро почали звати себе "старшим" братом, хоч історично московський нарід куди молодший ніж український. Багато українців помосковщилися, відреклися свого народу, затратили почуття, що вони українці. Маса народу погодилася з видуманою москалями назвою "малоросів," не відчуваючи зневаги, що включалася в цьому імені. Штучка ж не вдалася Москві. Прийшли пробудителі народу. Нарід відродився та віднайшов себе.

По першій світовій війні нова небезпека почала загрожувати фізичному існуванню України. Большевики під проводом Сталіна улаштували штучний голод, що забрав 5,000,000 народу в Україні. Потім невпинні чистки та вивози. Удар за ударом сипався на наш нарід. Переслідування Церкви, нищення культури, фізичні насилля чергувалися довгі віки в Україні, але Україна все таки живе та змагає до волі. Закривавлена Україна опирається знищенню. Довгими століттями вона була заборолом християнства та західньої культури на сході Европи перед татарами, турками, а в сьогоднішніх часах перед большевиками, найстрашнішими ворогами всього людства. Україна проживає духом і вірою під опікою Цариці неба, і має у собі животворну силу, що перемагає смерть і знищення.

Яка це сила, що кріпить Україну? Це віра та любов до Пречистої Діви Марії, що жевріють

у серцях нашого народу. Бували часи в житті України, коли нарід не мав іншої оборони перед насиллям тільки віру та вповання на могутню опіку Богородиці. Це упования не завело українців, бо Богородиця не може обманити тих, що покладаються на неї.

Посвята Пречистій Дівi Марії

Україна має багато святих покровительок у небі, святих жінок, що в покорі, вмертвленні та досконалості провели життя по монастирях, відколи сонце Христової віри просвітило наш край. Проте нема сумніву, що найласкавіша та наймогутніша Покровителька України це премогутня та преласкава Богородиця, Мати Христа Царя. "Багато чесних жінок, — Ти ж усіх перевищила." (Прит. 31, 29).

Україна може сміло сказати про Марію: "Всі добрі речі з Нею прийшли до мене, і безчисленні багатства через її руки." (Прем. 7, 11). Один тільки Бог знає, скільки ласк Пречиста Діва виеднала й сьогодні виеднює нашому народові, щоб він залишився вірний Богові та Святій Церкві.

Наш нарід перший поміж народами світу посвятився та віддався Марії в опіку. Це був превеликий акт довіря до Марії, що дуже припав до вподоби її Серцю. Інші народи пішли слідом за Україною, присвячуючись їй, але наш край має честь, що він перший між християнськими народами проголосив Марію своєю Царицею. За те вона опікується та чуває над цим народом і боронить його перед ворогом, поки не запевнить йому долі та волі.

Це був дійсно пропамятний день, як Ярослав Мудрий у 1037 р. присвятив свій край Пречистій Дівi Марії, проголошуючи її Царицею Руси-України. Ярослав либонь передбачив небезпеки, що загрожували його державі, і шукав за оборонцем. Кращого оборонця не знайшов ніж Пречисту Діву, тому віддав їй свій край і народ.

З того часу набожність до Богоматері стала щоденним хлібом нашого народу. Святині в її честь вкрили наші землі. Проте здається найбільше святинь були присвячені 'Св. Покрові' цебто Матері Божій, покровительці нашого народу. Як Ярослав Мудрий розгромив печенігів і укріпив грубим муром столицю України, золотоверхий Київ, то при входових дверях до своєї столиці вибудував чудову церкву на честь Богородиці. Учений Іларіон, перший митрополит нашої Церкви з походження українець, отак пише про це, кажучи про Ярослава Мудрого: "Передав свій нарід і свій город (столицю) святий всеславній, скорій на поміч християнам, святій Богородиці."

Княжі дружинники під опікою Марії відбивали від України та від Европи хижі напади печенігів і половців. Наші козаки з іконою Покрови ішли в бої з татарами та пускалися в далекі походи, щоб визволяти бідних християнських невольників із татарського та турецького ярма й неволі.

Сьогодні Пречиста Діва, Цариця України, держить на дусі наших бійців УПА і наших героїв мучеників і мучениць по Соловках і Сибірі. Це вона кріпить духа наших ерархів і священиків, це вона чуває над вигнаними священиками, це вона додає відваги нашому народові триматися святої віри проти насилля московських, червоних гонителів.

Не зважаючи на матеріяльне знищення, що невпинні війни несли нашому краеві, всупереч національному гоненню народу, Україна жила та живе. Кайдани займанців не скули живого духа, не вирвали з сердець віри в Христа та надії на опіку могутньої Цариці Марії. Християнська віра це опора нашого народу. Без неї наш нарід був би давно зник із лиця землі. Католицький дух, що з часів злуки з центром християнства в 1595 р. був просяк не тільки католицьку, але й некатолицьку частину нашого народу, оживив духа України до спротиву москалям і большевикам. Слід подякувати за це Пречистій Діві.

Марія була та буде Царицею нашого краю. Вона допоможе йому відзискати волю та здобути незалежність, бо Україну жде велика місія на Сході Европи. Христос бажає привести до одности нездинених Братів. Слова великого Урбана VIII: "Мої Українці, я сподіюся через Вас навернути Схід" — добре відомі Пречистій Діві. Чого ж вона може більше бажати ніж допомогти своєму Синові Ісусові улічити рану на Його містичнім Тілі, усунути застарілий роздор і поєднати східніх християн із західніми. Христос далі благає Отця в небі, "щоб усі були одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб світ увірував, що Ти послав Мене." (Ів. 17, 21).

Це ж почесна місія України. Велика місія, важна місія, бо від її виповнення залежить дальший розвій Церкви та її непереможна сила в дальшій християнізації світу, що покищо не знає Христа або не хоче признати Його тільки тому, що Його Церква пошматована на різні групи.

Які обовязки українців супроти Цариці України?

Всі українці повинні бути вдячні Богові за те, що він натхнув Вел. Ярослава проголосити Марію Царицею України та віддати наш край під її могутню опіку. Обовязки ж із цієї посвяти такі:

1). Кожен українець і українка повинні свято гордитися, що вони слуги великої Цариці Неба та землі, Пречистої Діви Марії, Матері Божого Сина. Ця шляхетна та свята гордість поможе їм проживати так, як слуги Марії повинні жити.

Марія, як добра Мати, поможе дітям України вберегтися перед злобними засідками та заїлою пропагандою безбожництва, якщо з довірям і любовю прибігатимуть до неї. Пресвята Богородиця поможе українцям здобути волю знедоленій батьківщині, якщо вони залишуться

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуете місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

вірні Богові та Його законові. "Поселюся посеред них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом. Вийдіть тому споміж них і відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтеся нечистого, — і Я прийму вас. І буду вам за Батька, ви ж будете Мені за синів і дочок, — говорить Господь Всемогутній." (2 Кор. 6, 16-18).

2). Кожна українська дитина повинна бути навчена від заранння життя щиро любити Марію та вдаватися до неї в кожній духовній і дочасній потребі. Ікони Матері Божої Неустанної Помочі, що були майже в усіх українських домах, пригадували нашому народові, що вони слуги Марії.

3). Українські провідники мусять пройнятися католицьким духом, бо що кращі вони католики, то ліпші будуть з них провідники для народу.

ЦЕ СТАЛОСЯ В ПРОТЕСТАНСЬКІЙ КАПЛИЦІ

Вчений Гакслі був горячим приклонником дарвінської теорії, що людина походить від малпи. В 1860 р. на сходинах англійських науковців Гакслі публично заявив: "Чоловік не повинен стидатися, що малпа є його прабатьком: Якщо б я мав стидатися якогось прабатька, то я не стидався б малпи, але," — І він звернувся в сторону англиканського єпископа, завзятого ворога дарвинізму — "чоловіка, який використовує свій сан і престиж, щоб нищити покірних шукачів правди!"

В 1959 р. з нагоди святкування внук старого Гакслія, Юліян Гакслі, був промовцем на зїзді науковців у Чікаго в Америці. 1,200 науковців з 27 країн взяли участь у зїзді еволюціоністів. Засідання відбулося в університетській протестанській церкві. Публичною молитвою відкрито цей зїзд, взиваючи помочі "Всемогучого Бога."

Гейби на сміх 72-літній Юліян Гакслі виступив з докладом на цім зїзді і так промовив: "Еволюція вже більше не потребує релігії і нічого надприродного. Ніхто не сотворив землі. Вона повстала через еволюцію. Так само повстали звірята і рослини. Так само повстали людина, її розум, душа, дух, тіло і релігія."

Юліян Гакслі публично признається, що він атеїст. Він отак далі говорив: "Еволюційна людина не годна дальше вірити в якогось "Бога-Отця," що сам сотворився."

Він отак висловився про релігію: "Здається, що деяка релігія конечна людям, хоч це не значить, що релігія це добра річ. Релігія — це один з засобів, що помагає людині еволювати. Тому й сама релігія підлягає еволюції."

Ісусовець Франклін Евінг отак підповів цьому безбожному поклонникові дарвинізму: "Бог — це Творець людини, її душі і тіла. Це найважніший факт в історії людства!"

Дарвін видумав теорію, що все в всесвіті розвивається. Отож рослинне життя повстало з камінного, звіринне розвинулося з рослинного, а людське зо звіринного.

Безбожники використали його теорію, щоб ширити в світі безвіря, твердячи, що нема духової душі, Бога, безсмертности душі, неба і пекла!

Дивно, що наставники протестанської каплиці дозволяли в своїм домі молитви безбожникові Ю. Гакслі так публично насміхатися з усякої релігії та ширити атеїзм

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

Зрозуміння вартости молодого віку та належне його використання.

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць Травень благословлене Св. Отцем)

1. Майбутність є в зародку в сьогоднішнім часі, каже Гратрі. Яка сьогоднішня молодь, таке завтрішне людство. Тому так важливою річчю є належне зрозуміння молодого віку й користання з нього.

Час молодости триває від 11-ого до 25-ого року життя; він обіймає 3 різні періоди: хлопячий вік, де людина відкриває і находить своє "я", час недолітків, де молодь доходить до зрозуміння істоти життя, і зріла молодість, коли людина шукає і рішає своє покликання. Кожний з трьох періодів має свою красу, свої добрі й лихі прикмети, свої небезпеки. Коротко: молодість, це час розвою, переміни, зросту й дозрівання так тілесного, як і духовного.

II. Цьогомісячне намірення вимагає оцінки молодого віку, але такої оцінки, що відповідала б дійсній вартості молодости й мала б на увазі правдиве добро та найважливіше значення того віку. В цім питанні є два головні погляди: а). світу, і б). християнства.

а). Світ: це люди, що не вірять в Бога, занедбують вічне життя; вартість молодого віку покладають тільки в природних добрах молодости, часто в таких, що підпадають тільки під змисли, у прикметах нижчого ступеня, що потягають часто за собою небезпеки гріха. Світ цінить у молодім віці передусім його пророднy красу, його щирість, спонтанність, безжурність; світ любить молодечу силу, енергію так тілесну як і душевну, його ідеалізм, готовість до великих діл; світ любить молодечий вогонь пристрастей, що легко дається запалити до любови, до активности, до боротьби й жертви. Світ любить також того духа незалежности, що ламає окови традиції, рівномірности, відповідности, погорджуючи всіма звичаями й установами, а бажає, своєвільно стриміти до чогось нового. Ті прикмети молоді любить світ. Певно, численні з тих прикмет гарні, похвальні і багато можуть причинитися для добра земського життя людей. Однак, якщо хто бажає добра тільки цього світу, то легко може звернути життя молоді в напрямі фальшивої цілі й звести на дорогу гріха. Цей чисто земський погляд на молодечий вік стрічаємо на жаль не тільки серед багато молоді, але також і старших, що дивляться на молодечий вік, — з усіми його недостачами й гріхами, як на ідеал людського життя і що нема більшого добра, як той революційний молодечий вік, з усіми його надужиттями, як найбільше продовжити.

Такий світський погляд приносить велику шкоду так самій молоді, бо перешкаджає їй приготовитися до зрілого життя, як і дорослим, бо не дозволяє старшим і суспільності користати зо зрівноваженої і морально зрілої молодечої енергії.

Є ще й такі, що не доцінюють молодечого віку та його прикмет. Бувае часом, що родичі, або

старші зовсім не зважають на ментальність, спосіб думання молоді й на її фізичні та духові конечності; не раз самі старші, для власної користи, виставляють молодь на небезпеки молодого віку, або накладають на неї тяжку й довгу працю. Це все є шкідливе.

б). Віруючі християни високо цінять час молодости й люблять ті гарні прикмети, що й другі цінять, як на прик. красу, силу, звинність, ідеалізм, великодушність, готовість на посвяту та інші додатні природні прикмети, що прикрашують молодь. Однак для християнина є ще й інші цінности вищого ступеня, а саме ті, що походять з Тайни Хрещення і творять людину прибраною дитиною самого Бога. Християнин дивиться на молодість як на час, коли повинна скріплюватися віра, невинність серця й другі дари Божої ласки та захоронюватися чистота душі від численних небезпек. В часі молодости людина має формувати свій характер, набувати чесноти, щоб була готова сповняти в Церкві й світі обовязки члена таїнственного Тіла Христового. Час молодости зо своєї природи — це час, щоб приготовитися не тільки до сповнювання обовязків знання і життя, але передусім, щоб осягнути вічне життя: це час підготовки до досконалого християнського життя, а також до вироблення тих прикмет душі, що потрібні до співпраці в апостольській акції Церкви. Тому в молоді ми цінимо такі прикмети, як невинність серця, любов правди, щирість, мужня віра дитинна любов до родичів і церковних настоятелів, готовість на жертви, скромність, любов ближнього, ревність для Христа й Його Церкви, щира побожність і другі подібні. Всі ці чесноти повинні бути й в старших, та в молоді вони визначаються красою весни, це наче квіти, що мають принести овочі.

III. **Як час молодости свято провести?** Молодість є часом численних небезпек. Виховання має зміряти до того, щоб молодь утвердилася в добрім, і навчилася противитись лихові. В тій цілі для молоді конечне: 1. Солідна наука релігії. Невіжа завсіди падає, тратить. Хто нічого не знає, не є спосібний до жадного діла. І в релігійнім та моральнім житті треба певного знання, щоб жити як добрий християнин.

2. Вправа в чеснотах. Невистачає знати, треба діяти. Щоб сповняти добрі діла, і в діянню доброго витривати, треба чеснот, а їх набувається вправою. У молоді є "ідеалізм", це є дух готовий до великих діл, до жертв. Обовязком родичів і виховників є заправляти молодь до чеснот, і то так прикладом як і словом.

3. Часте принимання св. Тайн до захования й скріплення християнського життя. Християнське життя є надприродним життям; природні сили не вистачають. Тому нема успішнішого засобу для молоді в її християнській формації як часте принимання св. Тайн. Зокрема св. Літургія і Евхаристія повинні бути осередком життя молоді.

Благаймо Пресв. Серце Христове, через Непорочне Серце Марії, про зрозуміння вартости молодого віку та належне його використання.

Місійне намірення: За католицьких азійських і африканських учнів, що студіюють в европейських і американських університетах.

Місяць Червень: Загальне намірення: Молитва вірних за те, щоб усі християни об'єднались в одній правдивій Церкві.

Місійне намірення: Співпраця духовна й матеріяльна католиків для помочі менше розвиненим околицям.

о. Б. Курилас, ЧНІ.

ПІСНЯ ПРО ОДНУ ЮНІСТЬ

(Славень св. Йосафата — юнака)

Прийшов, на все дививсь з незвички:
І наче свій і гей не свій,
Де Турія клекоче річка
І диму котиться сувій.

Де сяють зорі — пломениці,
Волинь, де диха як жива...
Йому ж здалось: співають Хори,
Йому ж здалось: шумить хвала.

Йому показувала мати
Розп'ятіє страдне Христа.
В той час вогненна Іскра впала
На грудь натхненну Юнака.

І світ оглушне передзвоном
Завирував в його душі.
Запахали хвої всі ладаном
Зарожевіли пелюстки.

Він тільки бачив Іскри білі
І райські срібні ручаї.
Янголів лиця розжарілі
В святої слави красоті.

Коли підріс, сказала мати:
Ми, сину, вбогі трударі!
Підеш насушний заробляти
В купця віленського сім'ї.

Як йшов Юнак у сизу далеч
У білім веснував терен,
І хмільно пахнула черемха,
Жовтіли котики, ромен.

Ось Вільна город, квітнуть рожі
І майстер мовить: як не як,
Мені Кунцевичі пригожі,
Хай діла спробує Юнак.

О, як було на серці темно,
Тривожно як в хвилину ту,
Коли продавцем біля ляди,
Челядником став на посту.

Не раз не чув, що майстер кличе,
Він одне знав: Христос гряде!
І рум'янилося обличчя
У сяйві святости бліде.

Ця Іскра полум'ям сліпила,
Пекла нестерпно гаряче.
Йому вчувалось: Божа сила
У жилах кров його несе.

І як радів — ця Божа сила
Зове його до вищих діл.
Прийми, прийми, Вкраїно мила,
Життя мого цілий уділ.

Аби він ніс на своїх плечах
Змагань святих буремний струм,
Аби вогонь кипів у речах
Його палких Унійних дум.

Таке було. А йшов з роботи,
То вже в молитвах відчував,
Як світ, зовсім не знаний досі,
Його до сонця підіймав.

Івай прощався із цех-майстром
В останнє руку стис дочки,
І до Троїцького Собору...
Пішов до світлої Мети.

Поклін Тобі, Українська Мати!

Колись материнство було в погорді, бо модерний світ загряз у матеріялізмі та дався заспліпити фальшивим кличам, що завзивали до розкошів і пошукування щастя в земських добрах. Материнство перешкоджувало замужнім жінкам ганятися за розкошами та проводити час на гулянках, тому багато з них погорджували ним.

Сьогоднішній світ розуміє, що мати це найбільша добродійка людства, хоч про її невпинні геройства та саможертви мало пишуть і ще менше говорять люди "цього світу."

Від появи в світі найкращої Матері, Пресвятої Богородиці, материнство відзискало свій престиж і пошану між людьми. Сьогоднішній світ шанує матір, бо вона продовжає життя людей на землі.

Слово "мати" являється найкращим словом у словниках культурного світу. Наш славний поет, Тарас Шевченко, описуючи красу та багатство української землі, не вагається назвати матір найбільшим скарбом України. Ось його слова:

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим . . .

Якщо б не було матерей, то не було б людського життя на землі, бо всемогутній Творець порішив послуговуватися посередництвом матерей, щоб творити нові людські істоти. Нехай померкне сонце на небі, то земля повернеться у льодову масу бездушної матерії. Завмре всяке життя, загинуть люди і холодні льоди покриють обличчя землі, на якій тепер процвітає буйне життя. Таке саме сталося б із людством, якщо б не стало матерей у світі. Людство вимерло б і світ із усією його цивілізацією та культурою повернувся б у безлюдну пустиню.

Мати це сонце для людського роду, бо відновляє та продовжує його існування в світі. Це добре знає наша батьківщина Україна, бо це незаперечний факт, що тільки українські матері врятували наш нарід від повного знищення в часі його історичного існування.

Відвічні вороги України, турки і татари, а тепер москалі намагаються винищити наш нарід не тільки матеріяльно, заславши мільйони наших братів і сестер у концентраційні табори, але й морально намагаються знищити наш нарід, викорінюючи з нього почуття українства та впоюючи в нього якусь московську свідомість "советського чаловека," який забув би про Україну, а споглядав би тільки на Москву, як осередок світу.

Якщо москалям досіль не вдалося вбити в душах українського народу почуття української свідомости, то це треба в першій мірі завдячити героїзмові українських матерей. Нема в світі таких героїнь, як українська добра мати.

В часі штучного голоду, що большевики зорганізували в Україні в 1932-33 роках, мільйони наших людей погинули з голоду. Приблизна статистика твердить, що тоді москалі замордували штучним голодом около

5,000,000 наших братів і сестер.

Трупи валялися по вулицях міст і сіл і не було кому дати їм похорону. В часі цього штучного голоду знайшли в однім селі неживу молоду матір, що лежала мертва на підлозі, а біля неї маленьке дитя, що ссало з материх грудей свіжу кров. Біля матері був закривавлений ніж, яким вона перед смертю розрізала свої груди пригорнула дитину до рани і так померла. Померла мати з голоду, але врятувала власною кровю дорогу дитину, яку більше любила ніж себе саму.

Чи є де в світі між іншими народами така мати, що б, умираючи, власною рукою розрізала свої груди і сама померла, але своєю смертю врятувала власну дитину від смерти? Як Україна стане незалежною державою, то напевно в золотоверхім Києві, столиці України, наші геройські матері виставлять їй чудову статую як вияв пошани для цієї геройської матері!

Чому ж вона так поступила? Вмираючи сама, не забула про свою дитину, що теж була б померла з голоду. Ось відповідь, чому ця геройська мати власноручно пробила свою грудь і кровю врятувала дитину від голодової смерти. Тільки любов до дитини могла викликати в ній подібне геройство. Не дивниця, що другий український поет, Франко отак описує любов матері:

Немає друга понад мудрість
І ворога над глупоту,
Так, як нема любови в світі
Над материю любов святу!

Українські матері в Америці та Канаді не потребують рятувати своїх дітей від матеріяльного голоду, бо ці країни багаті. Є що їсти, тому й з голоду ніхто не вмирає.

Проте нашим дітям і молоді загрожує в цих країнах національна смерть цебто винародовлення, яке віддалює нашу молодь від Української Католицької Церкви. Хто врятує нашу дітвору від цієї страшної національної смерти?

Це завдання українських матерей Америки та Канади!. Українські матері, це ваш святий обовязок подбати, щоб ваші діти залишилися українцями, вірними синами й дочками свого народу та святої католицької Церкви! Вчіть їх української мови, навчайте їх наших прегарних звичаїв, беріть їх з собою до церкви на наші прегарні богослуження, вщеплюйте любов до України в їхні серця, щоб вони не повмирали національно, забуваючи, що вони сини та дочки українських батьків, бо каже Тарас Шевченко:

Бо хто матір забуває, того Бог карає. . .

"Свято Матері сьогодні
То і Твій Матусю день
Нині діти в'ють віночки
З квітів, віршів і пісень.

І складають у подяці
Дари серця і дібров
За найкращу, найсвятішу
Бо за матірню любов.

Роман Купчинський

Чому Ізраїльський Нарід Відкинув Спасителя?

ЖИДИ були дуже зматеріялізованим народом. Щоправда, до Христа вони одинокі сяктак служили правдивому Богу, але це була здебільш служба рабів, а не улюблених дітей. Бог давав їм матеріяльні добра, захищав від ворогів, благословив їх винниці, давав багатства, здоровя, тому й вони служили та почитали Його.

Про Месію мали дуже викривлене поняття, бо не розуміли Св. Письма так, як належиться. Св. Письмо заповідало Месію визволителя, але жиди уявляли собі, що цей Месія визволить із римського ярма їх край, запанує над Ізраїлем і здобуде для жидів цілий світ, в якому вони будуть провідною верствою та займатимуть всі почесні уряди, а підбиті народи служитимуть і будуть їх рабами.

Коли ж Спаситель заявив, що Він не прийшов основувати земського царства, бо "Його Царство не з цього світу" (Ів. 18, 36), і відмовився мішатися до політики та осудив погоню жидів за пустою славою, вигодами, земськими добрами та багатствами, навчаючи та хвалячи вбогість, терпеливість, покору, любов до ворогів — "Блаженні убогі духом, бо їх є Царство Небесне! - Блаженні голодні тепер, бо будете насичені! — Блаженні засмучені тепер, бо будете потішені! — Блаженні будете, коли люди зненавидять вас... і ганьбитимуть і зневажатимуть як зле ваше імя..." (Лк. 6, 20-22), то жиди не тільки відвернулися від Нього, але зачали переслідувати Його та робити пропаганду проти Нього між народом, щоб дискредитувати в очах слухачів Його навчання. — А вже прямо незносне було для честилюбних і грошолюбних жидів ганення багатств, почестей і приємностей, в яких бачили Боже благословення. "Горе вам ситим, бо зазнаєте голоду! Горе вам, що тепер тішитеся, бо будете сумувати та плакати! Горе вам, як усі люди добре говорять про вас... (Лк. 6, 25-26).

Тому зненавиділи Того, що приніс любов у цей світ і намагався привести жидів до любови Бога та ближнього, бо ж тільки на любові основується Його Царство. Жиди ж були людьми цього світу, тому не прийняли

Спасителя та Його Євангелії, бо вони не були з цього світу. Що більше, навчання Спасителя ішло в розріз із ідеалами світу та його любителів. Св. Іван каже до християн: "Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли хтось любить світ, то в нім нема любови Вітця, бо все, що в світі, то тілесна пожадливість, пожадливість очей і життева гордість, а це не від Отця, а від світу.—Світ минається і його пожадливість; хто чинить Божу волю, той повік пробуває." (І Ів. 2, 15-17).

Ціль приходу Спасителя це не запевнення людям матеріяльних вигід, почестей і змислових розкошів, а вічне спасіння та блаженство по смерті в Божім Царстві. Оттому Церква, хоч займається теж і матеріяльним добробутом своїх духовних дітей, всетаки головна її ціль — не земські вигоди, але спасіння безсмертніх душ, за які Христос помер на хресті. Кому цей ідеал не подобається, той не хоче бути членом Церкви та Христовим учнем.

Отож три головні людські пристрасті — гордість, змисловість і непогамоване бажання земських багатств і вигід це три головні перепони, через які немало людей не хочуть бути членами Христової Церкви або навіть покидають її, якщо змалку через хрещення ввійшли до неї.

Огидність гордости.

Гордість це однин із сімох головних гріхів, через який багато душ навіки губляться: "За гордощами приходить сором; де покора, там мудрість."

Що ж таке гордість?

Гордість це один із сімох гоня та любов власної визначности цебто непоміркована любов до себе самого, свого тіла або душі, або заказана приємність, яку люди мають з того, що думають, що нема в світі нікого від них вищого, кращого, розумнішого чи мудрішого.

Гордість це ніщо інше а пересадна любов до себе самого або непоміркованне самолюбство, яке підноситься понад Бога та нехтує Ним і Його заповідями, бо тоді людина стає ніби своїм власним божком. Сумним прикладом тієї гордости був Фараон, який отак відповів на приказ Божий випустити з неволі ізраїльський нарід: "Хто цей Бог, щоб я слухав Його голосу та випустив синів Ізраїля? Не знаю Господа і не відпущу Ізраїля!"

Ця гордість перетворила в Сатану найкращого ангола, Люципера, який забажав зрівнятися з Богом: "Вийду аж на небо, над Божими зорями престол мій поставлю... Вийду на висоти хмар, і зрівняюся з тим, що Всевишнім зветься." (Іс. 14, 13-14). Кара ж спала на нього бо дальше каже пророк Ісая, вказуючи на руїну, що принесла йому гордість, якою бажав піднятися понад самого Бога: "А тепер ти попав у пекло, в пропасть преісподню." (Іс. 14, 15).

Всі гріхи є злими вчинками, от як пияньство, розпуста, обмова, крадіж, шахрайство. Ці діла є грішними, бо вони є злі. Тимчасом гордість закрадається навіть у добрі діла та нищить їх. Хтось дає милостиню, приступає до Святих Тайн, виконує якесь добре діло, щоб показати, що він ліпший від інших або щоб люди хвалили його. Гордість обдирає ці добрі діла з наприродної вартости, тому Бог не тільки не буде нагороджувати, але покарає тих, що з гордости виконують їх, бо "Бог противиться гордим." (Як. 4, 6).

В. Буженко

Поважна справа в поважних людей

ЗВИЧАЙНО чиюсь серіозність чи й несеріозність найкраще пізнати зо стосунків даної людини до релігії, а головно до такої делікатної справи, що нею є сповідь. Нема кращого засобу, щоб пізнати наглядно людину плитку, легкодушну та взагалі під кожним оглядом маловартісну, як тільки почути її слова чи поступування з цією тайною. Ось кілька прикладів про стосунки до сповіді поважних людей.

Розказують про праведного президента південно-американської держави Екватору, Гарсія Морено, якого вбили масони, що раз його сповідник йому предложив, що буде приходити сповідати президента до його мешкання. А варта знати, що Гарсія Морено щотижня сповідався. Але президент не згодився, кажучи: "Ні, отче, підсудний має ставитися перед суддю, а не навпаки!"

Теж маємо другий приклад про генерала Бедо, який 1846 р. серед своїх славних походів в Африці припадково стрінув священика. Затримав тоді своє військо і висповідався перед священиком під одним деревом. По сповіді звернувся до вояків і заявив: "Приятелі, зближаємося до ворога, битва буде тяжка і небезпечна, може один із вас стане перед Божий суд, тому хто має потребу висповідатися, щоб бути готовим появитися перед Божим судом, то нехай виступає з рядів і робить те саме, що й я."

Знову ж 1915 р. вмирав на полі бою у Франції один англійський вояк-католик. Одначе Французький капелян не розумів поанглійськи, а вмираючий по-французьки. Тоді священик попросив, щоб один офіцер був за перекладача при сповіді. Вояк говорив гріхи офіцерові а цей переказував священикові. Цей старшина був протестантом, але так зворушився цим актом сповіді вмираючого свого земляка, що забажав зараз навернутися до католицької Церкви. Коли священик опирався, що цього не можна зробити так раптово, тільки в години смерти, то старшина відповів: "Якраз я є на полю бою, а завтра буде великий бій, то можу відразу прийняти вашу релігію." Священик не отягався більше, але охрестив його під умовиною. Старшина за кілька годин потім умер, поцілений ворожою кулею.

З цього бачимо, що хочби (хоч це неможливе) наша Церква не мала інших тайн за винятком хрещення та сповіді, то вона була б найбільш відповідною і корисною для людських душ релігією і то не тільки для людей простих, чи дітей і жінок, але й для поважних та вчених мужів!

ПОВАЖНИЙ ЧОЛОВІК

Була страшна спека. Один із дорадників Де Ґоля прилетів у підштанцях на конференцію. Де Ґоль відослав його: "Пане, ідіть і натягніть штани!"

Марія рятує Теребовлю від Турків

ПРЕЧИСТА Діва Марія нераз давала українцям наявні докази своєї любови до України, боронячи наш край перед жорстокими ордами що гналися в Европу з дикої Азії. Св. Володимир Великий приписує Богородиці розгром печенігів. Володимир Мономах в "Поученію дітям" заявляє, що перемога над половцями в 1099 це діло Боже та Пречистої Діви: "Бог нам поміг і Святая Богородиця." Князь, пізніший король Данило, коронований папським легатом, вернувшись із переможної виправи з Чехії в 1254 р., вступив до храму Богородиці в Холмі та, 'впавши навколішки, прославив Бога.'

Оборона ж Теребовлі це превеликий доказ любови Богородиці до нашого народу. В 1672 р. турецький султан, Магомет IV, страшний ворог християнства, напав на Україну, понищив міста, попалив села, повбивав тисячі невинних людей, забрав масу молоді в неволю та поширив руїну в квітучій Україні. Його орди підступили під Кремінець Подільський, що був сильною твердинею. Турецькі сили були завеликі, щоб могти їм опертися. Кремінець упав по геройськім опорі. Магомет IV відмовився вступити до міста, поки з усіх церков не поскидають хрестів. По виконанні приказу переможець віхав до міста на білім коні. Отак Кремінець Подільський став для магометан базою, звідкіля турки виконували набіги на дооколишні міста та села, пльондруючи все, що попалося їм в руки.

Відпочавши в Кремінці, орда підступила під Теребовлю в 1673 р., щоб зайняти це старинне княже місто. Теребовля в тім часі не мала сливе жадної оборони. Місто не мало мурів, війська козацького було всього кілька сотень. Отож надія на вдалу оборону була дуже маленька. Проте мешканці не стратили відваги. Покинули місто та відійшли до старинного замку, який був окружений старими й трохи понищеними мурами. Не вповали вони на власні сили, але на поміч Богородиці, що 1663 р. була на своїй чудотворній іконі заллялася сльозами гейби попереджуючи мешканців про недалеке нащастя.

Іван Суловський проводив обороною замку. Козаки й інші оборонці були рішені радше вмерти по-геройськи ніж попастися в руки бісурменів. Ченці, кидаючи монастир і церкву в місті, забрали до замку чудотворну ікону Божої Матері.

Турки сподівалися легко здобути слабо укріплений і боронений замок. Уміня надія скоро розвіялася, бо мешканці та козаки відважно відбивали всі турецькі наступи. Облога тривала 14 днів. Це дуже розлютило турків, бо слабенька Теребовля противилася їм, хоч куди сильніший Кремінець уже давно був у їх руках. Палаючи жадобою мордів і пімсти, турки підступили під мури замку та підложили міни. Сподівалися, що самі мури подавлять при вибусі оборонців. Решту населення виріжуть жорстокі яничари.

Нарід довідався про загрозу. Паніка опанувала всіх. Козаки далі стояли на мурах і відбивали турецький наскок. Застрашене

населення, ведене одним ченцем, зібралося перед чудотворною іконою Богородиці та стало благати чуда. Як населення плакало перед іконою, турецькі міни вибухли зо страшним гуком. Чудо! Мури залишилися цілі. Нарід вибіг до мурів і не міг вірити власним очам. Тоді чернець показав їм Пречисту Діву, що стояла над містом і своїм омофором захищала його. Розярені турки почали страшно стріляти на місто. Марія відвертала їхні стріли, що верталися та страшно ранили самих турків. Настала паніка в турецькім таборі. Перестрашені чудом турки залишили облогу та втекли з переполохом. Нарід і козаки знову удалися перед чудотворну ікону та подякували Пречистій Діві за рятунок від певної смерти та неволі.

СВЯТА ЕВФРОСИНА, наша землячка, з любови до Христа зреклася вигід і багатств княжого двору свого батька Юрія, полоцького князя і втекла до монастиря, де стала черницею.

Згодом випросила в єпископа позволення збудувати собі кімнатку біля церкви, щоб невпинно розмовляти з Христом у Пресвятій Евхаристії. За палку любов Христос не раз з'являвся їй і розмовляв про невдячність людей.

Раз з'явився їй укоронований терням, з тростиною в руках і з червоним плащем на плечах, зовсім так, як виглядав по бичуванні в Великодню пятницю. Іншим разом, а було це в день запустів, Свята почула, що хтось тікав дорогою. Внедовзі почула, що хтось сильно та нетерпеливо застукав до її дверей. Свята відчинила, і Христос, ввесь закривавлений і поранений, вбіг до кімнати і став благально прохати її: "Евфросино, рятуй, бо грішники хочуть убити Мене. Вони намагаються зловити Мене і знову завести на Голгофу, щоб там своїми гріхами розпясти Мене."

З того часу Свята ще більше полюбила Спасителя і всіма силами намагалася покутувати за гріхи людей, жертвуючи Христові свої страждання, хвороби, добрі діла, нудьгу та всякі інші прикрості, яких Боже Провидіння не щадило їй. Христос був їй вдячний за це надолуження. Як вона опинилася на ложі смерти, то Він послав ангола, щоб сповістив їй, коли помре.

Гіпнотизм — це небезпечна річ у руках безкрупулятного і несумлінного лікаря чи гіпнотизатора, бо він може використати гіпнотичний стан пацієнта, щоб завести його до зла чи до злочину. В 1960 р. один студент в Люізіянському університеті в Америці зайшов до гіпнотизатора. Цей переконав його, що товариш ненавидить його. Перед студентом стояла кислота, що розпускала мідь. Як студент відвернувся від посудини, гіпнотизатор поставив другу посудину з водою і звелів цю "кислоту" вилляти на свого противника. Загіпнотизований студент взяв "воду", хоч думав, що це кислота, і виляв її в обличчя мнимого противника.

1. Яка є різниця між прийняттям св. Причастя кожного дня і прийняттям раз на місяць?

Святе Причастя завжди таке саме, чи приймаємо його щодня чи раз на місяць, бо там є завжди Пресвяте Тіло і Кров Христа Спасителя.

Зате є велика різниця в способі та ласках. Хто щоденно приймає св. Причастя так, як треба, той щораз краще пізнаватиме його цебто з сильнішою вірою та більшою любовю. Хто краще приймає Христа до свого серця, той запевняє собі більше ласк і Божих благословенств. Отож дістане 30 разів більше ласк той, хто не раз, а 30 разів приступить до св. Причастя.

Христос запевнив вічне життя тим, що приймають його в св. Причасті. Хто не приступав би до св. Причастя, якщо б воно запевняло людям довге життя на землі? Отак добрі християни повинні часто, навіть щоденно приймати св. Причастя, щоб запевнити собі щасливе життя в небі, бо воно куди вартніше ніж наше життя на землі.

2. Ми чистили церкву. При цій нагоді здійняли образи і хрестики Хресної Дороги. Ці хрестики були причеплені до стіни, а не до ікон. Вони помішалися. Ми не знали, над котрим образом вони стояли. Чи треба ці хрестики ще раз благословити?

Не треба благословити цих хрестиків, бо при закладанні Хресної Дороги їх всіх разом поблагословлено. Треба тільки повставляти їх на давне місце над образами.

Набожність до Хресної Дороги дуже мила Христові, бо в ній пригадуємо собі і почитаємо його Страсті. Католики повинні часто передовсім у часі Великого Посту, відбувати Хресну Дорогу. Церква надала повний відпуст за відбуття Хресної Дороги. Хто в той сам день приступить до св. Причастя, той вискує ще другий повний відпуст.

3. Я пішла до сповіді, в якій священик сказав мені, що моє подружжя неважне через одну перепону. Я повідомила про це мужа. Він пішов до того самого священика і виложив справу. Священик заявив, що шлюб важний. Що я маю тепер робити? Непевність мучить мене!

Треба обговорити з чоловіком цілу справу. Якщо залишається сумнів, то треба розвязати його так, що ви обидвоє повинні удатися до згаданого священика і ще раз розслідити справу свого подружжя. Може ви або ваш чоловік не виявив справи так, як треба, щоб священик міг про неї видати належний осуд. Дискусія зо згаданим священиком розяснить сумнів і усуне всяку непевність, що мучить ваше сумління.

4. Чому я маю сумніви та скрупули по сповіді, хоч стараюся добре приготовитися до неї та належно відбути її?

Сумніви можуть бути розумні та нерозумні. Нерозумний сумнів той, що не

має в собі ніякої поважної причини. Якщо ви щомога приготовилися до сповіді, визнали гріхи так, як собі пригадували, і по сповіді намагаєтеся вберігати добру постанову й уникати гріх, то ваша сповідь була добра, тому слід відганяти від себе ці сумніви, бо вони нерозумні. Так само слід поступати зо скрупулами, що не є нічим іншим тільки безпідставним побоюванням. Бог милосердний. Він радо прощає гріхи тим, що роблять те, що можуть, щоб щиро покаятися та більше не зневажати Його.

5. Я кожного року ходжу до сповіді та завжди сповідаюся з того самого тяжкого гріха. Чи моя сповідь добра?

Якщо ви вже кілька літ сповідаєтесся з того самого тяжкого гріха і зовсім не стараєтеся поправитися, то ваша сповідь не була добра. Хто сповідається, той мусить рішитися уникати бодай тяжкі гріхи та вжинати відповідних засобів, щоб знову не допуститися того самого гріха.

Якщо ж ви зовсім не стараєтеся позбутися грішної звички і тому без ніякого опору знову допускаєтеся того самого смертельного гріха, то вам бракує правдивого жалю та рішучої постанови. Без цих двох речей сповідь неважна. Коли ж ви знаєте, що вам бракує їх, а все таки не стараєтеся зробити їх, то ваша сповідь не тільки неважна, але й до того грішна себто святокрадська. Це значить, що відбуваючи сповідь без бодай недосконалого жалю і рішучої постанови, допускаєтеся ще одного тяжкого гріха, бо свідомо та добровільно зневажаєте святу тайну покути.

Дивно, як сповідник годен дати вам розгрішення та допустити до Св. Причастя, коли в вас нема ніякої поправи зо згаданого гріха або принаймні ніякого зусилля, щоб позбутися його? Сповідник не має права розгрішати каянників, що не виявляють ніякого бажання перестати зневажати Бога своїми смертельними гріхами.

Отож зробіть поважний іспит сумління, вчиніть щирий акт жалю, можливо навіть повторіть минулі сповіді, і відбувши добру сповідь, намагайтеся поправитися. Тоді ваша сповідь буде добра і Бог напевно поможе вам позбутися грішної звички.

6. Чому чимало нашої молоді відрікається свого народу та Церкви?

Чому? Тому, що в численних наших хлопцях і дівчатах нема прив'язання до свого народу, його Церкви та національних звичаїв. Хто ж цьому винен? Найперше винні самі батьки, що не взяли в серця своїх дітей почування, що вони українці, сини і дочки великого народу, не навчили історії, наших звичаїв і любови до того всього, що нам рідне.

Так само до певної міри винні і наші школи, бо замало в них учать нашої мови, культури, історії та обряду. Наша українська школа повинна доповнити виховання отримане вдома. Коли ж цього виховання там не було, то школа повинна направити лихо, витворюючи в дітях любов до свого народу та Церкви.

БИСТРИЙ УЧЕНЬ

Інспектор прийшов до Києва з Москви і зайшов до одної школи, де спитався учительки, чи в класі є якісь надзвичайно бистрі учні. Учителька вказала на Михася. Інспектор спитав його:

"Михасю, хто були найбільші зрадники в Україні? Петлюра, Бандера?"

Михась: "Ні, Сталін!"

Інспектор: "А Маленков?"

Михась: "Так, прошу!"

Інспектор: "А Хрущов?"

Михась: "І він так само зрадник України, але покищо не вільно про це голосно говорити!"

Юнацький вік Св. Теодосія

СВ. ТЕОДОСІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ

МІЖ батьком і сином було повне порозуміння, як ішло про службу Богові, бо вони обидва дуже поважно брали християнську віру. Вона керувала їх гадками і ділами в щоденному житті.

Теодосій щиро любив батька, якому був вдячний не тільки за фізичне життя, але ще більше за добре християнське виховання, бо земські багатства не мали вартости в очах Теодосія, який невпинно споглядав на небо і ждав на вічне щастя.

Наша приказка каже: "Кого Бог любить, того досвідчає." Хрест не минув Теодосія. Як мав тринадцять літ, батько тяжко захворів. Марне лікарі намагалися рятувати його. Лікарська штука виказалася заслабою, щоб побороти дивну хворобу. Смерть наближалася, але батько зовсім не лякався її. Говорив про небо з сином і обіцяв молитися за сина.

Теодосій був юнаком з палким людським серцем. Тяжко було розлучатися з улюбленим батьком і лишатися сиротою, особливо зо строгою матірю, яка не розуміла значення християнської досконалости.

Прийшла смерть. Батько відійшов до Бога по нагороду за добре життя. Теодосій пролляв не одну сльозу біля труни батька. Не нарікав і не скаржився. Покірно схилив голову і промовив: "Небесний Отче, нехай діється Твоя воля!"

Зо смертю коханого батька зачалася сирітська доля для молодого Теодосія, бо мати не хотіла розуміти його схильности до вищого християнського життя та постійного змагання до досконалости. В хвилинах пригноблення молодий Теодосій звертав очі до неба та молився до свого Небесного Отця.

Крім молитов і розважання Теодосій любив ручну працю. Часто ходив зо слугами на поле і помагав їм у праці. Мати не любила цього, тому часто картала, ба й карала його. Теодосій спокійно приймав нагани і жертвував Богові свої прикрощі. Отак гартувався до майбутніх подвигів і трудів, що вчинили його світочем словянського Сходу і перлиною нашої Церкви.

Мати сподівалася, що зо зростом сина притухне його запал, і він буде так поступати, як його ровесники-шляхтичі. Бідняга помилилася і гірко розчарувалася. Замість поменшуватися Теодосієва ревність постійно зростала.

Що більше запізнавався зо Спасителем і Його навчанням, то земля і її багатства щораз більше бліднули в його очах. Він невпинно продумував, як найкраще спасти свою душу.

Читання св. Евангелії розбудило в нім бажання удатися до Палестини, щоб відвідати земську батьківщину Божого Сина. Це бажання так сильно одушевляло його, що невпинно молився, кажучи: "Боже, дай мені ласку відвідати Святу Землю!"

По якімсь часі група паломників до Святої Землі затрималася на нічліг у Курську. Святий юнак зрадів, бо бачив у них товаришів паломництва, про яке завжди мріяв. Порозумівся з паломниками і вони обіцяли взяти його з собою. Теодосій надзвичайно зрадів. Не говорячи нікому про свій замір, встав уночі. взяв найбідніше вбрання і потайки вибрався з паломниками в далеку дорогу.

Спаситель задовольнився самим його бажанням, бо одушевленому юнакові ніколи не пощастилося дійти до Святої Землі; куди рвалося його юнацьке серце.

Вранці мати зобачила, що сина не було вдома. Зачалися розшуки. Ніхто не знав, де дівся Теодосій. По трьох днях довідалася, що він долучився до паломників, Зачалася погоня. По кількох днях здогонила групу паломників, кинулася до сина, повалила його на землю та стала топтати ногами. Здавалося, що в люті замордує власну дитину.

Заспокоївши свій гнів і згадавши паломників за те, що "вкрали їй сина", забрала Теодосія і вернулася додому. В хаті знову почала катувати його, поки не вичерпалася. Закула його в кайдани, заволікла до самітньої кімнати і замкнула двері. Отак побитий юнак просидів два дні без ніякої їжі і напитку. Розлючена мати хотіла "навчити його розуму та вибити дурниці з голови." Святий не нарікав. Дякував Богові, що удостоїв його страждати, бо терпіння вподібнювали його до Спасителя.

По двох днях мати змякла. Відчинила замкнену кімнату і подала синові їжу. Однак її гнів ще не був вспокоївся. Хоч випустила його з самітньої кімнатки, всетаки не вірила йому. Звеліла слузі наложити йому диби на ноги, щоб знову не втік. Більше ніж тиждень святий юнак ходив у дибах. Нарешті зник гнів з обличчя матері. Вона ж бажала йому добра! Бажала, так, бажала, але "посвоєму" бажала! Не бачила чому здоровий, молодий і здібний шляхтич мав проживати немов жебрак. Вся її жорстокість не була нічим іншим тільки викривленою любовю до дитини, яку хотіла "навчити розуму" і направити на шлях земського щастя.

Знявши диби з його ніг, мати стала благати, щоб не покидав її, бо вона не година була жити без нього. З цього часу Теодосій почав ще частіше заходити до церкви і ще більше молитися. Він навіть приготовляв хліб (просфору) для вбогого священика, щоб міг щоденно відправляти Божественну Літургію. Теодосій радо прислуговував йому і приймав Св. Причастя з його рук. Ровесники кепкували з нього, але він не дбав про їх кпини. "З Христа так само люди кепкували собі!" говорив до кепкунів, і так зачиняв їм уста.

Поведінка сина щораз більше лютила матір. Вона сподівалася,

що він прохолоне і стане "нормальним" юнаком, а він щораз більше "дивачів" в очах світу. Стала гостро ганити його. Коли ж догани не помагали, почала фізично карати і обсипати його побоями. Святий зразу мовчки терпів, але згодом рішився покинути батьківський дім, що через обурену матір став катівнею для нього.

"Сину," говорила мати, "опамятайся. Ти є нещастям нашої родини. Люди сміяться з нас!" На це отримала таку відповідь: "З Христа так само сміялися! Нехай сміються! Сміх іще нікого не зігнав з цього світу!"

Хоч мати подивляла мудрість його відповіді, все таки її обурення не втихло. Невпинні побої змусили хлопця знову втекти від матері. Зайшов до одного священика і став послуговувати йому при церкві. По кількох місяцях обурена мати відшукала сина і силоміць забрала додому. Побої стали його щоденним хлібом. Отак ця бідна мати вчила "сина розуму!"

Теодосій мовчав і нікому не зраджував своїх переживань. Був для кожного добрий і ввічливий. Нарешті начальник міста довідався від слуг про поневірювання Теодосія і забрав його до себе. Дав йому багату одіж і всякі вигоди. Хлопець не дався зловити на розкоші. Уникав виставні потрави, а багату одіж дав вбогому. Тричі так поступив.

Начальник слідив за його поведінкою, яка чимало дивувала його. Згодом переконався, що його паж був святим юнаком і став ще більше шанувати його.

Пошана стала лихо впливати на юнака немов той трійливий чад. Гордість появилася в його душі. Дух темряви став шептати йому до уха: "Теодосію, бачиш, який ти великий святий!" Юнак пізнав спокусника і удався до місцевого коваля, де звелів зробити для себе гострі ланцюжки. Ці колючі ланцюжки носив немов пояс на тілі. Колючки вбивалися в його тіло і ранили його, але святий юнак не звертав уваги на біль. Треба було перемогти спокусу, тому Теодосій не завагався умертвленням відганяти від себе спокусника.

Отак наш Святий загартовувався до чернечого життя, яке внедовзі мав вибрати собі та провести в ньому дальший свій вік.

ПСАЛОМ 149

Заспівайте для Господа нову пісню. Нехай Його похвала лунає там, де збираються праведні люди.

Нехай Ізраїль радіє своїм Творцем і діти Сіону хай тішаться своїм Царем.

Нехай прославляють Його імя святочними танцями та співають у Його честь в супроводі бубнів і гусел.

Бо Господь знаходить уподобання в Своїм народі та помагає гнобленим, подаючи їм перемогу.

Нехай вірні тішаться славою та радуються відпочинком.

Божа хвала завжди на їх устах і двосічний меч у їх руках,

Щоб вимірювати заслужену заплату поганам і кару народам,

Щоб взяти їхніх царів кайданами, а їхніх вельмож ланцюгами,

Щоб виконати виданий на них присуд. Виконання ж його це слава Його вірних (слуг).

В річницю смерти Кир Николая Чарнецького, ЧНІ.

"Дзядзьо"

ЧОМУСЬ називали ми "Дзядзьом" Преосвященного Кир Николая Чарнецького, ЧНІ, що був нашим професором у Львівській семінарії за німецьких часів. Те, що нас так притягало до нього, це була його велика доброта. Може й тому таке ім'я ми давали йому в розмові між собою.

Коли в січні 1942 р. довелось мені слухати його реколекційних наук, то з них пробивалось те саме: доброта. Цю доброту казав нам здійснювати через любов до доброго Бога і до ближнього. Сам дав цього приклад, бо через обслугу полонених заразився тифом. А якийсь час обслуговував тих, що за доброту навіть і подяки не можуть говорити, бо позбавлені влади ума: умово хворих у Львові.

Дивним дивом недалеко в тій же дільниці Кульпаркова на кладовищі спочили його тлінні останки в суботу для 4 квітня, 1959 в навечеря Хрестопоклонної неділі. Бо й справді шлях хреста перейшов Незабутній Владика Кир Николай, Апостольський Візитатор для українців католиків Волині, Холмщини й Підляшня.

Були труднощі від уряду, що всіми силами прямував до винародовлення цих наших земель. Дня 11 квітня, 1945 арешт безбожною большевицькою владою присуд і вивезення до Воркути. Побут в цьому страшному таборі до 1957 р. Коли вже здоров'я було зовсім зломане, його перевезли до старечого дому у Львові, де помер в четвер дня 2 квітня, 1959 р.

Дав би Бог, щоб жертва Кир Николая була останньою з рядів наших Мучеників Владик! Дав би Бог, щоб Провидіння зберегло нам живим нашого Митрополита Кир-Йосифа!

Коли гляджу на посмертну знимку Кир Николая, то прошу його, щоб нам всім дав цю Любов і Доброту, що мав Владика —Мученик. Він віддав життя за Христа, терпів за Нього. Тепер може й нам помагати. Просім у Нього, щоб заступався за нами й випрошував потрібні ласки для наших душ і свободу для України, що її так він любив!

о. П.

(Слідами Малої Святої)

м. щ.

РОЗКАЯНА ЖІНКА

БУВАЮТЬ люди, що легковажать собі Божий Закон, сподіючись знайти щастя в потуранні власних пристрастей і погоні за розкошами. Історія моєї заблуканої жінки Катерини це живий свідок цього легковаження, яке загнало до гробу молодого мужчину, а на її душі залишило нестерту близну, з якою прийдеться їй покидати цей світ.

Сам я покинув Україну в 1948 р. Був у рядах нашої Повстанської Армії та відважно боровся за свободу дорогої батьківщини. По закінченні другої світової війни відділи УПА продовжали затяжні бої з московськими наїзниками. Ворожі сили росли, наші маліли. Тоді команда УПА розпустила збройні відділи, бо неможливо було дальше провадити явну боротьбу з червоними москалями. Одні з нас пішли в підпілля, другі перейшли за кордон. Я був одним із них.

В 1953 р. опинився на американській землі як політичний імігрант. По виході з рідного краю покінчив в Англії інжинерську школу. В Америці легко дістав працю по фаху. Мав 28 літ. Говорив добре поанглійськи. Всі шанували мене за трудолюбність, якої навчився в рядах нашої Повстанської Армії.

По році нюйорська фірма, в якій я працював як інжинер відкрила новий відділ у штейті Вайомінґ. Нова фабрика стояла серед розлогих вбогих фармів біля невеличкого містечка П.

В цій фабриці стрінув секретарку Катерину. Це була молода, надзвичайно гарна, 18-літня дівчина. Я мав 30 років. Чим я подобався їй, це для мене дійсна таємниця, бо до красунів не належу. Може мої воєнні спомини й оповідання про завзяті бої з большевицькими наїзниками розпалили її уяву, або може солідність у праці захопила її молоде серце. В усякому разі Катерина прилипла до мене немов муха до меду. Була сиротою. Дитячі роки провела в протестантській захоронці. Там навчилася грати на гітарі та розчитуватися в Біблії. Думаю, що мій старший вік таксамо мав на неї вплив, бо по шлюбі знайшла в мені одночасно чоловіка та батька якого взагалі не памятала.

Сам дивуюся, що я — вояк загартований у боях Карпатських Гір — так легко дав себе повалити з ніг молодій і недосвідченій дівчині.

Наше знайомство скоро перемінилося в приязнь, приязнь у любов, а любов завела нас під вінець. Я був українцем католиком, тому й не знав, як воно трудно щасливо жити з жінкою некатоличкою.

Щоправда, наш шлюб відбувся в католицькій церкві, на що Катерина погодилася без трудности. Товариші звертали увагу, що воно буде нелегко задовольнити таку вродливу жінку, але я успокоював їх: "Вона ще молода та недосвідчена. Я маю сильну руку, щоб присмирити її вибрики." Думаю, що кожен так обманює себе перед шлюбом.

Зразу Катерина була дійсно зразковою жінкою. Хоч протестантка, все таки боялася Бога, читала Біблію, співала побожні

пісні, приграваючи на гітарі. Інколи навіть ходила зо мною на Службу Божу до католицької Церкви.

По двох роках щасливого подружжя прийшла катастрофа. До поблизького містечка приїхав вродливий і молодий пріч організувати "духовне відродження" тамтешнього сливе виключно протестантського населення. Його приїзд оголосили місцеві часописі. Моя Катерина заворушилася. Я намагався спинити її, але жінка не далася. Рішилася використати "золоту нагоду", щоб почути палкі слова "Божого" чоловіка та духовно обновитися. Навіть долучилася до жіночого комітету, який доглядав "Божого" чоловіка та дбав про успішне переведення його місії між населенням. Цей прічер звався Адам. Їздив по цілій Америці та проповідав "духовне відродження."

Катерина скоро запізналася з ним. Прічер, довідавшись, що вміє грати на гітарі, попрохав її виступити перед публікою. Катерина грала і співала, а "Божий" чоловік проповідав. Цікаве населення зїздилося здалека, щоб почути славного проповідника. Цей "Божий" шарлатан потрапив дійсно захопити невчене та спрагнене Божого слова населення. Говорив з запалом, часто піднімав очі до неба, сипав громами на нерозкаяних грішників і вказував на Боже милосердя тим, в чиїх очах завважив сльози покаяння.

Я бачив захоплення в очах Катерини і намагався потушити його, але не вдалося. Сповидно прічер мав великий успіх і це ще більше привязало до нього мою молоду жінку.

Він навіть радився її, як укладати щоденну програму кампанії, які гимни співати, які молитви проказувати та які проповіді виголошувати. Вдень я працював у фабриці, тому й не знав, що в моїй відсутності Катерина "отак" помагала йому в Божому почині. Адам завжди кликав її "Сестрою" і це сильно подобалося Катерині. Її одушевлення зростало з кожним днем. Слухачі захоплювалися проповідями Адама та співом і грою моєї жінки.

По кількох днях цієї кампанії я завважив, що Катерина занадто захопилася дивним прічером, але не звертав на це уваги, бо думав: "Незадовго все скінчиться. Прічер відїде і жінка вспокоїться. Щоправда, сумління перестерігало мене: "Не пускай її туди! Заборони їй ходити туди!" Але я опанував себе, кажучи: "Це тільки безпідставні підозріння, що походять з заздрости. Жінка буде сміятися, що я імігрант і тому поевропейськи поступаю з нею!" З почуття меншевартости перед жінкою "американкою" я мовчав і не відважувався перестерігати її перед небезпекою.

Прічер хвалив здібність Катерини, ба навіть назвав її своєю партнеркою "в Божому" ділі голошення вічних правд спрагненій людській масі. Назва "Сестра-партнерка" сильно схлібляла амбіції моєї жінки і викликувала в ній щораз більший подив для "Христового" прічера Адама.

Під кінець кампанії прічер отверто заявив моїй жінці: "Сестро-партнерко, який я був би щасливий, якщо б ти була завжди моєю помічницею в Божім ділі. Твоя приявність додає мені відваги і натхнення! Ми обидвоє зрушили б гори і привели б до Бога тисячі грішних душ!"

Похвала та підхлібство славного прічера сповнили Катерину гордістю. Сльози радости поплили по її обличчі і моя Катерина отак відповіла на його підхлібство: "Брате Адаме, візьми мене з собою. Я готова йти з тобою на кінець світу!"

По закінченні кампанії прічер сумно заявив Катерині: "Що я тепер зроблю? Громада заповіла двотижневу кампанію в містечку С. Мій помічник заслаб. Він мав допомагати мені проповідати, а його жінка співом і грою на фортепяні. Що ж мені робити? Сам ніяк не дам собі ради. Серце крається, що я негоден обслужити їх духовних потреб!"

Серце моєї Катерини розніжнилося. Повна "ревности" вона заявила: "Брате в Христі, я могла б помогти тобі! Це ж Божа справа!"

Прічерові очі засвітилися від радости: "Ах, це було б чудово! Подумай про це!"

Моя жінка цілу ніч не спала. Переверталася з боку на бік і скаржилася "на бесконність," але не зрадила прічерових "побожних" махінацій.

Прічер відїхав до нової станиці. Катерина негодна була успокоїтися. "Божий" чоловік забрав її серце. Катерина задумала розвестися зо мною та піти з прічером, але не поважилася зрадити свого задуму. Обманювала себе, що це "Бог розбудив в її серці нову любов до 'Божого' слуги!"

Третього дня по відїзді прічера я вернувся додому по праці. Був рішений спитатися Катерину, що тяжило їй на серці та турбувало її духа. Катерини не застав. На столику лежала маленька записка: "Дорогий Володимире, прощай навіки! Бог кличе мене до святого діла. Я рішилася стати помічницею прічера Адама. Буду вдячна, як даси мені розвід!"

Грім з ясного неба був би менше приголомшив мене як оця коротенька записка. "Боже," закликав я, "то цей обманець украв мені жінку? То він такий Божий проповідник? Та ж цей шарлатан навчає інших: 'Не пожадай жінки свого ближнього!' а тут сам звів мою Катерину!"

Розуміється, що я цілу ніч не спав. Думав цілими днями і не знав, що почати. Був лютий на Катерину, а ще більше на її спільника! Вона молода дівчина! Дала себе обманити хитрому шарлатанові!

Я дусив у серці своє горе. Праця не йшла мені. Думав про страту дружини, але нікому не говорив про це, бо стидався.

В першій хвилині обурення хотів їхати та шукати обманця. Але куди їхати? Я не знав, де він дівся. Це були страшні дні.

ЖІНКИ НЕ ЛЮБЛЯТЬ ДОМАШНЬОЇ ПРАЦІ

Анкета виказала, що жінки не люблять домашньої праці, от хоча б варити, прати, замітати дім, тощо, але вони це роблять, як вийдуть заміж. Роблять це тому, щоб подобатися своїм чоловікам і дбати про діти. Якщо ж діти та чоловіки оцінюють їх працю та виявляють жінкам цю оцінку, тоді жінки працюють іще з більшим ентузіязмом.

ЗБАЛЯНСОВАНА ПЕРЕКУСКА

Учителька: "Івасю, що таке збалянсована перекуска?"

Івась: "Один кавалок торта в одній руці, а другий — у другій!"

Тільки молитва та сльози врятували мене від розпуки. Я молився. Бог допоміг нести хрест, якого самому не було сили двигати.

Хитрий прічер Адам, діставши мою жінку, змінив свої пляни і відїхав в іншу сторону, не зрадивши нікому свого найближчого постою.

Діставши Катерину, Адам не крився зо своїми почуваннями! "Катерино, ти не тільки моя сестра-помічниця! Я хочу, щоб ти стала моєю дружиною! Нащо тобі цей скиталець-українець! Ти ж американка! Він не розуміє тебе! Розведися з ним і будь моєю жінкою! Наша церква напевно одобрить твій розвід. По розводі ж візьмемо шлюб і Бог поблагословить навіки нашу любов! Ясочка моя, чи зробиш це?" При цих словах обсипував її гарячими поцілунками та розбуджував низькі інстинкти.

Засліплена пристрастю Катерина тулилася до нього і кликала серед сліз: "Адаме, Адаме, для тебе я душу віддала б, але Володимир ніколи не погодиться, щоб я стала твоєю дружиною!"

Не зважаючи на Божі та людські закони, прічер і Катерина стали проживати як чоловік і жінка. По гріху він не раз успокоював її стурбоване сумління: "Моя Катрусю, ти тепер моя жінка в Божих очах. Незадовго будеш нею і в людських."

Проминув місяць. Адама запросили до Штейту Айдаго проводити кампанією духовного відродження. Катерина втішилася, бо запрошення мало ще дальше забрати її від мене. Там ніхто не знав їх і не було ніякої правдоподібности, що нарід довідається про її перелюбну любов з прічером.

І дійсно зразу ніхто не підозрівав їх грішної приязни, бо люди привикли до того, що подорожуючі прічери мають жіночих помічників. Адам запевняв Катерину, що її приїзд до нього це знак з неба, що скоро Бог поблагословить їх перелюб і поверне його в християнське подружжя. Він навіть посмів написати до мене, щоб я розвівся з Катериною. Зразу страшне обурення опанувало мене. Я був лютий на прічера та Катерину. Згодом злість на жінку змаліла, бо знав, що це Адам звів її та використав її легковірність і релігійний запал. Катерина була прикладною і люблячою дружиною. Пристрасть притемнила на часок її розум, але напевно не знищила її почування до мене.

Адам вечорами проводив кампанії духовного відродження по різних місцевостях, а ночами валявся в перелюбному багні.

Гріх ніколи не скриється. Він мов олива завжди випливає на поверхню. Почуття стиду та лицемірства почали духовно паралїжувати прічера. Його слова втратили силу. Проповіді не робили враження на слухачів. Адам навіть признався Катерині: "Я не годен так дальше обманювати людей! Як годен картати грішників і говорити їм про Бога, коли я сам його воріг!"

Плакав перед Катериною, але пристрасть не дозволила йому відослати її додому, до свого шлюбного чоловіка. Кілька разів писав до мене в справі розводу, але я мовчав, сподіючись, що мовчанка опамятає їх обидвох. Помилився.

Одного дня дістав навіть листа від Катерини. Жінка повідомила що стала матірю. "Ради цієї невинної дитинки," благала зо сльозами, "розведися зо мною. Ти ж тепер і так не приймеш би мене, навіть якщо б я хотіла вернутися до тебе!"

Я відписав їй, що Бог не поблагословить їх грішних любощів і що будуть колись гірко покутувати за ломання Христової заповіді: "Що Бог злучив, нехай чоловік не розлучує!"

Водночас через місцевого прічера я написав листа до Адамових церковних зверхників. Саме тоді Адам провадив кампанію в П. Місцеві пастори сильно розголосили його приїзд. Адам здушував у собі докори сумління і намагався говорити з запалом.

Адам і Катерина виступили перед доволі численну масу народу. Прічер прибрав побожний вигляд, підняв очі до неба та закликав: "Боже, мій Боже, люблю Тебе всім серцем. Я готовий померти, щоб привести до Тебе бідних грішників, тих чоловіків і жінок, що безскрупулятно ламають Твої святі заповіді та не лякаються Твоєї справедливости!"

Катерина стояла на сцені з ґітарою, готова почати пісню, як Адам закінчить свою "боголюбну" проповідь. Як тільки закінчив, зворушення запанувало між слухачами. Саме тоді три мужчини підступили під сцену. Один із них підняв угору листа від головної кватири церковної організації Адама.

"Перелюбники! Лицеміри! Брехуни! Шарлатани!" Немов град посипалися їхні слова. "Він украв чужу жінку!" Товпа зразу притихла перераження. "Спалити перелюбницю! Камінням побити брехунів!" закричали три висланники і кинулися на ілятформу.

Страшне заворушення запанувало між народом. На сцену посипалося каміння. Хтось поцілив прічера в плечі. Підвівся та почав тікати до тягарового автомобіля. "Ловіть перелюбницю! На костир із нею!" ревіла товпа.

Хтось підпалив прічерове шатро. Бухнув дим. Зайнялася плятформа. "Хай горять уже тут, заки проваляться в пекельний вогонь!" лунали погрози.

Катерина добігла до автомобіля. Ледве вдалося вирватися з рук розюшеної товпи. Адам стратив усе, що мав: Проповіді, пісні, тощо. Немов двоє злочинців ледве втекли з життям. Все інше пішло з димом.

Гнані не поліцією, але докорами сумління тікали обидвоє в голоді та холоді, поки не опинилися в Флориді. З вичерпання та поденервування Катерина стратила дитину, але й це не опамятало її. Перебувала в психічнім летаргу.

Адам дістав удар серця. Не було з чого жити. Голод навістив їх. Катерина стала шукати праці. Не пощастило знайти нічого. Адам лежав у півниці, бо на шпиталь не було грошей. Раз признався Катерині: "Це Бог покарав мене за те, що я любив тебе більше ніж Бога та власну душу!"

По довгім шуканні Катерина знайшла "працю" в коршмі. Не призналася своєму спільникові.

Не одна старенька бабця, полишена дітьми, які поженилися і розїхалися по широкім світі, пригадує собі часи, як вона ходила біля діточок, працювала 16 годин на день і чулася дуже, дуже втомлена. Хоч тепер вона не має чим томитися, все таки тужить за тими часами, коли була дуже втомлена, ходячи біля працьовитого мужа і численних діточок. Чому? Бо праця давала їй задоволення, якого нема в примусовім безділлі.

Успокоїла його заявляючи, що працювала в реставрації.

В коршмі виступала з гітарою та забавляла пяних гостей. Її спільник Адам щораз більше занепадав на силах. Навіть лікарства вже не помагали йому. Здоровий і сильний Адам став кістяком. Докори сумління безмилосердно гнали його до гробу, але він не каявся за свої гріхи. Марне "не пожадай жінки свого ближнього!" невпинно бреніло в його ушах. Сумління занадто затверділо в ньому, щоб на докори відповісти скрушеним ударом у груди: "Боже, будь милосердний для мене грішного!"

Неспокій Адама, невпинна грижа сумління, стид і страх почали опамятувати Катерину. Навіть заявила прічерові, що хотіла б вернутися додому, хоч боялася мене.

■

Проминуло два роки. Пристрасть уступила перед розумом. Моя жінка стала опамятуватися. Раз на Різдво навіть прислала мені побажання, хоч водночас додала коротку заввагу: "Не знаю, чи ці побажання будуть тобі милі."

Я бачив що Катерина не забула про мене, хоч сліпе привязання до занепадаючого на здоровї прічера дальше задержувало її в Флориді.

Одного вечора Катерина сиділа в коршмі перед фортепіяном і грала для підпитих гостей. Відчинилися двері. Ввійшов Адам. Наблизився до підвищення, поглянув на Катерину і розпучливо закликав: "Бідна Катерино, до чого я допровадив тебе!"

Схопився руками за голову, предивно закричав і трупом повалився на землю.

Нагла смерть Адама потрясла до глибин Катеринену душу: "Я привела його до цього! Я відповім за його фізичну і духовну смерть!"

З плачем вибігла з коршми. Спакувала речі і подалася на залізничу станцію. Намагалася втекти від себе самої, хотіла знайти якунебудь чесну працю та в укриті покутувати за свій гріх. Аж тепер зрозуміла гидоту свого нерозумного поступку. Кілька місяців скиталася по різних містах, але спокою не знайшла. Нарешті перебралася до поблизького містечка і стала працювати як секретарка в одним банку. Ніде не ходила, з ніким не приятелювала, тільки думала і думала...

●

Одного пополудня я вернувся скоріше ніж звичайно додому. Не знаючи нічого, ввійшов до хати і почув, що хтось плаче в спальні. "Хто це може бути?" Підхилив двері і зобачив Катерину. Лежала чолом до землі та плакала перед іконою Розпятого Спасителя.

Не сподівалася, що так скоро вернуся з праці. Заскочена та залякана зірвалася на ноги, закрила лице долонями та серед сліз пробовила: "Володимире, не кличу тебе 'мужем', бо я неварта бути твоєю дружиною. Я тільки на хвилину зайшла до хати, щоб востанне попращатися з тим дорогим місцем, де колись зазнала стільки щастя. Хотіла попрохати пробачення перед цією іконою, перед якою ми завжди молилися. Нехай ласкавий Господь простить мій великий гріх. Не прошу в тебе пробачення, бо я занадто скривдила тебе!"

Я слухав і не вірив власним ухам. Вона застиджено поглянула на мене і продовжала. "Прощай, Володимире, дякую за те, що колись так сильно любив мене, а я відплатилася зрадою та невдячністю. Прощай навіки!"

Пустилася до вихідних дверей. Моє серце зворушилося на вид розкаяної жінки. Пригадався Спаситель, який ніколи нікого не осуджував. Магдалина грішниця стала Його улюбленою ученицею.

"Катрусю, зажди хвилинку!" промовив услід за нею. Я звав її Катрусею в хвилинах ніжности і любови. Обернулася. Мусіла завважати прощення та любов на моїм обличчі, бо несміливо наблизилася до мене. Я взяв її за руку. Катерина дрижала на цілім тілі. Повів її перед ікону Спасителя. Ми приклякнули. "Катрусю, ти моя жінка. Бог злучив нас навіки!" Ми віднови-ли шлюбні обіти. Катерина плакала немов дитина.

●

Проминуло три роки. Ліпшої жінки ніхто в світі не має ніж я. Катерина забула про себе й живе для мене. Вона тепер ліпша ніж була колись. Сумний досвід і упадок збільшили її вірність і любов. Тому три місяці народився нам синок. Вона охрестила його Володимирком. Ця дитинка для Катерини це запевнення, що Бог пробачив її гріх. Тепер вона краща християнка ніж колись. Я ніколи сам не йду до церкви. Моя Катруся йде завжди зо мною.

БАТЬКИ НАРОДУ

Священики є не тільки вчителями, але й батьками християн. Св. Єронім зве їх: Батьки християн. Св. Іван Золотоустий підмічує, що священики, бувши батьками християн, мають обов'язок опікуватися всіма людьми, будуючи їх найперше добрим життям, а потім навчаням: Священик — це батько всього світу, тому зобов'язаний всіма пікуватися. Якщо ж він дає лихий приклад, то його духовні діти таксамо поступають: Що ж зробить мірянин? Хіба не стане наслідувати свого духовного батька?

Священики бувають учителями і взірцями чеснот. Наш Спаситель промовив до учнів: Як Отець послав Мене, так І Я посилаю вас. (Ів. 20, 21). Як в Ісусі Христі предвічний Отець подав світові приклад, так Ісус Христос подав людям священиків за приклад доброго життя. Саме слово "священик", каже Петро Блосій, означає, що він подає щось, що є святе. Подає він Богові святі речі, цебто молитву. Подає людям святі речі від Бога, цебто Тайни. Подає святі речі для Бога, цебто добрий приклад.

САМООБМАН

Хто каже: "Прощаю йому, але цього не забуду ніколи," той заявлає: "Ніколи не прощу йому!" Християнське прощення повинно бути подібне до того векселя, що хтось перенреслив, подер і спалив, щоб уже ніколи більше не зміг показати йому тому, хто був винен йому гроші.

ПРЕСВЯТА ТРОЙЦЯ

ПРЕСВЯТА Тройця це три Божі особи в одній Божі, або один Бог у трьох особах. Ці особи відрізняються одна від одної, але всетаки вони є одним Богом, бо мають одну всім трьом спільну Божу природу. Ці три Божі особи це Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий.

Вороги Христа не хочуть вірити в Пресвяту Тройцю, бо не годні зрозуміти, як це можливе, щоб три особи було в одній Божі. Христос виразно виявив людям цю непонятну тайну. Церква ж подає тобі цю правду. Ця правда не противиться людському розумові, а тільки перевищує його спроможність. Обмежений людський розум не годен зрозуміти безмежного Бога.

Всі три особи Пресвятої Тройці є вповні собі рівні та мають ті самі прикмети. Всі три Божі особи є вічні. Не було ніколи такої хвилини, що б у ній не було Бога, бо Бог завжди був, є і буде. Це ж Його вічність. "Господи, в початку Ти заложив землю, а небо — це діло Твоїх рук. Вони позникають, а Ти будеш стояти... І немов одежу зміниш їх, і вони зміняться. Ти ж — завжди Той Самий, і роки Твої не скінчаться" (Пс. 101, 26-28), бо "в Нього нема переміни чи тіні відміни." (Як. І, 17). Чи ж сам Творець не каже про Себе: "Бо Я — Господь, Я все Той Самий." (Мал. 3, 6).

Чому ж Бог є незмінний? Бо Він вічний, а те, що вічне, ніколи не зміняється. "Перше ніж гори повстали та витворилися земля і світ, то від віку й до віку Ти є, о Боже." (Пс. 89, 2). Час не існує для Бога, бо Він вічний. "Улюблені, один день в Господа — немов тисяча літ, а тисяча літ — немов один день. (2 Пет. 3, 8). Час є прикметою сотворених речей, а не Бога: "Я — Господь, перший усього й останній. Я — все Той Самий." (Іс. 41, 4).

Бог всюди є та все наповняє Своєю присутністю, бо Він всюдиприсутній і безмежний. Нема в всесвіті, на землі та в небі такого місця, де не було б Бога. "Тож пізнай тепер і візьми собі до серця, що Господь Бог той на небі вгорі та на землі внизу, а другого нема." (Втор. 4, 39). Людина ніде не сховається від Бога. "Чи то Я тільки зблизька Бог, а не Бог іздалека, говорить Господь. Хіба ж сховається людина в тайне місце, де Я не бачив би її? Чи я не наповняю неба й землі?" (Єрем. 23, 23-24). Марне злочинці та грішники ховаються на пітьму ночі, щоб виконувати свої злочини. Бог завжди бачить і знає, що вони чинять. "Нема сотворіння, що сховалося б перед Ним, але все наге та відкрите перед Його очима, — Йому здамо звіт." (Євр. 4, 13).

Злочинець може втекти з одного краю до другого й так уникнути кару за злочин. Не так воно з Богом. Цілий всесвіт це Його безмежне царство, й другого нема. "Куди піду я від Твого Духа і куди втечу від Твого обличчя? Якщо я вийду на небо, Ти є там, і якщо зійду до аду, і Ти там є. Якщо я полину на крилах зірниці і спочину аж на краю моря, то Твоя рука попровадить мене і Твоя рука триматиме мене. І я сказав: Може темрява закриє мене..., то темрява на закриє мене від Тебе... (Пс. 138 7-12). В безмежному всесвіті людина не потрапить розминутися з Богом, "бо ми в Нім живемо, і рухаємося, і існуємо." (Дії: 17, 28).

Всі три Божі Особи Пресвятої Тройці є однако добрі, гарні, милосердні та могутні. "Бог є той самий, що в усіх робить усе." (1 Кор. 12, 6). Всі три Особи виступають завжди як один Бог і разом рядять світом: "Досягає від кінця до кінця (всесвіту) могутньо, і рядить усім ласкаво."

Чому ж кожна Особа Пресвятої Тройці так само могутня, милосердна і ласкава? Бо кожна Особа є правдивим Богом. Всі три разом звуться Пресвятою Тройцею, одним Богом у трьох особах.

Чому треба почитати Пресвяту Тройцю?

1). Тайна Пресвятої Тройці це джерело всіх інших тайн християнської релігії. Кожного дня відмовляємо молитву, що полишив нам Христос: "Отче наш." Звертаємося до небесного Отця, заявляємо Йому свою любов, перепрошуємо за власні та чужі провини. Сподіємося зобачити по смерті Його чудове обличчя та знайти в Ньому вічне щастя та блаженство.

Хто ж Він такий той небесний Отець, до якого звертаємося мов діти до батька? Це перша із трьох осіб Пресвятої Тройці, це Бог Отець, що зродив Сина і разом із Сином дав початок Св. Духові. Якщо почитаємо Отця, то треба почитати і Сина та Св. Духа, бо Вони так само гідні почитання, як Отець. Вони таксамо люблять нас і дбають про нас як Отець.

Якщо б не було Пресвятої Тройці, то ми не мали б Ісуса Христа, бо ж Він-друга особа Пресвятої Тройці, що з любови до нас стався чоловіком. Якщо б Ісус не був Богом, то Його смерть на хресті не була б запевнила нам спасіння, бо Він не міг би пожертвувати Богові безконечного надолуження за гріхи, якщо б сам не був Богом, рівним Отцеві та Св. Духові.

Якщо б не було Пресвятої Тройці, каже Марія, то може і мене не було б на світі, бо Господь сотворив мене, щоб я стала Матірю Його Сина. Якщо б Бог Отець не мав Сина, то я не могла б бути Його Матірю.

Я — далі говорить Пречиста Діва Марія — не була б, моя Дитино, ніколи духовною матірю всіх людей, за яких Він віддав життя та пролляв кров.

2). Дитино, люби та почитай Пресвяту Тройцю, бо вона сотворила тебе на Свій образ і подобу. Чи не читала ти в Св. Письмі пречудні слова про сотворення людини? Чи ж Божі особи на заявили між собою: "Сотворім чоловіка на Свій образ і подобу" (Бут. І, 26).

Душа це вірна відбитка Пресвятої Тройці. Ця духова відбитка блистить пречудно в твоїй душі. Один тяжкий гріх може затерти цей Божий образ у душі. Духовними здатностями, розумом і волею душа вподібнюється до свого Творця.

3). Християнська душа була охрещена в імя Пресвятої Тройці, "в імя Отця і Сина і Св. Духа." Християнське життя, що зачалося іменем Пресвятої Тройці, має пропливати під чаром цього пресвятого імення та закінчитися ним у годині смерти.

4). Треба почитати Пресвяту Тройцю, бо християнське, внутрішне життя це злука душі з Пресвятою Тройцею. Головні чесноти цебто віра, надія та любов спираються на тайні Пресвятої Тройці. Християнське життя це злука з Пресвятою Тройцею, яка через освятну ласку пробуває в кожній охрещеній людині. "Як хто любить Мене," сказав мій Син, "той Моє слово берегтиме, і Мій Отець полюбить його, і Ми прийдемо до нього і оселю заложимо в нього." (Ів. 14, 23).

Злука душі з Пресвятою Тройцею зростає та кріпшає через скріплення трьох головних чеснот: віри, надії та любови. Чесноти ж ростуть і скріплюються через відповідні акти, якими чесноти вкорінюються щораз глибше в душі.

5). Треба почитати Пресвяту Тройцю, бо від неї спливають на нас усі ласки та добродійства так матеріяльні, як духовні. Щоправда, Отець зготував для нас ці ласки, Син вислужив їх нам Своєю смертю на хресті, але Св. Дух роздає їх відкупленим людям. Це найбільша та найлюбіша тайна нашої віри. За це почитання та любов безчисленні ласки та добродійства сплинуть на людину в житті, при смерті та по смерті.

Як треба почитати Пресвяту Тройцю?

1). Памятай, що твоя душа це Божий образ і відбитка Пресвятої Тройці. Шануй свою душу. Зберігай її чистою та невинною. Прикрашуй її християнським чеснотами, бо вони чинять щораз яснішим образ Пресвятої Тройці в тобі.

2). Віддай Пресвятій Тройці свій розум, щоб продумувати про її велич, посвяти їй свою память, щоб памятати про добродійства, пожертвуй її своє серце, щоб любити Її так, як я любила Її.

3). Чини побожно знак св. хреста, повторюй з любовю "Слава Отцю" та повторяй часто: "Пресвята Тройце, люблю Тебе всім серцем!"

Алькоголизм цебто безконтрольна привичка до алькоголю це третя найтяжча хвороба в Америці, в якій є 8,000,000 алькоголів. 5,000,000 це вже справжні алькоголики, а 3,000,000 ідуть дорогою до повного алькоголізму.

350,000 алькоголиків вмирає щороку від алькоголю в віці 51, хоч були б досягнули 70 років, якщо б не мали цієї тиранської звички.

Людина, що стала алькоголиком, може сподіватися не більше ніж 16 літ життя. За останніх 10 літ пянство змаліло між жінками, бо вони свідомі, що за "келішок" не варто вкорочувати собі яких 16 літ життя на землі.

Любомира Голубович

Ікона Богоматері з Зарваниці повертає у тріюмфі на своє місце

ВІСТІ про події в Совєтському Союзі звичайно доходять до нас досить пізно, або взагалі не доходять. Недавно пощастило нам одержати вістки з України про велику релігійну перемогу українських селян над безбожницьким режимом у 1958 р. Вісті ці хоч коротенькі, з відомих причин для нас скитальців начужині є багатомовними, вони ж бо додають нам сил у нашому зневір'ю і доказують, що може зробити сильна воля народу. Історія бо, яку хочемо коротенько переповісти, є незвичайно інтересною та, щобільше, чудесною.

Уже від 1037 р. тобто від хвилини, коли кн. Ярослав Мудрий та цілий український епископат, очолюваний київським митрополитом Іларіоном, віддали нашу державу під покров Марії та проголосили її Царицею України, Україна стала наче Марійською державою. Від соток років український нарід так у біді, як у добрі, відвідував чудотворні місця, де Цариця України щедро уділювала своїх ласк тим усім, що приходили до них у покорі і молитві. Ціла Україна мережана мов перлинами тими чудесними місцями, в яких знаходяться ікони Богоматері, а найславнішим хіба з тих місць це **Зарваниця** із іконою Божої Матері, яку деякі вже віддавна звуть Людром України. У тій же Зарваниці у 19 ст. мала появитися Богородиця, а з того місця, де Вона появилась, витрисло джерело кристальної зимної води,

яку прочани п'ють із повною вірою, що вона принесе їм полегшу та вилікує із їхніх турбот, чи хвороб. У тій же славній Зарваниці над головним вівтарем у церкві пишається ікона Богоматері у лискучій золотій короні і шаті з густо перетиканими дорогоцінними діямантами і шнурами з перлин, завішеними навколо шиї, а по боках золоті і срібні вота-дари складені в подяку за одержані чудесні ласки.

У літку 1957 р. російські поліційні загони мимо сильного спротиву цілої місцевої людности і з поблизьких сіл, які збіглись під гомін дзвонів, забрали ікону з церкви та вивезли в невідоме місце. І тут починається найбільша містерія. Цього самого дня, коли забрано чудотворну ікону з церкви, у джерелі появилась сумна постать Божої Матері, яку бачили десятки людей. Вона появлялась кожного дня. Вістка про те нове чудо дійшла до всіх закутин країни, а навіть поза її межі та тисячі

прочан почали масово прибувати до Зарваниці і молитись, щоб виєднати в Бога поворот цієї чудотворної ікони. Совєтські власті затривожились тими незвичайними явищами в Зарваниці та небавом совєти вислали дослідну комісію із Києва, яка мала розслідити, що саме діється на місці. Цікавим є те, що хоч члени комісії були атеїстами, не могли вони однак заперечити, що дійсно бачили постать Богоматері на плесах чистої джерельної води. В літі 1958 р. прибула на місце нова комісія, уже з Москви. По кількаденному побуті в Зарваниці обіцяли вони, що ікона буде повернена в найближчому часі. Чутка про це пішла лискавкою по всій Україні і прочани днями і ночами кермували свої кроки до Зарваниці, очікуючи у піднесенні великого моменту, коли зрабована ікона поверне на місце.

Врешті цей довго очікуваний момент наступив. 14 жовтня 1958 р. в найбільший Марійський празник на Україні ікона Богоматері повернулась на Україну, щоб увійти знову у великому тріюмфові і славі до Зарваницького храму. Фотознимка, яка щасливо разом із коротким описом дійшла до нас — до Англії, представляє саме цю хвилину, коли чудотворну ікону поставлено на прилюдний вид перед входом до церкви. Так то впертість, велика віра та передусім чудесна з'ява Божої Матері змусили навіть безбожницьку Москву повернути ті найбільші святощі України нашому народові.

НЕ БЕРІТЬ ДО АВТА ПРОШАКІВ

По дорогах бувають прошаки, людці незнаної вдачі і характеру. Поліція невпинно перестерігає шоферів, щоб не брали до автомобіля людей, яких особисто не знають. Поліція в Індіяні провірила тих, що хотіли, щоб їх хтось узяв до автомобіля. Між тими прошаками два на пять мали поліційний рекорд. Стейт Вашінгтон карає тих шоферів, що беруть незнайомих прошаків до автомобіля, бо через це трапляються багато прикрих випадків, мордів, тощо.

ГАРНИЙ ВИКРУТ

Поліцай зловив одного панка, що заскоро їхав. "Чому так скоро женеш?" питається його.

На це панок відказав: "Це такий поганий гостинець, що я хотів щоскоріше покинути його."

МУДРЕ БЛИЗНЯ

Петрусь і Орися були близнюками. Раз вони посварилися. Заплакана Орися скрикнула до Петруся: "Яка б була я щаслива, коли б не мала братчика!"

Петрусь поглянув на сестричку і промовив: "А-я! Якщо б ти не мала мене, то лала б дві голові!"

TO THEE, O MARY

Dennis Ference

St. Vladimir's College

IT IS with deep concentration and an atmosphere of solemnity that these words are written for the subject is one of importance and beauty profound. The story to be told contains the elements of the natural and the supernatural. This is the story of our Mother of Perpetual Help.

There had been on the Isle of Crete, a picture of our Blessed Mother. Ordinary was not one of the descriptions applicable to the icon for its beauty affected all and its miraculous qualities attracted many. One day, the happiness exuded by the picture ceased to penetrate the hearts of the people, for a theft had occurred.

The criminal, a sea-faring man, concealed our Lady's picture in a chest of booty deep in a ship's hold and set sail for distant ports. Progress, however, was terminated when a sea storm, with all its violence and ferocity, was unleashed. All the fury of heaven seemed to descend as the crew's struggle for survival was challenged at every turn. Falling upon his knees the merchant beseeched our Lady's aid. His prayers were answered and his destination reached in safety.

Throughout his lifetime the remembrance of his crime haunted the very depths of his soul so that at his death he instructed one of his friends to return the icon to a church.

His friend failed to fulfill his request and retained it in his home. One night, our Lady spoke to his daughter in a dream and instructed her thus: "I am Mary of Perpetual Help. You must beg your father to put my image in a church as he pro-

mised the merchant. Remove it from your room or your father will die."

When told of the experience the child's mother passed it off as merely a dream. Because a second warning went unheeded the family awoke one morning to find their father no longer among the living. Immediately, the command of our Lady was obeyed and the miraculous picture was enshrined in the Church of St. Matthew in Rome, the exact location requested by Mary. 1499 was the year of the occurrance marked by the renewal of miracles and an unhampered joy of the populace.

With the Napoleanic Wars, however, three centuries later, came the destruction of a multitude of churches among them St. Matthew's. Through the providence of God the image of our Lady of Perpetual Help escaped ruin, being secretly removed by the Augustinian monks to Santa Maria in Posterula.

Fleetness of time brought only scant memories of the icon, but in the mind of a young altar-boy there was painted a vivid image of a picture to be found in an Augustinian convent chapel. He faced it daily as he humbly served his Lord at Mass and always remembered the prophecy of one of the monks: "Remember that picture, boy. It was famous in times gone by and it will be famous again."

In later years the site of St. Matthew's became occupied by a Redemptorist church, St. Alphonsus. The Redemptorist Fathers had learned of the Madonna and one of their missionaries recalled serving Mass before it. Then in 1866, Pope Pius IX entrusted the Madonna to the Redemptorists with a desire that they "make Perpetual Help known to everyone." This, therefore, had become their zealous endeavor. Thus, through the plan of God the Mother of Perpetual Help was bequeathed to the Redemptorists forever.

MORNING OFFERING

O Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, I offer Thee my prayers, works, joys and sufferings of this day for all intentions of Thy Sacred Heart in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for my sins, for the intention of all our Associates, and in particular for the intentions recommended for this month.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

- Woman's Vocation -

No matter what her state

in life, a woman's influence

must grow from

contemplation to action

Fr. William, O.C.D.

IT IS NOW TIME to change the world. But Communism can never change it; neither can any other "ism" or any other force or power that is merely human, natural or material. The struggle that we are going through is basically a supernatural struggle between God and Satan; between Christ in His Mystical Body, the Church, and evil as it has become embodied in the minds and hearts of men. And this kind of problem can only be solved by a power that is supernatural, divine. Now there is only one institution in the world that wields divine power—and that is Christianity.

Why, then has Christianity apparently failed? Why has it had such a meager impact on society? It is because Christianity in itself is almost helpless. Before it can really influence the world is has got to come alive in individual people; it has got to be made practical and concrete in the everyday lives of real live persons; it has to radiate through them in their homes and on their streets, in their schools, factories, offices, courts, and playgrounds.

Our need is not so much the need for Christianity as for whole — hearted, full — fledged Christians. And of these we need mostly women.

No human, no masculine aggresiveness, can successfully conclude our crisis; no atomic or hydrogen bomb. These seem only to create fear and tension. They cannot wield divine power. They cannot bear God into the world. They cannot take hold of the healing power of Christ and pour it into the wounds of a dying world.

Such a function has always been the business of womanhood: to be to humanity the bearer of the divine.

Every mother is this when she gives birth to a child, for the soul of every child is infused by God. She is the co-worker of divinity. She bears what God alone can give. When she pro-

creates she co-creates. When she rears and educates and leads a child to the summit of human perfection, to the pinnacle of all human achievements, she co-redeems. She does the same things that made Mary the enviable model of all women, the Mother of all men, and the Queen of heaven and earth. What the world needs is more love, less hate—more reverence, less aggressiveness. And love and reverence are the genius of motherhood.

Not only mothers are endowed with this power, but all women, which is evident to anyone who has studied the nature of woman and the history of the human race. The pages of history are bright with examples of women who exalted and inspired men, but there are also dark pages of temptation and degradation induced by scoundrels. Kings and empires have tottered and fallen like crippled things because of the misused power of women.

This power is one of influence rather than enterprise. Her power of influence is a frightful responsibility. Like all other particularly precious gifts of God — physical beauty, wealth, fire, atomic energy — it must be used for the glory of God and the good of mankind. If not, it drags men down to hell. A woman must remember that she cannot live in the world without influencing it for good or evil. She can raise man to the stars or drive him into the mire of the earth. Perhaps she may come into contact with very few people; nevertheless, as St. Francis de Sales used to say: "One soul is a large enough diocese."

And so a woman has the unique opportunity of redeeming the world by being herself, her best self; she can, if she is true to her deepest nature, come forward with immense power to heal humanity and in so doing achieve for herself immense glory.

That is why they say you must never underestimate the power of a woman; and the hand that rocks the cradle rules the world. That is why, so very often, you can trace either delinquency or greatness back to a woman.

Napoleon was conversant of the power of woman. When asked what he needed most to save France, his answer made no plea for armies, statesmen, or politicians. He said: "Give me a handful of good Christian women and I will save France." And Pius XI made an almost identical plea for the Church.

CONTEMPLATION

A woman's influence grows out of her womanly wisdom. Her distinct gift from God is her intuition. It is mysteriously effective. She does not always have to plod her way into the possession of truth by a slow, logical and laborious process. She does not even seem to pursue truth by way of the cold, abstract intellect. She seems instead to woo truth into her possession by an ardent, sympathetic reach and stretch of her whole sensitive, receptive being. Her intuition of reality is immediate and direct, more a result of love than of reason; but really an intense, heightened actuation of both.

Woman is by nature contemplative rather than activist. Man rules on the surface level. He pontificates in the tempest and on the crest of the waves. Woman, on the contrary, dwells and belongs in the depths. Out of the depths she is out of order, out of her environment, out of touch with the necessary conditions of womanly wisdom, beauty, power.

There is nothing in this world more odious and appalling than a shallow, superficial woman. There is nothing that destroys her beauty, elegance and power so fast and furiously as a dirty mind or an empty mind, a foul mouth, coarse language, stupid jokes, excessive drinking, cheap actions, hyperactivity and immodesty.

What does it mean to be a contemplative? It means to know God by experience — a pure intuition of God born of love. And women are eminently disposed by nature and disposition for this gift of God. And men expect as much from women. How reverently men would look up to them, how avidly they would listen to them if they would speak out of the profound depths of reality — if they would speak as women who have seen and touched the resurrected Christ!

Woman should be educated in this direction: toward the cultivation of her intuitive life, her womanly wisdom. "Mary kept all these words, pondering them in her heart." This is wisdom — to have a right taste for divine things, to ponder them and in the light of these divine things, to judge human things, in a word, perfectly to order.

So you see, peace in the home is a fruit of wisdom. Mary, the Mother of Sorrows, was superbly serene in spite of human tragedies because she judged the human in the light of the divine. She saw the whole of reality against the background of eternity. She beheld the manifold in the One. In other words her contemplative life gave a calm, quiet strength to her active life.

That is why a woman must heed Christ's command: to pray without ceasing. In a family of seven where does a woman find time for prayer? This is the difficulty naturally brought up by a pagan world which does not understand that this thoughtfulness of wisdom, this habit of prayer, is not so much a matter of a quiet day as of a quiet heart; not so much a matter of closed eyes as of eyes wide open; of using the daily demands and relentless routine of

---

CHANGES OF LIFE

Our tastes change as we mature. Little girls like painted dolls; little boys like soldiers. When they grow up, girls like soldiers and the boys go for the painted dolls.

Things change after the honeymoon, too. The honeymoon is over when the dog brings your slippers and your wife barks at you.

It is even impossible for a woman to be married to the same man for fifty years. After the first twenty-five years he's not the same man.

family life for plunges into the heart of divine things.

The enemies of the home are the enemies of wisdom — all these things that pull the mind and heart of woman away from divine intimacy, that prevent her pondering divine truths, and judging in terms of them. If she loses her taste for the right things (wisdom) she loses her womanly beauty and power and forfeits her vocation.

ACTION

A woman must also act; but her action must be simple. Her business is to take care of God and to take care of man. She does this all at once by taking care of Christ in both God and man. Mary is the supreme model of this kind of life. She was completely absorbed in the care of her Son, totally dedicated to His purpose in the world. And so she was perfectly selfless.

In a sense Mary never quite finished her work of love; she has bequeathed to every one of her daughters her own task of love, the joyous task of caring for her Son.

To say that Mary's Son has need of that womanly care is not mere poetic fancy or rhetorical exaggeration. For all the unspeakable clarity with which St. Paul had seen the completeness of Christ's triumph and the glorious perfection of His nature, he could still speak of the faithful completing the sufferings of the Lord. No such divinely inspired insight is needed to see the necessity for the continual nourishment of the Mystical Body of Mary's Son; yet is that not continuing the work of Mary?

Mary's care of her child is at the same time a statement of woman's apostolate and its demarcation. God did not pull Mary out of a hat. The whole period of the Old Testament was a long, arduous, careful preparation for Mary. She was the epitome of all that took place in the lives of all the great women of the old world. She was the perfect flower that sacred history was meant to produce. No woman just happened to be beautiful, dignified, powerful. It is the result of training; good reading, prayer, mortification, the practice of the virtues. And so woman's apostolate, like Mary's, must be preceded by intense preparation involving personal perfection.

A woman's apostolate will be more intensive than extensive. It will consist, essentially, in bringing God into the world, and the world to God. She, like Mary, must step aside to let Christ do his work. Her work, always an intensely personal affair, as was Mary's, will be quiet, unobtrusive, indispensable.

A woman's apostolate of mercy and pity, care and solicitude, always involves pain and suffering. It took seven swords of sorrow to break Mary's heart wide open — to the dimension of the universe, to the compass of Christ's own heart: so that she could embrace the universe and mother all men.

It is impossible to appreciate Christ and not be an apostle. Mary is proof of this. So is Anna the prophetess and the woman at the well.

What is the most usual expression of a woman's mysteriously effective activity of love? It is kindness! Stubborn, undying kindness. "Be kind, be kind, be kind, and you will be a saint." This means far more than sweet kindliness, benevolence, superficial well-wishing, backpatting, and the philanthropy that operates on big-scale publicity and pomposity. It really means willing or desiring the good of another efficaciously.

It is not by throwing her weight around that a woman will accomplish most; but by self-effacement. Her role when offered suffering, silence, success or glory is to utter her fiat: "let it be done unto me." Her vocation is to wait, to suggest, to inspire, and to contemplate; not to command, and take the initiative, but to inspire man to command and take the initiative; not to save man but to offer him the courage and wisdom to save himself.

A fine example of this role fulfilled is the case of Nathaniel Hawthorne. He came home to his wife one day with the bad news that he lost his government job. His wife refused to complain or bemoan their fate. Instead she was a column of strength. She was an inspiration and a calm, moral support. She was, above all. kind. She came to his rescue with the creative, intuitive force of a woman. She sat Nathaniel down by the hearth, fetched his paper and ink, and said: "Thank God you lost your job; now you have time to write a book." And so he wrote a book — one of the three greatest books ever written in America: 'The Scarlet Letter.'

This splendid thing was achieved because a woman played her role so magnificently and managed to be calm, kind and wise.

(St. Joseph's Magazine)

Suzie: "Do you know why I won't marry you?"
David: "I can't think."
Suzie: "You guessed it right away."

PREPARE YOUR DEATH-BED

Nothing will prepare a smoother death-bed for ourselves than a lifelong daily devotion to those who are daily dying. Mary assisted her son to die in many mysterious ways. By His will, and in the satisfaction of her own maternal love, she has now assisted at death-beds of millions. She has great experience by this time. if we might so speak, and is wonderfully skilled in the science of the last hour. By prayerful thoughts, by pious practices, by frequent ejaculations, by the usages the Church has indulgenced, let us win a bright and gentle end for ourselves by following Mary everywhere to the death-beds she attends.

WHY CATHOLICS DO NOT ATTEND NON-CATHOLIC SERVICES

Is it not intolerant on the part of the Catholic Church to forbid its own people to attend services in a non-Catholic church, while at the same time it urges them to invite non-Catholics to attend Catholic services? If I, as a non-Catholic, accept an invitation from a Catholic to go to a Catholic Church on Sunday, I feel it is only fair that my Catholic friend should be permitted to attend my church with me on another Sunday.

It is an obligation of every human being to be true to his convictions of what is right and wrong in matters of religion. In the above question, the Catholic who does not accept an invitation to attend non-Catholic church services is being true to his convictions about religion. At the same time he is not asking a non-Catholic to be false to the principles of his religion if he urges him to attend Catholic services. That is because the principles underlying the Catholic religion and those that non-Catholics uphold are entirely different.

The Catholic Church rests on the principles that there can be only one true religion; that this one true religion can be known and understood as such by the human mind; that it possesses full authority to direct people toward heaven; that once it is known and understood, one may not in conscience act as if it were not the one true religion (for example, by attending the services of another religious sect). It is not merely a law of the Catholic Church that Catholics may not attend non-Catholic services; it is a reasonable conclusion that every informed Catholic draws from his own understanding of true religion.

Non-Catholic churches rest on the principles that every man has a right to use his own private judgment in matters of religion; that there is no authority in his church or in any other church that can bind him in a religious way; that he may go to the churches of different religious organizations without doing wrong, because he is free to decide on the meaning of religion for himself. According to these principles which are basic to all non-Catholics, a non-Catholic does no wrong by attending Catholic services; he is merely using his important principle of private judgment in so doing. Thus it cannot be wrong for a Catholic to ask him to carry out principles into action. At the same time it would be contrary to a Catholic's principles and conscience to attend any but Catholic services.

perfect happiness

YOU want to be happy... You were made for perfect happiness. This perfect happiness you will find only in heaven with God, where you will have unending life, full knowledge of all things and be in an everlasting and ecstatic love.

by

Rev. N. Yakimishyn, C.Ss.R.

This perfect happiness in heaven is therefore the whole reason of our existence; there is no other reason. We have an eternal destiny awaiting us, either of joy or of misery, depending on how we live our lives here on earth. Because this life on earth has been given us to work out that destiny; life has been given us to barter with. For a penny's worth we can buy a kingdom; in a split second we can win an eternity, —because life, when compared to eternity, is much less that the fleeting passage of a bird, or the momentary flash of lightning.

That is the meaning of life; that is the tremendous responsibility of life. It is not a question of a passing issue like success in some worldly ambition. The issue here is eternal.

We shall see God forever and love Him, or we shall never, never see Him and shall hate Him forever. These are our two choices; love or hatred, joy or misery, everlasting life or everlasting death. God or the devil, heaven or hell. Either we shall behold eternal truth and eternal beauty, or we shall be engulfed in an eternal horror. One of these certainly awaits us, for there is no alternative.

Now the question: HOW can we become sure of a happy eternity? The answer is not too difficult. But first read this little description of a scene which perhaps is often repeated in everyday life: A little girl was one day playing with some toys in the room where her mother was sewing. All at once she ran over to the place where her mother sat, and, climbing on her knee, threw her arms around her neck and kissed her. Then laying her little head lovingly on her mother's shoulder, she whispered into her ear, "Mother dear, I love you!"

Her mother smiled sweetly

and said, "Well darling, why do you love me?"

With tears in her eyes, she answered, "Because you loved me when I was too little to love you back."

So there we have our answer. From the example of little children we can learn how to become sure of a happy eternity. For Christ has said: "Do not forbid little children to come to me for to such belongs the Kingdom of heaven." By this He didn't mean that grown-ups wouldn't be able to put a foot into heaven; by no means. But He did mean that we should take the attitude of little children in our relations with God, that is, just like little children love and trust their parents, so should we love and trust our God.

In the first place God loved us when we were too little to love Him back. He loved us first and that is why He made us. He had no need of us, not the slightest. From all eternity He lived His life of infinite happiness without needing us, and still He made us. The only possible motive He could have is **to give** that happiness of His to someone else. He wanted to see someone else enjoying what He enjoyed. But there was no one else, so He had to make them. And so that is why we are here—to gain a marvellous Destiny! — to be happy with God's own happiness. At the same time He made the earth and everything on the earth for our use and pleasure. And all He asks of us, as a preparation for that blessed happiness, is that we learn to "KNOW HIM", and in knowing Him to **love** and **serve** Him during this short life on earth. In that will consist our success in life: any other way of spending life is a failure.

So our life should be a sincere attempt at trying to learn as much about God as possible. This we do first through catechism, then listening with attention to sermons and by doing good reading. Then we should try to love Him as much as possible by showing our love in deeds. And after if you loved God as He loves you, you would do all that you can to please Him. You can say to God what the little girl said to her mother, "You loved me when I was too little to love you back." Now that you have grown up and learned to know more about God, do you give Him the kind of love in return that He deserves?

Love and romance play such a very great role in the world. You take just about any novel or short story or film, and you would think that there's hardly anything else in the world besides love and romance. And yet so many people give so little attention to the greatest love story in the whole of world's history. That is the story of God's love for man, and man's love for God. And really it is the most exciting and romantic experience in the world to serve Almighty God and to love Him. At every turn there is a new surprise and beauty of some

First Lady: "It's not till you marry a man that you find him out." Second Lady: "That's right. It was not till I'd married that I found he was out every night."

paradox. God is omnipotent, yet He is weak through compassion; He knows all things, yet He is forgetful of our repented sins; He is rigid in His justice, yet mild by reason of His mercy. Then, there is His absolute aloofness, because there is none like to Him, yet on the other hand His utter friendliness, even toward sinners. He fills the universe by His presence, yet He is found whole and entire under the appearances of a tiny piece of bread; He has need of nothing, yet He has a terrible hunger for our love; He is surrounded by millions of the most beautiful angels, yet He seems more interested in us; He hates sin with all the energy of divine hatred, but He loves the sinner; He is the eternal King, yet He serves unto our salvation. What startling surprises!

It is very romantic indeed to love God, for it is the greatest of all love stories: to love God and to be loved by Him in return. There is nothing in this whole universe as limitless as the human heart, because it cannot be satisfied with anything less than the infinite. You might put the entire universe into your heart, but your heart will not long remain contented, because an urge implanted in it by God makes it strive after perfect beauty, perfect goodness; it wants to love LOVE itself, which is God, and it will be restless until it possesses Him.

Now, God offers us this love. Listen to His words: "I have loved you with an everlasting love." Also, hear Him plead: "Son, give Me your heart." Let's not refuse Him. But even more He commands us to love Him—and this is the greatest of all commandments:

"Thou shalt love the Lord thy God with thy whole heart, and with thy whole soul, and with thy whole mind."

With this commandment God clearly reserves to Himself the whole love of the entire man. The commandment is absolute; it leaves no escape, because God is infinitely worthy of love on His own account. Such, then is our sublime privilege: to love God and love Him with full intimacy. This should be enough to stir our souls to their depths.

In conclusion: if we do the best we can and show our good will in trying to please God on earth and thus show Him our love, — then our last moment on earth will be filled with a great consolation. Because when our last moment comes, not knowing when, we can be quite confident that we shall pass the test. Life can be regarded as a school, in which we are preparing for our final exam. That final exam will be our death, and passing the test will mean that at the moment we are in love with God, in His grace and friendship. During life, perhaps, we may have fallen into sin, but if we ever kept on trying and doing our best, can we imagine that God would refuse His help and grace for that last moment, so that we can leave this life in His love?

I'D LIKE TO KNOW...

1. We have a good parishioner that does not like our parish priest, and therefore does not want to come to church for Mass, etc. Is he right?

That 'good' parishioner of yours must be a big ignorant if he does not attend Mass even on Sunday because he dislikes your parish priest. Missing Mass on Sunday, through some unimportant reason is a mortal sin. And a mortal sin entitles your 'good' parishioner to hell because his dislike for the priest is no reason at all for missing Mass on Sunday or not going to church in general.

If he continues in his unreasonable ways and is overtaken by a sudden death without repenting for his un-Christian behavior, he will be rightly deprived of a Christian burial.

Good Christians fulfill their religious duties for God, not for the priest or their fellow men.

2. I am 17 years old and very much in love with a boy. We would like to go steady till we can get married about four or five years from now. Unfortunately my mother is too strict. She won't let us do it because she says we're not mature enough for considering marriage. I think she is wrong.

It's you who are wrong. Your mother is perfectly right. She is not too strict. She is just reasonable and careful because some day she'll have to give account for you to her Maker.

You're not the only one who is very much in love. There are many more girls of your age who are 'desperately' in love. But don't you think that it would be reasonable to ask yourselves whether it is real love or just 'puppy-love'? We think it's the latter.

Going steady and engagement are meant for those who intend to enter marriage within six months or, at the most, a year. Keeping company with a boy for several years and remaining innocent is just like keeping fire in your hand without having it burnt. Is this possible? You are both made of flesh and blood, stained by original sin. You are not angels, you know that.

In conclusion, obey your mother, mix with the crowd and do not expose yourselves to unnecessary occasions of sin — such as company-keeping with a boy at your age — if you wish to be blessed by God when you do find the right man and walk with him to the altar.

3. Recently I was at a convention and one of the delegates asked me why I was a Catholic. I did not know what answer I should give him. Finally I said "Because I was born a Catholic". Was my answer good enough to satisfy him?

We do not know whether your answer satisfied him, but it certainly does not satisfy us. If you do not know why you're a Catholic, then get yourself a good Catechism and study it. You'll find that Christ started just one Church to which all men should belong under pain of eternal damnation. (See. Matthew 16, 18-19).

Since that only Church founded by Christ is the Catholic Church, all men have the most serious obligation of belonging to it. If you read the Catholic press and the history of the Church you'll have no trouble in tracing the history of the Catholic Church to the very first century when it was started by Our Lord, while on the way you will find other 'churches' springing forth like mushrooms along the road through which the true church leads people to salvation.

It's not enough to say: "I am a Catholic because I was born such," or "because my parents were Catholic". A Catholic must know his faith and be able to prove it to those who may ask him about it. A serious study of a good Catechism, the steady reading of the Bible and the interest in the Catholic press can help anyone who really wants to get 'acquainted' with the faith he is professing.

4. Did God destroy the freedom of the sacred writer?

In using man as His instrument in composing the books of the Bible, God did not destroy the freedom of man. He merely used man as an instrumental cause. In a similar manner man makes use of a saw to make a table. He does not change the nature of the saw. He merely uses the saw to perform its natural function of cutting wood.

God in using the sacred authors of the Bible as an instrument in the writing of that which He willed and in the manner in which He willed, did not thereby dictate materially all that was to be written, down to the last word. Otherwise the human writer would be changed in nature under the influence of inspiration and would become something depersonalized, a mere writing machine. If such were the case the human writer could not be considered even the secondary author of the book.

Rather God moved the human author by a special internal action both to conceive in his mind the things God ordered to be written and so to commit his thoughts to writing that the author would remain under this action a true, living, acting instrument, retaining his own peculiar habit of conceiving and writing things.

By inspiration God did not change the sacred author but gave him special graces and help to write the things God wanted written without any danger of error.

5. Can war solve our problems?

We by no means advocate war as a means of solving the world's problems. We are in heartfelt accord with the United States bishop's statement of 1956: "War in modern times would be a nightmare of unimaginable horrors. It can only annihilate; it has no power to solve our problems ... Every possible means consistent with divine law and human dignity must be employed and exhausted to avoid the final arbitrament of nuclear warfare."

Yet it remains true that, as the bishops go on to say, "in the ultimate resort, it is the duty of every man to resist naked aggression." Death may be the consequence of his action, but there are worse things than death. To fight in a war, being certain that one's cause is right and just is, we are convinced, to perform a good action, and one which has upon it the blessing of God.

6. In the parable of the unjust steward, would you explain why did the master praise the steward, and why Our Lord said: "Make friends for yourselves with the mammon of wickedness?" (Luke: 16, 9).

The parable of the unjust steward tells the story of a rich man whose

general manager was accustomed to falsify the account-books to his own profit. When asked to give an accounting, the steward called in all those who were in debt to his employer and made a large reduction in the bill, in order to make them grateful to him. He then expected to enjoy their hospitality while he was out of a job. The employer heard about this and remarked that the steward had shown a good deal of foresight. When the parable was concluded, Our Lord told his hearers to use money to make friends who would welcome them into heaven.

The parable does not identify the master with God the Father. It is a story about a rich human being and his reaction to being cheated. He is so rich that the losses he has incurred will make no difference in his way of living. His reaction is not anger or desperation or fury, but rather a cynical appraisal of what he calls the man's prudence—which does not mean virtue, here, but rather, the intellectual act of planning for the future. He makes no moral assesment of what the steward has done. Nor does he give any indication of expecting that things will work out as the steward has planned.

They will not, of course. Once the steward is fired, he will no longer be able to juggle accounts. He will no longer be useful to his friends, and he will get no welcome from them. If they were glad to escape paying their just debts to his former master, they will be glad to escape making any kind of repayment to him. They will be happy never to see him again. That is the way of the world.

Our Lord is saying: that is the way wicked people act; and isn't it strange that they work harder to attain their evil ends than good people work in the cause of justice and charity?

And then Our Lord says to his hearers: "I say to you, make friends for yourselves with the mammon of wickedness, so that when you fail, they will receive you into the everlasting dwellings."

The word "mammon", by itself, is the Aramaic word for money. Money can be used for good or evil purposes. It is so often used for evil purposes that it came to be called the "mammon of iniquity." Our Lord is saying, then, "Use money to make friends who, when you die, will welcome you into heaven." The good poor will be grateful, and will welcome into heaven those who helped them through the difficult times on earth, when they could not manage to support themselves and their families and might otherwise have been tempted to complain against the providence of God and give up the struggle to be faithful in their observance of the laws of God and society.

*** CLASSICAL LANGUAGE**

"The necessity of knowing Old Slavonic (Old Ukrainian) for acquiring a knowledge of the Slavonic group of languages is comparable to the need for knowing Latin for learning the Roman group. The Old Slavonic is now dead and purely an ecclesiastic language, but its knowledge gives one an immense insight into, and understanding of, the reasons for the differences between the Slavonic languages. Hence it is very much worth while getting familiar with it, if one wishes to learn more than one language of the Slavonic group, or to study any of these languages at all seriously in its historical aspect, or again to study the group as a whole — a by no means impossible, even if exacting task". **(Guide to Slavonic Languages. — by R. G. A. de Bray)**

WHAT A REDEMPTORIST REALLY IS

THE Protestant Reformers most illogically destroyed the foundation of morals and discipline. But God raised up true reformers of His own by regenerating the faithful with sound doctrine.

Amongst these shock troops of the Church, the Redemptorists, founded by Saint Alphonsus Liguori in the eighteenth century in Naples, are in no danger of being out of date in the twentieth century world. Today they are more to the point than ever, and happily the Order has never been so flourishing or widespread.

But let's face it. Some people shrink from Redemptorist technique because they do not really know it. They know only its caricature. Many have fallen for the distorted second-hand picture of a revivalist screaming hell and damnation without mercy; of a man who says nothing about the virtues but plenty about the vices; who deals only in denunciation, ignoring the positive appeal to follow Christ and to love Him.

The devil is delighted with this caricature Redemptorist, just as he is pleased with the popular picture of the wily Jesuit. He wants men to forget about hell and God's judgment. So, if Redemptorists can be dismissed as no more than hell-fire ranters, that is right up his alley; the less men heed warnings of spiritual danger, the better it is for the devil.

The Redemptorist does preach on hell, of course, as every Catholic preacher must: he cannot ignore hell if he is to give Christ's doctrine. Yet men themselves prefer to forget this uncomfortable teaching of Christ. It passed almost unnoticed here, that in his Lenten instruction to the Roman parish clergy last year Pope John XXIII insisted that there be sermons on hell; for hell is never "out of date". But the devil is pleased, we may be sure, when such a papal utterance is hushed up. He likes

men to forget that God punishes the wicked as well as rewards the just.

The Redemptorist, when blamed for preaching on hell, has the honour of being treated like his divine Master; for Christ Himself has been caricatured, and one of the most popular deceptions of our own time is the image of a Christ who is all mercy and no justice.

Yet if you ignore any part of Christian doctrine, you produce a travesty both of Christ and the Church. God's perfections enhance one another, in thoughtful minds. God is merciful, yes; but His justice, if whittled away, lessens our appreciation even of His mercy, which accepts the fear of hell as a disposition sufficient for absolution in Confession.

Had Christ been silent on hell —He was anything but silent on it—what happen to those to whom love of God makes no appeal? The lustful, the lazy or avaricious: only the fear of hell gets such into the confessional. So Christ emphasized His justice as well as His mercy. And Redemptorists do the same.

To dismiss Redemptorists as mere purveyors of hell-fire is to insult a divine masterpiece. In a narrow, Jansenistic age, Saint Alphonsus, the first Redemptorist, stood out as a priest who, at the end of a long and very active missionary life, could say that he had never handled a penitent harshly or found it necessary to refuse absolution.

The late Pope, Pius XII, in making him patron saint of Confessors, and Moral Theologians, gave him and the Alphonsian system of dealing with souls, as a model for all priests.

Though these white-collared men who preach with the Crucifix on their breast give missions and retreats to every type of Catholic, inculding the clergy, religious brothers or nuns, yet their vocation is essentially to save the most abandoned souls —who may not always appear abandoned. Anticipating the words of Saint Piux X, Saint Alphonsus declared that it was not enough to ring the church bells and wait for people to come. So, with Alphonsus, the early Redemptorists went out into the streets and lanes to those who would not come to church, winning God's grace for missionary apostolate by their own monastic life of prayer.

This is no easy vocation—to blend the contemplative life with slogging activity in the highways and byways, in church, confessional, pulpit and school. At home, a life of prayer and penance; outside, a long day's work to recapture the large numbers who hunger unconsciously for the God who is often nothing to them but a name.

There was never more need for such specialist priests than today; priests, not tied to one particular parish, but who may be sent out anywhere, any time, to give skilled treatment to

SELFISH?

"My love, I have a surprise for you," announced the husband. "I just went and had my life insured."

"You would, you cad," said the wife. "Always thinking of yourself first."

those who need, above all, food for their starving souls. These are men who can go to work on the individual souls with the solid Alphonsian training, guaranteed by the Church, to support them.

The mixed up youngster, the young man or woman facing a crisis, the boy bored with Mass because his non-practising family never made Mass live for him, those involved in marriage tangles, the apparently hopelessly lapsed, the seemingly good Catholic kept from God by hidden sin, as well as the good earnestly seeking spiritual perfection, all can be sure that the Redemptorist has time for their problem and has the special training needed for dealing with it.

It is not for nothing that those who have been straightened out at Redemptorist missions and retreats often declare that they now feel that they have had a thorough spiritual spring clean!

It has been repeatedly said that a rearguard action against sin is doomed to failure. But if the spiritual life is to become strong, if anyone is to achieve real union with Christ, if not only a man's body but his soul also is to take its full part in the Liturgy, if he is to become a real Apostle for Christ, to whom he has truly given his heart, then there must be a fight against sin and a frontal attack in the individual soul.

It is for this, applying to the individual soul, by a man to man apostolate, the fruits of Christ's Redemption, that the Redemptorist's whole training and religious life is designed. His vocation is to reproduce in himself the virtues of our Most Holy Redeemer. That is why he is called a Redemptorist.

We find him all over, specializing in the strenuous work of giving missions, endlessly climbing stairways into back rooms where Christ's light was long since extinguished—it is Christ still seeking the lost sheep. We find him hearing thousands of confessions, bringing countless souls back to God—Christ still showing mercy on sinners.

(Novena)

What Christ preached was new and startling. And still is today.

* * * * *

It is the will of God that we receive all things through the hands of Mary.

* * * * *

It is in the Heart of Mary that the world will again find true fraternity.

* * * * *

God chose Mary for his Mother in this world because He did not find on earth a virgin more holy and more perfect than she, nor any dwelling more worthy than her sacred womb.

* * * * *

The Virgin Mary is called immaculate, for in nothing was she corrupt.

* * * * *

To serve and imitate Mary, is the greatest honor that can come to us.

THOU SHALT NOT KILL

by
M. Schudlo, C.Ss.R.

"I AM puzzled by a constant controversy whether an inveterate criminal — a killer, a spy, a rapist may be executed. There has been a lot of public agitation to abolish capital agitation. What should Catholics think of capital punishment? If the vote were taken, how should they vote: for or against capital punishment?"

It's true that there has been a lot of agitation and excitement over the capital punishment, and consequently many God-fearing people may be rightly puzzled as to what to think of this drastic measure of punishment. The advocates of the abolition of capital punishment do not hesitate to invoke the Commandment of God "Thou shalt not kill", but they add at the same time an amendment to it: "Thou shalt not kill the killer!" Thus those who wish to abolish capital punishment argue that the Commandment which says "Thou shalt not kill" means that no one should be put to death even if he himself has killed another person.

The purpose of the death penalty — they argue — is to deter those who might otherwise commit murder or other crimes which ordinary citizens regard worse than murder, for instance, rape. The pacifists and the opponents of capital punishment argue that murder has not diminished, although some murderers are being executed year after year. Thus, they say, the deterrent effect of capital punishment cannot be proved from death penalties inflicted upon criminals.

Despite the clamor of the pacifists 44 out of 50 American States now use death penalty for major crimes. The three States — Kansas, South Dakota and Oregon — have in recent years restored the death penalty after having once abandoned it. Eight States during the last two years have rejected proposals to abolish capital punishment.

Great Britain, Canada, Australia, the Soviet Union and France have capital punishment.

The advocates of the abolition of capital punishment affirm that even the worst criminals can be rehabiliated, if not restored to society.

What should Catholics think of this whole matter? Should capital punishment be abolished or should it be maintained and stressed?

Our guide is the Bible. What does the Bible say of the matter? It should be noted that the Bible is the voice of the Lord, Who is the Master of life and death. Here are some quotations from this Holy Book.

"Whoever sheds the blood of man, by man shall his blood be shed, for in the image of God man was made." (Gen. 9, 6).

"You shall not desecrate the land in which you live. Since bloodshed desecrates the land, the land can have no atonement for the bloodshed on it except through the blood of him who shed it". (Nnm. 35, 33).

Our Blessed Lord Who was the meekest of men says: "All those that use the sword will die by the sword". (Mt. 26,52).

St. John the Apostle, well known for his charity toward his fellow men, says: "If anyone kills with the sword, with the sword must be killed". (Apoc. 13, 10).

All theologians affirm that capital punishment is lawful and necessary. Men are members of the society as our hands or legs are members of the body. As we may cut off our hand to save our body from death, for instance in the case of gangrene, so the society can cut off one of its members to secure its own welfare and security of its members.

If there were no capital punishment, society of good men would have no effective protection against the malefactors. Thus the common good of the citizens requires capital punishment for those who constitute a serious danger to its security.

Some pacifist may reply: "But the experience shows that capital punishment does not constitute an effective deterrent for the criminals and gangsters!" It's true, that some men

---

THE VESSEL MADE CLEAN — The following was a favorite story of St. Alphonsus:

In his missions the saint never omitted a sermon on the Blessed Mother. After this sermon during one mission an old man came to Alphonsus to go to cofession. His words, his manner bespoke remorse and resolution.

"My father, the Virgin has obtained a great grace for me."

"What is that, my son?"

"Thirty years ago I made a sacrilegious confession. Out of shame I concealed a sin in confession. I have not known a peaceful day since. Many times I have been in danger of death. And the thought that I might as well be buried in hell has caused me ever greater misery. But the Virgin has taken pity on me. Now I wish to go to confession."

After Alphonsus had heard his confession, he asked the happy old man:

"Have you ever practiced any special devotion to Mary, that she should obtain this grace for you?"

"Father in all these years I have always fasted on Wednesday in her honor. Please publish this that others may know the same happiness that I now enjoy."

are so much corrupt that no punishment can frighten them! It may be true in some cases, but countless murders would have been prevented if the criminals knew that death would be the only reward for their crime. Unfortunately most criminals know from daily press that hardly a criminal is executed for his murder because the law is being twisted by unscrupulous lawyers and defenders to their advantage. It is natural then for them to fool themselves by saying: "If such and such criminal was not executed, why should I be? The lawyers will see to it that the law is not applied to me", and too often they are perfectly right in their guessing. The law is not applied because the crooks do not let justice follow its natural course. Such childish pampering with justice constitutes the most serious danger and takes the strength out of capital punishment. No wonder that in most cases criminals do not hesitate to take the risk of murdering the innocent people with a well-founded hope that they will get away with it because so many others did. If the laws were applied in the way they were meant to be applied to those who break them, murders, rapes, kidnapping and other crimes which deserve capital punishment would be greatly reduced if not entirely eliminated.

2) Who can kill the killer?

This task belongs to those who are entrusted with keeping the order in society, that is, the government which acts through lawful judicial courts. Therefore no private individual can kill the criminal unless in self-defense, that is, when he threathens his life, and there is no other way out.

3) Necessary precautions

Life is the greatest gift bestowed by God upon man. No one can be deprived of this gift unless it is undoubtedly proved that he does not deserve it. Thus the Bible itself plainly affirms that no one should be put to death without a fair trial because once the mistake is made, it cannot be repaired.

The defendant must have every possible opportunity to defend himself. And when he is proven, found guilty and therefore condemned to death, he must be given the necessary time for preparation in order to be ready to face his Maker. If he wants to go to confession, he must be given a chance to call upon a confessor in order to make peace with his God. The judge must also give him enough time to receive Holy Communion because men are bound by divine law to receive this Sacrament at the hour of their death.

Some opponents of capital punishment may reply that many innocent men have been condemned to death because capital punishment exists in practically all the states throughout the world. It's true, that a misfortune may happen now and then, but it is to be ascribed to the imperfection with which men are applying the law. Mistakes do not justify the abolition of a just law.

How many mistakes are made by the doctors! But no one says

that medical profession and hospitals should be abolished. The same holds true for capital punishment.

Recently the Catholic Bishops issued an official statement on this matter which reads as follows:

"According to the Catholic teaching a State has the right, indeed, the duty and obligation from God to protect its citizens from harm and to take whatever means are needed to maintain the common good of everybody.

"When a criminal gravely endangers the common good by evil-doing, the State has the right to put him to death, if necessary. The State must decide whether capital punishment is opportune or necessary in a given case, or in a general situation.

"Capital punishment is being discussed from many points of view. Questions are asked about the right of the State to inflict capital punishment, about the effectiveness of capital punishment, in safeguarding the common good by deterring people from serious crimes, about the propriety of inflicting this or that form of capital punishment. We will deal here with the first of these questions, taking into account whether the State has the right to inflict capital punishment.

"Catholic teaching has always maintained that three types of killing which are not forbidden by the Fifth Commandment are capital punishment for serious crime, waging a just war and legitimate self-defence.

"According to the teaching, a State has the right to put a criminal to death if he gravely endangers the common good.

"This was the right to which Pope Pius XII alluded in his encyclical "Casti Connubii" (about Marriage, 64) when he said that the State has the right to self-defence against internal enemies by means of capital punishment, and against external enemies, by means of war.

"While defending the State's right to inflict capital punishment for the reasons noted, the Catholic Church has never either commanded or urged capital punishment as the only means of punishing criminals or preventing crime. It is for the State to decide whether capital punishment is opportune or necessary in a given case, or in a general situation".

(Such a statement was issued by the Catholic Bishops of Canada assembled at a Conference in Ottawa).

DEFT DEFINITION

A missionary in Africa, translating the Gospel of St. John into Songhai, couldn't find a word to express "believe." He took his problem to a native Christian. The dark man thought for a few minutes and then suggested: "Doesn't it mean to 'hear in the heart?'"

MAGNA CARTA

The English Magna Carta was signed by King John in 1215, while a similar document, the Ukrainian Ruska Pravda, was issued by Prince Yaroslav of Kiev in 1016.

A WISP OF SMOKE

by
T. H.

MY LIFE has been very common. No one has noticed me very much, since in appearance I am like the rest of my brethren, with no spectacular embellishments which might draw attention to me. Each day, each night are the same. Nothing changes from day to day. Even my job is nondescript. I only stand and perform the task assigned to me. If someone looked at a complete day in my life when I was young, and then looked at it today when my time on this earth is limited—then that person would find no difference. To state it quite plainly—my life has been very common, drab, and humdrum. Very grey.

All in all, I have not known too many troubles, probably because physically I was gifted with a sturdy constitution. Oh, I was bothered—always—by a cold and damp weather. And once a draft from a nearby open window almost caused my untimely departure from this world. As my life has been ordinary, so also my troubles—the few that there were. All according to the same pattern. Yet there were a few moments that I like to remember. Like my birthplace, Winnipeg. In these early days I was just accepted and treated with a sophisticated indifference most of the time—though once in a while, with great care and loving understanding.

I remember the roar and bustle of the big city, and a pleasurable ride through its concentrated, shuffling traffic. I vividly recall how I came to a little village, a hopeless place after my short sampling of exciting city life. It was in this village that I was to spend most of my life. The people there were poor and had a difficult life, but in general seemed happy and healthy. I thought that I was better off—in a way, that is. For at least I had a job, and one that I could hold all the time, with no danger of losing it.

Shortly after I arrived, I was brought to a small church, an old structure with a dome overtop. It was late in the evening, and inside it was very dark and quiet, but oh so peaceful. The atmosphere was permeated with a gentle remembrance of countless incensings. And I recollect, like yesterday, what I thought about that night. It may seem strange to you, but not to me. To me it was very real. For I knew that I would die in that church, in the quiet darkness.

I became attached to the Ukrainian parish priest, who poured out his heart and soul preaching about Catholicism. I grew to love the congregation, sincere though often lacking in musical finesse, who expressed their belief and adoration of God with great gusto and energy. The manner in which the priest and people worshipped in this simple little church proved to me that Catholicism was a practical and the only true mode of religious life. Now that I can feel my life flickering away, I wonder if the people in the church knew how much their good example helped to bring meaning into my days. What I learned in that church—from the priest, from the services, from the people—was the importance of doing one's duty, no matter how common it was or appeared to be. I learned from the attitude of everyone in that church that each life was important, no matter how ordinary.

If anyone's life was drab, grey, without excitement or change—then mine was. Why didn't I grow crazy with boredom, lose hope completely in such an environment? Precisely because of the good example of the parishioners in the small Ukrainian church, I tried to do my duty to the best of my ability—and did not complain at my lot in life. And somehow I knew that my life and the work I was doing, were worth something before God—even if they were very simple and unnoticed.

There is not much life-fire left in my being—in a few minutes I shall be gone. Se please heed my parting words. Can I call them my last testament? Here they are. Be proud of your Catholic faith, and love your Rite. For the faith is the soul, and the Rite is the body of the Catholic religion. Follow them fully. They will teach you to do your duty and to give, as a result, good example. They will bring peace and meaning to your life.

Now I find it difficult to put my ideas together—I am dying. Yet I do not feel too badly. Perhaps it is because I realize that I tried to do my duty and to fulfil my purpose on this earth to the best of my power. Before people I must have appeared as nothing—but before God I think I was something....

The candle burning before the ikon of Our Saviour flickered a few times, sputtered—and died. A whisp of grey smoke floated upward gracefully and disappeared. The candle had done its duty. For eight days it had burned upright before the ikon in the small Ukrainian Rite church. The next morning the sacristan saw that it had burned out and removed the glass container. He scraped out the congealed wax and charred wick and threw them in the refuse can.

WRONG END

Newlywed (to pastor): "I thought you told me at my wedding that I had come to the end of all my troubles. Did I hear correctly?"
Pastor: "Yes, my friend, but perhaps I neglected to tell you which end."

GOLDEN SILENCE

Henry: "I'm a man of a few words."
John: "I'm married, too."

THE LAST WORD:

One way for a husband to get the last word in, is to apologize.

God love you!
Dear Mother.

OUR PROUDEST BOAST

by
Theo. Bleech

What thoughts bestir as these words prayerfully form....

It seems that Heaven itself comes to attention as they alight.

Overflow with joy and happiness this Mother's Day.
Let nothing affright thee;
May peace and love forever abide!

MAY, the month of Mary, the Mother and Queen of the Universe, and our earthly mothers. No lovelier month could have been chosen for mothers. Nature is resplendent in all its glory. All the earth has finally thrown off the quilted covers of winter and stretching and yawning after taking furtive peaks from under the white coverlets during April's fickleness and hesitancy in parting with the snow man who leaves with such reluctance. Shielded by the fluffy blankets of white and washed by April's showers May is now rioting in myriads of colors. Exquisitely flowered carpets cover the meadows and hillsides and the song-fest of birds frolicking in the lovely sunshine are all in tune in honor of our Heavenly Mother who descends the slopes of Fatima and walks the meadows of Ukraine.

And as we honor our Heavenly Mother in song and in prayer throughout the month of May one Sunday of the month is set aside for our earthly mothers who have given us so much. From infancy to adulthood she never forsakes the graciousness of motherhood — the holy calling in life before which all men, great men, powerful men become as little boys again in a love and respect that only mothers can inspire and beget. She who reigns supreme in the family hearth and heart throughout the year is briefly honored so that this treasured embodiment of love and devotion should not be taken for granted. We honor her who stands in the doorway of life at the comings and goings of men. We honor her who strives to make us worthy of what we are, the living temples of the Holy Spirit.

Because of our good mothers throughout the ages we have a foretaste of Divine Love and Heaven itself.

Years of sanctifying toil, of rich and blessed concern command our heartfelt and grateful reverence today. Mother, synonymous of much in labor and self-sacrifice, akin to the apostolic zeal of missionaries and teachers. Years offered to God and in behalf of man; an epoch of undaunted faith and Christian love. Often poor in the goods of this world but rich in the graces of God. She struggles valiantly, amid a multitude of contrary forces and currents, to raise high the standard of faith and to transmit to her children the traditions of the Catholic faith as her most precious heritage.

So important and indispensable are our good mothers that a wise observer declared: "One good mother is worth a hundred school masters."

On this day, and everyday, let us pray for good mothers and be ever mindful of the serious vocation and responsibility that womanhood, especially Catholic mothers, have towards God, in whose image we are all created, and towards mankind. Others may substitute for mothers but none can take the place of mother.

From the cradle to the grave, in sickness and in tribulation, in all hours, in all circumstances, she is our praying angel, our angel of mercy. She is our mirror of heaven, the hope and salvation of men and nations. She is the queen uncrowned, the hero unheralded, the faithful friend that caprice and vicissitudes cannot blemish.

Our mothers, your mother, my mother.... Our life, our joy, our proudest boast!

Mother, confidante of men's secrets and aches.
Mother, in men's sorrows and fears willingly partakes.
Mother, tired mother, wrinkled mother, sorrowed...
And yet, a tear, caress for me she'll share;
A consolation from Heaven borrowed.

"Mother, mother, are you there?"
How brave as children we could be,
as long as she was always near,
Only to panic when she
from sight should disappear!

"Mother, sweet mother, o dearest mother!
Could or dare there be another?"

*** THE POPE'S WISH**

"Oh, how we wish that... all the women of the world gather around the throne of the Virgin to learn from her example the secret of every greatness and how to fulfill in themselves the divine designs."

—Pope Pius XII

Those who are devoted to publishing the glories of Mary are secure of paradise. — St. Bonaventure.

The pity that Mary has for our misery, the love that she bears towards us is so great that she prays for us continually, and never tires of gaining graces for us by her prayers, and preserving us from evil.

What Are the Ten Commandments

THE TEN Commandments of God are the most complete and perfect set of laws in the world, given by God Himself to His human creatures, given in a way that was both solemn and impressive — fire, smoke, thunders, and ligthnings which accompanied their proclamation on the Mount Sinai—given to show us the way to heaven, given to help us to know what God wants from us, and that doing what He wants, we might someday join Him in heavenly bliss which has been prepared from eternity for all those who know God, love, and serve Him by faithfully keeping His law.

God's Commandments are called the Ten Commandments because they are ten in number. Which are they?

(1) *I am the Lord thy God; thou shalt not have strange gods before Me.*

(2) *Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain.*

(3) *Remember that thou keep holy the Sabbath day.*

(4) *Honor thy father and thy mother.*

(5) *Thou shalt not kill.*

(6) *Thou shalt not commit adultery.*

(7) *Thou shalt not steal.*

(8) *Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.*

(9) *Thou shalt not covet thy neighbor's wife.*

(10) *Thou shalt not covet thy neighbor's goods.*

These are the Ten Golden Rules which God requires us to keep in our daily life, work and profession.

The first three Commandments concern God and His service by men. They lay down the obligation which men owe to God in thought, in word, and in deed. They tell men what they should do to please their loving heavenly Father who made them out of nothing and loves them more than any earthly father could ever love his own children, flesh of his flesh, and bones of his own bones. Because *He wants all men to be saved.* (I Tim. 2, 4).

The other seven Commandments of the Decalogue concern man, his well-being on earth and his relations with other fellow-men. They lay down and explain the duties which we owe to ourselves and to our fellow-men.

The first Commandment of God imposes an obligation upon all men to know, to love and to serve God because this is the main purpose of our creation. This is what God had in mind when He said in the earthly paradise :*Let us make man to our image and likeness!* (Gen. I, 26). They who do not wish to know or to serve God are out of place, for they neglect to do the very thing for which they have been called into existence.

A servant is readily dismissed and a worker is fired if he refuses to work, that is, to do the thing for which he had been called or hired. He is known as useless servant or lazy worker, and is dealt with accordingly. The same thing should be done with all those who refuse to serve God for they neglect the main job for which they have been given life.

The second Commandment forbids to curse and blaspheme the name of the Lord for He is our greatest Benefactor and Creator to whom we all owe allegiance, reverence and respect. He is the Holiest of the holies, and as such He must be treated and spoken of with the utmost respect.

St. Policarp (69-166), an Eastern bishop of Smyrna and disciple of St. John the Evangelist, a bitter foe of paganism and heresies, and indefatigable apostle of Christ's Gospel among pagans of the Roman empire, was arrested for the Christian faith during the persecution of Marcus Aurelius and brought before a pagan judge to be tried and condemned.

At first, the judge tried to force him into apostasy. The holy martyr replied to his persuasions: "How can I deny or forsake what I have hitherto loved, professed and defended as God's eternal truth?"

The judge commanded him to sacrifice to the idols and to curse Christ if he wished to go free. The Saint felt offended by such unworthy proposal: "How on earth," he exclaimed, "could I ever do it? Eighty six years I have served Christ, and He never did me wrong. How, then can I curse my loving King and Savior?"

When he refused to worship the idols, he was condemned to death on the pyre. But the fire did not hurt him. So he was stabbed in the heart, and then his body was thrown into fire.

The third Commandment "Remember that thou keep Holy the Lord's Day" is just a clearer explanation of natural law in so far as this law commands that some time to be set aside for the worship of God. As the servants give their time to their masters, so men should dedicate some time to the exclusive worship of their Heavenly Master. This they do by saying their daily prayers, attending church services, and especially assisting at Mass on Sundays and holydays of obligation.

The *other seven* Commandments

describe our duties to ourselves and our neighbors, i.e., to the whole mankind. It is true that man is a creature endowed with free will. But his freedom is not unlimited which means that he cannot do as he pleases or live as he likes. Being God's creature, man is responsible to his Creator and to other men with whom God wants him to live.

For this reason God has laid down certain rules and regulations which determine man's duties to himself and to his fellow-men, his parents and other neighbors.

Thus the fourth Commandment of the Decalogue prescribes obedience to lawful authority, parents, church superiors, and civil officials because their authority is a reflection of, and a participation in God's dominion over the whole universe and its creatures.

God's supreme power and domination over all created things are the only source of the earthly authorities. St. Paul says: *Let everyone be subject to the higher authorities, for there exists no authority except from God, and those who exist have been appointed by God. Therefore he who resists authority resists the ordinance of God. And they who resist bring on themselves condemnation.* (Rom. 13, 1-3).

God wants His authority to be respected by men. It is its disrespect that causes so much chaos and disturbance *in families* where the authority of the head, i.e., the husband, is challenged by disobedient wife and children, in society in which the authority of the officials is corrupted by bribes and graft, *in schools* in which unruly pupils despise their teachers, *in Church* where un-Christian laymen parishioners endeavor to command their Pastors. Numerous Catholics lose their faith because they despise the authority of their priests.

The well-known Chicago Protestant dean, James Pike, was a Catholic lawyer. He left Catholicism and became a Protestant. Why, why did he become an Episcopalian minister? Because "it seemed to him that within this church lay room for the Catholic view, the Protestant reformation and the liberal concept which uses and embraces all thought. It contained all that had held him in Catholicism — plus the democratic "right to be wrong", the apostate said of himself.

The whole foundation of the world is shaken when the authority is undermined. It is, therefore, that God constantly repeats: *Honor thy father and thy mother!* Those who know how to respect the authority of their parents will know also how to respect any lawful authority.

The fifth and sixth Commandment oblige us to respect the bodily rights of our neighbors by showing courtesy for their life and virtue of purity. The seventh and eighth forbid us to violate the rights of our fellow-men to their property and their reputation. Thus theft and fraud is forbidden because it violates the rights of our neighbors to their material goods. The eighth Commandment forbids lie, detraction and calumny because they damage our neighbor's good name which is often more precious than his earthly possessions.

Finally, the ninth and tenth Commandments forbid unlawful desires contrary to the virtues of chastity and justice.

It should be remembered that many other things are implicitly commanded or forbidden by the Ten Commandments in addition to those which are *explicitly* imposed or forbidden. For example, the fourth Commandment obliges wives to obey their husbands even though children alone are mentioned. The same stands for the sixth Commandment which forbids all types of sin of impurity, even though adultery alone is mentioned explicitly.

ONE-SIDED

Man outside the telephone booth: "Excuse me, but I'm in a hurry! You've had the telephone for twenty minutes and have not said a word!"

Man inside the booth: "Sir, I'm talking to my wife."

HUSBAND:

One who lays down the law to his wife and then accepts all her amendments.

HE SHOT AT OUR LADY

It happened in the year 1916, on the Western Front, in a town in northern France. The people of the place had been under curfew from 6 p.m. and so they had to stay in their houses; only the soldiers were allowed to go out provided they went with their guns and groups of three. The bombardment to which the town was subjected made of it a pitiful sight... numerous houses had been destroyed; but the Catholic Church was intact; the doors being open and the edifice itself a handsome piece of architecture, almost all soldiers entered and admired the richness of art displayed on the window panes and altars.... In a group there was a rough and fierce man; nothing was sacred to him. As he entered with his loaded gun, standing in the middle of the Church he shot at the eye of the Blessed Mother of God in a picture and was aiming also at the other eye. Some of the soldiers pulled the gun out of his hands, and shouted at him: "You, miserable man, you have damaged the picture of the Mother of God; the Lord God will punish you for it." The soldier laughed and said with great coolness: "What a fine shot! Sure hands and calm eyes!"

The thing was reported.... The outrageous culprit was arrested and brought before a war tribunal. During the trial the picture was shown to the culprit and the chairman of the tribunal addressed the accused thus: "Look, at your outrageous game!"

A cry was the answer: "Oh my God, I'm blind.... It's dark before me.... I can't see...."

Deep fear seized all present and the chairman of the court whispered: "God's tribunal, God's justice...." The earthly judge has condemned the desecrator to two years in the correction house and the dismissal with disgrace from the army.

While in prison he committed suicide by leaping to his death from the third story.

God did not require world's justice. He Himself passed the sentence of justice on the man who committed an outrage against Our Blessed Mother.

RADIOED PERPETUAL HELP

by Bernard W. Wolfe, C.Ss.R.

"LADY, WATCH OUT"

Brakes screeched too late and a woman's body crumbled and lay terribly quiet amid horrified voices and hurried steps.

Interns from the neighboring hospital hurried her away. Specialists consulted, then operated. The operation saved her, but the doctors shook their heads. It was like a judge passing sentence. "Paralysis of legs and spine. She'll never leave her bed again."

Mildred's son vigilled night and day at her side. But she lay comalike, all but dead to reality. Strange voices dinned in her ear. She quivered with pain. "Mom, I'm here, you'll be all right." The one familiar voice of her son was music to her ears.

Four days passed. Under constant surveillance she fought for life—the life of a perpetual invalid. For life... for life.... Again like a judge's sentence the words gavelled in her ear. Always she had goaded herself on to fight against all odds. But now never to walk again! She who had labored so slavishly to support her small family: Never again to attend Tuesday devotions! She who had loved Mary with such a burning love.

Everything Mildred had lived for turned to ashes within her. She had loved her husband devotedly. But the battle of Sicily had placed the finger of death on him. Sorrow had scarred her deeply. A scar which only the 'Mother-Doctor', Mary, had healed. Mildred loved her son. Her self-sacrifice and work had provided for his education. Mother-love had developed his character. She had been ready to live out her life in peace and contentment. Now this!

Many other sorrows and sufferings had tested her. But this one cut more deeply. Gashed her very soul. This destroyed her spirit of initiative, her drive, her love and devotion. Dependence became her dreaded lot. The task of recovery was hers alone, she thought. And in her utter dependence Mildred despaired of help — even from Mary, her Mother of Perpetual Help.

Love Mary now? How could she? Was she not on her way to Tuesday devotions when the car had crushed her? Mary hated her. Why else would such an injury strike her down? In her heart Mildred swore, cursed, vied with the devil in profaning Mary's name. "Mary, I hate you!" Her anguished, whimpering soul rebelled.

She flung her rosary against the wall. She refused to have it near her. Fists clenched, she brushed aside burning tears.

Weeks, months passed. Mildred was taken home from the hospital. But the change of scenery did not change her depressed soul. "Why, God? Why me?" Her head ached from repeating the questions. Deliberately she had window shades drawn. Cold, dark shadows covered the room. That's the way she wanted it. Coldness was her only warmth. Bitter darkness her only food.

Friends and neighbors visited her. All sang the same song: "We're sorry, so sorry." Departing they would leave some fresh fruit... to build up her strength. As if fresh fruit could cure a cripple. That word. *Cripple!* It tore at her. Not only at her bodily wounds, but deep into her self-pride. A cripple for life!

Other pious visitors commented: "Mildred, you know that somehow Mary and her Son willed this for you. We know you will make the best of it."

God and Mary willed it? This evil? This she could hardly believe. Worse yet, to accept that this was their will was not for her. The crazy driver was totally to blame. He had caused the accident. He had zoomed through the red light and, heedless of life or limb, had swerved into her.

The Perpetual Help shrine in Mildred's room had fresh flowers daily despite her protests. That was Jimmy's work. The sight of the flowers for Mary nauseated her. Why the flowers for Mary? Why the candle and the picture of Our Mother of Perpetual Help? Perpetual Help was scorned past acquaintance in her life. To Mildred her own worth in the world ceased. She lived only to die. But she was afraid.

Afraid to live, afraid to die. More months passed. Now even her physical condition worsened. Like sour cream her taste of life became bitter. Shades were drawn open only when the doctor ordered it. Her power to resist ebbed with her feelings of depression. The oddity of it was, she had always been the smiling Florence Nightingale of the parish. Her smile had cheered many an invalid. But now, hate, cold hate for God and Mary froze her heart. Her son did what he could. Every day he had a neighbor, Joan Mullin, check on her.

One Tuesday afternoon Joan switched the radio on. She did not say a word to Mildred, only smiled. One soap box opera after another wiled away for hours. Then at four o'clock there was a station-break and: "We are now bringing you the Novena devotions to Our Mother of Perpetual Help." Mildred jarred in bed. Questions popped into her head: "How could this be? Perpetual Help coming over the radio? God, how cruel can you get, to torture me so? Just let me die. Turn off the radio! Turn it off! Turn it off!" she screeched.

But the voice continued. One step of the devotions followed the other. The very prayers tortured Mildred's soul. Her eyes narrowed at the picture of Our Mother of Perpetual Help. She didn't want to remember how, so many months ago, she had loved that picture. Now it aroused only hatred in her soul. 'What soul,' she thought, 'what soul could live in this body?' "God, turn that off!" the words blubbered from her mouth. A half hour passed, the agony ceased. Another soap box opera and then the news. But these did not erase the words of the Novena prayers. "Mary ... Mary." Prayers once sweetly uttered, now were dry ashes in her mouth.

Slowly the hours passed. She read, listened to the radio, crocheted. Too frequently now the prayers re-echoed in her ear, "Mother of Perpetual Help... safeguard of the living." Like a record machine her mind rejected the phrases.

Days passed, nights dragged on. The prayers persisted in repeating themselves. The nights were the worst. The long dark dreary nights of silence. At those times especially the prayers recurred: "In all my needs, in all my temptations..."

wheedled their way into her thoughts. Mildred resisted, but they persisted.

"What confidence... when I only think of thee...." But Mildred lived in despair: "Why be confident?" she argued.

Gradually, however, her complaints softened. Bitter words now more than often lay mutely on her lips. Frequently Perpetual Help distractions stood out more in her mind. A phrase like "for this end He has made thee so powerful, so rich and so bountiful, in order that thou might assist us in our misery," would pop into her mind. "What assistance could Mary give?" she questioned. Daily Marian distractions weakened her will to resist. Often she was tempted to say. "You have won, Mary. You have reconquered me." Hurt pride and an ailing body alone sparred against Marian help.

At twilight on Saturday night it happened. Mildred lay thinking of the future. Candle flames danced playfully at the Perpetual Help shrine, snatched her attention. Mildred's eyes met hers. The sorrowful Madonna seemed to smile. Mildred smiled back. Gazing there the radioed Perpetual Help replayed in her mind. As though they were present she heard the thundering voices of hundreds crescendo: "O Mother of Perpetual Help, grant that I may ever invoke thy most powerful name, which is the safeguard of the living and the salvation of the dying."

Mildred sobbed. Once more, familiar words came to her lips. "Oh the name of Mary, such a beautiful name. Oh my Mother, help me."

Voice now was united with thoughts. Body no longer tore at soul. *"Delay not, O Blessed Lady. Assist me, whenever I call on thee. For in all my temptations, in all my needs, I shall never cease to call on thee, ever repeating thy sacred name, Mary, Mary."*

She was a spendtrift, and finally her husband could stand it no longer. "My dear," he said, you're driving me to the poor house." "Driving, nothing," she answered, "you'll have to walk. The finance company took the car this morning."

"Ah dearest, say the words that will make you mine," pleaded the lover.
"One million dollars," said she.

AT THE AUCTION SALE

One day Bill came away from a sale with a live parrot. "Now I wonder why I bought this stupid bird?" he muttered.
"Stupid?" said the parrot. "Who's stupid? Who do you think was bidding against you."

AFTER THE HONEYMOON

She: "You told me you were well off, before we were married."
He: "And I was then, if I had only known it."

Joe always called a spade a spade... 'til he tripped over one on the cellar steps.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 5.
Volume XXXII, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Пречиста Діва Марія—Цариця України
о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Апостольства Молитви
о. С. Б., ЧНІ. 5
Пісня про одну юність
о. Б. Курилас, ЧНІ. 7
Поклін Тобі, Українська Мати! 8
Чому Ізраїльський нарід відкинув Спасителя 10
Поважна справа в поважних людей
В. Буженко 12
Марія рятує Теребовлю від Турків 13
Хотів би ти знати? 15
Юнацький вік Св. Теодосія 17
В річницю смерти Кир Николая Чарнецького, ЧНІ. 20
Розкаяна жінка М.Щ. 21
Пресвята Трійця 28
Ікона Богоматері з Зарваниці повертає у трікомфі на своє місце Л. Голубович 31

To Thee, O Mary ..... Dennis Ference 33
Woman's Vocation .... Fr. William, O.C.D. 35
Why Catholics should not attend non-Catholic services 40
Perfect Happiness
Rev. N. Yakimishyn, CSSR. 41
I'd Like to Know 44
What a Redemptorist Really Is 47
Thou shalt not kill! .... M. Schudlo, CSSR. 50
A Wisp of Smoke ..... T. H. 54
Our Proudest Boast ..... Theo. Bleech 56
What are the Ten Commandments 58
Radioed Perpetual Help
Bernard W. Wolfe, CSSR. 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1960
JUNE

REDEEMER'S VOICE

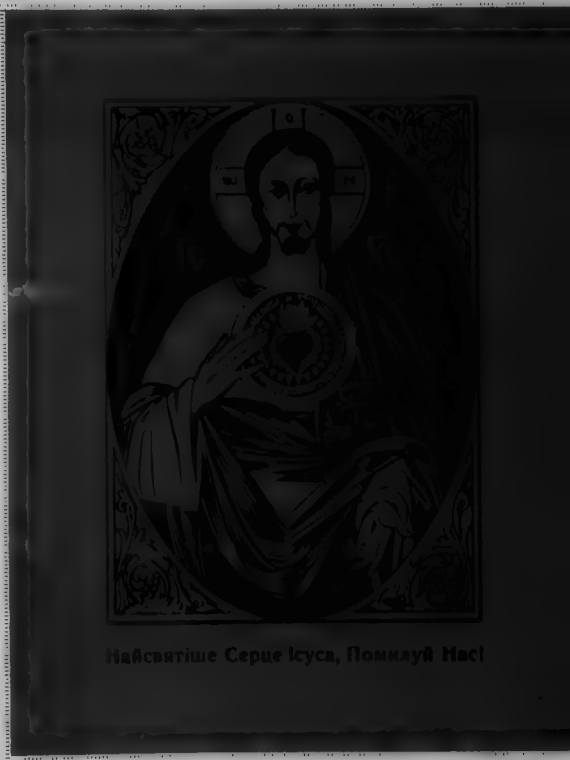

Найсвятіше Серце Ісуса, Помилуй Нас!

о. М. Щудло, ЧНІ.

НАБОЖНІСТЬ ДО ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ В УКРАЇНІ

НАШ НАРІД має дві великі набожності. З християнством набожність до Ісуса Христа та Його Пречистої Матері стала гейби питоменною характеристикою українців. В інших народів є сильно поширена набожність до різних Святих. У нас серця народу звернені до Божественного Спасителя і Його Пренепорочної Матері Марії, якій великий князь Ярослав Мудрий віддав наш край і його золотоверхий Київ, столицю Руси-України.

Не дивниця, що набожність до Христового Серця сильно поширилася в нашім краю та викликала одушевлення в безчисленних душах, бо почитання Христового Серця це ніщо інше тільки публічний або приватний поклін любові Божого Сина, що з любови до людей стався Чоловіком, страждав і помер на хресті за Своїх земських братів і сестер. Кожен з нас може сміло повторити те, що Св. Павло сказав про себе: "Полюбив мене і віддав Себе за мене." (Гал. 2, 2).

Христове Серце це символ любови, якою Спаситель полюбив людей. Особа, яка вміє щиро і безкорисно любити інших, завжди зеднає собі любов ближніх, бо правдивій любові людське

серце не годне опертися.

Ніхто більше безкорисно не любить людей, як Христос, що в нас зветься "Чоловіколюбцем". Все Його земське життя, труди і страждання були випливом безмежної любови до людей. З любови до них стався Чоловіком, проживав в убогості, страждав, трудився, дозволив засудити Себе на ганебну смерть і померти між двома розбійниками гейби був їх провідником. Св. Августин (354-430), великий учитель Христової Церкви, слушно кличе: "Хто б не любив Того, що так сильно полюбив нас?"

Тільки та душа не любить Христа, яка не думає про безмежну Христову любов. Якщо б люди часто і поважно призадумувалися над тим, що Спаситель учинив для них, то внедовзі світ став би земським раєм, де панували б любов, згода, братолюбність і щастя, бо хто щиро полюбить Христа, той мусить любити і свого ближнього, де б він не жив і що б він не робив.

Павло Х. був недбалим юнаком. Він не перейшов щасливо юнацької кризи. Заламався духовно, бо не вмів поборювати поривів свого серця. Моральне безладдя притушило його віру. Перестав ходити до церкви, молитися і приступати до Святих Тайн.

На щастя мав він побожну бабку, яка щиро молилася до Христового Серця за його навернення. Одного вечора запросила Павла до себе на вечерю і посадила на почеснім місці. Павло став їсти смачну вечерю. Підняв очі та поглянув на стіну. Напроти нього висіла чудова ікона Христового Серця, зараженого мечем і окруженого болючим терням. Під іконою виднівся напис: "Павле, Павле, Я це вчинив для тебе! Що ж ти робиш для Мене?"

Решта вечері не смакувала юнакові. Встав від стола, попрощався та мовчки вийшов з хати. Пішов додому, але сон не брався його. Думав про своє негідне життя і про безмежну любов Христового Серця. Вранці удався до церкви, щиро висповідався, приступив до Св. Причастя, перепросив Спасителя і став гарячим почитателем Його люблячого Серця.

Набожність до Христового Серця завжди була знана в Україні. Звалася вона почитанням зараженого Христового Боку. Обявлення, що Спаситель подав Св. Маргареті Алякок (1647-1690), побожній візитській черниці, тільки скріпили та ще більше поширили це почитання.

Свята Маргарета отак описує цю славну появу в 1674 р.:

"Як я молилася перед Святими Тайнами, Христос зявився і показав мені Своє Серце, яке сяло немов сонце. Тернева корона окружала його. Гострі кільця терня вбивалися в це Пресвяте Серце і болюче ранили Його. Це терня представляло гріхи, якими люди ранять Серце свого Спасителя. Зверху чорний хрест був устромлений у це Серце, представляючи впокорення, гіркості, покору та вбогість, що Христос зазнав під час Свого земського життя і Страстей."

Вказуючи на пробите терням Серце, Спаситель заявив: "Це вже Моє останнє зусилля, щоб відвернути людей від сатани і притягнути їх до Моєї любови. Хто прийме цю набожність, той запровадить у своїм серці царство Божої любови."

Кінчаючи опис другої появи, Свята заявляє що всі Христові рани блистіли немов сонце, але рана Його Серця сяяла особливішим світлом, що притемнювало блиск всіх інших ран.

Пекло заворушилося, як у світі зачала ширитися набожність до Христового Серця. Навіть між нашим народом знайшлися вороги Христового Серця. Іван Наумович виступив проти почитання Божественного Серця Христа Чоловіколюбця та написав дві брошурі, щоб поборювати цю набожність. В цих брошурах було стільки богохульств, що ерархія мусіла заборонити вірним читати їх. Іван Наумович довго не втримався в Церкві. Він перейшов до москалів, змінив віру і відрікся власного народу.

Російські царі гостро виступили проти почитання Христового Серця. В 1889 р. появився царський указ, в якім цар велів своїм підвладним не почитати Христового Серця, бо "набожність до Христового Серця небезпечна для російської імперії." (Час, Краків 1889, Ч. 282).

В Західній Україні набожність до Христа Чоловіколюбця свобідно ширилася між нашим народом, бо туди не сягала влада московських володарів. / Наші богослови збили закиди ворогів і доказали, що почитання Христового Серця вповні згідне зо східнім обрядом.

Христове Серце було завжди знане всім християнам, бо Спаситель виразно закликає всіх вдивлятися в Нього і наслідувати Його: "Навчіться від Мене, бо Я тихий і покірний серцем!" (Мт. II, 29).

Перше Братство Христового Серця було основане 12 березня, 1738 р. в Східній Україні. Царський російський уряд, зайнявши Східню Україну, знищив у ній всі братства Христового Серця і придусив саму набожність.

В Добромілі в Західній Україні почалося публічне почитання Христового Серця в 1883 р. Звідтіля воно поширилося по наших містах, селах і родинах. В 1886 р. основано перше Братство Христового Серця на західньоукраїнських землях. Його осідок був у Львові, столиці Західньої України. В 1911 р. це Братство начисляло 100,000 членів і членкинь.

В 1893 р. о. Мелетій Лончина, ЧСВВ., видав книжечку з піснями в честь Ісусового Серця. Вона сильно причинилася до спопуляризування цієї набожности.

В 1891 р. всеч. о. Ізидор Дольницький, духовний провідник львівської семинарії, уложив акафист у честь Пресвятого Ісусового Серця. Він став такий популярний, що його переложено грецьку, латинську й арабську мову. Папа Лев XIII надав повний відпуст тим, що відмовлять цей акафист у дні свята Христового Серця.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

В 1909 р. о. Дольницький уложив молебен до Христового Серця, який став улюбленою богослужбою по наших церквах.

Наша єрархія відограла головну ролю в поширенні цієї набожности між народом. Три єрархи, Митр. А. Шептицький, Константин Чехович і Григорій Хомишин видали спільне пастирське послання, 19 квітня 1909 р., заохочуючи вірних посвятити себе Христовому Серцю.

Єрархи зазначили день 11 червня 1909 р., в якім кожен душпастир мав посвятити свою парафію Божественному Серцю Ісуса. Отак у згаданім дні відбулася посвята нашого католицького народу Серцю Божественного Спасителя.

Подібно вчинили інші народи, віддаючись під покров цього люблячого Серця Божого Сина. Так виповнилося запевнення, що Христос дав Своїй повірниці, святій Маргареті Алякок: "Я затріумфую над Своїми ворогами і над тими, що поборюватимуть цю набожність!"

Папа Лев XIII посвятив Христовому Серцю цілий світ 9 червня, 1899 р., називаючи цю посвяту "найважнішим актом свого понтифікату." Найвищий Архиєрей Христової Церкви віддав Христовому Серцю не тільки католиків, але й всіх християн, що відділилися від Христової Церкви, ба й навіть поган. Лев XIII був переконаний, що поширення набожности до Христового Серця це найуспішніший засіб, щоб поборювати модерні єресі — всякі "ізми", — які поширилися в світі. В 1879 р. він заявив членам Апостольства Молитви:

"Це дуже корисна набожність. Треба поширити її по цілій Церкві... Вона виєднає людям багато ласк і добродійств, які стануть успішним засобом, щоб улічити світ з модерних лих, на які він хворує."

В 1889 Лев XIII установив свято Христового Серця, заявляючи, що в цій набожності "католицька Церква знайде свою оборону та захист перед ворогами." Цей Папа видав апостольського листа 21 травня 1899 р., заохочуючи всіх католиків закріплювати в своїх серцях цю набожність і поширяти її в своїм оточенні. Водночас звелів їм особливіше почитати це Божественне Серце впродовж місяця червня та в кожну першу пятницю місяця.

Папа Св. Пій X (1903-1914) був гарячим почитателем Христового Серця. Бажаючи скріпити поширення цієї набожности в світі, він звелів щороку відновляти посвяту Христовому Серцю. Цей Папа надав спеціяльні відпусти тим, що будуть особливіше почитати Христове Серце під час місяця червня.

З цього бачимо, що український нарід і наша єрархія не заводили нічого нового в Україні. Вони тільки йшли з духом часу. Цей же дух це набожність до Христового Серця, яка стала сильно ширитися в цілім католицькім світі як лік на модерні лиха, що гноблять людського духа та спричиняють хаос у світі.

На жаль деякі християни не розуміють ролі, яку Христос відограв в людських душах, родинах і світі. Англійський премієр Артур Бельфор дав студентам единбурського університету виклад на тему: "Моральні вартості, що єднають людство." Між іншим згадав знання, торгівлю, комунікацію та дух братерства, бо ці чинники сполучують народи в одну велику, всесвітню родину.

Студенти уважно вислухали вченого державного мужа і гарячими оплесками виявили своє задоволення. Бельфор був вдоволений успіхом. Його ж задоволення зникло, як несподівано піднявся японський студент, що був зачав завчати християнську віру, і голосно спитався промовця: "Пане премієре, ви говорили про різні чинники, що лучать людство, але ні словечком не згадали про Христа. Хіба Він не грав ніякої ролі в історії народів?"

Глибока мовчанка запанувала в обширній залі. Сотки студентів повернули свій зір на відважного товариша. Премієр замнявся і не відповів нічого, стидаючись, що знехтував Христом, хоч говорив про мир у світі. Цей мир може прийти тільки від Того, що виразно заявив: "Даю вам мир!" (Ів. 14, 27).

Христове Серце опамятує село

Отець М. П. був душпастирем у селі К. на Покутті. Вже перед війною і ще більше по війні радикалізм сильно поширився між населенням убогого покутського села. З радикалізму зродилися релігійна байдужність, антиклерикалізм і схильність до соціялізму.

Нарід масово перестав ходити до церкви. Бувало паламар задзвонить у неділю чи свято, щоб скликати людей на богослуження, а люди, повиходивши з хат, замість іти до Божого храму, машерують до коршми. З пияства зродилися моральне зіпсуття, крадежі, бійки, ворожнечі та безбожність.

Як надійшло свято або неділя, то одні сиділи вдома, другі святкували в громадській коршмі, а треті працювали на полях. Мало хто з села заглядав до Божого храму, хоч коршма кишіла від розагітованих сельробів, які попяному викрикували проти панів і 'ксьондзів.'

Праця ревного душпастиря не видавала сливе ніяких овочів, хоч він молився та намагався всіма засобами здобути довіря парафіян і так привести їх до опамятання. Оснував братство тверезости, але мало хто вписався до нього, а ті, що вписалися, часто забували про свої зобовязання, бо лихий приклад сусідів і приятелів був сильніший аніж приречення уникати пиянство.

Пригноблений отець М. П. поскаржився свому приятелеві, що був душпастирем біля Львова. "Друже," відповів згаданий душпастир, "чому не заснуеш у своїй парафії Братства Пресвятого Серця? Я певний, що це найкращий лік на всі твої труднощі. Кращого ніде не знайдеш."

Пригноблений душпастир послухав мудрої поради, вияснив людям ціль і користі набожности до Христового Серця та заохотив їх вписуватися до братства. Зразу мало, згодом щораз більше людей зачало вписуватися до нього. Число почитателів зростало в зрадикалізованім селі. Зо зростом набож-

ЗАБУДЬКОВАТИЙ КАНТ

Кант був великим німецьким філософом. Посеред різних клопотів цей філософ вкінці рішився оженитися. Послав слугу до одної панни, яку знав з дитинства. Слуга вернувся і заявив: "Пане, вже двадцять літ, як вона кудись виїхала з міста!"

ности до Христового Серця маліло число тих, що відвідували громадську коршму. По селі повіяв інший вітер. Воно почало опамятуватися. Зникли погані жарти, безстидні пісні та прокльони. Люди стали миритися зо своїми ворогами, полагоджуючи мирно спори і непорозуміння.

Отець М.П. радів і щиро дякував Христовому Серцю, як кожної першої пятниці місяця роздавав парафіянам численні Святі Причастя... Отак панування сатани покінчилося в покутському селі К. Христове Серце перетворило тих, що колись не знали і не почитали Його.

Навернення села К. це наявний доказ, що Христос завжди дотримує Свої обітниці: "Грішники знайдуть у Моїм Серці джерело безконечного милосердя. Оспалі душі стануть ревними. Ревні ж душі дійдуть до високої досконалости!"

БІБЛІЯ — СОНЦЕ ДЛЯ ДУШІ

Св. Єроним слушно каже:о"Полюби Біблію і не любитимеш своїх пристрастей і пожадливостей." Приклад моряка Олександра Смита вповні потверджує слова Святого Вчителя. Олександер був зіпсутим, розтріпаним юнаком. Любив їздити по морях. В часі одної з морських подорожей корабель розбився. З цілої залоги тільки Олександер і декілька жінок врятувалися і пережили катастрофу. На останках розбитого корабля дістались на маленький острівець серед океану. Тут почали вони нове життя. Все потонуло в морю за винятком Біблії, що її врятувала одна жінка. Олександер став розчитуватися в цій Святій Книзі і роздумувати про її вічні правди. Читання Біблії зреформувало його нехристиянське життя. Він зобачив, як треба служити Богу та яке місце Христос повинен займати в житті людини.

Запалений любовю до Христа став ділитися своїми духовними скарбами з нечисленними мешканцями самітнього острівця, показуючи їм, як Христос навчав людей поступати в щоденнім житті. Пятдесять літ проминуло від катастрофи. Приплив інший коробель. Капітан не мало здивувався, як зобачив, що всі мешканці були добрими християнами.

Подібно були заскочені перші місіонері, що з Св. Франциском Ксаверієм прибули до Індії. Там вони застали залишки християнства, які туди мав занести Св. Апостол Тома. Пятнадцять століть не мали вони Христових священників, а всетаки знали про Бога і про Христа, бо залишилося між ними Св. Письмо, з якого черпали це знання.

НАЙКОРОТША ПРОПОВІДЬ

Одне товариство попрохало свого капеляна, щоб він виголосив дуже коротку проповідь. Капелян виступив перед групу хлопців і дівчат і промовив: "Не робіть, як сумніваєте!" — і забрався з залі.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

(Наміреня Апостольства Молитви на Червень благословене Св. Отцем)

ВІРНІ ПОВИННІ БЛАГАТИ ПОМОЧІ СВ. ДУХА ДЛЯ ЗЄДИНЕННЯ ВСІХ ХРИСТИЯН В ОДНІЙ ВІРІ И ЦЕРКВІ

У ПІСНІ (кондаку) на Зіслання Св. Духа Церква співає: "Коли Св. Дух роздавав огненні язики, Він покликував до єдности, тому одноголосно славимо всесвятого Духа." Зєднання всіх в одній вірі і Церкві це особливіша ласка Св. Духа, тому Церква завзиває вірних в наміренні Апостольства Молитви на цей місяць, щоб благали помочі Св. Духа до віднови єдности всіх християн в одній вірі й Церкві.

1. Св. Дух довершує діло, що його Христос розпочав: Христос прийшов на світ, щоб нас визволити від вічної загибелі, виєднати нам ласку Божого синівства і зробити нас спадкоємцями щастя в небі. На те Божий Син воплотився, жив на землі, навчав, творив чуда й умер на хресті; заложив Церкву, що в Його імені має нас провадити дорогою християнського життя, освячувати св. Тайнами. Однак у відвічних замірах Свого Провидіння Христос не хотів Сам довершити діла нашого спасення. Небесний Отець поручив Свому Синові діло відкуплення. Христос досконало виповнив волю Свого Отця і не спочив, доки не сповнив усього і не сказав: "Звершилося" (Йоан 19, 30). Однак Христос передав це діло спасення до повного довершення Св. Духові, якого обіцяв зіслати своїм апостолам і Церкві. Це діяння Св. Духа в Христовій Церкві прекрасно пояснює Папа Лев XIII у своїй енцикліці "Те Боже" з дня 9 травня, 1897. Пригадуючи слова Христа до Апостолів на Тайні Вечері: "Краще для вас, щоб Я пішов, бо як не піду, Утішитель не прийде до вас" (Іван: 16, 7), Папа пише: "Це говорячи, Христос зазначує, що найголовнішою причиною Його відходу і повороту до Отця це користь, яка прийде для Його учнів з приходу Св. Духа; заразом Христос цим доказує, що зарівно і Він посилає Св. Духа, і тому Св. Дух і від Нього походить як і від Отця. Той Дух докінчить діло.

Подібно як у сотворенні світу Св. Дух уладив і прикрасив небеса й наповнив вселенну, так і у відкупленні світу, премудрим зарядженням Божого Провидіння, звершення діла спасення є застережене всесторонній, всемогучій силі св. Духа."

З цього ясно, що до особливішого діяння Св. Духа належить справа єдности Церкви, як також усі овочі й завершення відкуплення. Єдність це овоч любови; Св. Дух є відвічною Божою любовю; тому діло єдности Церкви має звершити Св. Дух. Нам потреба наполегливо і покірно Його благати.

II. Діяння Св. Духа є даром Пресв. Христового Серця: Св. Дух є внутрішнім, сталим осередком несотвореної любови Христа і джерелом сотвореної любови Христа, а заразом даром так сотвореної як і несотвореної любови Христа. Тому коли молимося: "Св. Духу, просвіти людські уми й поруш їхні серця, щоб усі, що щиро шукають правди і Христової Церк-

ви, дійшли до одної католицької Церкви," тоді нічого іншого не просимо, як тільки дару, що його Христос Господь хотів уділити світові зо Свого пробитого Серця, а саме Св. Духа з усіми Його плодами й дарами.

III. Наші обовязки: Єднення християн повинно лежати на серцю кожного вірного. У зарядженнях Св. Уряду в Римі читаємо оці слова: "Щоб чудове діло зєдинення всіх християн в одній правдивій Церкві ставало з дня на день все більше визначною частю душпастирства й увесь християнський народ щораз ревніше цього благав у Бога, буде дуже корисним обучувати вірних про ці питання й стремління, а також про зарядження Церкви в цій справі, як рівнож про причини, що на них основується діло зєдинення. Всіх а передовсім священиків і монаші особи належить заохочувати й загрівати, щоб своїми молитвами й жертвами старалися діло зєднення оживляти й поширяти. Рівнож треба всіх напоминати, що нема нічого, що успішніше стелило б блудячим дорогу до прийняття правди й Христової Церкви, як віра католиків засвідчена добрими обичаями." Так отже молитва й добрий приклад це найуспішніші засоби до привернення зєдинення всіх християн.

Тому вже папа Лев XIII у своїй енцикліці з дня 9 травня 1897 пише: "Заряджуємо й приказуємо, щоб у цілому християнському світі цього року, як також у наступних літах відбувалися в усіх душпастирських церквах і, якщо Ординарії будуть уважати за хосенне, також у інших святинях і молитовнях, девятьденні мольби перед Пятьдесятницею (Зісланням Св. Духа).*

"Вірним, що беруть участь в побожній девятиденній публічній відправі перед празником Пятьдесятниці в честь Св. Духа уділяється: 1). відпуст десяти літ за кожний день.

2). Повний відпуст, якщо принаймі пять днів були на цих відправах, а крім цього висповідаються, приймуть Св. Причастя і помоляться в наміренні Св. Отця.

Ті, що в цім часі, або в іншому часі року будуть приватно проказувати молитви до Св. Духа з постановою молитися через 9 днів без перерви, зискують: 1). Відпуст сім літ раз кожного дня. 2). Повний відпуст під звичайними условинами: (Сповідь, Св. Причастя, молитва в наміренні св. Отця), однак, якщо та Девятниця відбувається публічно, то цей (повний) відпуст можуть зискати тільки ті, що з причини слушної перешкоди не можуть брати участи в публічній відправі." (Збірник Відпустів 1950. ч. 284).

Лучімся з цілою вселенською Церквою і відбуваймо принаймні по своїх домах в родині спільно девятниці до Св. Духа, благаючи Його за зєдинення всіх християн в одній Христовій Церкві. Ця справа повинна бути на серцю всім, а передусім почитателям Христового Серця. Нехай велике діло: "Щоб усі були одно" (Іван 17, 21), діло єдности

* Митрополичий Ординаріят у Львові заряджував на час Девятниці перед Св. Духом наступні молитви:

Начало обичне, Тропар, Слава І няні Кондак Св. Духа, Єктенія в Полунощи. Повседн. і молитва до Св. Духа в Акафісту до Пресв. Тройці, Потім 3 Отче наш і Богородице Діво і раз Под Твою милость (в намір Св. Отця). Рішен. Митр. Орд. Архиеп. Відом. з р. 1897. ст. 83.—

Церкви буде для кожного його особистою справою і в цім намірі нехай жертвує Пресв. Христовому Серцю, через Непорочне Серце Марії свої молитви, благання, добрі діла й терпіння.

Місійне Намірення на Червень: Співпраця католиків для духовної і матеріяльної помочі менше розвинених країн.

Місяць Липень: Загальне намірення: Щоб християнська правда успішно поборювала відступи й безбожність Божих ворогів.

Місійне Намірення: За глибокий і тривкий успіх великих народних місій у Південній Америці.

НАДОЛУЖЕННЯ

Душа, що любить Христа, буде старатися надолужувати Йому за кривди, що грішники і лихі християни роблять Йому своїм негідним життям і ламанням Божих і церковних заповідей.

Як треба виконувати це надолуження? Ось як:

а) Співчувати з Христовим Серцем, як співчуваємо з улюбленою особою, яку хтось скривдив. Слід часто виявляти Йому це співчуття словами.

б) Жертвувати Йому свої труди, зайняття, страждання, розчарування і невдачі як надолуження за гріхи світу.

Михась, учень нашої парафіяльної школи, захворів, тому забрали його до шпиталю. В часі операції заховувався спокійно і не скаржився на біль. Здивований лікар спитався: "Хлопче, чи не чуєш болю?" На це хлопчик відказав: "Так, пане лікарю, я чую сильний біль, але Сестра вчителька казала нам у школі жертвувати свої маленькі терпіння Христовому Серцю як надолуження за гріхи людей."

в) Відбувати девять приписаних пятниць. Слід добре приготовитися до цих Причастей і зробити належне благодарення. По Святім Причасті можна власними словами перепрошувати Ісуса за зневаги цілого місяця або користуватися молитвою Пія XI-го, яку треба проказати в дні свята Христового Серця. Добре воно проказувати її теж у кожну першу пятницю місяця.

Це неправда, що кара смерти не відстрашує людей від зочинів. Хоч деяких людей ніщо не відстрашить, бо вони занадто зіпсуті, проте не один уникає злочину, бо боїться смерти. Лихо в тому, що воно трудно застосувати кару смерти до поодиноких випадків. Тисячі злочинців викручуються від смерти, бо мають добрих адвокатів. Через це закон не досягає їх. Інші дивляться на те і кажуть: "Коли його не скарали смертю, то й мене не скарають!"

Отже не винен закон. Винні ті, що ради гроша або фальшивого спочуття не дадуть суддям застосувати закон до злочинців.

Вплив Батька на Життя Дитини

ВАСИЛЬ був убогий робітник. Тяжко працював на щоденний хліб для себе та своєї численної родини. Високих шкіл не мав, бо його батьки були забідні, щоб послати його до вищих шкіл. Все таки він ріс духово, бо щораз більше відчував у собі тягар, який на нього накладала почесть бути батьком пятьох діточок, на які дивився як на найбільший дар неба.

Найстарший синок Михась ходив до парафіяльної школи. В часі вакацій батьки вислали його разом із іншими дітьми на літню оселю, хоч фінансово це була для них велика жертва.

По кількох днях прийшла телеграма з оселі, що Михась тяжко захворів, либонь на параліж. Засмучений батько негайно вибрався до оселі. Синок безрушно лежав немов статуя.

Засмучений батько наблизився до ліжка синка. "Як маєшся, Михасю?" Синок заплакав: "Татку, я дуже зле чуюся. Крім цього я одинокий тут на оселі не маю фотографічного апарату!"

"Синку," промовив заплаканий батько, "навіщо ж тобі фотографічний апарат?"

На це синок слабим, завмираючим голосом відказав: "Авво, всі інші діти мають... Чому б я не мав мати...?"

"І ти будеш мати його!" промовив батько. Хоч як тяжко було йому на гроші, все таки батько стягнувся на кілька долярів і купив апарат. Взявши до рук, Михась дуже втішився. До кількох днів синок був зовсім здоровий. Лікарі назвали чудом нагле виздоровлення Михася, бо два інші хлопчики померли на таку саму недугу.

Один з приявних лікарів закликав: "Це було чудо батька, чудо батьківської любови та саможертви!"

В дні присвяченім для вшанування "Батька" кожна дитина повинна подякувати свому батькові за труд, працю, любов, втому і саможертву, які вони віддають своїм дітям. По Божі кожен добрий батько це найбільший добродій власної дитини.

Чому ж діти мають шанувати Батька?

Св. Дух каже до всіх дітей: "Слухай свого батька, який дав тобі життя!" (Прит. 23, 22), бо "благословення батька скріпляє (будує) дім." (Сир. 3, 11). Водночас Св. Дух додає: "Буде жити той, хто шанує свого батька." (Сир. 3, 7).

Чому ж діти повинні шанувати та слухати своїх батьків? Бо батько це представник Бога на землі для власних дітей. Батько має участь у батьківській гідності Бога Отця. Св. Павло виразно це каже в листі до християн в Ефезі: "Длятого я падаю навколішки перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа, перед тим Отцем, від якого походить кожна батьківська гідність (кожне батьківство) на небі та на землі." (Єф. 3, 14-15).

1) Батько є творцем родини так, як Бог є творцем вселенної. Як Бог панує над світом, бо Він сотворив його, так кожен батько має рядити своєю родиною, яка походить від нього.

Не тільки творцем родини є кожен батько, але й її головою і керманичем. Розуміється, що християнський батько не сміє бути тираном ані для жінки, ні для дітей. Св. Дух наказує батькам виконувати свою владу над родиною з любовю та вирозумілістю: "Чоловіки, любіть свої жінки, як і Христос полюбив Церкву та віддав Себе за неї." (Єф. 5, 25). А дальше додає: "Батьки, не дразніть своїх дітей, але виховуйте їх у карності та страху Божому." (Єф. 6, 4).

Як Бог шанує гідність і свободу людей, так батько повинен шанувати матір і діти. Він не сміє бути тираном ані для жінки, ані для дітей, бо Бог, найкращий Батько і взірець усіх батьків, не є тираном, а люблячим управителем всесвіту.

Батько так рядить родиною, що остаточно рішає про всі її матеріяльні та фінансові справи. Розуміється, при цьому радиться жінки, яка своєю інтуїцією відчуває, що найкраще для родини.

2) Добрий батько є духовним провідником своєї родини. Він при помочі матері витворює добру атмосферу вдома, щоб діти могли виростати на добрих громадян і синів нашого народу та нашої Церкви.

Вплив батька надзвичайно важний, бо діти більше шанують і бояться його ніж матері. Тому його приклад відограє надзвичайну ролю в вихованні дітей, бо діти більше дивляться, як батько поступає аніж як каже їм поступати.

Марно батько наказував би своїм дітям молитися, ходити до церкви та приступати до Святих Тайн, якщо він сам не приступає чи не молиться. Дитина відповість йому: "Татку, як тобі не треба молитися чи сповідатися, то чому б я мав молитися або ходити до церкви?"

Добрий батько сам навчає ді-

Тільки держава має право позбавляти життя своїх злочинних громадян. Оскаржений мусить мати повне право і свободу боронити себе. Якщо засудять його на смерть, то суддя має дати йому відповідний час, щоб приготуватися до смерти.

Не вільно засуджувати нікого на смерть, якщо нема абсолютно певних доказів, що він допустився злочину, який потягає за собою кару смерти, бо життя це найбільший Божий дар.

тей катехизму, заки вони підуть до школи, бо воно ніколи не є заскоро зачинати добре виховання дітей. Він дбає, щоб його дім виглядав на християнський, тому в його домі є гарний хрест і ікони Христа та Божої Матері на виднім місці, щоб діти могли часто думати про Бога та пройматися Божим духом.

3) Добрий український батько дбає, щоб у його хаті між дітьми панував українсько-католицький дух, бо він формує свою родину в любові до свого краю, Церкви, національних традицій і народу.

Добрий, український батько знає, що його діти є українцями. Він намагається витворити в них цю українську свідомість, яка триматиме їх при нашім народі, бо саме українське походження не витворює любови до рідного народу та Церкви. Навіть у сьогоднішніх часах в Канаді й Америці можна часто подибати 'яничарів,' в яких пливе українська кров. Вони відрекдися нас і навіть стидаються признатися, що вони українці. Хто ж тому винен? Нерідко батьки відповідають за ці жалюгідні відступництва. Може ці батьки дали дітям багатство, послали їх до університету і вивели їх 'у люди', але не вміли або не хотіли вчинити їх українцями, свідомими свого національного походження. Ось тому ці людці вийшовши в 'люди', забувають, чиїх батьків вони діти. Добрий український батько звертає менше уваги на те, щоб дітям запевнити щонайбільше земських матеріяльних багатств, а зате докладає всіх можливих зусиль, щоб учинити їх добрими українцями католиками, які знають любити Бога, свого ближнього і свій нарід.

Таких батьків потребує наш нарід в Америці та Канаді, щоб спинити між нашим народом зріст 'релігійних і національних яничарів', які завжди хиляться туди, куди віє вітер більшости, матеріяльних вигід і безхарактерности. Кожен український батько повинен у дні присвяченім у його честь спитати себе, чи він виповняє обовязки, що їх гідність батька накладає на нього, бо тільки такі батьки заслуговують на це почесне імя, які виповняють обовязки получені з почестю батьківської гідности.

Якщо б Христос не був Богом, то не був би воскрес із гробу, щоб Своїм славним воскресенням потвердити правдивість Святої Євангелії та запевнити нам славне воскресення. "Якщо ж Христос не воскрес, то даремне наше проповідування, даремна теж ваша віра... Ви в своїх ще гріхах... Та тепер Христос воскрес... Як в Адамі всі вмирають, так у Христі всі оживуть." (І Кор. 15, 14-22).

АКЦИДЕНТИ

Автомобілі, упадки, вибухи, вогонь, втоплення та затроєння спричиняють щороку около 100,000 смертей в Америці. З цього около 40,000 гине з самих автомобілевих припадків.

Навернення Мелетія Смотрицького

СВЯТИЙ Йосафат Кунцевич, ЧСВВ., архиєпископ Полоцька, віддав життя за віру 12 листопада 1623 р., як підбунтована товпа кинулася на цього нашого Святця і вбила його.

Хто ж підбунтував народну масу проти Св. Йосафата? Мелетій Смотрицький, який був його суперником у Полоцьку. Щоправда, Смотрицький не закликав до морду, але його книжки і памфлети проти нашої Церкви та Св. Йосафата викликали в деяких противниках такий фанатизм, що вони накинулися на Святого і вбили його.

Вбивство Йосафата настрашило Смотрицького. Він лякався судової відповідальности, тому покинув Полоцьк і поїхав на Схід оглядати різні православні церкви, бо сам був подвижником православя в Україні. В Царгороді стрінувся з тодішнім патріярхом Кирилом Люкарісом. Стріча сильно пригнобила Смотрицького, бо Люкаріс поширяв між православними засади протестантизму.

З Царгороду подався до Єрусалиму, бо сподівався знайти чисте православя, але й там дуже розчарувався, зобачивши одну руїну. Це вже не була та славна православна Церква, що буйно процвітала в часах великих патріярхів. Це були тільки сумні залишки колишньої величі. Саме на Сході Смотрицький зобачив на власні очі, до чого доводить розрив із осередком правдивого християнства, Римом.

Вернувшись в Україну, Смотрицький став католиком, бо бачив, що тільки католицька віра година підготовити наш нарід до самостійности і запевнити йому славну майбутність. Схід, відорвавшись від осередка правдивого православя цебто Риму, почав затрачувати духовну силу й енергію, якими колись визначався в часах буйного розквіту богословя та філософії.

Ставши католиком, Смотрицький почав направляти лихо, що був спричинив нашій Церкві. Писав книжки і памфлети, збиваючи наклепи її противників. 27 липня 1627 р. зложив визнання віри на руки митр. Велямина Рутського. Проживав у монастирі, проводячи час на студіях, молитві та покуті. Христос був його утішителем і підпорою в часі цієї духовної кризи.

Перед смертю звелів попалити книжки, які написав проти католицької Церкви, бо, як сам заявив, в них було повно наклепів і перекручень. Вмираючи, прохав

Ісус Це Невпинна Жертва за Людство

ЯК Ісус мав сорок днів, Пречиста Діва та св. Йосип занесли Його до святині та пожертвували Небесному Вітцеві, або краще само дитятко Ісус свідомо та добровільно жертвується Своєму Вітцеві за наше спасіння.

Ціле земське життя Спасителя було невпинною, живою жертвою самовідречення й самопосвяти від ясел аж до Голгофи, де Його довголітне мучеництво завершилося болючою смертю на хресті. Але Ісусові було замало раз померти. Те, що вистачало Божій справедливості, не вистачало Ісусовій любові до нас. Він бажав, щоб всі люди аж до кінця світу могли бути учасниками Його смерти й заслуг. Ось тому скривається під види хліба та вина й щоденно велить Своїм священикам приносити Себе в жертву в часі Служби Божої, як Себе Сам колись приніс на Голгофі.

Ось чудо любови Ісуса до людей! Що вартував би світ без любови? Без любови небо не було б справжнім небом, а світ повернувся б у мрячну вязницю. Що вартувала б наша цивілізація без любови? Ніщо! Без любови люди сталися б дикими варварами, ба й драпіжними звірятами.

Жертва Ісуса на хресті тривала тільки три години цебто ввесь час, що Божий Син умирав на хресті. Як же довго триває Євхаристійна жертва? Сливе дві тисячі років, бо почалася на Тайній Вечері, цебто на передодні Христового розпяття. Як же довго триватиме? Аж до кінця світу, поки люди житимуть на землі! "Ось Я з вами," каже Ісус з кивота, "повсякденно аж до кінця віку." (Мт. 28, 20).

По трьох годинах болючого конання Ісус схилив голову й закликав: "Отче, в Твої руки віддаю Свого духа!" (Лк. 23, 46). Цими словами завершив криваву жертву на хресті.

Евхаристийна ж жертва триває по сьогодні, бо в Пресвятій Евхаристії Ісус виглядає немов мертвий. Його не чути. Він не рухається, не говорить, не виявляє Свого справедливого гніву, як люди балакають, сміються й непристойно поводяться в храмі,

СКОРБНА МАТИ

Проходила по полю.
В могилах поле мріє—
Назустріч вітер віє—
Христос воскрес, Маріє!
Христос воскрес, Маріє!
Ми — квіти звіробою,
Із крови тут юрбою
росли на полю бою.
Мовчать далекі села.
В могилах поле мріє.
А квітка лебедіє:
О, зглянсь хоч ти, Маріє!

Проходила по полю...
— І цій країні вмерти?—
Де Він родився вдруге,—
Яну любив до смерти?
Поглянула — скрізь тихо.
Буяє дике жито.
За що Тебе розпято?
За що Тебе убито?
Не витримала суму,
Не витримала муки,
Упала на обніжок,
Хрестом розпявши руки...
Над нею колосочки
"Ой, радуйся!" шептали.
А янголи на небі—
Не чули і не знали.

(Москва наказала сконфіскувати та знищити цю поезію, бо Павло Тичина представив у ній більш Божої Матері на вид мук нашого народу в поневоленій большевиками Україні)

Треба усвідомити собі, що держава без релігії не може мати моральної чесноти чи порядку. Від релігії залежить формування умів для справедливости, любови й послуху справедливим законам...

Папа Пій XII

ченців, щоб по смерті поклали йому в руку листа Папи Урбана VIII. Пять годин по смерті, як тіло вже було застигло, ченці пригадали собі прохання покійника. Як тільки покладено листа, мертвець відчинив руку і так сильно стиснув його, що неможливо було витягнути його з руки.

Вістка про чудо рознеслася по місті. Католики і некатолики почали відвідувати його тлінні останки. Міський урядовець Дубницький хотів вирвати папського листа, але було б легше викинути тіло з труни ніж витягнути листа з руки покійника.

Приїхав митр. Рутський. Почувши про чудо, звелів покійникові віддати папського листа. Диво! Рука відчинилася і лист упав до труни. Митрополит прочитав лист приявним і знову вложив його до руки Смотрицького. Ченці знову хотіли покласти документ патріярха, але мертвець відтягнув руку від нього. За те взяв папського листа і так стиснув руку, що неможливо було забрати його.

Це велике чудо приєднало до нашої Церкви багато її противників. Пишучи до Риму, митр. Рутський повідомив Папу Урбана VIII цими словами про смерть Мелетія Смотрицького: "Св. Йосафат був для Смотрицького тим, чим Св. Степан був для Савла." Святий мученик виєднав навернення для свого найзавзятішого ворога від Христового Серця, яке ніколи не відмовляє ласки тим, що щиро люблять і почитають Його.

не відзивається на провокації, не реагує на святокрадства. Хто не має віри, той навіть не зауважує, що Ісус пробуває в кивоті немов Його там зовсім не було б. Хто коли зайшов до церкви, як роблять перепис населення? Ніхто! Люди без віри та любови не відчувають Його приявности. Тільки жива віра та гаряча любов дають нам відчути, що Ісус є в церкві та пробуває з нами. Для людей слабої й охлялої віри Ісус у Пресвятій Евхаристії це тільки спомин подібний до мертвої реліквії.

Ні, Ісус не мертвий у цій тайні Божої любови. Він живе повнотою Божого й людського життя. Його любляче Серце б'ється в грудях так, як билося тоді, коли позволив улюбленому учневі Іванові спочити в часі Тайної Вечері на Своїх грудях. Ісус радіє, як бачить, що люди в церкві Його люблять, моляться, думають про Нього й поприятельськи розмовляють із Ним. Він відчуває наші болі, чує наші зітхання, співчуває нашому горю так, як співчував двом сестрам Лазаря.

Хіба зо співчуття для горя Марії та Марти, які стратили були єдиного брата Лазаря, Ісус не заплакав перед народом, виявляючи Свою любов до тих двох великодушніх душ, що приймали Його на нічліг тоді, як усі інші в Єрусалимі відкидали Його по цілоденній праці? Чи ж юдеї, дивлячись на сльози Ісуса, не кликали з дива: "Дивись, як Він любив його!" (Ів. 11, 36).

Чи вірите в це? Чи вірите, що в Пресвятій Евхаристії Ісус змінює Свій зовнішній вигляд, але Його Пресвяте Серце залишається завжди таке саме цебто повне любови, милосердя і співчуття для людей і їх горя!

Свята Горгонія, сестра Св. Григорія Назіязенського, учителя східньої Церкви, тяжко захворіла. Хвороба так погіршилася, що лікарі звеліли їй приготовлятися на смерть. Бідна Свята! Земські лікарі опустили її та засудили на смерть! До кого ж піде по лік? До Ісуса, небесного лікаря. Велить занести себе й поставити перед Пресвятими Тайнами.

"Ісусе," кличе серед сліз, "колись звичайний дотик до Твоєї одежі улічив кровоточну жінку, що її так само, як мене були опустили лікарі. Чого лікарі не потрапили вчинити за довгі роки, Ти виконав в одній хвилині. Благаю Тебе, улічи мене, якщо така Твоя свята воля! Хіба в Пресвятій Евхаристії ослабнула Твоя всемогутність? Ох, ні, мій Ісусе, не вийду звідсіля, поки не улічиш мене!"

Ця довірлива молитва подобалася Ісусові, бо в одній хвилині хвороба зникла й св. Горгонія стала зовсім здорова.

Ох, скільки сердець, що глибоко зранені й люто кривавляться, Ісус щоденно лічить як вони з довірям наближаться до Нього! Хіба Він не кличе нас до Себе й не запевняє, що займеться нашим горем? "Прийдіть до Мене ви всі, що струджені та пригноблені, і Я успокою вас!" (Мат. 11, 28). Скільки сліз менше було б на світі, якщо б люди удавалися до Ісуса та виявляли Йому своє горе! Він має людське серце, тому відчуває всі наші страждання і готовий полегшити їх словами потіхи та Божої ласки. Чому ж страждаємо самі, замість поділитися своїм горем з Ісусом? Він полегшив би його...

1. Дочка моєї сусідки "тричі" вийшла заміж. Раз брала шлюб у католицькій Церкві. Розвелася з чоловіком і "вдруге" взяла цивільний шлюб. Минулого року покинула "другого" чоловіка і тепер живе з третім. Її родина страшно противиться її поведінці. Чи її браття і сестра мають запрошувати її до свого дому або відвідувати її?

Воно тяжко відповісти на це питання. Це залежить від того, чи більше добра буде, як вони зовсім не сходитимуться з нею чи як будуть вчащати до неї або допускати її до свого дому.

Якщо б приставання з нею опамятало її та завернуло з лихої дороги, то родина може сходитися з нею, щоб при нагоді та второпно звернути її увагу на лихе та нехристиянське поступування. Якщо ж нема надії, що подібна зустріч принесене якесь добро й опамятає заблукану жінку, то слід уникати непотрібні зустрічі, щоб вони не видавалися одобренням її грішного життя.

2. Чому заходить така різниця в календарі? Чому раз Великдень припадає разом в обидвох календарях, а раз значно пізніше?

На це питання маєте доволі обширну відповідь у 'Голосі Спасителя' в числі Квітень 1960 р. Якщо бажаєте ще обширнішого вияснення цієї справи, то прошу замовити собі останнє число 'Логосу' Січень-Березень, 1960 р. Там є 14-сторінкова стаття про календар. Це найкраща і найобширніша стаття, що досіль появилася в укр. пресі. Це число 'Логосу' коштує 1.25. Можна набути її тут у дрударні 'Голосу Спасителя.'

3. Коли Христос народився і коли помер? Чи Він двічі родився і двічі вмирав?

Ніхто точно не знає, коли Христос народився. Вчені назагал допускають, що подавана дата народження Божого Сина неточна, бо спізнена на яких шість років. Отож від народження Спасителя мало б уже промінути около 1966 літ.

Христос помер перед жидівською Пасхою. Ця Пасха завжди припадала в місяці березні цебто на весні. Він прожив 33 роки на землі. Три роки провів, проповідаючи людям Святу Євангелію.

Христос тільки раз народився і тільки раз помер. Тепер Він уже не може померти, бо смерть на має влади над Ним. Його тіло прославлене та вільне від хвороб і смерти. Таке само буде тіло блаженних людей по загальнім воскресенні на Страшнім суді.

4. В якій церкві має бути шлюб, як двоє католиків належать до різних обрядів, одне наше, а друге латинське?

Шлюб має бути завжди в церкві хлопця, якщо партнери належать до двох відмінних католицьких обрядів. Так каже церковний закон. (Кан. 83, 3). В мішаних подружжях шлюб може бути тільки в католицькій церкві.

5. Чи українці можуть носити параман на шиї?

Параман — це приватна набожність. Ніхто не є зобовязаний носити його, бо він неконечний до спасіння. Проте нема нічого злого, коли якийсь українець носить параман у честь Преч. Діви. Вона поблагословить його.

6. Чому в Старім Краю священики мили руки перед роздробленням Агнця на Службі Божій, а в Америці не миють?

Миття рук перед роздробленням Агнця було приписане рубриками старого служебника. В 1942 р. вийшов у Римі новий служебник, в якім нема цієї рубрики, бо вона була закралася до нас з латинського обряду. Новий служебник велить усувати в наших відправ все те, що незаконно впродовж століть закралося до нашого обряду.

7. Як українці мають хреститися: раз чи три рази?

Властиво говорячи, нема ніякого закону в нашій Церкві, що приписував би, скільки разів українці мають хреститися. Напевно треба бодай раз перехреститися. В Старім Краю був звичай тричі хреститися, але це не був ніякий закон, тому він не зобовязував у сумлінні.

Отож не грішить, хто, раз хрестився. Водночас добре робив і той, хто тричі хрестився, от хоча б на початку та прикінці щоденних молитов.

В Америці та Канаді молодше покоління звичайно тільки раз хреститься, а старші люди затримали давній звичай тричі хреститися. Ця розбіжність часом викликає негодування в старших парафіянах, що молодь гейби покидає рідні традиції.

Проте закиди старших не завжди бувають оправдані. Традиція наша не полягає в тім, скільки разів хтось хреститься, але чи хреститься по-східньому, цебто складає три пальці та робить знак святого хреста справа наліво. Саме такий знак святого хреста відрізняє нас від латинників.

Гріхи не є перешкодою поширенню Христового Царства в людських душах, якщо людина відречеться їх і щирим жалем доступить їх прощення. Христове Серце відчуває велику радість, як може пробачити розкаяному грішникові або грішниці.

Св. Фотина була тою грішною жінкою, що з самарійського міста Сихар прийшла до криниці брати воду. Спаситель ждав на неї, щоб пробачити їй минулі гріхи. Ця жінка пізнала в Нім Месію, покаялася за провини, доступила прощення; повідомила своїх співгромадян про Його прихід, ба навіть стала Його апостолкою, бо через неї ціле місто вийшло Христові на зустріч. (Ів. 4, 7-42).

Згодом ця розкаяна грішниця удалася на пустиню, щоб краще покутувати за свої гріхи. Під час гонення християн вернулася до міста і там згинула як мученица за християнську віру.

МАТЕРІ

Мами не потребують багато книжок про виховання, щоб знати, як треба виховувати дітей. Вони вже з природи відчувають, що треба робити з дітьми, щоб дати їм належне виховання. Надмірна погоня за книжковими вказівками може знищити спонтанність у матері та притупити її материнський інстинкт.

о. М. Шудло, ЧНІ.

ДОРОГА ДО МИРУ

СЬОГОДНІШНІ часи подібні до часів французької революції, яка вибухла в 1789 р. Вона визначалася страшною різнею невинних людей, бунтом проти Бога, переслідуванням Церкви та воюючим безбожництвом. Ця революція викликала в Європі страшні війни, спричинила кровопролиття та немов жахливе марево пройшла над усіма народами. Безбожники, прогнавши Бога з Франції, поставили на Його місці негідну жінку та звеліли людям кланятися їй як "богині людського розуму," яку посадили на престолі в Н. Дам.

Одним із безбожних провідників революції був Максиміліян Робеспер провідник воюючих безбожників якобінців. Він запровадив царство терору в цілій Франції і став її диктатором, усуваючи криваво всіх своїх противників. Зіпсуття стало таке страшне та так сильно поширилося в країні, що люди доброї волі стратили надію на рятунок. Тоді саме Бог вмішався в французьку революцію. Одним махом повалив тиранів, які воювали з Ним і Його Церквою. Між жертвами Божого гніву був теж і Робеспєр. Як кати тягнули його на смерть, якийсь поважний старушок приступив до нього та голосно промовив: "Так, Робеспер, є Бог на світі!" І тоді обманений нарід вернувся до Бога, бо неможливо противитися Богу, боротися з Ним, і мати мир, добробут і спокій на світі.

Отож треба звернутися до Христа, що назвав Себе небесною брамою, яка веде людей до Бога: "Я — двері. Якщо через Мене хтось ввійде, той спасеться." (Ів. 10, 9). Коли Божа Мати зявилася в Люрді Св. Бернадетті, вона тричі закликала: "Хочу покути!" Покута поєднає людей з Христом Спасителем, а Спаситель, найкращий приятель людей, помирить їх із Богом, Своїм і їхнім Отцем.

Тільки поворот до Бога та Св. Євангелії зможе вивести сьогоднішній світ із релігійного, морального та інтернаціонального хаосу. Тільки Христос зможе дати світові мир. Мир без Христа не буде святим, тому й довго не буде тривати, навіть, якщо б дипльомати потрапили договоритися та проголосити мир світові.

Світовий мир не буде святим, якщо він буде спиратися на перевазі сильних народів над слабими. В світі були завжди сильні та великі народи, які намагалися панувати над слабшими та накидати їм свою волю. Проте такий мир довго не встоявся, бо завжди кінчався війною. Мир не буде святим, коли великі народи намагатимуться запевнювати собі всякі вигоди коштом слабших народів. Заздрість, ненависть, зрада та непорозуміння скоро повалять подібний мир.

Правдивий мир може прийти тільки від Бога цебто мусить спиратися на Божій правді та Божій моралі. Практично отак має виглядати поворот людей і народів до Бога. Поодинокі люди та держави мусять признати оці основні правди, конечні до мирного співжиття народів і держав:

1. Є один Бог що сотворив

світ і обявив людям Свою волю та закон.

2. Моральний Божий закон мусить рядити життям людей і держав.

3. Христос це Божий Син, що є посередником між Богом і світом.

4. Моральний закон Божий вияснений у 10 Божих Заповідях.

5. Держави мусять шанувати права одиниць, бо вони надані їм Богом.

6. Подружжя, джерело громадянського життя, святе та незломне.

7. Родина це найважніша клітина державного життя, тому треба захищати та шанувати її.

8. Кожний нарід, великий чи малий, має право на незалежність.

9. Національні меншості, що проживають в великих державах, мають повне право на плекання своєї культури та звичаїв.

10. Кожна людина має право посідати приватну власність.

11. Люди мають шанувати домашню, цивільну та церковну владу.

12. Справедливий соціяльний лад у кожній державі.

13. Всесвітня організація, яка чувала б, щоб всі народи шанували приписи Божого та міжнароднього права в себе вдома та в приставанні з іншими народами.

14. Свідомість, що по смерті всі люди, так провідники, як і підвладні мусітимуть здати Богу рахунок не тільки за власне життя, але за те, що чинили для своїх ближніх.

Ось відвічні Божі правди, що їх треба ширити між народами світу. Тоталітаристи, безбожники, матеріялісти всюди пхаються, займають посади в виховних інституціях, політиці, парляментах, школах, робітничих організаціях, книгарнях і бібліотеках, університетах і урядах, щоб там гасити світло Христової Євангелії. Що ж мають робити добрі люди? Що треба робити, як зруйновано основи миру? Треба відбудувати їх. Темрява зникне з людських сердець і зо світу, якщо в світі буде більше людей, що ширитимуть у ньому Христове світло, ніж тих, що ширять темряву.

Якщо людство прийме повище згадані засади та застосує до них своє життя, тоді воно піде за покликом Христа: "Шукайте найперше Божого Царства та його справедливости, і все те додасться вам." (Мт. 6, 33).

Ось програма для віднови світу в Христі. Хто щиро шукає Божого Царства та проживає так, як Бог велить, той довіряє Божому Провидінню, яке подбає, щоб так людям, як народам не бракувало нічого, що конечне до гідного людського життя, бо Бог є Батьком усіх людей і народів світу, тому й побатьківськи дбає про їх душі та тіло, про духовні та матеріяльні добра, потрібні до життя.

ІНДІЯ

Сьогодні Індія має 400.000.000 населення, що живе на просторі, який менший ніж половина Америки. Не дивниця, що там вічний голод. Малий простір, часто недобра земля, брак індустріялізації не дозволяє цим людям жити по-людськи.

м. ш.

Наша Мала Каліка

КИРИЛО і я були знайомі з дитинства, хоч він був пять років старший від мене. Знала його тільки здалека, бо Кирилова родина була багата, а моя бідна. Батько Кирила був власником млина. Як я була в гайскулі, Кирило пішов студіювати в університеті. Саме тоді його батько помер на удар серця. Мати перебрала млин і дістала добру асекурацію по мужеві.

Ніхто точно не знав, де пробував Кирило. Ходили чутки, що його прогнано з університету за пянство, бо став алькоголиком. Засмучена мати послала його до санаторії для алькоголиків. Скільки правди було в цих поголосках, годі напевно ствердити.

По закінченні гайскулу дістала працю в публічній міській бібліотеці, бо любила багато читати та займатися книжками. Намагалася й там робити добру роботу для Христа. Виставляла добрі книжки на видних місцях, а лихі складала там куди люди рідко заглядали, бо мене навчили в парафіяльній школі, що католики повинні завжди та всюди бути місіонерами Христової Євангелії.

В тім часі Кирило вернувся додому і став заступником головного управителя в млині своєї матері. Всі сподівалися, що він буде розтріпаним і безвідповідальним юнаком, але так не було. Я часто їла перекусу в маленькій реставрації. Туди нерідко заходив і Кирило. Виглядав поважний і добродушний, проте трохи худий на свій вік.

Одної суботи зайшов до бібліотеки. "Ви панна Катерина Ш? — я Кирило П." Це було маленьке містечко, тому не дивниця, що знав моє імя.

"Цікавлюся фотографуванням," промовив. Я сама любила робити знимки, відколи мати купила мені дешевенький фотографічний апарат.

Вказала йому найновішу книжку про фотографування. Слідила за його рухами та завважила, що крім згаданої книжки взяв іще другу: Проблема Алькоголізму. Я бачила, що більше читав її ніж першу книжку. На його обличчі завважала дивне зворушення, як пробігав сторінки. Я нагло відчула, що мені його жаль.

В першій годині замкнула бібліотеку. Кирило поклав книжки до шафи і вийшов. При дверях будинку ждав на мене. "Панно Катерино," промовив покірно, "чи міг би я попрохати вас на перекуску?"

При столі балакали про фотографічну штуку. Ми вже мали щось спільне між собою: замилування до фотографування. Був чемний і ввічливий. По перекусці відпровадив мене додому. По дорозі гейби нехотячи промо-

вив: "Колись я пив забагато."

Його неожидане визнання здивувало мене. "Я дещо чула про це!" "Повірте мені, Катерино, що вже вісім місяців не мав алькоголю в устах," додав гейби боронячи себе. "Сподіюся що позбувся поганої звички."

Мене дивувала його щирість, бо пощо таке говорити дівчині, яку перший раз стрінув? Кирило мусів завважити моє здивування, бо промовив: "Не дивуйтеся, що кажу вам про це. Я вже обсервую вас від довшого часу. Ваша доброта, повага та солідність подобаються мені."

"Ну і що з того? Кожен повинен старатися бути добрий," промовила отак собі, щоб тільки щонебуть сказати. "Кожен є паном своєї долі. Що зробимо з себе, тим будемо в житті та в вічності."

Кирило слухав із зацікавленням. Як ми прощалися біля моєї хати, додав боязливо: "Чи міг би я взяти вас до кіна сьогодні ввечері?"

Так почалася наша приязнь. Початкове співчуття для Кирила перемінилося в любов, яка нехибно провадила мене під вінець. Добра мати перестерігала, що Кирило алькоголик, але яка залюблена дівчина послухає мудрої поради? Любов так заслiпила мене, що здовалося гейби я могла чинити з Кирилом, що тільки мені захотілося. Був чемний, ходив зо мною до церкви, шанував моїх батьків. Непохитно вірила, що потраплю своєю любовю вилічити його пристрасть до алькогою та перетворити розпещеного юнака в люблячого мужа і доброго батька.

Кирилова мати зразу скоса споглядала на нашу приязнь, бо її родина мала гроші, а наша була бідна. Син сильно любив і поважав матір, бо дуже цінив її самопосвяту. Вона завжди оточувала його любовю, немов ангол чувала над ним, заохочувала до науки, двічі на тиждень їздила до далекої санаторії відвідувати його. Як вийшов, мати дала йому працю в млині. Ця материна дбайливість, хоч надмірна та пересадна, вповні опанувала його. Якщо б мати була менше пестила, то Кирило напевно був би мав сильніший характер, був би більше самостійний і відпорний на удари життя.

Я бачила слабі сторінки Кирила, але через любов легковажила їх. Навіть факт, що Кирило був протестантом, не спинив мене від подружжя. Я була певна, що по шлюбі Кирило стане католиком.

Хоч нерадо, всетаки Кирилова мати погодилася на наше подружжя, бо син сильно наперся. Боялася, щоб відмова не попхнула його в обійми алькоголізму.

Шлюб відбувся в нашій церкві, бо Кирило без трудности підписав, що наші діти будуть хрещені та виховані в католицькій релігії. Весілля не було гучне, але я почувалася щаслива, бо моє серце було сповнене мріями про гарну майбутність.

Кирилова мати навіть купила нам хату на краю міста, хоч я була б воліла, щоб мій муж сам подбав про помешкання. Це було б викликало в ньому почуття, що сам годен дати собі в житті раду. Надмірна залежність від материньої помочі ламала його вже й так ослаблений характер і викликувала страх перед усякою відповідальністю, хоч я бачила, що він щиро намагався завчити все потрібне, щоб колись стати управителем млина. Щоночі вертався додому обладований книжками про адміністративні справи. Наше подружжя було таке щасливе, що я часом сама дивувалася, чому між нами не було спорів і сварок, які бувають постійними гістьми в багатьох молодих подружжях.

Отак спокійно проживала собі в маленькім домі. Не було великих клопотів, тому мій Кирило видавався нормальним чоловіком. Я була певна, що переміг алькоголізм і став відповідальною людиною.

Нажаль сильно помилилася. Одного пополудня пішла до лікаря і він повідомив мене, що я стала матірю. Серце сповнилося невимовним щастям. Дякувала Богу, що поблагословив наше подружжя.

Муж вернувся з праці. Я взяла на себе найкращу сукенку і при вході до хати привітала його люблячим поцілунком. Кирило здивувався, чому я така щаслива.

"Любчику," промовила, "знаєш, де була я сьогодні?" "Де б ти не була," відповів, "ти дуже гарна," і погласкав мене.

"Я була в лікаря. Думаю, що Кирилцьом буде зватися наша дитина, якщо це буде син!" додала, тулячись до мужа.

Підняла очі до мужа й остовпіла. Він поблід і змінився. "Що сталося? Ласкавий Господь посилає нам сина чи дочку. Мусимо це відсвяткувати! Я приготовила смашну вечерю!"

Муж почав дрижати немов хтось ударив його по голові. Відступив до дверей: "Я забув одну книжку в канцелярії. Зараз вернуся."

Заки спамяталася, його вже не було в хаті. Чула тільки, як загудів автомобільний мотор. Кирило зник. Страшне розчарування спараліжувало моє серце.

Цього вечора ждала на мужа до десятої години, але він не вернувся. Біль і стид давили душу, як покликала його матір. Бідна вдовиця тяжко заридала: "Він напевно в коршмі. Кирило боїться відповідальности. Він непригotований до цього!"

Не вірила власній матері, бо дурила себе, що моя любов доконає чуда та перетворить слабодуха Кирила. Була для нього добре, хвалила його успіхи, примикала очі на хиби, заохочувала до самодовіря. Тепер мусіла признати, що ніяка жінка не потрапить змінити чоловіка якщо сам не схоче змінитися. Жінка може витворити догідну атмосферу, вказати на корисні зміни, але тільки сам чоловік, при Божій помочі, може провести її в своїм житті!

Мій Кирило заломався перед новою відповідальністю. Гідність батьківства, яка звичайно викликує гордість в батьках, придавила, розчавила мого мужа. Він удався до коршми і там у горілці намагався втопити свій страх.

Мати і поліція цілий тиждень шукали за мужем. Знайшли аж у другім місті. Був пяний. Пиячив ввесь час, бо відчував, що не зможе бути добрим батьком для ще ненародженої дитини.

Стан здоровя Кирила так погіршився і його пристрасть до алькогою так сильно відродилася, що власна мати мусіла вислати його до санаторії. Лікар заявив, що муж хворий фізично і психічно, тому не скоро вийде зо шпиталю.

Це був тяжкий хрест для мене. Скільки наплакалася! Скільки молитов відмовила! Нераз каялася, що вийшла заміж за алькоголика, але було запізно. Санаторія була далеко. Я в часі

вагітности негодна була відвідати мужа. Зрештою гнів опанував мене на згадку труса та боягуза, що покинув мене саме тоді, коли найбільше потребувала його догляду, любови та приявности!

Спакувала свої речі і перенеслася до своєї матері. Вона любляче прийняла і потішила мене, бо нема в світі, хто б так добре розумів власну дитину як рідна мати.

Іренка, моя донечка, прийшла на світ у шпиталі. Дійсна ляльочка! Прегарне волося, сині очі, рожеве личко... Але й водночас дивно викривлена ліва ніжка! Дитина була калікою і лікар заявив, що такою залишиться на ціле життя!

Біль прошив моє серце. "Муж алькоголик, а дитина каліка!" Боже, який страшний хрест послав Ти нам!

Я працювала в місті. Іренка росла. З кожним днем ставала краща та мудріша. Я написала до мужа про неї. Чутка про її каліцтво заворушила його серце та розбудила бажання виздоровіти, щоб зайнятися дитиною калікою.

Бог використав каліцтво Іренки, щоб улічити батька алькоголика. Кирило від серця зненавидів горілку, пива та вина, бо ганить їх за каліцтво власної дочки. Десь вичитав, що діти алькоголиків бувають ненормальні або каліки, і я негодна збити його переконання, хоч пригадую подібні випадки, в яких батьки зовсім не вживали ніяких алькогольних напитків.

Нехай собі так думає! Краще для нього і для мене. Вже шостий рік муж не бере до уст жадного трунку. Млин добре йде. Фінансово стоїмо навіть дуже добре.

Минулого року ми взяли Іренку до Сан Франциско. Спеціяліст зробив операцію. Хоч операція не була повним успіхом, всетаки наша дитина, хоч трохи кульгава, бігає і свобідно бавиться з сусідськими дітьми. А наш синок Михась здоровий як медведик. Маленька ж Соня покищо їздить у колисці, але вона теж стопроцентово здорова.

Отак каліцтво Іренки не тільки привернуло мені мужа, але вчинило його добрим батьком і поважною людиною, яку тепер всі шанують і поважають.

Нераз сидячи на софі, ми питаємося одне другого: "Що було б сталося, якщо б Іренка була народилася зовсім здорова?" Муж нічого не відповідає, а я, пригорнувшись до його грудей, нерідко кличу: "Господи, дивні та незрозумілі для нас дороги Твого Провидіння!"

Один студент зберігся чистий і невинний посеред зіпсутого товариства. Священик спитався його, яких засобів уживав, щоб встерегтися лихого впливу оточення. Студент показав йому медалик Христового Серця, який носив на шиї, та промовив: "В хвилинах спокус дивлюся та цілую цей медалик, і злий дух лишає мене в спокою."

ВІДБУДОВА СВЯТИНІ

В 546 р. до Христа відважний Кир розгромив славного багатствами лідійського короля Креза та зайняв його столицю Сарди. Забравши його скарби, вирушив на схід, розбив вавилонців і зайняв Вавилон, в якому проживали ізраїльські вигнанці.

Цар Кир був лагідної вдачі, чим зєднав собі переможених вавилонців і жидів. Тепер сповнилося пророцтво про упадок вавилонської держави та поворот жидів до батьківщини, бо Кир дозволив їм вернутися до Палестини та відбудувати зруйновану єрусалимську святиню. Це сталося в 533 р. перед народженням Христа.

Вороги Ізраїля намагалися перешкодити жидам у відбудові храму Божого. Аж цар Дарій видав декрет, яким не тільки дозволяв, але наказував відбудувати святиню. Жиди жваво взялися до діла під проводом Зоровавеля та відбудували храм і принесли в нім жертву Богу "за гріх всього Ізраїля по числу поколінь Ізраїлевих." (Ездра: 6, 17).

Хоч ця святиня не рівнялася пишністю Соломоновій, всетаки жиди раділи, що новозбудована святиня знову стала серцем ізраїльського народу та запорукою Божого благословення.

Цар Ірод Великий, хоч неморальний і жорстокий, задумав перебудувати скромну святиню, щоб поможності зєднати собі симпатію жидівського народу. Перебудова святині зачалася 20-го року перед народженням Спасителя та закінчилася аж за прокураторства Альбіна (62-64 р. по Христі). За часів Спасителя будова продовжалася.

Ця нова святиня була справжнім чудом архитектури, краси та виставности. Проте Ізраїль не довго втішався та гордився нею, бо за відкинення Месії Бог відкинув цей нарід і звернувся до поганських народів.

Бурхливі жидівські патріоти зробили повстання проти могутніх римлян. Лжепророки запевняли нарід, що Бог чудесно визволить жидів із неволі римлян. Нарід повірив і дався звести. Христос заповідав і перестерігав його перед псевдопатріотами: "Я прийшов в імя Свойого Вітця, але ви не приймаєте Мене. Коли інший прийде в своє імя, того приймете ви." (Ів. 5, 43).

Мало хто зо слухачів зрозумів Христову пересторогу. Але Божа правда завжди здійсню-

ється, бо ось у 70 році по Христі заявився між жидами псевдомесія, лжепророк Бар Йони, який потягнув за собою жидівський патріотів і провідників. Зачалося повстання в Юдеї, яким проводив згаданий псевдомесія. Римські легіони зразу повільно облягали місто Єрусалим. Християни, які тоді проживали в місті, згадали Христові слова: "Не останеться тут камінь не камені, який не зруйнується." (Мт. 24, 2). Зобачивши римські легіони довкруги Єрусалиму, християни були певні, що надійшла Божа кара на боговбийне місто. Вони негайно вибралися з міста так, що ніхто з християн не загинув у часі кровавого здобуття Єрусалиму. 'А коли зобачите Єрусалим оточений військом, тоді знайте, що наблизилося його спустошення.' Облогу Єрусалиму зачав цісар Веспазіян, а закінчив його син Тит, що в історії знаний як "улюбленець людського роду", бо чинив усім добро та говорив: "Я змарнував день", якщо в ньому не вчинив комусь добра. Облога зачалася в квітні, саме тоді як сливе ввесь ізраїльський нарід зібрався до святого міста, щоб святкувати Пасху. В подібний час теж розпято Спасителя світу, Христа. Облога тривала пять місяців. З браку води та поживи зараза вибухла в обложеним місті. Різні жидівські партії повстали одна на одну та почали навзаєм вирізувати своїх прихильників. Голод був такий страшний, що люди не тільки вмирали тисячами по вулицях, але й бували випадки, що матері пекли та їли свої власні померлі з голоду діти.

Тит був дав наказ, щоб щадити пишну святиню. Проте в замішанні бою в жидами, що вийшли зо святині, один римський вояк кинув до неї запалений смолоскип і спричинив пожежу. Отак щойно викінчена святиня піцила з димом. Решту знищили римляни так, що з пишної святині ніщо не лишилося хіба руїни. Сповнилися Христові слова: "І поляжуть від гострого меча і заберуть їх у неволю поміж усі народи і погани топтатимуть Єрусалим." (Лк. 21, 24).

Йосип Флявій, жидівський письменик, підтверджує, що Христове пророцтво дослівно виповнилося, бо в часі облоги згинуло 1,200,000 жидів і 97,000 полонених пішло в неволю. Тит переможець звелів розпясти 150,000 схоплених жидівських патріотів на хрестах по довколишніх горбках. Напевно між розпятими був неодин, що тому 37 років кликав перед притвором Пилата, вказуючи на Христа: "Розіпни, розіпни Його!" (Лк. 23, 21). Відкидаючи Христа, жиди вибрали собі римського кесаря: "Ми не маємо царя крім кесаря!" (Ів. 19, 15). Ось як відплатився їм кесар за те, що вибрали собі його, а відкинули Спасителя, Царя людських сердець.

Зо здобуттям Єрусалиму римськими легіонами жидівський нарід практично перестав існувати, бо решгки продано в неволю або розігнано на всі сторони світу. Це кара за відкинення Христа, як це виходить з пророцтва Даниїла: "Нарід, що відкине Його (Месію), не буде Його (Божий). Дан. 9, 26).

Отак у 70 р. по народженні Спасителя Бог публично відкинув вибраний колись нарід Ізраїля і дозволив на знищення Єрусалиму та святині, бо вже більше не подобався йому жидівський культ із приносів волів і жертов. Христова жертва на

Голгофі відновлювана в Божественній Літургії це єдина жертва, що сьогодні мила Богу. Старинні жертви стратили своє значення і вартість, то символ тратить свою вартість.

Мало хто з жидів залишився в Палестині, бо вся молодь і дорослі чоловіки були в тім часі в Єрусалимі на свято Пасхи. Там захопила їх облога, там і вони погинули або пішли в неволю.

Каліф Омар звелів збудувати мошею на місці, де колись стояла пишна жидівська святиня. Ця мошея прикрашена прегарними мозаїками. Має півокруглий вигляд. В середині мошеї видніється скеля, на якій стояв жидівський жертівник, з якого щоденно священики врано та ввечері приносили Богу криваві жертви та цілопалення. Зараз за скелею видно видовбаний басейн у скелі. В цім басейні жидівські священики обмивали жертви і зливали до нього кров із жертов, що приносили Богу. Все те обгороджене, щоб туди не ходили паломники чи цікаві туристи. Жиди ніколи не важилися йти до того місця в мошеї, де стояла Святая Святих, куди тільки найвищий Архиєрей раз до року заходив, щоб покропити свіжою кровю жертівник. Зрештою музулмани й так заборонили їм туди заходити навіть тоді, як не було ще поділу Єрусалиму на жидівську та арабську частину.

Не дивниця, що Бог так сильно вивищив людей! Вони Його прибрані діти та браття Його однородного Сина. Велич і гідність людини викликували подив Псальмопівця. "Коли я дивлюся на небо, діло Твоїх пальців, на місяць і зорі, що Ти встановив, то що таке людина, що Ти памятаєш про неї? Або син людини, що про нього Ти згадуєш? Однак Ти вчинив його мало меншим від ангелів, і славою та честю укоронував його!

"Ти поставив його над творами Твоїх рук і все піднорив під ноги йому... Господи, Господи наш, яке то подиву гідне Твоє Імя по всій землі." Пс. 8,4-10.

Джерело ж усіх Божих дарів і благодатей, якими Всевишній обсипує людей, це освятна ласка, яка чинить їх Божими дітьми. Який же батько не ділиться скарбами зо своїми діточками? А де такий великодушний батько, як "Бог, батько світу?" (Преп. 10, 1). Нема такого другого Батька як Бог, і ніколи не буде, бо у всесвіті є тільки один Бог, і цей Бог зволив статися любячим Батьком людей, приймаючи їх за дітей.

ПРИПІВ ВОСКРЕСНОЇ УТРЕНІ

Ангол отак привітав ту, що була благодатною: "Радуйся, пречиста Діво, і ще раз кажу: Радуйся, бо твій Син по трьох днях воскрес із гробу і воскресив тих, що повмирали. Люди, веселіться!"

ГОСТИНА В ЗАКХЕЯ

(Освячення і спасіння душі)

СПАСИТЕЛЬ пішов до Закхея, бо цей покірний і добрий митник бажав Його. Він виліз на смоковницю, щоб зобачити, як Христос виглядав, бо зростом Закхей був малий.

Закхей забув про свої справи, щоб на хвилинку зайнятися Христом і власною душею. Всі люди час від часу повинні покинути світські зайняття і звернути всю увагу на найважніше діло цілого життя цебто на спасіння своєї безсмертної душі.

Св. Василій каже про цю справу:

"Слід зберігати душу в спокої, бо як око не може ясно бачити предмету, коли воно невпинно рухається, так і чоловік не годен добре розглянути правду, коли різнорідні світові турботи відштовхують його від неї. Серце має покинути світ цебто відв'язатися від пристрастей тіла і розтрипань, бо тільки тоді воно зможе прийняти відбитку Божої правди."

Закхей виліз на морву... Легко воно вилізти на морву, але для кого? Закхей був старшою людиною. Він був багатий урядовець, начальник митників. Мусів бути честолюбним... Але він знехтував тим, що люди будуть сміятися з нього. Не зважав на людський згляд, щоб тільки зобачити Христа.

Пізнавши Спасителя, заявив, що був готовий вчинити все, що Христос забажає... Він покинув працю, щоб зобачити Христа. Кожен хотів би бачити Христа, але не кожен готовий зректися вигід, щоб наблизитися до Нього. "Господи," сказав, "половину маєтку свого дам убогим, а якщо я чимось когось скривдив, то віддам учетверо!" (Лк. 19, 8).

За цю добру волю Христос щедро нагородив його, кажучи: "Сьогодні спасіння прийшло до цього дому, бо й він син Авраама!" (Лк. 19, 9).

Щира і рішуча воля це основа нашого спасіння і освячення. Бог хоче почути від нас щиру заяву: Хочу! Хто бажає спастися, той мусить щиро заявити: "Хочу пізнати Христа, хочу вподібнитися до Нього, хочу бути Його дійсним учнем!"

Щире і прикладне християнське життя це пробний камінь щирої волі, бо: "Не кожен, хто каже: 'Господи, Господи ввійде до Небесного Царства, а той, хто виконує волю Мого Небесного Отця!' " (Мт. 7, 21). Хто не виконує Божої волі, яка проявляється в Божих і церковних заповідях, той у дні Страшного Суду почує від Христа: "Я ніколи не знав вас. Забирайтеся від Мене ви, що чините беззаконня!" (Мт. 7, 22).

Бідний і нещасний той чоловік, що недбало працює над своїм спасінням! "Проклятий чоловік, що недбало виконує Боже діло!" (Єрем. 48, 10). Найважніше ж діло, що Бог доручив кожному чоловікові, це власне освячення та спасіння. Все в світі звернене до спасіння безсмертних душ. Христос народився, страждав і помер, щоб влегшити людям працю над освяченням і спасінням душі. Тому Св. Павло, найбільший Христовий місіонер, писав до християн у Коринті: "Як співпрацівники (Христа) благаємо вас, щоб ви надармо не приймали Божої ласки!" (2 Кор. 6, 1).

Хто щиро полюбить Бога, той буде трудитися над спасінням душі, бо в цій праці лежить Божа слава. Спасенна душа це тріюмф Божої мудрости, милосердя і любови. Любов до Бога це та пружина, що невпинно пхає людей до праці над собою, бо досконалість це відтворення Бога у власній душі.

Бог улегшує нам працю, бо Він добрий. Він так впорядкував світ душ, що хто прославляє Його, зберігає заповіді і любить Його, той заразом вдосконалює себе самого, змагає до досконалости і запевняє собі вічні добра по смерті! Чи могла б десь бути більша доброта і вирозумілість для людських немочей і самолюбства?

Добрі діла водночас закріпляють і чинять певнішою надію на спасіння та вічне щастя в небі. "Тому, браття, тим більше старайтеся чинити міцним своє покликання й вибрання, бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетеся. Бо так щедро дасться вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя, Ісуса Христа." (2 Пет. 1, 19-11).

Св. Павло каже: "Хіба ви не знаєте, що ваше тіло це храм Святого Духа, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо ви дорого куплені. Отож, прославляйте Бога і носіть Його в своєму тілі." (1 Кор. 6, 19-20).

Тяжко зрозуміти жінки, бо ніякий чоловік не всилі відгадати, як вони завжди потраплять поставити на своєму.

Один мудрець сказав: "Мудра дівчина цікавить юнака, здібна викликує подив, гарна — чарує, а добра забирає його для себе."

ПРОСТИ СВОМУ ВОРОГОВІ

В Східній Канаді, недалéко міста Квебек, лежить місто Бопре, по нашому "гарна лука". Славне воно від трьох століть на всю Америку через чудотворну статую святої Анни, матері Пресвятої Діви. Чудотворна статуя находиться у величавій церкві, якою завідують Отці Редемтористи. Бопре — це немов другий Люрд. Щороку сотні тисяч паломників відвідують святу Анну, бабусю Господа нашого Ісуса Христа, і одержують від неї великі ласки так для душі, як і для тіла.

— Одного дня в часі приготовчої дев'ятниці до свята святої Анни, оповідає один з Отців, святиня, хоч яка велика, була переповнена. Пополудні Отці йшли до сповідальниці. Переходячи попри захристію, я зауважив при вікні паломника дуже пригніченого з вигляду. Збли-жаюсь до нього і кажу: "Друже, ви виглядаєте дуже смутні...

— Чи справді видно це на мені, Отче? — спитав паломник.

— Так, я вас впевняю, що це зразу можна спостерегти.

— Якби ви знали, Отче, який я нещасний... Журба й смуток мене давлять.

— Послухайте доброї ради: Підіть та повірте вашу журбу ласкавій святій Анні. Завтра приступіть до Святого Причастя тут у її святині. Зобачите, як вона потішає і підносить на дусі. Якщо бажаєте висповідатися, то саме Отці йдуть до сповідальниці.

— Але ж, мій добрий Отче, я не можу сповідатися...

— Чи ж ви не католик?

— Так, я католик, але, якщо маю сповідатися, то хотів би це зробити як добрий християнин. Тимчасом я не можу цього вчинити...

— Чому ні?

— Мій Отче, я маю ненависть в серці до одної людини, якій не можу простити, бо не хочу простити...

— Шкода! Жаль мені тебе, друже, Господь Бог прощає нам так, як ми прощаємо нашим ближнім...

— Отче, ніколи я йому не прощу... Я умру з тією ненавистю в душі... Який я нещасний!... Годі мені видержати це дальше... Позвольте мені оповісти вам своє горе.

— Добре, але коротко бо при сповідальниці ждуть люди.

— Отче, я був службовцем при залізниці. Працював на поїзді, що їде з Монтреалю до З'єднаних Штатів. Недавно обікрали багажний вагон. Отче, я вам клянусь, ніколи в мене не було чужого сотика. Я маю велику відразу до несправедливости крадежі... Уявіть собі, один з моїх товаришів праці, якого я поважав і любив як приятеля,— заскаржив мене, що це я обікрав багажний вагон. Йому повірили. Компанія викинула мене за двері як злодія, і ось я на вулиці. В мене жінка і восьмеро дітей. Як я йду вулицею, люди шепчуть до себе: "Дивися, злодій іде." Отче, не зможу ніколи простити тому нужденникові, що мене так обчорнив. Ви бачите тепер ясно, що годі мені сповідатися з такими почуваннями у серці...

— Шкода, шкода, мій дорогий, бідний приятелю! Бог нам прощає, як ми прощаємо... Ходіть зо мною до церкви. Бачите цю прекрасну статую Ісуса Христа: "Оце людина!" Він також був жертвою зради... Його також оскаржили й засудили несправедливо... Він лише добро діяв всім... Добре пригляньтеся Його обличчю. Дивіться, у Його очах читаємо саму доброту, ласкавість...прощення. Станьте на коліна перед Ним, скажіть Йому, що ви не прощаєте й не подаруєте ворогові... і повторіть це більше разів...

— Моя сповідальниця була саме напроти статуї: "Ось, це людина!" Між двома сповідями, я зблизився до бідняги. Він підносив очі на Христа, відтак спускав їх зразу вниз, а великі сльози котились по лиці і падали на клячник. Пів години те саме повторялося. Захожий глядів Ісусові в лице, відтак й спускав очі, а грубі сльози падали. Нагло підноситься і рішучим кроком входить до сповідальниці.

— Мій Отче, ось я знову до вас приходжу.

— Ну що ж, ви сказали Ісусові сміло, отверто, що не прощаєте.

— Ох, мій Отче, я не можу цього сказати... Годі так сказати — нема способу... Годі. Перед людиною можна твердити, що не прощаю, але перед Христом Спасителем ніколи... Навчіть мене чого іншого, бо того я не хочу промовити... — Але ж уже повної півгодини ви перед статуєю стоїте навколішках, що ж діяли в тім часі?

— Мій Отче, я пробував сказати Ісусові Христові, що не прощу, але воно мене дусило, забирало віддих... Я добре чув, що Ісус до мене говорив: Він пригадав мені, що Він мені вже нераз против гріхи... Я не міг здобутися на таку підлоту, щоб сказати, що я не прощу.

— То ж скажіть бо вкінці, що ви Христові відповіли...

— Отче, я простив. Я сказав до Господа: Тому нужденникові, що обчернив мене, зробив злодієм перед людьми, та відобрав мені місце і хліб моїм дітям, пробач йому, Ісусе!

— О, мій дорогий, це не так. Треба сказати: нехай Бог його благословить.

— Так, так, Отче, воно й так було, я лихо виразився, але Господь Ісус мене добре зрозумів. Отче, поможіть мені тепер відбути добру загальну сповідь.

— Певно, мій приятелю.

— По сповіді я сказав до нього: "Це гарне діло зробили ви! Ідіть в мирі і запам'ятайте собі добре, що я вам кажу: Ісус згадає вас... і то незадовго."

Другого дня по Святім Причасті, щасливий і дуже потішений, опустив він святиню, попрощавшись зо мною.

— Господь Бог, годує пташат, сказав він, тож зможе й мені дати працю, щоб я прохарчував свою родину.

За тиждень якась жінка увійшла до захристії в Бопре.

— Отче, чи пригадуєте собі того мужчину, що тут зустрінули

МУДРИЙ ЧОЛОВІК: "Як я був юнаком, то думав, що потраплю вирятувати цілий світ. Тепер на старості літ чуюся щасливий, як можу вирятувати себе самого з клопоту."

минулого тижня?... Він не хотів простити... Тоді ви післали його молитися перед Христом... і він рішився?

— Так.

— Отже, каже жінка, це мій муж. Він доручив мені піти і вам сказати, що він дуже радий, що простив. Ледве чверть години минуло, відколи повернувся з прощі до Св. Анни. Хтось стукає в двері... Входить президент залізничої компанії... Ніколи ми не бачили ще таких великих асів у нас. Мій чоловік злякався. Гадав, що прийшов кинути його в тюрму. Але де там!...

— Мій приятелю, відозвався президент, я прийшов направити велику несправедливість. Тебе засудили, але ти не винуватий! Ми помилилися. Компанія зробила слідство. Вже, коли твій товариш тебе оскаржував, зауважили ми його завелику "ревність." Знай тепер, правдивий злодій, це — він сам! Завтра рано він попаде в тюрму, а ти завтра рано прийдеш до праці. Наступного дня запрошено мого чоловіка до шефа.

— Ти, приятелю, заслугуєш на аванс по тім всім, що ти витерпів через нас, — сказав шеф. Набудуче, твоя платня буде подвоєна, а твоя праця на половину зменшена. Забудьте, що було!"

— Мій чоловік, оповідала дальше жінка, вийшов зо своєї проби зовсім змінений. Мав давніше привичку сваритись. Минулого тижня сказав до мене: "Моя жінко, не дражни мене, бо я не буду вже сваритися. Господь Бог був занадто добрий для мене..."

Якщо б і вам прийшлося впасти жертвою несправедливости людської злоби, подібно як цьому добрязі, глядіть на Всемилостивого, і матимете силу таксамо поступати.

подала С. М. Терезіта

Один маленький хлопчик отак молився в осені: "Ісусику, чувай над сернами, а ловці нехай стріляють одні других!"

Життя це духове точило. Чи воно тебе розмеле і розторощить або тільки обшліфує, то це залежить від того, з чого ти зроблений.

Будь розумний! Не сподівайся забагато від своїх приятелів, бо вони не ліпші та не мудріші від тебе.

Іван: "Грицю, коло мене біда. Потребую 50 долярів і не знаю, до кого маю звернутися."

Гриць: "Богу дякувати! Я думав, що ти звернешся до мене!"

HISTORY OF THE DEVOTION TO THE SACRED HEART

EVERY CATHOLIC should cultivate devotion to the Sacred Heart of Jesus. Why? Because Jesus loves us with His divine love. Love can only be repaid with love. They who knowingly refuse to love Jesus, are utterly ungrateful, for which St. Paul does not hesitate to threathen them with the most severe punishment, that is, with everlasting exclusion from God's love: *If there is anyone who has no love for the Lord, let him be held accursed* (damned)! (I Cor. 16, 23).

God bestowed numerous benefits upon the Jewish people for which He requested: *Hear, O Isreal, the Lord our God is one Lord. Thou shalt love the Lord thy God with thy whole heart, and with thy whole soul, and with thy whole strength!* (Deut. 6, 5). This is the most important Commandment of God's whole law.

Jesus Christ, the eternal Son of God, bestowed more benefits and graces upon us than God did upon the Jewish people before the Savior came into the world. Whoever does not knowingly love Jesus, he is ungrateful toward Him because he does not appreciate what Christ did and suffered for his salvation.

It was a cold winter. The river Dnieper was a mass of floating chunks of ice. A small detachment of the Cossack army which was fighting against the Poles during the Khmelnytsky's revolution was forced to retreat before the overwhelming Polish troops.

A ferryboat loaded with Cossacks was hit by a Polish shell in the middle of the river. It would have sunk with all the Cossacks, but for the quick action and courage of their leader. He ordered his men to stuff the sinking vessel with their own clothing. But there was still a small hole at the bottom to fill and nothing with which to fill it, and yet something had to be done if men were to be saved.

The courageous leader pushed his arm into the hole and so kept the water from rushing in and sinking the boat. When it reached the other side, the heroic leader was unconscious and had to be revived, for he fainted because his arm had been ground and torn by the cakes of ice bumping against the ferryboat. But the Cossacks were saved. The leader sacrificed his hand to save them from drowning.

Our Lord Jesus Christ suffered

infinitely more to save all men from spiritual death and eternal damnation. The grateful Cossacks reverently kissed the torn arm of their leader whenever they met him. How much more should not all believers in the Gospel love Jesus and honor His loving Heart which forced Him to undergo so many painful sufferings that we might again become God's beloved children and merit everlasting happiness hereafter?

How can we repay Jesus for His immense love which He showed us in His passion and death for our salvation? By cultivating devotion to His Sacred Heart. Pope Pius XII tells us that "Devotion to the Most Sacred Heart of Jesus is essentially a devotion to the love with which God loved us through Jesus and is at the same time an enlivening of our love for God and man."

Devotion to the Sacred Heart is a generous dedication of our lives to love. By loving God with our whole hearts, we fulfill the first Commandment: *Thou shalt love the Lord thy God with thy whole heart!* No wonder that Pope Leo XIII called this devotion "the most excellent form of religion" because it renders honor and homage to the eternal love of God for men.

How did the present form of devotion to the Sacred Heart of Jesus originate? Did not men worship Jesus and His love before Christ showed His loving Heart to St. Mary Margaret Alacoque? Yes, they did.

Devotion to Jesus Christ and gratitude for what He did for men are as old as Christianity itself. The institution of various feasts commemorating what Christ did for mankind is a convincing proof that Christians have always loved and worshipped Him.

The Saints have always admired and loved the Heart of Jesus since *one of the soldiers opened His side with a spear, and immediately blood and water flowed out.* (John: 19, 34). They saw in it a symbol and proof of Christ's immense love for sinful men for whom He sacrificed His life upon the cross.

Here are quotations from the writings of some Saints who knew the loving Heart of Jesus long before Christ showed it to St. Margaret Alacoque.

St. Peter Damian (1007-1072), an orphan who found his consolation in the Heart of Jesus, and Doctor of the Church, writes; "Christ's Heart was pierced that your heart might be purified from bad thoughts and preserved in holiness."

St. Anselm (1033-1109), Doctor of the Church, philosopher and theologian, fighter for the purity of Christ's Church, says: "Jesus is sweet in opening His side, whereby He opened for us the riches of His Heart which is full of love for mankind."

St. Bernard (1090-1153), a zealous reformer of the religious life and staunch defender of the Catholic teachings against the errors of various heretics, left us several writings which breathe the most tender devotion to Our Lord and His Blessed Mother Mary. Among other things he says: "The spear which pierced the side and the Heart of Christ has at the same time manifested the great mystery of divine goodness and mercy. Christ received the fifth wound after His death that He might restore life to us."

St. Bonaventure (1221-74), Doctor of the Church, says: "I will never separate myself from my crucified Savior. I will always dwell in the wound of His Heart. I will speak to that Heart and obtain whatever I may need. Here is my lasting peace.

"O soul, made to the image of God, how can you still hesitate? Behold, the loving Christ, crucified for your sake, wants to embrace you, but you refuse to draw near to Him. In His infinite love He has opened His side that He might donate you His Heart."

It must be noted, however, that the present-day form of devotion to the Sacred Heart is due to a great extent to the revelations made to St. Mary Margaret Alacoque.

St. Mary Margaret Alacoque was born on July 22, 1647, at Lautecourt, in France. She spent her childhood and youth in piety and devotion to Jesus and His Blessed Mother. But as she grew up, she began to see the world and to dress to please it. She tried to amuse herself as much as she could.

But the Lord watched over her. Margaret says: "He led me aside and severely reproved me. Alas! He seemed jealous of this miserable heart." He has chosen her to be His confident. When she fell in love with a noble gentleman of whom she was very fond, the Lord stopped her from marrying him. He appeared to her and severely reproached her with betrayal.

"One day," she says, "after Holy Communion He made me see that He is the most beautiful, the richest, most powerful, most perfect, and accomplished of all lovers. Being promised to Him (by a previous vow of chastity), whence came it, He asked, if I desired to break with Him? — 'Oh, remember,' said He, 'if thou dost thus condemn Me, I shall abandon thee forever. But if thou art faithful to Me, I shall never leave thee. I shall render thee victories over all thy enemies. I excuse thy ignorance because thou dost not yet know Me, and I shall manifest Myself to thee."

The Saint was frightened by the prospect of eternal damnation. She shed abundant tears and renewed her vow of chastity, resolving "rather to die than violate it."

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. **SUBSCRIPTION RATES:** single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. **CHANGE OF ADDRESS:** one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. **RENEWAL OF SUBSCRIPTION** acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. **Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

COFFEE-BREAK

It increases production, improves morale among the workers, drops accident rate and eliminates fatigue.

In the U. S. over 8 billion cups of coffee are consumed annually for the coffee breaks alone. Coffee sharpens faculties and, unlike many other stimulants, does not leave a person with a depressed feeling after the initial stimulation is gone.

A Word in Favor of Father

by
Mathias J. Huber, C.Ss.R.

THERE are some things we have been wanting to say to the younger generation for a long time. Father's Day, coming up on the calendar, is an inviting opportunity to take the floor and have our say.

* * *

In general we can all safely say that as children we gave our father a rather poor time of it. We are reminded of our own lack of love, attention and devotion to our father when we sometimes see the younger children of our day in their outward conduct toward father. Sometimes they are too busy playing ball or cops and robbers or watching a thriller on television — too busy to wiggle even an ear or a finger in greeting to father as he comes home from work. It's more like an interruption.

* * *

Because children do not know what money means and how to spend it, they force father to declare: "No! No more spending money this week." Because they haven't enough sense to get the sleep they need, father is the one who must tell them that they must be in by midnight or before.

Why do children begin to think of father as old, or out of date, or a wet blanket, or even unfair, and unjust? Why? Because children forget that it is father's God-given job to tell them the do's and don't's. "Have you finished your homework? Why didn't you go to the store for mother or come home after the ball game? Is that the way to act toward your sister? Aren't you supposed to help with the dishes? Why didn't you cut the grass? No, you can't have the car tonight." "Well! He's certainly not trying to make himself unpopular. But it's his job as a father.

* * *

Maybe he gets crabby sometimes. Maybe he could tell you things a little more gently. Perhaps you are blamed and even scolded unfairly once in a while when you did something wrong and got away with it. You're still far ahead of the game. And don't think your father is angry or grouchy every time he looks or talks in a serious way; maybe he's worrying about you and with reason. The next time he gives you a good going-over, take it like a good soldier who has made a mistake; and when he finishes, look at him honestly and let him see how bad you feel and tell him, "I'm sorry, Dad. Let's start over." Don't ever go away with a grudge in your heart against your father — a grudge that won't wear off for three or four days.

You don't have to put a halo on your father's head or wings upon his shoulders to get the right picture of him. But remember: he is not just the man who provides the home in which you live, the food you eat, the clothes you wear and the money you spend.

He is your father.

* * *

Father gets little enough in return for all he does and gives. Love from his children? Certainly! But love packed in little packages and so tightly wrapped that poor father wears himself out looking for the speck of love we toss him. And it's a rare day when he has to get out an umbrella to protect himself against the showers of thanks that are rained upon him. But he keeps on working and providing and giving. He is satisfied with the happiness he provides for his family.

Just the same, your father would be tickled pink, and your mother, too, to have you children take them out some evening for dinner or to a show, or both, with money that you have earned or saved from your allowance.

No, the fourth commandment is not only broken by driving your old and crippled father out into a raging snowstorm in sub-zero weather or by chaining him to a water-pipe in the basement. Sometimes you can throw a knockout punch into your father's face by giving him a dirty look. You can stick needles into his heart day after day by pouting and not speaking to him at all.

DON'T FALL FOR FOOD FALLACIES

Here they are:

1. White eggs are more nutritious than brown.

False.— The nutritive value of an egg is not determined by the color of the shell. Color is determined by the breed of the hen.

2. Margerine contains fewer calories than butter does.

This is also false.— The caloric content of both is the same.

3. Additional amount of food is needed for mental activity.

This is not true.— Three well-balanced meals a day will support any normal man or woman in their work-efficiency.

4. Frozen orange juice contains less nutritive value than fresh.

False,—because both have the same amount of vitamin C.

5. Cooked fruits and vegetables do not lose any vitamins.

False.— Overcooking causes excessive loss of minerals and vitamins.

6. It is dangerous to leave food in an opened can.

False,— If the can is covered and kept cool, the food remains good. A few acids may dissolve a little iron from the can, but this is neither dangerous, nor harmful.

7. Milk is constipating. — It is not true.

8. Water is fattening.

False,— because water is calorie-free and therefore cannot be converted to body fat. About two thirds of the total body weight is made up of water.

9. Toast has fewer calories than bread.

False.— Toast is nothing but dried bread. The amount of water is lost, but the caloric content remains, for water has no caloric value.

MORAL CODE for MOTORISTS

by

Daniel L. Lowery, C.Ss.R.

IN RECENT YEARS two Popes, numerous bishops, priests and laymen have expressed serious concern over the large number of traffic accidents. The statistics for even one year are staggering. In 1958, for example, 37,000 people lost their lives in traffic accidents; over 1,300,000 people suffered grave injuries, many of them permanent; the cost (in terms of property destruction, medical expenses, etc.) was more than six million dollars.

But statistics do not tell the whole story. Statistics tell us how many deaths occurred in a given year, but they do not tell us how many of these death were "sudden and unprovided," leaving no time for the last sacraments, perhaps no time for an act of contrition. Statistics do not tells us of the lonely widows and widowers, the parentless children left behind. Can statistics measure the heartache and pain, the long dreary years of rehabilitation, the talents and ambitions destroyed? We must be careful that we do not look at traffic accidents as a simple list of numbers. "The frequent occurrence of fatal street accidents," warned Pope Pius XII, "has unfortunately dulled natural sensitivity to the horror of this fact: a life destroyed instantly, without reason, and by a fellow man often unknown." As human beings, as Christians, we must never let such coldness possess us.

Because the problem of traffic accidents is a huge one in our society and because it has serious moral implications, it deserves our profound consideration. Of course there are some who insist that this is a social problem (which indeed it is), and that it can be solved only by group effort. One individual, they will say, is helpless. It is obviously true that the civil authorities have urgent obligations in this matter: obligations of public education, law enforcement and road repair. It is also true that pedestrians (that disappearing race!) must be prudent and attentive in the streets. But after all, individuals, not nameless groups, drive cars: when more individual drivers become aware of their moral responsibilities and live up to them in daily life, there will certainly be fewer accidents.

In this article I have tried to emphasize the most important principles that every Christian should consider. I do not express my own ideas but those of professional moral theologians. It will do no good, however, to breeze through these lines to see "what's new". Nothing's new. It is not a question of devising new moral principles, but of re-thinking and re-applying moral principles that are very familiar in other situations of life. If you are a driver, may I ask you to keep *yourself* in mind as you read these lines?

A Matter of Conscience

It is true that some traffic accidents are really and completely *accidents;* that is, they are not traceable to anybody's negligence. There are certain risks and dangers bound up with the use of motor vehicles; no one can hope to eliminate all accidents. Roads, cars and men being what they are, it would be unrealistic to expect perfection. But surely most traffic accidents are caused by the negligence and carelessness of men. This *can* be remedied. "Such mournful acts," said Pope Pius XII, in reference to traffic accidents, "cannot be simply ascribed to technical reasons, but to the *sinful imprudence* of those who dare to drive without ability, or under unfavorable psychic conditions, or neglecting precautions and rules."

From this statement, and many similar ones, we can take our cue. There can be little doubt that at least the more important traffic laws are a strict matter of conscience. There are no doubt some who think that, as long as traffic laws are not rigidly enforced, as long as they "can get away with it," they are free to transgress any traffic law. This is not true. Many traffic laws do bind in conscience and to ignore them is sinful. Pope Leo XIII did not hesitate to say: "Those who administer public affairs should be able to demand obedience in such a way that refusal to obey is a sin." And again: "It is a very real obligation to respect authority and to obey just laws."

The Law of God

Surely everyone must admit that traffic laws are just laws. In many cases they are simply a determination and an application of the natural law and the divine law. Both natural morality and Christian morality demand that *we have a deep respect for the life, bodily integrity and material possessions of ourselves and of our neighbor.*

Thou shalt not kill. We know that the direct killing of an innocent human being and the intentional inflicting of serious injury is a very great sin. We know that it is wrong to feed poison to a rich uncle, wrong to turn the tommy-gun on the noisy children, wrong to slit our throat for the fun of it. We should not forget that it is equally wrong to use an automobile as a weapon of murder. *Thou shalt not steal.* Here again we need no long arguments to remind us that the deliberate taking or destroying of another's valuable property is a serious evil. I feel sure that most of my readers would not dream of bashing their neighbor's car with a sledge-hammer.

But there is more to these commandments than this. The truth is that we sin not only when we directly intend or cause death, bodily injury or material damage to our neighbor, but even if we do so *indirectly, if the damage results from our culpable negligence, imprudence, or carelessness.* Therefore, if we knowingly and imprudently disregard traffic laws, and so endanger our own life and bodily integrity, or that of others, we are guilty of serious sin.

Perhaps this will be clearer if we

put it positively. Whoever drives a car has a moral obligation to drive at all times *with reasonable care*. And as often as he fails to do so he violates a moral law and is guilty of sin. If there is serious negligence or carelessness on his part, then the sin will also be, of itself, serious.

Reasonable Care

But what, someone may easily wonder, does driving with reasonable care involve? This is not an easy question to answer precisely and concretely. Many circumstances must be taken into account; for example, driving skill, visibility, the condition of the car and the roads, etc. As a general norm we may say that "driving with reasonable care" means driving the way prudent experts tell us how to drive, through the various media of information; through traffic laws and traffic signs, in driving manuals, by public warning and the like. Thus, a driving manual may warn us to reduce speed if the roads are covered with ice. The man who insists that he has a right to drive sixty miles an hour, ice or no ice, and does so, is clearly not driving with reasonable care. If he has an accident in such conditions, will not everyone agree that he is responsible for that accident?

Bishop Conway, of Ireland, offers the following helpful standards: "We might say driving with reasonable care means driving with that care which the average prudent driver would use in the same circumstances; or that it means the avoidance of anything which the average reasonable man would regard as taking an undue risk, assuming that he knew all the circumstances and was competent to assess them.... More concretely, perhaps, we might say that it means driving in such a manner that, if an accident were to occur, a jury of reasonable men, fully informed of the facts, would not find the driver guilty of even contributory negligence."

It must be insisted upon, moreover, that driving with reasonable care means more than driving with that care which would be sufficient *if* everyone else drove with reasonable care. In other words, the driver must leave a margin of safety for unforeseen circumstances. In this regard Pope Pius XII said: "Drivers must be careful of their own vigilance and their ability to avoid accidents; but they must further maintain a just margin of safety, if they wish to avoid imprudences and obviate unforeseeable difficulties." One rainy day in Minneapolis, a cab driver expressed this idea very clearly: "I drive slow in weather like this, Father. I'm a good driver myself; been driving for 35 years. I know what I'm gonna do, but I don't always know what the other guy's gonna do."

Some Particular Applications

I am sure that many readers feel that these general norms are too vague. "Can't you tell us our obligations in more concrete terms? This I shall now try to do. I want to stress the point, however, that it is very difficult to make an absolute statement about the morality of a fictional case. When I speak of "grave sin" in the following examples, I am speaking of *objectively* grave sin. Whether or not a particular individual commits a sin depends on other factors, such as knowledge and consent. Thus, we say that it is objectively a grave sin to kill one's father. Just the other day a father and son were hunting. The boy shot at a moving object which he honestly thought

was a deer, the boy killed his own father. Subjectively, before God, he did not commit a grave sin. A last reminder is this: in the following cases we are talking about *ordinary* circumstances. In extraordinary circumstances, for example if a man were rushing his wife to a hospital, many of the things we say would no longer apply.

1. *The Driver*: Before attempting to drive a car, a man must *know how* to drive and be able, here and now, to drive. He must know the mechanics of driving and have the physical and emotional ability to handle a car. While it is true that driving has been made easier in recent years, it is also true that it still requires a certain theoretical, practical experience, reasonably good reflexes, satisfactory vision and ability to concentrate. Therefore, if a completely inexperienced driver gets on a crowded highway, he is acting imprudently and will be responsible for any bad effects from his imprudence. (Of course, everybody has to start somewhere; but a crowded highway is no place for practice.)

If Mr. Brown realizes that his vision is quite defective, especially on overcast days, but in spite of this knowledge continues to drive, his conduct can only be labeled negligent.

Tiredness is a very natural thing; nobody will blame a driver for getting tired; but, apart from exceptional circumstances, it is imprudent to continue driving under the burden of heavy eyelids. Probably every driver has heard warnings about pulling over to the side of the road, drinking coffee ect., when he finds himself getting drowsy; but how many drivers heed this advice?

If a person suffers from illness such as epilepsy and knows from experience that a seizure may come up on him suddenly at any time, it would certainly be imprudent for that person to engage in long journeys by car.

In this regard, a very strong word must be said about people who drive while under the influence of alcohol. It is reliably estimated that the "had-been-drinking" driver is involved in more than half of all our traffic deaths today. Too many people pay little attention to such a statement. They think of "drunken drivers" and naturally they never really get drunk. The point is, of course, that it is not a staggering and incoherent drunk who is involved in most traffic accidents of this type, but the respectable social drinker. His reactions may not be decidedly bad, but he will have trouble making the quick decision and may even show a kind of "what's the difference" attitude. It would be unwise to think that because such people have committed only a venial sin against the virtue of temperance, they could never commit more than a venial sin while driving a car in that condition. We do not hesitate to say that one who has notably dulled or diminished his reflexes by drinking, would ordinarily commit a grave sin by driving a car in that condition. It is too bad that one must feel apologetic about saying, "No, thanks, I'm driving!" But it is still the most prudent and responsible thing to say.

2. *The Car*. Before driving a car on a public road, the driver must

---

The teacher: "What is conscience?"

A boy: "Conscience is that what makes me tell my father what I did before my sister does."

take resonable care that the car is in serviceable condition. It should be clear that if Mr. Smith drives his car when he knows the brakes are practically useless, he would be seriously endangering the life and property of his neighbors and himself. The same would have to be said of the driver who takes to the highway with quite defective tires. Not all blowouts can be avoided; but to start out with defective tires is unnecessary imprudence.

3. *Reckless Driving.* Reckless driving is quite generally described in terms such as these: "Driving any vehicle on a highway carelessly and heedlessly in wilful or wanton disregard of the rights and safety of others or without due caution and circumspection and at a speed or in a manner so as to endanger any person or property." The driver who removes his eyes from the road for a prolonged period of time, whether to admire the secretary or to gaze into his girl friend's eyes, or to read a road map, very probably fits into this category. The shoe also fits drivers who pass in forbidden zones or drive at excessive speeds. There is only one moral judgment possible in this case: a person who drives recklessly is guilty of a serious violation of the law of God.

4. *Speeding.* Although speeding is usually included in the idea of reckless driving, special attention should be given to it. When is speed exaggerated? It is obviously impossible to give a mathematical answer to this question. But this matter is certain: when speeding is so excessive or done in such circumstances as to endanger the life and property of others, it is a violation of God's natural law. This is true, as we shall see below, even if no accident results. The positive moral principle here is that one must maintain a speed which will allow him at all times to be master of the car.

We do not say that it is always seriously wrong to go faster than the stated speed limit, for example, to travel 60 miles an hour in a 50 mile zone, as long as there is no danger to the life and property of others. But even here one is breaking a civil law in a slight degree; to do this without any reason is hardly commendable.

There are times when the observance of the written speed limit is obligatory if serious danger is to be avoided. I am thinking now of school zones and playground zones. The speed limit for such zones is usually about 15 miles per hour. The purpose of this law is that the driver may be in a position to stop his car at any given moment. There is always a danger that an unheeding child may dart into the street. If the driver is driving at such a speed that he cannot almost immediately stop his car, he is running a serious and proximate risk of running over a child. It seems then that Christian prudence obliges drivers to adhere as closely as possible to such speed limits even though they may think no children are around.

5. *Stop Signs.* Is it a sinful act to go through red lights or other stop signs without making the required stop? From all that we have said so far, it should be clear that such conduct would be gravely sinful if it endangered the life and property of others. There are many examples when this would definitely be true. The same principle would apply to "jumping the light." This has caused many accidents that could have been avoided.

Just the other day a person asked me if it would be seriously wrong to go through a stop sign on a deserted highway at three o'clock in the morning — "when you're sure there's no one around. "The first question would be, "Are you sure?" How sure? If you are sure, there would not be any serious violation of the fifth or seventh commandments. But there are very probably venial sins involved. After all, what meaning would traffic laws possess if every one were free to judge on his own according to his personal convenience whether or not he will keep this or that law? Traffic laws are made for the benefit of all, not for the convenience of the individual. The best advice we can give a real Christian is: don't draw lines, don't pick and choose traffic laws. The person who obeys the civil laws as well as possible, will probably have little difficulty obeying the law of God.

An angry officer at the speaking tube yelled to one of the men below on the deck: "Is there an idiot at the end of this tube?" "Not at this end captain," came the calm reply.

"But There Wasn't Any Accident . . . !"

Attention must be called to a very important principle, one that is widely disregarded. The principle is that a person who is guilty of serious negligence or imprudence in driving is objectively guilty of grave sin whether any accident results or not. We have already pointed out that every driver has a moral duty to drive with reasonable care. To neglect this moral duty is sinful. The moral qualifications of our human actions does not depend principally on whether or not the effect actually takes place; it depends primarily on the disposition of our will. Trigger-happy Jake who fires a shot into a crowd does not escape grave moral guilt just because no one was hit. If we, by our culpable imprudence, place an act that of its nature endangers the life, bodily integrity or material possessions of ourselves or others, we are already guilty of sin—even though, by some "good luck" nothing actually happens. This p r i n c i p l e runs all through the cases I outlined above.

Restitution

It stands to reason, however, that if an accident does occur because of our culpable negligence, imprudence or carelessness, and grave injury is done to the person or property of another, the driver is bound in conscience to make good the damage caused in so far as that is possible. This obligation extends to the medical expenses incurred, loss of income to the injured party, repair of his property and other similar things. This moral obligation exists prior to and independent of any civil laws on the matter. The hit-and-run driver who tries to dodge his responsibility and his obligation of repairing damages is obviously guilty of flagrant injustice.

Even when an accident is completely guiltless on our part, we should be willing to undergo and accept the various and complicated procedures and effects required by law.

Christian Charity

Up to this point I have dwelt on many negative aspects of morality. I have stressed especially violations of the virtue of justice and the serious moral faults involved in driving a car without reasonable care. But no one realizes better than I that this is not enough. Just as in all other situations of life, our moral conduct in driving a car

must be ruled not only by rigorous justice, but by the queen of the virtues, Christian charity.

How many accidents have been caused because one driver refused a simple courtesy to another? Because one driver insisted on "his rights?" It is said that a man drives as he lives. But it is remarkable that one sees so many otherwise perfect ladies and gentlemen take on a grim determination and become violently aggressive once they get behind the wheel. It is not uncommon to see statues of our Lady prominently displayed in cars of Catholics; but the language heard when another driver takes the least advantage shows that the Catholic driver doesn't realize the statue is there. So a few minutes of time are gained by insisting on one's "rights." Is it worth the loss of patience, the bitter and sarcastic words, the lessening of Christ-likeness in one's life? It is a question to think about.

It is also worth thinking about the startling doctrine of the Mystical Body of Christ. It is said that the beggar who comes to your door is "Christ asking for food;" the patient in pain on a hospital bed is "Christ in agony." Can it be said that in the other drivers on the road we meet Christ on the highway? Keeping the traffic laws, showing kindness and courtesy . . . what better way can we think of to respect Christ in our daily lives?

Concluding remarks

In this article I have appealed to your conscience. But it was not my intention to awaken scruples about past actions. I have not tried to determine your personal guilt, or anyone else's. I realize fully that many conscientious people break serious traffic laws utterly oblivious to the sinfulness of their action. It has simply never occurred to them that moral principles apply to driving a car. In such a state of mind they were not guilty of sin. But it is time that all of us wake up, as Pope Pius XII said, to our "moral responsibililties before society and God Himself."

Lastly, I encourage all readers to do two things: 1. To include the violation of traffic laws as well as other moral faults connected with driving (for example, imprudence) in their examination of conscience and confession. People who will conscientiously confess a mild impatience with their children may regularly neglect to confess a much more serious impatience committed while driving. 2. To say a prayer from time to time for their own safety and for the safety of others on the road.

Some families have the excellent practice of saying a brief prayer before every sizeable journey. I know people who use the "waiting time" at a red light to ask almighty God to bless and protect all on the highway. It is also a good practice to say a special prayer for all those involved in any accident that we might by chance come upon. Thus, without any neurotic fear, without any callous carelessness, we will be trying to sanctify all our actions, including driving our car.

(*The Liguorian*)

RESPONSIBLE PARENTHOOD

by
M. Schudlo, C.Ss.R.

Controversy over birth control is spreading from one country to another, revealing wide differences among religious leaders. Some of them approve of it and some reject it in principle. The whole problem revolves around the question of overpopulation.

Is it true that there are too many people in this world? Is our earth overpopulated to such a degree that the growth of peoples must be artificially stopped or face the danger of starvation in the next century or so?

Absolutely speaking, our earth is not overpopulated. According to estimates of good and conscientious economists earth, if fully utilized, could support anywhere between 10 and 20, or even more, times the present population.

At present, however, in some areas the population is too big to be supported by its country because of the lack of facilities, schools and disorganization.

Should such a case occur, what must Catholics think and how should they act under such conditions? What answer should they give to their inquiring neighbors?

The Catholic Church from time immemorial has stood for responsibility in the use of all of God's creation. The whole world, material wealth, the land, the forests, the mines and other resources were made to be used by man for the glory of his Maker. He should use and enjoy them, while he gives hearty thanks to his Maker for them. God wants that man use His goods reasonably, that is, according to his mind and conscience. No one, for instance, can stuff himself with food in such a quantity as to be sick.

The same rule applies to the use of the reproductive faculties. If a man does not use these faculties responsibly and if he enters into marriage without due concern for the future, he is not acting like a man, that is, in a rational manner.

This, however, does not mean that the Church approves of or promotes "planned parenthood", as the term is used today because it carries various methods which the Church cannot accept for they are opposed to the natural law proclaimed by the Bible.

The Church instead accepts responsible parenthood which means that people should not rush into marriage prematurely and without insight and foresight as to the mean-

ing of this august Sacrament.

It's also obvious that God did not give man sex as a plaything with no serious responsibility. Marriage is one of the most important institutions made by God. Its purpose lies in the continuation of the human race. Man must use this faculty with a sense of responsibililty so as not to harm himself, his family or the human race.

There are three methods for regulating the number of offspring sanctioned by the Church.

The first is a delayed marriage. The second is continence within marriage for a protracted period in order to space children more effectively. And the third is periodic continence or use of the sterile period during the woman's monthly cycle. Where there are serious reasons present, the Church sanctions the third method for short or long periods, and therefore it is perfectly all right to use this latter method. This reasonable method should not be confused with "artificial contraception" advocated by those who care little about Christ and His teachings, although they may call themselves "His followers" or even ministers.

The Church will never come to terms with artificial birth control because she holds that the sexual faculty of man is ordered to reproduction: *God created man to His own image... Male and female He created them. And God blessed them, saying 'Increase and multiply!"*

It does not mean that procreation is the only purpose of marriage. Help and remedy against concupiscence are also involved. Adam needed help in paradise, *but there was no helper like himself,* the Bible says. *Then the Lord God cast a deep sleep upon Adam, and when he was fast asleep, then took one of his ribs and filled up the flesh for it. And the Lord God built the rib which He took from Adam into a woman. And He brought her to Adam. And Adam said: 'This now is bone of my bones and flesh of my flesh. She shall be called woman because she was taken out of man.* (Gen. 2, 20-23).

Humans need human companionship. Nothing in this world, with the exception of God alone, can make a worth-while substitute for the need of this companionship which marriage alone can provide for both man and woman, which in the end was provided by God Himself to the head of human race, Adam.

As far as the remedy for concupicence is concerned St. Paul has this to say to both husband and wife: "The wife has no right over her body. That right belongs to her husband. The husband has also no right over his own body. That right belongs to his wife. Of this right do not deprive each other, except perhaps temporarily by mutual consent, that you may be free for prayer. Then resume your common life, lest in case of lack of self-control Satan tempt you." (I Cor. 7, 4-6).

Of course, the primary purpose is always procreation of children. It does not mean, however, that a couple must have all the children it can bring into this world. Not at all! Neither does it mean that one may place a positive block of any kind — mechanical, chemical or physical — that would make it impossible for nature to follow its natural course when marriage rights are exercised by the partners. If marriage partners practice periodic continence, they do not introduce any block to conception. No one is forced to get married, or once married, to use his marriage rights. There were some saintly couples in the history of the Church which, though married, continued to live as virgins. Such secondary ends as fostering of love, allying of sexual desire, etc., can fortunately be pursued legitimately under periodic continence. The Church of Christ is not rigorist or puritanical. All she does is to tell her spiritual children — which embrace all nations of the world (Mt. 28, 19) that marriage must be used according to the will and plan of Him Who instituted it, that is, God. Such is the real concept of responsible parenthood.

The Church aproves it as it is clear from the statement made by the late Pius XII in 1951 on the occasion of the address to midwives and later on to the Congress for the Family Front. In his speeches the Holy Father discussed parenthood in our day and childbearing specifically concerning the legitimacy of periodic continence. At the same time he indicated the reasons whereby this method is valid morally, if exercised for the good of the family or society.

SAINT JOSAPHAT'S LAST WORDS

After the first blows that the enemies of the Union inflicted to St. Josaphat Kuntsevych the Holy Martyr covered with blood fell to the ground. The attackers thought that he was dead. While they were beating his servants the Saint lifted his head streaming with blood and turned his eyes full of blood heavenward and raised one hand trying to bless the murderers for the last time. A weak voice was heard from his dying heart: "O my God!"

The murderers heard this sigh and saw his raised hand to bless them. "He is still alive!", they shouted and springing to the bleeding Hero shot him twice through the head.

St. Josaphat uttered three times "O Blessed Trinity" and gave up his soul to God as a sublime holocaust for the salvation of Ukraine and her people.

FANTASY OR NOT?

Scientists are working on the energy which will carry the spaceships at a speed of more than 2,000,000 miles per hour.

This is the ionized gas. Scientists have already accelerated samples of ionized gas to speeds of more than 300,000 miles per hour in their experiments aimed at training the hydrogen bomb for peaceful use.

As a propulsion motor for spaceships it can push them into outer space at a speed of more than 2 million miles per hour... it's possible... Let's wait and see....

Our atomic age is like a knife: in the hands of a surgeon it can save a life; in the hands of an assassin it can take one. But to blame the knife is ridiculous.

It just doesn't make sense that God created the earth and peopled it only to destroy it. Nor do I believe that He wanted to make it so ideal that we would have nothing to do. He has always put challenges before us, compelling us to use our brain and brawn. He makes some lands fertile, others arid. He hides coal and oil deep in the rocks, and fish in the sea. He makes the electron and atom infinitesimal, and the radio wave invisible.

Hans Christian Oersted once said: "The universe is a manifestation of an Infinite Reason, and the laws of Nature are the thoughts of God.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Should the Church 'stick' to the Gospel and leave social and political problems to laymen?

The Church of Christ is the official teacher of faith and morality, as our Lord commanded her to be to all mankind. "Go and make all nations My disciples... and teach them to observe the Commandments I have given you." (Mt. 28, 19-20).

Since the main office of the Church consists in saving souls, she cannot directly interfere with the worldly issues of mankind. This right belongs to the earthly rulers of the peoples. But she must give spiritual guidance to those who guide the peoples because politics must be based upon Christian morals. Thus she must interfere whenever the law of God is violated, for instance in modern misinterpretation of marriage, birth-control, artificial and forceful segregation of races, false and immoral propaganda in business, etc., because "religion and morality are the indispensable suports of freedom." (G. Washington).

It must be stated that in purely political matters which have no connection with violation of the law of God, the Church has no right to interfere because our Lord made clear distinction between the political kingdoms of this world and the government of His Church.

True freedom can exist in a country only where its citizens generally accept the maxims of the Gospel as a rule for their conduct. Where Christian faith is persecuted and suppresed, tyranny must necessarily take its place, as it is but too clear from the example of the Soviet atheistic Russia.

2. I am 20 years old and engaged. Is there anything wrong when my boy friend kisses me before saying 'good night' after a dance or occasional outing?

If there is nothing else except a reverent and restrained kiss as an expression of love, there is nothing wrong in itself. Such things are permitted between engaged couples that intend to get married within a reasonable time, for instance six months or a year, at the most.

Nevertheless, such a thing is wrong and forbidden if it arouses sexual commotions in the boy or in both partners. This prolonged and passionate kisses are forbidden because they excite sinful commotions and desires.

Affectionate kisses can easily turn into passionate, for instance, when the couple is alone and more or less in the dark. Protracted kisses must be avoided because they lead to impure commotions, touches and actions.

3. In reading my newspaper I ran across the word 'Menorah.' What is it?

Menorah is a gold brass Jewish candelabrum with seven branches. It is a common symbol of Judaism. It is found in all synagogues. It was also in the temple of Jerusalem at the entrance to the Holy of Holies, signifying God's presence in the sanctuary.

4. Does a Ukrainian Catholic commit a sin when he leaves his Eastern Rite without any reason? I know such a man.

He certainly does because he violates the law of the Church which says: "Nobody is allowed without special permission from the Apostolic See to go over to another Rite." (Can. 98, 3).

Unfortunately, some Ukrainian young men and women left our Church and Rite. Who is to blame for their defection? Parents and teachers. If these men and women knew their Rite and loved it, as they should, they would never had exchanged it for another.

Parents and teachers of our schools must see to it that their children and pupils come to know their Rite and serve God in it.

5. When must Ukrainian Catholic children start fasting?

We have no "fast" in our Rite. Fasting means total abstinence from food and drink for a certain period of time. We do not have such times any more. The Church used to have them in the early centuries. Our people practised such fasting in Ukraine, when they abstained from all kinds of food on the days prescribed.

Now we have abstinence only, which means that every Catholic of our Rite seven years and over, must abstain from flesh meat on certain days of the year. Friday is the usual day of abstinence because on Friday our Lord died for our sins.

It is a mortal sin to eat meat on Fridays, except the Compact Weeks or Zahalnytsias. There is no sin, however, if a person eats meat, forgetting it is Friday. Of course, such a person does not have to confess it, because he did not commit a sin.

6. My son who is a Catholic has married a Protestant girl. They were married by a priest. They have had their children baptized in the Catholic Church and are bringing them up as Catholics. This lady, my daughter-in-law, would like to know if she should die, could she be buried in a Catholic cemetery?

This is a matter of discipline and not of doctrine, and so you will find different rulings in the various dioceses. Not knowing what the ruling, if any, in your diocese is, I am unable to give a final answer to your inquiry. Speak with your pastor on this point. I feel quite certain, however, that your daughter-in-law may be buried along with the other members of the family in a common family plot, even if this is in the Catholic cemetery. Since she shows such a healthy attitude, why not make it possible for her to read more about the Catholic faith? Why not accompany her to see the priest? It seems that in this case she should be encouraged to seek more knowledge about the Catholic religion. Her favorable attitude will no doubt gain other graces for her and she may well have embraced the Catholic faith before the Angel of Death calls her.

"Did you mail the letters I gave you?"
Yes'm, at the post office. But I noticed that you put the four-cent stamp on the foreign letter, and the five-cent stamp on the city letter. Oh my, what a terrible mistake!"
But I fixed it all right Mis' Johnson; I jus' changed the addresses on the envelopes."

DID CHRIST LAUGH?

by
John M. Kreuzer, C.Ss.R.

IT MAY WELL be a mistake to take Christ too seriously. Just as it is a mistake to take art too seriously — or education, or dieting or even ping-pong. For although Christ was serious, He could not have been excessively so, or else the playful mites of humanity, known as children, would not have swarmed all over Him.

Anyone who butterflies haphazardly among the leaves of Scriptural commentaries (and most of us are such flightly creatures) will rapidly find himself wearied and worn by a ponderous and even pompous seriousness. If Christ had not even a touch of humor about Him, He could hardly have been human — and certainly not divine. For the God Who made the little bundles of fun and fur that we call puppies could not have been doggedly and drearily serious about all He did. He Who dreamed up and created the odd and awkward clown, known as the kangaroo, could hardly have gone through life without cracking a joke. If Christ was a pleasant person, He must at least have occasionally indulged in a pleasantry.

Might it not be suggested that Christ possibly smiled when He put mud on a blind man's eyes so that the man might see? There's nothing like mud to clear things up. The man who couldn't speak must surely have been left momentarily speechless when Christ spat into his mouth to loosen his tongue. It was the laughter of ridicule that Christ provoked when He asserted that a little, dead girl was only sleeping; but we know who had the last laugh when she awoke.

The cemetery garden must surely have been blessed with silver laughter when Mary Magdalen mistook God for a gardner. St. Peter's mouth must have gaped like a fish's the day he fished the "coin of tribute" out of a fish's mouth.

Who could walk on water without feeling a ripple of merriment? Or play the invisible man without experiencing some of the thrill of a game of hide and seek? Who could change water into wine without tasting at least a sip of good humor? Or tell a man with a withered hand to hold it out and then not shake it with a smile?

What a failure it is not to see the humor in the Man who was called a dirty Samaritan, after He had told a story that now makes it almost impossible to speak of a Samaritan without calling him good. The Pharisees would have it believed that Christ was as vile as the publicans with whom He took lunch; so He chose a publican as the hero of His parable on prayer.

To see a man trying to swallow a camel is even less comic than to see him trying to pull a beam of timber out of his eye.

None but a man with a sense of humor would ride an ass in a parade, and still insist that if the people did not sing out His royalty then the very stones would rumble and thunder out His name. And was it not a touch of subtle whimsy to play dumb when they clothed Him in the costume of a fool?

Was there no humor in the action of Christ when, to defend a defenseless adultress, He said: "Let him who is without sin cast the first stone," and then (and He was the only one to qualify) reached down and with the little stones called sand began to lambaste those about Him so tellingly that they slunk off like beaten dogs?

Even on the cross, what a mighty laughter must not have rocked His spirit! His enemies, not satisfied with merely killing Him, wanted to butcher Him in such a way that His very memory would rot. So they had Him crucified. A despicable death. A slave's death. Yet all the while He knew how down through the centuries the cross would become so noble, so splendid and sacred that men would kneel to it and women would wear it as a golden jewel mounted over the tender Calvary of their hearts.

Now might it not be advisable for those who do the serious job of writing commentaries on the Gospels not to take their subject too seriously? Each morning before they sit down to work let them spend five minutes perusing a joke book. They might just miss a correct interpretation or two, should they take Christ too seriously.

One case may be to the point: the time Christ went to a party. A wedding party. If at any time we might

FORMULA FOR A HAPPY MARRIAGE

Nothing that God ever does is the result of mere chance. Everything is divinely planned, down to the minutest detail. Christ's presence, therefore, at the marriage in Cana of Galilee was not accidental but preordained from all eternity. That Cana was chosen for two great miracles, the first in tribute to conjugal love, and the second in tribute to paternal love, removes all doubt as to its being anything but a place of God's special predilection and providence.

It was no mere accidental coincidence that Christ, who came to redeem a world plunged into the depths of sin and degradation by the reckless action of the first man and his wife, should perform His first miracle for another man and his wife. In doing so Christ wished to demonstrate to all men that the ultimate success of the work of redemption of mankind would rest with the family unit as such.

Every Christian where Christ and His Blessed Mother are honored guests —not just for the ceremony but every hour of every day the union exists —will provide eternal merit and terrestrial joy.

Cana must always be the measuring rod for successful Christian marriage. Christ and His Blessed Mother must be invited guests, and as at Cana, their help must be sought through family prayer and the sacraments, and our Lord's commands and counsels faithfully observed: "whatever He shall say to you, do you" (John 2:5).

expect Him to be speaking in high good humor it would be at a party.

When His mother, full of calm and kind concern, pointed out to Him that the wine had vanished, Christ said lightly: "Woman, what is that to Me and to you. My hour is not yet come." Many a commentary (and long) has been written in an effort to soften up the word *woman* as though *woman* were not one of the sweetest and softest words kissed out from human lips. I know a man who calls his wife "Stinky." Yet to hear him say it would make any woman want to throw all her deodorants out the window. Possibly when Christ said, "Woman," the angels secretly wished they could exchange their wings for hair brushes and a mania for hats.

If He were in a gay and gallant mood when He said, "What is that to Me and to you?" — could Christ not have been making a little pleasantry that might be translated thus: "Woman of all women, why fret and fuss? You and I have surely had enough to drink. And what need is there for wine when you are here? Surely we two can get along without any more. It's not very good wine anyway."

"My hour is not yet come." Would it be blasphemous to hint that perhaps a happy God might mean something like this: "Do let us enjoy ourselves a bit longer. Let's not rush things. I'll have to leave you and go to work soon enough. And as soon as I work a miracle we'll have more callers than the man who invented a better mouse trap. Besides, the wine merchants won't like it."

This flippant commentary is exaggerated, of course. Is is a feeble attempt to push the pendulum too far the other way in the even more feeble hope of achieving some balance.

Still it must be admitted that only a person with a high sense of humor could have begun a sermon with these amazing words: "Happy are the poor (who don't really care if they are rich or not). Happy are the meek (who can take it on the cheek or chin, even if it's doubled). Happy are those who mourn (they make rainbows). Happy are those who hunger and thirst (not so much for hamburgers as for holiness). Happy are the merciful (and forgive the maniac who put arsenic in the tea!). Happy are the clean of heart (who believe there are things more thrilling than petting in the park). Happy are the peacemakers (who can walk between two fast guns). Happy are those who are persecuted and reviled and slandered. Let them rejoice and be glad (for nothing brings out a rich sense of humor like being thrown to the lions, as long as it's true that the mouths of a lion can be the gate of heaven).

Happy and full of good humor, too, must have been the man who could walk through a locked door and say to a doubting Thomas: "Come, put your fingers into the scars of my hands." Obviously it must have tickled Him to have Thomas do just that. And who will say that Christ could be tickled and still not laugh merrily?

Father: "Mike, what's wrong with you? You're always at the bottom of the class."

Son: "Dad, it shouldn't make any difference. They teach the same things at both ends."

"ROMANCE"

by
Margaret Serena

DO YOU REMEMBER the first time you heard him say "I love you?" I don't. He was bashful in those days so he went away to another town and wrote it to me; and all my girlish dreams of a romantic setting with moonlight and roses, with sweet violins throbbing in the background went right down the drain. It was the first hint of the Great Disillusionment.

But all that came later. First I was a lacey little bride with my eyes full of tears. My trousseau was filled with dainty whatnots, delicate embroidered linens and fancy aprons that wouldn't stand up to anything stronger than washing up the cups at afternoon tea. Marriage was delightful, the fairy story version come to life.

Though some things did not go according to the book. When I cooked him pretty things for dinner and served him daintily like the glamour women in the magazines, he eyed them with disfavour and told me of the soup his mother used to make.

Any time I wanted him to say romantic things like "I love you," he would say instead, "I think we will grow some spuds next year" or "these politicians make me sick."

My fairy story romance began to fade a little. It faded even more rapidly when I began to feel off colour, especially in the mornings. All my pretty frocks were hung away in a cupboard with the hope that the fashions would not change too soon. Then when I had lost all glamour, when I had forgotten all about the moonlight and roses, he would take me in his arms and say "I love you," in a voice that was so tender that it made me want to cry.

He brought me home from hospital one sunny afternoon and my fairy story grew bright and pretty again — for a week or so. Then I gave away my frilly aprons to a friend who was collecting for a trousseau and bought a rubber one that would keep me dry in the laundry.

The moonlight and roses went right away then. A new baby was expected while the first in my arms grew heavier and heavier. Soon I had a baby in each arm. The fairy tale romance was over. But the real, lasting romance of Christian marriage had come to stay.

Early in the morning he would get up to make tea for me while I fed my babies, and every cup of tea said "I love you." He minded them, though with an apprehensive eye,

while I went to Mass, and his smile of relief when I came home again said, " I need you." He came springing up the steps at evening and the sound of his feet said, "I want you."

When the children got whooping cough together he helped me to nurse them through the long weary nights and his eyes were compassionate when I grieved over my sick little babies. I found that the weariness fell away when we could look at each other across a rumpled cot and smile. "He's getting better," were words to sweeten the heart with thankfulness like the coolness of rain in summer, and the song of "I love you" took on a deeper, richer note because it had sounded through the sharing of troubled hours.

The years are turning like leaves in a story book; but how, I wonder, and when, I wonder did the moonlight and roses and the sound of violins come flooding at last from between the quiet pages?

Perhaps the angels know something about it.

Because, when the children kneel with us to say our evening Rosary their voices are full of muted music. The shaded lamp above bowed heads sheds a light like moonlight on eyes that are veiled in prayer. The shabby old green carpet in our living room blooms with Our Lady's own enchanted Roses.

Because the children go to Mass with us now and our hearts make music together before the Lord. The moon like a silver boat rocks beneath the feet of God's Mother smiling down on us kneeling all in a row. Health and happiness have put roses on our children's cheeks.

Because Home is a word that holds in its heart all the music that was ever written. The light that glows from its windows is the Light that shines in the darkness. The blossom that floods it with fragrance is the exquisite Mystical Rose.

Because "I love you" is something to be told not on a romantic sigh that dies on the winds of the world, but sweetly and clearly at the Feet of Christ and His Mother. It is a song that grows deeper and more poignant as the years touch our heads with the first hint of silver, as the children grow straight and tall, as the roses of summer bloom and fade and bloom again. It is deepest and richest of all when it throbs out of the shadow of the Cross.

"I love you" is something for us to live. When we live it selflessly, cheerfully, completely, then it lifts two hearts into heaven and becomes one glad, clear, grateful song.

"We love You."

—*The Majellan*

John Noble testifies that several Ukrainian prisoners in the Siberian slave-labor-camps asked him: "In whom do you believe?" Since he knew no Ukrainian, one of them took a scrap of paper and drew two symbols on it, a cross and a Buddah. —He pointed to the cross and they were pleased; one of the men made a sign of the cross on himself.

Reader: "So you made all these jokes yourself?"
Editor: "Yep — out of my head."
Reader: "You must be."

MY TEEN-AGE PROBLEM

by
M. Schudlo, C.Ss.R.

I am 17 years of age and I am planning to marry a girl of 21 who is of German descent and is still living in Germany. She is a Protestant. But she says that she loves God very much. I want to marry her because she is very poor and has to work very hard for her living. I am a Ukrainian Catholic. Would it be wrong for me to marry a Protestant girl?

A boy of 17 is too young to get married under ordinary conditions. Such conditions — I mean teen-age marriages — are usually unhappy, with a few exceptions, of course — because the couple is not prepared and duly trained to cope with the difficult tasks of daily life.

You say that the girl is 21 years of age, and you — 17. It would be much better if it were the other way around. As a rule, no one would advise such a marriage. The age is not the most important factor in any marriage, although it is important enough to be taken into consideration.

The girl is of German descent and is still living in Germany. How do you know this girl? By mail, perhaps? Is such scanty knowledge enough for marriage? We do not think so.

You say that she is poor and works very hard for her living. Are you marrying her out of pity? Pitying a person is not enough to marry her. A pitied person can easily become a "despised" person when troubles and difficulties arise.

Furthermore, you say that she is a Protestant, and you don't know what this means. You can find the answer in any good Cathechism. If she does not become a Catholic, the marriage would have to be a "mixed marriage", after she signs the required conditions for the dispensation. Then such a marriage could take place in the Catholic Church, although the Church — after innumerable cases involved in mixed marriages — discourages them. The general trend among the Catholics is "Marry your own!" If you are a reader of our magazine, you should know the reason. See the latest issue of the 'Redeemer's Voice' (Feb. 1960, pp. 57-59) and you will see the reason of this opposition. But this is only one of the many.

Considering all these factors, you would not be doing the right thing by marrying that poor, hard-working girl. Why don't you marry your own, and thus eliminate at least some problems, such as language, common heritage, Rite, church services, traditions, etc.

It's easy to get into trouble. Marriage is a life-time contract which death alone can break and set you free to look for another partner. Why should you complicate the matter by marrying a person who practically has nothing in common with you, except that she is a human being and a Christian of a different religion.

Wherefore we advise you: "Follow your reason, not your feelings, and the teachings of your Church concerning mixed marriages, and you will not be sorry later on . Do it and you'll be much happier in the life to come!

Whenever you see a Catholic Priest,

Think of Our Lord Jesus Christ

by
Theo. Bleech

TOO OFTEN WE, CATHOLICS, take our priests for granted. The bishop has assigned him to a charge and so he's taking care of a job. But, dear reader, our heroic priests are more than mere professionals; they are Christ's representatives, they speak for Him at the altar and in our communities. They are other Christs! They have undergone an expensive, rigorous and thorough twelve-year training period in the little Nazareths of our great Catholic seminaries and schools. They are enthusiastic students of the queen of sciences — Theology. Their culture and education is second to none. They are humbly aware of the Infinite Almighty they serve with their own finite ability and capacity. They know that only one Master can be served, that they cannot please everybody. Nevertheless, they strive and pray to do the will of Him Who sent them to us.

How many people recognized Christ when He trudged this earth, especially on his agonizing way to Calvary when He was spat upon, cruelly disfigured, scorned, belittled, mocked and maligned? How many saw in this distorted, tortured body our God, Savior and All? How many recognized God in this second Person of the Blessed Trinity? How many perceived Divinity when He was weary or when He wrought His many miracles and gave us the grand message of truth and salvation?

When our indefatigable priests stand at the altar, bringing God from His Heaven into the chalice as His Divine blood and onto the diskos as His Divine flesh, do you perceive Christ. When the priest sits in the confessional in the stifling odor emitted from human mouths and the endless ugly sins that he is forced to hear and absolve for many exhausting hours at a time, do you see Christ? Out of his great love for Christ you will not hear him complain because he does it for Christ over and over. When the priest is maligned and belittled and dragged through the slime of gossip, accepting all in silence for Him, do you see Christ crucified, Christ mocked, Christ scorned all over again?

See not the physical man that is, see Christ the living God Who walks with the priest in our churches, in our homes and in our lives.

Whenever the reputation or character of a priest is slandered do we add to the filth or do we defend him or say nothing rather than crucify Christ again by besmirching His minister and servant?

The priest is our Spiritual Father. The welfare of every soul in the parish is his heavy responsibility. From the cradle to the grave he worries and prays for the salvation of your soul. For the straying sheep of the parish he prays and waits all hours of the day and night for their return to the Father's house.

Through his human frailty he sees your needs. To our human eyes and way of looking at things it may seem that he should do it our way. Be not worried, Christ chose him and He will make sure His message gets through the inadequacy that is the human make up of our devoted priests. Christ often picks those whom the worldly-wise consider weak and fragile in order to confound the strong and teach the proud. Frail humans are the vessels of God's truth but God is yet the Guiding Hand of mortal men who carry His salvation to us with all the drama and passion of human inadequacy.

Please, if nothing good can be said about your priest, then, say nothing. Let Christ judge him and rebuke him.

If you believe and can see Christ in our tabernacles then see the Christ that is in our priests in spite of their frailty and humanity. If you see Christ in our priests then greet them and treat them with reverence and respect. If you believe that Christ is with our priests then thank them for their many prayers and blessings, especially after Confession. Show the priest that you are grateful by your "Thank you, Father!"

Defend your priest no matter how maligned he may be because he is a man of God. He is the guardian of our souls, the distress signal at times of peril to our souls. When persecutions come he is the first to go for Christ and you to the Calvary of victory.

If you want a wonderful guest for dinner, invite your pastor. He will appreciate it. If he cannot accept your kindness, your wonderful gesture will speak eloquently of your benevolence and he will be heartened. Keep your priests high on the list in your social notebook. Ask him for a ride occasionally. I am sure your trip will prove a blessing.

Not too long ago we invited our priest for a relaxing ride through the countryside and around the lake. Our conversation touched upon many interesting subjects but one in particular stands out. We asked him about his trip to Lourdes and Fatima. He related to us the many interesting details and events that occurred during these trips, including a special audience with the Holy Father.

On his way to Fatima, Father was in the midst of a group of people in a bus who were also making the pilgrimage. Among them were some Ukrainian Catholics. These people were very happy that Father was among them because now they would be able to hear Mass. When the bus arrived at the shrine Father asked the people to go ahead, that he would meet them later. You see, Father had a heart condition and he was not allowed to ascend stairs and the altar to this particular shrine was at the top of fifty stairs. How will this difficulty be resolved, Father pondered. Without further hesitation he turned to the Mother of God: "Mother, these people wish to hear Mass. If you want me to say this Mass for you and your Son, then help me up these stairs."

Without the slightest effort Fa-

ther ascended as though he were a young man. At home he could hardly climb two steps, let alone fifty, and here, the Mother of God virtually carried him to the altar. As this holy priest related this miraculous account tears filled his eyes and great peace and joy enveloped us.

This is the wonderful story we heard from our priest. I am glad that mother invited him for dinner and a ride. It brough us closer to our good priests and nearer to our God.

Pray for your priest. Pray for all priests. Pray for more priests. Speak well of your priests on all occasions, especially before children. Don't let gossip about your priests cross your threshold. God will bless you for it.

If you cannot see Christ in our priests, do you think you would recognize Him as He passes by among the hungry and abandoned? He said that the least thing you do in His name will have been done for Him. Just think! Even by giving a glass of water to one who is thirsty you have done it for Christ. How much more when you are aware of the Christ that is in our priests.

At Christ's birth, two classes of people came to Him, the poor shepherds who knew nothing and the wise men who knew they did not know everything. And so, also, our priests who know much and, yet, recognize that there is so much to learn from Him Who is the infinite source of all truth and knowledge.

Whenever you see a priest, think how great a sacrifice he made to be another Christ for us—to live among us in much loneliness for he left mother, father, sister, brother, friends and all the many things we cherish in life. If you should find it necessary to criticize him or hurt him or sully his good name, remember, he has no one to tell his troubles and sorrows to because he left all to follow Christ. He must confide all his woes and aches to Christ and Mary, without the comforting pat and ear of a loved one. If his shortcomings disturb you, and you think you must blame him or censure him, complain to Jesus and Mary.

This is the alter Christus, the other Christ, a father without sons or daughters of his own, yet the father of us all, all things to all people, comforter, consoler, confidant, defender and priest, not called by man, not called by the bishop, but chosen by Christ, the God of Abraham, the God of Moses, the God of the Old and New Testaments, our priest, the minister of the Sacred Host and vessels in the holy of holies, where angels fear to tread yet God chooses human hands to hold His very Flesh and Blood and walk in the holy places where the sacrifice of the Divine Liturgy, our God on a bloodless Calvary, is offered in the realization that he as priest is unworthy of such an august privilege.

A priest realizes more than anyone else his unworthiness and shortcomings towards his God.

Let us pray for him. Let our humility make us aware of whom we see in the priest.

While pompus individuals prate their virtues and berate their priest, he humbles himself before his God in the Host that he elevates, grovelling in the dust of humility and contrition.

Pray for him and, if need be because of human frailty, pray in spite of him.

When you see a priest, think of our Lord Jesus Christ.

Alter Christus, priest of God;
Alter Christus, in frailty shod;
All for Christ and Christ in all!
Keep him free from all that taints
Jesus, Mary and the Saints.

PENTECOST

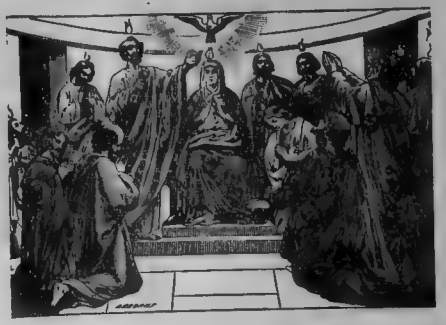

by
James J. Lynch, S.J.

ST. LUKE, IN THE SECOND CHAPTER of the Acts of the Apostles describes this event:

"When the days of Pentecost were drawing to a close, they were all together in one place. And suddenly there came a sound from heaven, as of a violent wind coming, and it filled the whole house where they were sitting. And there appeared to them parted tongues as of fire, which settled upon each of them. And they were filled with the Holy Spirit."

The Blessed Mother was the only one in the Cenacle who was not changed by the coming of the Holy Spirit. She received more grace, but not in a way that transformed her. She was already perfect in her understanding of the ways of God and in her apostleship through prayer.

All others were changed.

Before and After

The contrast between the Apostles before and after Pentecost is astounding. At the time of the Last Supper, they had spent three years with Our Lord; they had come to love Him, without understanding the principal things He was teaching them. When they sat down to table, "there arose also a dispute among them, which of them was reputed to be the greatest."

Peter drew back when Our Lord wanted to wash his feet. When Our Lord admonished him, he said, "Lord, not only my feet, but also my hands and my head." And again Our Lord corrected him.

Later, Simon Peter said to Him, "Lord, where art Thou going?" Jesus answered, "Where I am going thou canst not follow Me now, but thou shalt follow later." Peter said to Him, "Why can I not follow Thee now? I will lay my life for Thee." Jesus answered him, "Wilt thou lay down thy life for Me?

Amen, amen, I say to thee, the cock will not crow before thou dost deny Me thrice."

When Our Lord said, "Where I go you know, and the way you know," Thomas said to Him, "Lord, we do not know where Thou art going, and how can we know the way?" Jesus said to him, "I am the way, and the truth, and the life. No one comes to the Father but through Me. If you had known Me, you would also have known my Father. And henceforth you do know Him, and you have seen Him."

Philip said to Him, "Lord, show us the Father and it is enough for us." Jesus said to him, " Have I been so long a time with you, and you have not known Me? Philip, he who sees Me sees also the Father. How canst thou say, 'Show us the Father'?"

They didn't understand.

They fled when Our Lord was arrested. They hid in the Cenacle for fear of the Jews. They thought the death of Our Lord was the end of everything. They were ready to go back to fishing in the Lake of Galilee.

All of a sudden they understood everything, remembered everything He said, and were able to preach in such a way as to make thousands of converts.

In his first sermon, Peter explained difficult passages in the Old Testament.

The power of Pentecost is seen in the wisdom, courage and zeal of the Apostles. It was manifest in their miracles, in their preaching and in the way they accepted martyrdom.

It was also manifest in another way, a way in which all Christians can show forth the power of Pentecost in daily life—the way of joy.

When Peter left the Cenacle with the others and stood up in the midst of the throng to preach his first sermon, he began thus:

"Men of Judea and all you who dwell in Jerusalem, let this be known to you, and give ear to my words. These men are not drunk, as you suppose, for it is only the third hour of the day."

Merry Pentecost

Evidently some among the crowd thought them drunk, though it was only nine o'clock in the morning. How did the crowd get that impression? Probably because the effect of the Holy Spirit in them was comparable in some way to the effect of drinking liquor. Alcohol often induces a sense of joy, elation, a feeling that everything is wonderful, that everyone is a friend. The Apostles had that spirit and the crowd recognized it; but they attributed it to the wrong cause. It was not due to spirits, but to Holy Spirit.

Peter, in the midst of his discourse quotes David concerning Our Lord: "I saw the Lord before me always, because He is at my right hand, lest I be moved. This is why my heart has made merry and my tongue has rejoiced; moreover my flesh also will rest in hope, because Thou wilt not abandon my soul to hell, neither wilt Thou let thy Holy One see corruption. Thou hast made known to me the ways of life; Thou wilt make me full of mirth with thy countenance."

The Apostles did not stagger; they did not become maudlin; they were not irresponsible; the crowd did not laugh at them or feel pity and disgust; they wondered, and became interested: they were spellbound by Peter's discourse. Their hearts were touched and three thousand asked for Baptism.

Exultant Hearts

Thirty years later, when Peter wrote his first Epistle, he began with an exhortation to joy, giving the reason for Christian joy:

"Blessed be the God and Father of Our Lord Jesus Christ, who according to his great mercy has begotten us again through the resurrection of Jesus Christ from the dead unto a living hope, unto an incorruptible inheritance—undefiled and unfading, reserved for you in heaven. By the power of God you are guarded through faith for salvation, which is ready to be revealed in the last time. Over this you rejoice; though now for a while, if need be, you are made sorrowful by various trials, that the temper of your faith—more precious by far than gold which is tried by fire—may be found unto praise and glory and honor at the revelation of Jesus Christ. Him, though you have not seen, you love. In Him, though you do not see Him, yet believing, you exult with a joy unspeakable and triumphant; receiving, as the final issue of your faith, the salvation of your souls."

And in a later chapter: "Beloved, do not be startled at the trial by fire that is taking place among you to prove you, as if something strange were happening to you; but in as far as you are partakers of the sufferings of Christ, rejoice that you may also rejoice with exultation in the revelation of his glory. If you are upbraided for the name of Christ, blessed will you be; because the honor, the glory and the power of God and his Spirit rest upon you."

The Epistles of St. Paul are filled with exhortations to joy. He speaks of "peace and joy in the

Wife: Don't drive so fast, George."

George: "Why not?"

Wife: "That policeman on a motorcycle behind us can't get by."

The main problem of all troubles lies in that there are too many hydro-matic people who are easygoing and shiftless.

ONE APPLE A DAY...

Children who eat raw apples suffer only half the amount of tooth decay, a two-year study shows. In addition, they develop only one third as many gum disorders.

The apples appear to curb tooth decay and maintain good gums for two reasons: The fruit acid and the chewing of unpeeled apples remove food particles and stimulate the gum tissues.

When men do not know what they are talking about, it's usually women they are discussing.

Holy Ghost." "May the God of hope fill you with all joy!" "I exceedingly abound with joy." "The fruit of the spirit is . . . joy." "You are all partakers of my joy."

To the Ephesians he says: "Do not be drunk with wine, for in that is debauchery; but be filled with the Spirit, speaking to one another in psalms and hymns and spiritual songs, singing and making melody in your hearts."

And to the Philippians: "Rejoice in the Lord always; again I say, rejoice!" The whole Epistle to the Philippians is a canticle of joy.

And St. James, at the beginning of his Epistle, says: "Esteem it all joy, my brethren, when you fall into various trials."

Can we have such a spirit of joy in our daily lives? We are called to it by the grace of the Holy Spirit.

The Apostles had their difficulties, their disappointments, their disagreements. They endured poverty and hardship, shipwreck and scourgings, slanders and imprisonment; they died as martyrs. Their joy increased through it all.

There was something within them that sustained them, that triumphed over every external circumstance, that flooded them with a sense of exultation. It was manifest in what they said, in the way they said it, in the way they felt and in the way they looked. The crowd could tell it.

And each individual can tell whether or not he has that spirit within himself. If he hasn't, he will blame God, or the government, or his employer, or his wife, or his children, or his neighbor, or all of them together. He will not point his finger at himself and say, "Thou art the man!"

God wants us to have joy of heart. That is why He gives us grace. But so many of us want joy of the heart without grace. That is impossible. There is no true, lasting unalterable joy in this world except that which comes from God through grace—our sharing in the Divine Nature, in the unalterable interior peace and security of God Himself, our right and title, through sonship, to the eternal riches of our Heavenly Father.

The thought of what God has given us and what Christ has done for us was the source of the joy of the Apostles and all the saints.

St. Ignatius of Loyola expressed this thought so beautifully when he wrote in his "Contemplation for Obtaining Love".

"The first point is to call to mind the benefits received, of creation, redemption and particular gifts, pondering with great affection how much God Our Lord has done for me and how much He has given me of what He has; and consequently how much the same Lord desires to give me Himself in so far as He can, according to his divine ordinance: then to reflect upon myself. what I, on my part, with great reason and justice, ought to offer and give to his Divine Majesty, that is to say, all things that are mine, and myself with them, as one who makes an offering with great affection saying:

" 'Take, O Lord, and receive all my liberty, my memory, my understanding and all my will, whatsoever I have and possess. Thou hast given it to me; to Thee, O Lord, I return it: all is thine, dispose of it entirely according to thy will. Give me thy love and grace, for this is enough for me.' "

(*S. Heart Messenger*)

Divine Generosity

"The Lord listen to thee in thy time of need, the power of Jacob's God be thy protection! . . . May He grant thee what thy heart desires, crown thy hopes with fulfillment. So may we rejoice at thy deliverance, rallied in the name of the Lord our God . . . Is not his right hand strong to save?"

(Psalm xix)

by
Bernard C. Mischke, O.S.C.

Lord Jesus, if I, unlike the Psalmist, have any doubt regarding your power or your generosity, I should recall three simple scenes in your life.

The first I might call "a morning on the beach." It was after your resurrection, and since you were no longer with your Apostles, the funds had run low. So low, in fact, that Peter had to go back to the fishing trade. "I'm going fishing," he said, not without reason. And the other Apostles went along. All night they caught nothing. Then in the morning you stood on the shore waiting for them, although they did not at once know you. To tease them, you called out, "Children, have you anything to eat?" I can imagine with what dejection Peter answered, "No." Then you put him to the test, to see if he trusted you. "Cast your net on the other side," you ordered. Most probably I would have answered, "Who said so?"

Peter obeyed your suggestion. And what was his reward for not doubting that your hands are strong? St. John tells us that the net nearly broke from the weight of the catch, and when the Apostles came to shore, they counted a hundred and fifty-three fish! What a symbol of your generosity!

When you saw the plight of the young couple at the wedding of Cana, you proved how generous you are to those in need. Your Mother asked you for them, "They have no wine." We know from the size of the six stone jars how generous your response was. Shall you be less generous to me, when your Mother pleads for the graces I need?

When you fed the five thousand on the lakeshore, after all had been filled, twelve baskets of left-overs were gathered. You did all these things, Lord Jesus, to show me that you are unlimited in generosity. You yourself explained these lavish gifts

---

ANCIENT COLLEGES

The university of Bologna, Italy, granted its first decree of doctor of laws in the 12th century. The first recorded degree of doctor of philosophy in Ukraine was granted in the city of Korsun in 863.

* * * *

The King James Bible was printed in England in 1611, while the first complete Ukrainian Bible was published in the Ostroh Academy in 1580.

when you said to the Jews, "If you yourselves, evil as you are, know how to give good things to your children, is not your Father much more ready to give, from heaven, his Holy Spirit to those who ask Him? And I say the same to you: ask and the gift will come." It was at this occasion, Lord, that you taught us how to pray. You promised to give us what we needed. Why, then, can I hardly live a day without anxieties and worries for the future?

Some day, Lord, I will see how well you provided for me, and with the Psalmist, "I will rejoice at your deliverance," and see that you have "granted my prayer abundant fulfillment."

Let others talk of their earthly goods; my refuge is in the generosity of my God.

Did you know that John gave up his job because of illness? —He got sick of it.

George Mechanic: "Mister, I'd advise you to keep your old oil and change your car."

What is sympathy? —It's something one lady gives another in exchange for all the details.

The present day business needs fewer orders from politicians and more from customers.

The man who brags, "I run things in my house" usually refers to the lawn mower, washing machine, vacuum cleaner, baby carriage and the errands.

Said the needle to the sock: "Please let me through."
Said the sock to the needle: "I'll be darned if I do."

Mary knows when and where she married Mike, but it escapes her why.

It's never too late to mend our ways, but many people feel its too early.

When you shut your eye to temptation be sure you don't make it wink.

The darkest hour is only sixty minutes long.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 6.
Volume XXXII, No. 6.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Набожність до Христового Серця в Україні о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Ап. Молитви 7
Вплив батька на життя дитини 10
Навернення Мелетія Смотрицького 13
Ісус це невинна жертва за людство 15
Хотів би ти знати? 17
Дорога до миру о. М. Щудло, ЧНІ. 19
Наша мала каліка М. Щ. 21
Відбуова Святині 25
Гостина в Закхея 28
Прости свому ворогові 30

History of the devotion to the Sacred Heart . 33
A word in favor of Father Mathias J. Huber, CSsR. 36
Moral code for Motorists Daniel L. Lowery, CSsR. 38
Responsible Parenthood ... M. Schudlo, CSsR. 45
I'd Like to Know 48
Did Christ laugh? ..... J. M. Kreuzer, CSsR. 50
"Romance" ..... Margaret Serena 53
My teen-age problem .... M. Schudlo, CSsR. 55
Whenever you see a Catholic Priest, think of Our Lord Jesus Christ ..... Theo. Bleech 56
Pentecost ..... James J. Lynch, S.J. 59
Divine Generosity .... B. C. Mischke, O.S.C. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Липень-Серпень
1960
July-August

REDEEMER'S VOICE

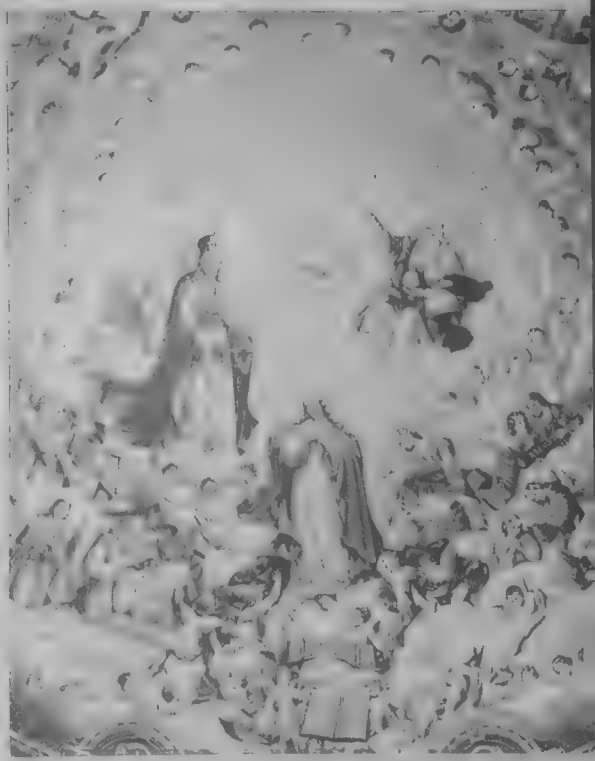

Малюнок в церкві Матері Божої Неуст. Помочі, в Йорктоні

о. М. Щудло, ЧНІ.

ВІЧНЕ ПЕРЕОБРАЖЕННЯ

Христе Боже, Ти переобразився на горі, і наскільки можливо, виявив учням Свою славу. Нехай ради молитов Богородиці і над нами засяє Твій відвічний блиск. Подавче світла, слава Тобі.

(Тропар Переображення взятий із недавньо виданого молитовника ОО. Редемптористів: "Мій Спаситель".)

СВЯТИЙ ДУХ навчає в Святім Письмі, що Бог сотворив світ для людей і поставив їх на землі гейби на арені, щоб вони змагалися за Його справи. Божі справи це прославлення Творця і спасіння безсмертніх душ. Слід зазначити, що Біблія займається тільки нашою землею та її людськими мешканцями, цебто людьми, що походять від Адама. Вона зовсім не заторкує питання, чи десь у безкраєму всесвіті є ще інші розумні, духово-матеріяльні істоти, що проживають на землі. Це діло науковців дати відповідь, чи на яких 50 більйонах планет у самій тільки системі Молошної Дороги нема якихось розумних істот подібних до нас.

Бог сотворив людей невинними, але вони спроневірилися Йому, допустилися гріха і гріхом відвернулися від Нього. Бог міг знищити світ зараз по грісі Адама, але Він цього не вчинив, бо рішив направити лихо. Послав Свого Сина Ісуса на землю, щоб відкупив людей і привів їх до Небесного Отця. Ось тому Св. Письмо каже про воплоченого Божого Сина, що Він "Альфа і Омега, початок і кінець." (Апок. 21, 6).

Все життя Божого Сина на землі характеризувалося незвичайною любовю до людей, яких прийшов викупляти з гріха і прокляття. Це викуплення з неволі гріха і сатани довершилося на хресті. На Голгофі Христос змив гріховну пляму з людських душ. Перемога над гріхом страшно коштувала Його, але Він радо прийняв розпяття, бо безмежно любив Свого Отця і нас.

За геройство Небесний Отець не тільки прославив Його славним воскресенням, але й водночас забрав Його до неба, де вчи-

нив Царем вселенної, анголів і людей.

По воскресінні Христос пробув іще 40 днів на Голгофі, щоб завершити їх місіонерський вишкіл, навчаючи їх про "Боже Царство" цебто вияснюючи, як треба поширяти його в світі та закріпляти в людських душах.

По 40 днях вивів усю християнську громаду поза Єрусалим. Ця громадка складалася з около 120 осіб. Поблагословив Своїх апостолів і вірних і перед їх таки очима вознісся до неба. Перед вознесенням запевнив їх, що духовно залишиться з ними аж до кінця світу.

"Він вивів їх поза місто (Єрусалим) аж до Витанії і там піднявши руки, поблагословив їх. І саме тоді, як благословив їх, зачав відступати і возноситися до неба." (Лк. 24, 50-51).

Отак Євангелист Лука описує останні хвилини пробування Спасителя на землі. Це мусів бути величний вид і незабутня хвилина для перших християн, як вони прощалися з улюбленим Учителем. Прощання може спонило сумом їхні люблячі серця, але й водночас наповнило їх таким одушевленням, що вони забули про себе і розійшлися по розлогім світі звіщати народам щасливу новину відкуплення і спасіння.

Христос дійсно не залишив відкуплених людей. Він живе між ними Своєю євангельською наукою, Своїми Божеськими заповідями, ласкою, споминами про безмежну любов до людей і особливо Своєю присутністю в Пресв. Евхаристії.

Земля дорога Серцю Божого Сина, бо вона була ареною Його боротьби за Божу славу та спасіння безчисленних душ. Отож нема чого боятися, щоб Христос опустив людство та залишив його на поталу сатани і його земських прислужників. Воно задороге Його Серцю, бо коштувало Його дуже багато. Для нього народився, страждав, трудився і помер... Як же ж міг би забути про землю, на якій отримав ті блискучі Рани на руках і ногах, що навіки будуть Його славою в Царстві Небесного Отця?...

Вже за земського життя Спаситель був на часок переобразився і показав учням те, що сталося по Його воскресенні. Тоді Він назавжди переобразився і в такім стані ввійшов до неба, де Його славне Переображення триватиме навіки, бо Його блаженна душа та тіло повік зодягнені Божим блиском і славою.

Це вічне переображення Христос вислужив Собі вірною службою Своєму Отцеві під час Свого земського життя. Християни так само можуть запевнити собі вічне переображення посеред небесних радощів, якщо вірно зберігатимуть Божі заповіді на землі.

Популярна пісня викликує в людях враження, що кожен годен співати її, не вчившись.

———o———

Напис на банку: "Добрі люди, памятайте, що частина вашиж заробітників належить до вас, а решта до компаній і уряду."

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

РІШУЧЕ ПРОТИСТАВЛЕННЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПРАВДИ ОБМАНАМ БОЖИХ ВОРОГІВ

(Намірення Апостольства Молитви на місяць липень благословлене Св. Отцем)

СЬОГОДНІ лютує страшна війна Божих ворогів проти Христа. Цими ворогами є всі, що голосять словом або ділом: "Нема Бога." Певно в першім ряді є Божим ворогом безбожний комунізм. Божий Слуга митрополит Шептицький в своєму пастирському листі з 1936 р. пише: "Від початку християнства не було на світі ніякої секти, релігійної та політичної партії, яка так сильно була б ворожою Божому Обявленню і всякій релігії, особливо релігії Ісуса Христа і Його Св. Церкві, як большевики." Крім большевиків в вільному світі є багато других Божих ворогів, от хоча б деякі тайні товариства, масони й інші; вони стараються усунути Христа з держави, шкіл, родин і людських сердець. Всі помагають безбожним комуністам в боротьбі проти Бога.

В своїй боротьбі проти Бога, Божі вороги послугуються засобами свого батька, сатани. Бог є самою правдою, добром, любовю. Диявол у боротьбі проти Бога вживає засобів противних істоті Бога. Засади сатани це брехня і з нею злучені гріх і ненависть. Брехня, підступ, ошуканство і обман це невідступна зброя Божих ворогів у боротьбі проти Христа. У згаданому листі Митрополит Андрей так пише про комуністів: "Дотеперішній досвід виказав як на долоні, що коли большевики говорили про свободу, то розуміли неволю; коли говорили про добробут, тим словом називали голод; коли говорили про ради, то так називали систему, в якій нікому не вільно висказувати своєї думки; коли говорили про владу селян, то розуміли систему, в якій селянин змушений до безплатної роботи за неї; коли говорили про владу пролетаріяту, то пролетаріятом називали касту, що кров з народу витискає, не дістає навіть достаточного кусника сухого хліба.

Крім ложі, Божі вороги вживають різного роду безбожности, блюзнірства, що ним зневажають і висмівають Бога, Христа, Його Церкву і священиків; часто вживають і інших засобів, як жорстокости, переслідувань, гіршення молоді й подібних речей. "Комунізм", пише в тім самім листі Митрополит Андрей, "перетворюється в якусь матеріялістичну, поганську релігію, що Леніна і йому подібних шанує неначе півбогів, а брехню, обман, насильство, терор, гноблення, вбогих, деморалізування дітей, пониження жінки, знищення родини вважає принципами панування, хоч усі ці принципи прикриває брехливими, впрост противними назвами." Подібну руїнницьку і безбожну роботу ведуть у вільному світі всі ті, що в імя 'просвіти,' 'поступу' стараються впровадити чисто матеріялістичного духа до шкіл,

родин і в ціле життя народів.

Певно, всі зусилля диявола та його слуг, Божих ворогів, не знищать Церкви, бо це є Боже діло. Безбожницька акція тільки причиниться до славнішої побіди [illegible] Церкви. Однак через байдужність і брак ревности численних християн багато безсмертних душ пропадає. Тому, [illegible]

ма, книжки, що боронять і вияснюють Божі правди. Одначе найуспішнішими засобами поборювання зусиль безбожництва це молитва і дійсне християнське життя. Сердечно молімся за Мовчазну Церкву, як також за всіх християн, щоб усі боронили Христову правду і своїм життям голосили її. Просім про це Пресвяте Серце Христове через Непорочне Серце Марії.

Місійне намірення на Липень: За глибокий і тривкий успіх місій між народами південної Америки.

Місяць Серпень, Загальне намірення: Священичі покликання в мовчазній Церкві.

Місійне намірення: Зріст чернечих покликань у місійних [illegible].

НАД МОГИЛОЮ КИР НИКОЛАЯ ЧАРНЕЦЬКОГО, ЧНІ.

Спокійний зір, чернеча блідість,
Все на устах усмішка мила.
За що, [illegible]?
За що все топчеш людську гідність?

Спокійний зір, геройський подвиг.
[illegible] Свята рука,
[illegible]:
[illegible]?

Коли Святитель догорав на місці заслання важкого,
[illegible] передав завіт вірности для Того,
Хто в Римі — наслідник Петра
Спочинь же, [illegible] душа!

Митрополит Максим

Що було б найбільшою помилкою українців канади?

"Немає нічого так обмеженого й неплідного, як людина, що відреклася своїх предків. Так званий сто-процентовий американець чи канадієць — це, звичайно, людина, що нарочно відреклася свого національного походження, задля матеріяльних користей розреклямованого льояліzму. Від такого здеградованого патріотизму не можна сподіватися багато духовних досягнень" (Ватсон Кірконнель, Панівні Ідеї Канади, Вступ).

"Найбільшою помилкою християн XX століття, — писав паризький кардинал Сюгар — помилкою, що її не простили б їм їхні нащадки, було б допустити, щоб світ творився й прийшов до єдности без них, без Бога, або проти нього..."

Ці глибокі слова французького князя Церкви можна сміло примінити до нашого поселення в Канаді, і сказати, що найбільшою помилкою українців Канади було б допустити, щоб Канада створилась і прийшла до повної й органічної єдности без нас, без нашої Церкви й культури, або проти нас.

Питання нашої раціональної, плянової й активної участи в творенні Канади є дуже важне. Від того, як ми його розв'яжемо, залежить в великій мірі майбутнє обличчя Канади, духовне добро її громадян й міжнародний престиж Українського Народу. Бо тут ідеться про те, чи ми, українці, зуміємо, враз із англійцями, французами і другими етнічними групами Канади, створити такий новий суспільно-культурний організм, — канадійську націю — який дозволив би нам відчувати, що Канада є наша не лише тому, що ми в ній живемо й з неї користаємо, але передусім тому, що, будучи частинно витвором нашої української духовости, вона буде в силі нам запевнити необмежені можливості дальшого розвою в майбутньому. Якщо українська спільнота в Канаді виконає ту свою велику місію та сповнить те своє важливе історичне завдання, Канада збагатить джерело своїх творчих сил, Католицька Церква зможе ще ширше відкрити для всіх людей доброї волі всі свої скарби Сходу й Заходу, а Український Нарід докаже, що він хоче й може сповнити свою міжнародну й вселенську місію. В противному випадку, ми

родин і в ціле життя народів.

Певно, всі зусилля диявола та його слуг, Божих ворогів, не знищать Церкви, бо це є Боже діло. Безбожницька акція тільки причиниться до славнішої побіди Св. Церкви. Однак через байдужність і брак ревности численних християн багато безсмертних душ пропадає. Тому, як колись у першій війні, бунті Люципера, Св. Михаїл з вірними анголами станув в обороні Божого Величества з кличем. "Хто як Бог?" так і сьогодні Бог хоче, щоб усі віруючі християни, станули під проводом Його Церкви до спільної акції проти Божих ворогів, а нашим кличем хай будуть слова: "Правда побідить." Голосім правди Христової науки словами, а ще більше ділами і своїм життям. Можемо поширювати цю правду, даючи до рук противників добрі письма, книжки, що боронять і вияснюють Божі правди. Одначе найуспішнішими засобами поборювання зусиль безбожництва це молитва і дійсне християнське життя. Сердечно молімся за Мовчазну Церкву, як також за всіх християн, щоб усі боронили Христову правду і своїм життям голосили її. Просім про це Пресвяте Серце Христове через Непорочне Серце Марії.

Місійне наміреннЯ на Липень: За глибокий і тривкий успіх місій між народами південної Америки.

Місяць Серпень, Загальне наміреннЯ: Священичі покликання в мовчазній Церкві.

Місійне наміреннЯ: Зріст чернечих покликань у місійних країнах.

Б. Курилас, Ч.Н.І.

НАД МОГИЛОЮ КИР НИКОЛАЯ ЧАРНЕЦЬКОГО, ЧНІ.

(Сонет)

Смиренний зір, чернеча блідність,
Все на устах усмішка мила.
За що, Москво, святця вязнила?
За що все топчеш людську гідність?

Смиренний зір, геройський подвиг.
Всім подавала Свята рука,
Мов білі чаші молока;
Чому святця убив твій подих?

Коли Святитель догоряв на місці заслання важкого,
Отцем Леоні передав заяву вірности для Того,
Хто в Римі — намісник Петра...
Єпочинь же, праведна душа!

Митрополит Максим

Що було б найбільшою помилкою українців канади?

"Немає нічого так обмеженого й неплідного, як людина, що відреклася своїх предків. Так званий сто-процентовий американець чи канадієць — це, звичайно, людина, що нарочно відреклася свойого національного походження, задля матеріяльних користей розреклямованого льояльізму. Від такого здеградованого патріотизму не можна сподіватися багато духових досягнень" (Ватсон Кірконнель, Панівні ідеї Канади, Вступ).

"Найбільшою помилкою християн XX століття, — писав паризький кардинал Сюгар — помилкою, що її не простили б їм їхні нащадки, було б допустити, щоб світ творився й прийшов до єдности без них, без Бога, або проти нього..."

Ці глибокі слова французького князя Церкви можна сміло примінити до нашого поселення в Канаді, і сказати, що найбільшою помилкою українців Канади було б допустити, щоб Канада створилась і прийшла до повної й органічної єдности без нас, без нашої Церкви й культури, або проти нас.

Питання нашої раціональної, плянової й активної участи в творенні Канади є дуже важне. Від того, як ми його розв'яжемо, залежить в великій мірі майбутнє обличчя Канади, духовне добро її громадян й міжнародний престиж Українського Народу. Бо тут ідеться про те, чи ми, українці, зуміємо, вряз із англійцями, французами і другими етнічними групами Канади, створити такий новий суспільно-культурний організм, — канадійську націю — який дозволив би нам відчувати, що Канада є наша не лише тому, що ми в ній живемо й з неї користаємо, але передусім тому, що, будучи частинно витвором нашої української духовости, вона буде в силі нам запевнити необмежені можливості дальшого розвою в майбутньому. Якщо українська спільнота в Канаді виконає ту свою велику місію та сповнить те своє важливе історичне завдання, Канада збагатить джерело своїх творчих сил, Католицька Церква зможе ще ширше відкрити для всіх людей доброї волі всі свої скарби Сходу й Заходу, а Український Нарід докаже, що він хоче й може сповнити свою міжнародну й вселенську місію. В противному випадку, ми

зробимо велику кривду Канаді, обмежемо можність діяння Христової Церкви й припинемо міжнародний вплив Українського Народу...

До такої роботи кличе нас найперше сама Канада, що являється країною етнічного й культурного **плюралізму.** Як відомо, на її національному гербі, що його урядово затвердив 1921 р., король Юрій V, видніють національні емблеми: Англії, Шкоції, Ірляндії і Франції, щоб виразно зазначити ті чотири етнічні групи, які вважаються її основоположниками. Рівно ж є загально відоме, що сам уряд Канади поділив ці чотири перші етнічні групи на дві культурні одиниці, англійську і французьку, з двома державними мовами, традиціями, шкільництвом, інституціями, звичаями й ментальністю. Цей поділ наступив ще 1774 р., зараз після прилучення Квебеку до англійської корони, і то на домагання таки самого Генерального Губернатора Канади, що ним був тоді Сер Г. Карльтон, який зробив це тому, що вже тоді він бачив майбутнє тієї країни в її культурному плюралізмі...

Цей етнічний і культурний плюралізм Канади, [illegible] ний життям у минулому, [illegible] досьогодні. І хоч, [illegible] розвивається [illegible] суспільно-культурно, [illegible] нова одиниця не буде наслідуванням, чи відбиткою жадної із перших культурних одиниць, тобто англійської і французької, але спільним витвором усіх творчих сил Канади, тобто всіх других етнічних груп, а між ними й нашої української групи.

Так висловився про цей напрям еволюції канадійської спільноти та про місце й ролю українців Канади в цій еволюції Генеральний Губернатор Канади, Лорд Твідсмюр, який в своїй історичній промові до українців у Фрейзервуд, Ман., дня 21-го вересня 1936 р., сказав: "Ваші традиції є надзвичайно цінні для нашої канадійської культури, яка не може бути відбиткою нічого старого, але мусить бути чимось новим, що постало під впливом усіх тих елементів, які творять Канаду" (Дж. Гіббон, Канад. мозаїка, ст. 307). Подібну думку в цій справі висказав інший Генеральний Губернатор Канади, Ерль оф Етлон, коли дня 26-го квітня 1945 р. він промовляв до українців [illegible] біля Вінніпегу. [illegible] подібні [illegible] Мані-тоби, [illegible].

[illegible] в Канаді [illegible] Христова [illegible] 3-го [illegible] української [illegible] цій [illegible] прова- [illegible] в [illegible] ду- [illegible] Католицької Церкви [illegible] обрядом, церковною культурою й мистецтвом, з її чудовою музикою й пребагатими традиціями. Таким чином наша Церква не тільки може, але вона прямо зобов'язана зайняти своє місце в проводі духового життя Канади.

Як бачимо, отже, з боку Канади, як з точки бачення державного, так церковного, перед нами відкрита дорога. Щобільше, ціла Канада кличе нас до тієї великої й важливої місії. Але чи ми, українці, як окрема культурна одиниця, досить сильні, щоб могти взятись до цього великого діла?

Щоб з певністю відповісти на це питання, запитаймо наших співгромадян англо-саксонського походження, що вони про те все думають?

В 1911 році, тобто 20 років після прибуття перших українців до Канади, Джеймс Вудсворт, методиський провідник з Вінніпеґу, перевидав утретє свою обширну книжку п. н. "Чужинці під нашими дверями," де він з певним переляком студіює питання різних іміґрантів, що масово напливали тоді до Канади. В цій книжці він про українців, як таких, ще не знає нічого. В розділі "Рутенці", він говорить про тих бідних, неграмотних, погорджених ґаліціянів, з якими ніхто не числився, але які були змушені виконувати найтяжчі роботи. І хоч він признає їхню любов до землі, їхню ощадність, релігійність і бажання освіти, він ще цілком не певний, чи Канада матиме з них будь-яку користь. Все, що на його думку, вони "осягнули" в Канаді за цей час свойого побуту, це дух релігійної незалежности, що зродився під впливом протестантизму, зацікавлення в молодих мужчин життям міста, та здібність в українських дівчат бути добрими служницями. І то все...

20 літ пізніше тобто в 1931 році, другий канадієць, Чарлс Йонґ, вже пише про нас цілу 327-сторінкову книжку, під н. "Українські Канадійці," де вже немає мови про бідних, неграмотних "ґалішинс", але де ввесь час говориться про "українську спільноту в Канаді," про її історичне походження, її релігійні й культурні досягнення, про її важливу ролю в майбутньому Канади. Автор, вправді, радіє цими всіми її досягненнями, але в його очах, це тільки ближче приготовання з боку українців, щоб легше залишити їхні старі традиції й певніше прийняти нові канадійські форми життя...

Але вже цілком інакше говорить про українську спільноту в Канаді в 1951 році, себто 20 літ пізніше, професор історії в Манітобському університеті, В. Л. Мортон, у своїй промові до українців, зібраних у Вінніпеґу, з приводу 60-річчя нашого поселення в цій країні. "Українські піонери, — сказав він тоді — приступаючи до спільної спадщини, принесли з собою дуже багато: любов землі, що є статичним і консервативним чинником у нашій динамічній спільноті; народну культуру, що являється живим джерелом таких форм мистецтва, як: музика, малярство, література й танці; пристрасну любов свободи, що ожила й обновила ідею демократії тієї країни; велику любов до культури, що відновила і скріпила плекання науки й мистецтва. Все те є великим вкладом до спільного шпихліря, з чого українські канадійці можуть бути горді, а за що всі другі канадійці є вдячні." (Цит. Проф. П. Юзик, Українці в Манітобі, ст. XI).

Значить, за 60 років свойого

"Цієї чести ніхто не бере самовільно, а покликаний Богом як і Арон. Так і Христос не Сам прославив Себе, щоб стати Первосвящеником, а Той, що сказав про Нього: Ти Мій Син, Я сьогодні породив Тебе.'" Отак Св. Павло говорить про гідність священиків.

побуту в Канаді, українська спільнота, саме тим, що була вірною сама собі, що жила й діяла, згідно з творчими силами своєї тисячолітньої культури й традиції, не тільки, що не розгубилась, але, навпаки, збагатила Канаду такими цінностями, які разом з другими скарбами канадійської культури, за словами того ж самого професора Мортона, вже повинні розвивати "всі" канадійці...

Тому ми повинні боротися зо всіми формами дефетизму в тих наших українських канадійських громадян, що, під прапором фальшивого канадійського патріотизму, скривають своє відступство від правдивих обов'язків супроти своєї Церкви, Канади й України. Такі патріоти непридатні нікому...

Дай Боже, щоб за наступних 32 роки, тобто в 1991 році, коли Канада святкуватиме 100-річчя українського поселення на своїй землі, промовляв до українських канадійців Прем'єр Канади українського походження, й щоб він говорив тоді до них по-українськи...

(Поступ)

ПРАЦЯ НАД ПОШИРЕННЯМ НАБОЖЕНСТВА ДО ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ

Хто дійсно любить Христове Серце, той не жалітиме труду і гроша, щоб поширяти в світі знання про це любляче Серце. Почитателі Христового Серця не лякаються трудів, насмішок і страждань, коли йде про поширення Його Царства в людських душах.

Одна молода американка прислала 150,000 долярів як даток на поширення віри. Це була її спадщина. Для себе нічого не лишила. Коли спитали її, з чого буде жити, то відповіла, що стане інфірмеркою. Покінчивши інфірмерський курс, вступила до монастиря і стала черницею. Тепер при всякій нагоді ширить почитання Христового Серця між своїми пацієнтами.

Кожне діло, кожна жертва, кожне страждання і праця виконані або прийняті з любови до Христового Серця, це та маленька іскорка, що часто викликує вогонь Божої любови в людських душах.

Свята Тереса від Дитяти Ісуса зобачила, як одна з Сестер під час процесії засвітила багато свічок з маленької погасаючої лямпки. Ця маленька лямпочка засвітила стільки свічок для Христа.

Кожна душа залюблена в Христове Серце може ділами і жертвами розпалити любов до Христа в безчисленних душах, якщо пожертвує свої труди і страждання Серцю Богочоловіка.

В часі війни вибухла бомба і сильно пошкодила одну церкву. Від вибуху в статуї Христа відпали руки. Нарід хотів приправити нові руки, але артист залишив статую такою, яка була, написавши під нею: "Христос має наші руки!" Кожний почитатель і почитателька Христового Серця це рука Спасителя, якою Він приводить душі до Свого Серця.

Божа Любов

ОДИН КНИЖНИК бажав довідатися від Ісуса, котра найбільша та найважніша заповідь у Божім законі. Христос відповів словами Святого Письма Старого Завіту: "Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм серцем!" (Мар. 12, 30).

Отак Спаситель виразно заявив, що люди повинні понад усе любити Бога. Коли ж любимо Бога понад усе? Тоді любимо Його понад усе, як любимо Його понад усе, що є в світі так, що ми готові радніше все стратити ніж зневажити Бога тяжким гріхом, який розлучає людину з Богом, чинить її Його ворогом і навіки засуджує на прокляття в пеклі.

Любов це духовний рушій усіх наших трудів, саможертви, зусиль і праці. Любов спонукує людей до таких геройських учинків, що викликають подив людства. Чого не вчинить добра жінка для свого чоловіка або мати для хворої дитини?

Любов це непогамований тиран, що змушує до діла, до праці та самозабуття! Скільки людей віддали навіть життя з любови до тих, що їх любили? Тому Пісні Пісней кажуть: "Любов така сильна немов смерть", якій ніщо в світі не може опертися!

Що значить любити Бога?

Що ж значить любити? Любити когось значить бажати йому добра, показувати або чинити йому добро і тішитися його добром немов власним. Любити значить сумувати з тим, що сумує чи потерпів якесь нещастя або був зневажений...

Любити ж Бога значить бажати, щоб усі Його почитали, величали, тішилися Його досконалостями, служили Йому і зберігали Його святий закон; любити Бога значить тішитися, як люди Його люблять і Йому служать, як заховують Його заповіді. Любити Бога значить сумувати, як люди про Бога не дбають, Його закону не зберігають, Його заповідями не журяться, зневажають Його своїми гріхами і проживають так гейби Бога не було.

Люди не тільки мають любити Бога, але любити Його понад усе та цілим серцем, всією душею і всіми силами. Любов Бога понад усе вимагає, щоб ми більше любили Його ніж усе інше на світі: себе, свою родину, здоровя, батьківщину та матеріяльні добра, ба навіть більше ніж власне життя. Наші мученики в Україні при ліквідації української, католицької Церкви по другій світовій війні кровожадними москалями доказали, що вони так любили Бога, бо воліли затратити своє майно, йти на вигнання в холодну Сибір, дати себе розстріляти ніж зрадити Бога, відректися католицької Церкви та зневажити свого Творця! Хто любить Бога понад усе, той мусить бути готовий усе стратити, навіть життя, ніж мав би образити Бога навіть найменшим добровільним гріхом.

Чому ж так треба поступати? Бо Бог більший ніж світ, небо краще ніж земля, пекло страшніше ніж всяка мука на світі, райське блаженство величніше ніж земське щастя, яке коротко тривае і ніколи не є повне, тому й не годне вповні задовольнити нашого серця. Святий Августин слушно кликав: "Господи, Ти сотворив мене для Себе, тому моє серце неспокійне, поки не спічне в Тобі!" А псальмопівець Давид додае: "Господи, хто подібний до Тебе?" (Пс. 34, 10).

Бог це найбільше добро, що існує в всесвіті, тому й слід Його любити понад усе!

Як пізнати правдиву любов?

Не все, що блиститься, буває правдивим золотом, каже наша пословиця. Не кожен, що говорить про Божу любов, справді любить Бога. Говорити про любов Божу легко, здобути ж її це трудна справа, тому так мало християн любить Бога всім серцем більше ніж себе самих, свою родину, свою славу, свої вигоди, добра, забави, здоровя та життя. Багато хто розпливається в солодких почуваннях, але дійсної любови Божої в них нема.

Які є познаки правдивої, Божої любови? Любов це внутрішне почування, що пробуває в серці та душі людини. Ніхто не годен пізнати по обличчі, одежі, вигляді, словах, чи хтось дійсно любить Бога понад усе?

Ось познака правдивої любови: Сумлінно зберігати Божі заповіді, не зважаючи, чи вони нам приємні чи ні, чи вони легкі чи тяжкі для нас. Христос сказав: "Хто має Мої заповіді та зберігає їх, той любить Мене!" (Ів. 14, 21).

Хто любить Бога, той виповняє Його волю, що проявляється в Божім Законі та даних Ним заповідях. Любить Бога понад усе, хто виповняє Божу волю, не питаючись, як вона йому виявлена: Божим Законом, заповідями Церкви, що рядить християнами в Божім імені, вказівками душпастирів, що заступають для парафіян Христа, або внутрішніми натхненнями, якими Бог промовляє до серця людини та виявляє їй свою святу волю.

Хто любить Бога понад усе, той не розрізняє між легкими і трудними Божими заповідями, той не дивиться, чи йому подобається або не подобається якась заповідь подана Богом або проголошена Христовою Церквою, бо для нього кожна заповідь це вияв Божої волі. Він виповняє цю волю Божу, бо любить Бога.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняе адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказуе коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажае їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Не Вірю і Кінець —

Я читав у "Голосі Спасителя", що держава має право засуджувати людей на смерть. Я в це не вірю, бо Бог каже: 'Не вбивай!' Хто має рацію: Ви, чи Бог? Тому не пишіть подібних нісенітниць, бо люди не будуть вірити вам, так як я не вірю, і кінець!

Від деякого часу американські та канадійські пацифісти та люди 'мякого' серця роблять натиск на уряд Америки і Канади, щоб усунути кару смерти навіть на найбільших злочинців. Появляються статті у пресі, бувають промови на радіо, відбуваються дискусії між 'вченими', а все те під плащиком: "Не вбивай!"

Не одна затривожена й побожна душа слушно питаеться: "Коли є стільки галасу проти кари смерти, то чи подібна кара не противиться Божим законам?" Пропагандисти скасування кари смерти не тільки кличуть: "Не вбивай!" але й самовільно додають: "Не вбивай убийника!" Отак на їх думку не вільно нікого вбивати, навіть того, хто другому свідомо й добровільно відобрав життя.

Яких же аргументів противники кари смерти вживають, щоб переконати уряди та намовити їх скасувати цю кару?

Ось вони: 1) Кара смерти має відстрашувати людей від вбивства й інших злочинів, які заслуговують на кару смерти. Тим часом, не зважаючи на щорічні присуди кари смерти, злочини й убивства не маліють, а радше помножуються. Отож ця кара не відстрашуе людей від злочинів.

2) Навіть найбільших злочинців можна направити й привернути громадянству.

●

Що ж треба думати про ці аргументи? Найперше треба зазначити, що кара смерти існуе в таких країнах, як Англія, Америка, Австралія, Совітський Союз і Франція.

Біблія виразно потверджуе кару смерти: "Хто пролле людську кров, то треба і його кров пролляти!" (Бут. 9, 6).

Христос заявив: "Всі ті, що воюють мечем, згинуть від меча!" (Мт. 26, 52).

Апостол Іван каже: "Хто вбе мечем, то й він сам мусить згинути від меча!" (Апок. 13, 10).

Всі католицькі богослови, спираючись на навчанні Св. Письма і учителів Церкви, твердять, що кара смерти дозволена в деяких випадках. Люди є членами громадянства або держави. Держава — це моральне тіло. Як можна відтяти згангренованy руку, щоб не поширяла гангрени на ціле тіло, так і можна інколи усунути з громадянства одиницю чи одиниці, які загрожують безпеці громадянства.

о. Б. Курилас, ЧНІ.

СУМНА ДІЙСНІСТЬ

Бурляйг сказав: "Нема дня, що не давав би нагоди зробити щось доброго, щось, чого ніколи не можна було зробити дотепер і що годі буде зробити в майбутньому.

Після другої світової війни багато також доброго діється на наших очах, але найвидніше і найвидатніше — це повстання десяток нових держав, усамостійнення частини народів Азії й Африки. Індія і сумежні народи, Єгипет Сирія, Індокитай, Марокко, Тунезія, Гана а в останніх днях, Маляї. Тим часом велика українська нація і цілий ряд інших народів Східньої Европи і величезних просторів Азії далі в неволі. "Чудний наш народ, дивується один з українських письменників, і сильний, і сумний... Мав героїв—і ніхто їх не знав... Усе життя любив волю — і все життя жив у неволі... Утворив багатство пісні — і сам її не знає." Яка причина? Чи виключно географічне положення тут винувате, проблеми Схід — Захід і Північ — Полудне, які століттями набірають найбільшої актуальности на Україні, землі перевалу маршуючих орд і армій, але й жадоби з боку хижих народів, з огляду на її єдиний у світі масний чорнозем. Кожний раз, як наші брати і сестри довідуються про волю і новоствореву державність великих чи малих народів (Ліберія, Ізраель, Гана) одсочасно і радість і роздираючий біль та палющий сором стискають душу і серце українських патріотів: радість, що другі — вільні; біль і сором, що

п'ятьдесять мільйонова українська нація далі не в своєму вільному Єрусалимі, тільки поблизу верб річок 'вавилонської неволі.'

А в тому самому часі др. Адольф Грабовскі, на хвилях французького радіо, в програмі "Радіофонного Міжнародного Університету" (27. 7. 1957) запевняє світ, що "Українці, хоч і мають багато талантів, але не потрапляють (після розбиття монголами Київської держави) зреалізувати своєї державности з тієї причини, що бракує їм витривалости попрацювати довго в одному напрямку." Чому ж забувають Адольфи, польські і німецькі і "північна сестриця," що то вони віками, як це сказано в казці про вбиту сестру і калинову сопілку, вбивали ніж у серце "молодшої сестриці" України і прямо фізично унеможливлювали їй "витривало працювати в єдиному напрямку" визволення і національної суверенности?

На грані двох світів Европи й Азії дивилась наша вітчизна і на Візантію і на Захід. Але після монгольських спустошень 13 ст. головно ж від упадку Царгороду в 1453 р. зачинають наші предки щораз більше шукати джерел нової сили й натхнення на Заході. Вже в "Слові про Ігорів похід" разом із впливом Греції й Гомирової Іліяди (сон Агамемнона й сон Святослава) слідний вплив західньоевропейських лицарських епосів т. зв. "шансон де жест." В 15 ст., в часі Столітньої війни збувається у Франції славетна епопея визвольної боротьби Франції проти англійців під проводом героїчної Орлеанської діви. Її багатирський чин і мученичий загин з рук катів широким відгомоном покотився по всіх тоді цивілізованих краях і має могуче значення зразку й символу і сьогодні, в другій половині 20-го сторіччя.

"МАМО, ХТО МОЯ ХРЕСНА МАТИ?"

Д. Дума

Павліна Ч. була гарною та цікавою дівчиною. Мала 11 літ. Часто дивувалася, чому її хресна мати ніколи не принесе їй дарунку, як це чула про інші хресні матері від своїх ровесниць.

Дівчатка хвалилися, що хресні батьки принесли їм на свята "це" або "те." Павліна багато наслухалася про хресних батьків. Це дуже здивувало її, чому батько та мати ніколи не згадували їй про її хрестого батька та матір.

Дівчина почала сумувати і марніти. Зник апетит. Мати затривожилася. "Дочко, що бракує тобі? Чи ти часом не слаба?" Павліна не відповідала. Мати пригорнула її до серця: "Павлінцю, скажи мамі, що тяжить тобі на серденьку?"

Дочка розплакалася. "Хто мій хресний батько і мати? Інші мають їх, а я чому не мала б їх мати?" Мати — завзятий свідок Єгови — стала лютувати. "Чому питаєш мене про такі нісенітниці?"

Павліна сильно плакала. Мати зобачила, що не годна дальше таїти правди перед власною дитиною. "Доню, ти нехрещена!" "Чому?" "Бо ми не віримо в подібні забобони!"

Дівчинка з плачем вибігла з хати й удалася до отця пароха Т. Отець потішив і успокоїв її. "Чи вмієш читати по-українськи?" "Вмію!" відказала дівчинка. "То бери цей катехизм і вчися! Я поможу тобі і поясню те, чого сама не розумієш!"

Дівчинка почала завчати католицьку науку. Журилася, хто буде її хресною матірю. Отець Парох успокоїв її. "Не журися! Ми знайдемо для тебе хресного батька і матір!"

Завчання катехизму скоро поступало вперед, бо Павліна була здібною дівчинкою. Батьки зразу не хотіли й чути про хрещення дочки. Плач Павліни та ласкаві слова отця Пароха зломили опір. Погодилися.

Павліна прийняла святе хрещення. Хресні батьки принесли їй гарні дарунки й самі справили хрестини. Охрещена дочка подалася додому та зо сльозами в очах попрохала власних батьків прийти на хрестини.

Дивно! Сльози дочки зворушили їхні серця. Прийшли. Згодом завернули з блудної дороги, вернулися до католицької Церкви і стали членами парафії в Г. Це сталося тому 25 літ в одній із наших американських парафій.

1. Чи це правда зазначена в Біблії, що свята Вероніка обтерла хусткою закривавлене обличчя Ісуса, як Він ішов на Голгофу?

Св. Письмо нічого не згадує про Св. Вероніку, але християни вірять у цей факт із давнього передання. Багато правд не є зазначені в Св. Письмі, а все таки християни вірять у них, бо ці правди, хоч не записані в Св. Письмі, були завжди живі між Христовими вірними.

2. Мій чоловік зве себе християнином і ходить до церкви на богослужения. Все таки він є налоговим пияком. Якщо не дам йому грошей на пиятику, то він злоститься і клене. Якщо дам, то йде до коршми і звичайно вертається пяний додому. Що маю з ним робити?

Ваш чоловік не одинокий 'християнський' пияк на світі. Таких як він є більше на землі, що мають імя християнина, але не живуть похристиянськи, хоч "як тіло без душі є мертве, так і мертва віра без діл!" каже Св. Яків (2, 26).

Якщо чоловік заробляє гроші та дає нам до розпорядимости, то як жінка ви маєте дати йому бажані гроші, бо йнакше в хаті буде біда, прокльони і незгода. Зрештою жінка має слухати свого чоловіка." (1 Пет. 3, 1). Стільки вимагає справедливість. Проте як добра жінка ви повинні молитися за його навернення, не сваритися з ним, догоджувати йому в усьому, що добре, і намагатися вчинити його щасливим у хаті, щоб не потребував шукати щастя і задоволення у 'пляшці горілки.'

3. Чи сектанти унітарії не вірять у Христа?

Унітарії звичайно вірять, що Христос є Божим Сином, але не так, як католики. Католики вірять у Пресв. Трійцю. Ісус є другою Особою Пресв. Трійці. Унітарії вірять, що Христос є тільки адоптованим Божим Сином, хоч у вищому ступні ніж люди. Ось тому звуть його 'своїм Старшим Братом.'

Ця секта повстала в Румунії в 16-ім ст.

4. Що таке канонік?

Канонік це священик, що є членом катедральної капітули. Це тільки почесний титул для деяких заслужених священиків. Канонік і монсіньйор не є єпископами, а тільки звичайними священиками, яким надано згадані титули.

5. Хтось мені казав, що при хрещенні хресний батько тримає хлопчика, а хресна мати (кума) дівчинку. Чи це правда? В нас кума завжди тримає дитину до хресту!

В українців є звичай, ща хресна мати тримає до хресту так дівчинку, як хлопчика. В інших сторонах світу можуть бути інші звичаї. Зате так хресний батько, як і хресна мати мають відмовляти "Вірую" і в імені дитини відрікатися сатани.

6. Чи за проказання вервиці можна зискати більше ніж один повний відпуст у той сам день?

Можна зискати стільки повних відпустів, скільки вервиць прокажете перед Св. Тайнами, хоч ці Тайни є замкнені в киоті. Проте при кожній десятці треба зробити коротке розважання і при кінці акт любови і досконалого жалю.

7. Маємо клопіт з сином. Він має 18 літ і ходить до праці. Клопіт у тому, що він не хоче давати батькам свого заробітку, а тільки платить за мешкання і їду. Чи так має бути?

Стисло кажучи, такі малолітні діти повинні віддавати батькам ввесь заробіток, а батьки давати їм стільки гроша, скільки добрі батьки дають добрим дітям, так на одіж, як і на дозволені забави.

Було б найкраще, якщо б батьки і працюючі діти дійшли до спільного порозуміння у цій справі й так подоброму усунули жалі та нарікання.

Найкраще роблять ті діти, що ввесь заробіток віддають батькам, а батьки дбають про все, що дітям потрібне, щоб нормально розвиватися. Бог благословляє такі діти, бо вони шанують і люблять своїх батьків. Зрештою вся спадщина по батьках і так лишиться дітям, бо матеріяльних дібр віхто не забирає з собою на другий світ.

Проте за згодою батьків син або дочка може давати батькам стільки заробітку, скільки треба на покриття їжі, помешкання і розуміється інших видатків для вдержання хати. Якщо батько та мати не мають із чого жити, то працюючі діти мають обовязок і їх утримувати зо своїх заробітків.

ПРАВДОМОВНІСТЬ НАВЕРТАЄ БАНДИТА

Валка подорожніх переходила гори Карпати. Напали пришки-розбишаки та стали рабувати подорожніх, між якими був гарний юнак. Розбійник спитався молодця: "Скільки маєш грошей?" На це юнак відказав: "50 корон." Розбійник зареготався, бо не вірив, що убогий юнак мав таку суму гроша.

За хвилину другий розбійник спитався, скільки він має гроша, і вся ватага розбійницька щиро зареготалася, як юнак сказав: "50 корон!"

Надійшов ватажок і спитався: "Скільки грошей маєш, хлопче?" Юнак відказав: "Я сказав їм, що маю 50 корон, але вони не хочуть вірити!"

Ватажок звелів розпороти його футро, де знайдено гроші. Всі здивувалися: "Чому ти виявив, хоч вони були добре сховані?" На це юнак відказав: "Я обіцяв своїй покійній матері завжди говорити правду й я дотримав обітницю!" Ватажок розкаявся і навернувся, промовляючи до розбійників: "Як ішли ви за мною в злі, так ідіть у добрі!" Добрий приклад юнака навернув усіх розбійників.

ХТО ТАКИЙ КАРЛО ДЕ ҐОЛЬ?

В сьогоднішній Європі всюди лунає слава про французького президента Карла Де Ґоля. Хто ж він такий?

Карло Де Ґоль, диктатор модерної Франції, ур. 22 листопада 1890 р., в двістітисячному місті Ліль, що віддалене 140 миль від Парижа. Його батько був поважним громадянином, що був гордий на свою Францію. Карло згадує про нього: "Він викликав у мені свідомість французької історії. Замолоду я проживав у Парижі. Ніщо так не зворушувало мене як символи нашої слави, от хоча б Версай, Тріюмфальний Лук, тощо..."

Де Ґоль написав власну біографію, але в ній рідко говорить про себе, бо на шістьох сторінках описує своє життя від народження аж до 1933 р., коли Гітлер загорнув владу в Німеччині.

Де Ґоль ввесь час цікавився долею Франції. Вступлення до військової Академії в 1909 р. зве одним із найкращих днів свого життя, хоч тоді військова карієра була в погорді між французами. Молодечі мрії Карла зосереджувалися на Франції й армії.

Під час першої світової війни визначився хворобрістю. Був тричі ранений. Попався в німецький полон, що тривав 33 місяці. Тричі невдало пробував утекти на волю.

Перша світова війна доказала Де Ґолеві, що наступна війна буде змоторизована. Він заговорив про танки, бо ця війна буде обильно користуватися ними. Французи не звертали уваги на його книжки. Вони були певні, що лінія "Мажінот" захистить їх перед нападом німців.

Хоч німецькі змоторизовані дивізії скоро зламали опір французів, все таки Де Ґоль не попав у зневіру. Він переїхав до Англії, де зачав організувати опір наїздникам, заявляючи тим, що кепкували з його зусиль: "Франція програла бій, а не війну!"

Йому здавалося, що гноблена батьківщина в 1942 р. кликала його до себе та благала рятунку. Карло закликав: "О Мати, ми тут готові служити тобі!" Був свято переконаний, що Франція двигнеться з руїни. Навіть заявляв своїм військовим товаришам, Рузвельтові та Чирчелеві: "Франція ніколи не буде Францією, якщо не буде в першім ряді з потугами світу!" Це не мало злостило Рузвельта й Чирчила .Чирчил не раз говорив до приятелів, що найтяжчий його хрест під час війни був 'Французький хрест' цебто Де Ґоль.

Не зважаючи на німецькі успіхи в часі війни, де Ґоль вірив, що Франція виграє останній бій. В 1944 р. його війська разом із американськими й англійськими вступили на французьку землю. Здобуто Париж. Де Ґоль тріюмфально вїхав до столиці 'солодкої' Франції. Від 1944-46 провадив французький уряд. Опісля зрікся, бо комуністи не дозволили йому скріпляти армію. Усунувся до маленького сільця Ля Боасері (300 душ населення), де проживав у скромненькім дімку аж до 1958 р. Рідко їздив до Парижа на наради зо своїми приятелями.

Самота і пробування в маленькім забутім сільці часто викликали в нім огірчення та нарікання: "Історія забула про мене! Я жду на поклик. Як Франція покличе мене, то послухаю!"

Поклик прийшов у 1958 році. Під час кривавого заворушення в Альжирії альжирські патріоти змусили уряд зрезигнувати. Де Ґоль перебрав керму Франції в свої кріпкі руки. Він кинув клич 'самоозначення' всім французьким колоніям. Коли французьке населення й армія Альжирії спротивилися його плянові надати автономію музулманським альжирцям, Де Ґоль відважно зламав їх спротив і здусив повстання. Либонь ніякий інший француз не був би потрапив доконати подібного діла.

За два роки володіння Де Ґоль дав Франції нову конституцію, яка запевняє урядові небувалі досіль у французькій політиці права. Отак настало політичне й економічне устійнення в Франції, де уряди змінялися кілька разів на рік. Економія скріпилася, бо бизнесмени взялися до роботи, бувши певні, що хаос усунений із країни.

В деґолівській Франції видно поліпшення на кожнім кроці. Навіть число народин, що було там дуже маленьке, тепер сильно збільшилося. Французи вперше по довгих десятках років поважно взялися до праці, щоб запевнити славну майбутність своїй батьківщині. Де Ґоль навіть потрапив здобути собі власну атомну бомбу, хоч вона в порівнянні до американських виглядає на діточу забавку.

Де Ґоль вірить у велич Франції та її провідну ролю в Європі. Подивляє Америку та запевняє, що вона ще довгий час буде найбагатішою країною в світі. Не вірить, що Росія і Китай будуть завжди приятелями, бо голодні китайці скоріше чи пізніше кинуться на розлогий Сибір, щоб так поселитися. При стрічі з Хрущовом Де Ґоль ясно заявив йому, що Захід не піде на уступки, щоб подобатися москалям. Їх застрашування не лякають Де Ґоля.

Де Ґоль є прикладним католиком. 1921 р. оженився з Танте Івон, що все життя була йому дорогоцінною товаришкою та дорадницею. Вона завжди усувається з публічного життя.

Тепер як жінка президента наглядає сама над кухнею і сама щодня зміняє квіти в домі, де проживає її чодовік. В приватнім житті вона так само дуже скромна. Хтось спитався її, скільки має дорогих сукенок.

"Дві", відповіла, "одну ношу на собі, а друга в пральні!"

Пані Де Ґоль любить пробувати вдома. Не раз заявила тим, що хотіли втягнути її в публічне життя: "Я найперше-жінка Карла, а потім товаришка французького президента!"

В часі американської вистави в Москві хтось написав по-російськи на американськім павільйоні: "Єнки, ми, москалі, скоро переженемо Америку!" Згодом хтось дописав так само по-російськи: "Лишіть мене в Америці, як будете переганятися з Америкою!"

СВЯТА ГОДИНА

[illegible]

Як треба відбувати Святу Годину?

[illegible]

Що ж треба робити під час Святої Години?

[illegible]

б) Посіщення Пресвятих Тайн. Можна користуватися вже готовими молитвами, що подані в молитовнику "Мій Спаситель". Цей молитовник можна дістати з 'Голосу Спасителя'.

в) Побожно відчитати Акафист до Пресв. Серця Ісуса в українськім перекладі. Він теж є у згаданім молитовнику. (425 стор.).

г) Проказати вервицю, роздумуючи про Страсті таїнства. Ці таїнства пригадують час Христових Страстей від конання в Оливнім Городі аж до смерти на хресті.

д) Побожно відбути Хресну Дорогу і по кожній Стації вчинити акт любови і жалю, та виявити Христові вдячність за Його любов до грішного людства. Водночас слід перепросити Його за зневаги, які невдячні люди своїми гріхами і нехристиянським життям чинять Його Серцю.

е) Якщо Свята Година відбувається публічно в церкві, то звичайно буває Молебень до Пресвятого Серця, проповідь і Суплікація. Слід брати діяльну участь у цих відправах.

Воно дуже корисне зробити собі якусь інтенцію, як відбуваємо Святу Годину. Раз можна жертвувати її Христовому Серцю як надолуження за власні провини, другий раз за гріхи своєї родини, третій — за провини свого народу, четвертий — за гріхи світу, тощо.

Свята Церква надала повний відпуст тим, що відбувають Святу Годину, щоб потішати засмучене Серце Спасителя. Цей відпуст зискують ті, що є членами Апостольства Молитви або Архибратства Святої Години, відбувають її в четвер між 2-ою годиною пополудні і північчю, приступають до сповіді та Святого Причастя і моляться за інтенцію Святішого Отця. Члени цих двох Братств можуть зискати цей відпуст, не зважаючи на те, чи публічно разом з іншими відбувають її в церкві, чи приватно цебто вдома.

Зате ті, що не є членами німкотрого зо згаданих двох Братств, мають відбути її разом з іншими людьми в церкві або каплиці, якщо бажають зискати повний відпуст. Треба так само приступити до сповіді, прийняти Св. Причастя і помолитися за інтенції Святішого Отця.

Християнин не сміє проживати для себе самого та власних вигід і забаганок неначе б він був сам для себе останньою ціллю. Ні, християнин повинен проживати для Бога та трудитися для Його слави. Св. Павло кличе: "Ви дорого куплені. Отож прославляйте Бога в своїм тілі та в своїм дусі, бо вони Божі." (1 Кор. 6, 20).

Бог сотворив людей на те, щоб вони пізнавали, любили та служили Йому. Це головна ціль нашого життя та пробування на землі. Св. Павло тому напоминав християн у Коринті: "Чи їсте, чи пєте, чи щось інше робите, робіть усе на Божу славу!" (1 Кор. II, 31).

Годинник, що не показує доброго часу, плуг, що не хоче орати, автомобіль, що не надається до їзди, не виповняють свого завдання, тому викидаємо їх. Те саме Господь учинить із тими, що не служать Йому.

М. Щ.

ЛІТАКОВА КАТАСТРОФА

В пятницю 9 вересня 1949 р. сталася страшна літакова катастрофа в Канаді. Згинуло 19 невинних людей. Літак вибух у повітрі. Ніхто не врятувався. Літак летів із Квебеку до Монтреалу.

Стояв погідний і ясний день. Літака провірено, заки піднявся в повітря. Між пасажирами була 28-літня жінка і мати з Квебеку, Ріта Гай. Ця пасажирка чулася щаслива і дякувала Богу, що її чоловік ювелір вернувся до неї та до дочки по довгих сварливих місяцях і погодився жити з нею. Ріта вибралася літаком до Бей Комо, щоб забрати дві валізки дорогоцінностей, які там був полишив її чоловік.

Три дні тому ювелір Гай купив білет для жінки та засекурував її на 100,000 долярів. Потім узяв її на обід і до кіна.

Було саме чудове пополудне в цю фатальну пятницю. Літак немов орел плив у безмежних просторах, купаючись в осіннім сонці. Нагло пролітаючи біля острова Орлінс, зустрів свою загибель. Пасажири на кораблі в каналі Св. Лаврентія зобачили клуб диму в літаку. Літак почав дивно крутитися в повітрі, поки шаленим упадком не зникнув у лісах на острові. Цей острів був заледве 40 миль від міста Квебеку.

Застрашений залізничний робітник побіг до телефону і повідомив поліцію про катастрофу. Тарас Флягів, поліційний агент, зачав розшуки. Удався на летовище і став розмовляти з летунськими урядовцями. Біля нього зібралися рідні пасажирів на літаку і летунські урядовці. Кожен ждав на якусь новинку про катастрофу, але ніяких добрих новинок не було. Жінки та діти плакали, а найбільше ридав пан Гай, тримаючи за руку чотиролітню донечку.

"Там була моя жінка!" промовив до урядовця. "Чи це правда, що літак Ч. 108 розбився?" І гірко заридав, повалившись на крісло гейби зомлів. Маленька дівчинка спазматично плакала, тулячись до батька, ювеліра, Альберта Гая. Вона так заводила, що летунські урядовці забрали її з батьком до осібної почекальні, ба й навіть закликали священика, щоб потішив горем прибитого ювеліра.

Тим часом знайдено місце катастрофи. Шість жандармів і летунські урядовці негайно вибралися туди, щоб поглянути на розбитий літак. Це була гориста околиця. Партія пошукувачів скоро змучилася, бо ліс був дуже густий і ніч перепиняла розшуки. В II годині вночі натрапили на рештки літака.

Тарас Флягів був між пошукувачами. Наближаючись до розбитого літака, спотикнувся об забитого хлопчика. Він був навіть обгорілий. Чути було запах вибухового матеріялу від спаленого тіла хлопчини.

Змучені пошукувачі вернулися до Квебеку в другій год. опівночі. Там стрінули повно поліційних урядовців. Як Флягів згадав про дивний запах із тіла спаленого хлопця, поліція дуже зацікавилася цим зявищем. Це були спеціялісти від розшуків і саботажу. Перегляд залишків розбитого літака виказав, що механізм не спричинив вибуху, бо все було там впорядку. Бензин був у резервуарі. Батерії й електричне приладдя літака залишилися неушкоджені. Отож вони не спричинили катастрофи. Знавці ствердили, що вибух стався в багажевім відділі Ч. І. Видно, що між багажем був якийсь вибуховий матеріял. Це відкриття дуже зацікавило дослідувачів, бо цей відділ був порожній, як літак Ч. 108 прилетів із Монтреалу. Отож тільки в Квебеку покладено щось до нього.

Летунські урядовці заявили, що там не було нічого, що могло б спричинити вибух літака, за винятком 28-фунтового пакунку, що хтось вислав до Адріяна П. в Бей Комо. Багажовий агент пригадав собі, що товстенька та низька жінка принесла пакунок на летовище. Поліція не знайшла ніякого Адріяна П. в Бей Комо.

Не дивниця, що вона кинулася шукати за щофером таксівки, що привіз жінку на летовище. Знайшла його і він заявив, що годен пізнати, якщо б десь стрінув її.

Поліція стала розсліджувати справу Ріти Гай, бо про неї не знала нічого. Довідалася, що Альберт її муж, зраджував її, через те вона була покинула його і вернулася до матері. Коли ж згадана особа, через яку жінка покинула Альберта, так само покинула його, то він знайшов її в реставрації та грозив револьвером. При дальших розшуках ця особа заявила, що товстенька та

низька жінка це певно Маргарета Пітр, приятелька ювеліра.

Отак поліція зачала слідити за ювеліром Альбертом і його приятелькою Маргаретою. Прикра новинка про катастрофу зникла з преси і поволі йшла в забуття, але поліція не забувала про тих, що спричинили її.

Сам Ґай удався до Марії Андже, через яку жінка була на час покинула його, і заявив, що вони поберуться, як мине час жалоби за жінкою.

Тим часом шофер таксівки виговорився перед одним кореспондентом, що поліція пошукує за жінкою, яка доставила пакунок на летовище. В пресі появилася сензаційна новинка: "Хто така ця жінка?" Ґай довідався про розшуки поліції та негайно удався до Маргарети, намовляючи її, щоб покінчила самогубством і так затерла сліди злочину за собою. Він навіть приніс їй пляшечку трійливих пігулок. "Отак уникнеш кару за злочин!" заявив їй.

Маргарета настрашилася. Взяла декілька пігулок, але перед тим усе розказала своїй приятельці, а приятелька донесла все поліції. Хвора від пігулок Маргарета пролежала в шпиталі кілька днів. Вийшовши, призналася поліції, що завезла пакунок на летовище, бо Альберт прохав її. Він сказав, що там була статуя для одного клієнта.

Ґай почув між новинками на радіо, що Маргарета виговорилася перед поліцією. Це страшно розлютило його і він закляв перед свекрухою. Скоро опинився в арешті. Його товариш був поліційним агентом, хоч Ґай цього не знав. Він думав, що це якийсь злочинець подібний до нього. Перед цим агентом Ґай виговорився, що напів спаралізований брат пані Пітр, Ґ. Руст, зладив вибухову бомбу, яка мала в собі годинник, щоб спричинити вибух. Пані Пітр відвезла цю бомбу на летовище. Його дивувало, чому поліція так страшно цікавилася цим пакунком!

Руст признався, що зладив для Ґая це вибухове приладдя, але Ґай запевняв його, що йому треба було таких бомб, щоб очистити своє подвіря на фармі, хоч Ґай не мав ніде ніякої ферми.

Професори хемії зладили другу бомбу подібну до тої, що спричинила катастрофу літака Ч. 108. Вибух бомби мав такі самі наслідки як попередня бомба.

Тепер було вже доволі доказів, що ювелір Ґай це злочинний душогуб. Почалася судова розправа. Це було 24 лютня 1950 р. Судді не задовольнилися твердженням, що динаміт спричинив вибух літака. Треба було доказів. Дослідники мучилися чотири місяці, поки не знайшли між залишками розбитого літака частин динаміту і батерії, які не були частиною літака.

Летунська компанія найняла спеціялістів, щоб робили досліди з рештками спаленої одежі і валізок. Закуплено нові одежі та валізки і палено їх бензином і іншими вибуховими матеріялами, але тільки динаміт викликав подібні наслідки, які зауважено на рештках одежі зо спаленого літака.

Розправа тривала 13 днів. Предсідник закликав заприсяжених суддів, щоб не засуджувати Ґая, якщо мали хоча б крихітку сумніву, чи він винний. По розправі судді відійшли до осібної кімнати і по 17 мінутах проголосили присуд: Винен!

Головний суддя звелів Ґаєві встати, щоб почути присуд, який отак звучав: "Твій злочин такий огидний, що для нього нема імени!" Ґая засуджено на смерть. Так само засуджено на смерть механіка бомби, Руста, і напів спараліжованого затягнено на шибеницю.

Перед смертю Ґай полишив 40 сторінок заповіту, в якім признався, що вбив власну жінку із пімсти, бо вона занадто вілася йому в шкуру. В передсмертнім звіті не забув і про своїх спільників Руста і Маргарету. Там вповні виявилася їхня участь у злочині. Обидвоє дістали те, що ім належалося: Руст — стричок, а його сестра Маргарета — довголітній присуд на тяжку тюрму.

Я ніколи не забуду слів головного судді, як проголошував присуд смерти на Гая: "Ніщо не вимикається Божій справедливості!"

Справедливе Боже Провидіння особливо проявилося в тім, що Творець вселенної перехитрив Ґая. Цей злочинець так наставав бомбу, що літак мав вибухнути, як проїжджатиме понад непроходимими мочарами і багнами. Рештки літака були б потонули в багнах і слід за ними був би зник. Таким чином провідна нитка махінацій, що довела до викриття злочину, була б навіки перервана. Ніхто не був би знав, що спричинило катастрофу літака і внаслідок того злочинець був би дальше безкарно топтав святу землю своїми негідними ногами.

Бог сміється з махінацій злочинців. Літак з непередбаченої причини не відлетів на час. Спізнення тривало 25 мінут. Отак пасажери не долетіли до мріяного Ґаєм місця над багнами. Спізнений літак розбився в горах, залишаючи за собою повно брудних Ґаєвих ниток, що довели до викриття злочинця і покарання його безсердешного морду.

●

Ювелір Ґай заплатив за свій злочин власним життям, але чи направив кривду, що вчинив тим, яким відобрав життя? Чи осушив сльози рідних і приятелів своїх жертов? Ні! Отож видно, що кара смерти це тільки частинна заплата за злочин. Решту кари убийці дістають від Бога, Творця і Судді вселенної!

Сусід: "Іване, чи ваш син багато користає з університету?"
Засмучений батько: "Навіть дуже багато, а університет іще більше з мене."

Подружжя вчить мужчин багато чеснот, от хоча б ощадности, мовчазности і терпеливости. Проте слід заявити, що вони не потребували б цих чеснот, якщо б не були жонаті.

Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ.

ЯК ТРЕБА БЕРЕГТИ ЧИСТОТУ?

Чистота це дуже цінна прикмета. Нажаль тіло завзято воює з душею, щоб обдерти її з неї. Тіло—це дуже могутня зброя в руках диявола, щоб поневолювати душі. "Його сила в бедрах його", каже многострадальний Йов. Саме тому мало хто виходить переможцем з цієї боротьби. Св. Августин твердить: "Боротьба за чистоту являється найтяжчою з усіх змагань, бо люди щоденно змагаються за неї, а рідко хто виходить переможцем."

Скільки бідолахів — кличе Св. Лаврентій Юстиніян — в пустинях провели довгі роки на молитві, в пості та покутах, а потім через пристрасну пожадливість залишили пустиню, затратили чистоту і Бога! Дивіться, як по таких численних молитвах, тяжкім пустиннім житті і пості вони покинули пустиню і стали жертвами нечистоти!

Досмертня чистота зобов'язує всіх людей, тому мусять пильно зберігати її. Не зможеш бути чистий, Св. Карло Боромей промовив до одного чоловіка, якщо пильно не вважатимеш на себе, бо недбалі душі легко затрачують чистоту: "Аж дивно, як легко затрачують чистоту ті, що не чувають над нею!" Вважає на себе і чуває той, хто користується засобами, які помагають зберігати чистоту. Ці засоби бувають подвійні: одні помагають уникати все те, що викликує нечисті порухи, а другі влегшують вживання засобів, щоб перемагати спокуси. Ось ці засоби:

Втеча від лихих нагод

Перший засіб — це втеча від нагод, що ведуть душу до нечистоти. Св. Єронім пише: "Треба уникати тих, що спонукують нас до зла!" Св. Пилип Нерійський твердить, що тільки боягузи цебто ті, що уникають лихі нагоди, годні виграти війну проти нечистоти: "Не можна нічим іншим краще перемогти змисловости ніж утечею."

Божа ласка — це великий скарб, але носимо цей скарб у крихких посудинах, що скоро б'ються, тому легко можна згубити його: "Маємо цей скарб у глиняних посудинах" (2 Кор. 4, 7). Сама людина не годна здобути чесноти чистоти. Тільки Бог може подати її. Соломон говорив: "Я знав, що сам не годен бути повздержливим, хібащо Бог поможе мені." (Прем. 8, 21). Нема в нас сили вправлятися в якій чесноті, особливо чистоті, бо вже з природи люди схильні до змисловости. Тільки Божа поміч годна вчинити людину здібною зберігати чистоту. Бог не вділяє цієї помочі тому, хто добровільно і без потреби виставляється на грішні нагоди або залишається посеред них: "Загине в небезпеці, хто любить її", каже Мудрець.

Св. Августин упоминає всіх: "Тікай перед наскоками змисловости, якщо хочеш бути переможцем." Ах, скільки бідолахів забрудилися болотом нечистоти, бо були надто певні про себе самих, що не впадуть! — кликав до своїх учнів Св. Єронім, як опинився на ложі смерти. Ці слова записані в листі Евсевія до Папи Дамаза. "Через самопевність", каже Св. Єронім, "багато Святих забрудилися цим гріхом. Отож ніхто не повинен бути самопевним." Ніхто не повинен занадто довір'яти собі самому, хоча б був святим, бо кожен може провалитися в це багно: "Хоч ти святий, всетаки не будь самопевний." Неможливо, каже Мудрець, ступати по жару і не попектися: "Невже людина зможе ходити по жару, щоб не попеклися її стопи?" (Прит. 6 7).

Св. Іван Золотоустий каже: "Невже ти камінь? Хіба ти залізо? Ти звичайна людина, яка підлягає загальним немочам людської природи! Хіба візьмеш до рук вогонь і не попечешся? Хто міг би доконати такого дива? Ану, поклади вогонь в сіно і потім кажи що воно не займеться! Наша природа така сама, як сіно. Отож ніхто не потрапить наражатися на небезпеки нечистих гріхів і не впасти в безодню. Гріх треба уникати наче змія. "Тікай від гріха немов від змія!" каже Мудрець, (Сир. 21, 2).

Не тільки не доторкаємося ідовитого змія, бо лякаємося вкушення, але й взагалі не хочемо наближатися до нього. Таксамо слід уникати особи і розмови, коли вони становлять для нас грішну нагоду. Св. Амвросій каже, що чистий Йосип навіть не хотів слухати того, що Путифорова жінка говорила. Він відразу втік, бо вважав великою небезпекою навіть слухати її: "Не слухав її слів, бо бачив заразу в зволіканні."

Дехто боронитися, кажучи: "Не боюся, бо знаю самого себе." Нехай такий чоловік послухає, як на це дивився Св. Франциск Асиський: "Знаю, що треба було б зробити, але не знаю, що я дійсно вчинив би, якщо знайшовся б в небезпечній нагоді!"

Які ж є головні нагоди, що їх треба уникати?

Найперше не вільно приглядатися до небезпечних речей: "Смерть вступила крізь вікно," каже пророк Єремія. (Єрем. 9, 21). Крізь вікно—цебто "очима", як вияснюють Св. Єронім, Григорій і інші. Марне замикають брами твердині її оборонці, якщо дозволять ворогам дістатися до неї крізь вікна. Безуспішні й інші засоби, якщо не чуваємо над своїми очима. Тертуліян оповідає, що один поганський філософ виколов собі очі, щоб зберегти чистоту. Християнам не вільно так поступати. Проте не повинен вдивлятися в обличчя осіб другого полу, хто бажає зберегти чистоту. Звичайний погляд не дуже шкідливий каже Св. Франциск Салесій. За те воно дуже небезпечно приглядатися до того, що годне викликати спокусу. Св. Іван Золотоустий каже, що не слід приглядатися не тільки до нескромних жінок, але й до скромних: "Дух бувае зранений не тільки поглядом на нескромну, але й на скромну." Саме тому святий Йов заключив угоду зо своїми очима, щоб не дивитися на жінки, хоча б вони були дуже скромні, бо знав, що погляд розбуджує лихі гадки: "Я вчинив угоду зо своїми очима, щоб не дивитися навіть на дівицю." (Йов. 31, 1). Сирах таксамо перестерігає: "Не дивися на дівицю, щоб її краса не згіршила тебе." (Сир. 9, 5).

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

ВОЛОДИМИР був унуком Ольги та сином Святослава Великого. Бувши поганином був лютим володарем. За те зовсім змінився, як під впливом бабки Ольги прийняв християнство.

Християнство ширилося в Україні вже перед Володимиром. Були навіть мученики за віру, от як Теодор і Іван, яких погани вбили, бо не хотіли поклонитися божкам.

Володимир прийняв християнство, бо бачив марноту та недоречність поганства. Бажав теж увести свій нарід у родину європейських держав, що вже були християнськими.

Оповідають, що грецький посол змалював Володимирові страшний суд. Заляканий князь закликав: "Щасливі ті, що в той день будуть праворуч Христа! Горе ж тим, що знайдуться по його лівиці!" Посол відповів: "Охрестися, як бажаєш бути по правій стороні зо Святими та праведниками."

Легенда подає, що різні народи захвалювали Володимирові свої віри. Володимир виправив посольства в різні краї. Найбільше подобалася їм Христова віра в грецькім обряді. Посли повернулися й говорили: "У Греції такі гарні богослуження, що ми не знали, чи ми в небі, чи на землі. Ми ніде не бачили такої краси та величі! Там справді Бог перебуває з людьми!"

Бояри прилучилися до послів і промовили до Володимира: "Якщо б грецька віра була зла, то твоя бабка, Ольга, наймудріша з усіх жінок, була б не прийняла її!"

Володимир виправився на грецьку колонію Корсунь, здобув її та примусив грецьких цісарів, Василя та Константина, віддати за нього цісарську сестру Анну. Володимир заключив це подружжя з політичних мотивів, щоб мати в грецьких цісарях могутніх союзників, бо Анна була вже тоді старша, мала 26 років, і до того була ще погана з лиця.

Примушені цісарі згодилися та вислали Анну до Корсуня. Є переказ, що Володимир був раптом осліп. Царівна порадила йому негайно охрестилася. Послухав, прийняв хрест, прозрів і закликав: "Тепер пізнав я правдивого Бога!"

Володимир узяв з Корсуня духовенство, вернувся до Києва, скликав нарід і звелів охреститися, заявляючи: "Вважатиму особистим ворогом того, хто не прийме хрещення!" Хрещення відбулося 988 року в водах Дніпра...

Володимир розіслав священиків, що хрестили Русичів, по розлогій київській імперії. Побудував у Києві десятинну Церкву на честь Божої Матері, основував церкви по всій державі, будував манастирі, закладав школи, приказав учити нарід читати...

За те Українці прозвали його рівноапостольним, бо він був дійсний апостолом Христа на наших землях.

Володимир помер в 1015 р. Поховали його в десятинній Церкві. Народ оплакував дорогого Князя, що підняв Україну до рівеня одної з найкультурніших держав світу...

"НЕ ПРОСИЛИ..."

В. Буженко

Оповідають собі наші люди таку сміховинку. Українець пішов колись до німця в гості, а коли повернувся питає його жінка: "Ну, як гостив тебе німець? Добре, не голоден?" "Та гостити, гостив," відповів чоловік, "але я голоден, бо німці не припрошували," цебто в німців нема звичаю надмірно просити: "Куме, та беріть! Що, може вам не смакує, якщо так мало їсте? Не стидайтеся! Може ще трошки покушаєте...?!" Як німці поставили страву, українець, йдучи за своїм товариським звичаєм, казав: "Дякую, я не голоден." А німці брали ці слова за дійність і негайно забирали йому страву з-під носа. Отак у житті не раз треба таких "припросин" не для других, але для самого себе, а як їх нема, то чоловік з цього життя вийде, як українець з німецького дому цебто голоден. Часто чуємо нарікання на людей, що вони мало цікавляться християнським життям, що мало релігійної свідомости між українцями, що молодь не цікавиться ні своїм обрядом, ні вірою, а навіть своїм походженням. Цій молоді, у більшості випадків, бракує заохоти. Треба вміти до неї підійти, треба не дуже то звертати увагу на її початкову неохоту і брак заінтересованости до справ нашої віри або народу. Треба викресати в її серці мотив-спонуку, яка б прямо самочинно потягнула молодь до праці і до чину на нашій релігійно-національній ниві. А як викрешемо в нашій молоді таку спонуку і запал всього, що рідне, то вона буде 'чуда' творити.

Ось що заохота зробила з одного коваля. Маляр Матсіюс з Амберес ніколи не малював, ані не рисував, бо його зайняттям було кувати коні. Та якось закохався в дочці маляра. Батьки сказали йому, що дочка маляра вийде заміж тільки за маляра.

Ковальчук тоді взявся до спроб малювання, копіюючи прості образи, а зчасом зробив такий поступ, що з памяти вималював портрет своєї нареченої. Цей портрет показав своєму майбутньому тестеві, що його високо оцінив. Як маляр вийшов на хвилину з кімнати, коваль намалював муху на крилі одного ангола, що був на образі виконуваним малярем.

Коли тесть повернувся, хотів зігнати муху, гадаючи, що це дійсно жива муха. Аж тоді батько видав дочку за підкувача коней, бо не міг дальше сумнівatися про малярський талант майбутнього зятя. Цей маляр, що спонукою любови відкрив свій талант, звався Квінтін Матсіс чи Матсіюс. Помер у 1529 р. На його гробівці викуто такий латинський напис: "Любов це безмежна сила. Вона з коваля зробила маляра."

Отак треба б піднайти в нашій молоді подібну спонуку, то і вони навіть у наших часах потрапила б творити чуда, а це при зусиллях добрих людей можна зробити.

о. В. Зінько, ЧСВВ.

СЛІПІ БАЧАТЬ

ФАРИСЕЇ не раз чули ці слова від Господа Ісуса, але й сьогодні вони є на часі. Ось що читаємо в однім нашім журналі: один німець, Петро Лессеніх, вчився в духовній семінарії, але в 1939 р. настала війна і гітлерівський режім узяв його до війська. Став він артилеристом-танкістом. На совітськім фронті попав зі своєю частиною в окруження коло Волхов, і важко пораненого в голову і хребетній стовп, відвезено його останнім літаком з іншими пораненими з того окруження до шпиталю. В 1946 р. опустив шпиталь, але остався сліпим і спараліжованим. По якімсь часі параліч уступив. Однак не закинув своєї думки стати священиком і в тому випадку треба було просити окремого звільнення від тої перепони від самої Апостольської Столиці. Покійний Папа Пій XII дав такий дозвіл і дня 10 серпня 1948 р. сліпий танкіст став Христовим ереем.

Перша його душпастирська праця була в шпиталі, але потім церковні власті дали йому парафію в Ревеніх коло міста Кельн. Місцевість була дуже знищена включно з парафіяльною церквою. Його мати водила його спочатку, щоб познайомити сина-священика з вулицями села і головними будинками, до яких мусітиме ходити щодня, опісля він дістав собаку-водія і так щоденно відбуває свої мандрівки по терені своєї праці. Людей пізнає по голосі, вчить в школі, проповідує, сповідає, уділяє Св. Тайни і править Службу Божу, вживаючи окремих книжок, на яких читають сліпі пальцями. Парафіяни його люблять і він за короткий час відбудував церкву.

Що за зворушлива історія! Одначе важким тягарем спадають на душу вище згадасі слова Христові: сліпі бачать, а видющі — сліпі! Недавно був я в одній нашій родині. Син думає йти на священика. Матері та всім домашнім кажу, щоб не дуже розголошували всім і вся. Хай лівиця не знає, що робить правиця. А мати мені відповідає: "Прошу отця, ми й нічого не кажемо, бо що будемо таким казати? Вже й так відраджують. Кажуть: 'О, тепер вже кінець релігії приходить, тут ніхто священиків потребувати не буде, настали інші часи.'"

І це може так говорять люди, що чули не раз слова Ісуса: "Небо й земля минуться, а мої слова не минуться! Я з вами до кінця віка," тобто мусять бути священики-апостоли, бо Христос мусить бути з ними!

Одначе ми лишимо тих, що мали колись віру, а тепер збайдужніли, стратили її, зробилися тільки примітивними пережувачами хліба. Подивімся на вірних, на тих, що признаються до християнської науки, які визнають себе Божими дітьми. На жаль, вони теж мало розумні. Хоч деякі українські батьки знають про потребу священиків, все таки не хотять дитини пустити до семінарії. Не раз дитина проситься і має охоту та й її Господь кличе, але пересуди, фарисейські згіршення або якісь забобони не дозволяють цим батькам сказати: "Йди, сину, маєш повну свободу!"

І що стається з тими синами, що хотіли бути Божими слугами, але їх самі батьки перемовили і відвернули від покликань? Знаю одного такого хлопця, що походить із доброї нашої родини. Він побожний та чемний. І голову має добру і хотів іти вчитися на священика. А батьки кажуть: "Дитино, а з нами хто буде?" І він не наставав, остався вдома. А зараз ні школи не скінчив, ні батьки при нім не були, бо померли обидвоє далеко від нього, а він сам досьогодні блукає самітній.

Зараз багато говориться про патріотизм, про національну свідомість і про боротьбу з нашими запеклими противниками. І до тої боротьби треба когось, хто б її провадив, треба опертя об сильнішу опору, як її мають наші противники. Ця опора це незнищима Петрова Скеля-вселенська Церква. У ній треба мати представників, і мати посередників, щоб цілими пригорщами черпали її блага і подавали мірянам. На жаль цих представників і служителів у нас замало.

Отак хоч маємо очі, але не бачимо. Ми дуже сліпі в цій справі. Нам полуда очі заступила, а ця полуда це розкішне життя, якого кожен хоче, якого багато хто тільки й бажає, а на вічні вартості, на справи цілої спільноти не дивиться тому, не бачить потреб нашої духовної Матері Церкви.

Ой, Господи, коли ця луска з очей нашого народу спаде, коли станемо дійсними християнами, патріотами по правді, а не голословними крикунами? Але очі можуть відкритися і з наших очей, як і з Павлових колись, спаде луска і ми побачимо, тільки нам треба простим і недукавим серцем сприймати Боже слово, треба й молитися всім спільно, щоб Господь післав на жниво багато женців, щоб наші здорові душею і тілом діти пішли до праці у Христовім винограднику, цебто в українській католицькій Церкві.

—, —

СВ. АТАНАСІЙ ВЕЛИКИЙ, неустрашимий борець за правдиве, незіпсоване християнство, каже отак відповідати еретикам, що перекручують християнську віру: "Так вірить католицька Церква. Ваше навчання не є навчанням Святих Отців Церкви."

—o—

Добрий дипльомат каже 'так' тоді, як треба б сказати 'може.' 'Може', як треба сказати 'ні.' Якщо він колись скаже 'ні', то він не дипльомат.

Біблія Подає Нам Пізнання Бога

БІБЛІЯ — це Божа книга. Вона походить від Бога, говорить про Бога і веде до Бога. Біблія подає історію взаємин між Богом і людиною. Читаючи Біблію, бачимо, що Бог — це Творець неба і землі та цілого всесвіту. Бог вічний, світ невічний, бо в часі Бог створив його. Перші люди — Адам і Єва. Бог створив людей, щоб вони Бога знали, любили й служили йому. За вірну службу Творець наділить вічним щастям Своїх добрих слуг. Він поділиться з людьми Своїм власним щастям, що є безконечне.

Бог — всемогутній Творець. Водночас Він предобрий Батько, бо Біблія оповідає, що Бог часто відвідував наших прабатьків у раю й мов батько приставав із ними. Коли ж вони спроневірилися й зїли заказаний овоч, Бог покарав їх, прогнав із раю, відобрав багато з Своїх дарів, от хоча б позбавив їх безсмертности, вільности від страждань і пристрастей, але навіть, караючи їх, виявив Своє безмежне милосердя, бо відразу прирік Спасителя, що мав направити лихо й привернути їм і їхнім нащадкам затрачені привілеї й право до неба.

Хто часто читає книги Св. Письма й роздумує про них, той щораз краще пізнає Бога, бо Він у Біблії говорить про Себе і про все, що вчинив для людей. Хто інтимно знає Бога і часто продумує про Його доброту і безконечні прикмети — премудрість, всемогутність, ласкавість, милосердя, великодушність, красу — той згодом полюбить Бога всім серцем, бо доброта і краса полонюють серця людей. Дивлячись на Божу любов до людей, представлену в Біблії, душа мусить закликати зо Св. Августином: "Хто б не полюбив того Бога, що так сильно любить мене?" Хто дійсно та щиро любить Бога, той буде зберігати Його заповіді та проживати по Його законові.

Біблія виявляє ціль людського життя.

Погани не знали, пощо вони проживали на світі. Життя було для них загадкою, що її не годні були розвязати, бо без віри не знаємо, хто ми такі, пощо живемо на світі та що станеться з нами по смерті. Тільки віра подає нам розвязку цих важливих питань, що заторкують життя людини на землі та її долю по смерті.

Старинна леґенда оповідає, що в давніх Тебах, у Греції, була страшна потвора, Сфінкс. Цей Сфінкс ставляв оцю загадку кожному прохожому: "Що це за створіння, що вранці ходить на чотирьох ногах, в полудне на двох, а ввечорі на трьох?" Горе тому, хто не потрапив розгадати цієї загадки. Немилосердний Сфінкс пожирав його. Припадково молодий князь Едип проходив попри Сфінкса, що теж поставив йому згадане питання. Едип подумав трохи й згодом відказав: "Це сотворіння — це людина, бо в дитинстві ходить на ногах і руках, як же підросте, то ходить на двох ногах, а в старості літ на трьох, бо послуговується палицею."

Біблія недвозначно викриває

людині ціль життя на землі: Бог створив людей, щоб вони Його пізнавали, любили, Йому служили і по смерті були щасливі з Ним у небі. Так говорить Бог своїми власними словами в Біблії. Краще не можна б окреслити цілі людського життя. Люди не створені для скороминущих дібр цього світу, але для небесних, що є вічні.

Треба подивляти Божу великодушність і доброту. Людина може купити собі вічне щастя за таку дешеву ціну. Якщо хтось бажає купити собі автомобіль чи хату, мусить заплатити стільки, скільки вони вартують. Ніхто не купить нового дому за пару сотиків. Тим часом за декілька літ служби Богові можемо запевнити собі вічне щастя в небі! Де ж пропорція між вічним щастям у небі, яке ніколи не скінчиться, і короткою службою Богові, що не може довше тривати ніж наше земське життя! Навіть якщо б людина зреклася всіх багатств світу, щоб запевнити собі небо, вона мало чого зріклася б, бо всі земні скарби не годні рівнятися з навіть одною хвилиною щастя в небі. Те, чого зрікаємося або робимо, щоб служити Богові, практично мало що вартує. Те ж, що Бог подасть нам, має безмежну, безконечну, вартість. Отримаємо це тільки стократно більше від того, що чинимо з любови до Бога; наша нагорода в небі перевищить усякі наші сподівання.

Не зблудить той, хто часто читає Біблію і слухає навчання Христової Церкви. Читання Біблії держить перед його очима ціль життя і заразом подає засоби, щоб осягнути її. Які ж ці засоби, що влегшують людям осягнення вічного спасіння? Вірність Божим заповідям і всім обовязкам, що випливають із них. Біблія подає нам, як треба Бога любити і заразом вказує на чудові приклади Святих Угодників, що з любови до Бога готові були пожертвувати все, навіть власне життя. Хто відмовився б зректися заказаної приємности, якщо б думав про великодушного Авраама, що йде на гору, щоб принести в жертву свого одинака Ісаака?

Біблія накреслює ясну дорогу, що провадить до вічного життя. Раз Христос говорив Своїм слухачам про вічне життя. Його слова мусіли захопити нарід, бо один юнак наблизився до Нього й щиро спитав: "Що маю чинити, щоб здобути собі те вічне життя в небі, про яке Ти так чудово говориш?" Спаситель споглянув на нього, полюбив його й промовив: "Якщо хочеш увійти до життя, зберігай заповіді! Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідчи фальшиво! Шануй батька та матір, люби свого ближнього, як себе самого!" (Мат. 19, 17-19). За виповнення цих заповідей, хоча б вони часом видавалися трудні, Бог дає людям вічне щастя в небі. "Вони — кличе цар Давид у Псальмах — напоюються з ситости Твого дому, і Ти поїш їх потоком Своїх солодощів" (Пс. 35, 9).

Постійна пригадка про небо, що її подибуємо в Св. Письмі, відсвіжує в людині бажання вічного щастя і скріплює її до саможертви й геройства, щоб заслужити собі на те прегарне царство, де нема ні болю, ні плачу, ні старости, ні смерти, а тільки безмежне вічне блаженство в товаристві самого Бога і Його ангелів.

Хто не захопиться геройством

одної ізраїльської матері, що була при мучеництві своїх сімох синів ,яких Антіох, сирійський цар, бажав привести всілякими муками до відступства від віри. Він мучив їх вогнем, здирав із них шкіру, припікав на ґратах, але вони не піддалися мукам і не відреклися віри в Бога, бо їхня геройська мати отак підбадьорювала їх: "Мій сину, змилосердися надо мною, що кормила тебе і виховала. Мій сину, благаю тебе, поглянь на небо і землю та на все те, що в них є, і подумай, що Бог учинив усе те з нічого. Отак ти не злякаєшся цього мучителя!" (2 Мак. 8, 27-29). Споглядаючи на небо її сім синів і вона сама, їхня геройська мати, віддали життя за віру, але не зрадили Бога й не переступили Його закону.

Таку бодрість вливає в людські серця постійна пригадка про небо, що його так часто подибуємо в Св. Письмі. "Чи це вже не передсмак Небесного Царства", — кличе Пій XII. — "проживати посеред цих речей (Св. Письма), продумувати про них, не шукаючи нічого іншого?"

Християни повинні дякувати Богові за Св. Письмо, бо воно просвічує їх розум посеред темряви туземного вигнання, скріплює волю до боротьби з дияволом і пристрастями та повертає слабих людей у Божих велетнів. Нещасний був світ колись, як Святе Письмо не було поширене в ньому. Погани не знали Бога, тому не відали, що слід робити і чого уникати, щоб дійти до неба. В свому заслiпленні любили те, чим треба погорджувати, роскоші, зіпсуття, розпусту, й нехтували тим, що слід шанувати і любити, чистоту, вбогість духа, ближнього й Бога.

РАБІН І БОЧКА ВИНА

Жиди справляли імянини свого рабіна. Зійшлись і врадили дати бочку вина в дарунку. Кожний жид мав принести кварту вина і влити до бочки. Але знайшовся один, другий, десятий жид, що так собі подумав: "Замість вина принесу кварту води. Чейже одна кварта води не зробить знаку в бочці вина."

Прийшов день уродин рабіна і кожний жид приніс замість вина кварту води. Наповнили бочку.

Це дотепне оповідання кривдить жидів, бо відомо, що жиди дуже шанують рабінів і ніхто з них не поважився б кривдити їх.

Нераз трапляються деякі читачі католицьких часописів, що люблять читати, але не люблять платити, ба-що гірше — люблять читати часопис забездурно і своєю несовісністю приводять видавництво до фінансових скрут. Думають собі так, як ті жиди з рабіновим вином: "Без моєї передплати газета не впаде. Нехай інші платять, а я маю час."

Читачу, чи ти вже відновив свою передплату й вирівняв заборгования?

———o———

Якщо не маєш високого поняття про сусіда, то й мало говори про нього, і буде спокій між вами.

———o———

Gerard Breitenbeck, CSsR.

Gabriel and Perpetual Help

SORROW AND HEARTACHE are part and parcel of every life. Perhaps that is why the archangel Gabriel is so prominent a feature of the picture of Our Mother of Perpetual Help. By its very name this title and picture of Our Lady symbolize consolation and help. And that is why we find Gabriel here.

God is omnipotent. He can act independently of His creatures if He wishes. But usually He prefers not to act directly, but rather, through secondary agents. To deliver the Hebrews from the slavery of Egypt, for instance, He associated Moses to His omnipotence. The prophets of old, too, became instruments whom He employed to reveal to the world the secrets of the future and His supreme Will. And it was twelve poor, unknown fishermen whom He sent to spread the Gospel and bring the light of truth to the world.

So it was from Adam to Christ. And so it will be till the end of time. God employing His creatures to manifest and carry out His Will. Foremost among these divine instruments are His angels. And among the angels it was Michael and Gabriel through whom God worked frequently to inform men of the tidings of the Redemption.

* *

Now, look at your picture of Our Mother of Perpetual Help. The angel facing you on your right is Gabriel. The letters above his head identify the angel. They are Greek letters, the abbreviation for 'The Archangel Gabriel'. Notice the similarities and dissimilarities between

the painted images of the two archangels. Like Michael, Gabriel is clothed in a purple tunic. The wings of both are green, streaked with gold. Each is holding separate instruments of the passion in veiled hands. But the mantle of each is of different color. And Gabriel holds the cross; while Michael bears the sponge and spear. On Michael's arm, too, there are golden stripes.

Angels, remember, are heavenly spirits. They have no bodies. This fact the painter of the picture attempts to convey by portraying them with wings of green, streaked with gold. The hand-veils with which each holds the instruments of the bitter Passion recall to our minds the deep reverence and veneration we should have for all objects of

the Passion. This oriental mark of respect is evidenced, even today, as the priest imparts the blessing in Benediction of the Blessed Sacrament. Both angels have halos — to designate their sanctity—though they are smaller than those of Our Lady and the Christ-Child.

The mantle of Michael is green. That of Gabriel is violet. Green is always a symbol of hope. It is as though the artist and the angel wish to say: "Behold the weapons with which our Leader subdued and conquered the enemy of mankind." This very thought builds up hope and trust and confidence that we, too, will be able to overcome our spiritual enemies, through devotion to the passion.

Purple, on the other hand, is a passion color. St. Gabriel seems to say: "It was not by means of earthly gold or worldly silver that Christ ransomed your soul. Rather it was by means of the bitter sufferings that He endured in His death on the cross." Gold and silver may be necessary for a decent livelihood. Salvation, however, will come through submission to God's will even though this may entail suffering and pain.

The cross in the hands of Gabriel is of a peculiar shape, or so it may seem on first glance. The angel holds a long center beam, crossed with three different lengths of wood. The small top piece reminds us of the inscription that Pilate caused to be affixed to the cross of Christ. On it he had written: "Jesus of Nazareth, King of the Jews." The center piece is longer than the other two. To it were nailed the arms of Our Blessed Redeemer. Many authors say that there was also a seat or saddle on which to rest the weight of His body, or, at least, a cross-bar for the feet.

* *

The very name "Gabriel" means "Power, or Fortitude, or Strength of God". It is a fitting name. For, as we review the various manifestations and apparitions of this bearer of glad tidings we behold the might and power of God made known. At the advent of Christ the power of Satan was to be overcome and victory to be obtained. It was fitting, therefore, that all of these messages should be brought to earth by him who is called the "Power or Strength of God".

In the ninth chapter of the Book of Daniel we read that Daniel was one day presenting his supplications to the Lord. Suddenly the archangel Gabriel appeared at his side, touching him. It was at the time of the evening sacrifice. For centuries the Jews, prophets, priests and people, had longed and wondered: "When will the Messias come?" Now to this holy man of God Gabriel pin-pointed the time

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 185 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

. Published with Ecclesiastical approval.

when the world could look for the longed-for Messias. Centuries were to pass, but each day, each hour, each second, would bring mankind that much closer to the appointed time.

Empires would rise and fall. Earthly kings and human monarchs would come and go. This Gabriel revealed. Nevertheless the definite time when the power of God would be made manifest now disclosed. This was done by him who is called "The Strength or Fortitude of God."

* *

Swiftly do the waters of a mountain stream rush by. But just as rapidly, in the accounting of God, do the moments of time pass by. Fast approaching was the period of time foretold by Gabriel to Daniel. Elizabeth and Zachary, a holy couple who were advanced in years, were childless. In their loneliness and sorrow they wondered why God had seen fit to deny them this blessed and joyful consolation.

One day it fell to the lot of Zachary to offer incense to the Lord in the Holy Place. Zachary had cast the incense upon the flames and was about to prostrate himself before leaving, when suddenly there appeared to him an angel of the Lord at the very right of the altar.

The venerable old man was troubled and fear fell upon him. "Do not be afraid, Zachary," said the heavenly messenger. "Thy petition has been heard and thy wife, Elizabeth, shall bear thee a son. Thou shalt call his name, John." The angel who spoke thus also revealed his identity saying: "I am Gabriel, who stands in the presence of God."

Through this Messenger of God's strength there was unfolded another step in the drama of the Redemption. He revealed the coming of the renowned forerunner of the Saviour. He even described John's personal holiness: "For he shall be great before the Lord; and shall drink no wine nor strong drink; and shall be filled with the Holy Ghost even from his mother's womb." His ministry, too, is detailed, as Gabriel continues: "He shall convert many of the children of Israel to the Lord their God. And he shall go before him in the spirit and power of Elias; that he may turn the hearts of the fathers unto the children, and the incredulous to the wisdom of the just, to prepare unto the Lord a perfect people."

Once again God employed His "Power and Strength" to stress the power of grace as it would be made manifest in John the Baptist and in the conversions that would be made through him. Thus did the angel of the Redemption disclose another chapter in the manifestation of God's tremendous love of mankind.

* *

Six months later it was Gabriel again, winging his way from heaven to earth. This time he was sent to a virgin called Mary in the village of Nazareth. Tradition tells us that the heavenly envoy of the Most High presented himself before Mary on the twenty-fifth day of March. A brilliant man named Suarez even quotes some of the Fathers of the Church as maintaining that this particular day was the anniversary of the day on which the first man was created.

The Mystery of Love that was first promised to earth thousands of years before in the Garden of Paradise was now about to be accomplished. The actual moment when the Word of God willed to become

incarnate was at hand. The centuries foretold by Gabriel to Daniel were over.

Now consent was required. Here too, the accustomed order of God's providence would be upheld. An individual's free will must be respected. Motherhood of God would be offered; but before the Incarnation would become a fact, Mary must first give her consent. Because it was Gabriel who was sent to Mary with God's offer, many learned authors are of the opinion that Gabriel was Mary's Guardian Angel.

With reverential and awe-filled words this angel ambassador greeted Mary: "Hail full of grace." It was as if he had said: "Hail, you who are the most pleasing of all to the Most High. Abraham, Jacob, the Prophets, the Patriarchs, the Baptist, the greatest of the children of men, had grace, but only in a limited measure. As for you, Mary, you possess it in all its fullness."

"The Lord is with thee; blessed art thou amongst women," he continued. It seemed as though he said: Sara, Rebecca, Rachel, Deborra, Anna, the Mother of Samuel, all of these had been blessed. Their blessing, however, was not like yours. Their blessing was limited; it was intended for a particular purpose. Your blessing is the blessing of blessings; it is the fullness of all others. God wishes to become your child."

A simple question, requesting explanation, Mary had to put to Gabriel. To the point he answered: "The Holy Ghost will come upon thee, and the power of the Most High will overshadow thee. Therefore the Holy Which will be born of thee will be called the Son of God." The explanation of the Virgin-birth was given.

Simply and directly Mary gave her consent: "Behold the handmaid of the Lord; be it done unto me according to thy word."

* *

At the time of the fall of our first parents three characters appeared upon the scene; Adam, Eve, and an angel. But a rebellious angel in the form of a serpent. At the time of the Incarnation three far superior characters are present: Jesus Christ, Mary and the archangel Gabriel. These latter three were destined to repair the damage wrought by the first.

Thirty three years later amidst the bitterness of the agony of the Garden the heavenly Father willed to strengthen His beloved Son. From the realms of heaven an angel was sent to Him: "And there appeared to Him an angel from heaven strengthening Him." Who was this angel? Some conjecture that it was Gabriel. This seems a very probable and good opinion. His very name tallies with that which he did, namely, he strengthened Our Lord.

Because of these revelations concerning him and the functions performed by him we can easily see how fitting it was that Gabriel be included in the picture of Our Mother of Perpetual Help.

The cross that Gabriel bears is a reminder of his important role as an angel of comfort and strength. Just as the heavenly Father sent him to the Garden of Gethsemane centuries ago to refresh and assist His Son, so today the Queen of Angels and Saints, Our Mother of Perpetual Help, will send him to comfort and console us in our modern Gethsemane of sorrow and heartache.

(PERPETUAL HELP)

GlassEtte

John Zubaly

Ice Cream Soda and Thoughts

WHEN A TEEN-AGER becomes thirsty or hungry he will immediately seek means to satisfy his thirst or hunger. A glass of water or an ice-cream soda can be the desired liquid. Soda beverages rank high in consumption by the teen-agers, since they come ice-cold and in many flavors. Ice-cream sodas also come in a variety of flavors and can be sipped with straws or spooned. There are so many ways to enjoy this American pastime and, at the same time, while away idle, care-free moments in pleasant conversation while listening to music from a juke box.

When enjoying an ice-cream soda, what are the teen-ager's thoughts, if any?

On the subject of thoughts, one cannot but help thinking of another long-ago day, and the hill called Calvary. Our Savior, Who gave His life for all teen-agers for all time, said: "I thirst!.... I thirst!"

His last words come to mind quite often. If it were at all possible to do so, would not a cold drink or soda offered to Him at such a time be a most welcomed act of generosity?

Today there are so many who thirst for knowledge of Him. But who will tell the story of Him on the Cross? Who will tell the unbelievers the true words of Faith? who —who?

More ice-cream soda time is needed in the world today. No—not merely time to partake of the confection for the fun of it, but time spent asking oneself a most puzzling question: "Am I thinking of God in the highest? If so, how can I best serve Him in my small and humble way?"

Today — there is a way for all who wish to serve one's fellowmen, and that is by spending time SERVING HIM!

ST. JOSAPHAT AND HIS WAYS

St. Josaphat Kuntsevych, who shed his blood for the allegiance of the Ukrainian nation to the Apostolic See of Rome, tried to bring all men he met to the Catholic Church. Whenever he saw that a man feared him, he sent another priest or a Catholic layman to explain to him the teachings of the Catholic Church and the meaning of the Church Union which but too often was misrepresented by its opponents as a trick to make Ukrainians Latin and Poles.

If he found it impossible to convert the whole family, he tried to win at least one of its members and through him bring the whole family to the unity of faith. He respected his adversaries, welcomed when they came to visit him, visited their homes, etc.

M. Schudlo, CSsR.

A Catholic in the White House?

"The prospect of having a Catholic President in the U.S. really puzzles me not because I would not like to see one of my coreligionists in the White House, but because of all that fuss that my non-Catholic fellow citizens are making about it in the press, over the radio and TV. I can't really understand why? There are almost 40,000,000 Catholics in the U.S. with practically every diocese having its own weekly or monthly, but I did not notice any fuss raised by our press about a divorced A. Stevenson, or a Quaker Nixon or even about D. Eisenhower, although none of them is a Catholic. As a matter of fact, Mr. Eisenhower did not belong to any particular church till he became an American President.

Then why are the Protestants making so much unhealthy and unbrotherly noise about the prospects of the first Catholic President in 1960 elections? I would like to know it."

* * *

UNFORTUNATELY the prospect of having a Catholic as next American President is very unpalatable to many among our non-Catholic fellow men who otherwise are good fellows. All over the country, leading Protestant clergymen and numerous laymen are simply scared and do not hesitate to say so publicly. They have strong reservations about electing a Catholic to the White House in 1960.

Why? Because they are afraid that a Catholic President would not be able to be a good President and to fulfill rightly the duties of his high office because he may be influenced by his concept of relationship between Church and State. Thus they have 'grave' doubts whether a Catholic, when elected to the Presidency, would be able to separate his allegiance to his Church from his allegiance to America of which presidency would make him a political Head. They are 'afraid' that sooner or later the dictates of the Catholic Church would come into conflict with the interests of the United States.

What are these 'interests' of the United States which can possibly come into conflict with the dictates of the Catholic religion? Most Protestant clergymen are vaguely hinting at the 'constitutional' separation of Church and State. James Pike, Episcopal bishop of California, is more explicit about these issues. He says that at least five of them have kept appearing in the press: official U.S. representation at the Vatican, federal subsidies to parochial schools, censorship, freedom in the distribution of contraceptive information, and certain matters of foreign policy involving the Catholic Church.

Much of the propaganda must be attributed to the factor of sheer religious prejudice and bigotry, although they do not dare to call it by this name. They prefer the polite expression of 'responsible' citizenship. It is, however, an unhappy fact, proved by previous history, that at least 'some' freedom-loving and democratic Americans would vote against a Catholic simply because he is a Catholic.

A Lutheran pastor of Sioux Falls, S.D. summed up this when he said: "The potential candidacy of senator Kennedy leaves most Protestant churchmen with schizophrenia. Certainly any citizen of the United States should have an opportunity for the highest office in the land, regardless of race or creed. This is so fundamental to our democratic way of life that it is agonizing to have any sort of hesitancy on this point. However, I must admit I do".

Other Protestants are afraid that a Catholic serving as the President of the U.S. may lose his soul. David M. Potts, a Protestant pastor of Knoxville, Tenn. says: "A Roman Catholic is taught in early youth that the Mother Church is infallible. Thus, if a Catholic President should be confronted with a choice between what be best for the nation and what might endanger his immortal soul, he would really be in a bind."

What a terrible illusion from the lips of 'a minister of Christ!' His statement suggests that things which are condemned by God might be good for the welfare of the country! It is not a Machiavellian philosophy that wrong becomes right because sometimes it secures some good to the individual or society?

Others fear that a Catholic President would not be able to resist Church influence in such basic issues as public education, censorship and

---

BIBLE IN PRISON

The Communist prisons are the living hell that give its prisoners a foretaste of the real hell which will become the everlasting lot of those who refuse to love and serve God during their earthly life.

God is the only source of comfort of the Russian prisoners in their slave-labor-camps.

A poor prisoner tortured by an artificial hunger asked the guard for a Bible. The man replied: "You know that's against the rules."

But he passed the word to his superiors and in two weeks the prisoner received the Bible.

This fortunate man was Mr. Noble's father of whom he says: "The Bible was a great joy and blessing to my father. He was no longer alone in his cell. He read it through from cover to cover four or five times during the unending months of his solitary confinement and studied it carefully."

The poor prisoner declared that he had no happier hour in his life than those alone in that cell bringing himself back to the Word of God and to joyful communication with Our Lord. He spent two years in solitary confinment.

(From: "I found God in Soviet Russia", pp.89-91).

international relations that are intertwined with specific Catholic interests.

There are some people who are afraid that a Catholic President would be guided in his decisions and actions by the law of God. Why? Because they are unaware that they really put the State first, that is, before God. It's not the State that must serve its Maker, but vice-versa. The Maker of the universe must serve the State! It was this Jewish attitude toward Christ that made the ancient Jewish people renounce our Lord and send Him to the Cross. He refused to serve their nationalistic, anti-Roman aspirations.

It is clearly seen that some Protestant laymen, as well as millions not affiliated with any church would like to confine God to the church sacristy or to the field of personal ethics. Their watchword is: "My country is my final allegiance"! Unfortunately most traitors and deserters come from among people who have excluded God from public life in order to put their country in His place. When clergy attacks abuses in the affairs of the State in the name of its spiritual role as leaders of souls, they are promptly told by such people: "Please, do not mix religion and politics" as if political morality were independent of God and His eternal law.

What attitude should Catholics take?

First of all they should try to dispel the false 'conviction' of their non-Catholic fellow citizens that a Catholic candidate for the American Presidency would automatically 'sew up millions of Catholic votes'. It's not true. Catholic voters are just as free in political matters and divided in their voting preferences as any other group. In 1956 Catholic voters in the pre-convention voting had a slight preference for Protestant Estes Kefauver over Catholic John Kennedy as the democratic vice presidential candidate. It's about time that certain people rid themselves of the old false saying that 'Catholics are priest-ridden people' who can't make any decision without first consulting their Pastor, the Bishop or the Pope.

No, Catholics are as free and intelligent as all other citizens of the country in purely political matters because the Church does not mix into politics as long as no moral issues are involved. When the moral issues come up, the Church has the duty to enlighten the politicians because Christ commands it to do so: *Go into the whole world and preach the Gospel to all men!* (Mark: 16, 15). St. Matthew even clearer relates the last words of Our Lord: "Absolute authority in heaven and on earth is conferred upon Me. Go, therefore, and teach all nations," both the subjects and their rulers. (Mt. 28, 19).

It is a well-known fact that Catholics are perfectly free in politics. Some of them are Republicans and some Democrats. Some belong to labor unions, some not. If they were not politically free, they would behave in the same way. But they are not. They are free in politics.

Some opponents of the Catholic candidate for the U.S. Presidency want to put the Catholic candidate to the test in order to explore where he as a President would stand on various issues which agitate the consciences of non-Catholic citizens of the country. Such a nonsense should be refuted by putting questions to other presidential candidates, for example, where does Vice President Richard Nixon, a Quaker, stand on the use of military force in the case of an unjust provocation or

aggression. But no one mentions Nixon and his Quaker religion. It's just the Catholic candidates who have the 'privilege' of being questioned by non-Catholics before entrusting the welfare of the country to a Catholic.

We wonder, how would the same Protestant leaders react if, for instance, the Catholic bishops, assembled in a synod, dared to question Mr. Nixon or some other non-Catholic presidential hopefuls about their stand on the artificial and sinful birth-control or divorces and consequent "remarriages".... We can imagine what uproar among the Protestants such an action would provoke.... But we know that Protestant bishops assembled for a synod had enough 'courage' to question a prospective Catholic candidate how he stands on various issues involved in the dispute.

If anti-Catholicism has become the meaning of Protestantism, then we are no longer worthy of our heritage. It would be a great loss to the country to vote against a great man and bar him from the U.S. Presidency just because he happens to be a Catholic.

Catholics should not be ashamed or afraid to tell their inquiring non-Catholic neighbors or acquaintances that every man, whether he be a little unknown Mike who works in the factory, or the President of the U.S., is responsible to God for his actions and decisions both small and big. If a person is a Christian, his Christian conviction should most certainly be carried on in his political and state life because he must act as a Christian always and everywhere. Thus a man's conscience has a bearing on his public as well as his private life, for some day he will be asked by His Maker to give an account of both.

Catholics should inquire about the qualities and capabilites of all presidential candidates and decide for the best of them. Such a candidate must, above all, be a man of thorough integrity, a man who seeks to advance America in its historic march toward ever-expanding opportunity, freedom and prosperity for all its citizens. It would, therefore, be a misfortune should an otherwise competent candidate for President of the U.S. be disqualified from this high office for the simple reason that he is a Catholic.

No one in good conscience can contend that a good and capable Catholic does not have the right to be American President, unless he admits that fanaticism is his prin-

---

SLOW PLEASE

Two women were preparing to board the air liner. One of them turned to the pilot and said: "Now, please don't travel faster then sound. We want to talk."

St. Peter: "Here is your golden harp."
Newly Arrived American: "How much is the first installment?"

SAFE RISK

"You wrote a policy on a ninety-two year old man!" gasped the insurance branch manager.

"Sure," replied the new salesman. "Our statistics show that few men die after ninety-two."

ciple for determining who should and who should not be our next President.

It is unrealistic to think that 40,000,000 good and loyal Catholics will never see one of their coreligionists serving as a President of this great powerful democratic country without giving first assurance to some religious fanatics that he would not stand in the way of the dissemination of birth-control information or the easy handling of our divorce methods which annually break up countless marriages and send thousands upon thousands of artificial orphans into our crowded streets in preparation for criminals.

In conclusion, Catholics should admit that the only question worthy of debate is: "Who is the best candidate for the highest office in the greatest nation on earth? Who has the necessary wisdom, courage, maturity and character to lead and unite his people behind him. If any person favors Mr. Nixon for this responsible post simply because he is a Protestant, he is presicely as narrow-minded as one who promotes Mr. Kennedy solely because he happens to be a Catholic"!

Thus every citizen who can claim such a name is bound in conscience to give his vote to that candidate whom he considers the best and the most experienced to lead his country in these troublesome times, for some day he will answer for his vote to the Maker and the Lord of the whole universe and mankind.

BREAKFAST — MOST NEGLECTED MEAL

The breakfast is slowly vanishing in many households. The change to the skimpy breakfast of fruit, toast and coffee is taking place of an abundant, healthy and hearty meal.

Too often breakfast is the only element from which even a moment must be squeezed because people have no time for a good meal. Shops, stores and offices govern their openings by the clock. Buses and trains do — or at least aspire to — run on time.

A good breakfast gives people raw material for body building and repair and to maintain health. It provides fuel for body energy.

A daily diet based on milk, meat, eggs, beans, fruits, vegetables, cereals and good bread supplies the materials people need to keep healthy and looking their best. —A doughnut and coffee breakfast fails to provide such nutrients. The "coffee breaks" do not make up for the loss of a good breakfast, neither do the snacks nibbled between meals. They provide "empty calories" because sweetened coffee and unenriched pastries carry with them few or none of the additional nutritive values that are necessary to a balanced diet. That's why many people grow fat and starve at the same time. Many persons simply starve their bodies of food they need while growing fat on food they do not need, the doctors point out.

Does Cost Excuse Catholic Education

"I would like to have this question answered, and I speak not only for myself, but for other parents too: If Catholic parents are seriously bound to send their children to a Catholic school what about us parents who cannot afford to send their children to a Catholic high school even though they would like to go? My girl is in second year of public high school and is getting along O.K. She had eight years of training in a good Catholic grade school. I've been receiving Communion all this time because my conscience isn't bothering me. I know God knows we are doing the best we can. The tuition for a girls' or boys' Catholic high school is entirely too expensive. We have four other children who will receive Catholic grade school education but not high school because of the expense . . . I have another question: Why is it that some Catholic children are permitted to make their first Communion in the first grade, some in the second, and others only in the third? That's the whole trouble with the Church—too many different regulations. I thought it was supposed to be universal. Another thing, why do children in some Catholic schools have to attend Mass every day, while in other schools they do not? Why aren't they all the same?

Mrs. A. S."

The law of the Church thoroughly covers the case of Catholic parents who really cannot afford to send their children to Catholic high school. It states that the bishop, or his delegate, the pastor of a parish, can grant permission to parents to school if there is a serious reason for doing so. Parents who believe that their poverty constitutes such a reason are bound in conscience to present their case to their pastor. In many cases, where the poverty is great, the pastor will see to it that no tuition, or very little tuition, is charged for Catholic high school attendance. If he cannot do that because of the large number of poor people in his parish, he will grant or obtain the permission necessary for sending a child to a public school. Without that permission the parents are doing wrong in deciding the case for themselves. In the case of this correspondent, who has already decided that she will never send any of her children to a Catholic high school "because it costs too much," there is evidence of a terrible lack of understanding of the importance of a Catholic high school training for her children. She seems to be saying that even if she had plenty of money by the time her younger children reached Hi-school age, she would not use any of it for tuition in a Catholic high school. She would do well to see her pastor quickly and let him decide this matter, as law of the Church demands of her . . . It is strange that the same person who has not obeyed a universal law of the Church concerning Catholic schooling resents minor differences of practise in various parishes. The Church leaves it to individual pastors to decide when children have reached the age of understanding required for first Communion ; that they should differ slightly in their decisions should be no surprise. So, too, it is left to pastors to decide whether daily Mass should be compulsory or voluntary for children. There are arguments for both practices, and no universal law, such as that for the obligation of Catholic schooling, covers the matter.

E. A. Mangan

Is the End of the World at Hand?

The only really definite signs that will precede the end of the world are here outlined. A knowledge of them will save one from being taken in by fanatics.

AT CERTAIN PERIODS of history the thought of the end of the world has agitated people. Always a matter of interest and curiosity, there have been definite times in the world's history when the end of the world has seemed imminent to some people, who in turn have roused others to anxiety and fear.

A study of this phenomenon leads to the conclusion that a revival of interest in the time of the end of the world is associated especially with great wars or persecutions or both. For example, the question was very much alive in the first centuries of the Christian era, during the Roman persecutions; again, in the days of the great migration of nations; once more in the troubled tenth and eleventh centuries; and during the early days of the Protestant revolt against the ancient Church. There was also much discussion about the end of the world during the French revolution, and again during the almost universal wars that plagued Europe in the middle of the nineteenth century. During and after World War I, when the Kaiser was often referred to in propaganda as the Antichrist, there were reports that seers and mystics were even predicting the exact year in which the end of the world will come.

Now in our own times the question is being debated quite commonly. It is asked if Antichrist has already appeared on earth. It has been suggested that perhaps the last prophecies of the Blessed Mother at Fatima may have something to do with the universal war that will prelude the end of the world. First, Hitler, then, Stalin have been mentioned as possible incarnations of Antichrist. Men are again searching the stars and studying numerology to try to learn something through these superstitious means about the collapse of the world. Especially since the discovery and use of the atom bomb, with its unlimited power of destruction, scholars, scientists and even ministers of religion have wondered if the world were not approaching very close to its dissolution. Perhaps the interest in the end of the world is as keen right now as it has been at any time since the first ages of Christianity.

In the years immediately following on the death of Our Lord, there was a belief among many people that His glorious second coming was very near. To say that this was general among the early Christians would be an exaggeration, and it is historically untrue to say that the teaching of the Apostles gave encouragement to this belief in any part of the Christian world.

There is frequent mention of the end of the world in apostolic and Biblical liturature. The second coming of the Redeemer, which was called the "Parousia", inflamed the imagination and stirred the heart of early Christianity.

It is quite commonly held, and with good reason, that the Christians sighed and hoped for Our Lord's second coming in glory and power during their era. In some places they were even persuaded that Christ was to return very soon. We have a clear case of this at Thessalonica, where St. Paul had founded a Christian community. It is providential that these people did have a false notion about the "parousia", because it proved the occasion for St. Paul to clarify their ideas and to correct their false impressions. He made it very plain to them that his own official teaching and therefore the official teaching of all the Apostles and of the early Christian Church was exactly the same as the teaching of the Saviour Himself, as recorded in the Gospel.

Christ said clearly that He would return in power and glory at the end of time. He also said very clearly that the time of His coming is not known to any man and will not be known for public revelation. He did, however, warn all His followers to "be always ready", and He spoke of His coming as that of "a thief in the night".

When some of the early Christians began to take these warnings to mean that the second coming of Christ would soon occur, and to confuse the destruction of Jerusalem with the end of the world, and to think and say that both events would be connected in time, it could not be said that they were arguing from the words of Our Lord. In no place did He intimate or suggest such a thing. It was left for St. Paul to make this clear, because, as time went on, some of his own words were misinterpreted in the same fashion. He did this especially in his first and second letters to the Thessalonians.

There he made it unmistakably

SMART LAD

Teacher: "Correct this sentence: "Girls is naturally better-looking than boys."
Pupil: "Girls is artificially better-looking than boys."

clear that neither Christ nor he himself had ever taught the close proximity of the end of the world. He goes even farther and says that Christ will not return until the mystery of iniquity has worked to its terrible climax in a universal and horrible revolt against everything that is divine and good. In this famous passage St. Paul says that iniquity has already begun to work, but that it is not working unrestrainedly; there is something holding it back. Whatever that force is, it will restrain iniquity for a long time; then suddenly it will be withdrawn; evil will reach its climax in the world, and then Christ will come.

St. Paul thus clears up one point that Christ had chosen to leave unexplained. In St. Matthew's Gospel, Christ had prophesied a general diminution of charity and a general defection from the faith. This, according to St. Paul, will come at the time when license and wickedness will be permitted to rule for a time without hindrance. He indicates that there is no sign of such unrestrained evil in his own day; when it does come to pass, then Christ will appear to crush it once and for all. At the same time, however, he does say that Christ's coming will be sudden, without warning, so that no man will be able to foresee or foretell it with any real certainty or definiteness.

Among all the signs given by Our Lord and St. Paul as marking the beginning of the end of the world, it may be said that the general falling away from goodness and virtue is the only one that is positive. It is positive in this that when it will have appeared, those living will know that Christ's second coming is not far off. All other signs of the end, given in Holy Scripture are negative, i.e., they will appear and must appear before the end, but how long after them the great defection from virtue will take place no one can know. Neither Our Lord nor St. Paul gave any revelation concerning this.

It may be well to indicate here the negative signs mentioned by St. Paul as certain to precede the end of the world, even though he does not say how long a time they will precede it. It will be shown how, in revealing these signs, St. Paul merely confirms the revelations made by Christ himself.

First, let it be restated that St. Paul makes it clear that the end of the world is not near in his own time. He does so by setting down the following events as necessary before the end.

1. He says that iniquity has begun to work among mankind, but that it is held back and will be held back for some time. This agrees with the teaching of Christ, who said that there will be wars and rumors of war but that these are not yet a positive sign of the end of the world. How often have men forgotten this statement. After almost every war in history false prophets have appeared to announce the imminence of the end of the world!

2. St. Paul says, in agreement with Christ, that the Gospel must reach all parts of the earth before the end. Christ clearly intimates that this will take a very long time.

3. St. Paul states clearly (and this is often forgotten) that before the general defection from virtue there will be a general conversion of the Jews. They will turn to Christ *en masse*, as a people. This will happen before the general defection, but how long before is not revealed.

This prophesied conversion of the Jews is a marvelous thing to ponder. Were it not for St. Paul, nothing

would be known about it. He treats of it in his letter to the Romans. He does not affirm that it will immediately precede the end, as some have affirmed and taught, but only that it will take place before the end can come. It is obvious that St. Paul did not expect to see the conversion of the Jews as a people in his own lifetime. Much as he desired it (he would gladly have given his life for it), he knew it would not come so soon. He also indicated that the conversion of the Jews will be preceded by the conversion of all the nations of the world, because it will be partly out of emulation that the Jews will return to Christ. He also knew that the conversion of all nations would not take place before his own death.

So much for St. Paul and the Gospels and the early ages of Christianity. What about our own times? It can only be said that, though the world is two thousand years older than it was in the time of St. Paul, we are in no better position than he was to say anything definite about the nearness of the end. In all apostolic literature, including the New Testament, the expression "the last times" is taken to include the whole period from the Incarnation to the end of the world. Thus we are definitely in the last age of the world's history. The mystery of iniquity is working now as it was in the days of St. Paul. But it certainly has not reached its climax because all the nations have not been converted, nor have the Jews turned to Christ as a nation. Therefore the 'something' or 'someone' or both that were holding back the forces of iniquity in the days of St. Paul are still holding them back today.

Is the fact that there is a new kingdom or nation of the Jews called Israeli a preparation, in God's providence, for the magnificent return of the Jews to Christ? This is a very interesting question, to say the least. It makes a mass conversion of the Jews possible, but as yet there is not the faintest sign that such an event will take place very soon.

Can we definitely say, as St. Paul said in his own time, that the end of the world is not near? I think we can on the score that the Jews have not been converted, and that even if they had been, we should still not know how long God wanted the world to go on after that event. The atom bomb and chemical warfare therefore may do immeasurable harm if men do not heed our Lady of Fatima's warnings and begin to pray incessantly and amend their lives, but the end of the world in the near future certainly is not contained in her prophesies nor in any other genuine prophecy of these later years.

The Liguorian

HORSE SENSE

A horse can't pull while kicking.
This fact I merely mention.
And he can't kick while pulling,
Which is my chief contention.

Let's imitate the good old horse
And lead a life that's fitting;
Just pull an honest load, and then
There'll be no time for kicking.

(Unknown)

Father Bruno, M.I.C.

Parents and Vocations

WHEN CATHOLICS wonder why the bishop waits so long before sending a pastor to a new area; when they listen with stunned surprise as Sister explains how impossible it is to crowd more children into the parochial school; when they are turned away from a Catholic hospital because there are not enough Sisters to expand its facilities; when they learn that orphanages have been closed because there are not enough religious to care for them; then they begin to ask: "Why don't we have more priests, brothers and sisters?"

The answer is very simple. Many are called, but too few respond.

A well-known priest estimated that four of every five Catholic boys and girls are sufficiently endowed with every qualification of nature and grace necessary for God's service. One of every four fosters the sacred calling, yet in the final analysis only one of every one hundred actually follows and perseveres in the holy vocation. This is certainly a drastically low percentage.

Sometimes the difficulty in following Christ is attributed to the one being called; sometimes it is attributed to improper or insufficient guidance and counselling. At other times it is attributed to strong parental opposition.

It is not fair to oversimplify the situation and blame most of the dearth of vocations on any one particular cause. But here I am considering the role of the parents, and it must be admitted that not all measure up to their sacred trust.

The children today are confused.

In school they learn that Christ has the only solution for peace. They also learn and realize the tremendous need for priests and religious to teach and propagate the Doctrine of Christ throughout the entire world. But at home they find their parents refusing them even to try to be priests, brothers or sisters. Too often Catholic boys and girls come to a priest with the sad news that, "my parents do not want me to be a priest or religious—at least not right now. Why is it, Father?"

Certainly, the number of parents who oppose religious vocations through sheer malice are in the minority. The majority of parents object because of a lack of information resulting in a poor appreciation not of priests and religious, but of the priesthood and religious life as a state in life for *their* children. These parental objections may well be compared to the attitude of many non-Catholics toward the Catholic faith. It is, to a great extent, a matter of misinformation.

One tragic example of parental opposition was the case of a seventeen year old during World War II.

"You're too young and you don't know what is best for you" was the father's reply when he begged for permission to study for the priesthood. A year later the boy graduated from high school, and then was inducted into military service. Uncle Sam didn't think the boy was too young, nor was he interested in parental likes or dislikes. The boy was needed to defend his country. Within a few months he finished his training, went overseas, and was killed in action.

Only after the chaplain sent home a picture of the Sacred Heart, found on his son's body, did the father realize the grave mistake he had made. For on the back of the picture was written in the boy's own handwriting a simple plea for the life he had been denied: "I beg of you, dear Sacred Heart, to guide and protect me during the remaining days of my military life, and bring me home safely so that I may fulfill my desire to become a priest —if it be your Holy will." Ironically, God wanted that boy and He took him. Countless similar cases could be related.

Perhaps the most common parental objections are these: "My child is too young to know what is best"; others say, "They should see something of the world first"; still others "I don't want my child railroaded into a hard life as this"; finally, there are those who say, "I don't want my child to be braded as an ex-seminarian or an ex-nun."

Let us evaluate each objection separately. True, a child of fourteen or fifteen is too young to know definitely his or her own mind. But if that child enters a seminary or convent, they will be found in circumstances in which they would become capable of knowing their own minds. After all, boys and girls do not enter the religious life fully convinced, but enter to find out for sure if its life is compatible to their personality and desires. Here, in a well-balanced schedule of prayer, study, work and recreation, they acquire a true outlook on life that enables them to make a mature and intelligent decision.

The parents who desire to have their child see some of the world first know not what they're saying. Surely they are not thinking of a tour with the National Geographic Society. Nor do they mean that the child should experience the pangs of mortal sin, but rather that they have a chance for the innocent joys and pleasures of life. Unfortunately, parents rarely see the dangers in such a plan. Another tragic case related to this objection is the case of a fifteen-year old girl—endowed with exceptional beauty—who had a strong desire to enter the convent. Her mother bitterly objected on the grounds that the girl was too young and should see some of the world first. To counteract her daughter's desires, the mother bought many attractive clothes and arranged a social calendar whereby the young girl was "out on a date" most every night. It was not long before the girl lost interest in her vocation, and reaped bitter fruits of her mother's interference. The young girl ran away from home and married a man who, a year later, deserted her for another love. This girl had but one choice—to return home to her mother—with a child in her arms, bitterness in her heart, and a dark future ahead of her.

In a seminary or convent a child has more laughter, more gaiety, more games, more genuine enjoyment than anyone else their age. Too few of the laity know what goes on in the religious houses. If they did, they would feel foolish indeed when they argued for the "world".

The objection of "railroading" a person into the religious life is definitely a misinformation. When you consider that out of a class of eighty freshmen in a seminary, seldom more than twenty ever reach priesthood, it becomes obvious that there is little or no "high-pressuring". The Church needs priests and religious, but never lets the need influence the candidate's choice. If the applicants meet the qualifications and prove their worth, they are accepted; otherwise, they are sent home regardless of their background. The Church requires rigid precautions to insure absolute liberty and freedom of choice.

Parents who have fears that their son or daughter will be branded as ex-seminarian or ex-nun are parents who are holding to the old superstition that there is something wrong with the child that leaves. It is really an idle fear and a groundless worry. No one enters the religious life knowing for certain that he or she has a vocation, but rather to discover if the person really has a calling. Some of the most loyal and devoted friends of any seminary are successful lawyers, doctors, and business men, who in their youth spent some time in the seminary generously seeking proof one way or the other for their vocation. In almost every parish you will find happy, saintly mothers who spent some time in a convent-school seeking the will of God. And they all look back on those days with many pleasant memories and with many a prayer of thanksgiving for spending some time apart from the world, preparing themselves to become Catholic laymen and heads of beautiful families. It is true that the training received in the seminary or convent-school is something that will contribute to their success in any vocation they finally choose.

What measures, therefore, must the Catholic parents undertake? We may enumerate them as follows:

1. Encourage vocations in your children.

2. Pray together at home, e.g., family rosary, prayer for vocations.

3. Frequent the sacraments of penance and communion often and together.

4. Encourage the boys to become altar boys and the girls to join the Sodality and sing in the choir.

5. Teach by good example and renew the spiritual atmosphere at home.

In conclusion, never fail to see that the priest and religious—who are considered by the world as failures—are the true successes, and guarantee their parents genuine security. They are the only children the parents never lose; indeed, they become closer and a greater comfort year by year, for they are the chosen ones—chosen by Christ Himself, the Author of the religious life, and the Head of all humanity.

Parental objections to these vocations can be effectively overcome *only* by the "truly and deeply Christian family."

(Marian Helper Bulletin)

SAY THAT AGAIN

"English is a funny language."

"Why so?"

"I heard a man talking of a political candidate the other day, say: "If he only takes a firm stand when he runs, he'll walk away with the election."

YOUR QUESTION . . .

Question: *I can't understand all this about Ukrainian Catholics and Latin Catholics. Don't we belong to one Catholic Church? Then why are we split up? Look at Wishart: two separate Catholic Churches! Why isn't there just one?*

—Puzzled.

Dear Puzzled,

Yes, we belong to one Catholic Church. The difference is simply the language and the customs .... but the belief is exactly the same. These differences in the Catholic Church are called "RITES, so you have the Ukrainian Greek Rite and the Latin Rite.

So you're puzzled why there are two, but there are more pieces to this puzzle than you think! You may be surprized to know that there are even more than just two Rites, here are at least ten others that I can name for you just offhand: 1. Greek Liturgy of St. James, 2. Syriac, 3. Maronite Rite. 4. Chaldiac. 5 Armenian, 6. Coptic, 7. Ethiopean, 8. Gallican, 9.Mozarabic Rite, 10. Ambrozian.

The fact that there are different languages and customs used by Catholics in different parts of the world does not mean that we are split up. It only shows that different nations have different ways of expressing themselves. Our Holy Father the Pope certainly wants these beautiful customs preserved, and the Popes have said so many times.

However, I can see your difficulty here in Canada, sometimes it may seems strange to see different parishes side by side. True this sometimes does bring up problems like having different rules for Lent, different Holy Days, even a different Calendar. But these little problems are not so easily solved. Take one example of the Calendar; it still is a problem in many places.

There are other problems that can be cleared up with a little more understanding of the reasons why the different customs are kept, and the reasons are good reasons too, or the Bishops would not keep them.

Here is just an opinion of my own if you want it. I do believe that as time goes on, a change will slowly come about towards more uniformity as Canada grows and begins to have more of her own individual customs. But that will be a long time in coming because of our small population, of the number of immigrants in proportion to the population, and how slowly customs become very strongly established.

We need to realize this and simply try to be helpful and understanding. This will also gain great merit for us in heaven.

Rev. Kutarna

The Saints are those wonderful human beings that sow love where is hatred, that bring pardon where is injury, faith where is doubt, hope where is despair, light where is darkness, joy where is sickness. Is it not nice to be a Saint? Try to be a perfect Christian and you will be a Saint even without entering a convent.

A letter to The Paulist Book Mart

Dear publishers,

Today, I received the volume, *"Eastern Liturgies"* by Irenée-Henri Dalmais, O. P.

On page 29, the second paragraph, the sixth sentence reads thus: *"Then came the Church of the principality of Kiev (Russia) in the eleventh century."*

The principality of Kiev should not be parenthetically explained as Russia but as *Rus* or *Rus-Ukraine* because Kiev was, and is the capital of the Ukrainians (Rus) from the time of Askold, Dyr, Queen Olha (Olga), the Grand Duke of Kiev—St. Vladimir, etc., (in the IX & X centuries).

The Russians, as we know them today, are the original Muscovites of Muscovia until Tsar Peter took (stole the Ukrainian name of Rus in the 17th, 18th centuries) and so the Ukrainians took the designation of Ukraine and still rightfully claim Rus as their historical designation. That is why there is so much confusion about Kiev, Ukrainians; the Russians, Muscovites and Moscow.

People do not realize that Kiev is the ancient Ukrainian capital and kingdom of Rus while Moscow is the center of the Muscovites who appropriated the entire early Ukrainian history of Kiev and Ukraine in order to legitimize its territorial and imperial aggrandizement. (Recall the czars titles: emperor of all the Russians—how clever!)

Exempi gratia: We have many examples of Russian perfidy today when they claim so many inventions, ect., being Russian property and genius while the whole world knows that they are the products of other people and nations.

It will probably be sometime before the world realizes that Kiev is not Russia and that much that Moscow-Russian claims as Muscovite-Russian is Ukrainian. But Ukraine is today enslaved, cruelly russified and muzzled, but someday (Please, God!) Ukraine will be free and so that some of our scholars should not be too shocked when the dawn of revelations comes, I offer this cursory clarification and protest.

Just because Ukraine is prostrated by Russian greed and imperialism it is no need for us to help the Russians in their imperialism by swallowing their propaganda, falsification of history which they have indulged in for centuries.

Kiev was called the Mother of Rus cities. That is where the famous Monastery of the Caves is and from where the Byzantine (Catholic, because at that time Kiev was united with Rome) Christianity spread to the north and west.

The culture of Kiev spread to Moscow. Kiev (Rus - Ukrainians) gave its culture, language and religion to the Muscovites, and later, when the great Kievan kingdom was weakened by internal dissensions and outside attacks and plunder, the Muscovites attacked and subjugated Kiev and claimed much (too much!) that is Rus-Ukrainian and not legally or morally Muscovite-Russian. (Are any of the bells ringing, yet?)

It's something like England and America. England gave America its culture, language, etc., a few hundred years ago but today America is stronger than England and America speaks English (!?) and her people are a mixture of many races, etc.; but today no one would say America is English and Americans Englishmen, or vice-versa, since they speak the same language, etc. Well, the Ukrainians gave the Russians culture, and the Russians having the ancient Ukrainian culture, language, religion, etc., and a nation of all kinds of races and nations, became bigger and stronger that Rus-Ukraine so she practically swallowed up Ukraine and everything else to the eternal resistance and protestation of Ukrainians from Cardinal Isadore of Kiev, in the fifteenth century, thru Hetman Bohdan Chmelnitsky (famous Ukrainian Cossack leader) to the late Metropolitan Sheptytsky (pray that he be canonized—his cause is in Rome) and the millions of other Ukrainians working for Ukrainian freedom nationally and ecclesiastically and politically from Moscow—the "big brother"?!

The case is similar to that of Ireland and England where the Irish were cruelly anglicized and persecuted — at least the Ukrainians didn't lose their tongue (I hope!). In fact, Ukraine is often referred to as the Ireland of the East.

Today Persia is called Iran. A few hundred years ago Russia was Muscovia and Ukraine was rightfully Rus. France was at one time called Gaul but assumed France from the Frankish (German) dynasty. (Maybe this explanation helps).

Please don't be afraid to use Ukraine, it's historically sound. The only time Moscow likes Ukraine is when she needs votes in the United Nations or to show gullible tourists of the U.S.S.R. that there are "republics" in the "democratic" U.S.S.R. Stalin had to admit that he couldn't destroy the Ukrainians, there are too many of them (50 million, minus 6 million starved by the Russians in 1933 and another 10 million destroyed during the II World War and another 8 million by the notorious Butcher and Hangman of Ukraine—Khruschew).

Our Lady of Ukraine appeared to a Ukrainian Catholic girl in SEREDNYE, Ukraine, in 1954-55, and, according to the account, Catholicism will find its renewal and a new impetus from MOUNT SEREDNYE. A letter from reliable sources was smuggled out of Serednye and nothing describing the apparitions contradicts Catholic teaching. Catholic authorities cannot investigate the incidents so that the apparitions are not widely disseminated.

What I want to convey by this above-quotation is that perhaps Ukraine (Rus) will again be the source of Eastern Catholic cultivation and conversion of Moscow and other neighboring lands into the true fold and Church as she did centuries ago.

When Kiev was in communion with Rome, Kiev was called the Mother of Rus because White Russia and surrounding territories had the same Catholic Eastern faith and Kiev was the see city (metropolitanate) and cultural center, and that is why it was necessary for the Muscovites to make Moscow the III Rome and capital because Kiev had too much prestige culturally, religiously, politically.

And if you will notice, Ukrainian Catholicism was always ruthlessly uprooted by the Tsars, and now the communist Tsars, because Ukrainian Catholicism disproved their III Rome theory too obviously. That is why Roman-Rite Catholicism is relatively tolerated in the U.S.S.R. but never, definitely never, Ukrainian (Greek) Catholicism.

Well, I have to end here because I have to earn my bread.

I hope I have, at least, put a semi-colon 'twixt Moscow and Kiev (Kyiv, according to Ukrainians).

Theodore Bleech

M. Schudlo, CSaR.

Prickly Problem

"So much has been said in the press and over the radio about the American U-2 plane that was engaged in spying over the Soviet military installations and shot down 1,800 miles inside the Russian Siberia. Some writers have justified and defended the American spying missions from the air and the others have condemned it while the rest have kept a prudent silence. As a Catholic and Reader of the Redeemer, I [illegible] to have this problem answered and explained in your paper."

* * *

Spying is internationally recognized as an ordinary means of protecting one's nation against the unjust surprise attack by another nation. Spies are known throughout the history ever since the nations have been organized. When Joshua undertook to conquer Palestine he sent out two spies secretly, saying "Go and reconnoiter the land and [illegible]" (Joshua, 2, 1).

Although spying of the enemy territory did always exist, its methods and means, however, were changing with the progress of science and therefore new techniques were introduced with the passing of time. New means capable of communicating news have been employed by the spying nations, for instance, [illegible] radio.

With the invention of the high altitude planes the Americans have used this new means for exploring the Soviet territory in order to find out about the military installations and the rocket sites of the Communist empire which has enslaved many countries.

The U-2 plane was almost legendary. Such planes made the perilous flights over the Soviet territory since 1956 on an average of once a month—total of about 50 without being either discovered or caught by the Soviet air or rocket men. It was in 1956, after the Soviets rejected President Eisenhower's 'open skies' plan for East-West aerial inspection, that the U-2 flights over the Soviet empire and its installations became a regular event, says *Newsweek*. (May issue [illegible]).

When the U-2 piloted by Powers was shot down by the Soviet rocket, the aerial spying suddenly became an international affair. People from all walks of life began questioning the morality of such flights. [illegible] such spying flights morally permissible? Are they legal?

It's hard to [illegible] answer as to their morality. In our humble opinion, considering the present day situation of the modern world, we think that such means of spying as flights over the enemy territory or photographing its military installations with the help of the robot satellites are morally permissible.

[illegible]

[illegible] This time cannot be called peacetime. We are living in a cold war which at any moment can become a hot one. Nothing is more [illegible] than knowledge of the enemy's military installations, the sites and the quantity of his rockets, etc.

The Soviet Union is a deadly enemy of the free world which America leads and defends. Khrushchev was frank when he said publicly: "We will bury you." No matter who rules over the Soviet's 'paradise', its basic dream of domination over the whole world does not change. There can be some tactical changes in the Soviet policy, but the principal aim of conquering the free world by all possible means—Communist parties, subversion, sabotage, murders—does not change, and the Communist leaders do not even try to hide it from the free world.

The free world cannot remain blind to these Soviet threats. To remain blind in such situation is to invite disaster.

It is in the face of this danger of a surprise attack that the U-2 flights may be morally justifiable.

2. The Soviet Union is not an ordinary adversary of the free world. Based on materialism and denial of God, the Soviet policy rejects all moral Christian standards of the international behaviour. The Soviet leaders, such as Lenin, have distorted the very meaning of such words as truth, honesty and morality. Whatever helps the spreading of Communism, they say, is good and moral. And whatever opposes it, is evil and immoral. Consequently, if lies, thefts, murders, slave concentration camps, cheating, etc., help Communism, well, they are good and moral. And what is worse? Communism puts such a teaching in practice!

In view of such a new Communist 'morality' and 'goodness' we can understand why Moscow broke 48 out of 50 treaties it had signed since the World War II. They were not good and moral because they did not serve the spread of Communism.

How can the free democratic world trust such an unscrupulous adversary for whom the treaties are not worth the paper on which they are signed?

3. In such a state of the world in which general atomic destruction is not a remote possibility the free world needs to know what is going on behind the Iron Curtain because such knowledge is a guarantee against surprise attack and the consequent outbreak of a third world war which would leave behind a destruction beyond our imagination.

Should such a war come, the hydrogen bombs would fall upon the enemy territory, causing death to countless millions of innocent people on both sides of the Atlantic that were not meant to be killed. Such a disaster would be the result of an indiscriminate bombing at random. The alternative to such a random slaughter of civilians in centers of population is the exact knowledge of the military objectives on the enemy territory. Since no other effective means of espionage is possible on the Soviet territory because of the Iron Curtain, the U-2 type of spying is morally permissible.

The same rule applies to the Soviets in regard to their possible enemies. If they are convinced that no other means is sufficiently available to find out their enemies' preparedness for a surpise attack, they may use the air spying. At present,

---

SMART GUY

Sergeant: "All right, you dumbbells, fall out!"
Every soldier fell out except one rookie.
Sergeant: "Well?"
Rookie: "There were a lot of them, weren't there, Sarge?"

however, Communists do not need it. They have plenty of information supplied by their countless spies and Red stooges, known as Communists of the place.

Thus humanitarian reasons may justify the air spying on the enemy territory, for quasi-war state exists between Moscow and the free world, at present. In this state the free world would be negligent about its very existence if its leaders did not take appropriate steps to see the true character and possibilities of the Soviet threats, since the Moscovite government has made it plain that it possesses long-range vehicles, —rockets—capable of delivering the hydrogen bomb within the limits of the whole world, the United States of America as its primary target.

Taking all these factors of the changing world into consideration, [illegible] objections as the exclusive jurisdiction over the air space above [illegible] territory, self-defense, intrusion, freedom from provocation, etc., are not sufficient reasons to condemn [illegible] spying as immoral.

[illegible] earth has been created by [illegible] for the good of all peoples. [illegible] safety of mankind seems to [illegible] actions which otherwise [illegible] considered unusual. If such actions as U-2 flight are undertaken for purposes of self-defense, they cannot be condemned as immoral.

The States are nothing else but a total of countless individual citizens. If every citizen has the innate right to keep watch over his imminent enemy whom he cannot trust, why should nations be denied such a privilege in front of the constant Russian sabre-rattling? In our opinion, the same rule of self-protection against a surprise attack applies both to the individuals and the nations of the world.

The free world, then, has the right and even the obligation to know what is going on in the center of the Russian Red imperialism in order to defend [illegible] the Kremlin leaders that are bent on the destruction of the free world, and not vice-versa.

The clamorous rage of the Soviet bosses does not [illegible] flights are immoral. [illegible] the Soviet air defenses [illegible] since the American planes were penetrating their [illegible] will for four long years.

See: "The [illegible]" May [illegible] "Newsweek", Ma[illegible]

What indulgence, if any, does a person gain if he reads the Mass or the Moleben at home, when he can't attend these church services in church?

[illegible] is gained by reciting the above [illegible]. However, it is a very good idea to recite [illegible] when a person, through no [illegible]

[illegible]

[illegible] merits [illegible] good works [illegible] happier we shall be in paradise. [illegible] important than indulgences.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

**** The workers of the world should know that Khruschev's annual salary amounts to about $600,000.00. Yes, six hundred thousand green-backs! **** Two of our weeklies in Canada now have an English section for those of us who do not know much Ukrainian. Eastern Canada, albeit it decided on just such a policy ten years ago, is lagging behind. **** Soviet Russia hates being spied upon, yet it has more spies than any other country ever had in history. Tit for tat, Nikita! ****Methinks that talk about anti-Semitism often tends to create same where it does not even exsist. **** What with their efforts to constantly latinize, most Catholics are not ready to help achieve the reunion of the Christian Churches. Encouraging Eastern Rite Christians to adopt the Latin Rite is highly detrimental to such a reunion. What is most needed is a thorough understanding of the Mystical Body and a true ecumenical spirit. ****There should be in every elementary catechism a special chapter on the Eastern Rites. Only thus shall we form Catholics imbued with the true universal spirit of Catholicism. **** The Orthodox theologians contend that the Blessed Virgin was not immaculately conceived but liberated from the original sin on the day of Annunciation. **** Our Christian democracies need not apologize to anyone for trying to defend themselves against the calamities the Reds would engulf us in if and when ready. **** Soviet Russia seems blind to the Yellow Peril which Red China potentially constitutes. **** The highest orders of the angelic world are the Seraphim and the Cherubim, for they are the nearest to the Throne of the Most-High. **** Summer courses in Catholic Action will again be held in Sudbury, Ontario. Our youth is in dire need of them. **** We need a Ukrainian Catholic Bible badly. People are clamoring for one all over. **** Some young men with good voices should learn our liturgical chant and become cantors (diaky). It could be a good and paying side-line later on. **** How nice and edifying it would be if the Ukrainian Autocephalous Church were to canonically regularize its status with true Orthodoxy. All that is needed is a little study and a mite of humility. **** Never for a moment should we relent in praying for the Beatification of Metropolitan Andrew Sheptytsky. Perseverance pays off in the long run. **** Cardinal Cushing of Boston is taking a planeful of crippled children to Lourdes. He always was a beacon of true Christian love. **** It seems the American spy-plane U-2 was more than appropriately named. It can fly like a whisper, and the whisper sounds like 'YOU TOO'. No wonder that Nikita, the employer of countless ground-spies, ranted and raged in Paris. He is vindictive enough to send one over the U.S.A. labelled 'MI-2'. **** When the Ukrainians of Montreal united last month to protest a telecast by the

CBC which was insulting to Simon Petlura, they had the sympathy of the majority of the population and all the newspapers in Quebec. Here is a sample printed in L'Action Catholique of Quebec. Its title is: "Ukrainians teach us to defend traditions". Now for the article itself: The Ukrainians number but a few thousand in Montreal. They have attacked the CBC with protests (over a TV film about their history)... Not long ago the same CBC committed an even greater blunder with 'La Belle des Céans' (the story of Marguerite d'Youville)... But by a sort of sleight of hand, those who had protested became the accused, the troublemakers, the killjoys. They were ridiculed and reduced to silence... The Ukrainians are tougher than we are. Liberty, heroism and patriotism for them are not merely rhetoric, prattling in salons or in print. The few months of independence their country knew were bought in blood. The exiled sons of the Ukraine will tolerate no hint of suspicion on these terrible years, on the leaders who led them in a fight for libration. These leaders were not above reproach. They remain heroes for their compatriots, even if at times they were fallible men at odds with popular hatred..."

BIRTH CONTROL AND THE CATHOLIC CHURCH

The Church encourages large families, because of the immense benefits for souls born in the image and likeness of God, and because of the great dangers of moral evil involved in artificial family limitation. But the Church does not demand that married couples have large families when they are unable to support them. The primary purpose of marriage is twofold: the procreation and rearing of children.

Pope Pius XII spelled this out in a radio address on the feast of the Epiphany: "When the infant comes into the world, he must have a home to receive him — a home capable of providing for him with everything necessary to keep him in good health, and to assist him in acquiring and developing those faculties of mind and heart that will enable him to take his proper place in society when the time comes." The teaching of the Church on the use of rhythm in marriage should be well known at least among Catholics.

The general Catholic position on the number of children a couple should have is well summed up in the following passage:

> **"Neither the marriage contract nor Church teaching make any specifications covering the number of children produced. Procreation is a human act implying full responsibility on the part of those who perform the act. Marriage partners should not engage in physical union unless they are willing and reasonably capable of assuming the responsibilities inherent in childbirth and child-rearing. It is assumed that since children are one of the great blessings of marriage and the privilege of cooperating with the Creator in the procreative act is one of the noblest in the marriage state, Catholic spouses will have the number they can reasonably support and rear. Ultimately, the decision governing the number of children must rest on the mutual consent of the spouses. Their decision must be based on their condition and exigencies of their state of life.**

Questions about a Catholic President

1 *"Can a Catholic become American President?"*

Any U.S. citizen by birth can become American President, regardless of his religion.

2 *"Why are most American Protestants suspicious of a Catholic in the White House?"*

The anxieties of these Protestants stem from religious sources. They are afraid that a Catholic President in the U.S. may promote the interests of the Vatican in order to strengthen the Catholic Church in America at the expense of all other non-Catholic religious dominations.

3 *"I have heard about the Vatican. Just what is it?"*

The Vatican is the little state of the Vatican City in Rome. The Catholic Church is something quite different. The Vatican state has just a few acres of territory.

The Pope is the head of the Vatican State as well as of the Catholic Church, but these two offices are not identical. On the contrary, they are entirely different, the first one is temporal power, the latter spiritual. Due to the temporal power the Pope is the head of the little Vatican State. As the Head of the Church he is the supreme Ruler of the Church of Christ here on earth.

4 *"Do Catholics living in other countries, outside the Vatican, have a loyalty to the temporal power of the Pope?"*

No! Only those who live in the little state of the Vatican are subjects of that small state. Catholics of other countries are not subjects of the Vatican state, and therefore they owe no loyalty to the Pope as to the head of that state.

However, being members of the one Church of Christ, Catholics of the world have a loyalty to the Pope as the Head of the Church. Theirs is spiritual loyalty to the Pope as the visible Vicar of Christ on earth.

5 *"Is there no danger that a Catholic, when elected to the U.S. presidency, would try to submit the interest of his country to the dictates of his Catholic Church?"*

The Church and the state are two entirely distinct things, that is, societies. They are both endowed with their own proper jurisdiction over the same subjects. The state and the Church meet in the individual citizen because he is at the same time a citizen and a Catholic. In the temporal order, his allegiance is given to his country, but in the spiritual order which concerns the salvation of his immortal soul, his allegiance goes to his Church. As Christians we owe always our allegiance to God, the Creator of the universe.

Practically, a Catholic must follow the Law of God in both spiritual and civic life, for he ought to behave as God's child always and everywhere, in church or in the factory.

6 *"Why does the Catholic Church oppose the separation of Church and state?"*

Every human being is God's creature in both his religious and civic life. The state and the Church work for the betterment of men, the first one for his temporal welfare, the latter for his eternal salvation. Since

both these institutions, although with distinct and different roles, are working for the same individual, it would be in the best interest of the citizens that they cooperate and thus render their efforts more beneficial to their subjects.

The separation between Church and state may exist even in a Catholic country. In fact, such separation exists now in Ireland, a totally Catholic country. This kind of separation, as it is practised in Ireland and other countries, suggests a distinction of role and function, along with a friendly cooperation for the best interests of the country.

It should be noted that at the present time there are vastly more established Protestant churches linked to the state than there are Catholic ones around the world. In England, for instance, the Queen is the head of the Anglican church.

7 *"Can the Pope or the bishop punish his Catholic subjects?"*

Yes, they can; the bishop can punish the members of his diocese, and the Pope has the authority to punish any Catholic around the world, because he is the Supreme Head of Christ's Church and the visible Vicar of Christ.

Thus the Pope and the bishop of the diocese have the right and the authority to punish their subjects, for instance, by excommunication.

8 *"What is excommunication?"*

Excommunication is a very rare ecclesiastical penalty imposed upon Catholics for some very serious offenses against the Church laws. It is something like a sort of loss of citizenship. When a Catholic incures an excommunication, he is cut off from the use of the Sacraments and no longer considered a member in good standing in the sight of the Church.

9 *"Is there anything in the American Constitution that is contrary to the Catholic Church?"*

No. On the contrary, Catholics were among the signers of the Constitution. The first American Catholic bishop Carroll enthusiastically endorsed it at that time.

10 *"Can priests and nuns vote for a particular candidate or favor one political party above the other?"*

Priests and nuns are citizens of their respective countries like everyone else, and therefore have the same rights as the rest of the citizens. They may favor one candidate or another.

Practically speaking, priests and nuns are seldom involved in political activities.

11 *"The Catholic Church is called 'Militant Church'. Does it mean that she is trying to spread Catholicism with every possible means at its command, including the Presidency, if possible?"*

The phrase 'Church Militant' is a figurative expression. The figure of the soldier suggests dedication, zeal, orderly discipline and hard work for the welfare of the fatherland. The same qualities are desirable in every Christian, for everyone of us should try to promote God's interests among his fellow men.

Thus 'militant Christian' does not necessarily mean a man who uses violence in order to force his faith upon a population among which he lives or works. The act of faith must be a free act, or it will lose its own validity. Thus there can be no such thing as a coerced faith. The Catholic Church spreads itself and its teaching by a free commitment of free people. No one is forced to become a Catholic.

12 *"Are Catholics free to vote as they want, or are they told how to vote by their priests?"*

They not only can, but do and did vote for the candidates of their free choice. It is a dreadful fable to perpetuate on the Catholic population the suggestion that Catholics vote only for Catholics. The facts clearly disprove such a statement.

13 *"If two candidates, one Catholic and another non-Catholic, are runnig for the same public office, for which candidate must Catholics vote?"*

Catholics, as loyal citizens of their respective country, are bound in conscience to vote for the man who has the highest ability and is at the same time a man of personal integrity.

Thus a Catholic would commit a sin if he, led by religious prejudice, voted against a very able and honest non-Catholic in order to elect a far less able Catholic candidate.

BISHOPS LIST PEACE BARRIERS

U.S. Catholic bishops called on the United States to uphold the principles of freedom and peace under God instead of stressing material prosperity.

"We cannot live as materialists and expect to convert others to our system of freedom and peace under God," the bishops said in asserting godless communism as the overriding danger to peace. (Nov 21, 1959).

The statement listed four present obstacles to peace and freedom: The overriding danger of communism, a spirit of excessive nationalism, inhuman social conditions in many parts of the world, and conditions at home which threaten "our moral integrity."

WHY DO YOU DO IT?

This oversight might happen only once in a lifetime—but nevertheless it did happen.

A businessman was too busy to send the city a bill for half a million dollars!

He was entitled to $507,232 for building materials and sewer castings supplied to the city. But he failed to submit invoices.

His wife explained it by saying that he runs a one-man operation and "there has been so much business that he hasn't been able to clean up the loose ends fast enough."

It is easy for any of us to get so wrapped up in what we are doing that we forget why we are doing it.

God wants us to draw on the bank of heaven while we are here on earth. It is our own fault if we get so preoccupied with material things that we pass up the endless gifts of heaven.

"Ask, and it shall be given you; seek, and you shall find; knock, and it shall be opened to you."

"Blessed are the peacemakers." They never have to worry about unemployment.

Protestant Groups Show Way in Giving to Church

If non Catholic denominations could make a true law, that law would be the law of Church support.

Two sects, in fact, stringently demand, and frequently get, the Biblical tithe of one's income. The need that a religious denomination of any kind has for support is self-explaining.

At the head of the list in church-giving, according to the *Yearbook of American Churches* (1960), are the Seventh Day Adventists, with just 300,000 members in the U.S. but with an annual contribution of $63,000,000 in 1958. This makes the annual contribution per member of $204, plus $35 for missions.

Not counting mission contribution the Moravian Church had per capita donations of $206.85; the Wesleyan Methodist Church, $204.97; the United Brethren in Christ, $189.81; the Evangelical Free Church of America, $172.37, the Lutheran Church, Wisconsin Synod, $152.13, the Methodist Free Church $151.23; the Brethren in Christ, [illegible] the Evangelical United Brethren, [illegible] the Orthodox Presbyterians, $146.[illegible]; the Evangelical Mission Covenant, [illegible] the Saints' General Conference [illegible] the Nazarene $[illegible]

The [illegible] larger dominations are smaller but not inconsiderable. The Protestant Episcopal Church had a [illegible] per member contribution per year, the Southern Convention Baptists gave $49.99. The United Presbyterian Church U.S.A. had $74.[illegible] the Methodist, $[illegible]

The Protestant figures per capita would naturally be higher than the Catholic figures, because most Protestants count as members only those about 13 years of age. Hence there are fewer members [illegible] into the total [illegible] considered [illegible] dozen denominations with [illegible] giving much larger [illegible] lic Church in America.

It will [illegible] tionishing [illegible] Protestants [illegible] smaller sects [illegible] exception [illegible] each [illegible] by far [illegible] of truth and [illegible]

WHERE THERE IS GENERAL ATHEISM, as in Soviet Russia, there can be no moral standards. A man without moral standards is a candidate for a criminal because he has no spiritual breaks to claim on the irrational cravings of his corrupt nature.

St. Olga

ST. OLGA, a Ukrainian Saint is honored chiefly by Ukrainians since the time of the christening of Ukraine in 988. Not much of her origin is known other than that she was of peasant stock and became the wife of Ihor, Prince of Kiev, and the second ruler of the Princedom of Kiev, in 903. She became not only a regal mistress of Ihor's domain and retinue, but also his clever, personal advisor. As Christianity had not yet been officially introduced into the country, except in isolated cases, Olga, her husband, and family were pagans. It was not until some time after Ihor's death (945) and during the twelve years she ruled over the princedom that she became a Christian, being converted, as a Greek historian says, in Constantinople.

With her acceptance of Christianity she began the sincere practice of Christian virtues. She built churches in Kiev and her home village; erected crosses along roads; defended Christians against pagans; gave succor to the poor and ill; arranged to have missionaries brought from Byzantium and Germany to teach the Word to Slavic tribes. In her home life she reared her grandsons in a Christian atmosphere and it is considered that she influenced her grandson, Vladimir the Great, to accept Christianity and to have the entire nation do the same.

Specifically, the examples she offered are many. In her development of spirituality, she shows that upon the wholesome soul of the woman depends the spiritual health of the family and the nation. As a wise homemaker she points out the benefits derived by a whole family when the household is managed efficiently. In her love for the fidelity and helpfulness to her husband she shows the inspiring relationship which should exist between man and wife. Her interest and activity in matters religious, governmental and social indicate the possibility for all women to do likewise and indicate the importance of this interest and activity for the welfare and full development of a nation. And finally, her influence upon and care of her grandchildren according to Christian precepts which eventually led to a great conversion even though her work was done in an environment of pagan customs, laws and people, emphasize the age-long truth that a woman's influence upon her offspring is great. This influence is potentially every woman's—one not used too regularly today, but one sorely needed and possible.

DAILY MASS FOR YOU?

The daily parish Mass is the great source of grace for the members of any parish. Standing at the altar, the pastor is uniting the prayers, works, joys and sufferings of his people and himself with the offering of Christ, making them thereby acceptable and pleasing to the Heavenly Father. Your own presence at this daily Mass would make your offering more personal and would ensure a larger share of the return gifts of Almighty God, thus completing that act of purest love which is the Mass.

Catholics are great believers in divine providence. That is perhaps one reason they are not as worried as some others about the threat of overpopulation. But God also expects each one of us to use his best judgement in cooperating with the laws of nature. Catholics who understand the teaching of the Church will have a ready answer to the new accusations of indifference to the possible crisis in world population.

Brains are like wagons — the lighter the load the more noise they make.

TWO DIFFICULT THINGS:

There are two very difficult things in the world. One is to make a name for oneself and the other is to keep it. — Robert Schumann.

You never know happiness till you're married — then it's too late!

EQUANIMITY

To be able to look like a Wise Old Owl
When you have behaved like a Donkey.

A SLIGHT DIFFERENCE

Suzie: "I thought I heard him say that I had a thick head of hair."
Mary: "He didn't mention your hair."

Always tell the truth — It's easier to remember.

Why is there never enough time to do it right but always time to do it over?

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 7 і 8

Volume XXXII, Nos. 7 & 8

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Вічне Переображення — о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б. ЧНІ 3
Що було б найбільшою помилкою українців Канади? — Митрополит Максим 5
Божа Любов 9
Не вірю і кінець! 11
Сумна дійсність — о. Б. Курилас, ЧНІ. 12
Хотів би ти знати? 14
Хто такий Карло Де Голь? 16
Свята Година 18
Літакова катастрофа — М. Щ. 20
Як треба зберегти чистоту? Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ. 24
Святий Володимир 26
Слині бачать — о. В. Зінько, ЧСВВ. 28
Біблія подає нам пізнання Бога 30
Gabriel and Perpetual Help Gerard Breitenbeck, CSsR. 33
GlassEtte ..... John Zubaly 37
A Catholic in the White House? M. Schudlo CSsR. 38
Does cost excuse Catholic Education? 43
Is the end of the world at hand? E. A. Mangan 44
Parents and vocations ... Fr. Bruno, M.I.C. 48
Your Question 59
A letter to the Paulist Book Mart 52
Prickly Problem ..... M. Schudlo, CSSR. 54
Stars in your mental sky Fr. Nick of Montreal 57
Questions about a Catholic President 59
Protestant groups show way in giving to Church 62
St. Olga 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1960
SEPTEMBER

REDEEMER'S VOICE

Владико, поклоняємося Твому хрестові.

Могутність Хреста Господнього

В. Буженко

БАГАТО говориться сьогодні про могутність, між іншим видвигається силу модерної зброї та новітніх зматоріялізованих та змашинованих імперій. Одначе остається стійною тільки одна зброя, що переходить всі зброї всіх часів і всіх місць світу, і нею є Христовий животворний і покланяємий Хрест!

Хрест проломлює льоди душі та розворушує нас у глибокім пізнанні. Колись жиди пояснили, що Адам допіру тоді побачив гріх і глибину свого непослуху в раю, коли перед ним лежав забитий рідним братом його власний син, Авель. Те саме й в нас: людство тільки може зглибити та порозуміти той жах свого упадку та відступлення від Бога, коли подивиться на закривавлений Божою кров'ю хрест!...

Хрест дає нам, смертникам, велику силу. Пише наш письменник Лещук у своїй повісті про одного українського вояка, якому відтинали обидві руки, а не давали наркози, бо її не було. Хрест, що висів на стіні, видимо допомагав цьому зараненому стрільцеві, щоб він зміг перенести такі великі терпіння. Потім казав цей запорошений хрест обтерти з пороху і подати собі...

Хрест це найкраща книжка. Святий Фелікс з Канталіції одного разу відвідував якогось адвоката, який показав йому свою багату книгозбірню. На кінці запитав: "Яку книжку уважає Святий за найкращу та найпотрібнішу?" Святий Фелікс поглянув на велике Розп'яття, що там було: "Я гадаю", сказав, "що всі ті книжки мало або й нічого не варті, коли не помагають нам краще пізнати Розп'ятого Христа, Який є книгою книг, книга-Вчитель, ясична книжка, джерело всього знання, збірник закону і правило нашого життя!"

Хрест успішно навертає грішників. Св. Вінкент надармо просив одного грішника, щоб робив покуту, аж нарешті подав йому образочок з Ісусом, що впав під хрестом, та прохав, щоб увечері перед спанням подумав про цей упадок, який спричинили наші гріхи своїм тягарем. Незадовго потім грішник покинув своє зле життя і щиро навернувся.

Хрест помагає в різних життєвих нещастях. За цісаря Максиміяна мученики Прим і

Рустик були засуджені на спалення, але знаком хреста захистили себе. Їм нічого не сталося, але й погоріли ті, що їх хотіли спалити. Те саме й з нами, коли нам хтось грозить, то звернімся до хреста, і певно хрест нас охоронить і спасе!

Хрест це наша потіха при смерті. Семінарист відвідував убогого старика, що вмирав на купі соломи. Тоді питає його, чи не сумно отак бути в такім опущенні, а старець каже: "Як я можу скаржитись, коли мій Бог умер на хресті?"—І показав образочок Розп'ятого, що був на стіні. Теж прикінці світу появиться на небі хрест. Пам'ятаймо про нього, то тоді не буде він для нас страшним, але великою радістю і славою!

ЩО ТАКЕ ЕВОЛЮЦІЯ?

Еволюція це ступневий розвій якоїсь речі менше досконалої в більше досконалу, от хоча б зеренця в дерево. Багато вчених і невчених науковців питаються: "Чи людина розвинулася з малпи або якоїсь іншої звірини?" Є багато науковців, що допускають таку можливість розвою. Проти них виступають інші дійсні науковці та питаються: "Якщо людина досіль розвивалася в своїм вигляді, переходячи зо звірини в людину, то чому дальше не розвивається?"

На це прихильники еволюції людини отак відповідають: "Людина дальше не розвивається, бо дійшла до повноти розвою. Вона так уже контролює зовнішній світ, що цей світ не годен дальше впливати на її розвій!"

Церква не осудила теорії еволюції. Проте слід зазначити, що розум людини не може розвинутися зо звірячого мозку, бо безконечно перевищає його. Навіть, якщо б можна було допустити теорію еволюції, то все таки треба признати, що Бог мусів сотворити розумну, духовну душу та злучити її з тілом якоїсь малпи, щоб ця "малпа" могла стати розумною людською істотою, обдареною розумом і свобідною волею. Отож теорія еволюції зовсім не заперечує Божого сотворення світу і людей.

"Пане докторе, чому нічого не даєте на радіопрограми, що Отці Редемптористи провадять у Йорктоні?"—питається пацієнт.

Пан доктор: "Вони не дають мені говорити на цій радіопрограмі, то чому маю помагати їм?"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

СЛІД похвалити українських батьків за те, що посилають свої діти до шкіл, бо годі нам—вживаючи гіркого вислову Тараса Шевченка—назавжди залишатися синами 'гречкосіїв'. Проте треба найперше висилати діти до власних українських шкіл, де б вони змогли навчитися світських наук, знання про Бога і себе самих і власну Церкву й обряд. Головне завдання наших парафіяльних шкіл у тому, щоб їхні вихованці вийшли з них не тільки добрими католиками, але українцями католиками, свідомими членами нашої Церкви й народу.

— —

Вище знання цебто університетське виховання не тільки корисне, але прямо конечне в сьогоднішніх часах, бо ці часи 'змоторизовані'. Хто не визнається на модерній 'моторизації', тому буде тяжко проживати в 'змоторизованім світі'.

— —

Наші школи мають різні завдання. **Найперше** завдання школи це просвітити розум дитини та подати їй науки приписані державою, щоб вона згодом могла свобідно обертатися і працювати в модерній світі.

Друге завдання парафіяльних шкіл в тому, щоб виховати волю дитини цебто допомогти вишколити характер, який допоможе їй бути паном себе самої, а не бездушно плавати по хвилях життя.

Трете завдання це навчання Бога і Його Закону, без яких ніхто не зможе опанувати своїх пристрастей і стати 'самим собою'. Це діло завелике для впалої людини, бо гріх послабив її. Треба Божої ласки. Знання Бога і Його Закону з щоденним християнським життям запевнить людині Божу поміч і ласку, що вможливлять цей вишкіл характеру і особистости.

Четверте завдання наших шкіл є питоме нам українцям. Воно полягає в тім, щоб школа скріпила в своїх вихованках почуття українства або витворила його там, де не було його, бо батьки дитини не мали змоги або занедбали засадити це національне зеренце в серці рідної дитини. Це почуття повстане внаслідок знання свого походження, історії, культури й обрядової приналежности.

Школа, що не дає нашим дітям почуття українства й обрядовости, не має права зватися українською, бо вона не є такою. Тільки український дух,

що панує в школі, годен вчинити вихованків українцями. Коли цього духа нема, то саме матеріяльне навчання читати і писати українською азбукою не вчинить їх українцями так, як завчання французької мови в німецьких школах не вчинило німців французами.

Тут саме видно важність українського-католицького виховання, що діти мали б отримати в наших парафіяльних школах. Школа це забороло нашого обряду та Церкви, бо добре вихована молодь це запорука розвою нашого народу і Церкви на американському континенті.

Отож учителі по наших школах заслуговують на вдячність цілого нашого народу, якщо сумлінно виповняють це шляхетне завдання. Св. Іван Золотоустий отак висловлюється про завдання виховання:

"Якщо різьбите щось з мармору, то ваша праця загине. Час знищить те, що викуєте з заліза. Побудовані вами величні будівлі розлетяться в порох. Якщо ж трудитеся над безсмертними душами, защеплюючи в них засади любови до Бога та людства, то витискаєте на них вічний знак і виконуєте працю, що триватиме цілу вічність!"

Таке виховання це та будівля, що побудована на скелі, а не на піску людського знання. **І линула злива... і зірвалася буря і накинулася на цей дім, але він не завалився, бо був побудований на скелі,** каже Христос. (Мар. 7, 25).

Добре виховання чинить людину доброю на все життя, хоча б вона часом під впливом лихих обставин або непривітного оточення на часок зійшла на манівці. Опам'ятавшись і позбувшись задурманюючої пристрасті, добре вихований юнак чи юначка прийде 'до себе' і немов блудний син вернеться до Свого Небесного Батька, бо в ній засіяне добре зерно, яке злобі дня не легко вповні знищити.

Нехристиянське ж виховання не дає людині належної відпорности та не чинить її сіллю української землі в Канаді та Америці. Якщо ж утратимо молодь, то не будемо мати духовної та моральної солі, щоб зберігати наше релігійне і національне життя в згаданих країнах і внедовзі загине за нами слід... До нашої молоді можна сміло звернути слова божественного Спасителя: **Ви —сіль землі. Якщо сіль звітріє, то що приверне їй давній смак? Вона до нічого вже непридатна, хіба щоб геть викинули її та щоб люди топтали її!** (Мат. 5, 13).

Тільки добре виховання чинить людину панею власної долі та захищає її перед вітрами пристрастей, бо помагає їй здобути самоконтролю цебто опанувати себе, свої почування та поведінку.

Одного дня два товариші йшли вулицею. Один із них купив часопись від вуличного продавця, який тільки відборк-

Християнин може стати безмежно багатий на цілу вічність, якщо з любови до Бога та в стані ласки виконуватиме те, що накладають на нього Церква, Божий закон і його станові обов'язки. "Молюся за те, щоб ваша любов щораз більше зростала в пізнанні й усякім досліджуванні..., щоб чисті та цілі були ви на день Христовий, наповнені плодами справедливости через Ісуса Христа на славу та хвалу Бога." (Фил. 1, 9-11).

нув, як приятель подав йому п'ять сотиків. "Який це шорсткий чоловік!"—підмітив другий приятель. "Він завжди такий самий!"—пояснив перший.

"Чому ж ти такий чемний для нього?" — спитався перший, "коли він шорсткий і некультурний?"

"Хіба він має мені розказувати, як треба поступати з людьми?" закінчив приятель. "Я знаю, як маю поступати, тому ніщо не виводить мене з рівноваги!"

Ось самоконтроля почувань! Ось людина, яка вміє контролювати себе саму і не відплачується злом за зло, але за прикладом Спасителя віддає чемність за шорсткість, добро за зло! Хіба така самоконтроля можлива, якщо людина не присвоїть собі Христової засади: **Любіть своїх ворогів, чиніть добро тим, що ненавидять вас, благословляйте. тих,. що проклинають вас і моліться за тих, що роблять вам кривду!** (Лк. 6, 27-8).

Невже публічні школи навчать наших дітей так поступати й так володіти своїми почуваннями, щоб ніщо не вивело їх із рівноваги? Ні, бо тільки глибоке християнське виховання запевняє людині внутрішню рівновагу та контролю над розбурханими пристрастями і почуваннями.

Загал людей так поступає з ближніми, як вони поступають із ними. "Яка акція, така реакція!" Людина ж, що має самоконтролю над собою, знає, хто вона така, які її засади і як слід поступати в пригожих і непригожих обставинах життя. Вона не руководиться поганською засадою **"Око за око, і зуб за зуб!"** (Мат. 5, 38), не віддає нечемности за нечемність, бо тоді не мала б контролі над своєю дразливістю, гнівом і іншими пристрастями.

Христова заповідь не відплачуватися злом за зло це не тільки **Божа** заповідь, але й заразом найкращий припис, щоб зберігати здоров'я тіла та рівновагу духа. Це ж факт, що душевні забурення, викликані неопанованими пристрастями, сильно шкодять здоров'ю тіла та викликують всякі умові хвороби.

Досвід виказує, що нема в світі нещасливішої людини над ту, що не вміє панувати над своїми пристрастями. Така людина стає жертвою власних почувань і зовнішніх подій. Її духовна температура підвищується і знижується відповідно до клімату, що оточує її. Якщо її хвалять, то вона почувається задоволена з себе, хоч це задоволення не походить із почуття власної вартости, але з похвали інших, яка часто буває поверховна та нещира. Зате критика, навіть заслужена, викликає почуття кривди та несправедливости і кидає її в розгарячення на всіх.

Спокій і рівновага духа це дуже цінна прикмета людини. Її можна здобути тільки постійним вихованням, що спирається на засадах Св. Євангелії,

Христос особливіше чуває й обильніше благословляє поклонників Своєї Матері, бо Він безмежно любить її та бажає, щоб ціла вселенна прославляла цю могутню і ласкаву Матір всього людства. Любить їх і за те, що слуги Марії бувають водночас ревними християнами та вірними слугами Спасителя. Оттому "певна основа Божа сильно стоїть, мавши оцю печатку: 'Господь знає тих, що Його люблять'." (2 Тим. 2, 19).

і таке виховання дають дітям католицькі школи.

— —

Шкільний вік дитини це підготовка до життя в світі. Цей же світ бувае часто немилосердний, бо матеріялізм послабив у нім почуття християнської любови та вирозумілости для немочей і помилок ближніх. Невдоволення, бунти, нарікання і замішання це виплив браку контролі над власними почуваннями і невишколеної особистости. Розчарування в праці, подружжі та житті це щоденний хліб тих, що не стоять на 'власних ногах', але шукають внутрішнього щастя в оточенні. Незадоволення та нарікання це не хвороба, а радше вияв і познака духової малолітности цебто браку сильного християнського характеру. Не дивниця, бо пророк Давид вже давно заявив: **Якщо Господь не збудує дому, то намарне трудяться будівничі!** (Пс. 126, 1).

Одна мати, яка не дала синові нагоди ходити до нашої школи, сумно закликала, коли поліція заарештувала його разом з іншими молодими хулігапами: "Я дала йому все, чого бажав! Чому ж він пішов на злу дорогу!"

Батько учителя М. скаржився: "Мій син пішов на манівці! Він не брав шлюбу в церкві!" На це сусід відповів йому: "А ви чому не послали його до парафіяльної школи? Ви думали, що публічна школа зробить із нього доброго християнина! Тепер бачите наслідки свого нерозуму!"

Хаос в душах, родинах, народах і світі це наслідок відвернення від Бога та знехтування Божого Закону. Хто порушить Божі закони, той не може чутися щасливий. Фізичні закони керують фізичним світом, а моральні — моральним цебто життям душ. Хто невторопно перетяжує себе працею, той знищить своє здоров'я та передчасно зажене себе до гробу. Хто порушує Божі моральні закони, той засуджує себе на злиденне життя на землі і вічний плач по смерті.

БОЖА ЛЮБОВ—РОЗВ'ЯЗКА ПРОБЛЕМ

Чому Бог сотворив світ? Чому помилував грішного та невірного Адама? Чому терпить тим, що зневажають Його? Чому приготовив небо для тих, що служать Йому на землі зберіганням Його заповідей?

Бог учинив те все з любови. Він не потребував творити ні анголів, ні людей, бо вони нічого не принесли Йому, ані не збільшили Його щастя. Бог добрий, тому бажае поділитися зо сотворіннями Своїм щастям. Помилував Адама, бо любов не позволила Йому навіки відкинути його від Себе. Терпить грішникам і безвіркам, бо хоче дати їм нагоду опам'ятатися та завернути з дороги прокляття.

Історія світу закінчиться предивним об'явом Божої любови в дні страшного суду, коли Бог забере добрих людей до вічного щастя в небі. Пекло тільки для тих, що погордили Божою любов'ю.

СВ. ІВАННА Д'АРК

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

Св. Іванна Д'Арк згинула мученичою смертю на кострі, потверджуючи до останнього віддиху правдивість свого покликання від Бога: національне визволення поневоленого народу. Вселенська Церква регабілітувала її пам'ять і врочисто канонізувала, як велику Святу, зразок і обов'язок до наслідування для всіх рас і всіх народів.

Героїчна епопея Іванни така пориваюча, сповнена таким чаром величі, небуденности й патосу, що григадує епопею Олександра Великого чи Наполеона, а своєю красою ще й перевищує їх. Це історія історичної постаті вселюдського значення і маштабу, при тому сильно популярної. Не лише своїм селянським походженням, не лише завданням життя—народне визволення, але й тим, що як геніяльна натхнениця національно - визвольного ентузіязму, вона доступна для всіх, і кожна людина та кожна нація може наслідувати святу Іванну, брати живу воду з цілющого джерела її священного сантименту.

Без ніякого сумніву, Орлеанська Діва визначалась небуденною вродженою інтелігенцією. Які глибокодумні її відповіді нечестивим і беззаконним суддям з Руану! Яка бистрість орієнтації та рішення характеризують її воєнні дії! Але з цим усім є це певна річ, що її високий дар з неба, це не геній військового мистецтва, чи геній вимовности, тільки геній серця, патріотизму й ентузіязму за визволення потоптаної ворогами нації.

І це надзвичайне! Можна сміло сказати, що Св. Іванна Д'Арк стільки винайшла і створила в царині серця і національно-визвольного сантименту, скільки Нютон створив в астрономії і фізиці, Коперник в астрономії, Данте і Шевченко в поезії, Аристотель і Платон в філософії, Леонардо да Вінчі й Рафаел в образотворчому мистецтві. В певному сенсі, ця героїня відкрила людству **повновартісну любов до вітчизни,** вільну від поверховної солодкавости, обласної загумінковости, а в наших українських обставинах—вільну від псевдопатріотичного пустомельства, однопартійної ексклюзивности й нетерпимости та шараварного гуляйпільства і недисциплінованости. На свої часи, у неї серце було ширше і більше сповнене любов'ю, як у інших.

Походила з малого прикордонного села, а турбувалась долею і щастям своїх земляків віддалених на сотні миль. Вона вичула глибше ніж будь-хто інший у цих давніх часах, що поміж нею і ними, страждучими

в англійській неволі людьми, є тисячі невидних ниток обопільних обов'язків, інтересів, родових й історичних споминів, братерства, служби тому самому інтересові, а все це складається і на модерне поняття патріотизму. **Один за всіх, всі за одного!** Ніхто не сміє казати в час пожару: "Моя хата з краю" і заложити бездільно руки, бо вогонь правдоподібно і до нього добереться.

Св. Іванна так глибоко вичула цей часто невидний зв'язок, що потрапила виконати геройські діла і пірвала за собою мільйони сучасників і грядучих поколінь. Християнська чесота любови до рідного краю була і в серцях наших предків від непам'ятних часів. Ось вже в "Повісті временних літ" Св. Володимир молиться за новохрещених киян у 988: "Мені поможи, Господи, на супротивного ворога стати, нехай надіюся на Тебе й на Твою власть і перемагаю підступи ворога": Святі князі українські, Борис і Гліб, радніше приймають мученичу смерть аніж мали б пролити братню, хоч окаянну кров, і тому моляться: "Глянь на висоту святині Твоєї і побач біль серця мого, який зазнав я від рідного брата, бо задля Тебе убивають мене. Амінь." ("Сказаніе, і страсть і похвала"). Київський митрополит пише 1051 р. в "Слові о законі і благодати" про Софійський Собор, що "яже церкви дивна і славна всім округним странам, якоже іна не обращется во всем полуноши земнім от востока до запада, і славний град твой Киев величеством, яко вінцем, обложил, предал люди твоя і град святий... Богородиці..." А дальше так потріотично молиться праведний Іляріон: "І доки стоіть світ, не допусти на нас, Господи, напасти спокуси, не передай нас у руки чужих, щоб не називався город Твій (Київ) городом поневоленим, а стадо Твоє (нарід) пришельцями (зайдами) в землі не своій... Володарів наших вчини грізними для чужих країн, боярам мудрість дай, міста пошири, церков Твою піднеси до розросту, почитання своє у нас заховай... А тих, що в кріпацтві, в полоні, на вигнанні, в кайданах, на морі, в тюрмах, в голоді й спразі й наготі, всіх помилуй... Амінь".

Широкий дияпазон патріотизму бачимо теж у двох інших літописах, в "Поученні дітям" Вол. Мономаха, в "Слові о полку Ігоря", в поширюваних з заходу і полудневого заходу у 70-тих роках 14-го ст. і на початку 15-того творах, за старанням видатних вчених митрополитів Цамблаків, Кипріяна й Григора.

Але можна сміло сказати, що це Свята Орлеанська Діва, в першій половині 15-го ст., відкрила усе багатство патріотизму мільйонам европейців свого часу та зробила більше реальним, як був він досі, стала відкривачем і матір'ю **модерного патріотизму** в найкращому значенні цього слова. А це історичне відкриття Св. Іванни Д'Арк призначене для всіх народів світу, ще краще й більше оригінальне може, як відкриття гравітації Нютона, чи релятивности Айнштайна, чи написання "Божественної Комедії", історичних драм Шекспіра, "Кобзаря" Шевченка й "Мойсея" Франка. Бо ці три клясики не були б створили цих своїх архитворів, якщо б у їх душах буйним полум'ям не палахкотів вогонь автентичної любови до своїх країн.

ЩОДЕННА СЛУЖБА БОЖА

Хто щодня вислухає Службу Божу, той запевнить собі багато ласк на цілий день і виєднає багато Божого благословення для своєї родини і парафії. При престолі священик лучить радощі та смутки своїх парафіян зо стражданнями Божого Сина та жертвує їх Небесному Отцеві. Злучені з Христовими страстями наші діла і страждання набирають великої вартости в Божих очах.

Бідні ті люди, що можуть, але занедбують щодня вислухати Службу Божу. Вони позбавляють себе безчисленних ласк у цьому житті та великої слави в небі.

НАГОРОДА

Перський король, Кир, вибрався походом на царство медів. В поході бажав зайняти дуже сильно укріплену твердиню.

Перед наступом на твердиню, звелів воякам вирубати велику частину ліса. За труд улаштував їм смачний обід. По обіді промовив до свого війська: "Що вам більше подобалося: вчорашня праця при рубанні ліса чи сьогоднішня забава та пир?"

Всі одноголосно відказали: "Сьогоднішня забава!"

"Панове," відозвався цар Кир, "боротьба з медами буде коротка, але трудна. Якщо будемо належно боротися з ними та скоро переможемо їх, то нагорода та багатства здобуті на ворогах запевнять вам довгий час приємностей і спочинку!"

Подібно Христос говорить до всіх християн: "Люди, Я — ваш Цар! Життя на землі це час боротьби. Вона не буде вічно тривати. Якщо переможете власні пристрасті, диявола та гріх, і будете вірно зберігати Мої Заповіді, Я в годині смерти подам вам вічну нагороду та небесне щастя, що ніколи не скінчиться!"

Св. Павло напоминає нас усіх, щоб ми в усьому мали добрий намір, бо добрий намір чинить наші вчинки вартісними в Божих очах і запевняє нам вічну нагороду: "Все, що тільки словом чи ділом робите, робіть усе в ім'я Господа Ісуса... Знайте, що від Господа приймете нагороду." (Кол. 3, 17 і 23).

Як надійде день виборів, то не забудьте голосувати. Це громадянський і християнський обов'язок. Хто його занедбує, той грішить. Лихі люди дірвуться до влади через те, що добрі були залінені іти голосувати п'д час вибор'в.

Проте голосуйте тільки на тих добрих кандидатів, що роблять як найменше об'цянок, бо по виборах не будете мати багато розчарувань.

Люди люблять купувати на кредит, але це спричиняє багато заколоту та веде до страти часу, якого назагал брак на світі. Ці всі клопоти можна легко усунути і заощадити собі й другим багато дорогоцінного часу, що будемо платити готівкою за те, що купуємо.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

ЄДНІСТЬ ВСІХ КАТОЛИКІВ МІЖ СОБОЮ І ЗО СВОЇМИ ПАСТИРЯМИ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць вересень поблагословлене Св. Отцем

о. С. Б., ЧНІ.

ЦЕ намірення має подвійну ціль: єдність всіх вірних поміж собою і зо своїми душпастирями. Обі цілі тісно в'яжуться з собою.

1) Сама природа вимагає, щоб у кожнім товаристві була єдність, бо вона є умовиною успіху. Знаний є приклад, що його дав умираючий батько своїм синам. Він казав принести в'язку пруття. Потім давав цю в'язку кожному зо своїх синів, щоб переломили її. Ніхто з них не міг зробити цього. Потім казав розв'язати цю в'язку і дав поодинокі прутики, щоб їх зломили. Це зробили легко. "Так і ви будете сильні, непоборимі, як довго будете разом злучені". Цю засаду проголошує Христос: "Усяке царство, поділене супроти себе, запустіє; і всяке місто чи дім, поділені супроти себе, не встоїться. (Мат. 12, 25).

2) Єдність у Церкві основується на куди важливіших засадах ніж єдність у світських товариствах, або у земських державах: вона спирається на надприродній вірі й діянні.

В Церкві мусить бути: а. **одність віри:** всі мусять прийняти ті самі Христом об'явлені правди;

б. **одність послуху:** всі вірні добровільно й свобідно слухають Христового Намісника і своїх єпископів не тільки в справах віри, але також у зарядженнях Церкви.

в. **єдність любови:** любов лучить так вірних між собою, як також вірних зо своїми церковними настоятелями, а зокрема зо Св. Отцем.

2) Ця єдність є істотною прикметою душпастирства в Церкві. Управа Церкви і ширення Царства Божого на землі не керуються законами земських держав. Христовою Церквою рядить Христовий Намісник на землі. Христос обіцяв йому і його співбратам у єпископському уряді особливішу опіку й поміч Св. Духа так, щоб вони могли певно і непомильно провадити своє стадо, Церкву і її вірних до призначеної цілі цебто вічного спасіння. Вірні ж знову мають з синівським послухом приймати все те, що їх пастирі заряджують, щоб могли напевно досягнути свою останню ціль.

II. Небезпеки, що загрожують цій одності:

Це є великим завданням так Пастирів Христової Церкви, як і її вірних усильно бажати цієї одности і її плекати, а це тим більше, що їй загрожують великі небезпеки.

1) Внутрішні небезпеки. Ці небезпеки мають своє джерело в людській упалій природі, що бажає йти за своєю власною волею, а не підлягати другим. Людські неприборкані пристрасті, як гордість, пуста слава, ненависть, зависть, лінивство, жажда почестей, багатств, нечистота і інші, є часто погубними причинами незгоди й роздорів у Церкві.

2) Зовнішні небезпеки. Сьогодні дуже загрожують одности в Церкві Христові вороги. Безбожний комунізм уживає в своїй боротьбі проти Христа не тільки насилля і явних напрасних переслідувань; з жорстокістю він лучить інший, куди небезпечніший засіб переслідування: підступну, злобну, хитру акцію, щоб викликати розділ між вірними і єрархією. У всіх краях, де панує большевизм, він творить певного роду "відділи роз'єднання" Церкви, і то під різними, впрост противними цій акції кличами. Ця ворожа Христовій Церкві акція зветься в Мадярщині: "Акція за миром", в Польщі "Товариство боротьби за свободу і демократію", або "Народна церква", в Чехословаччині "Католицька Акція", в Китаю "Патріотичний рух", і т.д. Большевицька Москва в боротьбі проти релігії оснувала в р. 1922 "Живу Церкву", щоб її опісля погребати. На українських землях, щоб відділити вірних від єрархії і цілком знищити українсько-католицьку Церкву, большевицька Москва запрягла так звану "Російську православну церкву", що в дійсності цілком залежна від большевицького уряду і вповні віддана на його услуги. Свою безбожницьку акцію розпочали від так званого "возсоединення", що в дійсності було насильним відділенням пастирів від їх стада і запроторенням усіх українсько-католицьких єпископів і насильним усуненням усіх українсько-католицьких священиків.

Спосіб поступування тої підривчої акції проти католицької Церкви в усіх краях під большевицькою тиранією всюди більш-менш такий самий: 1) Напрасно й злобно нападати на правний авторитет католицької Церкви і похвалювати безбожні зарядження комуністів проти неї. 2) Хвалити в усім комуністичний уряд і голосити, що всі обов'язані його в усім слухати. 3) Словом і письмом голосити, що між наукою Христа і комунізмом є згода. 4) Церковні уряди обсаджувати собі відданими людьми.

Ця метода переслідування католицької Церкви дуже сприятлива комуністам: вона ослаблює і нищить повагу католицької Церкви, відчужує вірних від своєї єрархії, і з другої сторони, загал християн майже не бачить цього хитрого переслідування і вільний світ набирає переконання, що під комуністичною владою є свобода релігії.

Тільки одність вірних між собою і їх злука зо своєю єрархією може запобігти цій хитрій акції ворогів Христа і Його Церкви. Тому Св. Павло завзиває: "Прошу вас, брати, іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоби не було між вами роздорів, але будьте звершеними в тім самім розумінні і в тій самій думці" (І. Кор. 1, 10). Благаймо про це Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії.

Місійне Намірення: Нехай християнська любов не допустить до того, щоб Африка і Азія через расову ненависть відпали від християнського світу.

Місяць Жовтень: Загальне намірення: Щоб у часі гонення вірні скріпилися на дусі через заступництво Пресв. Діви Марії.

Місійне наміреня: Збільшення числа і якости катехитів у місійних краях.

ЧИ ШПИГУНСТВО ДОЗВОЛЕНЕ?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

"В початках травня большевики зостріляли американського шпигунського літака, що фотографував совітські військові бази для американської розвідки. Хрущов наробив багато крику в Парижі та використав інцидент, щоб збойкутувати довго пляновану мирову конференцію в Парижі.

"Здивований світ поставив оце питання, на яке мало хто важиться відповісти: 'Чи шпигунство морально дозволене?' Що треба думати про шпигунство? Чи це гріх? Чи зловлений шпигун може вбити себе, щоб не попастися в руки ворога та під натиском тортур зрадити державні тайни, що можуть пошкодити його батьківщині?"

* * *

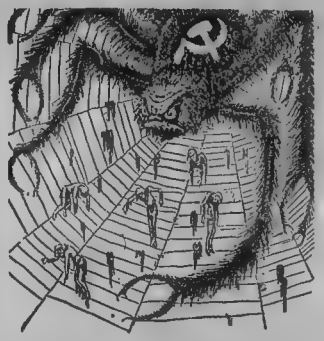

Зловлений шпигун не може вбити себе самого зо страху, що під час тортур заломиться і виявить тайни, що можуть пошкодити його батьківщині, бо це було б самогубство. Самогубство заборонене п'ятою Божою заповіддю: "Не вбивай!" Хто приймає на себе шпигунську роботу, той заздалегідь погоджується зо своєю долею, що його можуть зловити вороги та піддати тортурам, щоб видобути з нього бажані тайни. Якщо він буде молитися, то напевно дістане від Бога поміч, щоб не заломитися та не зрадити тайн, хоча б ворог не знати як мучив його.

* * *

В часі війни шпигунство напевно дозволене, бо воно признане всіма народами світу. Проте в шпигунстві ніколи не вільно вживати морально лихих засобів, бо ціль не виправдує лихих засобів і не робить їх морально добрими. Отож такі засоби, як таємне вбивання ворогів, неморальні примани при помочі осіб другої статі, напевно недозволені, бо вони грішні.

* * *

В спокійних мирних часах деяке шпигунство цебто збирання інформацій про можливих далеких ворогів і їхні заміри так само дозволене, бо кожна держава зобов'язана поміркована та розумно дбати про власну безпеку та захист перед можливим нападом суперників. Це звичайно діється при помочі дипломатичних чинників і таємних інформаторів.

* * *

Тепер заходить питання, чи такий рід шпигунства, як літання й фотографування чужої території може бути морально дозволене? Це дуже актуальне питання. Багато читачів Голосу Спасителя прохають вияснення цього питання.

* * *

В звичайних, нормальних, мирних обставинах спожиття з сусідними державами вимагає, щоб інші держави не нарушували повітря просторів сусідних держав. Отож літання понад чужою територією та фотографування воєнних фабрик і заводів було б напевно недозволене, бо це означало б нарушення чужої території.

На жаль треба інакше дивитися на сьогоднішню ситуацію в світі, бо годі твердити, що дійсний мир запанував на нашій землі по закінченні другої світової війни. Хіба ж самі провідники народів, так Сходу, як Заходу, не звуть теперішнього положення **холодною війною?**

Саме ця холодна війна, що кожної хвилини може перетворитися в **гарячу,** здається виправдує повітряне шпигунство та фотографування ворожих військових заводів і воєнних баз.

Чим можна виправдати подібне шпигунство? Ось деякі засади, що вможливлюють насвітлення та розв'язку цього нелегкого питання.

Західній світ живе під невпинною загрозою від московського комунізму, який безсоромно та відкрито безнастанно заявляє, що знищення західньо-християнського світу це мрія комунізму, якої провідники комунізму ніколи не зречуться.

Крім цього слід звернути увагу, що комуністичним провідникам ніхто не годен вірити, бо для них усе добре та моральне, що помагає поширенню комунізму в світі. Отож морд, брехня і обман, страйки і саботаж чужих країн, стають моральними і дозволеними речами, якщо причиняються до завоювання вільного світу комуністичними агентами або військом.

За час свого повоєнного співіснування з вільним західнім світом Москва заключила багато різних договорів, але нікотрого з них не дотримала. З цього зроджується певність у вільних народах, що большевики не дотримають і майбутніх пактів і що всі їхні твердження не є достовірні цебто не можна їм вірити, бо як можна вірити тим, що явно і славно признають, що остаточна ціль комунізму це завоювання світу та запровадження комунізму на цій землі? Як можна вірити на слово тим, що твердять, що брехня, морд, обчернення ворога і насильні перевороти це моральні речі, якщо вони скріпляють комунізм у якійсь країні? Зате все те, що противиться комуністичним затіям і роботі, автоматично стає буржуазне і неморальне!

Крім цього таємничість 'червоного раю' запевнена добре стереженою залізною заслоною викликає в усіх провідниках вільних народів слушне підозріння, що московські червоні лідери приготовляються до війни, хоч їхня пропаганда за мирним співіснуванням і економічним суперництвом значно скріпилася по смерті Сталіна.

"Пробувайте в Мені, а Я в вас. Як та вітка не може вродити плода сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені не будете пробувати.

"Я—виноградина, ви—галуззя. Хто пробуває в Мені, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене не можете вчинити нічого. Коли хто не пробуватиме в Мені, той буде відкинений, як галузка, і всохне. І громадять їх і кладуть у вогонь, і згорить." (Ів. 15, 4-6).

Кожен знає, що цією пропагандою большевики намагаються приспати вільний світ, щоб несподівано вдарити на нього і наложити народам червону петлю, бо чому б московські вожаки так сильно крилися перед вільним світом і чому вони відкидали б пропоновану Америкою взаємну інспекцію, якщо б не мали нічого скривати перед американцями, яких уважають за своїх найбільших ворогів?

У такім положенні світу, як зараз існує, навіть такий разючий засіб шпигунства, як літання понад чужою територією та фотографування ворожих заводів і баз є оправдане і дозволене, бо цього вимагає безпека вільного світу. Таку тактику можна прирівняти до самооборони. Якщо хтось підозріває, що сусід готовиться напасти на нього і вбити його, то він має право підглядати поступування сусіда і берегтися його, щоб цей нагло не наскочив на нього та не позбавив його життя. Подібне поступування невинного та загроженого сусіда вповні виправдане, бо кожен має право берегтися перед неслушним нападом, який несумлінні люди готовлять йому. Таке саме право мають держави. Отож у подібних обставинах повітряне викривання чужих секретів є морально дозволене.

Таке саме право мають і большевики, якщо вони дійсно вважають, що Америка приготовляється напасти на їх червоний рай. Однак большевики не потребують літати над чужими країнами, бо вони й так усе знають. В них повно шпигунів, які легко отримують всі потрібні інформації від червоних прислужників даних країн, бо в кожній державі є повно комуністів, які не вагаються служити Москві зрадою власної батьківщини.

Отож крайня секретність большевиків, признання брехні за моральну річ, публічна і невпинна погроза, що большевизм хоче завоювати вільний світ, страшні військові приготування в совітськім раю та невпинні погрози ракетами і водневими бомбами, витворили такі обставини, що цей надзвичайний засіб шпигунства цебто літання над чужою територією та фотографування військових об'єктів являється морально дозволеним, бо оборона вільного світу має право знати які достовірні большевицькі погрози і яка небезпека існує, що большевики нагло вдарять на решту вільного світу.

МИР ДУШІ

Свята Маргарета, улюблена учениця Христового Серця пише отак до пригноблених душ:

"Нічим не турбуйтеся, навіть видом власних недосконалостей. Похибки та немочі повинні викликати в нас почуття покори та скріпляти наше рішення поборювати їх, але слід спокійно боротися зо своїми недосконалостями. Не вільно знеохочуватися тим, що ми не годні негайно позбутися їх.

Бог любить душі, що проживають у спокої, бо Боже царство це царство мира посеред страждань. Слід лучити свої страждання зо стражданнями Пресвятого Серця Ісуса!"

Є люди, що воліють виявляти свою дурноту, ніж мовчати в товаристві!

ЩОДЕННА ПРАЦЯ

САМЕ матеріяльне та бездушне виповнення обов'язків не має вартости перед Богом. Як же треба працювати, щоб праця була мила Господеві та приносила користь душам?

1) Треба бути в стані Божої ласки. Хто проживає в стані смертельного гріха, той є Божим ворогом. Вчинки грішника не дістануть вічної нагороди, бо вони не є заслугами. Діло чи праця мусять бути виконані в стані освятної ласки, щоб заслуговували на заплату по смерті.

Господь отак докоряв ізраїльтянам: **Ви сієте багато, а збираєте мало. Їсте, а не насичуєтеся. П'єте, а не напиваєтеся доволі. Одягаєтеся, але вам не тепло. А хто ходив на заробітки, поклав заплату до дірявого міха.** (Аггей: 1, 6).

За праці та вчинки виконані в стані смертельного гріха не буде нагороди по смерті, бо це діла мертві для неба, як каже пророк Ісая: **Це ваші перестопи розлучили вас із Богом, і гріхи ваші Його лице від вас відвернули, щоб не вислухувати. Бо ваші руки опоганені кров'ю, а пальці—беззаконням. Уста ваші говорять брехню, а язик виголошує неправду... Діла їх це діла неправедні... Ноги їх швидкі до зла... Гадки їх безбожні... Мирні дороги їм незнані... Дороги їх криві, а хто ними ходить, не матиме миру.** (Іс. 59, 3-8).

Щоб мати заслугу перед Богом, треба бути Його доброю дитиною та приятелем. **Тим то говорить Господь небесних сил: Зверніть свою увагу на свої поступки!** (Аггей: 1, 7).

Хто хоче мати заслугу за свої вчинки, той мусить проживати в Божій ласці, без якої людські діла не мають заслужливої вартости в Божих очах.

2) Хоч людина працює, щоб запевнити собі прожиток, все таки треба звертати працю на славу Божу, жертвуючи Богові свій труд. **Чи їсте, чи п'єте, чи що інше робите,—все на Божу славу робіть.** (І Кор. 10, 31).

Добрий намір, цебто бажання подобатися Богові виповненням Божої волі, надає праці надприродну вартість і чинить її заслужливою перед Богом. Без доброго наміру навіть найкращі діла залишаються безвартісними в Божих очах.

Тому слід відновляти добрий намір кожного ранку, заявляючи: "Господи, жертвую Тобі, через руки моєї небесної Матері Марії, всі мої діла, працю, страждання, радощі та смутки, які сьогодні будуть моєю част-

кою. Прийми їх і поблагослови мене!" Оці короткі слова скеровують до Бога цілий день і чинять заслужливими всі труди, зайняття та страждання.

3) Треба працювати витривало, не зражуючись труднощами і невдачами. Приклад Спасителя повинен заохочувати всіх до праці, бо кожна праця виконана для Бога є успіхом, хоча б у людських очах являлася вона невдачею.

Потрібна витривалість у праці, бо щоденні, незамітні, монотонні і томливі обов'язки інколи можуть видаватися затяжкі. Тоді треба звернути очі на змученого Спасителя, що трудився в назаретській робітні. Погляд на Нього відсвіжить відвагу до дальшої праці. Він був Божим Сином, а все таки не цурався тяжкої, ручної праці. Чому ж люди мали б лякатися її? Христос дав їм приклад і хоче, щоб вони вчилися від Нього, як треба перемагати неспокої, труди, втому, знеохоту і як стрічати успіхи і невдачі на шляху життя. **Вчіться від Мене!** (Мат. 11, 29). **Я дав вам приклад, щоб і ви чинили, як і Я учинив.** (Ів. 13, 15). Щасловий, хто посеред праці вподібнюється до Христа та Його Пресвятої Матері. Вони все життя трудилися, намагаючись подобатися Небесному Отцеві, і не зважали на труди й страждання. Щоденна праця це життєвий хрест людини. Треба нести його терпеливо і витривало, щоб бути гідним учнем Спасителя. **Коли хто хоче йти вслід за Мною, нехай зречеться самого себе, і хай щоденно візьме свій хрест і йде за Мною.** (Лк. 9, 23).

4) Слід охоче працювати, бо хто охотно працює, той не відчуває тягару праці. **Все, що маєш робити, роби своїми руками, бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже роботи.** (Єкл. 9, 10). Смерть закінчує працю та нагоду збирати заслуги для неба. Тому Апостол каже: **Ми бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на повність надії аж до кінця, щоб ви не злінивіли, але переймали від тих, що вірою та терпеливістю отримують обітниці.** (Євр. 6, 11-12).

5) В праці треба завжди мати якусь ціль, бо ціль додає відваги посеред страждань і невигід праці. Поруч Божої слави, добре воно жертвувати свої труди за навернення грішників і поширення Христової Церкви. **Багато задумів у серці чоловіка, але станеться те, що Господь призначив.** (Прит. 19, 21).

Добрі діла виєднують Божу ласку не тільки тому, хто виконує їх, але й тому, за кого ці діла пожертвувані. Чи ж є щось краще ніж своїми трудами приводити людей до Бога та запевняти їм вічне спасіння? **Браття мої,** пише Св. Яків, **коли хтось споміж вас заблудить від правди, й його хто наверне, хай знає, що той, хто грішника завернув з блудної дороги, той душу його спасає та покриває багато гріхів.** (Як. 5, 19-20).

Хто трудиться для других, щоб допомогти їм спастися, той збирає собі великі заслуги в Бога та співпрацює з Христом, що стався чоловіком, щоб помирити людей із Богом. **Хто чинить добро вбогому, той Богові позичає, і Він нагородить йому добродійство його.** (Прит. 19, 17).

Милі Христові та Його Пресвятій Матері ті душі, що жертвують свої труди й молитви за других, бо вони є спасителями своїх братів. Спасти ж душу це більше добродійство ніж порятувати когось у матеріяльній біді.

СИМВОЛІКА ІКОНИ МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТ. ПОМОЧІ

На іконі Матері Божої Неустанної Помочі бачимо грецькі букви, що є скороченням слів: "Божа Мати", "Архангол Михаїл" і "Архангол Гавриїл" і "Ісус Христос."

Старинний переказ подає, що арханголи Михаїл і Гавриїл зявилися Дитяткові Ісусові та показали Йому знаряддя майбутніх Страстей цебто хрест, спис і губку. Ісус злякався, бо був дійсною людиною, і спонтанно звернувся до Своєї Матері, шукаючи в неї захисту і потіхи. Від наглого поруху сандал зсунувся Йому з правої ноги.

Пречиста Діва, захищаючи залякане Дитятко, злегка звернула до Нього голову, але водночас не відвертає очей від нас.

Артист, що намалював цю чудову ікону, бажав повчити людей, що вони за прикладом Дитятка Ісуса повинні шукати захисту і потіхи в Марії, як горе навістить їх, бо вона — їхня ласкава і любляча духовна Мати.

Літературний Конкурс

НА ЖИТТЄПИСЬ МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО

Головна Управа **Асоціяції Української Католицької Преси** вирішила, за згодою Преп. Постулятора, о. д-ра Михайла Гринчишина, ЧНІ., проголосити Літературний Конкурс на життєпись і діяльність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького.

Твір повинен бути збудований за правилами життєписи та в своїй основі й цілості згідний із законами Христової моралі й християнського світогляду.

До Журі Літературного Конкурсу АУКП входять: о. проф. Н. Кушнірик, Монтреаль, Канада; проф. Володимир Радзикевич, Кліфленд; д-р Василь Лев, Скрентон, Па.; д-р Григор Лужницький і д-р Петро Ісаїв, Филаделфія.

Реченець надсилання творів у розмірі приблизно 15-20 аркушів друку (найбільше 320 сторін) визначено на 31 грудня 1962. Буде дві нагороди, на уфундування яких пожертвували досі українські лікарі в стейті Огайо $339.00. Докладні умови Літературного Конкурсу будуть опубліковані щойно тоді, як буде зібраний повний фонд літературних нагород.

Є тепер такі машини, що можуть заступити працю 12 звичайних людей, але не було і ніколи не буде такої машини, що заступила б хоча б одну надзвичайну людину цебто генія.

Світ не цікавиться, скільки клопотів і трудностей хтось мусів перебороти в виконанні даного йому доручення, але питається, як виконав його!

ЧИ ТРЕБА РОЗВАЖАННЯ?

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

СПАСИТЕЛЬ заявив учням: **Нехай ваші бедра будуть підперезані і ваші лямпи засвічені в ваших руках!** (Лк. 12, 35). Ці лямпи—свічники—це ніщо інше тільки розважання про святі речі, бо—каже Св. Бонавентура—Господь просвічує нас під час розважання: **Наближіться до Нього і просвітіться!** (Пс. 33, 6). Мало світла в того, хто не робить розважання. Розважання вділяє душам силу опиратися ворогам і вправлятися в чеснотах, каже Св. Вернард: **Сила росте під час відпочинку.** Хто не відпочиває в ночі, той не годен втриматися на ногах. Він напевно впаде від знесилення. **Скріпляйтеся,** каже Святий Дух, **і зрозумійте, що Я—Бог. Я піднесуся серед народів!** (Пс. 45, 11).

Слабо знатиме Бога, хто бодай час до часу не віддаляється від мирських журб і не пристає з Богом на розважанні. Ісус Христос промовив до своїх учнів, що були сильно натрудилися для добра ближніх: **Ідіть на самоту в пустиню і трохи спічніть!** (Марко: 6, 31). Усуньтеся на самоту і хвилинку відпічніть! Господь напевно не говорив про тілесний спочинок. Він мав на думці спочинок душі, що не година виконувати добрих діл, ба й часто заломлюється і допускається гріха, якщо вона час від часу не усувається від гамору світу на самітню розмову з Богом. Зрештою вся наша надія спирається на Божій помочі. Св. Павло заявив: **Все можу в Тому, що скріпляє мене!** (Фил. 4, 13). Бог же не буде подавати помочі, якщо людина не молиться. Бог хоче подавати нам всякі ласки, але водночас бажає, щоб ми молилися та гей би силували Його своїми молитвами, каже Св. Григорій: **Бог хоче, щоб ми благали, змушували і деяк перемагали Його своєю докучливістю.** Хто не робить розважання, той не знає власних хиб, не здає собі справи з небезпек, що загрожують йому, не дбає про засоби, щоб перемагати спокуси, та накінець не розуміє вартости самої усної молитви. Отак згодом занехає молитися, а без молитви напевно загине навіки. Саме тому Св. Тереса Авільська, любителька розважання, отак висловлювалася про цю спасенну практику: "Хто занедбує розважання, той сам провалюється до пекла. Не треба, щоб дияволи туди тягнули його!"

Дехто проказує багато усних молитов, але воно тяжко належно молитися, коли хтось не робить розважання. Наслідок цього такий, що Бог рідко вислухує їхні молитви, бо вони розтріпані: **Багато хто кличуть до Бога,** каже Св. Августин, **не устами душі, а устами тіла. Тільки голос серця, що виходить із душі, доходить до Бога, бо тільки тоді Він вислухає тебе.** Не вистачає молитися самими тільки устами. Треба молитися духом, якщо бажаємо отримати ласку від Бога, бо каже Св. Павло: **Моліться духом повсякчас!** (Єф. 6, 18).

Досвід наявно потверджує повищі слова, бо чимало людей грішать і проживають у гріхах, хоч проказують багато усних молитов, часослов і вервицю. Тяжко грішити тому, хто часто робить розважання. Не легко приходиться йому так само проживати в гріху, якого допустився. Отож розважання змусить його зірвати з гріхом або перестати робити розважання, бо ніхто не годен погодити гріха з розважанням.

Хоча б яка була опущена душа, все таки Бог поможе їй спастися, якщо витриває в розважанні, каже Св. Тереса. Це розважання вчинило Святих святими. Св. Лаврентій Юстиніян пише: **Розважання проганяє спокуси, відганяє смуток.** Св. Ігнатій Лойоля твердив, що чвертьгодинне розважання вспокоїло б його духа, хоча б не знати яке велике нещастя трапилося йому, бо **розважання розбуджує ревність і збільшує полум'я Божої любови.** Св. Вернард отак пише про цю справу: **Роздумування керує почуваннями і ділами, й так помагає душам позбуватися вад.** Св. Іван Золотоустий попросту вважає мертвою ту душу, що не робить розважання: **Мертвий, хто не молиться та не бажає невпинно пробувати на розмові з Богом, бо брак пристання з Богом це смерть душі.** Руфин твердив, що всяке духовне добро походить із розважання: **Душі надзвичайно користають із розважання.** А Жерсон навіть твердить, що без розважання ніхто не зможе жити похристиянськи, бо це було б чудо: **Без розважання ніхто не годен проживати згідно з законами християнської релігії, хібащо Бог учинить чудо для нього.** Християни зобов'язані змагати до досконалости, тому Св. Людвик Гонзаґа слушно твердив, що без ревного розважання душа не потрапить здобути чеснот.

ТАТО ТАК ЗМІНИВСЯ!

Прийшов один селянин до маляра і попрохав намалювати йому портрет померлого батька.

"Чоловіче, я твого батька ніколи не бачив. Як я годен малювати його портрет? Ти навіть не маєш його знимки!" промовив маляр.

На це селянин відказав: "А-в-во ти не бачив ангелів, а малюєш їх. Намалюй і мого покійного батька!"—І дав йому 50 долярів.

Маляр узяв гроші та обіцяв за два тижні мати готовий портрет. Як селянин відійшов, маляр узяв старий календар і відмалював вусатого дядька.

Прийшов селянин і артист подав йому портрет. Взявши в руки, селянин оглянув його з усіх боків і здивовано закликав: "Ато мій тато змінився за десять літ!"

(Подав Д. Дума).

В недавно виданім нашім молитовнику "МІЙ СПАСИТЕЛЬ" є прегарні розважання на кожний день тижня. (187-210 стор.). Негайно замовте собі цей люксусовий молитовник. Вишліть замовлення: Redeemer's Voice, 165 Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Чоловік в автобусі встав, як ввійшла старша жінка. Вона промовила: "Прошу, прошу, сидіть собі!" На це юнак відповів: "Автобус вже минув мою зупинку. Мушу скоро висідати!"

Впокорення це магічна формула, що зводить людей до їх природних розм'рів.

Невинна Жертва Брутальности

М.Щ.

В ОДНІМ із наших українських осередків проживала родина К. Хоч належала до церкви, проте її релігія була дуже поверховна, бо не входила в душу ні Степана К., ні його дружини, ні дочки, ні сина Джерого. Ніхто з них не мав скрупулу пропустити недільну Службу Божу або їсти м'ясо в п'ятницю, коли зайшли в некатолицьке товариство. Це була 'модерна і ліберальна' християнська родина з широкими поглядами на релігію, Церкву і священиків.

Не можна сказати, що члени згаданої родини були безбожниками. Ні, вони вірили в Христа 'по-своєму' цебто так, як їм видавалося, а не як навчають Церква і священики. Син Джері дихав ліберальним повітрям і зростав у цій 'модерній' атмосфері.

Наша громада в згаданім місті мала свою парафіяльну школу, але ні пан К., ні його дружина не хотіли чути, щоб посилати свої діти до неї, бо католицькі школи 'викривлюють' молоді душі та вчать їх нетолерантности супроти співгромадян, які мають інші релігійні переконання. Отак Джері та його сестра ходили до публічної школи. Ця школа була тероризована молодими хуліганами, які не лякалися приходити до кляси з гострими ножами в кишенях. Навіть учителі боялися таких учнів! Час від часу траплялися сварки і криваві розправи між озброєними бандами. Деколи ці бійки доходили до таких розмірів, що наставники школи муси́ли кли́кати поліцію, бо не могли дати собі ради з дорослими ґенґстерами.

Джері К. не належав до жадної ґенґстерської групи. Тільки стояв збоку та дивився на своїх ровесників, які зростали на злочинців, що згодом стануть болячкою громадянства. Приглядаючись до жорстокости між шкільними товаришами, деколи відчував бажання так само 'замачати' свою руку в крові, щоб відчути розкоші брутальности.

Звір пробуджувався в його юнацькій душі, і не було нічого та нікого, щоб здавити його кровожадні 'апетити'. Релігійне виховання, яке отримав перед першим Св. Причастям, давно припало порохом забуття та недбалости. Неперіодичне вчащання до церкви було заслабе, щоб розвивати його християнський світогляд. В хаті панства К. не було ніяких католицьких часописей. Зате там можна було знайти повно 'забавних публікацій', що змальовували злочини, вбийства і всякі інші ґенґстерства. На добру часопись в Степана К. не було грошей. Крім жорстокогумористичних часописей у хаті панства К. можна було зобачити не мало місячників, які представляли викривлену любов і всякі інші змислові вибрики. Не бракувало теж і кримінальних місячників. Джері К. захоплювався всіма тими публікаціями і прямо пожерав їх.

На цім трохи терпіла його наука, але Джері був здібним хлопцем тому завжди переходив з кляси до кляси. Назовні був спокійний, тому ніхто не підозрівав, що діялося в його юнацькій душі під спокійним виглядом. Це був небезпечний вулкан. Тільки глибоке християнське виховання і свідомість відповідальности за власні вчинки перед Богом і батьківщиною могли стримати вибух цього вбийчого людського вулкана, але Джері на жаль не мав ні одного, ні другого. Читання брутальних публікацій викликало в ньому бажання погуляти так, як гуляли його герої та героїні по гумористичних і кримінальних публікаціях. Ось як скінчилося його 'гуляння'.

* * *

Анна Ч., шіснадцятилітня сусідська дівчина, шкільна товаришка Джері К., хоч некатоличка, була чесною та невинною дівчиною. Всі сусіди поважали та шанували її скромність і чесність. Не дивниця, що деякі родини, виходячи вечорами з дому, радо прохали її, щоб зайнялася їхніми дітьми на час їх відсутности. Анна радо приймала подібні запросини, бо згадані родини платили їй і вона своїми скромними заробітками покривала власні видатки, щоб не обтяжувати матері вдови, який уже й так було не легко годувати п'ятеро доростаючих діточок.

Багата сусідська родина Ґ. запросила Анну Ч. на вечір зайнятися їхніми двома дітьми, чотиролітнім Олександром і шістьлітнім Петром. Анна радо прийняла запрошення, бо родина Ґ. платила їй доляра за вечірок. Панство Ґ. пішли на прийняття до знайомих, що справляли річницю свого шлюбу.

По відході панства Ґ. Анна поклала діти до ліжка в особних кімнатах, згасила світло і сіла коло вікна, щоб приготовляти лекцію на другий день до школи. Родина Ґ. строго заборонила їй впускати незнайомих до хати під час її відсутности. Анна скрупулятно придержувалася цього приказу.

Нагло дівчина почула, що хтось стукав до дверей. "Боже", промовила до себе, "хто це може бути? Це вже десята година ввечорі!" Зразу не відповідала. Коли стукання продовжалося, відхилила заслону на вікні і зобачила там Джері К. Він симпатично усміхався і прохав впустити його до хати. Анна добре знала Джері, тому без вагання відчинила двері.

Нагло Джері вхопив її та по-

валив на софу. Анна почала боронитися, кличучи: "Чи ти не боїшся Бога? Це гріх!" Її крик збудив малого Олександра, що вибіг із кімнати. Бідна Анна лежала на підлозі. Джері безмилосердно колов її довгим ножем. Олександер втік до своєї спальні і накрився коцом.

Покінчивши з Анною, Джері скочив до спальні і замордував невинного Олександра, щоб затерти за собою слід злочину. Опісля потиху вийшов з хати і зник у нічній пітьмі, полишивши за собою два трупи.

* * *

Панство Ґ. вернулися додому около 12-ої години вночі. Пані Ґ. задрижала, як зобачила хвіртку відчинену. З тяжким серцем побігла до хати. На підлозі лежала в крові нежива Анна. Заглянула до спальні. Олександер був неживий, а старший Павло дрижав у своїй кімнаті.

Ця жахлива подія сталася в 1950 р. в місті Н. Два трупи в хаті і пошматовані гострим ножем тіла Анни і Олександра зробили на паню Ґ. таке страшне враження, що вона зомліла.

Привівши жінку до притомности, пан Ґ. негайно повідомив поліцію. В протягу кількох мінут декілька поліцаїв було вже в хаті. Зразу думали, що крадіж була причиною морду двох невинних дітей. Оглянувши хату, пані Ґ. запевнила поліцію, що вдома не бракувало нічого. Отож злочинець не вбив їх тому, що хотів затерти слід крадежі.

Поліція оглянула пошматовані тіла Анни і Олександра і заявила: "Такого злобного й немилосердного морду ми ще не бачили. Їхні голови потрощені і шиї поламані".

Від шістьлітнього Петра годі було щось довідатися. Він сказав, що чув крик і шарпання в привітальні, але боявся виходити зо спальні. Не знав, чий це був голос. Як вбийник наближався до його кімнати, то він накрився коцом і подушками та вдавав, що спав.

Отак старший хлопець врятувався від смерти, бо злочинець думав, що він спав і нічого не чув.

—o—

Мати Анни сильно заридала, як почула про смерть найстаршої дочки, що своєю працею помагала їй двигати тягар родинного життя. "Ах", промовила, "моє серце чуло, що якесь нещастя ждало на нас, але я не знала яке! В 10-ій год. ввечорі телефонувала до Анни і вона сказала, що все гаразд... Боже, Боже, чому таке нещастя мало спасти на мене, бідну вдову?"

Це була добра християнська жінка. Хоч як страждала, проте не нарікала. Похилила голову перед хрестом і покірно заявила: "Бог дав і Бог забрав. Нехай діється Його свята воля!"

Розглянувши сцену злочину, поліція не знайшла жадного сліду, що влекшив би арешт убийці, за винятком маленького шнурка-вірьовки, якого вживається до зав'язування пакунків. Поліцай узяв його та сховав до кишені. Тим часом по місті зачалася погоня за убийцею. Ніхто нічого не знав, щоб помогти знайти злочинця.

Автопсія виказала, що убийця встромив в Анну 30 ножів, а в малого Олександра 24. Нарешті зголосився один сусід, що бачив, як високий хлопець крутився біля хати панства Ґ., але через темряву ночі не міг

пізнати, хто він такий.

Поліція заарештувала всіх підозрілих, але за 24 години мусіла випустити їх на волю, бо не було ніякого доказу, що вони допустилися злочину. Анна не мала ніяких ворогів, тому годі було колось підозрівати. Около 100 поліцаїв невпинно працювало, щоб розв'язати це прикре питання.

На похороні Анни було багато її приятелів. Перебрані поліційні агенти уважно слідили приявних хлопців за позначками злочину, але нічого не знайшли.

Поліція перепитала сотки свідків, щоб довідатися, чи морд не був актом пімсти, але нічого не довідалася, бо ніктора з двох родин не мала явних ворогів. Отак залишилася тільки вірьовка, щоб дійти до злочинця. Поліція почала шукати за фабрикантом подібних вірьовок. Виробнича фірма подала різні міста і крамниці, що продавали їх.

Командант поліції звелів поліцаям відвідати сусідів панства Ґ. і спитатися, чи не було в них подібних вірьовок. Пані К., Джерова мати, сказала, що в них цілий клубок цих вірьовок. Поліцай втяв кусок і подався до лябораторії. Аналіза виказала, що це була така сама вірьовка, як та, що її знайдено в хаті панства Ґ. Йому пригадався опис високого юнака, що сусід бачив біля хати панства Ґ. Згадав так само, що подібного юнака бачив, як плакав на похороні Анни, як помагав товаришам спускати до гробу її тіло.

Командант поліції звелів негайно арештувати Джері. Від хвилини морду проминуло дві неділі. Поліція забрала Джері прямо з технічної школи, до якої ходив. Ніхто навіть не підозрівав 'спокійного' юнака, бо всі вважали його за доброго.

В часі допитів Джері заявив, що не знав нічого про злочин. На питання відповідав без вагання і тривоги, але згодом зачав уникати погляд поліцая та довше надумуватися над відповідями. Тоді поліцай витягнув знайдений кусень вірьовки і показав юнакові: "Ця вірьовка походить від твоєї мами! Ми знайшли її біля трупа Анни. До чого ти вживав цю вірьовку?"

Джері побілів і задрижав. По хвилині заламався і признався до злочину. Він замордував Анну, бо вона відкинула його ганебне предложення. Саме тоді Олександер був вибіг зо спальні. Джері вбив невинного хлопчика, щоб затерти слід за злочином, бо думав, що хлопець пізнав його.

* * *

Отак злочин вийшов наяв, але ні 'ліберальні' батьки злочинця, ні учителі не хотіли вірити в те, що Джері заявив поліції. Коли ж Джері показав ніж і подряпані руки, то навіть невірні Томи мусіли повірити, що 'спокійний Джері' це убийця двох невинних людських істот. Закривавлена одежа Джерого усунула всякий сумнів про його злочин.

* * *

Процес тривав коротко. Судді видали присуд смерти на злочинця, але деякі лікарі 'спеціялісти' переконали суддів, що Джері несповна розуму. Джерові адвокати зробили два апелі, щоб рятувати свого клієнта від шибениці. Губернатор штейту, спираючись на свідоцтві 'спеціялістів' про ненормальність Джері, замінив кару смерти на досмертню в'язницю.

* * *

Минає десять літ, як Джері сидить за тюремними ґратами, зпоза яких ніколи не вийде. Його батьки пізнали свою помилку і публічно признали її, заявляючи: "Ми не дали синові християнського виховання!"

Це пізнє визнання провини батьків не привернуло життя замордованій Анні й Олександрові, але опам'ятало Джерових батьків. Вони покинули свій релігійний лібералізм і стали добрими християнами.

Понурий приклад Джері це грізна пересторога для всіх батьків, щоб не занедбували релігійного виховання своїх дітей, бо тільки глибоке, релігійне виховання годне навчити діти панувати над своїми низькими гонами та шанувати життя своїх ближніх. Свідомість, що треба відповідати всевидючому Богові за всі гадки, слова та діла, це могутня гальма проти бурхливих пристрастей молоді, які можуть легко завести до злочинів, якщо страх перед Божим судом не стримає молоді від того, що викликає Божий гнів.

Тільки християнське виховання дає дітям невикривлене поняття про ціль людського життя та вказує на засоби, що помагають так проживати на землі, щоб Творець міг бути задоволений із людей і благословляти їх в цьому та другому житті. Без християнського виховання та вишколу характеру людина стає невільницею своїх пристрастей і дуже часто сходить на манівці, шукаючи розради і задоволення в заборонених приємностях і зіпсутті.

"Вони повік прославлятимуть Тебе" (Пс. 83, 5). Треба відкинути від себе всі мирські гадки, заки ввійдемо до церкви. Таку пораду дає Св. Іван Золотоустий: "Нехай ніхто не вступає до храму обтяжений мирськими клопотами. Скиньмо їх перед брамою!"

Св. Апостол Павло писав до перших християн: "Браття, слухайте своїх наставників і коріться їм. Вони чувають над вашими душами, бо мають здати рахунок за них". (Євр. 13, 17).

"Люби Господа Бога свого всім своїм серцем! Люби ближнього свого як себе самого!" (Мт. 22, 37-8).

ПРИКАЗКИ

1. Стрийна, вуйна—не родина. Зять-невістка—не дитина.

2. Невістка—чужа кістка.

3. І ти козак і я козак. Ми обидва козаки. Ти хороший, я без грошей. Ми обидва дітваки.

4. Яка мамця, така доця.

5. Яка грушка, така юшка.

6) Бідний як церковна миша.

7. Голодному все полудне.

(Подав Д. Дума).

Обмовники, не треба гасити доконче світло вашого ближнього, щоб засвітити своє власне!

Якщо на залізних рейках нема знаку, то це не знак, що туди не йде потяг. Не один шофер спочиває під землею, бо не погоджувався з нашим твердженням.

Свята Євангелія це джерело духовної обнови

ПРОСТОТА це дорога до людських сердець. Дуже часто модерні чоловіки та жінки, повні розчарування в серці, потребують тільки співчуття, поради та заохоти, щоб повернути на добру дорогу. Ходять вони в темряві та не годні вийти з неї. Свята Євангелія це та морська ліхтарня, що вказує заблудженим і життєвими бурями пригнобленим людям шлях, яким можна легко вернутися до Христа, віднайти власну гідність і полюбити чесноту, що запевняє спокій сумлінню та дає почуття задоволення в житті. Свята Євангелія має відповідь і лік на моральні хвороби модерного людства, якими є п'янство, неморальність і інші лихі звички витворені частим надужиттям свобідної волі.

Побожна монахиня, Сестра Евгенія з Неаполю, відвідувала неаполітанські робітничі осередки та фабрики, роздаючи робітникам Святу Євангелію. Одного дня зайшла до родини робітника Петра Ч. Потиснула дзвінок і на порозі з'явилася доволі молода Петрова жінка. Зобачивши її з торбою Євангелій, закликала: "Сестро, дайте і мені цю дивну книжку, що в фабриці дали мойому чоловікові. Колись він проклинав немов турок, не ходив на Службу Божу, не сповідався та не приступав до Св. Причастя. Як тільки зачав розчитуватися в цій книжці (Євангелії), то більше не клене, не злоститься, не впивається, ходить що неділі до церкви, ба й навіть що місяця приступає до святих тайн!"

Біблія подає людям численні вказівки і заохоти до добра. Її простенький стиль здебільша зрозумілий для всіх. Христос знав, що загал читачів Св. Письма будуть звичайні люди, а не філософи, тому вживав для всіх зрозумілих слів і стилю.

В Св. Письмі людина знаходить потрібні поради, приписи і спонуки до доброго християнського життя. Його невичерпана наука просвічує розум і зворушує волю реформувати світогляд і поведінку, щоб вони годилися з бажанням і приказом Творця. Водночас правди висловлені в Біблії такі сильні та зворушливі, що годні на-

---

Демократія—це край, де кожен має право почуватися ліпшим і мудрішим ніж його сусіди.

ЦІКАВЕ ПОРІВНЯННЯ

Хвальна Редакціє,

Хочу Вам пояснити по-своєму, яка є різниця між Магометом і "біблійником." Як подумаю про них, то бачу, що мала між ними різниця.

Магомет учив людей, що нема Бога, а тільки Аллах, а Магомет—це його пророк. Біблійник—свідок Єгови, як залізе до хати, то не перестане повторяти, що нема Бога, а тільки Єгова, а біблійники—Його свідки.

Магомет заперечував Божество Спасителя. Заперечують його і біблійники—Свідки Єгови.

М. К.

О. Олесь

ЗАКЛИК

Зробіться ж гідні ви народу,
Сліпого велитня свого,
І з лісу в бурю і негоду
На поле виведіть його!

вернути навіть найбільше розтріпаного чоловіка, якщо поважно призадумається над ними.

Св. Антоній Великий (251-356), хоч добрий юнак, був прив'язаний до світу та його мамони, бо любив світ і його розтріпання. Раз у часі богослуження почув, як священик читав Христові слова: **Яка користь людині, що здобуде ввесь світ, а занапастить свою душу?** (Мар. 8, 36).

Ці слова так зворушили його, що в 20-ім році життя зрікся всіх своїх багатств, покинув світ, удався в пустиню і 20 років прожив на самоті, не зважаючи на сильні та численні спокуси і докучливі напади злих духів. Слова **"Що поможе людині..."** невпинно бреніли в його душі, та додавали сили перемогти себе самого, перебороти нудьгу пустельничого життя та стати дійсним Христовим воїном. В 305 р. Антоній оснував перший монастир для юнаків, які пішли його слідами. Отак став він основником і патріярхом чернечого життя в Христовій Церкві.

НАЙБІЛЬШЕ НЕЩАСТЯ

ЗЕМЛЯ це місце вигнання, страждань і покути, а не розкошів і повного щастя. Не дивниця, що різні нещастя трапляються людям в часі їхнього вигнання на цій долині сліз.

Фізичні та матеріяльні нещастя, от хоча б хвороби, припадки і сама смерть, не є найбільшим нещастям, що може трапитися людині, яка подорожує до вічности, бо як дочасні добра не годні бути найвищим добром людини, так і дочасні нещастя не можуть становити і зватися найбільшим нещастям. Тільки те, що вічне, може становити найбільше щастя або нещастя.

Людина сотворена для неба, де Бог подасть їй вічне щастя. Проте Бог задармо не дасть його людям, бо воно є нагородою. Всяку нагороду треба здобути собі витривалою працею і зусиллями.

Свята віра просвічує людині

шлях до щасливої вічности. Без віри нема неба, бо без віри не спасеться ніяка душа. **Віра,** каже Св. Павло, **це підвалина** (запорука) **того, чого сподіваємося.** (Євр. 11, 1).

Хто затратить віру, той губиться на шляху життя, бо без віри нема і не може бути спасіння.

Треба пам'ятати, що свята віра це великий Божий дар.

Як людина може затратити інші Божі дари, так само вона годна стратити святу віру й опинитися в таборі скептиків або безвірків. Безвірок чи скептик це дуже нещаслива людина. Святий апостол Юда отак висловлюється про безвірків:

"Це безводні хмари, якими гонить вітер. Це осінні, неплідні дерева. Це люті морські хвилі, що з піною викидають власний сором. Це блудні зорі, для яких бережеться морок темряви повік!" (Юда: 12-13).

Чому ж люди тратять віру або відступають від правдивої Христової Церкви, поза якою нема спасіння, як каже Св. **Августин:** "Для кого Церква не є Мати, для того Бог не є Батьком!"

Затрата віри походить із лихого життя. Хто не хоче жити так, як велить віра, той зчасом стратить цей превеликий Божий дар. (2 Тим. 3, 8).

Хто занедбує завчати свою віру, той проживає в грішнім незнанні. Незнання віри непомітно веде людину до безвірства, бо вона зачне погорджувати вічними правдами, що їх подав нам Христос Господь.

Гордість веде людей до затрати віри. Горда людина не хоче приймати того, чого її слабенький розум не розуміє. Тому згодом відкине трудні правди віри і через те затратить саму віру, бо хто відкидає хоча б одну правду віри, той взагалі перестає вірити, хоча б обманював себе, що вірить у Бога та Біблію.

Фальшивий націоналїзм веде деколи до затрати віри. Не один опинився поза правдивою Церквою через пересадний і фальшивий патріотизм, бо Церква не могла стати знаряддям у руках національних політиків-демагогів.

Славний китайський вчений і філософ, **др. Лін Ютанґ,** був колись добрим християнином. Його родина була дуже релігійна. Як був малим хлопчиною, то ходив до Церкви та молився Богу. В 1938 р. відрікся християнства і став поганином. В тім році навіть видав книжку, щоб пояснити цілому світові, чому відрікся Христової віри. Двадцять літ пізніше цебто в 1958 р. знову вернувся до християнства.

Др. Ютанґ захопився китайською поганською літературою, філософією та релігією. Засада Конфуція: "Ми повинні бути добрі тільки тому, що ми люди!" дуже припала йому до вподоби. Він вірив, що розум вистачає людям, щоб вони були добрі, чесні, чемні, виповняли свої обов'язки і любили ближнього.

Отак др. Ютанґ проживав довгі літа без Бога і без Христа, думаючи, що світ дасть собі раду без Бога. Перед другою світовою війною і ще більше в часі війни зобачив, що людина може бути дикуном, хоч матеріяльно і технічно вона сильно поступила вперед. Німецькі звірства, большевицька тиранія, неспокій у світі, загроза нової жахливої війни та замішання в світі переконали відступника Ютанґа, що людство зайшло в сліпий кут, бо покинуло Бога, не числиться з Христовою Церквою та не хоче так жити, як велить Божественний Учитель Христос.

Китайське поганство не годне було задовольнити його серця. Він став студіювати буддизм, що зветься "релігією милосердя", яка твердить, що цілий світ це тільки один великий

обман. Студіював теж інші поганські релігії, але вони не дали йому відповіді на модерні лиха.

По довгій блуканині в пітьмі сумнівів і нецевности др. Ютанґ звернувся до Христової Церкви за світлом. Порівняв Христове навчання з навчанням Будди і Конфуція. Яка страшна різниця! Христос простенький. Кожен годен розуміти Його та слідувати за Його навчанням. Ніхто ніколи так не говорив як Христос. Ніхто не виявив своїм ворогам такого співчуття як Він, коли не тільки пробачив Своїм розпинателям, але ще й оправдував їх перед Своїм Небесним Отцем: **Отче, прости їм, бо не знають що роблять.** (Лк. 23, 34).

Др. Ютанґ зрозумів, що Христова заповідь любови ближнього це розв'язка на всі національні і міжнародні проблеми і дорога до миру в світі.

Християнський Бог не є безформним богом, як це буває в поганських релігіях. Бог стався видимим і конкретним у Христі. Навчання Спасителя ясно і точно окреслене, тому не залишає душі в сумнівах і непевності. Крім цього християнський Бог це Приятель людей, чого нема в інших релігіях. Це привілей християнства.

Др. Ютанґ зрозумів, що любов до Бога і любов до ближнього, на які Христос так сильно наставав, це єдина розв'язка всіх модерних особистих, народних і міжнародних проблем і трудностей, бо **на цих двох заповідях спочиває ввесь Закон.** (Лк. 22, 40).

Др. Ютанґ закінчує свою нову книжку, в якій описує своє навернення: "Моє пошукування скінчилося. Я вернувся додому!"

Вернувся додому цебто до Христа, бо молився і признав свою помилку. Не був гордий, не стидався признати, що помилився, тому Христос змилосердився над ним і віддав йому дар святої віри. Якщо б був вперся і відмовився впокоритися, то напевно був би надальше залишився поганином і може був би загинув навіки.

Молімся за священичі покликання

о. Ст. Б., ЧНІ.

БОГ у Своїм Провидінні так заряджує, що спасає світ через вибраних людей, присвячених Його службі. Саме тому Христос вибрав апостолів та учнів і тепер покликує до Своєї служби єпископів і священиків. Коли нема духовенства, слабне віра і занепадає релігія. Св. Павло каже: "Як можуть увірити в Того, про Кого не чули, а як можуть почути без проповідника; як можуть проповідати, коли не будуть післані?" (Рим. 10, 14). Це добре розуміють Божі вороги, і якщо десь хочуть знищити релігію, то насамперед стараються знищити духовенство. Так поступають большевики. Всюди нищення Христової Церкви зачинають від переслідування єпископів і священиків. Та найбільше потерпіла й терпить під

большевицькою владою наша Церква. Всіх наших єпископів большевики ув'язнили і подібна доля стрінула тисячі нашого духовенства. Наша Церква під большевицькою владою офіційно не існує; вона існує тільки в підземеллях.

В таких обставинах не можливо, щоб існували семінарії, де виховувалися б майбутні священики. Там нема наших католицьких семінарій. Є тільки семінарії, де виховують на духовників комуністичної московської церкви, з патріярхом Алексієм на чолі, тої церкви, що вповні віддана на услуги комуністичної влади. Отак ціле виховання молоді є в руках безбожного матеріялістичного большевизму. Вже в малих дітях впоюють фальшеві засади: Бога нема, релігія це опій народу, тощо. Родичам дуже трудно релігійно виховувати своїх дітей; за навчання молитви і релігії наражуються на тяжкі кари. Одним словом, ціла атмосфера в комуністичній державі є крайньо ворожа покликанням до духовного стану. Тим часом там є конечна потреба священиків, місіонерів, що з нараженням себе на строгі кари, ширили б Боже Царство і спасали душі. Ці душі так гаряче бажають Бога! І це зовсім зрозуміле, бо каже Св. Августин: "Людська душа є з природи християнська". Як нарід під безбожницькою тиранією большевицької Москви, мимо переслідувань, бажає релігії, посвідчає їх сміливе протидіяння, коли комуністи забрали були чудотворну ікону Зарваницької Божої Матері, або з яким піетизмом переховують святі ікони і стараються мати побожні речі, от хоча б хрестики, медалики. Ісус Христос бачив одного разу великі маси народу опущені, як вівці, що не мають пастирів. Христос змилосердився над ними і сказав до Своїх учнів: "Жниво велике, але женців мало, тому благайте Господа жнива, щоб вислав женців на Своє жниво!" (Мат. 9, 37, 38). Хоч під большевицькою владою справа священичих покликань, по-людськи судячи, безнадійна, однак, що не можливе у людей, можливе у Бога. Бог може різними способами потягнути юнаків до духовного стану. Часом на вид безбожної аґітації й переслідуваня збуджується в молодечих серцях реакція; Бог просвічує душу, запалює великодушними ідеями, наповняє спокоєм, бажанням пожертвуватися і служити Богові як Його священики і то мимо всіх небезпек і переслідувань. Однак як трудно, щоб такі перші починки покликання витривали серед безбожного окруження й усіх труднощів, а зокрема погубного впливу школи і військової служби! Скільки надзвичайних ласк треба, особливішої опіки Божого Провидіння! Тому ревно молімся, щоб у мовчазній українській Церкві повставали великодушні покликання до священичого стану, щоб покликані Богом українські юнаки в своїм званні витривали. Покірну, повну довір'я і витривалу молитву Бог певно вислухає. Христос виразно запевняє нас: "Просіть і дасться вам..., бо кожен, хто просить, одержує." (Мат. 7, 7-8).

1) Як треба розуміти слова Спасителя: 'Якщо око гіршить тебе, то вибери його та відкинь від себе!' (Мат. 5, 29). Як людина може бути щаслива без ока, руки або ноги?

Христова пересторога проти згіршень не значить, що людина мусить фізично виривати собі око або відтинати руку чи ногу. Спаситель тільки напоминає людей, що вони зобов'язані доложити всяких можливих зусиль і зробити всяку жертву, щоб уникнути гріх. Людина має бути така вірна Богові та Його законові, що повинна бути готова радше стратити око чи руку ніж зневажити Творця смертельним гріхом.

Мученики це наявні свідки цього навчання. Наші браття під большевиками радше воліли зректися своєї рідні, хати і дібр та піти на вигнання на Сибір аніж відректися святої віри та зрадити свою католицьку Церкву, бо більше любили Бога ніж свої вигоди, добра та життя.

2) Мій чоловік приніс від сусіда книжку, що поборює ідею церковного поєднання. Чи цю книжку можна католикам читати і тримати в своїх домах?

Були, є і завжди будуть вороги церковного з'єднання. Сторонники церковного роз'єднання мають 'різні' рації, щоб затримувати цей нещасний роздор, хоч знають про сильне бажання Спасителя, щоб усі Його визнавці належали до одної Церкви: "І буде одна отара і один Пастир!" (Ів. 10, 15).

Сторонники і пропагатори церковного роз'єднання бояться, що потратили б свої посади, якщоб на світі повстала одна Христова Церква. Тоді вони мусіли б полишити свої посади і легкий хліб і шукати дейнде праці. Ось саме тому декотрі з них 'під плащиком' ревности і патріотизму так сильно воюють проти ідеї поєднання церков.

Католики не можуть ні читати, ні тримати вдома подібних книжок, що воюють проти церковного поєднання, бо в них повно перекрученнь і фальшивих насвітлень історії та ідеї поєднання. Тяжко грішить проти віри, хто свідомо читає такі книжки та переховує їх у своїм домі, бо церковне право виразно забороняє читати і тримати їх. Такі книжки треба негайно знищити, бо вони поборюють Христове бажання, щоб у світі була одна Церква і один найвищий провід.

3) Наш отець парох має клопіт з церковним комітетом. Вони не хотять платити йому за відправи, бо кажуть, що 25 долярів це абсолютно забагато!

Ваш церковний комітет забув, що роля комітету це поміч для душпастиря. Церковний комітет не має права заряджувати церковним добром, бо кожен парох є завідателем церкви і церковних дібр. Церковний комітет має тільки помагати своїм душпастирям. Якщо члени комітету забудуть своє місце, то отець Парох може звільнити їх із уряду та зазначити добрих людей на їх місце, що шануватимуть свого душпастиря.

Як іде про винагороду священикові, то треба взяти під увагу ступінь сьогоднішнього життя. Парафіяни, яким священик услуговує, зобов'язані подбати про його матеріяльні потреби. Це роблять тоді, як дають йому винагороду за богослужби і інші послуги.

25 долярів на тиждень це абсолютно замало, щоб священик міг прожити цілий тиждень, вбратися і покрити інші видатки. Тут наші православні браття повинні бути нам прикладом. Вони краще фінансово трактують своїх душпастирів аніж ми католики.

В нас великий брак священиків. Одна з причин цього браку це те, що наші люди не шанують своїх священиків і не дбають про них.

4) Скільки разів треба дзвонити в церкві, як священик у страсний четвер читає 12 страсних Євангелій? 12 чи 24 рази?

В наших церквах по приписам нових рубрик не треба зовсім дзвонити. В різних місцях бувають різні звичаї у цій справі, але було б найкраще це дзвонення зовсім припинити при читанні Страсних Євангелій.

5) Чи священик має давати людям цілувати Євангелію, як під час Служби Божої зробить малий обхід із Євангелією?

Нема ніякого припису давати людям цілувати Євангелію. Це був подекуди місцевий звичай у Старім Краю, що перейшов до Канади і Америки з нашими імігрантами. Проте він вже назагал заник по наших церквах.

5) В нас помер нагло, без покути і сповіді чоловік, що ніколи не ходив до церкви. Був католиком тільки з імени. Наш отець парох відмовив йому похорону, покликаючись на церковну заборону давати похорон таким 'християнам'. Обурена родина забрала тіло до другої далекої церкви, і там з церкви поховано покійника! Чи так має бути?

- Так зовсім не має бути. Хто не ходить до церкви та не приступає до святих тайн, тому не вільно давати церковного похорону, бо це заборонене церковним правом. (Кан. 1240, 6).

В згаданім вами випадку родина мусіла обдурити другого пароха, який не знав покійника, тому дав йому церковний похорон. Священик не згрішив, бо повірив родині покійника. Зате родина згрішила, що обманила отця пароха.

6) Який відпуст можна зискати за проказання молитовки в честь хреста: "Хресту Твому поклоняємось, Владико, і святоє воскресеніе Твоє славим?"

За побожне проказання цієї коротенької молитовки в честь Христового Хреста можна зискати 300 днів відпусту стільки разів, скільки хтось прокаже її. (ААС, 23 лютня 1944).

7) Наша дочка вийшла заміж за католика. Він помер в акциденті. По двох роках вона вийшла заміж за протестанта. З першого подружжя мала двоє діточок, що були хрещені в католицькій церкві. Тепер вона ходить до протестантської церкви, щоб подобатися другому чоловікові. При цім виховує всі свої діти, так з першого як другого подружжя на протестантів. Чи вона грішить? Чи діти з першого подружжя будуть протестантами?

Ваша дочка тяжко грішить, що виховує діти по-протестантськи. За те вона вилучена з Церкви і не може приступати до святих тайн, поки не покається та не направить лиха.

Бідні діти невинні за гріх матері. Як підростуть, треба буде повідомити їх, що були хрещені в католицькій церкві та допомогти їм вернутися до правдивої віри, хоч воно не буде легко.

Гроші пошивають мужчин у дурні, а дівчата з дурнів роблять собі чоловіків.

Літургія і Пресв. Серце Христове

САМ Христос вказав на Своє Серце як джерело всіх скарбів освячення в Новім Завіті: "Хто жаждє нехай прийде до Мене й пе! Хто вірує в Мене, ріки живої води потечуть з його нутра" (Іван 7, 37-38). Це пророцтво сповнилось, коли жовнір пробив списом бік нашого Господа "і зараз витекла кров і вода" (Іван 19, 34). Ударом списа отворилась найцінніша рана Пресв. Христового Серця. Відсіля поплила "кров на наше примирення з Богом, і вода для нашого очищення і освячення." (Св. Августин). Так отже Церква і її Літургія, що символізує вода, випливаюча зо Святішого Христ. Серця, це як каже Св. Золотоустий: "друга Єва виходяча з боку другого Адама," походить з Ісусового Серця. В той спосіб Серце Христове є осередком і джерелом Літургії; з цього джерела плинуть "ріки живої води" в кожній літургічній акції і молитві св. Церкви.

Літургія і християнська родина, християнська хата.

Кожна християнська хата повинна бути малим "Царством Божим." Тому від перших часів християнства великі ідеї літургічного життя впливали на християнські родини в їх домашньому житті. Звідси повстали прекрасні різдвяні, великодні звичаї. Український нарід глибоко відчував усі великі свята літургічного року, їх переживав в домашньому житті, жив у своїому домашньому огнищі літургічним життям. В той спосіб повстала така багата спадщина по наших предках наших звичаїв, пісень, і інших духом літургічного року навіяних цінностей. Ці звичаї: різдвяні, великодні й інші, нам треба пильно зберігати і їх практикувати. Їх початок релігійний. В них відчувається тепло, що промінює з Літургії і дуже корисно впливає на релігійне життя наших родин. Багата символіка нашої Літургії відзеркалюється в тих старо-українських звичаях. Аби тільки родичі, учителі, священики й монахині використали ці неоцінені наші звичаї, щоб усі, а зокрема молодь зрозуміла їх глибоке релігійне значення, і тоді щасливіші, святіші, а при тім огріті більшим теплом були б наші свята і наше щоденне життя. Ця народна традиція звязана зо святами Різдва, Богоявлення, Воскресення... Це надбання тисячоліття християнства нашого народу тісно лучиться з життям нашого народу; притім ці традиції навіяні таким глибоким релігійним почуванням і заразом так тісно звязані з питомими приметами ніжної душі народу, що їх не всилі заступити звичаї іншого народу. Стараннє плекання цих наших традицій буде практичним переведенням кличу "Дайте Христа в свята Різдва, Великодня..." і заразом Літургія церковного року, її глибоке значення, знайде могучий відгомін в родинах і домах наших вірних.

Літургічний рух обіймає найважніші точки нашого духовного життя, так особистого, як і збірного, яко частину Містичного Тіла так в церкві, як і вдома. Тому сердечно благаймо Пресв. Серце Христове, через Заступництво Пренепорочної Діви Марії, щоб Христос зволив натхнути всіх нас щирим бажанням послідувати Літургічному Рухові і поширити його в цілій Церкві.

EXALTATION OF THE HOLY CROSS

Rev. N. Yakimishen, CSSR.

THE Church commemorates the finding and the exaltation of the Holy Cross. After the death of Christ, the Jews hid the Cross on which He died on Mount Calvary, and later on a pagan temple was built on the spot. When Constantine the Great became the Emperor of Rome, he proclaimed religious freedom and there was a stop to persecutions. At that time, his mother, St. Helena, undertook to find the true Cross. A crew of men began to excavate. Suddenly they came upon three crosses and all three identical. This was in the year 326. In order that they may know which of the three was the true Cross, God performed a miracle when bishop Makary of Jerusalem applied the right cross to a dead man, and he arose. Then all the people fell down to venerate the Cross and took it in procession into the city.

Св. Єлена.

In ancient times death upon the cross was regarded as the most shameful thing, and the cross for them was the most abhorring symbol. But Christ changed all that. As St. Paul wrote: "Whereas the message that the Cross proclaims is nonsence to those who are on the road to destruction, to us who are on the road to salvation, it is the power of God... The Jews demand miracles and the Greeks look for 'wisdom', but we, for our part, preach Christ Crucified—to the Jews certainly a stumbling block and to the Gentiles an absurdity, but to those who are called, it is the power and wisdom of God". (I Cor. 1, 23-4).

Hence the cross is no longer a symbol of shame and absurdity, but rather it is a sign of God's power and wisdom. A *sign of God's power* Who had been able to use such a shameful and absurd means (in man's opinion) in order to do such a tremendously great work as that of redeeming the whole human race. And for us it is also a sign of being in possession of *God's wisdom*, if we only knew it, when we take upon our shoulders our daily cross and follow Christ on the same path He took. For no servant is better than his master. This cross can also be a *dynamo* which changes the forces of suffering and labor into spiritual benefits.

But even though the whole and entire Cross on which Christ died is not in existence any longer, as far

as we are concerned personally, we shall *always* have our *own* cross, whole and entire, to carry on the roadway of life.

This personal cross of ours can take on various forms. Life sometimes can become miserable and undeniably hard. Our wishes rejected, our desires denied, our plans smashed and broken up. Then also various calamities can hit us, physical sufferings and moral anxieties can enter into our lives and all kinds of disappointments can crash in. All this can cause no little unhappiness, which we call our cross. And all this boils down to the fact that there are two wills in our lives: God's and our own.

Our life on earth would indeed be gladsome and joyful, except for the Garden of Eden and what happened there. In the beginning, man's will was in full and complete conformity with the Will of God, but after some time, in that Garden of Eden, man's will rebelled against the great Will of his Creator, and from that time to this our will has been pulled out of harmony with that great Will of God. Lucifer promised our first parents equality with God, but instead in that tragic moment man lost out; he lost his brilliancy of mind and strength of will and all the great preternatural gifts, and God still runs this earthly show.

Now, we were made for heaven. In order to get there we must live in line and in conformity with God's Will. And that is not always easy. It doesn't come automatically. God's Will remains unchanged. It is the same as it was on that tragic day in the Garden of Eden when Adam rebelled against that divine and unchangeable Will. Consequently, if we wish to merit heaven, *we must* change. That is why we are tested on earth. It is a test in which we are required to conform our will to God's, a test to see whether we can learn to accept the crosses that God may send our way and whether we are up to it and capable of reaping the abundant spiritual fruits and benefits which are contained in our crosses.

One time a French servant girl was taking very good care of a wealthy but childless lady, especially in her old age and dying hours. The rich lady once told her that in her will she assigned large amounts of money and property to her relatives, even the most distant. The servant girl, poor and faithful for many years, also expected some such gift. But her name wasn't even on the list.

Shortly before the aged lady died, she gave her servant girl a crucifix made of painted plaster, and said: "Ann, this is the gift I leave you in appreciation for all you have done for me throughout all these years." Ann thanked her mistress and left the room, but in heart she was very much disappointed. "Only a crucifix!" she thought. "All these years I have been faithful to my mistress, and I receive only a cross, while all these other people, who never came to see her, or even cared for her, are to receive large sums of money. O, God, is that just?"

In a fit of rage and anger Ann hurled the cross to the floor, and exclaimed angrily: "I don't want your gift, Mrs. Clifton. There is your cross at my feet in pieces". And truly, the cross broke into a thousand pieces before her. But her eyes opened wide. There on the floor among the pieces of the shattered crucifix lay diamonds... real diamonds. She fell to her knees to examine them. Tears filled her eyes. Yes, they were real diamonds. "Oh God", she sobbed, "forgive me for being so rude and ungrateful. Then quickly she ran to apologize to her mistress. She knocked at the door, but there was no answer. She entered, came closer and saw her aged mistress dead.

This little story shows how the servant girl did not appreciate the kindness of her sickly mistress until she saw the value of her gift. In like manner, we may often not appreciate God's goodness even in sending us crosses, until we realize that this same God loves us ever so tenderly, with an eternal love, and wants our happiness more than anything, for it was for this purpose that He created us. And although we will not have that complete happiness here on earth, He really wants us to be eternally happy with Him in heaven. In order to reach that heaven we have to accept willingly and humbly any cross He may send. And the very cross He sends us can be a real treasure and a *dynamo* which will change our sufferings into spiritual blessings for time and eternity!

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

VOCATIONS BETRAYED

It must be confessed with sadness that only too often parents seem to be unable to resign themselves to the priestly or religious vocations of their children.

Such parents have no scrupple in opposing the divine call with objections of all kinds, they even have recourse to means which can imperil not only the vocation to a more perfect state, but also the very conscience and the eternal salvation of those souls they sought to hold so dear.

This happens all too often in the case even of parents who glory in being sincerely Catholic. This is a deplorable abuse, like that unfortunately prevalent in centuries past, of forcing children into the ecclesiastical career without fitnesst of a vocation.

The lack of vocations may partly be explained by the dissipations of modern life, the seductions which prematurely awaken the passions of youth, and the schools in many places which scarcely conduce to the development of vocations.

Nevertheless, it must be admitted that such a scarcity reveals a deplorable falling off of faith in the families themselves. Did they indeed look at things in the light of faith, what greater dignity could Christian parents desire for their sons, what ministry more noble, than that which, as we have said, is worthy of the veneration of men and angels?

A long and sad experience has shown that a vocation betrayed—the word is not to be thought too strong—is a source of tears not only for the sons but also for the ill-advised parents; and God grant that such tears be not so long delayed as to become eternal tears.

Pope Pius XI.

St. Gerard Majella

AMONGST the first members of the Congregation of the Most Holy Redeemer was a humble, prayerful, obedient, serving-brother. He was not a priest and his work was to help the Fathers as well by his incessant prayer as by his edifying conduct. His was a life of prayer and work. And not too long after his twenty-nine years on earth, this "useless laybrother" was canonized by Pope St. Pius X. Now more than 7,856 Redemptorists are well pleased to call upon their confrere, St. Gerard Majella.

This holy Brother had but one desire, to love God perfectly. And his wish he expressed in this way: "To love God, to love Him much, always to be united to God; to do all things for the sake of God; to be always conformed to His holy Will; to suffer much for God."

St. Gerard made this resolution: "I will never answer when I am blamed, unless I am told to do so." And he was blamed loud and often, particularly on one occasion, very seriously. And along with the accusation went a very heavy penance. St. Gerard was forbidden to receive Holy Communion for many a long day. This was almost unbearable. But he never excused himself. He had promised: "I will say nothing good or bad about myself. I will act as if there were no such person as I in existence." "I will never answer when I am blamed unless I am told to do so." When his innocence was manifest, St. Alphonsus was in admiration at the Brother's virtue. "I know now this Brother's virtue and had he given me no other proof of it this last would have been enough for me."

St. Gerard embraced his cross figuratively and literally. He knew sufferings all the days of his life. He not only accepted the sufferings, pains and aches God sent him but even begged God to give him still more to suffer! He said: "Only suffer for God and your very sufferings will bring you heaven on earth."

Every moment Gerard could spare he spent before the Tabernacle. There he would say: "O Lord, let me go, I pray Thee. I have work to do." He seemed riveted to the spot as he knelt before the altar. Even as a young child he knew where he would find his Saviour. At the altar he was seen to play with the Infant Jesus Who left His Mother's arms to come down to little Gerard!

And the Divine Child Himself surely introduced Gerard to His Blessed Mother. "The Madonna has stolen my heart and for my part I have made her a present of it." On more than one occasion he was lifted from the ground to venerate his "Mamma Mia". St. Gerard's devotion to the Mother of God increased as his bodily strength decreased. About to die he seemed tempted and upset, then suddenly quiet and peaceful he cried aloud: "There is the Madonna. Let us honor her!" And so St. Gerard died.

WHAT IS AN EDUCATION?

M. Schudlo, CSSR.

WHEN a crime is committed by a youngster we often hear an explanation of why did it happen: "He had no education. His father was a drunkard. His mother had to work hard to make the ends meet. She had no time for her children... What can you expect from a child like that?"

Such statements make clear that people are rightly convinced that education is mainly responsible for the behavior of the people. If they had a good education, they will be good. If they had a bad education, they will be bad. The Holy Scripture confirms the stability of man's habits formed by education: "If the tree shall fall to the south, or to the north, in what place whatsoever it shall fall, there shall it be." (Eccl. II, 3).

We can't expect, as a rule, that a person with bad education behave well, and vice versa. The nature just does not work that way.

What is, then, a good education?

A good education is an orderly development of all physical, intellectual and moral qualities (capabilities) for the good of the individual, family and society according to the Christian principles as taught by the Catholic Church. This is also a Catholic education in which we as Catholics are mainly interested. In creating man, God has endowed him with various gifts and forces known as *capabilities* or spiritual powers which must be harmoniously developed by systematic training before a child can become a perfect man or woman.

Child's education is more than mere inculcation of knowledge to fit the child for a competitive world in which he must live and work. Catholic education embraces both the mind, the will and the heart of the child. The education will not be complete, that is, it will be distorted and warped if one of these factors is omitted or neglected. It's not enough to teach the child how to write and read to make a good man out of him. Education takes much more than reading and writing. It tries to develop the child's whole self so that he becomes a wholesome, socially-adjusted man or woman.

To be complete, education must embrace the whole man, his soul and his body, especially his soul because it is more important than the body. It is especially through the soul that man is an image of his Maker. "And God created man to His own image" says the Holy Ghost. (Gen. 1, 27). Perfect education consists in the development of this image in the child's soul. And this is the only true education that God wants all children to receive from their parents that they may be worthy children of their Heavenly Father.

The above explanation of what the real and true education is, makes strikingly plain the contradiction which is being practised in the U.S.-A. On the American coin we read the motto: "In God we trust." Yet, this God is not allowed to enter any classroom in which children are educated for their future citizenship, because religion is not permitted to be taught in our public schools.

As soon as someone notices this contradiction and suggests that something be done about it, up goes the cry: "No, no! It's against the law of our great country. There must be separation of Church and state!"

Why then this motto? Is the United States, or is it not, a Christian nation? Why then God has no right to enter the classrooms in which the future citizens of this country are trained? The pupils from the public schools might as well ask the question: "Who is this God we are supposed to trust? We do not know Him, because they (the teachers) do not tell us Who He is."

Once I tried to explain to a Jehovah Witness that in God there are three divine Persons: The Father, the Son, and the Holy Ghost. The man replied: "I know who God the Father is, I know who the Son is, but who is the Holy Ghost? I have never heard of Him!" The public school children may as well repeat with the Jehovah Witness about God: "I have never heard of Him!"

True education cannot be achieved if God is excluded and expelled from it. A child is a seed of either virtue or vice. It is equally false to affirm that a child is from his birth either all good or all bad and corrupt. The truth is between the two extremes: he has a tendency to be good and a tendency to be bad. Which way he turns later on depends upon the education he gets. Good education will make him good, and bad faulty education will make him bad, a criminal, an outcast.

Even the ancient pagans understood that. Licurgus, the famous Spartan lawmaker, wished to give the Spartan parents a lesson on education of their children. He took two little pups. They were twins. He sent one pup into the fields where he grew up and was fed by what he caught. The other was held and fed in a warm house near Licurgus' palace. He had nothing to do, but spend his time in idleness, because everything was provided to him by Licurgus' servants.

When the two pups grew up and became strong, the lawmaker made them come to Sparta, the capital of the famous Spartan republic. Licurgus assembled the people of Sparta into the market place and when the two dogs were brought, he laid before them some exquisite foods and two rabbits. The rabbits, as soon as released, began to escape. The dog that was raised in the fields without as much as looking at the foods hurled after the fleeing rabbits, while the dog pet, with no thought of the rabbit, began his dinner with the sweet home-made foods.

Licurgus turned to the people and said: "Do you see the difference? These are twin dogs. But different training made them altogether different."

In the face of these facts, there can be two kinds of education: one *exterior*, the one that children get in public schools in which neither God nor Christ is mentioned, and the *interior* which is based on the principles revealed by the Gospel which tell us that man is not simply an animal, but God's creature endowed with immortal soul which possesses the mind and the will.

The external education trains the child through habits. The child must learn how to write and read, must know his mathematics, he must observe cleanliness, table manners and respect for the visitors.

Exterior discipline and education are mechanical. The punishment follows the crime and transgressions without any reference to God and His law. Exterior education looks to the social order that the child may know how to behave in society. The interior education looks to the soul of the child and teaches him that he is responsible to God, his Maker, for his actions and words.

It is plain that mechanical education cannot teach a child to control his passions or to strive after hardships which life imposes on all of us. One can force someone to take a

step, but one cannot force someone to be just, good and decent in his heart. One can get exterior order from a child, but never interior adhesion which is impossible if God is omitted in education, because no attention is paid to the dictates of conscience, that mysterious voice of God in man's heart, in public schools. But you can't really and truly educate a child without forming his conscience which will tell him what is right and what is wrong whether the social standards approve it or not, whether he is watched or not by other people. His conscience tells him that he is never alone. There is always God watching him. This kind of education is the best, for it really and truly makes a man or a woman out of a child.

Socrates was the greatest Greek philosopher born before Christ. One day he expressed his opinion on education which we may well ponder. Here it is:

"Socrates", someone asked the great philosopher, "whom do you call educated?"

The great master of ancient philosophy replied without hesitation: "I call educated those who control circumstances instead of being mastered by them. Those who meet all occasions manfully and act in accordance with intelligent thinking.—Those who are honorable in all dealings, who treat good-naturedly persons and things that are disagreeable. And furthermore, those who keep their pleasures under control and are not overcome by misfortune. Finally, those who are not spoiled by success."

What a wisdom in a pagan deprived of the light which we receive from the teaching of Christ! What a good lesson for those who think that life in an uncontrollable quest after earthly goods and passing pleasures.

Such self-control and selfmastery is not possible without a constant reference to God, our Maker and Judge, and without a strong conviction that every man must render account to God upon his death. Since public school children do not get such education in their schools, it is clear that public schools might be houses of learning, but never centers of real and true education, because they omit or neglect what is the most important part of every child, that is, his immortal soul.

The English kings started a pseudo religious reformation not so much with a desire of 'reforming" the papal religion as with a dream of making the English Church into a national church, rescuing from the Vicar of Christ but submitting to their own power by proclaiming themselves not only the heads of the state, but likewise of their church.

The schism in England was not a liberal reform in religion, but simply an effort to give the state complete power over the church in order to rule both over the bodies and the souls of their subjects.

Early pseudo reformers, like Luther and Calvin, insisted upon the right to private interpretation in religion. During their life-time they saw their mistake which they could not remedy. Private interpretation of the Bible split the Protestant churches into countless sects.

A true Christian does not study the Bible as scholars do, as a text about which to argue. He lives the Bible.

Questions about a Catholic American President

1. If a Catholic is elected to the U.S. Presidency, is he still subject to Church laws?

Every Catholic, be he a President or an ordinary laborer, is subject to the laws of the Catholic Church, regardless of his office and position.

2. We know that Catholics can be excommunicated by their bishop or the Pope. Can Catholic President be excommunicated by the Church?

Excommunication is a sanction which is imposed upon Catholics for very serious transgressions, regardless of their social or civic position. Thus a President can be excommunicated if he commits certain crimes which are punishable with excommunication, just as in civil law he may be impeached. There is, however, nothing that an American President could do officially in carrying out his duties under the Constitution that would deserve such a sanction.

An excommunicated President would be separated from communion with the Church, deprived of the Sacraments, and, in case of death, deprived of the Christian burial.

3. Who decides whether excommunication should be applied to a particular case?

Most excommunications are automatic, that is, the law itself imposes the sanctions for certain grave crimes. If such crimes are knowingly and willingly commited by a Catholic, he becomes automatically excommunicated, that is, separated from the Church and deprived of the use of the Sacraments.

In certain rare cases excommunication is issued by the Pope or the Bishops.

4. Do the same laws and penalties apply to a Catholic President as they would apply to any ordinary Catholic?

There is no difference between a Catholic President and an ordinary believer, for both are bound by the same prescriptions of Canon Law which guide all Catholics on their way to heaven. There is only one Catholic teaching, and it applies to everyone.

5. How can a Catholic serve as a judge in divorce court, if divorce is contrary to the teachings of the Catholic Church?

There are hundreds of Catholic judges across the U.S. and Canada who sometimes must grant divorce to those that are requesting it. Their official duties require such action, otherwise no Catholic of these countries would be able to serve as judge. It is, however, to the advantage of society that good and conscientious men hold public office.

In divorce cases a Catholic judge does not intend to solve a valid marriage. All he does consists in declaring that in such cases **certain civil formalities exist** which permit the married partners to separate.

Moreover, the Catholic civil official should take measures to show his displeasure of divorce attempted in violation of the law of God, and, when possible, should endeavor to induce these who are planning such separation to desist from their project.

6. May a Catholic in his official capacity as President be called on to attend religious ceremonies in a Protestant church?

A Catholic is forbidden to take an active part in non-Catholic church services. He may, however, attend such services without taking an active part in them, for instance, when his presence is requested at a funeral or wedding or whatever might be the ceremony that would require his presence at a religious service in a non-Catholic church. The same rule applies equally to the President as well as to ordinary Catholic.

7. If Congress decided to pass a law contrary to the teaching of the Catholic Church, for instance, to spend public funds on birth-control information abroad, what must a Catholic President do? Must he approve it or veto it?

As Prseident, he would have to weigh its effects for good and evil in order to decide whether there are compelling reasons for its passage, not for the best interests of the Catholic Church, but of the country which he represents and leads. If he approves it, it would be only material co-operation in avoiding greater evils.

8. Would Catholic President force Congress to pass a law providing federal aid to parochial schools?

Not necessarily, for in view of the special situation which exists in the U.S. such funds would do more harm than good. For this reason many Catholic members of the Congress have voted again and again against such funds.

9. Would a Catholic President be able to attend the Catholic church on Sunday and holy days of obligation?

Why not? Our Constitution guarantees full freedom of worship to every U.S. citizen, the President included.

The same rule applies to yearly confession and Holy Communion. The President would be bound by the same law which binds all Catholics throughout the world.

10. Would U.S. Catholics ask for any special advantages if one of them became President of the U.S.?

They would not, certainly not any more than at present Presbyterians ask for special privileges from Mr. D. Eisenhower who is a Presbyterian himself.

11. If the Pope is the spiritual leader of all Catholics, would he not meddle into American politics under the pretext that they involve spiritual matters?

The distinction between the spiritual and temporal is not something capriciously decided by Church authority. The distinction between temporal and spiritual matters is clearly set in Catholic teaching. For this reason it would be impossible for the Pope or the bishops to change the order, by declaring the spiritual order temporal, or the temporal spiritual.

12. Is Catholic President bound by papal encyclicals?

Papal encyclicals are general guides for Catholics throughout the world. They are not suggestions for specific actions in any country.

Normally the leaders of any country are expected to read and study these papal directives and apply them if circumstances permit or require it. The American President would make no exception in this regard.

13. What is an encyclical?

An encyclical is a letter sent by the Pope to the bishops and faithful of the world on some special subject. It is intended to guide the faithful in applying the general teaching of the Church to some present need or circumstances, such as social justice, the rights of the workers, etc. It's not a law, but a guide for Catholics in fulfilling in their lives the teachings of their faith as they apply at the present time.

13. If Catholic President of the U.S. took an opposite course to what is implied in the papal encyclical on a social issue, would he be penalized as a Catholic?

No, because as President of the country he has the right to take an opposite course, if the circumstances require it. He alone must decide whether the papal suggestions should be applied to the present circumstances of his country.

14. I have read in your magazine that it is a sin for a Catholic to vote for a

Catholic candidate who is far less able to fulfill the office than his non-Catholic counterpart. Does it mean that a Catholic must vote for a Socialist or a Communist because he thinks that such a candidate is more capable than a Catholic?

We have never said that a Catholic must vote for a Socialist or a Communist because he is more able than his Catholic counterpart. No one has the right in the sight of God to vote—under ordinary conditions—for a Socialist or a Communist. These systems are contrary to the Church's teachings, and therefore no Catholic may support their candidates.

What we said is this: If there are two candidates, one Catholic and another non-Catholic—but a good and honest man—and the non-Catholic is much more capable and versed in politics or the office which is sought by both, then the non-Catholic candidate must be preferred because he will serve the public better.

DO YOU SUFFER FROM ARTHRITIS

More than 30 million persons in the U.S. alone are affected by either arthritis or rheumatism. Arthritis disables ten times as many people as tuberculosis or diabetes, and seven times as many as cancer.

Arthritis and rheumatism are not the same. Rheumatism means pain and stiffness of the muscles, joints and other tissues involved in movement.

Arthritis is mostly a disease of joints, usually attacking the connective tissues, often causing inflammation, swelling, pain, deformity, and crippling of the fingers, hands, arms, shoulders, spine, legs or feet. Arthritis lasts over a period of years, flaring up and subsiding unpredictably.

Excessive physical strain, injury, poor posture, chronic infections and heredity cause arthritis. Thus far there is no complete and instantaneous cure for arthritis. Fortunately there are some wondrous drugs which bring relief from pain and reduce the inflammation so that exercises may be done to restore the use of the stiffened joints. The stiffened joints leave the patient crippled and often deformed.

An arthritic, in addition to the drugs, needs considerable bed rest, relief from everyday pressures and worries, relaxation, good diet and physical therapy to prevent deformity and to help him maintain muscle power and joint motion.

Avoidance of the amove-mentioned causes and keeping physically fit may not guarantee freedom from arthritis, but it enables the body to resist the disease.

Americans and Canadians are beginning to get mad at the male and female singers on the radio and TV programs because they abuse the sacred word 'love', making the impression on their listeners that LOVE is a push-button solution, or an instant cure for marriage quarrels, and a sure road to happiness. Many ignorant 'specialists' are encouraging early marriages as a kind of tranquilizing pill or drug. An elderly woman with six children described love like this: "Love is what you have been through with a partner who is your husband." Everything else you may hear about love is a lot of nonsense.

Philosopher Epictatus tells us not to feed our anger if we wish to overcome this nasty and unhealthy passion. Thus say to yourself if you wish to gain self-mastery: "I used to get angry everyday, now I do it every other day. I'm getting angry every third day, then I'll start getting mad every fourth day."

When you reach 30 days without getting angry, then offer a sacrifice of thanksgiving to God, for instance, by having Mass said in honor of the Blessed Virgin, or by saying a Rosary, or receiving Holy Communion, so as to show your gratitude to God, for you would never be able to do it all by yourself.

What Work is Forbidden On Sundays?

Donald F. Miller

IT has been widely noted in recent years that there is a growing tendency on the part of all classes of people, including many Catholics, to disregard almost completely the obligation of making Sunday a day of rest, i.e., one free from unnecessary servile and commercial work. At the same time, among conscientious Catholics, there is often a considerable confusion and misunderstanding as to just what kind of work is forbidden on Sunday, what activities are not prohibited, and what circumstances may at times permit ordinarily forbidden work to be done. This is an attempt to straighten out some of the confusion.

The third commandment of God reads: "Remember thou keep holy the Sabbath day." This, like all the commandments of God, represents fundamentally a law of nature that can be recognized by the reason of man, even though the designation of the Sabbath in particular introduces a specific and positive element that had to be made known by God. Under the authority of the Son of God made man, as given to the Church He founded, the Sabbath was changed to the Sunday even in the time of the apostles, because this was the day when Christ triumphed over death and proved His divinity and became the hope of the world by rising from the grave.

But the basic principle that a part of man's time, even so much as one day in each week, be set aside as God's day, is recognized by every thinking creature of God. And this means *two things*: that on one day of the week special adoration and honor and thanksgiving be given to God, and that on the same day, even as God is said in the Bible to have rested on the day after He created the world, men rest from their toil as a second means of expressing their dependence on and adoration of God.

Without the guidance of the Church Christ founded, it would not be easy for all men to agree on a day to be set aside for God so that they could, in the spirit of brotherhood that is theirs under the fatherhood of God, honor and adore God together; nor could they know how best to express their adoration of God and by what kind of rest or refraining from toil they could keep the Lord's day holy.

The Church, therefore, directs them wisely in the fulfillment of their natural obligation of giving one day a week to God. From the time of Christ down to today she has designated Sunday as the Lord's day. On that day she commands them to adore God by participating in the celebration of Mass, the sacrifice of the new law which reenacts the death of Christ on His cross; and she outlines the program of rest from toil that should be adopted by all.

With this latter point we are concerned here. These questions need to be answered plainly: What kind of work, and how much work, is forbidden on the Lord's day? What kind of a sin is committed by one who disregards the Sunday rest? What circumstances may permit one to work on Sunday?

I. Kinds of Work Forbidden

The law of the Church, specifying the law of God, forbids three kinds of work on Sunday: servile work, judicial work (the holding of trials for criminals and wrong-doers); and commercial or mercenary work such

as is connected with public auctions, running a business, public buying and selling, unless long-standing custom or permission of the proper authority has approved it.

The second of these categories, the prohibition of legal trials, need scarcely concern the ordinary person. But the other two need careful explanation.

1. *Servile work*

This is any kind of work that is ordinarily done by manual laborers, that primarily taxes the body and not the imagination or the mind, and that has traditionally been considered a kind of work forbidden on Sunday.

The important thing to note here is the fact that it is a *kind* of work that is forbidden. It makes no difference whether the work is done for money or for recreation, whether it is very fatiguing or only slightly so; or whether a person enjoys doing it or does not enjoy it. Servile work as defined above is forbidden because it is a kind of work that should not be done on Sunday.

Surely under the definition of servile work, as commonly and traditionally considered manual labor and exercising principally the body, are ploughing, harrowing, sowing seed, harvesting; the work of all the building trades, e.g., laying cement, carpenter-work, painting, roofing, etc.; such trades as tailoring, laundering, dry-cleaning, ironing; certain kinds of work that a man or woman might do around their own house, such as gardening, repairing, washing or working on the family car, etc. These are true examples of servile work, but their prohibition must be considered in the light of what will be said below about special circumstances that may at times permit them.

Here are some examples of work that is not commonly considered servile or manual, and that therefore may be done on Sunday without sin. It must be repeated that it does not matter whether such work is done for money or for recreation, with pleasure or displeasure, with great or little fatigue. The point is that they are not servile work and therefore are not forbidden on a Sunday.

Work involved in the pursuit of any of the genuine arts is surely not servile work. Thus it is not forbidden to paint pictures, to write poetry or other forms of literature, to practice music or even to teach others to play a musical instrument on Sunday. Artistic needle-work and embroidery which has as its object the beautiful rather than the useful, also come under this heading. Ordinary sewing, such as making clothes, darning socks, repairing garments, are, on the contrary, usually considered servile works. The same is true for crocheting socks, sweaters, mufflers, etc.

Study of any kind is not servile work. Thus a high school or college student may "cram" for examinations on a Sunday, or prepare for ordinary lessons. Neither is any work that is mainly intellectual forbidden, such as writing either by hand or by typewriter, balancing one's family budget, or monthly financial accounts, writing personal checks, etc.

Taking part in athletic games and other forms of physical recreation does not come under the common understanding of servile work, even though the body is chiefly used and one may become very fatigued from playing a game of tennis or basketball, etc. But these are not forbidden nor is it forbidden to attend professional or amateur athletic contests on Sunday. It is lawful to hunt, fish and to take long hikes on Sunday. It is not forbidden to go riding, by car, or horse back or buggy, even though a certain amount of

physical work is necesary in connection with such trips.

How much of the genuine servile work described above constitutes a mortal sin? To do such work for more than three hours, without any of the reasons or excuses explained below, would constitute a mortal sin. To do servile work for less than three hours, without a proportionate reason, would be a venial sin.

2. *Commercial work*

This, according to the law of the Church, is the kind of work connected with public buying and selling, running a business, holding auctions, etc. The law specifically states, however, that long honored custom or the permission of the proper ecclesiastical authority may justify an owner in opening his business establishment on a Sunday.

It is the intent of the law that in normal circumstances all factories, foundries, business offices, shops and department stores shut down on the Lord's day. We say "in normal circumstances" because in time of war or a similar great crisis the defense needs of a nation may require the continuous operation of plants that produce munitions, and other business places as well.

However, the owners and operators of big industrial enterprises should not permit, in times of peace, a temporary shortage of their product and therefore a chance for quick and great profits, to induce them to keep their plants open on Sundays. It is their responsibility not to make men work on Sunday without a serious reason. But if a man has a job in a plant, and is called to work on Sunday, he does not have to risk losing his job by refusing to work on Sunday. The responsibility lies with the employer, not with the employee who is told to work.

Apart from the big industrial plants, business offices and the like, a problem that concerns many ordinary people is that of what kind of shops may be opened on Sunday without violation of the law. Here there are exceptions to the general law that have been sanctioned by custom and that have objective reasons to approve them.

It is a custom that many drugstores are opened for at least some hours on Sunday. Behind this custom is the fact that medicines and prescriptions for the sick may be suddenly needed on a Sunday, just as on any other day. The fact that most drugstores have expanded into catch-alls for almost any sort of merchandise does not nullify their reason for remaining open. Thus it is not wrong for Catholic workers of drugstores to open their doors on Sundays, nor for their hired clerks to work at the counter, nor for customers to patronize them on the day of rest.

It is customary for restaurants to be open on Sunday, because there are many people, such as travellers, rooming house dwellers and many others, who are dependent on restaurants for their meals. Since it is

---

Many 'modern' people think that science refutes religion as old-fashioned. These modern skeptics should know—says Dr. Dernher von Braun, the American rocket man,—that science has a real surprise for them. Science tells us that nothing in nature, not even the smallest particle of sand, disappears without a trace. Thus nature does not know extinction, but transformation. One thing is transformed into another, and so on forever.

If God applies this law to material creatures, He must also apply it to the human soul, the crown of His creation. Thus science strengthens our belief in the continuity of our spiritual existence after we pass away, for nothing in the world disappears without a trace.

permissible for them to be open, it is not forbidden to anyone to patronize them for any reason, nor for those who hold the jobs of cooks, waiters, dishwashers, etc., to work in them on Sunday.

Since travelling by automobile, even for the sake of joy-riding or visiting, is not prohibited on Sunday, it is customary and lawful for gasoline stations to be open for business, at least along main highways where people will need to be served.

There is a certain type of confectionery store, dealing in such items as ice cream, candy, snacks and food specialties that people are more apt to look for on Sunday than any other day, that, we think, also come under the approval of a long-standing custom for remaining open on Sunday.

It is difficult, however, to justify the opening of general food stores and other marts of merchandise on Sundays, a practice that is often inspired solely by a desire for extra profits on the part of their owners. It is possible that in certain localities a sufficient reason for the opening of such stores may be found in the fact that the working conditions of many of the people in the area make it gravely difficult for them to do their shopping on weekdays. But such situations are rare, and are easily invented by the imaginations of dealers who are actually inspired solely by avarice.

Because the danger of this abuse is always at hand, we make these recommendations to Catholic dealers and customers who want to live up to both the letter and the spirit of the law of rest on Sunday.

1. If they belong to associations of dealers in any commodity, they should use their influence to establish a policy by which all members close their stores or places of business on Sunday, to prevent the spirit of competition for profits from leading to widespread abuses in this regard.

2. In individual cases where there seems to be at least a probable public need for opening a certain type of business on Sunday, the owner should consult his pastor and let him pass judgment on the weightiness of the need.

3. If a store or any place of business is open on Sunday, Catholics may patronize it on occasion without inquiring whether there is a sufficient reason for its being open. *But* they should try to do all their ordinary shopping on weekdays, thus lending the weight of their example and the influence that not shopping on Sunday is bound to have on dealers, toward a better fulfillment of the law of rest on Sunday.

II. Exceptions to the Rule

There are three grave reasons that can make it lawful for Christians to take part in servile work, as described in the first part of this article, on Sunday. The first is necessity; the second is the virtue of religion requiring some work to be done directly for God; the third is charity, when a neighbor in dire need requires some service.

1. *Necessity*

Here a distinction must be made between a continuing or permanent necessity, requiring a man or woman to work every Sunday, and a sudden necessity that is more in the nature of a temporary emergency.

In the first category are men who are employed in public utilities, providing light, heat, water, transportation, fire protection, etc., to communities. They may have to work every Sunday because the service they help to provide is as necessary for the community on Sunday as any other day. The same applies to janitors, firemen, etc., of large institutions and apartment houses. Housewives and domestic servants have to do a certain amount of servile work

every Sunday, such as cooking meals, washing dishes, making beds, keeping at least a minimum of order in the house, etc. Dairy farmers have to milk and feed their cows on Sunday as on any other day.

In the second category are sudden emergencies that may arise to justify servile work on Sunday. For example, forecasts of an imminent and destructive storm will now and then justify a farmer in trying to save his ripened crops by harvesting them on Sunday. Breakdowns of plumbing, electrical, gas installations will often require servile repair work that can be called necessary. Mothers will sometimes find it necessary to do some washing or ironing on Sunday in order to have their children decently dressed for school on Monday, though, of course, they are bound in general to try to get such things done on weekdays. But when an emergency does arise, it absolves them from wrong-doing in working on Sunday.

2. *Piety or religion*

There are occasions when divine services could not be held on Sunday without considerable preliminary servile work being done. For example, in places where a hall has to be used for Sunday Mass that was used for some other purpose up to Saturday night, it will have to be cleaned and made ready on Sunday morning.

In some cases, too, where the people themselves are building a church in their spare time and have no really proper place for Mass till the church is built, it would be lawful for them to work on the church on Sunday.

3. *Charity*

Not any sort of servile work that is motivated by charity is permissible on Sunday, but only that which is required by some great necessity of a neighbor.

Thus, for example, if a neighbor's house were to catch on fire, no Catholic would have any qualms about rushing to save as much of his belongings as possible, and to help put out the fire if there were any hope of doing so.

Thus, too, it would be permissible to help a poor family to move from one house to another on Sunday, if that were the only day on which the help needed could be given.

And, of course, it is always lawful to do any of the work that is connected with the care of the sick, or of small babies, on Sunday.

III. Special Problems

After all the principles have been laid down, there remains a number of questions involving interpretation of principles that are often asked. Here are some of the chief ones.

1. *Does the desire to avoid idleness, and the temptations that may arise from idleness, make it lawful for a person to work in his garden, or to do repair work around his home on Sunday?*

Of itself this motive does not constitute a sufficient reason for breaking the law of rest on Sunday. The reason is because there are so many permissible occupations through which one can avoid idleness on the Lord's day. One can read, study, do artistic work, go walking or riding, or any number of other things that are not servile work, as gardening and repair-work are.

However, there may be individuals who are, by way of exception, incapable of escaping temptation unless they throw themselves into some manual labor. Such persons should ask their confessors or their pastors as to whether they actually have sufficient reason for doing servile work on Sunday, and accept their decision or suggestions. Moreover, if they are told that they may work on Sunday to avoid idleness and temptation, they are bound to take measures to prevent scandal from being taken by

persons who do not know that they have permission for the work they are doing.

2. *A man who works at a job five days a week has a summer home at a lake or in the country. In spring he wants to clean up the summer house, perhaps add an extra room or porch, and to cultivate a garden around it. Since he has only evenings and Saturdays and Sundays to do this servile work, may he use his Sundays for this purpose?*

The mere fact that a man enjoys doing this kind of work himself is not a sufficient reason for disregarding the law of rest on Sunday, and spending the day in carpentering, painting, repairing, cultivating a garden, etc. If he can afford to hire help to get this servile work done on weekdays, he is bound to do so. If he cannot afford such help, he should explain the situation to his confessor or pastor and abide by the decision given. As in the case above, scandal must be avoided as much as possible when permission is granted for such servile work.

3. *With the growing popularity of "do-it-yourself" tools and outfits, may not a man who works at a job all week use his Sunday leisure time to repair chairs, make odds and ends of furniture for his house, make his own screens, etc.?*

All such work falls under the traditional head of servile work, and may be done on Sunday only when there is a serious reason for breaking the law of Sunday rest. Emergency repairwork may of course be done. But unnecessary or extra jobs should be reserved for the days of the week, even though it is work that is greatly enjoyed by the man who does it.

(From the *Liguorian*).

GOOD HUSBAND'S COMMANDMENTS

1. I am your husband whom you have promised to love and obey, for I have saved you from the terror of spinsterhood and loneliness.
2. You must never look fondly upon any other man, for I am a jealous husband who desires you to keep faithfully your marriage vows.
3. You must never nag at me nor tease me publicly, nor shame me by revealing my hidden weaknesses to your friends or parents.
4. You shall be discreet at parties—talk and dance only with our mutual friends.
5. Do not seek the flattery of men. Seek rather my love and praise.
6. Do not rifle my pockets for money when I am asleep; nor read any letters you may find in my pockets.
7. You shall conceal nothing from me, not even your faults and mistakes.
8. You shall make no false representations of your purse, pantry or wardrobe, for it may put unnecessary strain on our household economy.
9. Remember always to stay in good humor, both in the morning when I have to get up to go to work and in the evening when I return from work, for I need your comforting solicitude.
10. Try to influence me in all things and I for my part shall try to please and cherish you at all times.

If God created man free, it is an offence against God to deny his freedom.

There is far greater dignity in accepting responsibility than in claiming one's rights.

Marriage would be a wonderful thing if every husband treated his wife as a candidate treats his voters before the election day.

Fr. Nick of Montreal

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

After what happened in Tokyo one wonders if the Japs are ready for democracy. Something is radically wrong with a people when a small minority can disrupt law and order. Writing from exile to his friend Princess Barbara Repnine Taras Shevchenko once penned the following words: "Today I received Holy Communion. I would like my whole life to be as chaste and beautiful as this day.*** Whether white or red Panmuscovite messianism is still Russian imperialism.*** It was Voltaire who first wrote that Tsar Peter I was thirsty for the blood of the whole Ukrainian nation.*** The Iron Curtain has a predecessor in history, namely the thick forests planted by the Russians in the XV and XVI centuries to hermetically seal off Muscovy from Ukraine and the rest of Europe. It was not unlike a "Wooded Curtain".*** The word Kremlin has a definitely Tartar origin. 'Krem' means a natural fortress. 'Kremlin' is a man-made citadel.*** The name Kyiw comes from the old Iranian language. 'Kay' meant king. So Kyiw was the city of the king.*** It can be stated that the formation of the Ukrainian people was due to Iranian, Celtic, Germanic, Greek and Turko-Tartar elements, but that the very name of Rus-Ukraine is of Iranian and Celtic origin.*** "Troyanda", the Ukrainian word for rose, originated from Troy.*** Madam de Staël once wrote: "Moscow is the Rome of the Tartars. Scratch a Muscovite and you'll find a Tartar."*** Unemployment in Canada is mostly due to the dumping of products by Communist governments and the cheaper costs of labor in Europe. The situation is beyond the direct control of our government—be it Conservative or Liberal. Things will get much worse if our democracies allow certain selfish capitalists to sell industrial plants to the Reds, for the latter do not intend to use them for the bettering of the standard of living in their own lands, but precisely to produce and undersell our own products. Thus the Reds, in their cruel heartlessness towards their own subjects, intend to bring about the defeat of our way of life. They fear a hot war, but readily wage an economical one, hoping to 'bury us'.*** Some of the Red Chinese are monsters wishing to purchase victory at the cost of the lives of half of the population of China.*** The Ukrainian Catholic Episcopate took part en bloc in the Eucharistic Congress in Munich, except those, of course, under the Commies.*** Our Bishops last year created 'The Ukrainian Catholic Theological Society' with headquarters in Rome.*** Congratulations to Rev. Fr. John Pereyma who has recently celebrated his 25th sacerdotal anniversary. He is the most beloved and popular Pastor our parish in Oshawa ever had thus far. *** In Red Poland our people are ostracized and even persecuted if they declare themselves to be Ukrainians. Thus the Red Poles are aiding and abetting the Russkies in the genocide of the Ukrainian nation.*** The USA should remain strictly neutral in the coming struggle between the two giants of the Red World, i.e., Russia and China. Let the last World War be a lesson to the Americans. By taking sides, they

helped build the present power of the Soviets.*** A true democrat finds it difficult to like the color of some of Adlai Stevenson's backers for the presidential candidacy. They are too soft on Communists.*** One wonders what prompted ex-President Truman to publicly ask Senator Kennedy to withdraw from the presidential race—his ordinary garrulity or his masonic affiliation?*** Viscount Montgomery would do much more good were he to return to his past reserve and taciturnity. Imagine a man like that falling for the Red Chinese line! *** Montreal Ukrainians took an active part in the international pilgrimage to Cap-de-la-Madeleine, the miraculous Shrine dedicated to Our Lady, last month.*** Our deepest condolences to the families of those Ukrainian Scouts who drowned in the USA a few weeks ago.*** Castro has doffed his mask at last and his face is RED. ****If and when elected president of the USA, Senator Kennedy will prove his anti-Communist stand only by *not* giving a cabinet post to Adlai Stevenson, who is an appeaser, especially not the portfolio of Secretary of State.****Helen Hayes, the actress, has finally returned to the Church. Her apostasy bothered her for years.**** His Grace Metropolitan Maxime Hermaniuk will, on the behest of His Holiness the Pope, play an active part in the coming Ecumenical Council.**** Is it true that Castro of Cuba takes medication which makes him feel high and full of power?**** African nationalists who are willing to deal with the Soviets are not true patriots.**** The most naive and gullible statement by a Western leader this year was that sent to the Red Dictator in the Kremlin: "I simply cannot understand what is your purpose today." It reminds us of those democratic leaders who were hoodwinked and bamboozled by 'Good Old Joe' Stalin at Yalta and Potsdam. Yet Russian imperialism is so overt and patent to any student of history!**** One can just imagine how forty million Ukrainians would vote, if a miracle happened and the Kremlin accepted the challenge cast by President Eisenhower regarding free elections all over the world!**** A true Ukrainian Catholic, who has not a parochial but universal view of the Church, will wholeheartedly support any effort to purify our native Rite. ****Something is radically wrong with Cuban Catholics if they have allowed Communism to make such inroads in their land.**** Having assiduously and closely watched both the Democratic and the Republican National Conventions I must admit the latter was the better of the two. I was less like a circus than the former, the speeches were terrific, and Nixon and Lodge will be more able to cope with the challenge of Soviet imperialism.**** It is with deep admiration that I salute Henry Cabot Lodge for his stand against the Reds in the United Nations. No other American could have done a better job.**** The Russkies say there is freedom of religion in their land, yet I know a lady who tried to send two sets of Byzantine vestments to the priest in the village whence she came to Canada. Said articles were sent back *via* Moscow, which proves that there is no freedom either for the Ukrainians whose Red leaders are mere puppets in the hands of the Red Clique in the Kremlin.**** A woman looks her best when she sticks to her femininity.**** Legions of Africans and Asians could be educated and become true democratic leaders were some American multi-millionaires to donate a cool million to each. When it is a question of survival, what's a million for him who has many more to his credit?**** Certain Greek ship-owners really prove that they have no conscience

and care but for themselves when they charter their ships to the Reds. **** The beautiful ikonostasis of our St. Michael's Church in Montreal is a big attraction to visitors and Latin Catholics. Too, it 'starred' in a few TV shows during the last few months.**** How many times did you miss Mass during the summer holidays?**** A beatnik is just a lazy bum who is a product of American existentialism. **** Said Bishop Fulton Sheen recently to the Melkite Catholics of America: "The democratic qualities of the Byzantine Rite would be a wonderful expression of faith for Africa and Asia..." We most readily agree.**** A Ukrainian Catholic can best work for the reunion of the Christian Churches by just remaining faithful to his own Byzantine Rite. Sounds very simple, but in certain circumstances, engulfed, as it were, in Latinity, it takes a certain degree of heroism and a lot of self-sacrifice on his or her part. Yet such is our sublime calling.**** The more some of us Ukrainian Catholic priests deal with Catholics of the Latin Rite, the more we become convinced of the absolute necessity of a chapter on Eastern Rites in every catechism. That's the only way to dissipate the vincible ignorance of our co-believers. It is to be hoped that the coming Ecumenical Council will do something about the inclusion of such a chapter.****

Christianity against which the Russian Communists are struggling especially in Ukraine is a shining path across the darkness of human wickedness and barbarism. The Catholic Church has diligently safeguarded the genuine doctrine of Christ brought to Ukraine by St. Vladimir, prince of Kiev, in 988.

Those who separate themselves from its teaching gradually lose the true doctrine of Christ and the Blessed Virgin. The Jehovah Witnesses among whom are some deceived Ukrainians, do not even believe Christ is a true God....

How can the Catholic Church be true Christ's Church if there are scandals even among those who should give the good example to the faithful? —Do not wonder! Did you ever see a beautiful summer evening? The vault of the sky is strewn with myriads of stars. Suddenly one of them falls and disappears. Did the heavens lose their beauty? No. The falls of the Catholics do not destroy the beauty and the sanctity of Christ's Church...She is intact and remains divinely living.

PEACE

Be troubled at nothing, not even at your defects; be humbled on their account, but correct them peaceably without being discouraged or cast down. God dwells in peace. His kingdom is a kingdom of peace in the midst of suffering. In all your sufferings unite your heart to the Heart of Jesus crucified.

—St. Margaret Mary

St. Josaphat Kuntsevych would have remained an illiterate little peasant, unknown and lost in history, had he not been given a mission in the Ukrainian Catholic Church which lifted him out of his native town to plunge him into heroic deeds on behalf of the Ukrainian Catholicism which led him to the glorious martyrdom on Nov. 12, 1623.

Minds are like parachutes — they only function when open.

WHAT ARE YOU DOING ABOUT IT?

Th. Bleech

A FEW months ago the beloved and tireless Ukrainian Catholic primate of Canada, Metropolitan Maxim Hermaniuk, CSSR., archbishop of Winnipeg, appealed to the Christians of the world, and to Ukrainians particularly, to pray and go to church on Palm Sunday, on the fifteenth anniversary of the brutal liquidation of our Church in Ukraine, for the intention of our martyred Church and people. Fifteen years ago our heroic Metropolitan archbishop, bishops, priests, nuns and faithful were put to the supreme test of their faith. Rather than gain the world and suffer the loss of their immortal souls, ten bishops, four thousand seven hundred and ninety priests, thousands of nuns, over four thousand churches and five million Ukrainians fell under the ruthless hammer and sickle of atheistic Russian communism. These are not cold statistics. These are blood-curdling, hot facts because hell itself has overrun Ukraine and diabolic atheism is running rampant through the culture, civilization and Christianity of over a thousand years with its heartless cruelty and ruinous precision. You know how inconvenient our comfort can be when a power shortage invades the neighborhood or the water line bursts: no lights, no refrigerator, no radio, no television and no hot or cold water. "Sufferin' cats, what's the matter with the utility companies! I demand service! I paid for the service. This shouldn't happen!" And so the complaints go. These are some of the "calamities" that befall us comfortable North Americans. We think we really suffer when our comforts are challenged.

But, in Ukraine, in the "Great Ruin", as the masterful Shevchenko characterized this exploited land, people are suffering not utility failures or unemployment or some other material reverses but life itself is cheap. To be a Catholic, to be free, to think out loud, to even hope, is tantamount to the greatest crime and exacts the severest of punishments which is often death or banishment to "no man's land" in a perpetual state of mental and physical pain, away from friends and all that one cherishes. This is happening in the twenties century when "progressive" man is going to the moon.

There is not much materially that can be done to alleviate their tragic plight because of the enormous restrictions of the "Iron Curtain" except our sacrifices and prayers which crack more walls and barriers than all the diplomacy and parleys of the mighty of this world. Our sacrifices and prayers will save them and us in these perilous times.

In our local newspaper, an article about our Church of Silence appeared delineating the tragic loss and persecution of our Church and brethren, and the appeal of Metropolitan Hermaniuk for prayers and commemoration of this tragic anniversary. It said, further, that a special Divine Liturgy would be celebrated at our church and that "the choir would sing 'Hymn of Incarnation', 'Alleluia', 'The Cherubic Hymn' by Bortniansky", and so on, for a third of a column.

We went to church as our duty obliges, and our love of this Divine Gift of a most beautiful and inspiring Sacred Liturgy sweetly compells us every Sunday and holy day, and when possible, oftener. As the choir sang the glorious hymn of Bortniansky, it was like seeing in truth, "For the King of all comes in triumph, by unseen Hosts of Angels brought to us that bid him welcome. Alleluia".

We prayed for our heroic martyrs brothers in Ukraine, but I prayed most that we in the free world would rouse ourselves from our enervating lethargy and indolence, that more of our people become aware of the great violence erupting about us; that those that suffer on the other side of the ocean are our concern and a part of our prayers and crusade for justice. I prayed that more of our people would get out and publicize the plight of our Church and brethren by their letters to their senators, congressmen, editors, publishers, teachers, radio and television programs, any area of influence or communication where the tragic plight of the Ukrainian Church and nation can be heard. Wherever and whenever possible and opportune, to put in a plug for "ours". Some must die for the truth we cherish, others must work for it, others cultivate it and guard it, all of us must accept it and live by it!

"Majorities do not triumph in this world, but the active, resolute, well-organized and well-disciplined minorities do.

"With an infallible and marvelously effective doctrine, with unrivaled virtue tnd devotedness, with the sublimest ideals, and with the all-powerful assistance of Heaven, Catholics of almost every land have more than they need for the triumph of their cause, **if only they knew how to unite.** But they do not know, and hence it is that in nearly every land it is they who are vanquished.

"The enemies of my Son are divided on all points of doctrine: they unite only to attack the Church. Catholics are united on all points of doctrine: they are divided only when they defend the Church.

"If Satan finds Christians too zealous in the service of God to be likely to succumb to temptations against faith or purity, he inspires them with opposing apostolic methods, **and then instead of fighting him they fight one another.**"

("My Ideal, Jesus Son of Mary", Fr. Neubert)

Let's do our part of the praying and working for the truth that makes men free and free men great. Let's be aware of the great trust placed in us Ukrainian Catholics. We must carry on where our brave brethren heroically fell. Our forefathers came to this continent to seek the blessings which our brethren rarely had from their foreign oppressors. Don't let this seeking of freedom that our Ukrainian fathers sought die with you. Let it be an opportunity for you to help those that are left behind in a perpetual nightmare of anguish and sorrow. Don't hide your candles-talents under the bushel of your endless luxuries and comforts. Now is the time to enkindle them. Do your part, your little part, your big part, do something!

It's a serious thing to be neither hot nor cold because Our Lord said He would vomit us from His mouth because we are neither hot nor cold.

Too much indifference has made the difference for the communists. They have repeated and reiterated their lies so frequently and adroitly that men have come to accept much and pay little attention to the rest which strangles men's freedoms and rights.

When the Apostles were sleeping during the Agony, Christ rebuked them, telling them to "pray without ceasing". Because someone slipped up in Munich, Germany, last fall, the great Bandera was murdered by Russian agents. Because Christians are sleeping, communists are reaping with alarming progress. Many of us, for the sake of intellectual snobbery, hasten to admire even what we privately feel is rubbish, so as not to be considered old-fashioned.

"Some years ago, in California, the mother of a large family died. Upon the frail shoulders of the oldest girl, not yet 17, fell the burden of caring for the family. Without a word she took over the household chores, kept the children clean, well-fed, and in school.

One day when a friend stopped by and complimented her on her achievement, she replied: 'I can't take credit for something I have to do."

"But, my dear, you don't have to. You could get out of it."

The girl hesitated, and then said: "Yes, that's true. But what about the 'have to' that's inside of me?"

There is a "have to" inside of all of us. God speaks through our conscience. But he leaves us on our own to accept our responsibilities or evade them.

Too few of us realize that the true joy of living comes from living by conscience, even when it means serving others at great sacrifice! Through hard labor for the love of others we can frequently obtain the greatest happiness here on earth, to say nothing of the complete happiness that will be ours in heaven."

—from "Just For Today."

Out of a population of eighty-million, a few thousand individuals, a very small minority proportionately, under the cunning and astute inspiration of communism prevented the visit of the President of the powerful United States of America to Japan. This is the disciplined minority, this is the powerful little minority that knows what it wants, which is willing to undergo great hardships and deprivation for a cause. These are the strong minorities who keep millions of peoples in bonds; these are the obstreperous minorities who slander our Church, the nation of our fathers; these are the powerful minorities that get into the fields of communications and vital areas of influence not by their superior numbers but by their dogged concern and efforts in doing something about the wrongs and conditions in the world.

Yes, while we Ukrainians are ashamed to be Ukrainian, ashamed to be Catholic, the evil minorities are proud to tear us away from our family, national, catholic ties because they realize that if they can get us away from these healthy and constructive influences they have won ninety per cent of their battle for then the rest of our virtues can be "converted" and even prostituted for almost any cause. That is why a Ukrainian Catholic is so out of place in environments that do not complement his upbringing.

American politicians at the Pentagon have reportedly scrapped one of the favorite words of World War II, SNAFU (situation normal, all fouled up) and have replaced it with FUBB, which means everything is "fouled up beyond belief."

Conditions for "Blind" Dates

Donald F. Miller, CSSR.

I have a girl-friend who has not been raised as strictly as I have been, but she is a good girl. We are both eighteen. Every once in a while she calls me and offers me a chance to go out with her and two fellows whom she says she knows but whom I have never met before. My mother never permits me to go on such dates, always saying that no decent girl should ever go out on a blind date. What is wrong with such blind dating? How am I going to meet different fellows if I don't accept such dates once in a while?

There is always an element of danger in blind dating, and your mother is right in objecting to them whenever you have no more information about the persons involved than seems to have been given in the cases mentioned above.

This does not mean, and I doubt that your mother would disagree with me, that under no circumstances should a girl ever go out with a man whom she has never met. When certain conditions are present, the dangers of blind dating are sufficiently lessened to make it not imprudent. The principal conditions are these:

1. That you know that the person inviting you to go out on a blind date—in this case your girl-friend—has sound moral sense and sufficient prudence not to be picked up by just anybody who comes along. You admit that your girl-friend has not been raised as strictly as you have. Could not that mean the she might be quite free and easy in getting acquainted with perfect strangers? How could you know that she did not pick up these "two friends" on a street corner or in a tavern or on a bus or streetcar? The very fact that her standards are lower than yours makes it imprudent for you to get involved in her double dates.

2. That the one who offers you a blind date be able and willing and truthful enough to tell you where and how the persons were met, and at least a little bit about their background. In other words, you have an obligation to reduce the blindness with which you go on a date as much as you possibly can. Otherwise you might find yourself going out with a married man, or a divorced man, or a rake looking for an easy mark. On the other hand, if your girl-friend can tell you that she met these two boys or men under respectable circumstances, with an opportunity to learn at least a little bit about their families, their work, their friends, you would not be entirely blind in going out on a date with them.

When you cannot be given any definite information about the type of men your girl-friend wants you to double-date with her, your mother is eminently prudent in not letting you rush out to meet them. Even when you can be given information about the persons, your mother would be wise in insisting that your girl-friend invite them to come to your house for an evening, where they can meet your mother and father and family, before there is any outside dating.

(The *Liguorian*).

Cultured and eloquent sermons lead people to praise the orator. —Good and hearty preaching leads the listeners to praise God and to live according to the preaching .

Oh, Nurse...!

Th. Piskarenko

MARY was a Catholic high school graduate. She was deeply devoted to the Sisters-teachers and held them in deep respect because of their selflessness, integrity and piety. At one time she seriously considered becoming a nun, but during a spiritual retreat, one of many she made, she was sure that Christ wanted her to remain in the world because lay apostles are needed to carry on the work of Christ and His priests among the people by good Christian example and knowledge of the Catholic faith. Good Christians become missionaries of Christ by the conscientious discharge of their moral obligations. "Words teach, but example draws", the ancient Romans wisely observed.

And so Mary chose nursing as a career, to look after the sick who are the favored members of Christ's mystical Body, because by their sufferings they actively participate in the Passion of the Divine Savior.

Mary just completed the rounds of giving breakfast to the patients, when she was approached by her comrade with written instructions from the supervisor: "Mary Harney, student nurse, is to report immediately to the office of Miss Irene White on the third floor."

The hapless student turned white after reading the note. Similar summonses from the supervisor did not bode well for the students. Mary took the elevator to the third floor to the supervisor's office. Ordinarily cheerful and in good spirits, she meekly approached the doors of the office. Irene was occupied. She must wait. She seated herself on the bench. Her white uniform and chic

nurses cap perched on her head attracted those who passed by.

Mary prayed silently, oblivious to their stares. Suddenly a husky interne, also in training at the hospital, approached her and gently asked: "What happened? What are you on trial for? Can I help you?"

The distraught girl looked at the strange doctor and replied: "I don't think so... Who doesn't make mistakes? It might even do some good in the long run."

A call came for the doctor. "Don't worry", he offered in a spirit of consolation. "Miss White takes it out on all of us. That's her nature. I'll see you!"

Leaving, he interjected: "There's a game today. Care to go? I'll pick you up in my car."

The doors to the office opened and Mary heard the harsh, gravel voice of the supervisor: "Mary Harney, please come in!"

Mary arose from the bench, pocketed her rosary, trembling, she entered the room. Behind the immaculate desk the supervisor was swinging in her swivel-chair. She was a forty-year-old woman with malevolent eyes and a prematurely

wrinkled face. Her scowling demeanor portended the worst.

"Mary", she said gruffly, "you were never punished before. Everyone knows that you are a good worker. What's your excuse for the parrot in Mr. Naberezny's room? We had complaints from some of the other patients because of it... Don't you know the hospital regulations which forbid cats, dogs and birds?"

"I forgot", replied Mary. "Mr. Naberezny asked for the lovable bird to relieve the monotony. I only wanted to oblige him". A slight smile emerged on her countenance.

"Your behavior is intolerable", the supervisor cut in sharply, "and even now you laugh. You should be more serious. We live in perilous times. Many are given to dissipation. The world is headed for perdition."

Mary said nothing at this pessimism of the supervisor. In God's earth nothing was good enough for her. Even the lovely summer sun failed to thaw the frigid nature of the supervisor. Because of her sullen outlook and unpleasant constitution everyone avoided her and this awareness further vexed the elderly supervisor. The youthful spirit and joviality of the nurses plainly exasperated her.

"You have too much free time", she declared, "and so you sing with the other girls and carry on discussions about the Church, rosary and frequent Holy Communion."

This was too much for Mary: "What regulation forbids singing or discussing one's personal affairs with others?"

"None", replied Miss White. "But that shows that you don't give yourself wholeheartedly to your profession... A student should give all her time to her work and studies... For your infraction of the rules you will remain in the hospital for a month. You are not permitted to leave the premises. You dare not leave your floor except for classes and meals."

"Dr. Paly invited me to the big game today", Mary protested.

"Did I not make myself clear? I forbid you to go outside the hospital! No game for you. Now, go and clean room 230. It hasn't been cleaned for a month. Scrub the floors and clean the windows. Do you understand?"

"Yes", answered Mary, and slowly she left the office. She went straight to room 230 and dug into her cleaning, a task ordinarily relegated to the help, not to nurses.

It was hard work, scrubbing floors, waxing them, and climbing about the windows, especially to one unaccustomed to this type of work. Mary accepted the punishment with great revulsion... Nevertheless she comforted herself: "Life is no bed of roses. One must accept the bitter with the sweet. The Lord tests His servants through the caprices and vagaries of man. The ways of God are indeed inscrutable".

However, the unjust behaviour of the embittered supervisor cut Mary to the quick. "What right has she to wreak her vengeance on others because she considers her life morally bankrupt?" she asked herself.

In moments of depression she would take out her medal of the Most Sacred Heart of Jesus, kissing it reverently, repeating: "Jesus, my dear Savior, You experienced much tribulation and abandonment while on earth. You understand the suffering of the human soul. Help me!"

Mary finished her task. Room 230 sparkled as never before. The supervisor of nurses "dropped" by, overlooking nothing, probing the walls and windows with her finger to verify the immaculate appearance.

"Life is a constant struggle. Perseverence leads to victory and builds character" interposed Miss White. "Now make order of room 249. I'll

send you a sandwich for lunch."

Mary saw in this additional order an excuse for the supervisor to evict her from the school. Bewildered, but apparently none the worse for her experience, Mary nervously bit her lips and silently whispered: "Jesus, Mary, help me, give me patience!..." and immediately set about cleaning the room.

In the mid-afternoon the nurses enjoyed their daily coffee break. One of them asked Mary to accompany her out on the terrace. Mary declined: "I can't. I'd be discharged from school and I want to be a nurse."

At six o'clock she finally finished and headed straight for the nurses' dormitory. Her two companions were getting ready to go to the game. They were disappointed that she was not going because she was always such a cheerful friend and companion.

Mary suffered the humiliation patiently. On more than one occasion she differed with Miss White because the supervisor despised Mary's piety and pleasant nature for which the doctors and nurses loved her.

* * *

The three year course was soon over and Mary graduated with high honors. The harsh bearing of the supervisor made her assiduous in study and conscientious in the discharge of her obligations.

Upon graduation she took a position with the local Catholic hospital of her home town. The hospital became a beehive of activity and devotion. "Mercy", frequently Mary would exclaim, "I hate to think of what would have happened had I stood up to the cantankerous supervisor? More than likely I'd not be a nurse today helping the sick whom the Savior favored so much while on earth!"

The hospital chaplain and Sisters frequently benefited from the efficiency and dexterity of the young nurse, especially by her charming Christian manner of getting through to hardened sinners. Thus Mary became the right hand of the chaplain and Sisters... She won the confidence of these poor souls by her subtle and delicate approach on the subject of God, eternity, Confession.

This, to be sure, is preceded by a prayer to the Most Sacred Heart of Jesus. All admire her love and devotion to Our Lord, for she is a frequent visitor to the chapel.

The piety, good manners, regard for, and devotion to the interest of others by the young nurse were instrumental in leading many patients to God and reconciling them with their Creator. The religious call her the apostle of the Most Sacred Heart of Jesus.

Mary deems herself most fortunate in her profession because in every patient she sees the suffering Savior, and in this manner serves Him as though He were truly present in person.

Mary is the recipient of the generous blessings of Our Savior, a foretaste of the eternal reward of all generous servants of God: "In truth I say to you: the least thing that you have done for the least of My brethren, you have done it for Me. (Matt. 25, 40).

TRANSATLANTIC TELEPHONE

Two new transatlantic telephone cable systems went into service in 1959. They can carry the voices of 36 persons at once over a thin wire of 13-100ths of an inch thick.

When every nation plays too safe, the world becomes a very uncertain place to live in.

Adopting the Christian Code in Our Private and Public Life

M. Schudlo, CSSR.

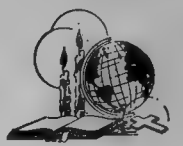

EVERY man is a citizen of two societies, earthly and heavenly. St. Paul says: "Here indeed we have no lasting city; but we are in search of the city to come" (Hebr. 13, 14). The country in which we were born and are now living is a temporary dwelling-place, and is called our *earthly Fatherland*. Its main purpose consists in supplying people with opportunity for preparing themselves for their *heavenly Fatherland* which is paradise with its everlasting bliss and unending happiness.

We must love both Fatherlands, our country and heaven, for both should be dear to our heart. Our earthly fatherland prepares us for the next one which is everlasting. The first was given us in view of the latter.

St. Paul was proud of being a Roman citizen which in those distant times was a great honor. When he was preaching in Jerusalem, the people knowing his former zeal for Jewish religion began shouting against him, for he was a traitor in their sight. Paul was arrested on this account for causing disturbance. The soldiers stretched him for the scourges, but Paul invoked his Roman citizenship, saying to his torturers:

"Is it legal for you to scourge a Roman, and that without a trial?" When the centurion heard this, he went to the tribune and reported: "This man is a Roman citizen!" And then the tribune came and said to Paul: "Tell me, are you a Roman?" "Yes", replied Paul. The tribune answered: "I obtained this citizenship at a great price." "I", said Paul, "am more than that—a citizen by birth!" At once, therefore, those who were about to torture him drew back from him. Even the tribune was alarmed to find that Paul was a Roman citizen and because he had bound him." (Act: 22, 26-29).

I. Our earthly Fatherland

Citizens should love their earthly fatherland, that is, the country of their birth, for it is, in a certain sense, their second 'mother'. For this reason, a part of the love which men bear to their parents should be also extended to their country. And this love for the native country is called *patriotism*. Thus patriotism is a part of the love of one's neighbors.

St. Paul was proud of being a Roman and his pride reflected something of the high price set by peoples of the Roman Empire upon their citizenship. This noble pride is the mark of the value people set upon it. Since they value it, they love it and are ready to protect it even to the extent of shedding their blood for its safety.

Why do peoples love and honor their respective countries? The first reason is a natural attachment to the land in which they were born. But there are also many others, such as connection with other members of the same people, common purpose, conveniences and comforts which fatherland secures to its citizens, for

happiness and security of its citizens are the ultimate objective of every country and its government.

For this reason the government builds highways and roads and parks. It encourages the development of mines and mills, and manufacturing plants to secure more abundant living for its people. It constructs schools for the children and the hospitals for its sick citizens, for every individual has an undeniable right to health, work, security, freedom and proper education, as well as many other conveniences, which are beyond the reach of any private man or woman.

II. Obligations

There are, however, no rights without obligations. So it is with citizenship which is an obligation and a responsibility. Since men receive so many benefits from their Fatherland, they must be grateful to it and show it by obeying the laws of their country and by dedicating their talents and energy to their country that it may prosper, and thus become a happy place to live in for all its citizens.

By being good and loyal citizen every individual can contribute toward the betterment of his fatherland. Modern times with their fast moving devices are apt to make people feel like tiny pebbles on the bottom of a great river. "What can we do?" they say. "We are just little pebbles! We can do nothing to change or influence the vast tide of modern life."

Such statements are far from true. Even the tiniest pebble on the bottom of a rushing river has some influence, however slight, on the course of the river. What should we say of millions small pebbles? They have the strength of changing the course of the river!

It is precisely the same with the citizens of the country. If they are active, self-dedicated and hard-working men and women, they can change the face of their Fatherland, making their country really and truly great.

This is the real patriotism blessed by God. This kind of patriotism makes the nations great and powerful, respected by its neighbors.

III. Our heavenly Fatherland

Besides the earthly fatherland, men have also a heavenly Fatherland for which they are heading during their life upon earth. And, of course, the latter is more important than the first one, for the first is our temporary dweling-place while the latter is destined to be our Fatherland forever.

In view of this truth St. Paul was right when he said: "You are no longer foreigners and guests; no, you are fellow citizens with the Saints, and members of God's household. You are an edifice built on the foundation of the apostles and prophets with Christ Jesus Himself as the chief Cornerstone. In Him the whole structure is being closely fitted together by the Spirit to become God's Temple consecrated in the Lord. In Him you, too, are being fitted by the Spirit into the edifice to become God's dwelling place". (Eph. 2, 19-22).

Since our earthly life is just a preparation for the next one, it follows that it must be led in such a way that it may further the interests of both our body and soul, with more emphasis on the soul, because it is more important than the body. This is in accordance with Our Lord's teaching which says:

"Clearly, what does it profit a man to gain the whole world when his life is forfeited in any case? Or what price can a man pay down to purchase life forever?" (Mark: 8, 36-37).

Since men are citizens of two Fatherlands, their native country and Paradise, a balance must be kept in their life and activity so that their earthly life may become a preparation for the everlasting life in heaven. All their dreams, words and actions must fit into the plan of God which is directing the whole mankind towards its eternal destination.

Unfortunately one of our human weaknesses that we inherited from Adam and Eve is the lack of balance between the body and the soul. Its roots are deep in everyone of us. Our poor nature, wounded by original sin, is unable by itself to keep the proper balance of our working forces between these two Fatherlands, Heaven and Earth.

This balance is usually shifted toward the earthly Fatherland while the interest in the affairs of the soul and the heavenly Fatherland is decreased.

There are various degrees in that unfortunate and noxious shift toward the earthly Fatherland. This shift may go so far that some people forget completely that this short earth-

---

Some Ukrainians do not like Taras Shevchenko, some never heard of him, while the rest do not follow his Testament.

Americans have more food to eat than most peoples on earth, but they can't eat it because most of them are on a diet.

An inscription on tombstone reads as follows: "Mike Brain-less, clubbed to death by the dues due to countless organizations."

The piety of General Franco is sincere. He hears Mass daily, if at all possible, and receives Communion every Sunday. In his headquarters you will find a large crucifix, a statue of the Sacred Heart, and a picture of Our Lady of the Pillar.

Elections are coming in the U.S. Fellow Americans, don't forget to vote for the man who promises least. He'll be the least disappointing and you will feel less sorry for your mistake.

A visiting lady knocked on the door and asked a little boy: "Is your mommie home?"

The boy replied: "No, she is away, but the phone is still warm."

Everyone praises thrift as a wonderful thing, and at the same times wishes his parents had practised it more.

When you spend your vacation in your own back yard, your neighbors will praise you as a sensible, home-loving and BROKE man.

The guaranteed annual wage for the workers is just, socially necessary, economically indispensible, democratically imperative.

"I cannot marry Peter, said Mary to her mother, because he is a communist, who does not believe in hell." You are right, my dear, replied the mother. Tell him to marry a communist girl and she will convince him there is hell even on this earth, if men do not believe in God and His law."

ly life will be followed by another life which has no end. When they forget that the present life is just a pilgrimage toward eternity, they will automatically become unaware of the responsibility of working for the welfare of their immortal soul in order to secure an everlasting bliss and happiness for it. Thus such individuals become so deeply entangled with the affairs of this earthly fatherland that the heavenly Fatherland disappears from their eyes, or if it does not, it will have no attraction for their efforts. Unless a salutary awakening to the realities of the future life is produced in them, they will enevitably give up all endeavors to secure a happy eternity for themselves. Instead they will use all means at their disposal to secure a "happy life" for themselves while they are dwelling in this valley of tears.

They who have forgotten or ignored the supernatural world of the soul by turning their eyes and hearts to the world and its passing goods constitute the "world" for which Our Blessed Lord refused to pray: "I do not pray for the world." (John: 17, 9).

The *world* that Christ despised and told His followers to shun is the sum of people who by their philosophy of life are opposed to the teachings of the Gospel, to a greater or lesser degree. We call them *worldlings* and their philosophy of life, *"the spirit of the world."*

The worldlings have their own way of life, which is the result of their philosophy of life. And their philosophy consists in conformity with the maxims and fashions of the world, that is, in an insatiable thirst and hunger for human greatness and esteem, and in an endless pursuit of sensual pleasures. For this reason, Our Lord prayed to His Father on the eve of His arest that His followers may not be infected with the pernicious spirit of the world:

"I do not pray You to take them out of the world, but only to preserve them from its evil influences!" (John: 17, 15).

St. John explains the source of this evil influence. It comes from three main sources: pride, concupiscence or sensuality, and greed for money and riches.

"Do not love the world or what the world has to offer", he wrote to the Christian communities in Asia Minor. "If anyone loves the world, he has no love for the Father, because all that the world has to offer is the cravings that arise from our fallen nature (concupiscence), the cravings that arise from what we see and a vain display in one's mode of life. These come not from the Father, but from the world. Besides, the world with its cravings passes away, but he who does the will of God abides forever." (I John: 2, 15-17).

This earthly philosophy of life constitutes the wisdom of the devil. Earthly wisdom means an inordinate attachment to and love for the material things of this earth with the consequent oblivion of the soul and heaven.

A worldling is a man or a woman who is guided by a burning desire to get rich in this life, to become a 'great man' or a 'great woman' in the eyes of his or her fellow men, and to satisfy his or her lower instincts always and everywhere. Their whole behavior may be characterized by *three* words: pleasure-mania, wealth-mania and esteem-mania. They see all things through these three main drives of their earthly career, for they seek only the satisfaction of the senses by shunning whatever mortifies or inconveniences the body, for instance, fasting, penance, moderation in the use of earthly pleasurable things, etc. What, then, are their usual dreams? They think only of eating, drinking, laughing, playing and amusing themselves as much as they can, and all that is called 'good time'.

These men and women are never satisfied with what they may already possess. If they are wealthy people, they dream of more wealth. If they have the usual conveniences enjoyed by other people, they try to outshine them by getting the newest things, for instance, cars, furcoats, furniture, etc. The modern 'Jonesses' know how to do it.

Their love for human praises and esteem is practically limitless. They want to be seen, admired, praised and envied, whether they deserve it or not. Whether they are in school as children, or at their jobs as adults, they seek only the good opinions and favorable remarks from the people with whom they meet or work so that they may be looked upon as witty, clever, wise and superior to everyone else in their environment. If they do not get it, they become disgusted and ready to condemn everyone for his jealousy toward them.

Their madness for earthly pleasures was rightly described by St. Paul. His words: "Let us eat and drink since tomorrow we shall die" (I Cor. 15, 32) show the very core of their pleasure-mania.

ARE PASSENGER TRAINS OUT OF DATE?

More than 100,000 miles of track in the U.S.A. carries no passenger traffic. Trackage is abandoned at the rate of 1,000 miles a year.

Men in teaching others, learn themselves.

Prayer is the music that makes the march of life towards heaven easier, soothing all pains and sufferings.

We feel happy if we achieve what our soul desires, provided that she is free from passions and seductions of the world.

Prayer is a groan. —But are all groans prayer?

Pride changed angels into devils. Humility and obedience to the laws turn men into companions of the angels.

If you have plans for tomorrow, be careful today.

GOD'S FUTURE

IN every age there have been prophets of doom, all too ready to predict that the kingdom of God was on the verge of being overthrown by the forces of evil. It is very necessary for the Christian to strike the right balance in this matter. He must "work out his salvation in fear and trembling", on the one side, but on the other he must never give up his optimistic trust in the good God, Whose providence can make "all things work together unto good."

Warning signals

There have indeed been warnings given to the world from time to time

by God's chosen messengers. Mary, the mother of Christ, on a number of occasions in well authenticated appearances has made it clear that if mankind does not pray and do penance, great suffering and persecution will come upon the world. She also made it clear that this punishment could be staved off if a sufficient number of people paid heed to her warning.

One would be foolish not to take these warnings seriously. But on the other hand, God certainly does not desire that people throw themselves into a panic of fear. The future is still in God's hands. Whether the world is punished or not, Christians who are sincerely striving to fulfill their duty will not be lacking the help and strength they need for any kind of trial.

Papal Optimist

Most definitely not in the ranks of the pessimists was the late Pope Pius XII. Many people when they reach old age are inclined to look askance at the younger generation, and express the view that the world is "going to the dogs". But even as an old man at the end of his life Pope Pius XII preserved a youthful optimism as to the future. Here is an excerpt from a glowing address delivered to 100,000 young Italian Catholic Action members in St. Peter's Square:

"We should like those people who fear for the fate of the Church to be here in this square. We should like those people who predict impossible sunsets, or who dream of nonexisting agonies of the Mystical Body of Christ to be here to contemplate this superb spectacle. Can one speak of death while there is still life—and there always will be—to urge on a youth such as you are?... In two more days the winter will be over and spring will begin. May we therefore remind you that the dark winter is behind you, but before you is a brilliant summer? May we urge you to live steadfastly the spring which God is about to grant to the world and the Church?... Look around you, O youth, spring of humanity, spring of life! Make Our hope yours, and tell everyone that we are in the spring of history. May God grant that it will be one of the most beautiful springs man has ever experienced, after one of the longest and the bitterest winters, a spring which precedes one of the most brilliant and rich summers!"

Trust God

Pope John XXIII has repeatedly sounded the same theme. Here is an excerpt from his Easter homily in March, 1959:

"Death and life fought a terrible dual; the Master of life triumphed over death, and His victory is the victory of His Church over the centuries. Let us, then, clear our spirit of all fears and open our hearts to the most luminious hopes for the future. We may still suffer pressures from the world; in fact, we surely will. Before leaving us, Jesus, the victor of death, said: 'Take courage, I have overcome the world'. Every good Christian places his trust in Christ; he does his duty according to the various rules which govern his conscience: a religious conscience, a civic conscience, before God and his fellow men. A Christian does not compromise or falter, but goes forward without hesitation and without fear. The victory of Christ over death is a pledge of further triumphs over the obstacles which beset all human efforts in defense of justice, freedom and peace."

Humility is by no means an abdication of our personality. Its practice means a most intense and life-long effort of our moral courage (Card. Mercier).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 9.
Volume XXXII, No. 9.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Могутність Хреста Господнього — В. Буженко 1
Завдання Українських Шкіл — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 3
Св. Івонна Д'Арк — о. Др. Б. Курилас, ЧНІ. 7
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 10
Чи Шпигунство Дозволене? — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 12
Щоденна Праця — 15
Чи Треба Розважання? — Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 18
Невинна Жертва Брутальности — М. Щ. 20
Св. Євангелія це Джерело Духовної Обнови 25
Найбільше Нещастя — 26
Молімся за Священичі Покликання — о. Ст. Б., ЧНІ. 28
Хотів Би Ти Знати? — 30
Літургія і Пресв. Серце Христове — 32
Exaltation of the Holy Cross — Rev. N. Yakimishen, CSSR. 33
St. Gerard Majella — 30
What Is An Education? — M. Schudlo, CSSR. 37
Questions about Catholic American President 40
What Work is Forbidden on Sundays? — Donald F. Miller 43
Stars in Your Mental Sky — Fr. Nick of Montreal 49
What Are You Doing About It? Th. Bleech 52
Conditions for "Blind Dates" D. F. Miller 55
Oh, Nurse! — Th. Piskarenko 56
Adopting the Christian Code in Our Private and Public Life — M. Schudlo, CSSR. 59
God's Future — 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Жовтень
1960
October

REDEEMER'S VOICE

О, Мати Божа, захищай нас своїм дорогоцінним покровом і визволяй від всякого зла.

ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Українська приказка каже:—"Без батька—півсирота, без матері—вся сирота". Бог це Батько всього людства, бо Він сотворив людей і побатьківськи дбає про них. Тому Апостол Павло кличе до християн в Ефезі, Малій Азії: **Для того клоню коліна свої перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа, від якого все батьківство** (кожний рід) **має своє ім'я на небі та на землі.** (Єф. 3, 14-15).

Український нарід офіційно признав Бога за свого духовного Батька, як у 988 р. Володимир Великий учинив християнську релігію підвалиною морального та духовного життя нашого краю. Христова Євангелія стала рушійною силою для наших предків. Її засади проникнули душу народу, вчинили його християнським і цивілізованим і завели наш край у сім'ю культурних народів Европи.

Разом із Христом Пречиста Діва Марія зайняла почесне місце в Україні. Нарід відразу полюбив її немов рідну матір і почав щиро почитати її. Завершення ж любови та довір'я до могутньої Матері Спасителя завершилося в 1037 р. врочистою посвятою нашого Краю опіці Божої Матері.

Початок свята Покрови

Східня Церква мала завжди особливіше довір'я до опіки Пресв. Богородиці. Східні християни відчували, що Марія є опікункою християнства. Це переконання та віра зродилися з Христових слів до Св.

Івана Євангелиста: **Це твоя Мати!** (Ів. 19, 27). Вже в перших віках Пречиста Діва підтвердила це переконання, бо з'явилася Св. Василієві Великому (329-379), світочеві Східньої Церкви, і розпростерла свій омофор (плащ) над цілою Східньою Церквою цебто над усім східнім християнством. Пречиста Діва була зодягнена в чудові царські ризи. Її обличчя сяло материньою добротою.. Святий став молитися до неї, благаючи помочі проти завзятих єретиків аріянів, які заперечували божество Христа та звали Його звичайним чоловіком, Божим сотворінням.

Єретики були такі завзяті й так сильно ширили єресь у Церкві, що прямо здавалося гейби фальш притьмить правду і темрява єресі погасить світло правди. Святий був дуже пригноблений поступом аріянства, яке потрапило здобути собі навіть царя, що вжи-

вав сили і зброї, щоб поборювати правдиву віру.

Пречиста Діва з'явилася та потішила його, виявляючи, що вона покровителька та защитниця християнства та всіх, що щиро люблять і почитають її Божеського Сина Ісуса. Розпростерла свій могутній омофор і взяла Східню загрожену аріянством Церкву під свою ласкаву опіку. Святий успокоївся, бо зобачив, що правда переможе аріянську брехню. Так воно й сталося, бо єресь зникла з лиця землі, а Христова Євангелія закріпилася по всьому Сході.

Не тільки Христову Церкву та християнство захищає й боронить Христова Мати. Вона опікується всіма християнами, бо всі правдиві визнавці Святої Євангелії це її улюблені діти. Святий Пій X каже: "Породила вона Христа, породила й усіх тих, що були включені в Христі".

Опіка Марії над бідним народом проявилася чудесно в Царгороді в 10-ім ст. за панування царя Лева Мудрого. В 911 р. страшна пошесть навістила місто Царгород. Нарід так умирав, що прямо не було змоги дати трупам належного похорону. Крім цього музулманські араби-сарацени стали підготовляти напад на столицю візантійської імперії. Загроза була велика, бо хворе населення було неспроможне дати сараценам належного відпору. Паніка обхопила все місто. Полюдськи говорячи, годі було звідкілясь сподіватися рятунку та помочі.

Оттоді нарід громадно удався до влахернської церкви. Звалася вона влахернська, бо була побудована над влахернським заливом. Щирі благання та сльози засмучених і затривожених діточок зворушили серце Божої Матері. Вона з'явилася в часі ранішньої відправи в згаданій церкві, де нарід покірно та довірливо благав у неї рятунку.

Не всі проте удостоїлися власними очима оглядати Матір Спасителя. Бачили її тільки два українські святці, Св. Андрій Юродивий Христа ради та його учень Епіфаній, які прибули з України, щоб оглядати славну Афонську Гору, осідок східнього монашества, і тоді саме пробували в Царгороді.

Церква Пресвятої Богородиці була тоді набита народом. Саме посеред найбільшого моління наші святці зобачили видіння. Пречиста Діва в товаристві Івана Хрестителя та Івана Євангелиста з'явилася в церкві та пішла до престола. За нею ступали Святі, пророки, апостоли й анголи. Всі були зодягнені в білі шати та співали пре-

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

гарні гимни.

Пресвята Богородиця підійшла до престола, припала навколішки, заллялася р'ясними слізьми та стала благати свого Божеського Сина, щоб змилосердився над бідним страждучим народом, який благав в неї помочі та рятунку. Син вислухав Матір, бо по словам найбільшого східнього богослова, Івана Дамаскина: "Христос підчинив Своїй Матері всі сотворіння" цебто всю вселенну.

Св. Андрій і Епіфаній мовчки та захоплено приглядалися видінню, як Пречиста благала свого Сина помилувати бідний нарід. "Чи бачиш, брате", — промовив Андрій до Епіфанія, "як Вона молиться за християнський нарід? Чи бачиш Владичицю та Царицю світу?"—Очарований Епіфаній відказав: "Бачу, мій духовний отче".

Христос вислухав благання Матері, бо вона підвелася від престола, зняла з себе омофор (покривало) та розпростерла його над розмоленим народом, заявляючи, що бере його під свою особливішу опіку, тому й нема чого лякатися сараценів і пошести.

Видіння зникло. Св. Андрей Юродивий розповів про нього народові, запевняючи, що пошесть перестала пожирати свої жертви і забралася з міста. Водночас грецькі війська дощенту розбили наступаючих сараценів і прогнали їх до Азії.

Довідавшись про цей материнський вияв любови та опіки Пречистої Діви, Східня Церква установила свято Покрови Божої Матері, щоб завжди пригадувати людям про неустанну поміч, якої можуть сподіватися всі ті, що щиро та сердешно почитають Божу Матір і в потребах звертаються до неї. Свято зазначено на 1 жовтня, бо саме в цей день наші святці бачили Божу Матір, що брала під свій покров розмолений нарід.

Правдоподібно під впливом цього видіння наш князь Ярослав Мудрий, син Володимира Великого, рішився на шляхетне діло, яке перед всіма іншими народами світу вчинило Русь-Україну ленном Марії.

В 1034 р. величезна орда диких печенігів, правдоподібно намовлена грецькими інтригами, вирушила на столицю України, золотоверхий Київ, щоб здобути та пограбити його. Полководець печенігів сподівався легко зайняти місто, бо знав, що Ярослав пробував у далекому Новгороді. Думав, що заки прийде відсіч, то зо славного города Києва будуть тільки смутні руїни та погорище.

Залякані кияни негайно вислали гінців до Новгороду, щоб повідомити князя про загрозу. Ярослав як стій зібрав своє хоробре військо та рушив на поганців. Скорими маршами, вдень і вночі, гнало наше військо на відсіч столиці.

Вирішний бій між нашими полками та печеніжською ордою розгорівся зараз за мурами обложеного міста. Бій тривав цілий день і був дуже кровавий, бо на полю бою полишилися десятки тисяч убитих печенігів. В часі бою нарід і духовенство молилися за наших вояків до Божої Матері.

Ласкава Цариця неба та землі не опустила наших предків. Над вечором наші війська так сильно розгромили печенігів, що вони почали навмання тікати з полю бою. Тисячі з них потопилися в річці Сітомлю, а решта зникла в диких степах.

Ярослав знав, що перемога

нашим полкам прийшла від Цариці неба та землі, тому на побоєвищі здвигнув прегарну церкву Св. Софії, щоб подякувати Пресв. Богородиці за її поміч. Водночас розширив місто та включив церкву в столицю України.

Хоч печеніги були розбиті, всетаки степ завжди загрожував нашим предкам. Ярослав присвятив свій край і віддав нарід в опіку Пречистій Діві в 1037 р., проголошуючи її **Царицею України.** Отак наш край перший між народами Европи і всього християнства віддався під покров Божої Матері.

Проте простий нарід у своїй ніжності та любові волів звати Марію не царицею, але **матір'ю.** І так між народом поширилася назва **"Мати руського краю."** Україна стала ленном і спадщиною Божої Матері, як пише перший митрополит українець, чернець Іляріон: Ярослав Мудрий "передав свій нарід і святий город (Київ) всеславній, скорій на поміч християнам, святій Богородиці."..

Свято Покрови поширилося по всій Україні в 12-ім столітті. З того часу дуже багато церков присвячено Святій Покрові по розлогій Україні, бо наш нарід дуже любить почитати Божу Матір під іменням "Святої Покрови".

УРИВОК ЛИСТА З УКРАЇНИ

(Отримано 15. 6. 1960)

"...От Ви пишете, що ікона Божої Матері плаче. А у нас на свято літнього Миколи одній невірующій жінці з'явився старець в її домі. Вона вишивала. Старець до неї сказав, чого вона (в свято) робить, а вона відказала, що "Бога немає". І їй показався святий Николай. Вона перелякана прибігла в церкву, священик був у церкві ще, і все розказала як було, і показала на образ святого Николая і каже —"Отакой дядя був у мене", і давав їй хрестик, але вона не взяла його, каже— "Я земський собі куплю". Дали їй молитовник і вона молиться і ходить в церкву. Це було в Сокалі і це правда була.

—o—

Друга подія сталася біля Добрачина. Їхав шофер машиною і побачив здалека, що стоїть дівчина в білому вбрана. Він подумав собі, що то стоїть яка то божевільна, і не зупинився, коли вона його кликала. Вона за ним крикнула: "Ти ще вернешся до мене!" — За пів години він вертався і біля неї зупинився. Вона дала йому лопату і сказала копати. Він два рази штовхнув лопатою і зробилась яма, в ній був дуже великий колосок жита. І вдруге копнув лопатою і появилась кров. Вона сказала: "Буде урожай, а не буде кому збирати"... і сама зникла. Він подивився, немає біля нього нічого, ні дівчини, ні ями. Він перелякався так, що лежав у лікарні в Сокалі.

—o—

25 травня у нас летів ураган. Багато шкоди було. Дахи поздирало, дерева поламало, і навіть з корінням такі дерева повалило, що один мужчина не займе, таке грубе. А от далі на Волині то багато людей покалічило і на смерть побило, діти вітер позаносив, що ледве познаходили потім. Худобу так несло, що в яку річку чи озеро,—то позаливало і попропадала".

(Редакція полишила стиль уривка незміненим).

"Яка різниця між електрикою та громами?"—питається учитель.
Діти: "За електрику що місяця треба платити, а громи бють задармо!"

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

БОДРІСТЬ ДУХА СЕРЕД ГОНЕНЬ ЧЕРЕЗ ЗАСТУПНИЦТВО ПР. ДІВИ МАРІЇ

Місячне наміреннЯ Апостольства Молитви на Жовтень благословлене Св. Отцем

В ЖОВТНІ цього року большевики зачинають 44-ий рік свого лютого переслідування християн. Це переслідування обіймало спочатку границі давньої російської держави і зчасом поширилося на одну третю часть цілої земської кулі. Хоч не в усіх большевицьких краях існує така сама нагальність гонення Церкви, однак всюде те переслідування тяжке, підступне, злобне і дуже небезпечне. Тому Церква взиває вірних до ревних молитов за мовчазну Церкву через Заступництво Пресв. Діви Марії.

І. Страшні небезпеки для витривалости в вірі

1) Під большевицькою владою Христова Церква терпить небувале переслідування, зокрема в границях СССР. і Китаю, але найлютішого переслідування зазнає католицька Церква східнього обряду. Насильне і брутальне знищення цієї Церкви, ліквідація і арештування всіх Єрархів, соток священиків, монахів і монахинь і подібна доля тисячів вірних, переслідування тих священиків, що ще остали при житті, нарід позбавлений своїх пастирів, а на їх місце насильне наставлення й введення так-званого "російського православ'я", що є в дійсності агентурою безбожного большевицького московського уряду, страшна пропаганда безбожництва, підступна, хитра, повна ложі акція, терор, погрози, залякування, те все дійсно диявольський, методично передуманий план, щоб уживаючи всіх засобів, школи, преси, радія, телевізії, дощенту знищити віру в Бога посеред народу.

2) Внаслідок цього страшного переслідування зростає для християн з кожним днем все більша небезпека перемучення, вичерпання, певного роду духовного притупіння, і внаслідок безупинної непевности і страху, небезпека душевного пригноблення, байдужности, а навіть певного роду фаталізму. Нарід, живучи серед довголітнього й безнастанного переслідування і терору, старається своє життя пристосувати до обставин так, що цей стан стає для них наче чимось правильним і сталим і не так осоружним, як був спочатку.

3) В цій мовчазній Церкві поволі дорастає нове покоління, що нічого не знає про давнішу релігійну свободу, покоління, яке ніколи не було під впливом Церкви. Ця молодь виховувалася в безбожних школах, де вже зарання впоювали атеїстичний світогляд. Звідси все більше слабне віра, а яке буде виховання в родинах тої молоді, що тепер виростає в затроєній безбожністю атмосфері?

4) Однак мимо тих переслідувань і всіх грозячих небезпек католики мають великий обов'язок заховати й визнавати віру. Від цього залежить їх найбільше і едино правдиве добро: спасення душі. Навіть позірно не вільно вирікатися чи

заперечувати свою віру. Певно сьогоднішні часи і їх скрутне положення вимагають від них геройської відваги, непохитної мужности. Така мужність і витривалість в вірі для слабої людської природи трудна. Тому християнська любов накладає на всіх християн, що мешкають у вільному світі, великий обов'язок вимолювати для переслідуваних братів ласку витревалости у вірі.

II. Ласка кріпости і мужности для переслідуваних через заступництво Пресв. Богородиці

Католики вільного світу повинні мати все на тямці, що всі християни творять одне містичне Христове Тіло, бо всі вони злучені одною Христовою любов'ю. І подібно як у людському організмі член тіла завмирає, якщо перестане відчувати те, що діється в цілім організмі і в кожній його часті, подібно духовно завмирає член у містичному Тілі Христовім, як він стає обоятним на те, що діється з другими членами, з другими християнами. Про них треба сказати: "Маєш ім'я, що ти живеш, а ти мертвий" (Апок. 3, 1). Всі християни вільного світу повинні почуватися до обов'язку помагати своїм терплячим братам, членам Церкви, містичного Христового Тіла. Нехай їх серця будуть перейняті почуваннями, що їх висказав Папа Іван XXIII у своїй першій радіевій промові: "Нехай усі терплячі переслідування знають про те, що ми участвуємо в їхніх болях, скрутах, печалях, і умильно благаємо Дателя всякого добра, Бога, щоб поклав кінець нелюдським переслідуванням."

Пр. Діва Марія все була певною Заступницею переслідуваних і тих, що були в дуже великих скорботах і скрутах.

В послідніх часах Боже Провидіння вказало нам, де шукати порятунку. Якраз в р. 1917, коли большевики захопили в Росії владу й розпочали своє люте переслідування християн, Пр. Діва Марія з'явилася трьом дітям у Фатімі і подала світові певні засоби рятунку від безбожного большевизму. Ці умовини рятунку приступні для кожного. Пр. Діва Марія поручає:

1) Посвяту світу Непорочному Серцю Марії, а зокрема народів, що живуть в УССР.

2) Покуту, що її всі можуть виконувати, сповняючи вірно обов'язки свого стану.

3) Проказування кожного дня вервиці.

Чи це за тяжке? Подумаймо тільки, що наші браття й сестри за залізною заслоною переносять страшне переслідування; большевики тримають їх у лютій неволі й страху, позбавили найосновніших людських прав і свободи; ця "Мовчазна Церква" простягає тихо свої благальні руки і просить: "Браття, сестри! Рятуйте нас своїми молитвами, покутами, жертвами". Ми в вільному світі з свободою, достатками живемо розкішно. Якщо б ми про них забували і не старалися їм помогти так, як поручила Пр. Діва тим трьом дітям, то заслугували б на слушну кару за нашу безсердечність і брак милосердя. Святий Дух напоминає: "Суд без милосердя тому, хто не зробив милосердя" (Яків: 2, 13.)

Тому сьогодні розпічнім молитовний похід наших молитов-благань, покути і жертов за наших страждучих братів, особливо в дусі фатімських об-

явлень.

Просім Непорочне Серце Марії, щоб вона виеднала у Пресв. Христового Серця ласку витревалости у вірі для наших терп'ячих братів, а також, щоб Всемогучий Бог скоротив їх страждання, і через покірну Непорочну Діву розчавив горду голову пекельного Божого ворога, безбожного большевизму, щоб і всі люди на землі свобідно відітхнули і могли одними устами і серцем радісно славити Бога.

Місійне намірення: Збільшення числа і якости катехитів у місійних краях.

Місяць листопад: Загальне намірення: Поширення читання Св. Письма в родинах.

Місійне: За молодь в Японії.

Павло Тичина

ЗОЛОТИЙ ГОМІН

Тисячі очей...
Раптом тиша. Хтось говорить.
Слава!—з тисячі грудей.
То Україну
За всі роки неслави благословляв
Андрій Первозванний...
Чорний птах—у нього очі—пазурі!
Чорний птах із гнилих закутків душі,
Із поля бою прилетів.
У золотому гомоні над Києвом кряче.
Над всією Україною кряче...
О, бездушний пташе!
Чи це не ти розп'яття душі людської
Століття довбав?
Чи не виймав живим очі,
Із серця віру?
Чого ж тобі тепер треба
В годину радости і сміху?
Чого ж тобі треба тепер, о, бездушний пташе?
Говори!
Чорний птах кряче
І навкруг каліки...
Предки з жахом одвернулись...
Зоряного ранку припали вухом до землі
...ідуть...
То десь із сіл і хуторців ідуть до Києва
І б'ються в їх серця в такт
—ідуть! ідуть!—
І всі співають як вино:
Я—дужий народ. Я молодий!
Гори каміння, що на груди мої навалили,
Я так легенько скинув мов пух...
Я—дужий народ!
Вітай нас рідними піснями!
Я—молодий! Молодий!

(Поет Тичина, хоч сам у большевицькій неволі, чудово змалював у цім вірші пробудження українського народу та його боротьбу за волю України зразу з білими, потім із червоними москалями від 1917-1922).

Раз Спаситель входив із учнями до єрусалимської святині. Нарід, ідучи до Божого храму, кидав у скарбону свої пожертви. "І багато заможних кидало багато. І підійшла одна вбога вдова і поклала дві лепті цебто один гріш. І покликав Він Своїх учнів і промовив до них: Направду кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, що клали до скарбони, бо всі клали від надвишки, а вона поклала зо своєї бідноти все, що мала—ввесь свій прожиток". (Мар. 12, 41-44).

ДЕ ПЛОДИ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ?

Кожен християнин повинен лякатися, щоб Боже прокляття не спало й на нього. Христос може ще сьогодні пройти попри нього. Якщо ж не завважить діл доброго християнського життя, а саме безвартісне листя земських багатств, пустоти та забав, то може й теж прокляти його за негідне життя та надужиття Божих ласк, як прокляв неплідне фігове дерево. (Мат. 21, 18-20).

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

Хто був причиною несправедливого засуду і смерти Ісуса Христа?

ПІСЛЯ довгого ожидання жидам удалося відновити свою державу 14 травня 1948 р. Коли ця держава стала відновлена, очі всього світу почали щораз то частіше звертатися до столиці цієї держави та до її провідників, щоб довідатися, коли то жидівські власті подбають про те, щоб скасувати засуд, що його колись видано в Єрусалимі на особу Христа. Знаємо, що сьогоднішня жидівська держава намагається відновити давню жидівську традицію та повернути до тих засад, що їх колись держався синедріон. Знаємо, що 1949 р. світова преса подала, що один голяндський правник звернувся осібним письмом до міністра справедливости жидівської держави, щоб відновити процес проти Ісуса Христа та щоб його скасувати. Преса подала навіть, що головний жидівський суддя Моше Смойра обіцяв цю справу полагодити у найскорішому часі. Дотепер одначе нічого ще не зроблено в цій справі.

Також раніше вже були поголоски, що жидівські правники займалися справою процесу проти Христа. І так світова преса подала, що 25 липня 1931 р. жидівські правники відбули своє засідання в Єрусалимі під проводом др. Фелдейселла і там після довгих нарад рішили чотирма голосами проти одного, що процес Ісуса був несправедливий тому, що Христос був вповні невинний. Інші пресові звідомлення подавали, що це засідання відбулося щойно дня 25 квітня 1933 р. У 1949 р. справу процесу проти особи Христа порушив французький правник жид Жакене в Парижі і признав, що синедріон неправильно поступив з Ісусом і тому ввесь процес і засуд Христа були вповні неоправдані та несправедливі. Відновлення процесу проти особи Христа, як бачимо, домагається ввесь християнський світ і також не бракує голосів поміж жидами. Тому, що особа Христа має таке велике значення для всього людства, найбільші уми намагаються довідатися, чому Христа засуджено. Якщо Христос був невинний, всі намагаються довідатися, хто поповнив цей страшний злочин, щоб Христа невинно засудити на смерть. А добре всім відомо, що не лише християни, але навіть невіруючі признають сьогодні, що Христос був найбільше шляхетною Людиною, яка колинебудь жила на світі. Тому повстає велике питання, хто і чому посмів засудити зовсім невинну Людину. В тому криється ціле зацікавлення процесом Христа, і тому не дивно, що цею справою сьогоднішній світ дуже цікавиться. Самозрозуміло, що жиди складають всю вину на римського прокуратора Пилата, щоб позбутися цеї немилої справи. І так зробив н. пр. Walter von Hauff 1932 р. у часописі Morgen або американський жид Hyman E. Goldin в книжці The Case of Nazarene reopened (1948 р.). Дуже часто такі письменники не дуже то дивляться на те, що кажуть євангелисти, або яке було римське право в ріжних провінціях римської імперії, але стараються одиноко звалити всю вину на римського прокуратора Юдеї. Можна завжди знайти жидівських письменників, що ідуть такою дорогою. І так, н. пр., зробив колись у 1828 р. французький жид Йосип Сальвадор, що старався доказати з Євангелій, що Христа зовсім справедливо засуджено на смерть. Його книжки мали значний вплив на інших письменників навіть поза самою Францією, аж доки самого автора не потягнено до судової відповідальности за його гадки. В 1861 р. його гадки намагався відновити Й. Коген у книжці під наголовком: "Боговбійники", як також рабін Людвик Філіпсон у 1866 р. у книжці виданій в Берліні під наголовком: "Чи дійсно жиди розп'яли Христа?" Жидівські автори часто перекручують тексти Євангелії, щоб лише уникнути немилу їм справу. Так робили вони давніше у перших початках християнства, так поступають в сьогоднішних часах. Одначе мусимо пам'ятати, що крім жидівських письменників є велике число інших, що бажають цілу справу розслідити дійсно в науковий спосіб, і тоді можемо знайти чимало ріжних тверджень, хто відповідає за засуд і смерть Христа: жиди чи римляни?

Загально беручи, маємо сьогодні п'ять ріжних груп учених, які отак намагаються розв'язати це велике питання.

Перша група твердить, що одиноко жидівські власті є відповідальні за смерть Ісуса на хресті. Добре відомо, що вже Св. Петро у своїх проповідях вказував на жидів, що спричинили смерть Христа. Вбійниками і зрадниками Христа називав їх також Св. Степан. Не менше можна сказати і про перших християнських апологетів. Після тексту сирійського Євангелії, що її знайдено в 1892 р. в манастирі Св. Катерини на горі Синай, теж виходило б, що тільки жиди мучили і засудили Ісуса. Багато вчених біблістів приписують велике значення текстові цієї сирійської Євангелії. Сам Талмуд має декілька текстів, з яких виходило б, що не римляни, а жи-

дівські власті засудили Христа і були причиною Його страшної смерті. Ті, що бажають обороняти римського прокуратора Пилата, мають не мало текстів, щоб це робити. Сьогодні існує велика література, що відноситься до цього питання, тому, що справа засуду Христа та Його невинної смерти не дає спокою многим.

ПРО МИТРОПОЛИТА ЙОСИФА СЛІПОГО

На східньо-сибірській залізниці лежить маленьке містечко Марїнськ (Кемеровська область), на 350 км. від Новосибірська, Сиблаг-Управління сибірських лагерів, який безпосередньо підлягає ГУЛАГ-ові—Головному Управленню лагерів у Москві. Сиблаг—центр управляв відділами таборів і кожний відділ мав 3-4 лагпунктів. Загалом, як казали, працювало в них 250,000 "зека"—раб'в. В одному з тих лагпунктів (відділ Актібес) у березні 1945 р. я почав відбувати свій 8-літній реченець, яким мене "обдарував" московський военний трибунал по статті 48 пункт 10. У серпні 1945 р. біля нашого табору, що числив до 3,000 рабів, чоловіків і жінок, остановився тягаровий поїзд, з якого почали виладовувати 500 раб'в, в 90 процент українців із Західньої України. Бригада Лихачев, до якої я належав, не вийшла на роботу, бо мусіла опорожнити один з бараків, обвести його кільчастим дротом і перевести дезинфекцію. В цьому бараку мали ті нещасні, виснажені з дороги люди відбути 14-денну карантину.

За 14 дн'в до бригади, де я працював, приділили Антона Стефанишина, чоловіка з високою освітою, і Збудовського, якого я знав ще з Надвідної (урядовець каси хворих). І ось Стефанишин сказав мені, що в одному товаровому вагоні, в ешелоні, в якому в'н їхав, везли самих священиків, між ними були Митрополит Йосиф Сліпий, єпископ Чарнецький і апост. візитатор Вергун. Їх усіх залишили на збірному (ліпше кажучи, сортувальному) пункті в Марїнську.

У 1946 році я, Стефанишин і Збудовський опинилися на 4-му лагпункті. Стефанишин діставав з дому добрі посилки і чудом опинився на роботі в канцелярії. Його безпосереднім начальником був колишній в'язень, управитель продуктивного складу М. Як вільна людина, М. роз'їжджав у службових справах по лагпунктах. І ось він показав, що Апостольський Візитатор Вергун знаходиться в розподільчому пункті в Марїнську, де працює в бригаді, а Митрополит Йосиф Сліпий і єпископ Чарнецький знаходяться в таборі Боїми (7 км. від Марїнськи). Той табір був знаний між "зека", як табір для "доходяг", тобто таких в'язнів, яких лікарська комісія списала як нездібних до праці, приміром, хворих на туберкульозу, серцеві недуги, дуже старих. Кожний начальник табору старався позбутися "дармоїдів", бо за пляном такий хворий числився як "роботяга" і начальник мусів виказуватися його роботою.

У квітні 1948 р. бувших польських громадян, поляків та жидів, зібрали на збірному пункті Марїнськ, щоб відіслати до Польщі. Там я познайомився з одним жидом з Лодзі на ім'я Андерсман. Він два роки був у таборі Боїми. Я його питав, чи бачив він там Митрополита Йосифа і єпископа Чарнецького. Він сказав, що в березні того ж року їх вивезли у незнане місце. Митрополит, оповідав мені, був нічним сторожем у тому таки бараку, де в'н, Андерсман, жив. У Марїнську я довідався, що Візитатора Вергуна також вивезли.

"Свобода", ч. 8 (1960).

Йосиф Шварц.

СВЯТОСЛАВ ЗАВОЙОВНИК

СВЯТОСЛАВ звався теж "Хоробрим", бо вславився надзвичайною відвагою та численними воєнними походами. Святослав Хоробрий (962-72) був сином Ігоря й Ольги. По смерті батька Ігоря був малолітнім. Мати Ольга правила замість нього.

За заслуги для християнства наша Церква проголосила Ольгу святою. Її внук Св. Володимир переніс тіло Ольги до Десятинної Церкви в Києві, де воно спочивало до 1240 р. Під час тодішньої татарської облоги десятинна церква завалилася і під її руїнами затратилися мощі нашої святої княгині. Аж у 19-ім ст. відкрито мармурову гробницю під час розкопок місця, де стояла Десятинна Церква. Це мабуть була гробниця нашої святої княгині.

В 962 р. Святослав перебрав управу розлогої держави. Був це неабиякий войовник. Його вдача була буйна та непогамована. Може й тому не був схильний до християнства, хоч не переслідував його. Коли мати Ольга намовляла сина стати християнином, то Святослав відмовився, заявляючи, що його поганська дружина сміялася б із нього, якщо б прийняв таку лагідну релігію, яку Христос приніс світові.

Закріплення становища Руси-України в світі було мрією Святослава, особливо на Сході Европи, тому пішов слідами своїх войовничих предків, Олега і Ігоря. Мати Ольга обзнайомила сина з тайнами европейської політики. Був він істотно вояком, тому не лякався ніяких небезпек і не зважав на жадні перепони в виконанні

своїх плянів.

Змалку вишколював себе в лицарськім ремеслі, збирав ровесників і вправляв їх у боях. В приватнім житті задовольнявся скромними потравами і спав на опоні, якою покривав свого улюбленого коня. Як же ж опісля вибирався походом на якийсь край, то полицарськи повідомляв його керманичів: "Іду на вас!"

Не тільки українські історики, але й вороги греки підкреслюють його лицарськість і шляхетність у боях.

* * *

Впершу чергу Святослав підкорив Киеву плем'я в'ятичів і фінські народи між Волгою та Окою, щоб промостити собі вільний шлях на Схід. Його манили далекі східні краї, де його батько Ігор здобув собі велику славу.

Хозари, рухливий і промисловий нарід, були перепоною для його походів на схід, тому вибрався на них, бо вони тримали в своїх руках Волгу, що була дуже важним торговельним шляхом. Хозари вели там цілу торговлю і це мало великий вплив на сусідські племена. Святослав рішив розгромити хозарів і промостити Україні шлях у далекі краї, щоб наша торгівля могла спокійно поширюватися.

Перший крок це визволення нашого племени в'ятичів, що платили данину хозарам і так признавали над собою їх панування. Перемога Святослава закінчила довголітню неволю в'ятичів і влучила їх в українську державу. Це сталося між 964-966 рр.

РОПУХА ВИЯВИЛА ЗЛОЧИН

Я мав шість літ, як ця страшна подія сталася в моїм селі Ф. Рогатинського повіту. Пам'ятаю як сьогодні цей день. Вона сталася десь около 1876 року.

Вночі нагло помер один жонатий чоловік. Ввечорі був іще здоровий і веселий. Поклався до ліжка, але вранці не встав із нього. Приїхала з міста комісія і нічого не знайшла. Природна смерть! Таке буває на світі.

Чоловіка поховали. Згодом люди забули про його смерть. Отак проминуло 20 літ. Одного пополудня гробар копав новий гріб. Нехотячи чи навмисно зачепив домовину померлого. Може сподівався, що під головою знайде пляшку горілки, бо в нас був звичай класти її до труни тим, що за життя любили її.

На другий день пішов докінчувати новий гріб. Під час праці завважив, що голова давно померлого покійника рухалася. Повідомив отця Пароха і війта. Зійшлися люди на цвинтар. Голова дійсно рухалася.

Війт звелів гробареві віднести голову мертвеця. Під головою сиділа велика ропуха і рухала її. Війт звелів витягнути череп. Люди оглянули череп. З нього виставала велика голка.

Війт повідомив поліцію. Приїхала нова лікарська комісія і ствердила, що під час сну хтось вбив йому голку в голову і від того небога помер.

Викрилася тайна. Недовго по смерті того чоловіка його повдовіла жінка вийшла вдруге заміж за свого давнього приятеля. Взяли їх на допити. Призналися, що обидвоє вбили йому голку в голову, щоб позбутися його.

Вбийники опинилися в тюрмі. Не дочекалися людської кари, бо внедовзі повмирали в тюрмі. Бог віддав їм те на другім світі, що на цім світі заслужили собі.

З цього прикладу видно, що Бог милостивий, але й справедливий. Злочин мусить бути покараний або в цім або в другім світі, бо нема гріха без кари!

Подав Данило Дума.

Якщо хтось скаже вам, що теперішня молодь не вміє дорожити грошем, то порадьте йому, щоб старався позичити 5 долярів від свого синка чи донечки!

СВЯТА ІВАННА З АРК

о. Б. Курилас, ЧНІ.

ВІСТКА про чудесну перемогу Орлеанської Діви, Іванни з Арк над англійцями 8-го травня 1429 року і її дальші успіхи рознеслася по Европі як вибух страшних бомб, як сигнальні вогні з замку до замку. Вся духовна й інтелектуальна верхівка вільних тоді країн чи міст станула симпатіями по боці героїчних борців за волю. Великий письменник, містик і богослов Ґерсон прилюдно підкреслив свою віру в божеське післанництво сімнадцятирічної дівчини. Єпископ Амбрена Желю оголосив її "янголом Божих армій". Стара поетка, Христина з Пізи, з молодечим запалом пише в літі 1429 р. свій видатний "славень"—гімн в пошану героїні. Якийсь духовник у Римі прирівнює Іванну до Дебори, Юдити й Естери, а навіть до мітичної амазонки Пентисілеї, що прийшла з підмогою Пріямові, в часі облоги Трої! Інший духівник з над Рену зове її "французькою Сівіллою".

Але хіба найкраще висловлює настрій сучасників поет і письменник Ален Шартьє, автор "Книги Надії" та "батько французької краснорічивости". Він так прославляє уроженку Домремі у славнім листі до герзога Сабавдії в липні 1429 р.:

"...О всякої хвали достойна, гідна божеських почестей, незвичайна діво! Діво, що не приходиш з землі, а посланка єси неба, почесте королівства; сяйво лілей, о наше сонечко, ти не лише—хвала Франції, але й **усього хрещеного мира.** Відтепер, Троє, не розхвалюй перед нами Гектора, ані ти, Африко, Ганібаля! Риме, не будь такий хвастовитий із твоїм Цезаром і усіми видатними вождями! Ти ж, Франціє, хоч і не терпіла від браку героїв у минувшині, задовольнись Орлеанською Дівою. Саме її імення вистачить тобі для твоєї хвали. З нею, ти можеш прирівнятися до всіх інших націй, а навіть понад них!"

І так думають, з застереженням хіба що до останньої фрази Алена Шартьє, і сьогодні, в другій половині 20-го ст., усі культурні нації світу, і що найдивніше, в першу чергу, оці самі англійці, яких предки так нещадно і нелюдськи розправились у Руані із цею дев'ятнадцятилітньою дівчиною. Скільки разів ми самі, українці, були свідками в Англії й усіх країнах англосаської культури, як ці нащадки колишніх катів, палячів неповинної діви, не тільки жіноцтво й молодь, але й тверді, "холодні" мужчини не в силі приховати гарячих сліз зворушення й правдивого психічного потрясення в часі неви-

мовних мук Св. Іванни з Арк на вогненнім кострі в одноіменнім фільмі. Відома англійська національна "гордість" не тільки не обурюється, не протестує, не "опускає залі", але приймає за самозрозумілу сцену, коли Орлеанська Діва, під Орлеаном, гукає до Глейсдейла і його попутників: "Англійці! Гетьте із Франції! Ваша війна несправедлива, ваше діло—неправе й пропаще!" Зовсім подібно, як у 1830-их роках повстанці, устами свого поета Юлія Словацького, співали в вічі росіянам славний гімн:

Богородиця! Діво!
Почуй нас, Мати Божа,—
Це спів батьків.
Сяє вольности промінь,
Лунає волі клич,
Зростає волі древо
Богородице!
Рознеси пісню народу
До трону Бога серед громів!
Грімко, лицарі, вдарте,
Щоб гом'ін свободи
Долетів до Москви!
Славою волі розрушу
Лед і граніти Неви.
І там є люди, що мають душу.
Ніч впала... Понад теремами
Заснув орел двоголовий.
В кігтях він держав окови.
На сполох! Загриміли гармати,
Ревуть і той орел прокляттий
Злетів над хрестами храмів.
Видно не було більше снаги
Глядіти на вольність народу,
Заслілений сяйвом свободи
Шукає тіні... І на північ летить у сумрак пітьми...

Подібно в жовтні 1957 р. кричали визвольні батальйони Будапешту: "Росіяни! Геть у Москву!" Подібно від 300 літ кличе ввесь Український Народ, а тепер герої УПА!

Цей волелюбний поклик стає швидко гаслом усього прогресивного людства в нову "Весну Народів", по другій світовій війні! Віримо, що й сьогодні над Невою:

"І там є люди, що мають душу!"

НАВЕРНЕННЯ ЗАСТАРІЛОГО ГРІШНИКА

Робітники з'їхалися на реколекції, що проповідав о. Ф. Між ними був вісімдесятилітній старушок, що вже 60 літ не приступав до святих тайн. Зразу не хотів іти на ці реколекції, але товариші таки намовили його. Пішов, щоб трохи забавитися та відпочати.

Реколекції тривали три дні. Старушок звичайно спав або дрімав у часі наук. Був трохи глухий і не дочував проповідника. Не дивниця, що йому дрімалося. Не хотів сідати напереді, щоб товариші не сміялися, що 'спобожнів'. Про сповідь теж не хотів чути.

Дрімав теж на останній науці, в якій проповідник змальовував доброту Христового Серця. В жарі і ревності священик вдарив об стіл і вказав на Христове Серце на прегарній іконі: "Ось як це Боже Серце полюбило вас!"

Старушок пробудився і став вдивлятися в ікону. Сльози потекли йому з очей. По проповіді всі цілували стопи Спасителя. Старушок приніс крісло, щоб могти поцілувати рану Його Серця.

Проповідник наблизився до старушка і спитався, чому доброю сповіддю не перепросить Спасителя, до якого виявив таке велике довір'я? — Христове Серце перемогло. Старець приступив до святих тайн, які приймав кожної неділі, поки по чотирьох роках не заснув у Господі.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Роля Ісуса Христа в християнському житті

ВСІ три Божі Особи чинять людей учасниками Божого життя. Вони дають його їм задля заслуг і винагород Ісуса Христа, Який відграє необхідну ролю в нашому надприродному житті, що його слушно називають **християнським життям.**

Згідно з наукою Св. Павла Ісус Христос є головою відродженого людства, як Адам був головою людського роду, але в досконаліший спосіб. Через Свої **заслуги** Ісус Христос привернув наші права до Божої ласки й небесної слави; через Свої **приклади** Він вказує нам, як треба жити, щоб освятити себе й заслужити небо; але передусім Він є **головою** Містичного Тіла, якого членами є християни. Він є отже заслуговуючою, прикладною і життьовою причиною нашого освячення.

Ісус Христос є заслуговуючою причиною нашого духовного життя.

Коли кажу, що Ісус Христос є заслуговуючою причиною нашого духовного життя, то цей вислів треба брати в найширшому значенні, розуміючи під ним винагороду та заслугу. Винагорода логічно попереджає заслугу. Треба було вперед відпокутувати зневагу, що її завдав гріх Богові, щоб одержати прощення гріхів і заслужити ласку. Хоча справді всі діла Ісуса Христа були водночас відпокутовуючі (надолужні, задосить учинюючі) й заслуговуючі, то все таки вони мали безконечну заслуговуючу вартість.

Через заслуги Ісуса Христа людина може дістати прощення кожного гріха, якщо щиро визнає його, сердечно жалує за нього і дійсно хоче поправитись з нього. Християнин це робить у **тайні покаяння,** де силу Христової Крови примінює йому сповідник. Подібно діється в часі **Служби Божої.** Там Ісус Христос постійно жертвує Себе за нас руками своїх священиків, як жертва примирення (переблагання, надолуження), яка надолужує за зневагу, завдану гріхом Богові, наклонюючи Його простити нам, і в тому самому часі одержує для нас ласку, що збуджує в нашій душі почуття щирого жалю і примирює нас з Богом. Тим чином Ісус Христос одержує нам повніше прощення наших гріхів і щедріше відпущення часової кари, яку ми мали б відбувати, щоб відпокутувати їх.

Ісус Христос також **вислужив** для нас усі ласки, яких потребуємо, щоб осягнути спасення і розвинути в собі християнське життя. Він вислужив для нас: ласку заховувати заповіді та виповняти обов'язки свого стану, ласку навернення, ласку покути, ласку опиратись спокусам, ласку добре користати з наших досвідчень, ласку потіхи серед досвідчень, ласку духовної віднови і ласку кінцевого витривання в добрім. Він все те нам вислужив. Маємо

урочисту заяву Ісуса Христа, що чого попросимо Отця в Його ім'я, Він дасть нам (Іван 16, 23).

Щоб натхнути нас більшим довір'ям, Ісус Христос установив святі тайни, які дають Божу ласку в важніших хвилинах нашого життя і право до діючих ласк у відповідному часі.

Ісус Христос ще більше зробив для нас. В Своїм бажанні, щоб тісніше злучити нас з Собою в ділі нашого власного освячення, Він дав нам **силу відпокутовувати й заслуговувати** для себе й других, роблячи нас тим чином другорядними чинниками нашого власного освячення і спасіння своїх ближніх. Тієї співпраці Він конечно домагається від нас. Коли Він ніс хрест, Він хоче, щоб ми йшли за Ним, і несли свій хрест (Мт. 16, 24). Коли хочемо мати участь у Його славі, каже Св. Павло, то треба брати участь в Його терпіннях (Рим. 8, 17). Св. Петро додає, що коли Ісус Христос терпів за нас, то це приклад, щоб ми йшли Його слідом (І. Петро 2, 21). Великодушні душі за прикладом Св. Павла охоче терплять в злуці з Ісусом Христом для добра Його Містичного Тіла: "Тепер радуюсь у терпіннях моїх за вас і доповняю те в моїм тілі, чого недостає терпінням Христа за тіло Його, яким є Церква" (Колос. 1, 24). Тим чином ці люди беруть участь у силі відкуплення Христових терпінь і стають другорядними чинниками спасіння своїх ближніх.

Наслідуймо Св. Павла і численних інших добрих людей, які охоче терплять з любови до Бога, і своїми терпіннями доповняють те, чого бракує іншим членам Христового Містичного Тіла.

Колись люди все РОБИЛИ, а тепер треба все "фіксувати", бо так люди роблять те, що роблять. От хоча б двоє, що страшно любляться, візьмуть і поберуться. Промине два чи три роки і священик мусить 'фіксувати' їх подружжя, бо йнакше розлетиться на дребезги.

В однім парку виставлено різні роди сміття, яким туристи засмічують парки. Під виставкою стоїть таке питання: "Цей парк це ваш парк! Чи це сміття таксамо ваше?"

Два братчики нараджувалися з сестричкою, яку жертву вчинити для Христа під час посту. Обидва хлопчики запропонували здержуватися від цукерків і телевізійних програм у середу і п'ятницю. Сестричка хотіла чогось 'позитивного' і сказала: "Що думаєте про ходження на Службу Божу?" На це братчики одноголосно відповіли: "Служби Божої зрікатися не вільно!"

Розбився військовий літак. Люди спиталися пільота, що вискочив з літака при помочі парашута: "Чи ти не боявся скакати так високо?" Пільот спокійно відказав: "Не мав часу на страх. Треба було вчинити багато інших речей, щоб вискочити з літака!"

ОБ'ЄДНАНА ЦЕРКВА КАНАДИ

(UNITED CHURCH OF CANADA)

НАЙВИЩИЙ Заряд Об'єднаної Церкви в Канаді видав брошуру під заголовком: What's the Difference?, (Торонто, Онт., 1954 р.), в якій автор Артур Г. Рейнолдс ставляє читачам оце питання: "Чому так багато протестантських сект?" і дає на нього таку відповідь:

"Різнородність протестантських церков (сект) частинно зродилася з обильної життєздатности християнського духа (!), але теж—і це слід признати—з гордого обстоювання власних поглядів, вузької загумінковости та нездисциплінованого одушевлення" (35 стор.).

Автор брошури бодай назовні намагається переконати своїх читачів, що сектанство, яке в світі начисляє около 350 різних відламків (церков), це природна річ, бо каже: "Здорове дерево видає багато віток, тому життєздатність і різнородність були завжди характеристикою Християнської Церкви!" (36 стор.).

Дивно, чому провідники Об'єднаної Церкви трудилися 20 літ, щоб злучити в одне три протестантські відламки, коли різнородність у церкві це природна річ і наслідок християнської життєздатности?

І. Повстання Об'єднаної Церкви в Канаді

З приходом англійців до Канади прибув сюди і протестантизм із зародками релігійного хаосу, подібного до того, що характеризував протестантизм в Европі від часів його постання, головно з появою англиканської та лютеранської церкви.

Об'єднаної Церкви Канади не було до 1925 р., бо вона аж тоді повстала як **зліпка** трьох відмінних протестантських сект, що мали за собою різне походження, устрій і традиції. По довгих переговорах провідники цих сект нарешті увійшли в склад Об'єднаної Церкви.

Які ж ці групи, що створили Об'єднану Церкву Канади,

(1) **Методисти**

Ціла канадійська методистська Церква включилася в Об'єднану Церкву Канади. (Див. Гол. Спас., жовтень 1956).

(2) **Пресвітеріяни**

Тільки дві третини пресвітеріянських, канадійських громад пристали до Об'єднаної Церкви. (Див. Гол. Спас., 1949).

Решта пресвітеріянських громад у Канаді дальше творять власну пресвітеріянську церкву.

(3) **Конґреґаціоналісти**

Переважаюча частина канадійських, конґреґаціоналістичних громад долучилася до Об'єднаної Церкви, а решта вірних дальше залишилася в давній конґреґаціоналістичній.

Конґреґаціоналісти це давні, англійські протестанти, що в початках панування Єлисавети І (1558-1603) відорвалися від офіційної англиканської церкви та заложили власну. Єлисавета, завзята покровителька англійської, національної церкви, яку закріпила в Англії, не-

милосердно переслідувала їх за "єресь".

Віра конгрегаціоналістів. Основник конгрегаціоналістів, Роберт Бравн, уперше виложив конгрегаціоналістичні засади в 1582 р., осуджуючи контролю держави над англиканською церквою та вірою і відкидаючи формалістичне богопочитання.

Конгрегаціоналісти вірять в Пресвяту Трійцю, в божество Христа та благодатну діяльність Святого Духа. Зате відкидають тайну священства, бо вірять, що нема дійсної різниці між мірянами і священиками, як іде про духовну владу. На їх думку Святий Дух однаково діє через мірян, як і через тих, що присвятилися особливішій Божій службі.

Для конгрегаціоналістів **церква** це те саме, що й громада. В них нема єпископів і митрополитів, які рядили б їхньою церквою чи її частинами, бо кожна церковна громада незалежна або автономна. Проте своєрідна злука існує між їхніми церковними громадами. Кожна громада керує сама собою та своїми справами і "делегує своє священство" вибраному з-поміж себе міністрові.

Кожна конгрегаціоналістична громада так само незалежна від інших у своїм віруванні та богопочитанні. Їхні богослужби складаються з проповідей і молитов, якими проводить мирський чоловік.

Конгрегаціоналісти за прикладом інших протестантських сект приймають тільки **дві таїни:** хрещення та Господню Вечерю. Проте не вірять в існування первородного гріха та дійсну присутність Спасителя під видом хліба і вина. Зрештою Його й так не було б там, хоча б і вірили, бо в них нема правдивих священиків.

* * *

Оці три протестантські секти створили сьогоднішню канадійську Об'єднану Церкву, що сильно поширилася по Канаді, відбираючи членів іншим головним віровизнанням. Торонто є осідком цієї новоствореної церкви.

В 1958 р. ця церква мала около 850,000 дійсних членів. Більше ніж 2,000,000 душ пробувало під її духовною опікою. Вона має около 7,000 осередків, де проповідають Святе Письмо. Має теж кілька семінарій, що формують її міністрів.

Місіонери Об'єднаної Церкви працюють в Африці, Індіях і Далекому Сході. Об'єднана Церква Канади намагається здобути собі репутацію національної церкви в Канаді. Якщо б так сталося, то інші церкви поволі позникали б, бо канадійці дивилися б на них як на чужинців, а таке переконання некорисне в часах розбудженого канадійського націоналізму.

The United Church Observer це офіційний орган цієї церкви. Він інформує своїх членів про життя та діяльність церковних громад, про її досяги і потреби.

Більші громади Об'єднаної Церкви мають власних міністрів, яких фінансово утримує згадана громада. Менші не мають власних міністрів. В його неприявності котрийнебудь член громади має право проводити сходинами і богослужбами.

II. Навчання та віра Об'єднанців

Віра членів Об'єднаної Церкви в Канаді подібна до віруванъ інших протестантських груп, хоч інколи бувають деякі різниці, але вони не мають

великого значення.

Об'єднана Церква видала маленький катехизм, Statement of Faith, в якому подано головніші вірування цієї протестантської громади-церкви.

Ця Церква має деякі точки віри спільні за католиками, от хоча б: Один Бог в трьох особах, божество Спасителя, натхнення Святого Письма, відкуплення людського роду смертю Божого Сина на хресті, кінець світу, страшний Суд, кара для лихих і нагорода для добрих. Ця нагорода буде полягати в тому, що добрі люди підуть до неба, де бачитимуть свого Творця і в цім блаженнім оглядании знайдуть вічне щастя.

Крім цих точок віри, в яких погоджується з католицькою Церквою, Об'єднана Церква приймає такі речі, як Церква, тайни і ласка, але її вияснення цих речей далеко відбігає від вірування і навчання того християнства, що Божий Син об'явив людям і звелів прийняти під загрозою вічного проклятя: **Ідіть по цілім світі і проповідайте Євангелію кожній людині! Хто ввіруе й охреститься, той буде спасений, а хто не ввіруе, буде осуджений! І вони (апостоли) пішли і скрізь проповідали.** (Мар. 16, 15, 16, 20).

Подаємо важніші твердження, в яких члени Об'єднаної Церкви не погоджуються з католицькою вірою, хоч вживають тих самих слів на означення деяких речей, що знаходяться в католицькій Церкві.

(1) Церква

Для Об'єднанців церква це "об'єднання людей на землі та в небі, які вірять у Бога; це Христове Тіло, через яке Спаситель продовжає Своє спасенне діяння на землі; це братство, в якім родимося, живемо і зростаємо, поки не досягнемо в ньому повного духовного зросту".

* * *

Це дуже неточне і викривлене поняття про Христову Церкву, бо **поперше:** в небі вже ніхто не вірить у Бога. Там блаженні душі бачать Його. Віра не можлива, коли щось бачимо на власні очі.

Подруге: Ніхто не родиться в Церкві, бо не через народження, а через хрещення душі стаються членами Христової Церкви.

Потрете: Об'єднанці фальшиво твердять: "Ми признаємо за менше чи більше чисту частину цього всесвітнього об'єднання (Церкви) кожну партикулярну церкву (секту) в світі, що вірить в Ісуса Христа і слухає Його як Божественного Владику та Спасителя". (The Basis of Union, 7 стор.).

Це неправда, що кожна секта, яка вірить в Ісуса Христа, належить до Його правдивої Церкви, бо Христова Церква це "об'єднання людей, які мають ту саму віру, яку подав Христос, і християни завжди визнавали від початку християнства, вірять у **сім святих тайн** і признають за видимого голову Церкви законного **наслідника** Св. Петра, яким є кожноразовий Папа, епископ Риму".

Хто виключає свідомо хоча б одну із цих трьох характеристик, той перестає належати до правдивої Христової Церкви. Св. Яків каже: **Хто зберігає цілий закон, але порушить одну точку, той провиняється проти цілого Закону.** (Як. 2, 10). Сам Спаситель виразно заявив, як прощався зо Своїми апостолами перед відходом до неба:

Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями, навчаючи їх зберігати ВСЕ ТЕ, що Я заповів вам. (Мат. 28, 19-20).

Ніхто не має права "вичищувати' Христову науку. Хто це робить свідомо, той тяжко провиняється проти Спасителя та перестає бути Його учнем і членом Його Церкви. Саме тому Св. Павло велів християнам: **Єретика уникай!** (Тит. 3, 10). Те саме наказує Спаситель: **Коли хтось і Церкви не послухає, нехай він буде для тебе немов поганин і митник.** (Мат. 18, 17).

З цього ясно, що Христос звелів усім вірним приймати ціле Його об'явлення та слухати законну церковну владу, яка знаходиться в Св. Петрі та його законних наслідниках, Папах, бо саме Петрові та його наслідникам повірив спасіння відкуплених душ: **Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 16) і **Утверджуй своїх братів!** (Лк. 22, 32).

Якщо Петро та його наслідники мають пасти і утверджувати в вірі християн, то вони мусять бути самі непомильні в вірі, бо як годні утверджувати інших, коли самі підлягають помилкам у вірі й обичаях?

Об'єднанці відкидають непомильність найвищого церковного авторитету, тому твердять: "Це фундаментальна точка протестантського навчання, що церква на землі мусить бути невпинно реформована, щоб у ній могли вдержатися чиста віра й життя". (What's the Difference, 17 стор.).

Заперечення непомильности в найвищім церковнім проводі це головне джерело сектанства, яке невпинно ділиться на різні відлами, бо кожен сектант вірить, що він непомильний у вірі, бо пробуває під 'охороною' Святого Духа.

Без одности проводу нема одности віри, як це виходить із прикладу протестантів. Як зламано одність віри, то конечно повстають різні церкви з відмінним навчанням. Церкви ж що мають відмінне навчання в точках віри і моралі, не можуть бути частиною Христової Церкви, бо хто заперечує хоча б одну об'явлену правду, той відкидає Христовий авторитет, не признає Його за непомильного Вчителя, і тому відлучається від Нього. Таке нещастя трапилося деяким учням Спасителя, як Він проголосив догму про Пресвяту Евхаристію. Деякі учні не прийняли її: **"Це жорстока мова! І з того часу багато з Його учнів відпало і не ходили вже з Ним."** (Ів. 6, 60; 66). Ці нещасливці напевно вірили в деякі правди, що Спаситель голосив народові. На жаль відкинули правду про дійсну приявність Христа в Пресвятій Евхаристії, і відкиненням цієї одніської правди виключили себе з Його Церкви!

Об'єднанці не вірять, що Христос міг дати Петрові найвищу владу рядити цілою Його Церквою, видавати закони і морально змушувати людей слухати їх. Їх богослов, Артур Рейнолдс пише: "Це немисливе, щоб Ісус... зазначував йому (Петрові) позицію, з якої він рядив би декретами, видаючи абсолютні заборони та позволення!" (What's the Difference, 31 стор.).

Твердження Рейнольдса наявно противиться виразній волі Спасителя, який зодягнув Петра найвищою владою в Церкві: **Ти—Петро, і на цій скелі збудую Свою Церкву, і пекельні сили не переможуть її. І дам тобі ключі від Небесного Царства, і що зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі, і що розв'яжеш на землі, буде розв'язане в небі!** (Мат. 18, 18-19).

В'язати і розв'язувати це видавати закони. По словам Спасителя ці закони будуть потверджені самим Христом у небі. Ключі це влада, що переходить з Папів і єпископів на їхніх законних наслідників. Це видно зо слів і поведінки апостолів. Вони встановляли єпископів у первісній Церкві та веліли їм: **Пильнуйте себе і всієї отари, в якій Святий Дух поставив вас єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку Господь набув власною кров'ю.** (Дії: 20, 28). Він теж перестеріг християн перед розбивачами Церкви, що мов **люті вовки** ввійдуть до Церкви, ба й навіть повстануть з-поміж самих християн. (Дії: 20, 29-30).

(Див. Папський Примат і Східня Церква, Йорктон 1959, 10-50 стор.).

Ми обширно обговорили справу Церкви та її непомильного авторитету, бо хто признає, що авторитет Церкви непомильний у справах віри, той не матиме трудности признати всіх інших правд віри, за які непомильний церковний авторитет дає йому повну гарантію.

БЕЗРОБІТТЯ

Всі краї мають клопіт із безробіттям, за винятком 'Совітського раю', де кожен має працю і злиденне життя, бо заробітки такі малі, що 'щасливі мешканці червоного раю' ледве заробляють на скромний шматок щоденного хліба, і більше ніщо.

Що спричиняє безробіття в модерній світі? Хто тому винен? Є різні причини безробіття. Ось деякі з них, яких навіть добрі часи не потрапили усунути:

Модерна індустріялізація фабрик і виробничих заводів продукує щораз більше товарів при помочі щораз меншого числа робітників, бо машини і різні електричні знаряддя заступили працю людини.

Завдяки модерній лікарській штуці та новим лікарствам люди довше живуть. Населення країн зростає кожного року. Це витворює потребу нових зайнять і праці. Тим часом статистика виказує, що число робітників по різних країнах світу скоріше зростає ніж індустрія годна знайти для них працю.

Не тільки фабрики і канцелярії потребують щораз менше робітників, але й фармері годні обходитися з меншим числом працівників, бо механізація сильно поступила вперед по останній війні. От у самій Америці в 1960 р. 300,000 робітників втратили працю на фармах. Ці робітники йдуть до міст шукати праці. Їх наплив до міст природно збільшає число безробітних по індустріяльних осередках.

Отак безробіття це прикра справа для цілого світу, бо покищо ніхто не потрапив знайти на неї розв'язки, яка дала б кожному працю і так запевнила б шматок хліба всім жителям цієї землі. Чи часи добрі чи лихі, безробіття залишається проблемою майбутности.

1) Що таке геройський акт на користь душ у чистилищі? Чи можна його вчинити? Як робиться цей геройський акт?

Геройський акт це великодушне відступлення душам у чистилищі усіх надолужних учинків, добрих діл і молитов, що хтось пожертвує за нас по нашій смерті. Все те ми добровільно жертвуємо Богові, щоб Господь пристосував це душам у чистилищі та щоскоріше забрав їх до неба.

Св. Альфонс, основник Редемптористів, подає формулу геройського акту: "Предвічний Отче, в злуці з заслугами Ісуса Христа та Пречистої Діви Марії жертвую Тобі за душі в чистилищі всі свої добрі вчинки так за життя, як і ті, що по смерті хтось пожертвує за мене!"

Св. Амвросій каже: "Геройський акт дуже корисний, бо стократно побільшує наші заслуги перед Богом!"

2) Як треба приймати Св. Причастя в нашім обряді?

Треба приступати до Св. Причастя зо зложеними навхрест руками, відчинити уста і не доторкатися устами ложечки. Перед і по Св. Причасті треба поклонитися Ісусові Христові, роблячи малий поклін-метанію.

3) Снилася мені моя померла мати. Я забув спитатися, чого бажала від мене. Що маю тепер робити?

Може то був звичайний привид, а може дійсно Господь дозволив матері з'явитися вам у сні. Може вона потребує молитов? Моліться за неї! А може прийшла упоминати вас краще жити, поправитися з якоїсь хиби чи гріха? Батьки не перестають любити й опікуватися своїми дітьми навіть по смерті. Зробіть добрий іспит сумління та поправте своє життя, якщо воно грішне.

4) Моя жінка латинничка. Народилася нам дівчинка. Жінка хоче хрестити її в латинськім костелі. Чи можу позволити на те?

Церковний Закон виразно приказує, що в подружжях між українцями католиками та римо-католиками всі діти, так хлопці як і дівчата, мають бути хрещені в обряді батька. Не треба тому числитися з бажанням чи впертістю жінки.

5) Що значить Служба Божа при упривілейованім престолі? Чи всі престоли не такі самі?

Служба Божа на упривілейованім престолі має повний відпуст для душі, за яку відправляється Служба Божа. Свята Церква не твердить, що така душа напевно вийде з чистилища, але вона могла б вийти, якщо б Господь примінив їй згаданий відпуст.

6) Хто така Свята Ріта?

Свята Ріта (†1447) походила з Каша в Італії. 17 літ прожила в подружому стані, а решту в монастирі.

7) Чому деякі католики бояться часто приступати до Св. Причастя?

Деякі католики рідко приступають до Св. Причастя, бо "привикли" раз на рік приймати Святі Тайни.

Інші бояться Св. Причастя, бо вважають себе **негідними,** забуваючи Христові слова: **Не здорові, а хворі потребують лікаря.** Колись християни щоденно **перебували на молитві та ламанні хліба** (Дії: 2, 42). Хто був на Сл. Божій, той приступав до Св. Причастя. Християни тужили за Св. Причастям так, як голодний тужить за хлібом.

Згодом у світі поширилася байдужність до Св. Причастя, бо послабла жива віра та змаліла любов до Христа. Вкінці з'явилася єресь янсеністів, які страшили людей Божим маєстатом, від якого немічна та грішна людина повинна триматися здалека!

Христос об'явив Своє Серце Св. Маргареті Алякок. Об'явлення Христового Серця і Його любови до людей мало прогнати страх з людських сердець і знову наблизити їх до Бога.

8) Чи дівчата й жінки грішать нескромними одягами? Чи це легкий гріх?

Якщо одяг трохи нескромний, то це **легкий** гріх. Якщо ж **дуже** нескромний, то **тяжкий.**

Вбрання має служити здоров'ю тіла, **захищати** природний стид у людині та бути її **прикрасою.**

Дівчата, які грішать нескромними одягами, марно обманюють себе, що скоріше вийдуть заміж. Поважні та добрі хлопці пошукують скромних дівчат, бо тільки такі дівчата бувають добрими жінками та матерями.

9) Скільки відпустів зискує той, хто два рази на день відбуває Хресну Дорогу?

За відбуття Хресної Дороги можна зискати стільки повних відпустів, скільки разів хтось відбуде Хресну Дорогу. Хто раз відбуде її, той зискує один повний відпуст, хто два рази, той зискує два повні відпусти, і т.д.

ВИСОКЕ ТИСНЕННЯ КРОВИ

Високе тиснення крови шкодить серцю, жилам і іншим органам. Воно легко спричиняє удар серця. Жінки більше хворують на тиснення крови ніж мужчини. Але й вони краще ніж мужчини витримують його.

Високе тиснення крови зачинається від того, що жили в цілім тілі звужуються, тому серце мусить напружуватися, щоб цими звуженими жилами гнати кров по тілі.

Покищо нема ліку на високе тиснення крови. Всетаки можна вживати оцих засобів, щоб поменшити його:

(1) Уважай, щоб не важив забагато. Цукровища і удар серця є багато частіші в тих, що забагато важать, ніж у тих, що замало.

(2) Бери менше кальорій, що більше старієшся.

(3) Нехай раз на рік лікар збадає тебе.

Товариш: "Ваня, чому ти читаєш "Правду" (головна комуністична, московська часопись, яка надає тон всім комуністичним партіям в світі) догори ногами?

Ваня: "Бо тільки тоді можу довідатися з неї про правду, як так читаю її!"

Папа Іван XXIII має дуже веселу вдачу. Раз він оповів туристам таку сміховинку: "Часто під час сну різні проблеми турбують мене. Тоді я кажу собі, що спитаюся Папи. Який я здивований, коли пробуджуся й усвідомлю собі, що це сам я Папа!"

УКРАЇНСЬКА ПРОБЛЕМА

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ПРОБЛЕМА це питання, яке вимагає поважної надуми та розв'язки, або **положення** чи стан якоїсь справи, що являє різні труднощі в своїй розв'язці, або вкінці **небезпека,** яку треба доконче усунути, щоб рятувати дану справу, бо її занедбання могло б бути катастрофальне для особи, громади, громадянства або держави.

Між українськими проблемами в Америці та Канаді либонь на першім місці стоїть справа католицького й українського виховання наших дітей і молоді, бо від її належної та сумлінної розв'язки залежать не тільки існування та розвій нашої Церкви в цих країнах, але й буття або небуття нашого народу!

Не рідко можна почути на всяких з'їздах і сходинах оцю скаргу: "Ми пропащий нарід! Совіти винищують нас в Україні, а тут в Америці та Канаді ми добровільно пропадаємо і розпливаємося в чужім морю!"

Не брак теж між нами фальшивих пророків, які твердять: "За 25 літ по нас не буде сліду! Молоде покоління змішається з іншими національностями і зникне посеред них!" Ще інші зневірені людці попросту ломлять руки та фаталістично кличуть: "Нема рятунку! Ми вже пропали!"

Не брак українців, які добродушно здвигають плечима і самопевно заявляють: "Якось то буде! Бог добрий!" Ці люди або не бачать проблеми або немов струсі запорпують свою голову в безпідставні мрії, щоб не бачити її, бо вона надто прикра.

* * *

Чи дійсно наша українська проблема в Америці та Канаді така заплутана, що на неї нема вже розв'язки? Щоправда, слід зазначити з болем серця, що по деяких місцевостях українських скупчень, особливо по великих містах, справа українства не представляється надто рожево, бо там ми вже безповоротно стратили поважне число молоді, яка безскрупулятно відорвалася від нашої Церкви і народу та 'потонула' в чужім національнім або обрядовім морю. Деякі з них так далеко 'златинщилися' або 'з-англійщилися', що навіть стидаються признатися, що їх батьки були українцями. Вони змінюють свої імена з українських на англійські, от хоча б перестають бути Михайлишинами, а стають Майкельсонами, з Чорних робляться Блеками, з Зелених Грінами, а з Білих— Гвайтами! Отак намагаються затерти за собою всякі сліди українства.

Своєрідний стид перед українством подибується навіть між тими, що признаються, що вони українці, бо належать до наших церков і товариств. В їх родинах позникали Володимири, Ярослави, Ігори, Оксани, Галини, Марусі, а звідкілясь появилися Гері, Джері, Беверлі, Пеці, Дони, тощо...

Число таких **вихрестів** зростає між українцями, особливо з третім поколінням, хоч тепер ні в Канаді, ні в Америці нема дискримінації проти українства. Ці занглізовані "юрки" і "джері" міняють прегарні українські імена, бо в їх вухах англійські прізвища краще звучать! Чому ж вони відрекликся прегарних українських прізвищ? Бо ніхто не навчив їх гордитися ними!

Не брак між нами і таких молодих українців і українок, що, хоч не відрікаються українства, проте не цікавляться рідною мовою, історією, культурою та звичаями, бо вони горді зо свого американства чи канадійства, а на українство дивляться як на лихо, що їм трапилося без їх вини!

На щастя велика більшість нашої дітвори та молоді це добрі хлопці і дівчата. Вони люблять свій нарід, ходять до своєї Церкви, належать до наших національних і релігійних товариств і працюють при парафіях. Саме ця здорова українська група становить ядро нашої сили та запоруку нашої майбутности, бо годі сподіватися, щоб **Гріни, Блеки і Майкельсони** вернулися до нас і перебрали в свої руки керму нашого життя. Слід звернути увагу на цю здорову групу. Це добрі хлопці і дівчата. Ще більшу увагу треба звернути на шкільну дітвору, бо з неї може і повинен вийти дійсно цінний елемент для цілого нашого народу та Церкви.

* * *

Українці люблять скаржитися на свою недолю і спихати вину на своє положення, от хоча б: ,'Ой, горе тій чайці, що вивела чаенята при битій дорозі!" або оскаржувати лихих, так східніх, як західніх сусідів за те, що Україна пробуває в неволі! Зразу були 'винні' татари, потім турки, потім поляки, вкінці москалі, а тепер большевики, що Україна досіль не потрапила стати на власні ноги тоді, як малесенькі країни, що заледве начисляють кілька мільйонів населення вибороли собі волю! Останніми роками навіть африканські мурини потрапили створити незалежні держави та звільнитися від своїх европейських панів.

Тим часом 45-мільйоновий нарід дальше стогне в неволі, а його діти служать червоній Москві або скитаються по широкому світі, розгублюючись між народами. А всьому тому лихові винні всі інші, **тільки** не самі українці!

Подібні скарги і виправдання можна почути в Америці чи Канаді. Кожен бачить, що якась частина нашого народу відчужилася від нашого українського пня і затратилася в латинськім або англійськім морю. Цей факт відомий навіть найбільшим нашим оптимістам і 'філософам'. Замість поважно призадуматися над причиною цієї втечі від нас, ці всезнайки-філософи залюбки повторяють заскорузлі вимівки: "Це правда, що молодь покидає нас, але ми цьому не винні! Винна вулиця, винні англійські сусіди, винні айриші, що крадуть нашу молодь, винне ціле темпо американського чи канадійського життя". Сук цього геніяльного відкриття зводиться до цього: "Всі винні, тільки самі українці ніщо не винні! Та-

ка їх жорстока доля!"

Подібне викриття нашого лиха не має в собі нічого нового. Це тільки пересунення вини від себе самих на інших. Коли краще приглянемося до нього, то легко зобачимо, що це тільки іміграційна перерібка старомодної пісеньки, чому нема України... Чому? Бо сусіди лихі...

Подібний розгляд української проблеми в Америці та Канаді не тільки поверховний, невірний, але й крайньо шкідливий для нашого народу та Церкви. 'Айриші' (ірляндці) так само живуть в Америці та Канаді, але вони не стидаються, що вони ірляндці. Їх діти знають, що їхні батьки або предки прийшли з маленької трьохмільйонової Ірляндії. Їм навіть на гадку не прийде змінити свої ірляндські імена або прізвища на англійські, бо вони відчувають і явно твердять, що Канада й Америка це не Англія, а батьківщина тих всіх, що в них народилися та люблять їх.

Отож не в лихих сусідах і в 'при битій дорозі' треба шукати причини невідрадного з'явища цебто частинного національного чи обрядового дезертирства між нашою американською і канадійською молоддю. Спиханням вини на других і жалібним співом "про чайку небогу" не розв'яжемо цієї пекучої проблеми і не спинимо дальшого відступства молоді. Тут потрібний позитивний підхід до цієї важливої справи і він вимагає співпраці трьох чинників, від яких залежить дальша доля нашої Церкви і народу в Америці та Канаді.

Ці ж **чинники** це родина, школа і Церква. Вони мають спроможність розв'язати цю важливу проблему так, що дальше дезертирство зникне між молоддю або принаймні зведеться до мінімум цебто стане таке незначне, що не потрапить послабити нас, бо ніхто не годен стопроцентово виключити можливість подібного дезертирства. Воно трапляється навіть у Христовій Церкві. Було й воно між англами... Людина це істота наділена свобідною волею, через це в її житті можуть зайти такі обставини, що вона заломиться і зречеться всього того, що батьки, школа та Церква дали їй. Проте подібні випадки становлять радше виняток аніж правило. Добре та розумно в українськім і обрядовім дусі виховані діти звичайно до смерти залишаються вірні своєму народові та Церкві, бо добре виховання годне значно послабити чужі та ворожі нам впливи і так зберегти для нас сливе все молоде покоління.

Свідомість, що наша доля лежить у наших власних руках, а не в чужих, вимагає від українців, щоб вони перестали плакати, скаржитися на сусідів і попадати в зневіру, а взялися до позитивної праці над пленкання і закріпленням українського духа в своїх дітях. Досіль сильна і помітна недбалість характеризувала наше національне й обрядове життя в Канаді та Америці.

Поодинокі батьки, родини та організації не годні виконати цього колосального завдання. Тут потрібне пробудження цілого українського загалу, родини, школи та Церкви, бо йнакше 'гробова дошка' чекає українців. Апатія та брак зацікавлення і протидії національному та обрядовому винародовленню були б однозначні з національним **самогубством.**

Самогубство ж це огидна річ в очах добрих людей.

В поневоленій червоними москалями Україні не раз тяжко зберігати українство, бо воно являється 'зрадою совітчини' для кремлівських вельмож, що рядять нашою батьківщиною. Люди бояться виявляти своє українство, бо цей вияв міг би заслати їх на Сибір або позбавити праці, а це означало б брак шматка щоденного хліба для себе та родини.

Зате в Канаді й Америці нема для українців чого боятися, бо українство тут не є 'злочином'. Кожен громадянин згаданих країн може свобідно зберігати свої національні та релігійні звичаї. Прив'язання і любов до рідної мови, культури й обряду нікому не відберуть шматка щоденного хліба. Ніхто не скаже нам: "Забудьте, що ви українці та католики українського обряду, або пакуйте свої клунки і вертайтеся, звідкіля прийшли, якщо не хочете ставати англійцями (ірляндцями) або латинниками!" Отож наша майбутня доля залежить від нас самих. Тільки ті національності гинуть в Америці та Канаді, що самі себе вбивають власною кволістю, браком життєздатности й охоти до життя.

Українці в Канаді чи Америці мають таку саму нагоду та можливість залишитися українцями, як французи чи англійці залишаються вірними своїм національностям.

Коли інші народності тратять своє національне обличчя, то не слід дивуватися, бо вони в куди слабшім положенні ніж українці. Затративши з бігом часу національного духа, вони зникають із поверхні життя. Українці в куди кращім положенні ніж інші національні групи Америки чи Канади, от хоча б поляки чи словаки. Ми маємо свій власний обряд і церковну провінцію, митрополію, в обидвох згаданих країнах. Інші заздростять нам, що ми єдині крім ірляндців-англійців і французів маємо власні церковні провінції, бо краще ніж українці розуміють їх силу, щоб зберігати національного духа.

Отож наш прегарний **обряд** це найсильніше забороло проти безглуздої денаціоналізації. Наша рідна Церква тут в Канаді й Америці, подібно як в Україні, це духовна Мати українців. Вона зберегла українців перед полонізацією в Україні, а тут в Америці та Канаді годна захистити нас від латинізації та денаціоналізації.

Ніяка сила в світі не потрапила б знищити нас, якщо б українці хотіли і вміли використати своє упривілейоване положення, яке запевняють їм відрубний обряд і церковна єрархія. Тільки Церква має дійсну силу та засоби спинити дальше відчуження нашої молоді від нашого народу. Проте тут потрібна гармонійна співпраця родини і школи, щоб припинити відчуження молоді від нашого обряду та народу.

Багато людей уміють нарікати на своїх ближніх, але мало хто знає висловити комплімент, бо до цього потрібна постійна практика і братня любов.

Св. Кипріян каже, що диявол—це здібний маляр. І погане обличчя видається гарним, як заворушиться пожадливість: "Диявол—це маляр, який повертає в гарне те, що було бридке."

НАШ СЛІПИЙ СИНОК

М. Щ.

ДИВНЕ Боже Провидіння! Я мала дуже добрих християнських батьків. Мій батько працював у фабриці та двічі на місяць приносив гарну платню. Мати ощадно провадила хату, тому нам вигідно жилося. Мої два браття і три сестри щиро любили мене може тому, що я була наймолодша в хаті.

По закінченні парафіяльної школи вписалася до Академії наших Сестер, щоб продовжати дальші студії. Дивно! Хоч батьки не були вченими людьми, все таки цінили науку, тому не щадили гроша на добре виховання.

Як батько вмирав через мозгове потовчення в автомобільнім акциденті, то покликав нас усіх до себе і промовив: "Мої діточки, відходжу з цього світу до свого Творця. Надіюся, що Він прийме мене до Небесного Царства, бо все життя старався служити Йому. По смерті моліться за мою душу. Жертвуйте Богу Служби Божі та Святі Причастя за мене. Любіть Бога, свою рідну Церкву та нарід!"

Ми припали навколішки довкола його ліжка. Підняв руку, поблагословив нас і навіки заснув у Господі. Ми горді з такого батька. Щоправда, не полишив нам земських багатств, бо не мав їх. Зате залишив нам у спадщині скарб святої віри та добре українське виховання.

* * *

В Академії було мені добре. Сестри учительки гарно вчили та вишколювали нас. Не дивниця, що я забажала стати черницею. По скінченні Академії зголосилася до новіціяту, але мене не прийнято, бо Сестри рішили, що я не мала покликання до чернечого стану. Був це немалий для мене удар. Я покірно схилила голову та заявила: "Нехай діється Божа воля! Якщо не година стати черницею, то служитиму Йому в подружому житті як жінка і мати!"

Я не спішилася виходити заміж. Працювала в реставрації в місті П.) Реставрація була при головнім гостинці. Не дивниця, що численні гості заїжджали на обід або на вечерю.

Воно трудно для молодої дівчини обслуговувати гостей, щоб не звернути на себе уваги. Миколай Ч., подорожуючий крамар лікарствами, зачав щораз частіше з'являтися в нашій реставрації. Я завважила цього пристійного мужчину, але не звертала на нього особливішої уваги. Зате він звернув усю увагу на мене.

Наше знайомство тривало пів року. Миколай оповів мені про свій фах. Розвозив лікарства та лікарські приладдя по цілім штейті Н. Я відвідала його родину і він був у нашім домі. Мої сестри відразу не злюбили Миколая, бо видавався їм недоростом "дітваком", хоч мав 27 років. Я не поділяла їх думки, бо мабуть серце вже було притемнило мій розум і не дозволило здорово думати.

Мати не противилася нашому подружжю, тому ми скоро побралися. Отець Х. поблагословив нас. Ми замешкали в містечку Дж., в якім мій муж мав маленький, але гарний дімок з невеличким городцем, де можна було садити квіти і плекати ярину. Це мені дуже подобалося, бо наша хата була властиво на передмісті і то ще на бічній вулиці. Я любувалася спокоєм і тишиною.

Сусідки були чемні, але я заприязнилася тільки з родиною Кларків. Про інші не дбала, бо при першій зустрічі зобачила, що вони любувалися пльотками.

Зразу все було гаразд. Миколай намагався щонайчастіше пробувати вдома. Проминув рік і мій муж зачав щораз рідше з'являтися. Спочатку мовчала. Згодом стала непокоїтися, бо зачула від сусідок, що крім розвоження ліків і лікарського приладдя Миколай мав ще свої власні 'інтереси', які викликували в мені заздрість, обурення і лють.

Зразу не виявляла цієї злости, хоч мені було дуже прикро, як часом почула від язикатих сусідок, що я жінка "дон Хуана". *

Намагалася по-доброму намовити мужа, щоб залишив невпинні поїздки по штейті і знайшов собі працю в місті, де ми мешкали, бо так зможе бути щодня вдома, а це відбере тему до балакання нашим не надто християнським сусідкам.

Муж завжди викручувався та намагався заспокоїти мене, вказуючи, що подорожі з лікарствами приносили нам багато грошей.

"Миколаю", промовила я, "гроші не є ціллю подружжя. В житті є речі, що куди цінніші ніж гроші".

"Що таке?"—закричав обурений муж. Я зміряла його очима та промовила: "Що таке? От хоча б щастя твоєї жінки!"

Він не звертав уваги на мої благання і сльози. Я терпіла, плакала і молилася за нього, хоч це не було легке для мого зараженого серця. Не раз відчувала сильну спокусу покинути його та піти в широкий світ. Тяжко приходилося поборювати цю спокусу. "Якщо покинеш його, то зовсім зійде на манівці і потоне в моральнім багні! Ти ж його жінка! Якщо полишеш його, то хто подбає про його душу?"—шептав невідомий мені голос.

Дивне жіноче серце! Воно водночас потрапить ненавидіти і любити!

В хвилинах самітности і пригноблення гадка про самогубство мучила мене, але я негайно відкидала її, бо воно нерозумне тікати від дочасного терпіння, щоб добровільно попастися до пекла, де мукам ніколи не буде кінця.

Отак пройшли три роки мого нещасливого подружжя. Тяжко було нести цей хрест, але з Божою поміччю таки потрапила двигати його, поки ласкавий Господь не змилосердився над моєю недолею. Дивне ж Його Провидіння!

* * *

По чотирьох роках я стала матір'ю. В травні народився наш Святослав. Николай захопився ним і щиро полюбив його. Був гордий із сина, хоч усе таки не хотів покинути своїх 'бізнесів'.

Дитина кріпшала з кожним днем, викликуючи в мені вдяч-

* **Дон Хуан** це тип мужчин, які визначаються гарним зовнішнім виглядом і розумом, але вони безхарактерні, тому часто спроневірюються своєм шлюбним обітам.

ність супроти доброго Бога, який полегшив мій хрест, хоч не звільнив від нього.

Святослав почав усміхатися. Його усмішка наповняли наші серця невимовним щастям. Я дивувалася, що навіть наш синок не потрапив завернути Николая з блудної дороги.

Одного пополудня взяла Святослава до лікаря, щоб оглянув його. Лікарські оглядини тривали доволі довго. Віддаючи дитину, лікар заявив: "Пані Ч., мені дуже прикро, що мушу засмутити ваше матірне серце. Ваш синок здоровий, але він сліпий на обидва ока!"

Грім із ясного неба був би менше приголомшив мене ніж ця вістка. "Це неможливе!"— закликала пригноблено. Николай теж не хотів вірити.

Ми взяли синка до другого лікаря. Вислід його оглядин був такий самий: "Ваш синок народився сліпий!" Вкінці спеціяліст потвердив рішення попередніх лікарів, усуваючи всякий сумнів про сліпоту дитини.

* * *

Ніхто не годен описати болю, що мати відчуває, як лікар сповістить про сліпоту її дитини. Николай не міг погодитися зо своєю долею. Затиснув кулаки і нервово ходив по кімнаті, викрикуючи огірчено: "Мій син сліпий! Мій син сліпий! Боже, чому так страшно покарав нас?"

В поденервуванні я відозвалася до нього: "Це кара за твої вибрики і подружі зради!"

Муж побілів і вийшов з хати, гримнувши дверми. Три дні не було його. Не знала, чи взагалі вернеться.

В понеділок пополудні Святослав пробудився і почав плакати. Раптом відчинилися двері. Ввійшов Николай. Був блідий і згорблений. Під очима виднілися чорні серпанки.

"Олесю", промовив, "прости мою відсутність! Я думав, що здурію, як ти згадала про мої вибрики. Вийшовши з хати, не знав куди йти та що робити. Блукав ціле пополудне по лісі. Врешті вспокоївся. Пригадав собі, що в місті С. Отці Редемптористи мають реколекційний дім для мірян. Я подався туди і провів там два дні. Науки місіонеря виявили, в якій безодні упідлення я досіль проживав. Прикінці духовних вправ приступив до сповіді. Сподіюся, що ласкавий Спаситель пробачив мої гріхи!"

"То ти був у сповіді?" я перервала. "Що сталося?"

"Твої слова і сліпота сина опам'ятали мене!" відказав муж і приступив до мене. "Олесю, я покидаю своє мандрівництво. Знайду роботу в місті, щоб ніколи не віддалятися від тебе і Святослава!"

"Господи, слава Тобі!" я скрикнула крізь сльози і кинулася мужеві в обійми. Всім серцем пробачила йому, бо серце відчуло, що зник "дон Хуан", а народився Николай, чоловік, що заслуговував на довір'я, любов і саможертву.

Не помилилася. Николай став зовсім іншою людиною. Його нагла переміна сповнила щастям моє серце, яке довгі роки не знало нічого, хіба розчарування, гіркості і сльози.

* * *

Ми зачали спільно молитися. Щоденна вервиця перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі підтримувала наше довір'я, що Пречиста Діва змилосердиться над нашим горем.

* * *

Проминуло п'ять років. Муж часто брав Святослава на прохід. Раз цілий тиждень займався ним, як я поїхала відвідати тяжко хвору матір.

При повороті муж стрінув мене і радісно заявив: "Олесю, я був зо Святославом у Чікаго."

"Чому?"—спиталася.

"Там є славний спеціяліст. Він двічі збадав Святослава".

"І що сказав?"—перервала.

"Що? Сліпота Святослава це вислід викривленого і притисненого очного нерва. Хірургія годна поправити все те"...

"Боже, мій Боже!... Чи це правда?—Матінко Божа, змилосердися над нами!"—заклікала, не вірячи своїм ушам.

* * *

Святослав буде оперований за пів року. Щомісяця беремо його на оглядини до спеціяліста. Кожного вечора всі троє відмовляємо вервицю. День операції наближається. Водночас зростає наша надія, що Божа Мати відчинить тілесні очі синові, як колись відчинила очі душі його заблуканому батькові.

Папство

"Не пишіть про Папу в "Голосі Спасителя", бо я ніде не стрічав ніякого Папи в Святім Письмі. Ось тому не вірю в Папство і кінець!

—o—

ЗАГАЛ некатоликів не любить Папства та твердить, що Папство це людський винахід, щоб вчинити Христову Церкву диктаторською. Такий погляд не згоджується ані зо Св. Письмом, ані з християнським переданням.

Уряд найвищого Пастиря в Церкві установив Сам Божественний Спаситель, як промовив до Петра: **Ти—скеля, і на цій скелі Я побудую Свою Церкву і сили пекельні не переможуть її. —І дам тобі ключі від Царства Небесного, й що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі, і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі."** (Мт. 16, 18-19).

По воскресенні Христос виразно наказав Петрові займатися всім відкупленим людством: **Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 16).

Цим наказом Спаситель зобов'язав навчати людей Божого Закону, вияснювати трудності та провадити їх до вічного спасіння. **Ти ж... зміцняй своїх братів!** (Лк. 22, 32).

Кожна організація потребує одного найвищого провідника, бо без проводу не було б у ній порядку. Було б дивно, якщо б Христос, який найкраще знає уломну людську природу, не був дав Своїй Церкві одного проводу, щоб запобігти роздорам і непорозумінням. Спаситель це вчинив, як доказують повищі тексти Св. Письма. Петро є видимим Головою Церкви, бо представляє і заступає невидимого Голову, Христа Спасителя.

По смерті Петра його **законні наслідники перебрали** його владу найвищого Пастиря. Це Папи. Основник Церкви виразно заявив, що Св. Дух буде навіки з наслідниками Петра: "І вблагаю Отця, щоб дав нам Утішителя, щоб повік пробував із вами". (Ів. 14, 16). Дальше Христос каже: Отче, **Як Ти послав Мене в світ, так і Я послав їх у світ. Я жертвую Себе не тільки за них, але й за тих, що ради їхнього слова увіруютъ у Мене.** (Ів. 17, 18 і 20). Отож Папство було встановлене не тільки для сучасників Апостолів, але для всіх тих, що до кінця світу віритимуть

в Св. Євангелію.

Чому **Папи є наслідниками Св. Петра?** Св. Петро, вийшовши з Палестини, згодом удався до Риму, там жив і помер. Він був єпископом Риму та Головою Христової Церкви. Сам згадує про своє перебування в Римі, називаючи Рим "Вавилоном" за його тодішнє поганське зіпсуття: "Вітає вас вибрана церква, що в Вавилоні" (І Пет. 5, 13). По свідоцтву таких старинних церковних письменників, як Св. Климент Олександрійський, Папія і Евсевій, християни звали поганський Рим Вавилоном.

Якщо Петро вислав християнам поздоровлення від римської християнської громади, то він мусів там бути, йнакше не міг би був цього вчинити. Зрештою християнський письменник Сходу, Діонисій з Коринту, що помер десь около 170 р., згадує, як відомий всім факт, що Св. Петра замучили в Римі. Св. Єронім теж залишив між своїми писаннями згадку, що Св. Петро прожив у Римі аж 25 літ.—Ціла Христова Церква в перших віках християнства признавала, що Папи є наслідниками Св. Петра. Ця віра мусіла спиратися на свідомості, що Петро був єпископом Риму. (Див. "Папський Примат і Східня Церква"; цю книжку можна дістати від адміністрації "Гол. Спасителя").

З цього ясно, що примат Римських Папів це не людська установа, але рішення Самого Христа, який поручив Петрові та його законним наслідникам Папам рядити цілою Церквою в Його імені.

Скептик РУССО отак писав про вірогодостойність Св. Євангелії. "Хіба Євангелія—це людський винахід? Ні, мій друже, жаден чоловік не міг видумати її. Діла Сократа, про які ніхто не сумнівається, є менше вірогодостойні ніж діла Ісуса. Печать правдомовности Св. Євангелії є така велика, що вона мусить бути правдива, бо ніхто не міг видумати її".

Максим Рильський

Осінь

У присмерку осінньої алеї
Згрібають діти каштановий лист
І пісеньки наспівують своєї
Синиці передражнюючи свист.
Бездумні роси на траві поблідлій
живуть життям ритмічним і легким,
А сонце, розмахнувшися навідлі,
Короткий шлях перетинає їм.
Осіннє сонце! Смуток полеводи,
Що все скорив, щоб опочити сам!
Та серце вірить, повне прохолоди,
Дитячим неосіннім голосам.

ДОБРИЙ ХРИСТИЯНИН

Той є дійсним християнином і добрим Божим слугою, хто звертає до Бога всі свої гадки, слова та діла. Хто хоче подобатися Богу в своїх ділах, той повинен перед ділом цебто заки зачне що працю, чи піде на що забаву чи до цього товариства, спитати себе, чи згадана праця, чи забава чи участь у такім товаристві вийде на Божу славу та спасіння його душі. Чи Бог поблагословить згадану розмову або задуману працю?

Пій XI установив свято Христа Царя, щоб улегшити людям поворот до Бога та подати їм лік на всі модерні лиха, які спали на людство, "бо нема в нікім іншім спасіння." (Дії: 4, 12).

Бідні ті люди, що посеред прикростей не мають терпеливости. Не буде щасливий той чоловік, що намагається змінити обставини свого життя або праці, але не хоче змінити себе самого.

Хлопці зачинають замолоду курити, щоб доказати, що вони дорослі. Мужчини деколи перестають курити, щоб показати другим, що вони так само дорослі люди.

CHRIST THE KING

Napoleon Bonaparte (1769-1821), emperor of France and one of the greatest military geniuses of the world, after his defeat in 1812 was securely imprisoned by his enemies on the island of Elba, at least so his rivals thought. They hoped that he would be forgotten by his former soldiers and go into oblivion.

But somehow Napoleon managed to slip off the island and return to France. A few loyal friends joined him. With their help he stood before the French army, six thousand soldiers in battle array, with loaded guns and drawn bayonets. The new king gave order that fugitive Napoleon be shot on sight. The order is given to fire at their former leader and general, but no one dared to raise his rifle against him.

Then Napoleon spoke: "Listen, my friends and soldiers, if there is one among you who would kill his emperor, here I am. Shoot!"

As soon as he finished, the soldiers put down their guns, and rushed to him, shouting: "Long live the emperor!"

Napoleon knew that the hearts of his soldiers belonged to him. He appealed to them and conquered their hearts again despite the efforts of his enemies who tried to excite hatred against their former leader in their hearts. They followed him to the last man. Napoleon became their beloved leader in spite of the opposition of his enemies.

Christ our heavenly King and leader of our souls did more for mankind than Napoleon did for the French people. At the beginning of the Christian era the Gospel of Christ produc-

ed countless heroes and heroines in His Church throughout the world. Martyrs alone run into some 15,000,000, without mentioning the holy men and women who spent their lives in deserts, and who also can be counted by the millions. Unfortunately the enemies of Christ succeeded at least to a certain extent to draw men away from their loving Savior. Satan, his earthly champion — heretics, atheists and masons — have been at work for centuries, sparing no sacrifice or money to fight Jesus and to force mankind to forget Him. Besides false Christians, known as Jansenists, the so-called "Rigorists," were distorting the teachings of the Gospel, trying their best to keep people away from Christ and the Blessed Eucharist, the most eloquent proof of Jesus' love for mankind. Finally, the propagandists of corruption have had a great success in spreading it throughout the whole world, extinguishing love for God and destroying the very idea of goodness in human lives. The prophecy of Our Lord uttered before He went to die for us came true in the seventeenth century: "Many false prophets will arise, and many will be deceived by them. And the charity of most men will grow cold, as they see wickedness abound everywhere." (Mt. 24, 12).

The universal sign of the Christian is the Sign of the Cross. Ever since the first Good Friday, it is impossible to think of Christianity without also thinking of sacrifice. No one can be a Christian without the Sacrifice of Christ.

The Sacrifice of Christ is the key to genuine, vital Christian living. The Cross and the Sacrifice of the Mass form the keystone in the great arch of orderly Christian life, the keystone that holds all in place, and makes the arch a possibility.

The Holy Sacrifice of the Mass, the renewed, unbloody Sacrifice of Calvary, is the key to the puzzle of the universe. It solves the unsolvable problems. It puts order into the confusing flood of an otherwise jumbled mass of material things. The Mass, in the center of a Christian's life, makes all things fall into their proper place, "re-establishing all things in Christ" (Ephesians i, 10).

Early in the first Holy Week, the Gospel tells us, Christ was sought out by "certain Gentiles" who desired to see Him. When told of their request, Jesus said: "The hour has come for the Son of Man to be glorified. Amen, amen, I say to you, unless the grain of wheat fall into the ground and die, it remains alone. But if it die, it brings forth much fruit. He who loves his life loses it; and he who hates his life in this world, keeps it unto life everlasting. If anyone serve Me, let him follow Me; and where I am there also shall my servant be. If anyone serve Me, my Father will honor him."

These are Christ's words. We cannot follow Him without following his way. His way is the Way of the Cross. If we would save our lives eternally, we must die to our selfish way of living, and follow Him, dying to ourselves. There is simply no mistaking his meaning. It is as clear as words can make it.

The words of Christ continue: "Now my soul is troubled. And what shall I say? Father, save Me from this hour! No, this is why I came to this hour. Father, glorify thy name!"

Christ knew that we would shrink from suffering and sacrifice. He knew it because He dreaded it Himself! Yet He is ready for it. He knows it is the only way. He knows it is his Father's way, his Fathers's will. He is ready. We, followers of his, must be ready to walk his way, not alone, but with Him.

"There came therefore," St. John continues, "a voice from heaven, 'I have both glorified it, and I will glorify it again.' Then the crowd which was standing round and had heard, said that it had thundered. Others said, 'An angel has spoken to Him.' Jesus answered and said, 'Not for Me did this voice come, but for you. Now is the judgement of the world; now will the prince of the world be cast out. And I, if I be lifted up from the earth, will draw all things to Myself." And St. John adds, by way of explanation: "Now He said this signifying by what death He was to die."

"Father, glorify thy name!" Christ had prayed. The answer came immediately from heaven in the voice of God: "I have both glorified it, and I will glorify it again." Truly, God had glorified his name. We can read it on every page of the Old Testament. We can read it on every page of the Old Testament. We can see his love in creation; his justice in the punishment of evil doing, swift and sure; his tender forgiveness at the slightest sign of repentance. But now He will glorify his name yet more wonderfully, more tenderly, more fully, more completely, in the holocaust of the Heart of Christ, in the Sacrifice of Calvary, renewed every day, every hour, every minute, now in the Holy Sacrifice of the Mass on our altars all around the world.

Then Christ utters his prophecy: "And I, if I be lifted up from the earth, will draw all things to Myself." "All things," Christ says, not all men. Now here is a mystery! How can He draw all things to Himself? The answer is clear: "Through Him, and with Him, and in Him, is to Thee, God the Father Almighty, in the unity of the Holy Spirit, all honor and glory."

Here we have again the all-inclusive phrase: "all honor and glory." In each Mass, in each renewal of the Sacrifice of Calvary, there is offered to the Heavenly Father, through the Holy Spirit, the honor and glory of all creation. The majesty of sun and star and sky, the beauty of mountain, valley and plain, the riches of jewels and marble, the delicacy of leaf, stalk and flower, the variety of insect, reptile, bird and beast, the glory of everything that God has made, from the sub-microscopic neutron to the nebula of Andromeda, made up of eighty million suns, all is offered through the Heart of Christ, by the love of Christ, in his Sacrifice of the Mass, to the Eternal Father.

GLORY TO GOD

Thus is the prophecy of Christ fulfilled. Thus does Christ, when He is "lifted up" now in the Holy Mass, draw all things to Himself. He does this through the agency of men, for whom all things were made. And doing this through man, He also, of course draws all men to Himself, since it is only by men that this glory can be attributed to God.

Christ draws all things to Himself in the Holy Sacrifice of the Mass. Just before his ascension into heaven, He told the Apostles to "go into the

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. **SUBSCRIPTION RATES:** single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. **CHANGE OF ADDRESS:** one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. **RENEWAL OF SUBSCRIPTION** acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. **Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

whole world and preach the Gospel to every creature." This we do when we make the Morning Offering in union with the Holy Sacrifice. Making this offering with Christ, we are offering Him all our contact with the inanimate creation. All the things that God has made for us, which we use to serve Him during the day: food and sleep, books and entertainment, clothes and exercise, and anything at all short of sin, is included in this universal offering.

We thus help inanimate creation attain the end for which it was made. It was made, after all, for man to use to reach God. When man sinned, he cut himself off from God, and made the inanimate creation, as St. Paul says, "subject to vanity," or to frustration, because it was impossible for it to help man reach God, from whom man had cut himself off by sin. But when Christ redeemed man, and set things right, even inanimate creation shared in the redemption.

Therefore, we are now able, according to the teachings of Our Lord, to lead truly Christo-centric lives. Our every action now, unless it is directed against Christ and God by going contrary to his will, is and can be ordered toward Christ, if we offer it regularly and thoughtfully to God in union with the Holy Sacrifice of the Mass.

Christ is truly the keystone by which all things fall into place. The Sacrifice of Christ is the answer to the puzzled question of the modern world. The Sacrifice of the Mass is the center of Christian living, round which all our actions, thoughts, words and desires revolve.

ALL FOR CHRIST

Learn by some regular method to remind yourself often during the day that right now the Holy Sacrifice of the Mass is going on. "At this very moment," you can truly say, whether it be night or day, "Christ is offering Himself for me. He does not stop at giving me just some thing. He gives me and offers his whole self for me. If He offers Himself so generously, should not I give Him this little thing that He is asking of me now?"

If you have the talent and can afford the time, get into the school or parish choir, and help make the liturgy of your parish that much better. A choirmaster can do nothing without voices to direct, no matter how good he may be. Or, if you cannot sing, perhaps you could babysit for someone who can!

In parish and school groups, suggest and do what you can to sponsor lectures and motion pictures about the Mass, in order to make it better known and loved. Keep up with the literature on the Holy Sacrifice, and read articles and periodicals devoted to the liturgy.

If you know how to serve Mass, never miss an opportunity. If you don't know how, make it a point to learn before this year is out! You can never tell when you will have the opportunity to use that knowledge. If ever you see a priest in a church saying Mass without a server, go up and offer to serve. It would be a good thing to learn the prayers that a server must know even if you are a girl, so that you can say them for the priest (from the other side of the Communion rail) in the event no server puts in his appearance.

Above all, do your utmost to get to Mass as often as you possibly can, and make yourself not just a bystander, like another marble pillar in the church, honoring God like a stone, by your mere presence, but actively joining in the prayers, the action and the thought of the most wonderful thing on earth every day: the Holy Sacrifice of the Mass.

APOSTLE PHILIP

THE Gospel does not tell us much about this Apostle of Christ, except that he was a fellow townsman of St. Andrew and Peter, and among the first to follow our Lord in His missionary career from the outset of His ministry.

He urged his friend to follow Christ. This friend was Nathanial or Bartholomew.

Here is the Gospel story with all its human features and amusement: "The following day He (Jesus) decided to leave for Galilee, and He came upon Philip. Jesus said to him: 'Be one of My followers!' Philip, by the way, was from Bethsaida, the home town of Andrew and Peter. Philip then met Nathanial and said to him: 'The One about whom Moses had written in the Law, and the prophets, too, we have found Him! Jesus of Nazareth, the son of Joseph!' Nathanial replied: 'Can any good come out of Nazareth?' 'Well,' Philip said to him, 'Come and see!'" (John: I, 43-46).

It is clear that Philip was a practical man, for when the hungry multitude that followed Christ had to be fed, Jesus turned to Philip and asked him: "Where shall we buy bread enough for these people to have a meal?" (John: 6, 5). Philip must have had a mathematical twist of mind, for he made a quick estimate of the persons in the crowd and said to Christ: "Bread for two hundred denarii is not enough for each of them to get even a little." (John: 6, 7). That was the amount of money they had in their treasury.

It seems that during Christ's missionary career Philip was a kind of informal secretary for our Lord. When the number of the Greek pilgrims came to Jerusalem to worship at the temple, they interviewed Philip because they wished to talk with Jesus: "Sir, we would like to see Jesus!" (John: 12, 21). Philip notified our Lord of the request, and Jesus was gratified, for He exclaimed: "At last the hour is come for the Son of Man to be glorified!" (John: 6, 23).

Like other Apostles, Philip was lacking in spiritual insight. He often found it difficult to understand Christ's teaching and His profound maxims. At the Last Supper our Lord told His Apostles that He was about to return to His Father, and that "no one comes to the Father except through Me!" Then Philip broke in and said: "Master, show us the Father, and we shall be glorified!"

The lack of understanding among the Apostles must have slightly hurt the loving Heart of Christ. He was training them for three long years, and now, on the very eve of His departure from this world, they were so ignorant! "Philip," Jesus said to him, "so long a time have I been in your midst, and you do not know Me? He who sees Me sees the Father. How, then, can you say: 'Let us see the Father?' Do you not believe that I am in the Father and the Father in Me?" (John: 14, 9-10).

These three incidents reveal that Philip was a sincere, kind and simple

man. He was a man that fell in love with Christ at first sight and immediately became His missionary by letting his friend Nathanael know about Him. Thus through Philip, Nathanael came to know Christ and became His apostle.

Philip was with the Apostles at Jerusalem when our Lord was crucified, rose from the dead and ascended into heaven. And again he is mentioned on the day of Pentecost. No information is found about him and his missionary activity in the Gospel book. Our only account of him is tradition, according to which he preached Christ in two Asian provinces, Phrygia and Lydia. The same tradition affirms that he went as a missionary to Scythia, the present-day Ukraine. Thus St. Philip brought the light of the true faith to our ancestors, the Scythians, the forefathers of the Ukrainians.

We do not know how much St. Philip spent in Ukraine, but the seeds of the Gospel sown by him must have remained in the Ukrainian soil because the archiological discoveries trace Christianity in Ukraine to the very first centuries of the Christian era.

Christ rewarded his apostolic labors with a glorious martyrdom. He was martyred and buried at Hieropolis, in Asia. His holy remains were brought from that city to Rome where they are honored in the church of the Twelve Apostles.

In Ukraine his feast is celebrated on October 24. His name is very popular among the Ukrainian people.

MOTHER OF THE ROSARY

Say, dearest Mother Mary, can it be
That having May, thou claim'st October too?
The flowers of Spring we plucked and gave to thee,
And these sad leaves of Autumn wilt thou sue?

When evenings first were lengthening calm and warm
We lit thy altars gay with lily-bloom;
Now falls the night full swift, with lowering storms
And still thy tapers stay the advancing gloom.

'Tis thine, and ten times welcome Mother dear!
This ripe and crisp October month is thine,
What though our flowers and leaves be scant and sere?
The Calender of Love knows no decline.

Accept these Autumn leaves—our chaplets bright
With crimson—yellow-stained, like sunset skies,
O Star of Morn! be still our Star at night,
And bless our fading years as thou didst bless their rise.

— Father Abraham J. Ryan

One young wife complaining to another: "The only time my husband kisses me is when he doesn't have a napkin handy."

Separation of Church and State?

M. Schudlo, CSSR.

AMERICAN masons and some prominent Protestant churchmen have caused various waves of bigotry which swept the U.S. from coast to coast. Why? Because they are afraid of a Catholic president occupying the White House. A Protestant clergyman told me: "There are still people in America that believe in many nonsenses about the Catholic Church. I received a letter from a devout Protestant lady who sent them across the country urging the people of the U.S. to resist the election of a Catholic to the presidency of the U.S., the Pope will leave the Vatican and move into the White House." And then America will be lost, of course!

Recently Mr. Borleis, a Lutheran, published a pamphlet and sent 13,000 of it to masonic lodges throughout the U.S. and other thousands to the news media. In this pamphlet he asserts that the Canons of the Catholic Church are such that a Catholic President of the U.S. cannot uphold the American Constitution and still remain faithful to his religion. Furthermore, he says that while the religion of a Protestant or a Jew, or even an atheist's disbelief, would not interfere with his running of the government, a Catholic's would! He is afraid that a Catholic might become the next President of the U.S. and therefore says: "It is my patriotic duty. Someone has to do something about it."

ESSENTIAL QUESTION

What is the Church and what is the State?

The Church is a congregation of the faithful who believe in the faith preached by Christ and His Apostles, accept the seven Sacraments and recognize the Pope of Rome as the visible head of Christ's Church and His Vicar on earth.

The State is a natural organization of men with the common purpose of promoting mainly their material welfare. And here lies the main difference between the Church and the State. The first is chiefly occupied with promoting man's spiritual welfare, while the latter mainly takes care of his material welfare by creating the favorable atmosphere for his spiritual growth.

Both the Church and the State are perfect societies in the sense that both have their proper objects and the means for achieving them.

The Church is a perfect society because it has for its goal a good which is not subordinated to any other good, the salvation of the soul, which no other society directly and primarily can attain. By helping man's eternal salvation, the Church aids him to secure the spiritual perfection on the earth and everlasting happiness hereafter. What's more? The Church has also all the necessary means to achieve its goal, that is, to help men on their way to heaven. These means are: the teaching which enlightens

the man's mind, the Sacraments which strengthen him to fight off the temptations of the devil, and, finally, the infallible authority which can and must be trusted by all men who want to reach their eternal destination: "He who listens to you, listens to Me; but whoever despises you, despises Me!" (Lk. 10, 16). Thus our Lord made His Church self-sufficient in its own spiritual order for the benefit of mankind for which He shed His divine Blood.

The Church of Christ is both divine and human. It is called the Mystical Body of Christ because our Lord is its spiritual Head and every human individual is a member of this Body if he has sanctifying grace in his soul.

It is both a visible and an invisible Body. It's visible because its members are human beings living upon this earth, and its creed, worship and Sacraments are visible. At the same time, this Body is invisible in the sense that the Holy Spirit that vivifies it is not visible to the human eye. Divine grace and guidance are also invisible because — as Bossuet puts it — the Church is nothing else but an "extended and communicated Christ."

The State is also a perfect society, and it is a natural society. It is not — as some Protestants affirm — a result of original sin and a necessity rising from the fact that the human race has been twisted by the fall of its first parents, Adam and Eve. St. Thomas Aquinas refutes this statement, saying that the state is a natural organization, not a necessary evil resulting from man's fall.

While the Church of Christ primarily directs its faithful to the spiritual welfare, the State's main mission consists in the creation of political, social and economic conditions which will favor and facilitate the achievement and peaceful enjoyment of temporal goods which men need in order to live and to maintain their earthly goals, such as security and an unobstructed exercise of their rights concerning their personal, family and civic life.

This is the Catholic idea of the State which differs from the Socialistic teaching that wants the State to become a 'good mother' to its citizens by freeing them from individual thinking and initiative.

INTERRELATION BETWEEN THE TWO SOCIETIES

Both the Church and the State are perfect societies in the sense that both have their own specific purposes and the necessary means to achieve them. This does not mean, however, that they are perfectly equal and therefore must be placed on the same level. Since the soul is far superior than the body, a definite superiority must be conceded to the Church which takes care of the human souls. Between various societies a hierarchy of values must be established, and this hierarchy depends upon their specific ends. The higher the end, the nobler the society.

It is, therefore, unthinkable for a real Christian to put the State over the Church, or, which is worse, to make the Church a servant of the State.

Since the State is inferior to the Church, does it mean that it must be subordinated to the latter? No, for Pope Leo XIII clearly states, that the State is fully autonomous and the command of no superior authority than its own, as it is defined in the Constitution. ("Immortale Dei").

One may ask: "What should we think of the relation between these two perfect societies? Should they live in peace with each other and cooperate harmoniously or fight each other?"

There is a group of people that favors one of the three possibilities.

Some ignore the Church and her activities as harmful, as in the case of the countries behind the Iron Curtain where religion is considered "an opium of the people" and therefore ruthlessly and relentlessly oppressed and its ministers cruelly persecuted, as everyone can see from the fate of the Ukrainian Catholic Church. Its Archbishop J. Slipy, and all other bishops with thousands of priests have been liquidated by the Russian Reds after the reoccupation of Western Ukraine in 1944.

There are also those who ignore or pretend to ignore the Church and its activities as useless. They don't see any good in the Church and its work.

Furthermore, there are many people who would like, for the sake of civic tolerance, to make the Church and the State live in complete and absolute isolation without any contact or interference: "A free Church in a free State!"

Finally, the fourth theory maintains that there should be a harmonious cooperation between the Church and the State because both work for the same individuals by taking care of their different needs and aspirations. Thus there cannot be any real separation of Church and State, unless with Hitler and Stalin. We either destroy the Church and her ministers or render them impotent by jails and deportation. No real separation is possible because the activities and life of the religious citizens as members of the Church necessarily have a definite impact on the State and its life which is highly beneficial for it.

What about the U.S. and the Catholic Church?

The Europeans who come to the U.S. or Canada are struck by the fact that the separation between the Church and the State is not the same in these countries as in Europe. Separation in Europe often was identical with complete isolation of the two Societies and even hostility which more often than not resulted in the persecution of the Church by the State. In the U.S. and in Canada instead, there is no hostility or persecution. While the State refuses, on the ground of its Constitution to grant any special privileges to any particular religious denomination, good feeling and mutual cooperation are, generally speaking, compatible with the separation between the Church and the State. What's more? There is also some indirect help that the Church gets from the State in Canada for instance, through the separate schools which are built and subsidized, at least partly, by the government.

Since America and Canada are the two states with numerous religious denominations, a sympathetic separation between the State and the Church is the only reasonable solution to the problem. It eliminates favoritism and just or unjust recriminations. At the same time it frees the Church from the governmental encroachments which were often deplorable in some European countries which favored and helped the Church with the consequent encroachments on her freedom of action.

Thus the problem of Church and State relations is ultimately the problem of the individuals that are subject to both societies. Every Christian must be a good and active member of the Church and his fatherland, the country in which he was born and lives. It's his Christian duty emphasized by our Lord: "Render to Caesar what is Caesar's, and to God what is God's!" (Lk. 20, 25).

The Church is grateful to the state for its help and cooperation. What the State may render to the Church, is hundredfold repaid by her prayers for its welfare, as our Liturgy clearly testifies. Every Ukrainian Catholic priest, celebrating the Divine Liturgy,

asks the Maker of the universe to bless his country and its rulers: "For our present government and all the armed forces, let us pray to the Lord!" To which the whole congregation replies: "Lord, have mercy!"

Besides, the Church trains her subjects to be morally good and loyal citizens of their country, for it is a duty of every citizen to keep the laws of his country and to defend it against all possible enemies.

The Catholic Church does not ask the non-Catholic States to favor her because such behaviour would cause resentment among her non-Catholic fellow citizens. What the Church wants is freedom for her tasks and protection against any unjust vexations. If the State provides it, the Church is satisfied, and therefore will pray for its welfare.

Neither God, nor His Church wants to impose the religious truth by force, for you cannot love God or your fellow man by force. The contrary practices in some countries in the past did not yield any good and lasting results.

With the changing situation of the world, a new idea of religious freedom was born. The ancient theologians insisted upon the objective truth, leaving in the shadows or ignoring altogether the subjective aspect of human adherence to it. Hence there was an Inquisition in Spain that tried to force the Gospel's truth upon those who did not see it or did not care to embrace it.

By contrast, in the modern world there seems to be a kind of swing from the ancient 'dogmatic intolerance.' It does not mean that the certainty of revelation should be questioned or put in doubt in order to please those who may oppose it. Nothing of the sort is worthy of a true Christian. Without denying or diluting the revelation of Christ as taught by our Lord and His disciples, the Church pays more respect to the conscience of the individual souls. She presents the truth without trying to force it upon those who for one reason or another refuse to see it or to accept it. Such behavior is in perfect accordance with the command of the Lord Who said to His Apostles before His Ascension: "Go into the whole world and preach the Gospel to all men!" (Mark: 16, 15). He said: 'preach', and not force it!

Thus there must be religious tolerance on the part of Catholics toward their non-Catholic brethren, and this tolerance should proceed from the respect for the truth of God and for the manner in which men arrive at the truth, for where truth is imposed upon the individual, there arises confusion between politics and religion, with the consequent impression that religion is a 'sister' of political systems which dictators try to impose upon their enslaved subjects. A forceful imposition of the evangelical teaching creates religious hypocrites. The moors and the Jews of Spain baptized by force of the Spanish governmental machinery did not do any good to the Church. Man must freely believe the truth as recognized by his conscience, For this reason, the Catholic Church, although always eager to bring all mankind into the true fold of Christ, always forbids to accept into the Church those who are not convinced that she is the only true Church founded by Christ. A man who does not accept the truth of the Gospel with his mind and heart, does no honor to our Lord, because he is a hypocrite. A hypocrite cannot please God because he does not believe in Him.

Only those who see the truth and accept it of their own free will can become real Christians and do honor to Christ's Church. Thus the Church not only does not want forceful conversions, but strictly forbids them. The man must see the truth before

he can worthily and meritoriously accept it.

The Church of Christ will accept any help and cooperation from the State, but she does not want and cannot become subservient to the earthly rulers because by so doing she would degrade itself and its mission in the sight of mankind. The Russian Orthodox Church did exactly that under the Tsarist regime and thus decreed her own doom after the Communist took over the government. The Church of Russia was presented to the rebellious populace as the helper and cooperator of the hateful tsarist regime — which in fact she was — and the revolutionary populace took revenge by destroying her churches and murdering thousands of her ministers.

Instead the Ukrainian Catholic Church in Ukraine is a splendid example of courage in front of the Communist endeavors to make her a slave of the Kremlin and its bosses. She refused to bow to the Godless marxism and thus became a victim of the most furious persecution known in history of the civilized world.

The Catholic Church respects the conscience of the individuals because nothing imperils more the welfare of the society than a weakening and breakdown of the internal springs of conscience. Freedom of investigation and inquiry in the religious matters, even at the risk of error seems now the normal condition for arriving at the truth and embracing it.

The American Constitution that says that there will be no established Church in the U.S. does not intend to promote irreligion in the country. According to the mind of our Founding Fathers, the U.S. is a religious country. and we are or at least should be a religious people that believe in God and live under His loving protection.

Consequently, the relation between Washington and the Church should not be hostile, suspicious and unfriendly because religion is the main moral basis for a sound and healthy citizenship. It was recently confirmed by the American Congress which unanimously approved an addition to the Constitution that we are people under God.

In conclusion, it must be said that non-Catholics have nothing to fear, should a Catholic become President of the U.S. He will be bound by the Constitution which guarantees full religious and civil freedom to all its citizens, both Catholic and non-Catholic. Once the President takes his oath to keep the Constitution, he is bound in conscience to keep it during his office in the White House.

—o—

MARY'S INTERCESSION

It has not been defined as a doctrine of faith that Mary is the dispenser of God's graces, but it would be rash for any of us to deny it, and the day may not be too far distant when an official pronouncement of a Pope will add this star to Mary's crown of glory.

"That it is most useful and holy to have recourse to the intercession of Mary," writes St. Alphonsus, "can only be doubted by those who have no faith. But the point which we intend to prove here is that the intercession of Mary is even necessary for salvation; we say necessary, not absolutely, but morally. This necessity proceeds from the will of God itself, that all graces He dispenses should pass through the hands of Mary, according to the opinions of St. Bernard, which we can now with safety call the opinion of theologians and other learned men."

—o—

Life: Respiration, Aspiration, Expiration

Our Lady's Intercession Wins Two Husbands

by Rev. John A. O'Brien, Ph. D.
The University of Notre Dame

In the United States where there are four non-Catholics to each Catholic, it is inevitable that mixed courtship will develop. The important thing is to have it culminate in a Catholic wedding with a Nuptial Mass at which both parties receive Holy Communion. How can this be done?

Mrs. Barbara E. Allen of Our Lady, Star of the Sea parish in Staten Island, New York, is in a position to answer this important question. Why? Because she did this twice, led the parents of her first husband into the fold, and brought a fallenaway back to the sacraments.

"Mrs Allen," I said, "thousands of Catholic girls would like to know your technique, for many face each year the problem you solved so successfully. Would you tell us how you did it?"

"I was going with Joseph Fluhr at the time," she began, "and when our friendship started to ripen into love I knew it was time to have an understanding on the matter of religion. Neither Joe nor his parents belonged to any Church. I told him how much my religion meant to me, how much happiness I derived from its practice, and that I would marry only a devout Catholic.

"I invited Joe to go with me to Mass, explained it to him and gave him a prayerbook so he could follow the prayers of the priest at the altar. He was greatly impressed with the reverence and piety of the congregation. 'There was no talking or gossiping,' he remarked afterwards. 'They meant business.'

"I brought Joe to the May devotions and to any other services which the Church was having. He became increasingly interested and began to say his prayers in dead earnest.

"Joe was particularly impressed with our devotion to the Blessed Mother after I explained it to him. Like most non-Catholics he had been under the illusion that we adored Mary and made her a sort of fourth person of the Blessed Trinity. I explained it would be the mortal sin of idolatry to adore anyone except God, that we honored and venerated Mary as Christ Himself did. This made sense to Joe.

"Then I taught him how to say the Rosary and he joined in with me. By meditating on each mystery while saying the Rosary, we bring to life the chief incidents in the life of Jesus and Mary and those mysteries become entwined in our minds and hearts. I'm sure Mary helped guide me in leading Joe into the fold of her divine Son.

"I supplemented religious instruction by bringing him to the parish social affairs. He saw how friendly Catholics are, and it wasn't long before he felt as much at home with Catholics either in church or out of it as with others.

"I decided then that the time had come to take him to our pastor, Father Yondorf, for instruction. Joe was received into the Church in July and we were married in September.

"Then tragedy struck. One week after our wedding Joe contracted pneumonia and died. I was grief-stricken as were his parents. But they saw how much his new faith had come to mean to Joe and how it strengthened him to face death with resignation to God's holy will.

"I explained to them that the faith would mean as much to them if they investigated it. So they took instructions and three months later were received into the fold — to my immense joy.

"Several years later I began keeping company with Fred Allen. He did not belong to any particular Church. I told him how much our holy faith had to offer, brought him to Mass, Novenas and to the social meetings of the parish. I explained our devotion to the Blessed Virgin and taught him to say the Rosary. That helped a lot.

"I pointed out that the ideal which the Church holds out before her young people is a thoroughly Catholic marriage, so that husband and wife can set an example in the practice of their common faith to each other and to their children. Fred saw how reasonable this was and agreed to take instructions.

"He was sent by his company to Peterborough, Canada, where he took instructions from Father M. J. O'Brien who baptized him. I went up there, and Father married us at a Nuptial Mass. Incidently, Fred was the last convert Father received before he was consecrated Bishop of Peterborough.

"God blessed us with five lovely children, and Fred remained a devout Catholic to the day of his death. I lost my oldest son in the war and I know that he and father are together in heaven. I live with my youngest daughter, receive Holy Communion daily, and thank God for all His many blessings."

"God love you, Mrs. Allen," I said. You've shown how every Catholic involved in a mixed courtship can solve his problem happily by having it culminate in a thoroughly Catholic marriage. I'm glad you pointed out the importance of praying to Our Lady, Mediatrix of All Graces. Your example speaks more eloquently than any sermon and I hope all concerned will follow your inspiring example."

PRAYER OF THE MONTH

We fly to your patronage, holy Mother of God! Do not reject our petitions in our needs, but deliver us always from all dangers, O glorious and blessed Virgin.

5 years indulgence

— OUR LADY'S DIGEST

WE HAVE NEVER LOST HER!

The West lost the picture of the Blessed Virgin, Mother of Perpetual Help for more than fifty years till the church of St. Alphonsus was built in Rome in 1855. Then it was rediscovered and through the zealous efforts of the spiritual sons of St. Alphonsus de Liguori, the Repemptorist Fathers, propagated throughout the Latin Church.

Ukraine has never lost the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help. It was always a precious ornament of the Ukrainin homes, both Catholic and Orthodox. The icon has an abbreviated Greek inscription which gives a brief explanation of what it represents. The inscription consists of four Greek verses which read: "The Archangel who of old brough the divine salutation to the Immaculate Virgin brings today the insignia of the Passion. At this terrible vision Jesus Christ, Who is clothed in immortal flesh, fears death." The infant Jesus looks scared on the picture and spontaneously turns to His Mother for protection. Well, if Christ could find protection in His Mother's arms, why can't we, poor human creatures? We should turn to her with confidence because our Church calls her "Mother of Protection", or our Pokrov.

THE JEALOUS PARENT

Donald F. Miller, CSSR.

PROBLEM: I have been going steady for about six months with a boy who is 23; I am 20. He is very good to me, treats me with the greatest respect, and truly loves me as I love him. We plan to marry in about six months. However, my mother is furiously against my marrying him. She maintains that he does not come from a good family, does not have a college education (even though he has a good job and is going to school nights to improve himself). He has an enlarged heart, but the doctor says he can live a normal life without danger. My mother insists that he is deceiving me and will probably be an invalid on my hands. I don't think my mother knows what love and understanding mean to two people because she never was in love with my father. She constantly wails about my marriage and asks me how I can do this to her after she has struggled and sacrificed so much for me. Sometimes she makes me think that I am committing a crime, and tells me that she is so ashamed of me. She has even threatened to kill herself before she sees me married to this boy. She confuses me so much that sometimes I wonder if she is right and I am the one who is wrong. Please help me.

Assuming the correctness of all the facts presented about your boy friend, I can only say that your mother is manifesting the classic and not too uncommon signs of jealousy and selfishness in trying to prevent your marriage. You are greatly in need of the wise advice of someone outside the family circle, preferably one of your parish priests, so that you may be spared from emotional upset and guided firmly and reasonably toward what is right. Without that, the conflict between you and your mother will be all but unbearable.

At the same time, you need to be exceedingly patient and understanding with your mother. A clue to her whole attitude may be found in your statement, presumably based on her own declarations, that there was never any real love between her and her husband. Mothers who have lived in a loveless marriage often compensate for this by centering all their love on a daughter. They are moved by two unreasonable feelings: 1) that, since their own marriage was unhappy, the marriage of the daughter they love will be unhappy too; 2) that they will lose the one whose love has taken the place of that which a husband should give his wife. These two feelings can so blind a mother to God's will and the best interests of a daughter that she will say all sorts of wild things in the effort to prevent the daughter's marriage, even up to threatening suicide.

You should understand these facts, and try to offset them by the most gentle patience and by manifesting all the love possible toward your mother. This means not getting into arguments about whether you should or should not marry this boy; remember that your mother's arguments against the marriage will not be logical but purely emotional. (I am assuming that you will have consulted a good priest and been assured that this marriage is God's will for you.) This also means doing everything possible to show your mother how much you love her and will always love her even after you have married. Above all, it requires that you build up your own spiritual life by frequent reception of the sacraments and by special devotion to the Mother of God, whose intercession can win for you the miracle to the truth that you are bound to follow your own vocation.

Be comforted by the fact that in many cases, similar to yours, the mother who objected strongly to her daughter's marriage later came around to a happy acceptance of the situation after the marriage.

— The Liguorian

CONGRATULATIONS TO THE ROMANIAN BISHOP

Romanian Catholics living in exile have been given their own bishop in the person of Most Rev. Vasile Cristea who was born in Romania. There are some 3,000,000 Romanian Catholics of the Eastern Rite living in Romania. Their Church was destroyed by the Reds after the 2nd. World War together with the Ukrainian Catholic Church of Romania.

Many Romanian Catholics were forced to emigrate to various countries. They were without a Shepherd of their Eastern Rite. Now they will have their own bishop to take care of their spiritual needs.

Bishop V. Cristea studied at Blaj. There were three boys in his family, and all of them became priests. In his younger years the new bishop dedicated his efforts to the education of youth. He was also a pastor for a while. After World War II he was nominated Rector of the Pontifical Romanian College in Rome.

The Holy Father appointed him bishop for all Romanian Catholics in exile, except the U.S. It is unfortunate that no Eastern Rite Catholics living in the U.S.A., except the Ukrainians and the Ruthenians, do not have their own bishops but remain under the jurisdiction of the local Latin Rite ordinaries. We hope that the present Pope, John XXIII, will correct this situation and appoint bishops for such numerous groups of the Eastern Rite Catholics as Melkites (some 125,000 in the U.S.) and other Eastern Rite groups living in the U.S.A.

The Ukrainians are fortunate indeed. They have their own Metropolitans in Canada and the U.S., three bishops in Canada and two in the U.S. without counting the two Metropolitans. We have our own seminaries, highschools and schools. We should thank the Vicars of Christ for all these favors and hope that our brethren, all Catholics of the Eastern Rite, will soon enjoy the same privileges.

THE MESSAGE OF AN ANGEL

St. Irenaeus, the so-called "first theologian of the Virgin-Mother," once wrote: "As Eve was led astray by an angel's discourse to fly from God after transgressing His word, so Mary by an angel's discourse had the Gospel preached unto her that she might bear God, obeying His word. And if the former had disobeyed God, yet the other was persuaded to obey God: that the Virgin Mary might become an advocate for the virgin Eve. And as mankind was bound unto death through a virgin, it is saved through a virgin; by the obedience of a virgin, is compensated."

Truly Mary had learned well the lesson of history: the salvation of mankind is in obedience, freely given, to the law of the Lord!

A butcher in England put up a sign in his window: "The Queen Buys Her Meat Here."

A rival butcher across the street put up a sign: "God Save the Queen."

I BEG YOUR PARDON!

Th. Bleech

WHEN you find it too much to attend the Divine Liturgy on Sunday without serious justification, take another look at what a high ranking communist said in 1931... "War to the hilt between Communism and Capitalism is inevitable. Today, of course, we are not strong enough to attack. Our time will come in 20 or 30 years. To win we shall need the element of surprise. The bourgeoisie will have to be put to sleep. So we shall begin by launching the most spectacular peace movement on record. There will be electrifying overtures and unheard of concessions. The capitalistic countries, stupid and decadent, will rejoice to cooperate in their own destruction. They will leap at another chance to be friends. As soon as their guard is down, we will smash them with our clenched fist."

When you find it too difficult to say your morning prayers, keep this in mind. "Our fist now is clenched!" (Russian General as his troops rolled into Hungary to crush the October, 1956, revolt against tyranny).

When during the day you forget to utter a short aspiration to Jesus or Mary, recall when Krushchev said to American diplomats on November, 1956: "We Will Bury You."

And if you find all this difficult, then I know that you never say the rosary, so let this speak to your conscience. "It is inconceivable that Communism and Democracy can exist side by side in this world. Inevitably, one must perish." (Lenin).

And since you forgot your evening prayers, think over the following. "We are not pacifists. Conflict is inevitable. Great political questions can be solved only by violence." (Lenin).

And when you grumble at what the priest said during the sermon, then

listen to what the apostle of diabolic atheism says. "The struggle against the Gospel and Christian legend must be conducted ruthlessly and with all the means at the disposal of Communism." (Radio Leningrad, August 27, 1950). "Religion is the opium of the people." (Karl Marx). "Lenin is god." (Stalin). "Anyone of the same mind of Lenin cannot believe in God." (ABC of Communism).

When you refuse to read the Bible, Catholic books or papers, or if you are a parent and feel sorry for your children and don't care to send them to Catholic schools or Catechism, or don't want to support your Church, then let a missionary Communist-zealot instruct you and yours. "The Gospel is a much more powerful weapon for the renovation of society than our Marxist view of the world. Yet it is we who shall conquer you in the end. We are only a handful, but you Christians are millions. Think of the story of Gideon and his 300 companions, and you will understand why I am right. We Communists do not play with words. We are realists, and because we are determined to reach our end, we also know how to provide the necessary means. Of our salaries and wages we keep only what is absolutely necessary and the rest we give up for propaganda purposes.

"To this same propaganda we also devote our leisure time and part of our vacation. You, however, give only a little time and scarcely any money for the spreading of Christ's gospel. How can anyone believe in the all-surpassing value of this gospel, if you do not practice it? If you do not spread it? If you sacrifice neither your time nor your money for that purpose? Believe me, it is we who shall conquer because we believe in our Communist gospel and are willing to sacrifice everything, even life itself, so that social justice may triumph. But you, you are afraid of soiling your hands."

And if you think you are being asked to do too much for your own salvation, and those dear to you, and that your time and comfort is too precious, then here is food for thought during your leisure hours. "Everywhere we have proletarian armies. We are able to organize these into a single force... no one will prevent us from accomplishing our task, of leading them to victory of the world revolution, and the establishment of an international proletarian Soviet Republican." (Lenin, 1920).

If you shrug that off by saying that that was forty years ago then Khrushchev will put you straight: "I say now that we will never go against the program of Lenin, and will follow it in the future. We are not now going to reject what we have created."

And if you can read this and say that you are doing somthing for the peace of the world and men's souls, then think of the fifteen years of hard labor imprisonment of Archbishop Joseph Slipy, the heroic Ukrainian Catholic Metropolitan of Lviv, Ukraine, who was sentenced to eight years in frigid desolate Siberia because he refused to betray his Church and Ukrainian nation, and when his sentence expired after 8 long years and he was "freed", he wrote a pastoral letter to his flock, encouraging them to keep the faith. He knew full well that the communists would throw him back into prison for it. He could have lived in relative freedom (as much as communists permit and promise?!) if he would promise not to exercise his office as pastor or if he would renounce the holy, Catholic faith.

No, he could not agree to that because he must do the will of God even in pain and torture and enslavement. God came first in all things, and as he told his communist judges when they asked him to relinquish his office: only the Holy Father, as head of the Church, and his superior, could remove him from his office as bishop: the shepherd and teacher of his flock.

Today this invalided archbishop, at sixty-seven, a sick man for many years, in diabolic Russian communism, misery and squalor, thinks not of himself but his dearly loved Catholic people in his beloved Ukraine, thousands of miles away from this cold, forgotten land of desolation, hopelessness and man's barbarism to fellow man.

"The Irish aren't so tough."

"How come?"

"Me and my brother and two other guys across the alley almost licked ONE last night."

—o—

Keep Mary in your mind and Jesus will grow in your heart.

A Ukrainian Catholic Looks At His Parish

What do you, a Ukrainian Catholic layman, think of your Ukrainian parish church?

It may be poor and often occupied by poor people; yet it is the ordinary doorway to the Great Church, the Mother of mankind which takes care of our spiritual needs and leads us to everlasting happiness.

Sometimes and to some people it may seem hopelessly behind the times; yet it is the gateway to a glorious future for those who follow its teachings by applying it to their daily life and occupations.

Due to human weakness of its parishioners it is often torn by controversy and petty misunderstandings; yet it holds the key to eternal harmony and universal concord.

Its pastor is only human and therefore can make mistakes; yet he is a representative of the Great Priest, Christ, our Lord, Who told His followers to obey His priests because they speak in His name. (Lk. 10, 16).

The altar in our church is poor, deprived of gold and flowers; yet our pastor dispenses the Bread of Life from it to those who approach Holy Communion.

Our congregation is not a specialist in singing the Divine Liturgy; yet through it the angels glorify the Lord in the best way any creature can worship its Maker.

Our parish organizations seem often to have little to do with religion; yet they keep our young people close to our own parish church and train them in the Ukrainian Catholic spirit and the love to our Eastern Rite.

The preaching of our Pastor is often monotonous; yet through Him the Savior speaks to the souls for which He shed His divine Blood upon the Cross.

Our parish school is noisy, and some teachers are not excessively trained; yet through them a new generation is learning to serve God in our own Rite and church.

Our church seems to have too little influence upon our community; yet without such little churches no place would be safe to live in.

Our church's budget is small and hard to balance because most of our parishioners think that the parish does not need money; yet that poor church is enriching the souls of its numerous parishioners.

Its missionary flame is not much visible to the outside world; yet it gave our Church three priests and seven sisters.

It is full of sinners like me; yet it has sent to heaven more saints than anyone might suspect.

Our parish it not conspicuous among numerous Latin Rite churches of the community; yet to us, Ukrainian Catholics, it is the sweet home of our Heavenly Father Who expects us there at least every Sunday, and Holy Day, if not more often.

Our parish may seem weak and superfluous to those who do not understand or do not like us; yet it is my spiritual link with God and with Ukraine, our martyred Fatherland and its persecuted Church. Yes, for me it is the best means to worship my Maker and to save my soul.

For this reason, I never go to any other church, but my own parish church. I am a married man. We have five children. We have no car, and therefore have to walk more than half a mile to catch the bus. It is a little sacrifice for all of us when the church of another Rite is just around the corner. We don't go there because we love our Church, our moving church services and our Rite. We would feel strangers in another church. Our souls would not be satisfied with their services. They may be good for their own members, but not for me and my family.

And thus, my wife, our five children and myself, make this little sacrifice in order to serve God in our Church. It isn't much when we consider how much God did, is doing and will do for us for this little hardship.

TESTIMONY OF THE ADVERSARIES OF ST. JOSAPHAT

The court that handled the crime committed against St. Josaphat Kuntsevych revealed his innocence to the full extent. All of the murderers not only confessed their crime and guilt, but also disclosed the motive of their action. They admitted that the sole reason of their crime was the hatred for the Union backed and incited by Smotrytsky's agents, especially by the monk, Sylvester.

The testimony reads: "When Josaphat became bishop in 1618, we accepted him as our shepherd. We could see that he was a Saint, ardent and zealous in teaching the good life, that he followed all the customs of our Rite exactly and that he administered the Church according to canonical laws and the precepts of the Holy Fathers. We loved him and respected him as our shepherd, admired his gentleness and appreciated his fatherly concern for us. Thus it went on for three years until by God's permission and our own sins as well as that of our forefathers, Smotrytsky sent us his monk Sylvester with literature which incited us to rebellion."

The court punished the guilty ones who killed St. Josaphat. All condemned except one, Peter Wasylevych, accepted calmly the punishment, repented for their crime, entered the Catholic Church, went to confession and received Holy Communion before laying their heads beneath the sword of the executioner. Is this not a result of St. Josaphat's martyrdom? Peter Wasylevich, a civil official of Polotsk, was the only one to remain obstinate. He was the one that baptized his own children because he hated so much the Catholic priests. He also dared to hear confessions of the dying adversaries in order to keep them from calling upon Catholic priests. When the executioners commanded him to lay down his head, he defended himself with his hands and thus the executioner cut off his one hand, then the other, then his ears, and finally his head.

Always tell the truth — it's easier to remember.

WHY PUBLIC PRAYER TO MARY?

by Francis J. Kinsella, CSSR.

OUR LADY herself predicted that it would happen — that people of all ages would shout her praises and clamor for her aid. She prophesied in her Magnificat song: "All generations shall call me blessed." It was only right that she predict such homage, for public prayer to Mary is natural to her children.

Every week thousands upon thousands of people flock to churches throughout the world. They kneel before shrines in Our Mother of Perpetual Help and in unison recite the Novena prayers in her honor. And every week thousands of others stand on the sidelines: some wondering about all of this activity, others questioning it, and some even going so far as to call it fanaticism.

Why all of this activity? Why these public prayers to Our Blessed Mother? Why flock to church when there is no obligation to do so?

These are complex questions, capable of many answers — but, perhaps, the enthusiasm of clients of Our Lady, the popularity of the Novena devotions, the thunderous praise and petitions of thousands of voices can be better understood if we remind ourselves of the nature and reasons for public prayer.

Let us not dodge the issue, nor water down the doctrine. Public prayer to God is both necessary to man and demanded by God. For we are not merely individuals, little islands living out an insolated existence. We are members of the human race, of society, and as such owe the homage of our lives to God. God has always demanded this homage of His creatures. And the Church insists that it be given to Him on the Sundays and Holy Days throughout the year — de-

manding that we assist in the great public prayer of the Sacrifice of the Mass.

But public prayer is not only necessary to us, it is also extremely valuable. We would be foolhardy not to take advantage of this powerful appeal for God's graces.

Frequently Our Lord insisted on the value of public, community prayer, urging His disciples to come together in order to pray. He promised that He would be with them in response to their requests: "Where there are two or three gathered together in My name, there I am in the midst of them."

If this be true of the gathering of one or two, how much more insistent and powerful is the prayer and praise of a great multitude? St. Thomas Aquinas, the theologian, says of such prayer that it is irresistable: "The prayers of many cannot go unheeded when they unite as one." In much the same manner as a father, who may not yield to the requests of one child, is moved by the united plea of all his children, so our heavenly Father cannot resist the sweet violence of His children.

Perhaps a simple comparison will emphasize the power of public prayer. Should a parish wish a stop-sign placed at a dangerous intersection to provide greater safety for the children in going to and coming from school, the pastor's request might carry sufficient weight with city officials. But if the city exchanges were to be suddenly bombarded with telephone calls, or a petition signed by hundreds of voters, or City Hall beseiged by an organized demonstration, city official and politicians would surely take notice. Several hundred names on a petition, a constant telephone ringing, a sea of faces would be translated into votes. And the petition of many would be answered much more readily than would that of an individual.

Not that God can or needs to be forced into answering our prayers. But this is His wish, that the combined prayers of His children rise to Him in praise and love, in petition and thanks.

Applying this doctrine of the necessity and value of public prayer to Mary is as logical and natural as it was for her to exclaim: "Henceforth all generations shall call me blessed." — She herself explained the reason: "For He Who is mighty has done great things in me."

Because He wished her to be Mother of God, no stain of sin touched her pure soul. Because He wished her to cooperate with His Son in the redemption of man from sin, she would also be called Mother of men. Because God willed it, all graces won by Christ and dispensed by Him to men would be dispensed through her hands and her intercession.

Public prayer to Mary, the Novena devotions to her each week are so valuable and powerful precisely because they are the united voice of her children praising her for the great things which God has done in her, reminding her that they stand so much in need of the graces which her intercession alone obtains.

How many times the complaint is uttered: "I wish I could pray like so-and-so. Would that my prayers were as powerful and influential as those of a priest or a nun!"

To this complaint the Novena devotion to Our Mother of Perpetual Help have an answer. It is the answer of public prayer. There we pray not only for the private intentions of each individual attending the devotions, but for the wants and cares and worries of all. Surely, Our Lady cannot be deaf to such a deafening and loving cry.

This aspect of the value of our public Novena prayer to Mary is symbolized and made more practical by one feature of the devotions. At most Perpetual Help shrines a Petition Box is provided for the faithful and petition-slips are available. These can be employed to indicate one's individual intentions. At the beginning of the devotions each week the priest conducting the devotions reads the totals of these petitions and requests the prayers of all for these intentions.

In such a manner the prayer of one becomes as powerful as the prayer of all. This is but one of the reasons why the Novena devotions have become such a powerhouse of prayer. Perhaps it is one of the reasons, too, why Our Lady chose the name 'Perpetual Help.'

But prayer is not merely a cry for help. It is a beautiful union of praise and thanks, of sorrow and petition. Therefore, public prayer to Mary is not a ceaseless clamor for help. It is also our opportunity to more fittingly praise her for the greatness bestowed on her by God — to express one's sorrow for the neglect of God and offenses against Him — to say 'Thank You' for the daily and continuous flow of God's grace and her intercession.

The public prayer of the Novena devotions also provides an opportunity for the fulfillment of a few of Our Lady's pet projects.

At Fatima and Lourdes, at La Salette, in practically all of her apparitions in modern times Our Lady has asked constanty for prayer and penance. Prayer for souls, prayer to stay the avenging arm of God's justice. Penance to atone for sins committed against her Son, penance to share her own deep sorrow at love unreturned.

Frequently the Novena devotions do require of us a minimum of penance. For it is not always easy to attend. The sacrifice of some entertainment, of a television program, the inconveniences of all kinds of weather and other circumstances are frequently involved. Such sacrifice and thoughtfulness are surely a fulfillment of Mary's desire for Penance and Prayer.

Another of Mary's pet projects is this. Nothing is dearer to her than the bringing of souls close to herself and, therefore, closer to heaven. The psychology of a crowd — many people joining in prayer before her shrine — has drawn many to seek and to know the Perpetual Help. The powerful, word-of-mouth advertising of so many attending the Novena devotions has brought countless others to turn from darkness to faith, from despair to hope, from sin to love through her Perpetual Help.

These are reasons why we honor Our Lady in public prayer, why we constantly remind you to attend the Novena devotions in your parish church. The greater volume a voice has the more easily it can be heard. Join your voice each week to the powerful voice of Mary's children!

— (Perpetual Help)

—o—

Pat and his priest were having a jovial little chat. "Ah, Father," said Pat, "I wish you had the key to heaven. Then when I approached the pearly gates, you could let me in." "Well it's a thought, Pat," said the priest, "but I'd rather have the key to the other place. Then I could let you out."

—o—

Why is there never enough time to do it right but always time to do it over?

—o—

If your wife wants to learn to drive, better not stand in her way.

—o—

The tongue runs fastest when the brain is in neutral.

—o—

When a man embarks on the sea of matrimony he must expect some squalls.

—o—

It is a good idea to change our mind sometimes, to see if it works better.

—o—

I'D LIKE TO KNOW...

1. Does the Ukrainian Catholic Church accept late vocations?

There is no general rule in the Church law which would specify what age bars a man from becoming a priest. Any man who is 24 or more years old can become a priest. Some diocese has a rule which sets the limit to an age beyond which no man can become a priest without special dispensation.

Our Ukrainian Catholic dioceses in the U.S. and Canada have no such limit. Thus any person who may have a late vocation to the priesthood should consult his respective bishop and follow his advise.

2. What is the idea of wearing the wedding ring on the third finger of the left hand?

This ancient custom is based upon some physical facts that are all wrong in the sight of the modern science. The ancient scientists once thought that a certain vein or nerve in that finger led directly to the heart. Thus is seemed logical that the third finger was the most proper to wear the ring which symbolizes life-long love between the marriage partners.

3. There was a man in our parish that died in an accident without regaining consciousness. Since he never went to church or to confession, he was refused a Christian burial by our parish priest. Then the family took him to a distant parish where the dead man got a burial in full colors. How can this be explained? It's confusing to us who are laymen!

Canon Law expressly forbids to give Christian burial to Catholics similar to the above-mentioned. (Can. 1240, 6). The other priest must have been deceived by the family of the deceased man. Thus and thus only the above mentioned situation can be explained. No two priests can have two different sets of rules to settle such questions as denial of church burial. The rule is one and the same for all Catholic priests, regardless of Rite.

4. We were always taught that we should kiss the picture of the Blessed Virgin and the cross which are on the tetrapod after we have received Holy Communion. Now, a parishioner told me that it is wrong to kiss anything after we receive Holy Communion until we eat. What must I think of all that?

There is no law commanding or forbidding to kiss the cross and the picture of the Blessed Virgin after a person receives Holy Communion. It is all a matter of individual devotion. The above-mentioned holy things can be kissed or not. But should any disorder arise from such a kissing — a jam-up before the ikonostas — then this custom must be abolished.

A person receiving Holy Communion must make the sign of the cross when he approaches Holy Communion and retires to his pew after Holy Communion. All other things are

neither commanded nor forbidden. However, the pastor may remove certain arbitrary customs in order to promote uniformity among his congregation.

—o—

FOUNTAIN OF SORROW

Do you desire to be purified from your sins? Do you seek true compunction and sorrow of heart? Seek for them in those sacred places where Jesus, your loving Saviour prayed, wept, suffered and shed His precious blood for you. There you will learn and understand what a terrible evil sin is; there you will be filled with the greatest horror for sin. Accompany your suffering Saviour step by step, from the betrayal of Judas to the last breath He takes upon the cross. Consider with most tender devotion the agony, the shame, the terrible bodily sufferings which your Redeemer endured when dying to make satisfaction for sin, and you will come to the firm conviction that sin is a most terrible and indescribable evil. How could you doubt it, when you consider that the divine majesty demands this immense sacrifice in atonement for sin? To create man in original justice and holiness was for almighty God the work of a moment only; but to redeem man from the abyss of sin and to make him a child of God, Jesus was obliged to lead a life of poverty, trials, and contempt for 33 years, and finally to die a cruel and shameful death upon the cross. The more you reflect upon the greatness of this sacrifice, the more clearly you will perceive the great malice of mortal sin. And while this knowledge of the gravity of mortal sin is borne in upon your mind, your heart will be filled with the most sincere compunction and sorrow. For who could continue to lose that which caused the death of the most adorable Son of God upon the cross? Who could behold Jesus bleeding on the cross and continue to love sin? Who could consider Jesus in His agony and extreme abandonment on the cross and continue to be indifferent with regard to temptations?

—o—

One Sunday the Pastor surprised and pleased his congregation with a very short sermon. He seemed to think however, that he should apologize for his unusual performance. "I regret to say," were his closing remarks, "that my dog, who seems to like paper, chewed up the rest of my sermon." After the service a stranger came up to the Pastor, took him by the hand and said: "I should like to know whether that dog of yours has any pups. If so, I want to get one to give to my Pastor."

—o—

At a summer resort one girl landed a fish weighing 180 lbs. It was 5 feet 11 inches tall, wore slacks, and drove a sports car.

—o—

"Did you fish with flies?" inquired the other angler.
"Fish with them! Man, we ate, danced, boated, camped, and slept with flies."

—o—

Many a man who falls in love with a dimple makes the mistake of marrying the whole girl.

—o—

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

Fr. Nick of Montreal

**** The saying "It's a mad world" is becoming more meaningful nowadays. **** Khruschev's unmitigated gall is typical of past Russian leaders. Riding rough-shod over peoples, nations and persons is nothing new to him. **** It is to be hoped that the new American President will use, for all it's worth, the discontent amongst the peoples subjected by Russia to show the latter its weakness. **** Communism should be outlawed in every truly democratic land. It is beneficial only to a select few. **** Red are indeed the faces of those who until recently hailed Fidel Castro as an agrarian reformer. The Reds in China pulled that trick, too. **** Russia does not want war because the ruling class has everything to lose. **** Senator Dodd's idea concerning the creation of an 'Academy of Freedom' is the most positive proposal heard in a long time. **** It was truly typical of a Roosevelt to propose the abolition of the Committee dealing with anti-American activities. He seems to have forgotten how his late father was bamboozled and hoodwinked by Joe Stalin at Yalta and Teheran, but there are those who have longer memories. **** If Ukraine is free how come the Soviets did not allow the Ukrainian athletes to be registered as Ukrainians at the Olympic Games in Rome? Russia hogged all the honours. **** Our soul-felt congratulations to the Very Rev. Fr. Basil Shumay of Fort William on the occasion of the 25th anniversary of his priesthood. A man of acute intelligence and vast learning, Fr. Basil has done a lot for our Church in Canada and, God helping, will certainly continue to work as zealously as ever for the greater glory of God and the good of our Byzantine Rite in the world. **** Owing mostly to the frailty of human nature, there are those who, reducing the Church of Christ to their own size and dimensions, can find no place therein for others. **** The sudden interruption of the work of the first Vatican Council has had harmful results. The dogma of papal infallibility defined in 1870 strengthened the spiritual and jurisdictional primacy of the Pope at a time when his temporal power was being usurped — a power guaranteeing, as it were, his spiritual independence. But the haste with which his infallibility was defined created a serious ambiguity. It is this ambiguity which feeds the main grievances of our separated Brethren against Rome. The Council had to disperse without defining the whole Constitution of the Church. As a result, there's a kind of a lack of balance in the conception of the authority within the Church. The latter, in effect, does not belong to Peter's successor alone, but also to the successors of the 12 apostles, that is — to the bishops. Incidently, within the limits of their respective dioceses, the bishops are not mere administrators, but the teachers (doctors) of the Church. As a group, when they are united with the Pope in a Council, they do represent together with him the supreme and infallible authority of the Church. The Church's tradition is both monarchic and collegial. The interruption of the Vatican Council did not allow the latter aspect to be raised as much as the former was. It seems that the next Council will especialy insist on

the collegial aspect of the Church. As a result, it will be a big step forward on the road to Christian Unity. **** According to a letter sent by the Sacred Congregation for the Eastern Rite Church to the melkite Patriarch, Rome allows the use of the vernacular in the celebration of the Divine Liturgy, except for the part regarding the consecration (anaphora). **** The Holy See has allowed the use of the Hebrew language during Mass in Israel. **** Said His Beatitude Patriarch Maximos IV to the ex-mayor of Florence: "...one has the impression that the generous intentions of His Holiness Pope John XXIII did not please certain quarters which took it upon themselves to attenuate the Pope's declarations and to change their obvious meaning, so much so that were one to believe them, in this Council of Union, there will be no mention at all about Union. All of which makes one despair. It seems that one should begin by converting the Latin west to Catholicism, to the universality of Christ's teachings. The Latin West should be taught to abandon its taste for controlling and governing everything, for reducing all to its own way of thinking and doing things. Uniformism is not Catholic universalism. We feel stiffled..., we would like to see more resplendent the divine visage of Christ's Church."

"WHY ARE YE FEAFUL?" (St. Matthew vi)

My Love is found in waving grass,
  In soaring sea-gull on the wing,
My Love is found in fragile flowers
  Which part their fragrant lips to sing
Of Him who broods upon them all,
  And makes the grass spring into life,
And notes if ever sea-gull fall,
  And girds the flowers for wind-borne strife.

My Love, who cares for such as these:
  The grass within the oven tossed,
The birds, the flowers, the restless trees,
  Counts not one gaunt, dead oak-leaf lost.
Why then this fear, O trembling one,
  To his own image formed at birth;
Is not each soul, by Lord redeemed,
  Than grass or flower of greater worth?

Joseph L. Murray, S.J.

I WISH YOU HAD...

My husband and I had a bad argument right after breakfast. We both were in a bad mood when we got up. Finally I said in anger: "I am sorry that I did not become a nun!"

My husband looked at me and replied: "I wish you had..." Then I realized that a man's life is not as easy as we women think. Ever since I try to smooth out his bad mood when I notice it and peace is a steady guest at our home.

One reason why trains don't have as many accidents as automobiles is that the engineer doesn't drive with his arm around the fireman.

About Stones and Sisters & Saints and You...

WANT to see something? Go to the window and look at the sky and the land.

Well, what's so wonderful about that?

Look again — see all those moving, growing, blowing things out there. That's what's wonderful! Want to know why? It's like this. Everything that is at all — that robin, that rose, that stone by the garden path are all doing just what you thought they would be — flying, growing or just lying there. They're doing it because that's what they're supposed to do. God made them that way.

And you — God made you too. What for? God made you to be a Saint, nothing else. Ever think of it that way? What are you doing about it? Probably not a bad job of it — but you could do a whole lot more than the robin, the rose or that simple stone. You're doing all right. Do you want to do more?

To Be or Not to Be?

How? Well, that's where all this vocation business comes in. Just what does God want you to be? Think about it. It could be anything. There are all kinds of Saints, you know. Maybe it's to be like Mom with a big family — twins and all to love! God would like that. That would be fine. A teacher? Nurse? Musician? They're all great. Each one is a vocation — and each one can make you a Saint.

If you've decided to be like Mom, then you could stop right here. Marriage, that's a wonderful vocation. But wait a minute... Maybe God wants all your love? How about that? Not just a part of your love. That's where the Missionary Sisters of Christian Charity come in.

A Sister? Could be!

No one has to be a Sister. Not every girl can. But every young lady does have to find out whether it's the convent or not. Everyone has to look right at it — right in the face! Because it could be that being a Sister is what Our Lord meant for you when he said that we should all be "perfect." He may, right now, this very minute want to give His grace to you to do more than He expects of many other girls. He may want to give His love to you in a wonderfully special way. He may want to give His love to countless other people through you. He just might want every single second of every moment of your life as His own. Sounds tremendous, doesn't it? How can you know ? ? ?

PRAY... TALK... PRAY

First of all — pray. Talk it over with Him. Don't forget to let Him do part of the talking too. That means to think in a quiet, serious way. Ask Mary to help you to do what Her Son desires of you.

Then it's you turn to talk again. Talk to Mom and Dad, to your confessor, your pastor, perhaps one of the Sisters at school. They can all help. They may be the very way Our Lord will answer you.

Next problem. Which Order is for you? How can you tell? Time to pray again. Time to read about different Communities. Time to find out what they are all about and which one seems to fit you best — or is it which one you fit best.

Talented or Average

You may have some outstanding talent. You sing like a bird. You cook like a chef. Your art has won nation-

al awards. You can type faster and better than anybody... But then too, maybe you're like most of the rest of us — very average. You just try hard and do your best. Either way, that's all right. We can't all be tops (watch out, here come those sisters and saints again) unless we give our lives to God. Because then we do go straight to the top where He is waiting for us. And we don't have to stop and fool around on the way.

So if you have some big talent, or if you think you have none at all, it doesn't matter much. There is a place for you as a Sister. There is a place for you with the **Missionary Sisters of Christian Charity,** if that's where God wants you to be. You may have a hidden talent — even a secret one you've been holding out till now. Why not let the Sisters find out? They teach and cook, paint and sing, nurse God's sick and sweep the floors, visit the poor and conduct children's summer camps, organize sodalities and sew, and almost anything you can think of. And — this is what matters most — they do it for the love of God — every day beside His Cross and with His Mother for company.

A MISSIONARY SISTER OF CHRISTIAN CHARITY

What does a girl like you do when she enters the Missionary Sisters? She prays and works and studies, and, yes, she plays. Just about the same things she would do at home, but now she is at home with God. When the community gets to know her well, they find out what work she will do best and train her for it. For the first year she's called a postulant. That means she is sort of standing at the door of the religious life asking to be let in. The next two years she is a beginner, a novice. More training, more spiritual care. Then come the promises, the vows. The first promises to live a life for God alone lasts four years. Why all this time? To be sure you are doing just exactly what you and God want you to do. Because all along the way, you are the one who matters. It isn't until then that the big promise is made, the final vows to live the rest of your life doing God's work.

Interested? Write Today!

There is too much to say here about the Missionary Sisters of Christian Charity. It would take a long, long time. But if you will fill in the blank below, they will send you all sorts of things about their community — pictures and all. Write today!

Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 909,
Grimsby, Ontario, Canada
Dear Mother Provincial:

Please send me information about the Missionary Sisters of Christian Charity.

NAME _____

ADDRESS _____

How to get along with people of other faiths

Donald F. Miller, CSSR.

THIS article is addressed primarily to Catholics, though readers of other faiths are encouraged to consider what it has to say. The topic has been receiving considerable attention from Catholic writers and leaders in recent years.

Catholics can maintain the right relationship only by possessing a clear understanding of three things. They are 1) The inescapable intellectual opposition between their religious views and those of other Americans; 2) The many opportunities for united action with their non-Catholic fellow Americans; 3) The rules that should govern them in debate or friendly argument with those who hold different religious views.

THE INESCAPABLE OPPOSITION

There is no point in denying the fact that there is bound to be opposition to the Catholic viewpoint on religion, sometimes resulting in violent attacks or discrimination and prejudice of one kind or another.

Consider the glaring contradiction that exists between the Catholic intellectual viewpoint on religion and that of other groups in the midst of which Catholics must live.

One large group in America is that of the agnostics. Agnostics are those who maintain, either as a theory or in practice, that they cannot know anything certain about spiritual realities, such as the soul of man, God, sin, heaven, hell, eternity. Convinced Catholics, on the contrary, maintain that they not only can but do know many certain truths about these realities and that they can demonstrate the truth of what they know.

Another large group in America is that of the Protestants, both of the Pentecostal or emotional kind, and of the more formal types that retain something of a ritual and of sacraments. All Protestants have, in varying degrees, two related things in common: 1) holding sacred the right to their private judgement and opinion on the exact interpretation of the teachings of Jesus Christ; 2) rejecting a supreme authority set up by Christ in any church to guarantee the right statement and interpretation of His teaching.

Catholics hold exactly the opposite, namely, that in all matters of faith and morals they are bound to submit their personal judgements to the authoritative declarations of the Catholic Church, as transmitted to them through the pope, bishops and pastors. Some small groups of Protestants, such as high church Anglicans, would reject the notion that they hold their private judgment to be supreme; but they agree with all other Protestants

in refusing to recognize an infallible teaching authority in matters of faith and morals.

A third group in intellectual opposition to Catholics is that of the Jews. Whether religiously active or not, they maintain that the Messiah, as the Saviour promised throughout the Old Testament of the Bible, has not yet appeared on earth. Catholics, on the contrary, are convinced that Jesus Christ was and is the Messiah, the Saviour of the world.

Now such clear-cut contradictions of viewpoint are bound to produce frictions that cannot be avoided and that must be accepted with patience by Catholics. No matter how unassumingly the latter go about practicing their religion, they are bound to be considered smug, arrogant, unyielding, by some who reject certainties in religion, by some who reject authority in religion, by some who reject Christ in their religion.

More than that, these definite contradictions will sometimes lead to suspicions, false accusations, even discriminatory action on the part of some who reject the certainties of the Catholic way of life. For example, the organization known as "Protestants and Other Americans United for Separation of Church and State" is motivated largely by a grim suspicion of the intentions of Catholics. No matter how often or how publicly Catholic authorities in America state that they devoutly prefer separation of church and state, the POAU operates on the assumption that this is a fraud.

So too there will always be men like Paul Blanshard, whose free-swinging attacks on the Catholic Church stem from his violent dislike of the notion of authority and a hierarchy in religion.

And there will always be booklets and leaflets published by the devotees of private judgment in religion against the personal lives of priests and nuns, because these are symbols of the certainities held by Catholics and of the authority that is a keystone of the structure of Catholic belief.

There is no need for Catholics to be upset by such phenomena. Their reaction should be personal or internal, and social or external.

Their personal reaction should be marked: 1) by patience, modeled on the patience of Christ Himself, Who, though He was eternal truth itself, was subjected to all sorts of attack and contradiction, and Who prophesied that His followers would be contradicted, saying, "If they have persecuted Me, they will persecute you;" 2) by a realization of their need of study to deepen their knowledge of their faith, so that no attacks made against it will be able to shake their convictions; 3) by a better understanding of their need of humble, daily prayer, through which alone the necessary graces for a strong faith can be obtained.

Their social reaction should be marked: 1) by forgiveness of those who malign them; 2) by a deep conviction of the importance of living up to their faith and trying to become saints, according to the words of Christ Himself, "By their fruits you shall know them;" 3) by strict adherence to the rules set down below to govern united action with others, and any kind of debate or argument concerning religion.

OPPORTUNITIES FOR UNITED ACTION

Despite the contradictions noted above between the convictions of Catholics and those of other groups in American society, there are many areas in which Catholics can work together for noble causes side by side with those who do not believe as they do. More often than not, their cooperation in such activities will be welcomed, and will give them opportunities to testify to the power of

their faith to combat evil in the world. Too many Catholics stand inactive and aloof from their fellow citizens, even when the latter are carrying on a most worthwhile campaign.

It is true that the conscience of a loyal Catholic forbids him to take part in any civic or social program that is based on an immoral premise. Thus a Catholic cannot in conscience cooperate with any type of so-called "planned parenthood" groups, a cardinal principle of which is that contraception is not immoral, but sometimes helpful and necessary for married people. Neither can a Catholic, without violence to his conscience, directly cooperate in movements to make divorce and remarriage legal and easy.

But apart from such matters, there are many programs for the moral betterment of society in which Catholics can and should, if they are properly equipped, take a very active part. Without going into detail, many such can be listed here:

1. Community movements to eliminate corruption from politics and civil government.

2. Programs of athletics and other salutary activities in behalf of youth.

3. Efforts at rehabilitation of juvenile delinquents, alcoholics, and mentally diseased.

4. Campaigns for better educational standards in both Catholic and public schools, and for higher recognition of the services rendered by good teachers.

5. Plans to remove obscene literature from newsstands, drugstores, etc and to stop the production of such material at its source.

6. Projects aimed at providing decent housing and eliminating slums for low income groups.

7. Activities designed to put an end to racial injustice, and to ease racial injustice, and to ease racial tensions in communities. (By his faith every Catholic is called to be a leader, not a laggard in this field.)

8. The countless drives for charitable purposes, from the general community fund drives down to local and limited campaigns for single institutions serving the poor, or for the means to help a certain class of poor.

No Catholic can join in all such community activities, not even in half of them. But there is a place for some Catholics in all of them, each one attracted by a feature that appeals to him. By joining hands and hearts with people of other faiths, or of no faith, in work for the common good of a community, Catholics can disarm much of the distrust and ill-feeling others may have had toward them by reasoning of differences of belief. More than that, they will be surprised to find how often they are looked to, in such cooperative endeavors, for guidance and leadership.

RULES OF DEBATE

Besides accepting opposition and dislike with patience, and uniting with civic groups for the promotion of good moral, social, educational and charitable causes, there is one more area in which the Catholic must know how to get along with those of beliefs different from his own. That is in the area of talking about religion, whether in public or in private.

It is a popular opinion of liberals that democracy may be defined as an arena for "the great debate." By the great debate" they mean the constant exchange of ideas among people who have diffenent points of view. As one liberal expressed it recently, however, the ideal world for the liberal is that in which the debating or arguing about issues goes on forever, with no ironclad conclusions ever agreed upon by both sides of any issue.

In the great debate about religion, in which spokesmen for some 250 sects can take part, the intelligent and convinced Catholic cannot agree that only the debate is important;

that fixed conclusions should never be sought. For him, there is only one true religion; he knows what it is and why it is true; he knows that it is intended for all men. He knows that men's minds and souls were so fashioned by God that they thirst for this truth and embrace it with rapture when it is found. He knows furthermore that various obstacles can stand in the way of a man's seeking this truth or embracing it when it begins to be known. Such obstacles are misinformation, misunderstanding, miseducation, ignorance, passion, pride, human respect, etc. Yet he also knows that every obstacle can eventually give way to good will and God's grace.

With all these convictions, he must still be exceedingly prudent about the manner in which he enters "the great debate," either in public or in private, about religion. Opportunities will invariably arise, at the very least among his friends or relatives, to talk about religion and he cannot brush them aside, if he is a genuine Catholic, with an airy, "I never talk about religion to anybody." Other people want to talk about religion at times, and the Catholic has a duty in charity to talk about it when there is any hope that his talking will do some good.

It is the manner of his talking, we repeat, that is important. And the following rules may be set down to govern a Catholic's manner of talking about religion.

1. **Don't brag.** By bragging we mean adopting a superior or patronizing or holier-than-thou tone. It is bragging for a Catholic to speak about his faith as if he did not realize that, without the grace of God and many providential human aids, he would not possess the true faith himself.

2. **Don't belittle.** Don't condemn the logic, or the knowledge of history, or the ability to think clearly of those with whom you talk about religion. Don't make them feel inferior or ignorant. Explain points of your religion as if assuming that your hearer already knew them.

3. **Don't judge.** Don't accuse anyone who is not yet a Catholic of bad will, or bad faith, or conscious rejection of the truth. Remember always that only God can judge the conscience of individuals.

4. **Don't apologize.** This means, don't apologize for simply, humbly, clearly expressing your religious convictions and the reasons for them. You will have to apologize for Catholics who are not living up to their convictions, whose conduct is sometimes a greater obstacle to convincing others of the truth of the Catholic faith than any of those mentioned above. But truth is truth, no matter how many fail to live up to it.

5. **Don't pretend.** This means, don't talk through your hat. If you don't know the answer to certain questions, or the explanation of certain doctrines, don't make something up. Humbly admit what you don't know and say that you will find the answer and relay it later.

6. **Do have confidence in the truth.** The stories of the millions who have been won over to the truth of Christ and His Church demonstrate the miraculous power of this truth. There are many bitterly anti-Catholic people in America; but there are also many converts induced by the force of logic and grace to embrace the Catholic faith, who once were as bitter as any anti-Catholic today. St. John the apostle expressed the confidence you should have: "This is the victory that overcometh the world, your faith."

7. **Do live what you believe.** The logic of words does not possess half the power of the logic of your life. If Christ truly lives in you, if you are a living member of the body whose head is Christ, then a few words will carry more weight with your friends than all the arguments you could pack into the writing of a dozen books.

— The Liguorian

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 10
Volume XXXII, No. 10.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Покров Пресвятої Богородиці
о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ——— о. С. Б., ЧНІ. 5
Хто був Причиною Несправедливого Засуду і Смерти Ісуса Христа?
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 8
Святослав Завойовник ——— 11
Свята Іванна з Арк ——— о. Б. Курилас, ЧНІ. 13
Неоцінений Скарб ——— о. Р. Хом'як, ЧНІ. 15
Об'єднана Церква Канади ——— 17
Хотів Би Ти Знати? ——— 22
Українська Проблема ——— о. М. Шудло, ЧНІ. 24
Наш Сліпий Синок ——— М.Ш. 28
Папство ——— 31

Christ the King ——— 33
Apostle Philip ——— 37
Separation of Church and State?
M. Schudlo, C.SS.R. 39
Our Lady's Intercession Wins Two Husbands ——— Rev. J. A. O'Brien 44
The Jealous Parent ——— D. F. Miller, C.SS.R. 46
I Beg Your Pardon ——— T. Bleech 48
A Ukrainian Catholic Looks at his Parish ——— 50
Why Public Prayer to Mary?
Francis J. Kinsella, C.SS.R. 52
I'd Like to Know ——— 55
Stars in Your Mental Sky
Fr. Nick of Montreal 57
About Stones & Sisters & Saints & You ——— 59
How to Get Along With People of Other Faiths ——— D. F. Miller, C.SS.R. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Листопад
1960
November

REDEEMER'S

Св. Священомученик Йосафат Кунцевич, ЧСВВ.
АПОСТОЛ ЗЄДИНЕННЯ.

VOICE

СВ. ЙОСАФАТ КУНЦЕВИЧ

о. Б. Курилас, ЧНІ.

25-го листопада святкуємо пам'ять священномученика Йосафата, бо саме цього дня він загинув у Вітебську.

Ще за життя його не тільки з'єднані, але й деякі нез'єднані вважали архиепископа Кунцевича за Святого Божого мужа. Кілька разів протиунійна партія з польських і вітебських білоруських міщан кликала потайно Йосафата до себе, падала навколішки й благала, щоб приставав до них. Між собою вони не раз говорили: "Це справжній Святий. Ми почитатимемо його наче янгола, коли він зречеться Унії." Західній церковний часослов, на день 14-го листопада (стар. стилю) присвятив п'ять повних сторінок звеличанню Св. Йосафата. Це значить, що цього дня з пів мільйона священиків і ченців Вселенської Церкви прославляють українського Святого найкращою молитвою, що її має Церква.

Українці й білоруси, що їх національна відрубність на початку 17-го ст. ще не була вповні зформована, бачили в особі Йосафата світлий зразок тієї східньої праведности в чернечому, єрейському і владичому житті, що її так мало зустрічали тоді довкруги. Не промінювало від цього уродженця тихої Волині якесь особливе світло вченості, бо через убогість своїх батьків не вчився Йосафат у вищих школах, і тому не володів мовами тодішніх освічених людей — латинською та грецькою. Одначе якраз цей єрарх блиском своєї постаті прикрив усіх українських архипастирів і виріс до ролі живого символу того, що в українському народі є найкраще. Коли 1604 р. увійшов юнак Іван у віленський, Святотроїцький манастир, у цілому місті була тільки мала жменька щирих уніятів, що мали лише один Божий храм при манастирі Св. Тройці.

За 9 років, що промайнули від Берестейської Унії, важко було пізнатись в усіх манастирах: чи вони вже з'єднані, чи ні. Один ігумен, чи архимандрит, визнавав унійний Собор у Бересті 1595 р., інший був проти нього. До Святотроїцької церкви приходило на богослужби 8-10 вірних, під час коли в близькій Богодухівській церкві просто годі

було вмістити маси міщан, що збігались на ворожі Унії богослужби Віленського Братства.

Але внедовзі, по його мученичій смерті церковна єдність рішуче перемогла по всій Білорусі, а з українських земель оволоділа Волинню, Холмщиною, Підляшшям і Белзькою землею.

У своїх проповідях і рукописних записках Св. Йосафат промовляє до своїх слухачів просто й щиро, з надзвичайною переконливістю: найулюбленішим його доказом під час диспут було розгорнути ту чи іншу богослужбову книгу, що її видали в Острозі нез'єднані, чи львівське або віленське братство і з тих самих книг доводити, що правда полягає в єдності з Апостольською Столицею. Ще за часів, коли він перебував у віленському манастирі, Йос. Кунцевич запопадливо прочитував кожне нове видання в обороні єдности, чи проти неї, зокрема випуски метушливого тоді протикатолицького видавництва в Острозі. Порівнюючи ці церковнослов'янські тексти з попередніми виданнями, св. Йосафат в осібному зшиткові нотував усі перекручування, що їх допускались острозькі видавці. Свій перший збірник він назвав "Про перекручення слов'янських писем противниками Митрополита та про їхні унагляднені помилки, в руках Віленського, Острозького та Львівського Братства." Два інші збірники, уложені ще в час його перед'єрейських студій, затитуловано:

1) Про первенство Святого Апостольського Престола:

II) Про хрищення св. Володимира. Ввесь цей матеріял увійшов до твору "Оборона Унії". Тези, розгорнені в цій книзі, довгі роки гомоніли з переконливістю в устах св. Йосафата. Не диво, отож, що багато читачів "Оборони Унії" приєднувалось до Вселенської Церкви, а учні Священномученика, ченці-василіяни, дбайливо переховували його рукописи або переписували їх у багатьох копіях.

Вістка про трагічний кінець полоцького архиепископа блискавицею промайнула по Европі. 7 лютого 1624 р. Папа Урбан VIII скликав у Римі засідання 'Пропаганди' та сповістив її про вітебські події. Негайно запало рішення, для оборони церковної унії, заборонити перехід на латинський обряд. 16 травня 1643 р. проголошено Йосафата Блаженним.

Проте найсвітліший здобуток крови Св. Йосафата це було приєднання до вселенської Церкви дотеперішнього ідеологічного супротивника Мелетія Смотрицького (1627) цього правдивого велетня духа, за словами П. Куліша, "одної з найзамітніших постатей нашої історії," автора того "Тренос," що його нез'єднані казали класти собі до могили, бо так високо його цінили. Смотрицький помер 27 грудня 1633 р. в Дерманському манастирі (чотири кілометри від Дубна), стискаючи в руках "бреве" Урбана VIII про ласкавість Апостольської Столиці до нього. На домовині цього великого й м'ятежного сина України можна б написати вислів Ісусівця Кортицького та свідків полоцького беатифікаційного процесу: "Не молився б Йосафат, не мала б Унія Мелетія."

Доля мощей Св. Йосафата — це можна сказати, доля цілої української католицької Церкви. 1653 р. Архиепископ Гавриїл Коленда взяв із Собору Св. Софії в Полоцьку мощі Св. Йосафата (з півночі йшли московські війська і впродовж 14 літ мандрував з ними по Литві й Білорусі). В 1667 р. московські війська відступили з Білоруси, і мощі Св. Йосафата повернулися до Полоцька серед невимовних радощів уніятського білоруського населення.

В 1705 р., коли наблизився до Полоцька цар Петро I, Василіяни доручили мощі опіці князя Радзивила. Останній переховував їх за часів воєнної завірюхи, а коли небезпека минула, замість повернути їх до Собору в Полоцьку, завіз мощі до свого замку, в Білу на Підляшші.

1763 р. князь Карло Радзивил, змушений утікти з Польщі, наказав потаємно замурувати мощі Св. Йосафата в своїм палаці в Білій. Ігумен василіянського манастиря за кілька років перенїс їх із палати до церкви. Російські вояки, що стояли в Білій з побожністю цілували руку Св. Йосафата, в присутності всієї братії й лікаря Йосифа де Каррес.

29 червня 1867 р. в Римі відбулася врочиста канонізація Св. Йосафата. На церемонії були присутні: Галицький митрополит, перемиський адміністратор Йосиф Сембратович, болгарський епископ, 14 галицько-українських священиків, 2 диякони і крім того, останній архимандрит оо. Василіян із провінції Покрови Пресв. Богородиці, о. М. Домбровський, що в зв'язку з подіями 1838 р. виїхав був до Риму.

12, 13 і 14 липня 1867 р. у Львові відбулось величне святкування у трьох обрядах в честь Священномученика. Проте 26-го травня 1873 р. російська жандармерія з кількома галицькими священиками-апостатами замурувала мощі Св. Йосафата в пивниці більської церкви. 28-го липня 1882 р. Папа Лев XIII поширив свято Йосафата на цілу вселенську Церкву, а в 1891 р. Львівський Собор відзначив день 12-го листопада (за старим стилем), як "велике свято."

В 1916 р., в самий розпал першої світової війни, старшина Галицької Армії Заяць віднайшов мощі священномученика в пивницях більської церкви. Згодом перевезено їх до церкви Св. Варвари у Відні, де вони й знаходились до 1944 р., коли перенесено їх до церкви Св. Стефана в Відні, а відтак до Риму.

В 1923 р. в цілому католицькому світі відбулося величаве святкування 300-ліття мученичої смерти Св. Йосафата. 12-го листопада того самого року незабутній Папа Пій XI видав особливу енцикліку "Екклезія Деї", присвячену українському Святому.

По всіх усюдах, де живуть українці-католики, є поширені три пісні в честь Св. Йосафата: 1) "До Йосафата Нині..." 2) "Пі-

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

сню слави", 3) "Владико Отче".

Український католицький світ був і є багатий на установи, що носять назву нашого Священномученика. В 1919 р. повстає у Львові "Інститут Св. Йосафата," хлопячий інтернат, що за його ректора був теперішній Апостольський Візитатор, Архиепископ Кир Іван Бучко. оо. Василіяни мали в Бучачі свій "Місійний Інститут Св. Йосафата."

За океаном є ціла провінція Чина С.В.В., що носить ім'я Священомученика; в Торонті і в Едмонтоні (Канада) і Прудентополі (Бразилія) є величезні церкви з титулом Святого.

Не зайвим буде тут написати, що італійська колегія в Римі дала українській семінарії назву Св. Великомученика.

Вкінці нехай дозволено буде мені зацитувати вірш поета Теодора Курпіти "При мощах св. Йосафата" (Відень, 1944 р.).

Під громом кари і пожеж
Тріщать Габсбургів сірі стіни...
Чому, чому Ти тут лежиш,
Великий Сину України?!

Замучені в чужім ярмі,
До тебе кличемо, Владико!
Чому уста Твої німі,
Як в нас душа сповита криком?

Допоможи в хвилині ці
Все видержать і все відперти!
Хай хрест життя в Твоїй руці
Заміниться на шпаду смерти
В бою проти царства зла й гріха.

ХРИСТИЯНСЬКА ВІДВАГА

До одного нашого чоловіка заходив сват, що чомусь страшно ненавидів Папу, хоч Папи сам у житті не бачив. Коли тільки зайшов до свого доброго свата, то розмова мусіла зійти доконче на Папу. Тоді вже сипалися на бідного Папу всякі сплетні, зневаги та обчернення. Зразу для чемности добрий сват мовчав, бо думав, що його сват прийде до розуму, але так не сталося. Тоді добрий сват промовив: "Свате, ви знаєте, що я католик, тому не позволю в своїй хаті зневажати Папу Римського. Я не накидаюся на ваших митрополитів і патріярхів. Прошу вас, лишіть нашого Папу в спокою!"

Сват замовк. За кілька днів знову прийшов до свата і давай різати на Папу, прозиваючи його всякими іменами. Добрий сват знову потрапив успокоїти язиковатого свата. Не минуло й тижня, а язикатий сват знову зайшов до свата, та давай на Папу... Це вже було забагато для доброго свата. Зразу попрохав його мовчати. Коли ж язикатий сват не хотів мовчати, то добрий сват вхопив його за барки і викинув з хати. Від того часу язикатий сват не заходить до хати доброго свата і не виговорює на Папу навіть, як стрінуться на вулиці. Чому? Бо зрозумів, що добрий сват не був безхарактерним християнином, який дозволить всяким безвіркам висміяти те, що йому дороге. Англієць сказав би: "Нема жартів зо сватом" (No monkey business!). Хоч добрий сват не дуже делікатно поступив зо своїм сватом, все таки показав, що має характер і вміє постояти за тим, до чого відчуває любов і що святе в його очах. Сваток язикатий попікся на своїй балакучості, але це належно вийшло йому на користь, бо навчився тримати язик за зубами і шанувати чужі погляди та віру.

Якщо ти нічого не вчишся зо своїх помилок, то нема рації допускатися їх!

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ПОШИРЕННЯ ЧИТАННЯ СВ. ПИСЬМА В РОДИНАХ

Наміреня Апостольства Молитви на Листопад благословлене Св. Отцем

1. Важливість читання Св. Письма основується на самій його природі. Ватиканський собор каже: "Ті книги (Св. Письма) Церква уважає за святі й канонічні не через те, що їх уложили святі мужі і Церква їх одобрила, і не тому тільки, що вони містять у собі обявлення без блуду, а тому, що вони списані за натхненням Святого Духа мають за автора Бога і як такі передано їх самій Церкві." Отже з книг Св. Писька промовляє до нас Сам Бог. Що Бог говорить до людей, і Його слова записані заховалися, є чимсь особливішим і нас зобовязує, щоб ми це слово з найбільшою пошаною приймали, читали і над ним розважали. Через Св. Письмо Бог хоче людей навчати й провадити до вічного життя. Св. Павло каже: "Всяке письмо є натхнене Богом і корисне для науки, для картання, для направи, для поучення в правді, щоб чоловік Божий був звершений, до всякого доброго діла готовий." (1 Тим. 2, 16, 17). Божі слова Св. Письма мають заразом силу порушувати й зворушувати серця. "Слово Боже живе й успішне й остріше від усякого обосічного меча і проникаюче аж до розділення душі і духа ... і судить думки та наміри серця." (Євр. 4. 12).

2. Св. Письмо ми повинні приймати з рук Церкви, бо вона з волі Ісуса Христа є сторожкою правд Богом обявлених. Церква, сповняючи свою задачу, Боже слово незмінно й достовірно переховує, його викладає і пояснює, і вона подає правдиві книги Св. Письма.

Тому дуже важливим є читати Св. Письмо, що подає нам Церква: в книгах Св. Письма ми пізнаємо, що нам вірити і як поступати, і то не в наукових формулах, але способом дуже часто всім доступним: у Св. Письмі пізнаємо цілу історію спасення, величне Боже діло, в яких ясніють Божа премудрість, всемогучість, справедливість, милосердя й любов до людського роду. Крім цього Боже слово має особливішу силу просвічувати людські уми, порушувати й запалювати людські серця. Книги Св. Письма не є як інші світські книги, але слова Св. Письма, що є "духом і життям" (Іван, 6, 64). це слова "вічного життя" (Іван, 6, 69). Тому читання Св. Письма порушує душу не тільки природною силою, але й ласкою. "Бо є сила Божа на спасення кожному віруючому" (Рим. І, 16).

3. Св. Церква все дуже високо цінила Св. Письмо. Св. Євангелія лежить у наших церквах на вівтарях близько кивота, де переховуються Найсв. Тайни. Від перших часів християнства до сьогодні уживає Церква книг Св. Письма при богослуженнях. Однак Церква все боронила свого права пильнувати і непомильно пояснювати Св. Письмо і уважати, щоб еретики й сектанти не надуживали Св. Письма, затемнюючи правдиве значення Св. Письма, або надаючи йому фальшиве значення, щоб боро-

нити свої блуди. І чим більше еретики надуживали і перекручували значення Св. Письма, тим більше оглядно поступала Церква в береженні Божого слова, і тим строгішою була у справі перекладів і читання Св. Письма в живій мові. Щоб захоронити вірних перед ложними науками еретиків, Св. Церква вимагає, щоб переклади Св. Письма були з поясненнями і мали одобрення церковної влади. Сьогодні є багато видань Св. Письма, одобрених Церквою, бо вона бажає, щоб вірні ліпше пізнавали Боже слово і пильніше читали його.

4. Намірення на цей місяць це читання Св. Письма в родинах. Таке читання поручив Папа Пій XII в енцикліці про Св. Письмо, де пише: "Нехай церковні настоятелі попирають і помагають тим товариствам, яких ціллю є видавати Св. Письмо, передусім Євангелію, поширяючи їх між вірними, і найсильніше стараються, щоб їх належно й свято читали в християнських родинах" (30. IX. 1943).

Наразі мало хто читає Св. Письмо в родині; а ті, що читають, кажуть, що таке читання приносить великий духовний хосен і обильні ласки; по розпочатті цеї практики, вкоротці всі майже члени родини її полюбили, а це тому, що таке читання дає ліпше пізнати Христову науку й ціле діло спасення; душа, що до глибини переймається таїнствами віри, збільшає в собі духовне життя, і так воно стає плодовитим, приймаючи дійсно від Бога основні поучення для цілого життя. З кожним днем росте більша пошана й любов до Св. Письма.

5. Як читати? Читання можна провадити так: Всі моляться, стають навколішки, і голова родини голосно проказує якусь молитву. Потім усі сідають, а один (звичайно батько) зачинає читати. Потім, прочитавши дещо, додає як потреба, коротке пояснення. Також другі можуть давати деякі запити, щоб ліпше зрозуміти значення тексту. Таке читання переплітається короткими гутірками для ліпшого зрозуміння тексту. Коли значення ясне і розв'язано труднощі, читання дальше продовжується. (Звичайно читається кілька стихів, що разом лучаться). Накінець батько проказує молитву. Читання закінчується відспіванням побожної пісні, що відповідає текстові читання. Частини Св. Письма можна добирати відповідно до літургійного року, пр. по Великодні: Діяння Апостольські; в різдвянім часі: перші глави Св. Луки або можна читати по порядку. Є й інші способи, як читати. Однак завсіди це читання має мати характер релігійної практики, з глибокою пошаною до Божого Слова. Ніколи не повинно бракувати молитви перед і по читанні. Випадає, щоб читання провадив батько родини; нерідко однак буває, що мати може часом ліпше знає це сповняти, і тоді вона читає. Читання повинно лучитися з деякими поясненнями. Якщо батько неспроможний давати такі пояснення, тоді пояснення треба прочитати з відповідної книжки, що її видали католицькі писателі з поясненнями Св. Письма. Дискусія в формі гутірки буде все пожиточна, бо тут ходить про релігійну вправу.

З цих коротких слів ясно можна пізнати, що таке читання може мати дуже великий вплив на духовне життя й на моральну та релігійну атмосферу цілої родини, бо всі кормлять свої душі Божим словом. Просім Непорочне Серце Марії, щоб виєднала в

Пресв. Серця Христового ласку поширення цеї практики між нашим народом.

Церква уділяє 300 днів відпусту тим вірним, що набожно читають Св. Письмо принаймні чвертьгодини. (Лев. XIII. 13 грудня 1898. AAC. 22 березня 1932.)

Місійне Намірення: За молодь в Японії.

Місяць Грудень: (Загальне намірення): Поширення єдности й миру між народами через покору й лагідність вірних.

Місійне намірення: Повна свідомість католиків в Індіях своєї власної відповідальности за суспільне апостолування.

Замітка: Адміністрація Голосу Спасителя має цілу Біблію в англійській мові. Нажаль у нас нема цілої Біблії в українській мові. Маємо тільки книгу Евангелій.

ВИНАХІДНИКИ

Гантомен винайшов СТАЛЬ у 1740 році.

Дженнер винайшов ЩЕПЛЕННЯ проти хворіб у 1797 р.

Рейд винайшов ТЕЛЕФОН у 1818 р., Грегем Бел застосував його до практичного вжитку в 1876 р.

Хаопе винайшов ТЕЛЕГРАФ у 1799.

Боет винайшов ПІДМОРСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ у 1850 р.

Фаренгайт винайшов ТЕРМОМЕТР у 1714 р.

Геннес винайшов ТКАЦЬКИЙ верштат у 1678 р.

Башнель винайшов ТОРПЕДУ у 1776.

Фультон винайшов ПІДВОДНИЙ ЧОВЕН у 1801 р.

Бурдін винайшов ТУРБІНУ у 1827 р.

Турнер винайшов ПАРОВУ ТУРБІНУ в 1853 р.

Квінтер і Севлінь збудували ДЕСЯТИННУ ВАГУ в 1822 р.

Пульман збудував ВАГОН-ЛІЖКО в 1867 р.

Камерер винайшов ФОСФОРОВІ СІРНИКИ, а Ромер застосував їх до вжитку в Австрії в 1833 р.

600 літ перед народженням Христа Асирійці знали ВОДНИЙ годинник. — Анаксимандер винайшов СОНІШНИЙ годинник 560 р. перед Христом. Пертеп з Верони винайшов годинник з КОЛІЩАТАМИ в 860 р. по Христі. Герберт збудував годинник з ВАЖКАМИ в 930 р. Гельс з Норинбергу збудував КИШЕНКОВИЙ годинник у 1510 р. Гугеній винайшов годинник з ПРУЖИНОЮ в 1670 р.

Чальмертс винайшов ПОШТОВІ ЗНАЧКИ, а Гил у 1840 р. застосував їх до практичного вжитку.

Монієр винайшов ЗАЛІЗО-БЕТОН у 1870 р.

Смит винайшов ЖНИВАРКУ в 1807.

ЧИ ВЛАДА ПСУЄ ЛЮДЕЙ?

Наші люди кажуть: "Не дай, Боже, з Івана пана!" Чому? Бо влада і вивищення часто 'завертають' людям голову та псують їх морально. Що менше влади хтось має, то менше наражений на зіпсуття і гордість. Люди, що мають владу в руках, назагал на 50% більше зіпсуті ніж ті, що не мають влади. Зґвалтування, крадежі і привласнювання юнійних фондів провідниками американських робітничих юній, це явний доказ, що влада псує людей, які не мають сильних релігійних і моральних християнських переконань.

Статистика виказує, що шахрайства і крадежі між американськими урядовцями сильніше поширені ніж між европейськими.

Св. Вернард каже про чернече життя: "Чернечий стан це святий стан, в якім людина чистіше проживає, рідше падає, скоріше двигається, обережніше ступає, частіше буває зрошувана Божими ласками, спочиває певніше, вмирає з більшим довірям і буває обильніше нагороджена".

ВЕЛИЧ АНРХАНГОЛА МИХАЇЛА

СВ. Михаїл це найкращий, наймогутніший і найбільше улюблений Богом ангол, бо Всевишній вчинив його вождем всіх анголів. Вони слухають і шанують його як свого провідника та лідера. Своєю могутністю Св. Михаїл перевищає всіх інших анголів.

В чому ж полягає велич святого архистратига Михаїла?

Бог сотворив анголів, щоб вони в небі служили Йому, шанували, любили та почитали Його. Люципер збунтував частину анголів і обіцяв їм заложити власне царство, що було б противенством і суперником неба цебто Божого Царства.

Частина анголів далася звести збунтованому Люциперові та стануда під його обманливі прапори, виповідаючи послух Богу, який сотворив їх. Люципер намовив їх не кланятися втіленому Божому Синові та Його земській Матері Марії, бо це негідне анголів, чистих духів.

Задивлені у свою ангольську велич і красу збунтовані анголи не подумали про велич і красу Того, хто сотворив їх. Забули, що Він безконечно кращий і могутніший аніж вони, Його найкращі сотворіння. Не пам'ятали, що безконечний Бог перевищає всяке можливе сотворіння, тому й Він заслуговує на пошану та послух. Гордість і зарозумілість так засліпили їх, що вони забажали зрівнятися з Самим Богом, тому й виповіли Йому послух, немов були б Йому рівні.

Святі Отці твердять, що Св. Михаїл, завваживши вагання та непевність деяких анголів, намагався опам'ятати їх і врятувати від вічної руїни. **Хто такий як Бог?** — закликав до них. Як ви, сотворіння, сміете бунтуватися проти всемогутнього Бога, з якого руки ви йно вийшли? Хіба не знаєте, що ніяке сотворіння, хоча б воно було ангелом, не може рівнятися з Богом? **Єдиному премудрому Богу слава навіки через Ісуса Христа!** (Рим. 16, 27).

Нажаль лихі анголи не опам'ятались. Гордість так засліпила їх, що вони відмовилися слухати слушного упімнення. Тоді Св. Архистратиг Михаїл згуртував добрих і вірних Богові анголів і сміливо виступив проти Люципера та його гордих співтоварищів. **І счинився на небі бій. Михаїл і його анголи боролися зо смоком. І смок боровся і анголи його. Але вони не перемогли. І прогнано їх із неба.** (Апок. 12, 7-8).

"Михаїл" означає оклик "Хто такий як Бог?"—Архангол **Михаїл** зветься слушно **Михаїлом,** бо цей відважний і вірний Богові ангол згуртував добрих анголів і з цим кличем "Хто такий як Бог?" кинувся на прихильників Люципера та розгромив їх.

Сама поява вірного та блискучого архангола Михаїла спричинила паніку між збунтованими приклонниками Люципера, які підняли бунт проти всемогучого Творця вселенної. Люципер згордів, бо надто подивляв себе та свої добрі прикмети, забуваючи, що все те дістав від Бога, якому треба було бути вдячним. Нажаль гордість не знає вдячности. Прегарний, премудрий і пресвітлий Люципер забажав бути незалежним навіть від свого Творця і створити своє власне царство, де б він був всевладним і від нікого незалежним володарем.

Боротьба з Люципером навіки вкрила Св. Михаїла небуваною славою. Він міг теж збунтуватися проти свого Творця та злучитися з Люциперовими приклонниками. Він міг поставити себе понад самого Бога, як це вчинив гордий Люципер і безчисленні анголи, що пішли за намовою та прикладом Люципера. Нащастя Св. Михаїл так не поступив, бо вибрав Бога, вічну Правду та джерело всього добра й досконалости. Був свідомий, що кожне сотворіння та його добрі прикмети це Божий дар, за який треба дякувати Творцеві. Оттому він відважно заатакував анголів бунтарів, скинув їх у пекельну безодню, де Люципер став **Сатаною,** а збунтовані анголи **дияволами,** духами вічної пітьми, нерозкаяної злоби та ненависти до Бога, Його слуг і до всього того, що добре, гарне, шляхетне, бо воно віддзеркалює Божі досконалості в сотвореннях.

Св. Михаїл добре розумів, що всяке сотворіння, хоча б воно було й найсвітлішим ангелом, є нічим у порівнянні з Богом, бо Він безконечний. Перед Його величчю всі сотворіння такі маленькі гейби зовсім не було їх, їхні ж багатства це нужда, а їх сила це справжня неміч.

Боротьба на небі між добрими і лихими анголами була блискавична, бо добрі анголи боролися за Бога, а лихі проти Нього! Бог помагав добрим анголам розгромити лихих. Виспід боротьби такий: Добрі анголи під проводом Св. Михаїла, який тепер став їх провідником і вождем, заслужили собі на вічну славу в небі, бо успішно перейшли пробу, на яку Бог виставив їх. Ця ж слава ніколи не скінчиться, ані не зменшиться.

Який щасливий мусів почуватися при вході до неба Св. Михаїл, як уводив до Божого Царства мільйони вірних анголів, переможців у боротьбі з Люципером і дияволами, які більше полюбили темряву самолюбства ніж службу предвічному Богу, що сотворив їх.

З того часу добрі анголи під проводом Св. Михаїла служать Богу та повік вихвалятимуть Його ласкавість, доброту та люблячість для тих, що корються Йому та люблять Його закон і боронять Його славу.

Архангол Михаїл дістав вічний кредит за те, що в часі за-

мішання та непевности посеред анголів перший рішуче заявився за Богом: **"Хто такий як Бог?"** і своєю рішучістю та відвагою розбудив між анголами ревність за Божу славу, проти якої виступив Люципер і його приклонники. З того часу Св. Михаїл і добрі анголи стали князями Божого Царства і залишуться такими повік.

Що ж сталося з Люципером і його збунтованими проти Бога приклонниками? Яку користь приніс їм бунт проти Творця? Бунт проти Бога не тільки не приніс Люциперові та його анголам ніякої користи, але стягнув на них незлічимі та вічні нещастя, яким ніколи не буде заради. **Бог анголів, що згрішили, не пощадив, але в кайдани темряви вкинув їх до тартару (пекла) та передав зберігати на суд!** (2 Пет. 2, 4).

Отак закінчилася боротьба з Люципером. Св. Михаїл вийшов із неї переможцем, бо боровся за Бога та Його славу. Честь і похвала належиться Св. Михаїлові за його прив'язання та вірність Богу. Слава, щастя і блаженство стали часткою добрих і вірних анголів, а вічне прокляття спало на злих і невірних. З того часу одні анголи стали вічними Божими приятелями та слугами, а другі повернулися в Його запеклих ворогів, якими залишуться навіки. Страшний Суд тільки припечатає цей фатальний поділ.

ДОДАТКОВА НАБОЖНІСТЬ

Додаткова набожність полягає в почуваннях. Вона дає людині відчути приємність у Божій службі, бо спирається на почуваннях серця. Два учні, що йшли до Емвусу, відчули в собі чутливу набожність, як Христос подорожував і розмовляв з ними: "Чи нам обидвом серця не палали, як по дорозі Він промовляв до нас і виясняв писання?" (Лк. 24, 32). Таку саму набожність мав Петро, як на Тайній Вечері заявив Спасителеві: "Не відречуся Тебе, навіть якщо б прийшлося умерти з Тобою!" (Мт. 26, 35). Те саме заявили всі учні.

Чуттєва набожність це тільки додаток до дійсної набожности. Якщо душа не має правдивої набожности, то чуттєва набожність не має великої вартости, бо не дає їй сили виповняти Божі заповіді та жити по-християнськи. Хоч Петро і всі інші апостоли виразно заявили, що були готові померти за Христа (Мт. 26, 35), все таки кілька годин пізніше, каже Св. Марко: "Всі полишили Його та повтікали." (Мар. 14, 50). А Петро навіть відрікся Його перед служницею, заявляючи публічно: "Жінко, я не знаю Його!" (Лк. 22, 57).

Якщо чуттєва набожність не є злучена з суттєвою, то вона не подобається Богу і не з'єднує душі Його благословення.

В кожній обставині життя, посеред найбільших небезпек для душі та тіла, посеред спокус, страждань, труднощів і щоденної боротьби люди повинні сміло та безстрашно кликати до Бога: "Хоча б я ходив по долині смерти, то не буду боятися, бо Ти при мені." (Пс. 22, 4).

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

Хто був причиною несправедливого засуду і смерти Ісуса Христа?

(Продовження)

2. До другої групи належать такі християнські знавці Св. Письма, які приписують жидам всю вину за розп'яття Ісуса. До цеї групи можна зачислити головно вчених юристів, що займалися досліджуванням римського права. Після їх навчання Ісуса засудили дійсно власті жидівські. Пилат лише потвердив їх засуд. Перший, що став захищати таку думку, був Johannes Steller, вчений богослов і правник з Єни. Він видав книжку 1674 р. під заголовком "Понтійський Пилат оборонений". В новіших часах цю саму думку обстоювали E. Schürer, J. Felten, Dobschuts, Billerbeck, J. Pickl.

Здається, що найкраще цю науку розвинув празький історик права R. von Mayr. Він твердить, що Пилат не занадто добре знав кримінальне жидівське право і тому лиш затвердив вирок жидівського Синедріону. Отже Пилат не видавав вироку, лише затвердив вирок Синедріону і позволив жидам розп'яти Христа. Такої самої думки є вчений історик Теодор Моммзен і віденський юрист Ґустав Ліпперт. Недавно обстоював цей погляд знавець права Wilhelm von Ammon.

Мартин Дібелліюс каже, що Синедріон засудив Христа та передав Його Пилатові, що одинокий мав право засудити когось на смерть. Пилат не розпочинав нового процесу проти Христа, але рішив, що засуд жидівських властей є правильний. Ввесь процес відбувся перед жидівськими властями. Пилат не розпочинав нічого проти Христа, лише дав свою згоду, щоб Його покарати смертю. Такої думки є рівнож Карло Людвик Шмідт з Базилеї.

3. До третьої групи належать такі знавці Св. Письма, які вважають, що Ісуса Христа засудили так жиди як і Римляни. Їх участь була майже рівна і тому вони рівно відповідають за смерть Христа. До цеї групи можна зачислити многих учених так католицьких, як і протестантських знавців Св. Письма. До важніших належать O. Holtzmann, T. Zahn, R. Knopf, K. Pieper.

Найосновніше опрацював цей погляд католицький учений Georg Aicher. Так синедріон, як римські власті є відповідальні за смерть Ісуса Христа, тому що вони Його дійсно формально засудили на смерть. Ернест Спрінгер зовсім погоджується з поглядами Айхера, кажучи, що Пилат не лиш затвердив засуд жидів, але його відкинув, та сам особисто постановив вглянути у справу Ісуса Христа. Пилат засудив Христа як небезпечного бунтівника незалежно від засуду Синедріону. До того погляду схиляється рівнож кардинал Інніцер. Самозрозумілою отже річчю стає, чому многі католицькі знавці Св. Письма так докладно роз-

ділюють два процеси Ісуса Христа. Вони кажуть, що перший повний процес був перед Синедріоном, а другий політичний процес був перед римським прокуратором. В останніх часах ці два окремі процеси проти Ісуса добре представив Леопольд Венгер.

До цеї групи можна рівнож зачислити флорентійського адвоката G. Rosadi, що 1904 р. видав книжку "Процес Ісуса", у якій обстоює думку, що ані Синедріон, ані Пилат дійсно не судили Христа, лише віддали Його товпі, щоб робила з Ним, що бажає. Подібної думки був англійський юрист Лорд Shaw of Dunfermline.

4. До четвертої групи можемо зачислити таких знавців Св. Письма, які всю вину за смерть Ісуса Христа складають на Пилата і Римлян. Многі Жиди хотять позбутися невигідної їм справи, тому всю вину спихають на поганський Рим. Щоб звалити всю вину на Рим та Пилата, стараються знайти ріжні докази. І так вони кажуть, що:

а) Христа засудили Садукеї первосвященика Каяфи, що ненавиділи Христа, тому, що боялися Його популярности серед народу, а тим самим боялися, що [illegible]

[illegible]

що політичний Синедріон складався з прихильників первосвященика Каяфи, що був жидівським квіслінгом вповні відданим Римлянам. Всі члени політичного Синедріону були сліпим знаряддям у руках Каяфи і римських прокураторів, тому виконували їх припоручення. Вони збиралися в якийнебудь день тижня, не дивилися на те, чи це було свято чи звичайний день, а то і вночі могли відбувати свої засідання. Каяфа і члени політичного Синедріону заарештували Ісуса при помочі римської когорти, випитали Його вночі і вранці віддали

Спиридон Черкасенко

В ДЕНЬ ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА

І знов—котрий це вже раз?—
Зійшлися ми в одній родині,
Щоб пом'янути той славний час,
Коли в офіру батьківщині
Себе принесли кращі з нас...

І наші лицарі у бій
Ішли за волю України,
Замаяв прапор дорогий
В огнях юнацьких буйних мрій,
В піснях червоної калини...

Устав і знов упав наш Львів
Над ним навис туман кривавий
Покрив собою і бійців,
України рідної синів,
Що впали там—на полі слави.

І от що-рік, в ті самі дні,
Свої зміряємо ми сили..
Та не ридання вже—о, ні!—
Про перемогу лиш пісні
В нас викличуть святі могили..

Прапор борців міцніш тримай
Хто любить волю, люб. друзі,
І заповіт святий сповняй
Не трать час в даремній тузі
І не ридай, а здобувай!

Його римському прокураторові, щоб Його засудив тому, що бажав стати жидівським "королем". Релігійний Синедріон і жидівський нарід не мали нічого спільного з засудженням Христа, бо не брали в ньому найменшої участи. Все це зробили римляни і маленька горстка Жидів, що ішла за Римлянами та вповні виконувала їхні припоручення.

в) Деякі автори твердять, що взагалі не було жадної судової процедури чи там процесу, лише одна частина сторонників первосвященика Каяфи приказала схопити Ісуса і вчинила щось ніби-суд, де не було жадних свідків, ані судового доходження вини, лише повне насильство. Так пояснюють жидівську участь в засудженні Христа, н. пр. J. M. Jost, Mayer, J. Vargha, A. Edersheim.

г) Велике число авторів твердить, що формальний засуд виконали лише Римляни, жидівські власті задоволилися лиш цим, щоб переслухати Христа і від Нього одержати докази, на підставі яких могли б Його оскаржити перед прокуратором. Цю теорію видвигнув перший в 1738 р. Anton B. von Walther, а в модерних часах многі автори її піддержують. Свої докази черпають зо Св. Євангелій Луки й Івана і писань Йосипа Флавія, які нічого не пишуть про засуд Христа Синедріоном. Марко і Матвій згадують вправді про акцію Синедріону проти Ісуса, одначе ці автори кажуть, що ці два евангелисти написали це тому, щоб дати християнам аргументи проти Жидів. Ще інша рація, яку вони подають це оця, що за навчанням Мішни засуд так, як його представляють евангелисти, не міг би бути правильний. Деякі твердять, що Синедріон в римських часах не мав права судити нікого. Besnier звертає увагу на цю обставину, що Синедріон не міг був Христа вже засудити, коли Пилат питався народу, кого він бажає вибрати: Христа чи Вараву. Це було б дуже непрактично і неполітично в цей спосіб понижати повагу Синедріону, якщо він вже видав вирок і вважав Ісуса гідним смерти. Отже, заключає він, Синедріон не мав нічого спільного з засудом Христа і за Його смерть відповідають вповні римські власті, бо це вони засудили і розп'яли Христа.

5. Коли автори попередньої групи приймали якусь участь жидівських властей у засудженні Христа, то можна знайти многих авторів, що відкидають якунебудь участь Жидів у засуді і смерті Христа. Вони стараються всіми силами скинути всяку вину на одних Римлян, щоб вповні виправдати Синедріон і жидівський нарід. До цього вживають усіх середників, а коли потрібно, то заперечують навіть історичний характер Євангелій. І так н. пр. Людвик Филипсон старається доказати, що Жиди лише звернули увагу Пилата на Христа, якого поправді зрадив один з Його учнів. Євангелії, що були написані багато років по смерті Христа, скидають вину на Жидів, щоб не дразнити римських властей і тому, каже він, невірно представляють справу засуду Христа. Ґустав Фолькмар твердить, що евангелисти не були присутні, коли Синедріон переслухував Христа і тому їх твердження неправдиві. Христа Синедріон не переслухував, тому що евангелисти це видумали пізніше, лише Пи-

лат засудив Христа як небезпечного ворохобника, коротко переслухавши Його. Рабин Ісак М. Вайс не тільки перечив, що Синедріон зовсім не причинився до засуду Ісуса, але перечив гейби Христос колинебудь був розп'ятий. Рабин Ігнат Ціглер колись писав, що Жиди не мали найменшої причини судити Христа, бо суперечка між Жидами і християнами розпочалася лише від цеї хвилини, коли Св. Павло зачав навчати, що вірні не повинні зберігати Мойсеєвого Закону. Деякі автори жидівські ставлять цей закид, чому засуд над Христом не був виконаний в жидівський спосіб, якщо дійсно Жиди Його мали засудити. Отже тому, що Христа розп'яли, кажуть вони, з цього зовсім ясно, що Його засудили лиш Римляни. Так н. пр. навчають Hirsch, Norden.

Можемо знайти навіть таких, як н.пр. празький Жид Карло Кац, який колись писав, що Каяфа навіть любив Христа та ніколи Його не зрадив. Таке він писав 1926 р. у книжці під заг. "Ісус і жидівство". Галицький рабин Г. Гаммер писав у 1913 р., що Христос є ідентичний з самаританським псевдо-пророком, про якого згадує Йосип Флавій та якого мав Пилат розп'ясти разом з його прихильниками. Ще інакше цілу справу представляє Роберт Айслер. Він каже, що Христа арештували і провадили до преторії та по дорозі зупинилися, щоб трохи Його переслухати. Що жидівські власті зробили в короткому часі, поспішно, без якогонебудь приготування стало в очах євангелистів судовим процесом, якого дійсно ніколи не було! Якенебудь переслухання Христа через Синедріон відкидає знаний берлінський історик церкви, Ганс Ліцман. В 1949 р. появилася книжка P. van Paassen-a, в якій він всіма силами намагається доказати, що жидівські власті не мали нічого спільного з засудом і смертю Христа. Він відкидає історичний характер Євангелій і старається доказати, що коли б Жиди були засудили Христа і Пилат мав лише потвердити цей засуд, то Христос був би або укаменований, або були б Його спалили або відрубали голову. Якщо Його розп'яли, то знак, що Його засудили римські власті. Так писав також S. Grayzel у 1947 р., J. Isaac у 1948 р. і Hoenig у 1953 р.

Коли отже читаємо сьогоднішніх авторів, що займаються процесом Ісуса Христа, то можна спостерегти велику ріжнородність гадок. Декому може прийти така гадка, що ми ніколи не зможемо вповні довідатися про цілу правду. Як знаємо, засуд і смерть Христа це велика подія в історії людства і тому не дивно, що є стільки ріжнородности в поглядах на цю справу. Одначе можемо довідатися про правду, коли сумлінно переглянемо джерела, що говорять про засуд і смерть Ісуса. Католицька Церква розпоряджає середниками, щоб знайти цю правду і видати докладний осуд про цю справу. Про засуд і смерть Ісуса писали евангелисти, як також світські історики, і тому їх треба добре перестудіювати, щоб пізнати цілу правду. Хто хоче пізнати, хто відповідає за смерть Ісуса Христа, той повинен в першій мірі вивчити добре Євангелії, а після цього цих істориків, що в якийнебудь спосіб заторкують це питання.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Ісус Христос є прикладом нашого християнського життя.

ІСУС Христос не вдоволився тим, щоб заслужити людям усі ласки, Він хотів бути ще живим прикладом нашого християнського життя. Щоб розвинути християнське життя, ми повинні якнайбільше старатися жити Божим життям. Тому потребуємо Божого прикладу. Проте, як зауважує Св. Августин, люди, яких ми бачили, були надто недосконалі, щоб служити нам за приклад, а Бог, який є самою святістю, видавався надто віддалений. Тоді предвічний Син Божий стався Людиною і показав нам Своїми прикладами, як можна на землі зблизитись до Божої досконалости. Син Божий і Син Чоловічий, який жив дійсним Божим життям, міг сказати нам: "Хто бачить Мене, той бачить Отця" (Іван 14, 9). Об'явивши в Своїх ділах Божу святість, Ісус Христос міг пропонувати нам як можливе наслідування Божих досконалостей: "Будьте досконалі, як досконалий є ваш Отець Небесний" (Матей: 5, 48). Також предвічний Отець показує нам Ісуса Христа як зразок до наслідування: в часі хрещення і переображення Він являється учням, і каже їм, говорячи про Свого Сина: "Це Мій Син улюблений, в Нім є Моє уподобання" (Матей 3, 17). Тому що Отець знаходить уподобання в Своїм Сині, Він хоче, щоб ми наслідували Його Сина. Також Ісус Христос в повнім довір'ю каже нам: "Я є дорога... Ніхто не приходить до Отця як тільки через Мене... Навчіться від Мене, бо Я тихий і покірний серцем і знайдете супокій душам вашим... Приклад бо дав Я вам, щоб як Я зробив, і ви так робіть" (Іван: 14, 6; Матей: 11, 28; Іван: 13, 15). Євангелія є нічим іншим тільки вичисленням діл Ісуса Христа, пропонованих нам як приклад до наслідування: "Ісус почав діяти й навчати" (Дії: 1, 1). Християнство—це наслідуваня Ісуса Христа. Св. Павло поставив наслідування Ісуса Христа як зміст усіх християнських обов'язків: "Наслідуйте мене, як і я Христа" (І Кор. 11, 1).

Ісус Христос є досконалим прикладом. Він є найвищим зразком чеснот, який люди колинебудь бачили. Він практикував усі чесноти в геройському ступені з найдосконалішими внутрішніми диспозиціями: релігію щодо Бога, любов щодо ближнього, винищування щодо Себе Самого та страх перед гріхом і тим усім, що може провадити до нього.

Всі люди можуть наслідувати Ісуса Христа, бо Він хотів прийняти наше убозство й наші немочі, навіть зносити спокусу, бути подібним нам у всім, окрім гріха (Євр. 4, 15). Через тридцять років Він жив непомітним і звичайним життям, слухаючи Преч. Діви Марії і Св. Йосифа, та працюючи як учень і робітник, "Син теслі" (Матей: 13, 55). Через те Ісус Христос став досконалим зразком більшости людей, які мають сповняти непомітні обов'язки, і які повинні удосконалити себе серед найзвичайні-

ших зайнять. В Своїм прилюднім житті Ісус Христос визначався великими ревнощами. Він виконував їх, формуючи Своїх апостолів і проповідаючи Євангелію народним масам. Він терпів голод і умучення. Він тішився приязню деяких і дізнав невдячности, а навіть ворожости збоку інших. Мав Свої успіхи й невдачі, Свої радощі й смутки, словом Він поступав як людина, яка тісно живе зо своїми приятелями та перебуває в щоденній злуці з людьми. Своїми терпіннями Ісус Христос дав нам приклад геройського терпіння посеред фізичних і моральних тортур, які Він переніс не тільки без нарікання, але з молитвою за Своїх катів. Не можна казати, що тому, що Він є Богом, Він менше терпів. Будучи Богом, Ісус Христос є також Людиною, обдареною найбільш делікатним чуттям. Він сильніше відчував ніж ми могли б колинебудь відчути невдячність людей, залишення Своїх приятелів і зраду Юди. Він відчував нудьгу, смуток і страх так дуже, що не міг здержатися, щоб не молитися, щоб від Нього, коли це можливо, відійшла чаша горя. На хресті Ісус Христос закликав сильним голосом, що виявляє глибину Його внутрішнього смутку: "Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?" (Матей: 27, 45).

Ісус Христос є також привабливим прикладом. Говорячи про Свою смерть, Він заявив, що коли буде піднесений з землі, всіх притягне до Себе (Іван: 12, 32). Це пророцтво здійснилось. Дивлячись, що Ісус Христос зробив і витерпів за людей, жертвенні люди перейнялись любов'ю до Розп'ятого і Його хреста. Всупереч спротивові людської природи численні люди відважно несуть свої внутрішні або зовнішні хрести, щоб стати більш подібними до свого Господа, щоб засвідчити Йому свою любов, терплячи з Ним і для Нього, щоб мати більшу участь у Його плодах відкуплення та співпрацювати з Ним над освяченням ближніх. Це видно в житті Святих, які більше шукають за терпіннями ніж світові люди за приємностями.

Ця привабливість Христового прикладу є тим сильніша, що до неї Ісус Христос додає силу Своєї ласки. Всі діла Христові перед Його смертю були заслуговуючими. Він заслужив для людей ласку доконувати діл подібних до Своїх власних. Коли ми розважаємо Його покору, Його лагідність, Його убозство, Його послух, Його умертвлення і всі інші чесноти, ми є потягнені, щоб наслідувати Його не тільки через переконуючу силу Його прикладу, але також через успішність ласк, що їх Він заслужив людям через практикування цих чеснот.

Стараймось не тільки пізнати життя Ісуса Христа, але й наслідувати Його приклади.

ВІДОМІ

Сьогодні Індія має 400,000,000 населення, що живе на просторі, який менший ніж половина Америки. Не дивниця, що там вічний голод. Малий простір, часто недобра земля, брак індустріялізації не дозволяє цим людям жити полюдськи.

Митрополит Андрей Шептицький

Слуга Божий, митр. А. Шептицький це одна з найвизначніших постатей релігійно-церковного обєднання Сходу Европи. Уродився в 1865 р. у шляхетській родині графів Шептицьких у Галичині. В 23-тому році життя закінчив університет зо ступнем доктора права. Згодом залишив світові достатки й як чернець Василіянин став на службу Богові. По закінченні богословських і філософічних наук, як священик—монах—місіонер, розпочав працю у Христовій Церкві. В 34 році життя був висвячений на єпископа Станиславівського, а півтора року пізніше став Митрополитом Галицьким, Архиєпископом Львівським і єпископом Камянця Подільського. 45 літ як Митрополит кермував українською католицькою Церквою, розбудовував, скріплював і поглиблював релігійне життя народу.

Митрополит зорганізував і уфундував Духовну Академію у Львові, щоб дати високу освіту священикам. Цей науковий осередок широко промінював і притягав молодь до богословських студій з Галичини, Буковини, Закарпаття, Волині, Придніпрянщини і Югославії. Закладав початкові і середні школи для молоді, дитячі захоронки і оселі, сиротинці, зокрема для дітей полеглих вояків УГА, щоб виховати молодь у християнському дусі. Національний Музей, де зібрано скарби української старовинної культури, і народну Лічницю, Шпиталь і Порадню для матерів, щоб давати лікарську поміч і опіку хворим і немічним. Ставляв нові будинки й приміщення для багатьох манастирів, ввів на галицькі землі строгий Чин східного уставу — Студитів, запросив з Бельгії оо. Редемптористів, перевів реформу СС. Василіянок, і впровадив три Конгрегації: СС. Служебниць, Св. Йосипа та Мироносиць. Ще в манастирі сам редагував Місіонар. Написав понад 100 пастирських посланій до вірних в краю й заграницею. Як великий Меценат мистецтва й науки уділяв стипендії для молоді, щоб виростити провідну верству народу. Перейнятий ідеєю любови ближнього щедро обдаровував потребуючих, помагав народові двигнутись на вищий моральний і культурний рівень, переводив численні місії і реколекції, проповідував і гаряче пропагував часте Святе Причастя. Помагав розбудовувати економічні установи (Гіпотечний Банк, Дністер, Карпатію), щоб поліпшити добробут народу.

Керуючись національною ідеєю, обороняє політичні права народу перед австрійським урядом, а після першої світової війни особисто інтервеніював у Римі, Лондоні, на мировій конференції у Парижі, в Уряді ЗДА, щоб оборонити політичні права українського народу. Відвідував еміграцію в Німеччині, Бельгії, Англії, в 1910 р. відвідав парафії в Америці і Канаді, а опісля вдруге 1921 р., в тому часі відвідав, як Апостольський Візитатор, парафії в Бразилії й Аргентині. Головно завдяки заходам Митрополита Ап. Престіл 1907 р. призначив першого єпископа для українців католиків у ЗДА, а 1912 р. в Канаді. Митрополит як добрий Архипастир переносив чашу горя разом з народом в обидвох світових війнах.

Розуміючи велич Його праці та вплив на нарід, Москва 1914 р. увязнила Митрополита і держала два і пів року у вязницях Суздаля і Ярослава над Волгою.

Митрополит відважно обороняв Церкву, віру й мораль в часі першої большевицької окупації 1939, загрозив відлученням від Церкви тим, що не послухали б його розпоряджень в цих справах. Відверто й відважно виступив проти розпоряджень і дій національ-соціялістичної влади на наших землях, незгідних з Христовою наукою.

Рушійною силою і спонукою його важливих починів впродовж його життя була велична ідея зєднинення Сходу Европи в одну Христову Церкву. Як великий український патріот Митрополит бажав, щоб український нарід став носієм великої ідеї, універсального значення, щоб Україна з Патріярхом у Києві, в єдності з Апост. Столицею, стала провідним духовним чинником на Сході Европи. Відродження в Україні Церкви спертої на східніх християнських традиціях з часів Св. Володимира й Ярослава Мудрого, та створення у Києві Патріярхату, як централі церковного життя для цілого Сходу Европи в злуці з Апостольським Престолом, було цею ідеею, для якої трудився і страждав Митрополит ціле своє життя. Папа Пій X., недавно канонізований, наділив Митрополита потрібними повновластями для цілого північного Сходу.

Митрополит двічі (1907 та 1912) відбув подорож по землях білоруських, східньо-українських і московських, а для наукового обговорення справи унії заініціював і співорганізував від 1907 р. щорічні т. зв. Велеградські Зїзди. 1914 р. висвятив єпископа Й. Боцяна, призначеного згодом єпископом Волині і Підляшшя, а в поворотній дорозі з московської неволі 1917 р. організував українську католицьку церкву у Києві, настановив Генерального Вікарія для Наддніпрянщини і заіменував Апостольського Екзарха для московських земель. Всю цю велику організаційну побудову творив Митрополит для зєднинення Сходу з Апостольською Столицею.

З приходом большевиків у 1944 р. до Галичини, просить Ап. Пресіл дозволити йому пожертвуватись, щоб з народом випити чашу горя аж до дна, бо він присвятив усі свої терпіння, щоб переблагати Бога за гріхи, які розєднали українську Церкву. І цю велику жертву і молитву "Да вси єдино будут" поніс Митрополит перед Престіл Всевишнього, закінчуючи своє життя 1 листопада 1944 р. на митрополичому престолі у Львові.

І. С.

ОБ'ЄДНАНА ЦЕРКВА КАНАДИ

(НАВЧАННЯ)

2) Священство

Об'єднана Церква не признає дійсного священства, хоч сама має міністерію цебто службу 'ординованих міністрів', старших, дияконів і світських помічників у душпастирській праці. Проте вона вірить, що Христос зазначив Своїй Церкві міністрів, якими можуть бути так чоловіки, як жінки (The Basis of Union, 8 стор.), хоч Св. Павло отак говорить про цю справу: **Нехай ваші жінки мовчать у церквах..., бо воно непристойно жінкам говорити в церкві!** (I Кор. 14, 34-35).

Заряд Об'єднаної церкви складається з міністрів і мірян, бо "ми віримо, що Бог дав Своїй Церкві уряд, в який входять міністри і представники мірян" (Statement of Faith, 5 стор.).

Об'єднанці не вірять, що Христос установив дійсне священство, бо — як твердить Рейнолдс — "Протестанти вірять, що **всі вірні** є священиками". (What's the Difference? 34 стр.). Об'єднанці твердять що люди є священиками одні для других.

Як інші протестантські секти не мають дійсного священства, так і Об'єднана Церква не має його, бо ніякий мужчина не може стати дійсним священиком, якщо правдивий єпископ не висвятить його. На жаль, за винятком наших православних Братів, ніяка некатолицька церква не має дійсного священства, хоч деякі з них висвячують пасторів і єпископів. Православна Церква має дійсне священство, тому вона мало чим різниться від католицької. Зате між католицькою і протестантськими церквами є страшна прірва, бо вони сливе неймовірно позміняли Святу Євангелію і навчання первісної християнської Церкви.

Протестантські церкви не мають дійсного священства, бо в них нема дійсних єпископів, а нема їх тому, що протестантські 'реформатори' перервали **апостольське наслідство.** Це сталося під час псевдореформи Мартина Лютра в Німеччині в 16-ім ст. і за наслідників Генриха VIII в Англії, а саме за часів Едварда VI і Єлисавети I.

18 вересня 1896 р. Папа Лев XIII видав осібну буллю Apostolicae Curae, в якій раз на завжди заявив, що англиканські свячення **неважні,** бо псевдореформатори свавільно позмінили матерію і форму і їхнє значення. Тому Папа видав оце рішення: "Ми заявляємо, що рукоположення в англиканськім обряді були і є абсолютно неважні", бо в цих свяченнях не було інтенції, що священик має приносити жертву Літургії та вділяти інші тайни, а це сама істота священства в Христовій Церкві. Отак Лев XIII закінчив дискусію про англиканські свячення.

Це рішення розтягається так само на всі інші некатолицькі церкви, за винятком православної, яка затримала апостольське наслідство, тому має важні свячення і тайни, до яких потрібно важно висвячених священиків.

Св. Павло виразно заявляє в листі до свого учня Тимотея, що рукоположення це тайна:

Пригадую тобі, щоб ти розбуджував у собі Божий дар, що є в тобі через положення моїх рук. (2 Тим. 1, 6). А християнам у Коринті нагадує, щоб пам'ятали, що апостоли є міністрами Христових тайн: **Нехай кожен уважає нас за Христових слуг і роздавальників Божих тайн.** (І Кор. 1, 4).

Християни завжди уважали, що священики мають особливіші дари, які відрізняють їх від мірян. Східні єретицькі церкви, от хоча б несторіянська, що в 5-ім ст. відлучилася від католицької Церкви, мають священиків у католицькім розумінні, цебто висвячених служителів, яких головне завдання полягає в тому, щоб приносили Богу безкровну Жертву Нового Завіту і прощали мірянам гріхи.

В Св. Письмі Нового Завіту знаходимо ясні докази, що священство це привілей не всіх християн, а тільки апостолів і їх законних наслідників, бо Христос не дав влади приносити Безкровну Жертву всім християнам і не наділив їх правом прощати гріхи. Цю владу обмежив до Своїх апостолів і їх наслідників: **Робіть це на Мій спомин!** (Лк. 22, 19). **Прийміть Святого Духа... Кому простите гріхи, то простяться їм.** (Ів. 20, 22-23).

Те саме слід заявити про заряд Церквою. Цей заряд належить до єрархії, а не до мірян, бо Христос доручив його тільки апостолам: **Що зв'яжете на землі, буде зв'язане в небі...** (Мт. 18, 8).

Уряд священиків не виключає посередництва Христа. Спаситель це єдиний посередник між Отцем і людьми: **Один Посередник між Богом і людьми, Чоловік Ісус Христос!** (І Тим. 2, 5). Христос вибрав апостолів, щоб рознесли по світі Його Євангелію. Він так само послуговується священиками, щоб освячували людей і вели їх до спасіння.

Приклад Св. Павла наявно підтверджує наше твердження. Як Христос повалив Павла з коня, то він, пізнавши свій блуд, закликав: **Господи, що хочеш, щоб я чинив?** (Дії: 9, 6). Спаситель міг Сам сказати йому, що треба було йому чинити, щоб спастися, але Він відослав його до Ананії, який тоді пробував у Дамаску: **Встань і йди до міста, і там скажуть тобі, що маєш робити!** (Дії: 9, 6).

Водночас Господь звелів Ананії віднайти Савла (Павла): **Йди... і пошукай Тарсянина Савла в Юдиній хаті. Ось бо він молиться!** (Діл: 9, 10). Ананія виповнив Господній приказ і пішов до Савла (Павла) і, **положивши на нього руки, промовив: 'Савле брате, Господь Ісус... послав мене, щоб ти прозрів і сповнився Святим Духом'. І зараз немов луска спала йому з очей, і прозрів і, уставши, охрестився.** (Дії: 9, 17-18).

Чи може бути кращий доказ, що Ананія був посередником між Христом і розкаяним Савлом? Хіба це Ананіеве посередництво понижало Спасителя? Зовсім ні! Як колись, так і сьогодні Христос провадить людей до спасіння при помочі Своїх священиків, хоч часом може це Сам учинити, як зайде нагла потреба і нема священика.

Христос є **єдиним** Посередником у цьому значенні, що **тільки** Він один мав силу спокутувати гріхи всіх людей, відчинити небо та направити Адамову помилку. Коли ж це відкуплення людства вже доконане, то ніщо не перешкоджує Христові користуватися людськими засобами—священиками, щоб розділяти скарби відкуплення душам, за які пролляв Свою Кров. Хіба Він не заявив апостолам: **Ходіть за Мною, і зроблю вас ловцями людей?** (Мат. 4, 19) цебто учасниками і агентами у ділі відкуплення людства.

3) Святе Письмо

Об'єднана Церква офіційно признає, що Біблія це Божа книга, яку треба приймати розумом і серцем, цебто треба в неї вірити і любити її, бо вона подає правила віри і життя.

Як усі протестанти, так і Об'єднанці відкидають **второканонічні** книги Св. Письма, цебто книгу Товії, Юдити, Премудрости, Сираха, Баруха та першу і другу Книгу Макавеїв і деякі частини з інших книг.

Хоч Об'єднанці приймають Святе Письмо як Богом натхнену книгу, все таки не вірять, що **тільки** Церква має право толкувати навчання цих Божих книг. Вони вірять, що кожна людина може належно розуміти Святе Письмо, бо Святий Дух помагає їй цебто просвічує її духа. Проте спільність із церквою просвічує її розум і помагає пізнавати правду. Рейнолдс твердить: "Ми віримо, що Біблія сама себе виясняє при помочі просвічення Святого Духа... Накінець ми віримо, що кожен із нас, вчений або невчений, годен належно розуміти навчання Біблії, хоч можна до певної міри покладатися на знання інших". (Там само, 45 стор.).

Дивно, що протестанти, не зважаючи на сильний натиск і постійне завчання Біблії, не завважили приказу чи заборони Св. Петра: **Найперше ви мусите знати, що ніякого пророцтва в Писанні не вільно п р и в а т н о толкувати!** (2 Пет. 1, 20).

Хаос і поділ протестантів на прерізні секти це наявний доказ, що Святий Дух не керує ними, хоч усі вони намагаються сперти своє навчання на Святім Письмі. Святий Дух не годен противорічити Самому Собі. Воно так було б, коли б одних читачів Біблії просвічував так розуміти Святе Письмо, а других інакше. Дивно, що протестанти не завважують що головне джерело хаосу це приватне толкуваня Св. Письма і брак офіційного вияснення Церкви, хоч зо слів Спасителя ясно виходить, що толкування Його навчання належить до церковної єрархії.

Перед вознесенням до неба Христос вислав апостолів проповідати всім людям Святу Євангелію та зобов'язав слухачів під загрозою вічного прокляття приймати це навчанням: **Ідіть і вчиніть Моїми учнями всі народи, навчаючи їх зберігати все, що Я звелів вам.** (Мат. 28, 19-20). А Св. Марко виразно зазначує, що люди мають приймати це навчання під загрозою прокляття: **Хто не ввірує, той буде осуджений!** (Мар. 16, 16). Хіба сама логіка не каже, що обов'язок вияснювати і толкувати Христове навчання належить до тих, кому Сам Спаситель доручив поширяти його по всім світі? На жаль провідники протестантських сект забувають, що Святий Дух веде людей до спасіння через Церкву, яка продовжає в світі відкуплення душ і застосовує їм заслуги Христа.

Провідники ж Церкви це Па-

пи, єпископи і священики, тому до них належить чувати над Біблією і зберігаючи людей від помилок, бо воно не легко звичайним мірянам розуміти Святе Письмо, в якім є повно трудних і незрозумілих місць. Це видно зо самого Св. Письма. В Діях Апостолів є згадка про етіопського вельможу, що читав Св. Письмо, а саме книгу Ісаї. Святий Дух звелів апостолові Пилипові: "Встань і іди на південь!..." Пилип послухав. Пішов і стрінув там вельможу, що читав книгу пророка Ісаї. "Чи розумієш, що читаєш?" спитався його. На це слуга етіпської цариці відповів: **Як я годен розуміти, коли ніхто не толкує мені цього?** (Дії: 8, 30). Пилип пояснив йому, що Ісая говорив про Христа. Аж тоді вельможа зрозумів Святе Письмо, повірив у Христа й охрестився: **Я вірую, що Ісус Христос це Божий Син.** (Дії: 8, 37). Тоді Пилип **охрестив його.** (Дії: 8, 38).

Це наявний доказ, що Святий Дух веде людей до спасіння через вибраних людей цебто священиків. Хто відказується користати з цього проводу, той блудить у вірі. Хаос і поділ поміж різними протестантськими церквами це найкращий доказ, що Святий Дух не просвічує їх, бо замішання, хаос і поділи на різні церкви не є твором Святого Духа, який бажає, щоб у Христовій Церкві була **одна отара і один Пастир.** (Ів. 10, 16).

РОЗВАЖАННЯ

Вчений отець Суарес твердить, що розважання морально конечне всім християнам. Ім потрібна Божа поміч, бо зобов'язані змагати до досконалости і трудитися над власною становою святістю.

Св. Амвросій каже, що Спаситель усувався від народу на самоту, щоб навчити нас розважання: "Відпустивши нарід, пішов на гору, щоб молитися на самоті", свідчить Св. Матвій, хоч Христос не потребував усуватися на самоту, щоб молитися. Його душа невпинно розкошувалася блаженним видінням і всюди та повсякчасно бачила Бога.

Св. Лука подає, що Спаситель проводив на молитві цілі ночі: "Перебув цілу ніч на молитві до Бога". Св. Амвросій отак висловлюється про це: Якщо Ісус Христос цілі ночі молився за твоє спасіння, то куди більше ти сам повинен молитися, щоб спасти себе самого! "Чого ти не повинен учинити для себе самого, коли Христос цілі ночі молиться за тебе"?

Генрих Форд їхав автомобілем. При дорозі стрінув шофера, якому поп'сувався автомобіль. Генрих любив помагати людям у біді. Пристанув і дві години направляв із шофером його автомашину. При прощанні чоловік хотів подякувати Генрихові за поміч і вийняв з кишені 2 доляри. Генрик відмовився їх, заявляючи: "Дякую. Не потребую грошей. Я досить багатий!"

На це здивований шофер відказав: "Якщо ви багаті, то чому їздите 'фордом'?"

СВЯТОСЛАВ ХВОРОБРИЙ

(962-72)

На Схід від Руси-України лежала старинна хозарська держава, що була опанувала всю торгівлю на Сході Европи. Сила України постійно росла під вмілою кермою власних володарів: Олега, Ігоря й Ольги.

Святослав рішив знищити цю державу, щоб опанувати Схід Европи і поширити там вплив Києва. Визволивши вятичів із хозарської неволі, Святослав рушив походом на болгарів, що замешкували частину країн над середньою Волгою. Столиця Болгар лежала недалеко Казані. Це було одне з найбільше торговельних осередків на півночі. Похід скінчився успішно. Святослав розгромив срібну болгарську державу та забрав для себе волжську торгівлю.

Підкоривши срібних болгарів, вирушив на саму Хозарію. Перша боєва стріча між Святославом і хозарами відбулася при переході через Дон на Волгу. Святослав здобув їхню твердиню Саркел, яку побудували греки, щоб не допустити поширення Руси на хозарські землі. З Саркелу пустився на столицю Хозарії, Ітиль, що лежала при усті Волги в околицях Астрахані. Тут був головний торг арабських і перських виробів, футер, дорогоцінних матерій, тощо. З Ітилю все йшло на захід. Святослав здобув Ітиль. Отак сповнилося старо-хозарське заповідження, що колись поляни своїми обосічними мечами переможуть хозар, які воюють тільки загостреними з одного боку шаблями. Отак Святослав здобув той край, що колись володів Києвом, бо був час, що хозари панували над старинними русичами.

В повороті до Києва Святослав вибрав дорогу вздовж побережжя Каспійського Моря і здобув приморське місто Семендер, славне великими винницями.

В кавказькім підгірї стрінувся з гірськими племенами ясів і касогів (черкесів) і розгромив їх у бою. Ці походи відбулися між 964-68 рр. Внаслідок цієї перемоги руська держава поширилася аж до кавказьких гір. Здавалося б, що ці перемоги над Волгою та в Кавказі принесли великі користі Україні. Ці користі були тільки частинні. Перемога над хозарами та знищення їх держави відкрило Україні торговельний шлях до Азії, але водночас відкрило дорогу численним кочовикам, що з Азії сунули в Европу. Хозарська держава, хоч військово не надто сильна,

все таки становила перший мур, об який розбивалися численні кочовицькі орди, й так не доходили до наших границь. Тепер не стало цього заборола і передмуря, й тому азійські кочовики свобідно сунули на Україну і треба було не мало сили, щоб відбивати їх наглі наскоки.

Крім цього Святослав воював із болгарами, які поселилися над Дунаєм, досягаючи аж Адріятицького Моря. Болгари створили могутню державу і частими нападами сильно докучали візантійським царям.

Цісар Никифор Фока покликав на допомогу Святослава. Наш князь розбив болгарів, але не думав залишити цієї здобичі, бо хотів заложити там столицю своєї розлогої держави.

Тим часом дикі печеніги облягли Київ. На прохання обляжених киян Святослав швидко прибув на відсіч, розгромив печенігів і знову вернувся до Болгарії. Тепер уже новий царгородський цар, Іван Цімісхій, виступив проти нашого Святослава. Зразу наші війська брали верх над греками, бо Святослав був дійшов аж до Адріянополя та спустошив Македонію, але вкінці греки зібрали багато численніше військо і завдали страшну поразку відважним русичам.

Святослав із недобитками покинув Болгарію та зачав вертатися до Києва. При устю Дніпра ждали на нього намовлені греками печеніги. В Святослава було мало війська. Хоч русичі відважно боронилися, все таки печеніги перемогли їх. В бою Святослав згинув від печеніжського меча. Переможці відтяли йому голову та настромили на штик, насміхаючись, що "чужого забажав, а своє втратив!"

1) Чи в нашій українсько-католицькій Церкві будемо колись відправляти богослуження в українській мові? Це було б зрозуміле для народу, тому люди краще користали б із відправ в рідній мові.

Ми вповні погоджуємося з вами, що відправи в рідній мові були б більше зрозумілі для народу та через те його участь у богослужбах могла бути більше діяльна. Проте треба ждати на офіційне рішення нашої єрархії, щоб загально вводити українську мову в богослужби, викидаючи старо-слов'янську.

Отці Редемптористи видали прегарний молитовник, МІЙ СПАСИТЕЛЬ, що має всі відправи в двох мовах, укр. і старо-слов'янській, а всі апостоли й євангелії на неділі і свята тільки в укр. мові. Вживання цього молитовника

сильно помагає людям розуміти наші пречудні відправи. Цей молитовник що має 912 сторінок і є видрукований білим і червоним друком, можна дістати з Адміністрації Голосу Спасителя, Йорктон, Саск.

2) Якщо католицький хлопець і дівчина, що бажають оженитися, передбачують, що будуть нещасливі в подружжі, чи не було б для них краще взяти цивільний шлюб, щоб згодом могти розвестися, ніж ціле життя в'язатися церковним шлюбом, що є нерозривний? Якщо ж по кількох роках переконаються, що годні щасливо проживати разом, то могли б тоді поправити шлюб у церкві. Так був би вовкситий і коза ціла!

Так, вовк (цебто пекельний вовк) був би напевно 'ситий' цебто задоволений із такого поступування двох католиків, але чи коза цебто подружа пара була б 'ціла' цебто мила Богові, це зовсім інша справа. Дивно, що католицький читач може ставляти нам подібне питання. Хіба католики не знають, що шлюб поза Церквою неважний для католиків? Таж цивільний шлюб для католиків це ніякий шлюб, а тільки одобрений урядом конкубінат. Як можна думати, що двоє католиків зможуть щасливо жити без Божого благословення? Вони жили б у тяжких гріхах, якщо б узяли цивільний шлюб, бо подібний шлюб не чинить їх чоловіком і жінкою, й тому не дає ніяких прав до вживання подружжя.

Що сталося б з ними, якщо б одне чи обидвоє померяи? Пішли б навіки до пекла, якщо б смерть заскочила їх і не дала часу бодай щиро покаятися.

3) Чи календар належить до обряду? Чи український календар є юліянський або григор'янський? Ми маємо клопіт у парафії через зміну календаря.

Календар це числення часу. Як такий, календар не має нічого спільного з обрядом, бо можна однаково добре святкувати всі наші свята й зберігати всі інші традиції так у юліянському, як григоріянському календарі.

Деякі наші парафії перейшли на новий григоріянський календар. Це не змінило їх на латинників. Вони надальше залишилися українцями.

Є між нами люди, які більше через серце ніж через розум боронять старий календар, хоч він астрономічно неточний, бо спізнений на 13 днів. Вони в щоденнім житті без скрупулу користуються новим календарем і це не чинить із них латинників, але в церковнім житті чомусь страшно держаться старого гейби спасіння душі залежало від нього.

Якщо громада рішить змінити календар, то одиниці, які люблять старий календар, повинні застосуватися до більшости і не робити клопотів, бо демократія вимагає, щоб меншість застосувалася до рішення більшости.

4) Звідкіля взявся іконостас?

Іконостас має довгу історію, бо його будова розвивалася довгими століттями. Зразу цебто в перших століттях іконостас був низенькою переділкою між святилищем і храмом вірних. Згодом ця перегорода розвинулася в прегарну стіну з трьома дверми прикрашену різними іконами згідно з вдачею та характеристикою народу.

5) Чи католик, який складає в суді присягу на протестантську Біблію, може говорити неправду тому, що зложена на таку Біблію присяга не є гріхом, тому вона не зобов'язує його говорити правду?

Присяга це взивання Бога на свідка. Біблія не є конечна, щоб хтось складав присягу. Звичайно вживають Біблії, щоб підкреслити важність присяги та відстрашити людей від кривоприсяги.

Хто взиває Бога на свідка на неправду, той тяжко грішить, чи він притім кладе руку на католицьку, протестантську Біблію, або взагалі не вживає Біблії. Хто зложив присягу, хоча б на протестантську Біблію, той зобов'язаний дотримати обіцяну річ, бо вживання Біблії при присязі не належить до істоти присяги.

6) В нас змінили старий юліянський на новий григоріянський. Чи це не був гріх? Чи ми через таку зміну не відрікаємося свого українського календаря

та не переходимо на латинський?

Календар це міряння часу, а міряння часу не є ні українське, ні польське, ні німецьке. Ми ж, українці, в щоденнім житі тримаємося нового календаря, і це зовсім не чинить із нас латинників чи французів. Нема ніякого гріха в зміні старого на новий календар, бо зміна календаря не калічить нашого обряду, ані не перетворює його на латинський. Ми дальше святкуємо всі свої свята і залишаємося українцями.

Максим Рильський

ПРОЛОГ, НЕ ЕПІЛОГ

Ми ще ніколи не були собою,
Не підіймали стяга на морях,
Ні по чужих невиданих краях,
Де квіти квітнуть барвою новою.
Ми без'язикі, безіменні ми—
Нема вода холодного свічада,
Слизький туман. Ми привидів громада
Що непомітно ходить між людьми.
Народи й царства. Днів і поколінь
Моря дзвінкі. Дивуйтесь немогутнім.
У давнім ваше, наше у майбутнім.
Для вас земля, а наша далечінь.

ПИЯКИ І П'ЯНСТВО

"Що старша горілка, то краща", — кажуть наші люди, але час не змінить злої горілки в добру, як літа не змінюють лихої людини в порядну.

Багато людей п'е горілку. Перший келішок звичайно не змінює успосіблення людини, коли в цім келішку нема більше ніж 2 унції горілки, 3½ унції вишнівки, 6 унцій вина або дві пляшки пива. Хто випив повищу кількість алкоголю, той має в своїй крові .03 процент алкоголю.

Якщо хтось подвоїть цю кількість, то починає відчувати тепло,—відпруження, маленьке поменшення умових здібностей і слабу нечутливість на менші подразнення.

Хто вип'е три рази стільки, як згадано в першім випадку, тому язик розв'язується. Він стає балакливий і крикливий.

Дехто думає, що чорна кава витверезує п'яну людину. Це зовсім неправда. Вона тільки перетворює заспаного в розбудженого пияка!

В Америці жиди п'ють найменше, а ірляндці найбільше? А українці? ...

Водка це ніщо інше тільки розводнений алькоголь.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

АРХИЄПИСКОП М. СМОТРИЦЬКИЙ
(Сонет)

Духовий Велетень на Європейськім
Сході,
Учений грамотій, на Русі Ціцерон;
Усе життя міцний свободі трон
Він в українському здвигав Народі.

Ти П'вночі передбачав лукаву чорну
зраду,
І був дороговказ прийдешнього шляхів;
Кудою прямувать на грані двох світів
Києву в синіх горах і Львограду.

Прийми від нащадків, видатний Владико,
Вдячну чолобитню і любов велику
За те, що в будучність нам промостив
шлях.
І доказ несхибний, що кров Йосафата
Не дармо за Нарід і Тебе пролята:
Це Урбана булла в Владичих пальцях!

"Частка Господа—нарід Його... Він знайшов його в пустині... Він охоронив його, пильнував його і беріг його як зіниці Свого ока" (Втор. 32, 9-10). Отак Господь Бог говорив про вибраний нарід Ізраїля. Куди краще можна застосувати ці слова до душ, що пробувають в стані освятної ласки, яка чинить їх надзвичайно дорогими Божому Серцю.

Не вільно приглядатися до небезпечних речей: " Смерть вступила крізь вікно", каже пророк Єремія (Єрем. 9, 24).

Розалія платить смертю за свій гріх

ЦЕ оповідання це грізна пересторога для молодих дівчат. Не одна дівчина передчасно зійшла зо світу через те, що зламала Божий Закон, порушуючи його заповідь, яка каже: "Не допускайся нічого нечистого!

На диво ці нещасні дівчата гинуть із руки тих, що запровадили їх до гріха. Морд дуже часто буває спробою затерти за собою слід гріха і звільнитися від його наслідків перед громадянством.

•

Дмитро К., їхав до праці в пятницю 28 серпня 1949 р. Це було вдосвіта, бо мав зачинати роботу о щостій годині. При дорозі зобачив мертву жінку. Спинив автомобіль і наблизився до трупа. В придорожнім рові лежала замордована молода дівчина, що могла мати около 19 літ.

Негайно повідомив поліцію. Приїхав лікар і заявив, що вона померла около першої години вночі. Знаки на шиї вказували, що хтось задусив її. Це мусіла бути католицька дівчина, бо під сукенкою на грудях був маленький медалик. Тіло знайдено на однім з гостинців у штейті Огайо.

Детективи ствердили, що морд був виконаний деінде. Убийця привіз тіло сюди та скинув його в рів. Гогова дівчини була сильно побита якимсь залізним приладдям. Обшукано трупа, але не знайдено ні гаманця, ні особистої виказки.

Дівчина була вбрана в синю сукенку і мала на ногах червоні сапянці. Поліція удалася до фармера і спиталася, чи часом дехто не пропав в околиці, бо на його фармі знайдено трупа. "Ніхто," відказав фармер. "Мої дочки не ходять по ночах. Я знаю, куди вони ідуть, як вийдуть із дому! Якщо б ця дівчина була трималася хати, то напевно ніхто не був би замордував її! Таке нещастя трапляється тільки тим, що гуляють по ночах!"

Не довідавшись нічого на місці, поліція пустила алярм по цілім штейті Огайо, подаючи точний опис замордованої жертви. Люди стали приходити до трупарні, але ніхто не знав, чий був це труп. Крім побиття, на тілі знайдено 15 ран завданих гострим ножем. Автопсія виказала, що замордована дівчина була при надії.

Це відкриття дало поліції ключ, щоб розвязати понуру загадку морду. "Якийсь хлопець запровалив дівчину в клопіт. Обидвоє стидалися признатися батькам, тому втекли з дому. В дорозі почали оскаржувати себе за гріх. В злості юнак задусив її і викинув у рів!" Так воно часто буває. Неодна дівчина заплатила життям за непошанування своєї чистоти.

По довшій нараді поліція прийшла до висновку, що це мабуть наречений або приятель замордував дівчину і знищив усе, що могло б виявити її імя та довести до відкриття злочинця. Поліційні агенти обшукали фарму, але не знайшли ніякого залізного дрючка, яким злочинець поторощив свою жертву.

Замордована дівчина була скромно і добре вбрана. Це знак, що походила з заможної родини. Отож хтось мусить зголосити її нагле зникнення, але ніхто не зголошувався.

Тим часом поліція обїхала різні компанії, що виробляли подібні сапянці, які мала замордована дівчина. Такі сапянці виробляли в Колюмбус, Огайо. Тому місяць вислано один тузінь до містечка В.П. в штейті Нюйорк. Голова поліції нагайно телефонічно сконтактувався з поліцією в згаданім місті. "Так", відповів поліцай, "з нашого міста зникла одна дівчина. Вона виїхала до штейту Огайо і там за нею слід пропав. Її імя Розалія Бейкер. Батьки сильно зажурилися, бо вона не пише до них."

■

Опис замордованої дівчини не доконче погоджувався з описом поданим у її рідним місті. Лікарі ствердили, що смерть значно зміняє людину, особливо нагальна смерть.

Агент Ч. вибрався до батьків Розалії, щоб впевнитися чи тут не зайшла помилка. Батьки подали агентові цікаві інформації про дочку. Розалія була доброю дівчиною, але любила бавитися по ночах. Мала нареченого, що ходив до університету в огайськім штейті. Це був його другий рік університетських студій.

Батьки злегка перестерігали її перед небезпеками, але вона не хотіла слухати, бо 'мала свій власний розум!' За 'цей власний розум' і непослух батькам передчасно зійшла в могилу!

Приїхавши до штейту Огайо, дочка повідомила батьків, що все гаразд. Згодом перестала писати до них, не подавши навіть своєї нової адреси. Батьки зажурилися й мовчанкою та повідомили місцеву поліцію, бо не знали, як сконтактуватися з дочкою.

Агент витягнув знимку, що поліція взяла з замордованої жертви. Мати вибухла плачем: "Таж це наша Розалька! Хто замордував її? Ах, Боже, нащо ми пустили її саму до другого штейту?"

"Як зветься приятель вашої дочки?" промовив агент. "Рой Н.," відповів батько, бо мати спазматично ридала. "Він ходить до університету, бо хоче бути лікарем!"

Агент вернувся додому і здав рапорт свому наставникові. Два поліцаї вибралися до університету і вияснили деканові причину свого прибуття.

"Так," промовив здивований декан університету, "Рой Н. тут учиться. Хоче бути лікарем, але я не годен повірити, щоб він допустився такого страшного злочину. Він поважний і спокійний учень."

Як Рой прийшов до канцелярії декана, поліційний агент поставив йому питання: "Ми прийшли спитатися тебе, чи ти знаєш щось про замордовану дівчину?"

"Про яку дівчину?" відповів змішаний Рой. "Про Розалію?" Заки поліція забрала його до трупарні, Рой признався до убийства, описуючи подрібно всі важніші події, що завели його до злочину. На початку другого університетського року Розалія повідомила його, що вона при надії. Вони часто стрічалися в придорожнім готелі. Там раз посварилися, бо Розалія оскаржила, що він звів її та покрив ганьбою родину. В сварці вдарила його в лице. Почалася бійка. Рой вхопив її за шию і зачав дусити. Тоді вона зомліла. Він взяв її до автомобіля і виїхав з готельного подвіря. Страшна злість і страх опанували його. Був лютий на себе і свою товаришку. На дорозі зобачив залізний дрючок. Припинив автомобіль і підняв його. Вернувшись до автомобіля, завважив, що Розалія була нежива. Він задусив її в бійці. Тоді рішився так побити її, щоб ніхто не пізнав, хто вона.

●

Божа справедливість мудріша ніж людська злоба. Гріх вийшов наяв так, як олива випливає на поверхню води. Злочин Роя стягнув на нього присуд досмертньої тюрми, загнав молоду дівчину до гробу, перервав його університетські студії, покрив ганьбою родину, позбавив його життєвого ідеалу, якого ніколи не осягне, та забрудив його сумління такими споминами, яких ніхто не прожене з його душі.

●

Родина Розалії запізно переконалася, що не вільно безкарно дозволяти дочкам ходити по ночах і забавлятися коштом Божого Закону. Вони це зрозуміли, тому їхня молодша дочка не має тої свободи, яка загнала до гробу Розалію. Вони чувають над нею, не примикають очей на її примхи і здавлюють її нерозумні юнацькі забаганки свавільно гуляти, бо вона молода. Якщо б були так поступали з Розалією, то вона сьогодні була б втішалася прегарним світом, що ласкавий Бог сотворив для Своїх земських дітей.

Трагедія Розалії переконала не одну її товаришку, що воно не виплачується ображати Бога, бо сам гріх каратиме тих, що допустилися його.

Пророк Даниїл отак висловився про велику нагороду, що жде євангельських робітників: "Ті, що навчають праведности, немов зорі повік блистітимуть." Як зорі блистять на небі, так між блаженними блистітимуть більшою славою євангельські працівники, що навертають душі до Бога. Св. Григорій твердить, що заслуговує на велику нагороду той, хто врятує чоловіка від дочасної смерти. Куди ж більша нагорода належиться тому, що вирятував душу від вічної смерти та запевнив їй вічне життя?

Грішники це духовні трупи. Через гріх завмерли душею для Бога та неба, хоч тілом проживають на землі. Люди не знають, що вони носять мертву душу в живім тілі, але знає це Бог, перед Яким нема тайн у всесвіті: "Я знаю твої діла; маєш ім'я ніби ти живий, а ти мертвий." (Апок. 3, 1). Зате праведники дальше живуть у другім світі, хоча б покінчилася їхня земська мандрівка і вони перейшли в вічність по заслужену нагороду. "Душі праведників пробувають у Божих руках і муки смерти не досягнуть їх. Немудрим здавалося, що вони померли, і немов на нужду споглядали на їхню смерть... Трохи страждали вони, але за те дістануть велику нагороду, бо Бог випробовував їх і знайшов їх гідними Себе... Як золото в горнилі, так Він випробовував їх... Праведники блистітимуть... (Прем. 3, 1-7).

Вбогі рільники страждають, мучаться й потяться, як засівають, орють поле та жнуть засіяне зерно, але радість, що випливає з добрих жнив, вповні нагороджує всі їх труди. "Ходили і, плачучи, сіяли, але вертались з радістю, несучи свої снопи", каже Псальмопівець.

ЗА ГІДНУ ЕСТЕТИКУ

В. Буженко

У наших часах часто говориться про відчуття естетики-краси. На жаль ця естетика світу не приносить у більшості випадків якоїсь правдивої і гідної насолоди. Чому? Бо вона є основана на нетривких і фальшивих підвалинах.

Естетика це гармонія-згідливість всіх частин у одній цілості. Ця гармонія не може панувати тільки поза нами. Вона має починатись від нас. Отак у кожній людині, наскільки вона бажає бути естетичною сама й мати естетичний смак для інших речей, мусить панувати гармонія між душевними снагами і тілесними органами, між тілом і душею взагалі. Це осягнемо тоді, коли зуміємо управильнити та підпорядкувати собі всі чинності як душі, так і тіла. Найбільше клопоту людина має з інстинктом помножування чи репродукції, або, як ми щоденно уживаємо в нашій поточній мові, з статтєвими гонами. Тому диявол, світ і наша зіпсута природа уважають статтєвий гін найбільше податливою хвірткою, якою їм найлегше продістатись до нас і нам наробити в житті непорядку. Він руйнує всяку естетику в людині! Христос, який прийшов повернути чоловікові давно-первісну естетику дітей Божих-жителів раю, від самого початку в Своїй науці і поступованні старався навести на правильні тори статтєві стосунки людини.

Син Божий являється від самого початку Своєї проповіді найбільше непримиреним і невмолимим, коли йде про оборону нашої особистої і суспільної естетики. Тому Він забороняє не

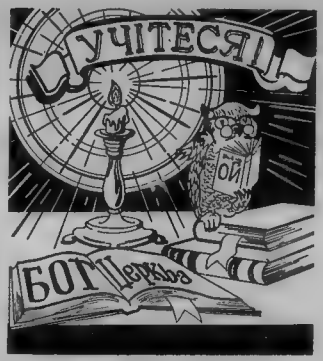

тільки зовнішні простуйки проти 6 заповіді, але й виразно твердить, що є злочином навіть подивитись пожадливо на іншу стать. І то навіть коли б прийшлося стратити око чи руку! Якраз тут найбільше радикально говорить Спаситель. Одночасно і розвід опрокидує і приводить до первісної вартости подружжя.

Св. Павло наче вторує Спасителеві, бо, пишучи коринтянам, каже: "Чи ж не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Божий Дух у вас пробуває? Як хто нівечить Божий храм, того знівечить Бог!" Отут бачимо, що Господь Бог, який є першим і найбільшим естетиком, не може знести людини, що псує гармонію в своїм тілі, тому такого знищить.

Бачимо сьогодні, коли то найбільше псується громадська гармонія і соціяльна естетика? Як раз тоді і там, де не шанується родини, а навпаки де тільки є

нерозривне супружжя та ложе нескверне, там і знаходиться краса, здоровя, любов і щастя. Христові статтєва естетика була вельми дорога: Мати Його була Дівою і непорочно Зачатою. Його опікун був теж чистий Йосип. Він не дозволив, щоб Йому під цим оглядом щось вороги могли закинути, хоч приписували Ісусові спілку з Велзевулом. Найбільше любить невинного Івана-апостола. Церква досіль продовжає цю славну традицію найвищої естетики, що її ми називаємо невинністю-чистотою, і поручає, пильнує та канонізує тих, які виявилися героями цього роду естетики.

Практично статтєва естетика має два роди: чистота — заповідь і чистота-євангельська рада.

Чистота — заповідь, це святі стосунки між подруженими особами. Ціль сили розмножування це творити нові людські істоти — нащадків і взаємно гасити статтєві пориви. Подружі акти, коли вони відбуваються вповні природно і до цілі, до якої їх Бог призначив, є собою святі та заслугуючі, а тим самим вони не псують, а навпаки доповняють-обновляють гармонію любови, молодости і життя. Ці стосунки вимагають осіб правно подружених, у християн сполучених тайною. Тому то перешкоди, недокінчені акти, невластивим способом — вони всі псують ту естетику і руйнують щастя і душевне і тілесне здоровя подругів.

Бог благословить подругів, що заховують чистоту-заповідь і вони самі, повні душевного і тілесного здоровя, мають теж чисельне й здорове та щасливе потомство. А з таких естетичних родин твориться естетична громада, нарід і держава.

Чистота-рада це повне відречення від подружжя для вищих цілей, от як присвятитися вихованню молодших братів-сестер чи пильнуванню стареньких батьків, піклуванню хворих, навчанню дітвори або молитовно-душпастирській праці. Цю повну чистоту-раду заховують ченці та черниці. Св. Василій якраз іде назустріч нашому поняттю, що чистота це найкраща естетика, бо каже, що чистота не тільки полягає на стриманні від тілесної розкоші, але навіть від усякої непотрібної, світової думки чи привязання. Значить повна гармонія, а з неї правдива особиста естетика.

Чистота-рада вивищає нас понад анголів, бо анголам бути чистими не штука, але нам, що маємо зіпсуте гріхом тіло, треба великих зусиль. Зате душі чисті по євангеличній раді матимуть у небі особливу нагороду. Ходитимуть за Агнцем (Ісусом) і співатимуть пісню, якої ніхто інший співати не зможе (Апок. 14,3).

Христос каже: "Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать," а Бог це найбільша краса! Тому стараймося про гідну особисту, родинну і суспільну естетику, і тоді побачимо найвищу Естетику — Бога!

ДЕСЯТЬ БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ

1. Я—Господь, твій Бог. Не почитай інших богів крім Мене.

2. Не взивай надармо імення Господа, свого Бога.

3. Пам'ятай святкувати святий день.

4. Шануй свого батька і матір.

5. Не вбивай.

6. Не допускайся перелюбу.

7. Не кради.

8. Не свідчи фальшиво проти свого ближнього.

9. Не пожадай жінки свого ближнього.

10. Не пожадай нічого, що належить до твого ближнього.

ЗА ТЕБЕ, УКРАЇНО!

Далека ти і близька нам, Кохана
Вітчизно. Як сонце з неба твоїм ланам
ланам. Ти світи нам в одно.
Світи нам, Вітчизно, світи,
Кохана Україно. Щоб знали ми,
Куди нам іти у слушную годину:
У бій, у бій за світлий прапор
тв'й. За тебе, Україно, За тебе,
Україно.

—о—

Як птахи ті, що їх пожар, прогнав
з-під рідних стріх.
На перший поклик хоча б з-під хмар
Ми злинемо до них.
Поклич нас, Вітчизно, поклич.
Кохана Україно.
Ми злетимо як козацтво,
У січ у слушну годину.

РОБИ ДОБРО!

Воно завжди виплачується чинити добро, де тільки можемо. Пан К. був подорожуючим покупцем-крамарем, цебто розвозив різні речі між селян і продавав їх. Отак заробляв на життя. Одна аптекарка була його клієнткою. Знаючи, чого люди потребують, він дораджував їй, які речі спроваджувати до крамниці, бо зразу її аптека слабо розвивалася. Жінка послухала і відтоді було їй краще.

По кількох роках таких порад пан К. помер, а його жінка опинилася в фінансовій скруті, особливо не мала грошей, щоб син дожінчив студії та став священиком. Це сильно зажурило її. Проте не зневірилася. І Господь дивно подбав про сина. Одного дня отримала листа від незнаної клієнтки аптекарки. В листі був чек на 500 долярів і така дописка: "Ваш муж завжди помагав мені своїми порадами, без яких мій бизнес був би давно збанкротував. Тепер хочу віддячитися вам за його поради, хоч моя аптека не велика. Прошу прийняти 500 долярів для вашого сина, щоб міг покінчити студії та стати священиком. Хоч я некатоличка, все таки буду задоволена, як поможу йому дійти до рукоположення. Як стане священиком, то хай згадає мене в своїх молитвах!"

УЖИВАЙ БОЖІ ДАРИ!

Людські енергії та здібності, от як наука, подібні до грошей. Гроші тоді корисні, як вони в обізі. Так само людські здібності мають тоді вартість, як людина використовує їх для Божої слави, власного удосконалення та добра ближнього.

Спаситель виразно заявив, що Божі дари цебто здібності треба використовувати, бо вони є Божим депозитом у людях. Притча про добрих і лінивих слуг, в якій добрі слуги дістали нагороду і похвалу, а лінивий—кару, це пересторога для всіх, щоб не закопували Божих талантів, як це вчинив лінивий євангельський слуга. "А безкорисного слугу викиньте надвір у пітьму. Там буде плач і скрегіт зубів!" (Мт. 26, 30).

Те саме слід сказати про гроші. Не вільно тільки для себе самого нагромаджувати земських дібр, не зважаючи на потреби ближніх. Христос виразно наказав давати ближнім те, ще нам зайшне та непотрібне до життя.

Св. Матей оповідає, що раз Спаситель проходив біля фігового дерева. Був голодний. Поглянув на дерево, але хоч там було повно зеленого листя, нещасна деревина не мала ніяких овочів. Спаситель прокляв її словами: "Нехай повік не буде з тебе плоду!" (Мт. 21, 19)і це дерево негайно всохло, бо було безкорисне. Така й доля жде лінивих і безкорисних людей.

Святий Дух каже: "Не бажай бути суддею, хіба що маєш силу викорінювати беззаконня, йнакше боятимешся сильних!" (Сир. 7, 6).

St. Josaphat – Ukrainian Wonder-Maker

Св. Священномученик Йосафат
полоцкий Архиепископ.

Long before St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., had been canonized, those who knew his sanctity prayed to him, and were not disillusioned in their hopes.

Sophia, wife of a nobleman had been sick for fourteen weeks and chained to her bed. She could not even walk. Then she invoked the help of our Saint and was restored to normal health at once.

Prince Gregory Chartorysky was so seriously ill that he was expecting death at any time. He even made his last will and bade farewell to his family. The breath began to choke him. He turned his eyes to the wall and saw the picture of St. Josaphat Kuntsevych. Mindful of numerous graces received through the intercession of the Saints, he invoked his help and promised to visit his tomb, if the martyr helped him. His pains grew less and in a short time he returned to perfect health.

Peter Dankovych lost his sight entirely. When he heard that the relics of the saintly martyr were brought to Polotsk, he ordered his servants to take him to the church, because he could not walk himself. Unable to touch the body itself because of the crowd, he fell upon his knees and implored the help of the martyr. He also rubbed his eyes with the hair-shirt. The adversaries and enemies of the Saint laughed at the poor, blind man, because they also were present to see the body of the martyred archbishop when it was brought back to Polotsk from Vitebsk.

The poor man was consoled by the restoration of perfect sight, while his jeerers were utterly confused and bewildered, because all at once he regained his sight, and full of joy went home alone.

A crippled woman of Polotsk heard of the miracles performed by St. Josaphat Kuntsevych. She asked her friends to bring her to the tomb of the holy martyr. While she prayed at his tomb, she felt power returning to her feet. She stood up and was able to return to the hospital and to report her cure to the doctors.

Madame Worobets, a convert of St. Josaphat Kuntsevych, suffered from rheumatism. She obtained a little particle of the earth soaked by the blood of St. Josaphat Kuntsevych and applied it to her legs. She was also fervently praying, asking St. Josaphat to cure her. Then she fell asleep. She had a dream in which she saw the Saint in his episcopal vestments with a great wound in his head. The fright-

ened woman asked who he was. He replied: "I am Josaphat." She began to appeal to him again. The Saint dipped his finger in the blood flowing from his head and smeared the painful parts of her body, saying: "This blood given for Christ and the ancient faith of our forefathers and for the Holy Catholic Church will help you according to your faith." The vision vanished, but the woman awoke perfectly cured.

Princess Cecilia Renata lost her consciousness just before her death. The family was saddened by the fact that she was unable to receive the Sacraments of Confession and Holy Communion. Her confessor appealed to St. Josaphat Kuntsevych. He placed a relic under her pillow. The princess immediately regained her consciousness, made a sorrowful confession and gave up her soul to its Maker in peace.

HUSBAND'S COMMANDMENTS...

1. I am your husband whom you have promised to love and obey, for I saved you from old-maidism and the terror of single-blessedness.

2. You shall never look upon any other man, for I am a jealous husband; therefore keep faithfully your marriage vows even though I might not keep them myself.

3. You shall never nag at your husband or tease him publicly; nor shall you reveal his secret faults to your friends or parents, lest he should hear of it, and punish your perfidy by a deprivation of such sundry items as dresses, furcoats, etc.

4. You shall purchase cigars and 'strong liquid' for your husband rather than lipstick and powders for yourself.

5. You must watch with whom you speak and dance at the parties, although I myself may do as I please.

6. You shall not listen to flattery from men, other than your husband, although I myself do not always follow this rule.

7. You shall not rifle your husband's pockets for money when he is asleep; neither shall you read any letters you may find therein, for it is your husband's business to look after his own affairs, and yours to let him alone.

8. You shall conceal nothing from your husband, even your faults and mistakes.

9. You shall make no false representation of your purse, pantry or wardrobe, for it may make stress on your husband's pocket-book.

10. Remember to stay always in good humor, morning and night, when your husband gets up or comes home after his hard work, lest he call you bad names and wish you had become a nun.

11. Try to please your husband in everything, for he is your boss, although, through human weakness, he may not be able to repay you in the same way.

12. Don't expect too much from your husband on the anniversary of your wedding, for it is written: "Blessed are they who expect nothing, for they shall not be disappointed."

GIVING AND TAKING SCANDAL

HERE are some thoughts about the vice of scandal. This sin is often misunderstood, and its bad effect commonly underestimated. Some use the word scandal only in connection with uncharitable conversation, as when they speak of spreading scandal about others. Others use the term as synonomous with any notorious evil deed, which is called a scandal. It is important to know clearly what this sin involves, and how important it is to use reasonable means to avoid it.

DEFINITION

● SCANDAL is any word or action which causes spiritual harm to another. This harm may consist in causing another to sin, or making it easier for him to do wrong, or causing another to be less virtuous. Or it can inflict its damage by lessening another's respect for religion or the things and persons of religion.

Scandal is at its worst when a person deliberately sets out to cause another to sin, whether from deliberate malice and evil, or from passion and desire for pleasure, or because the other's help is needed for the commission of sin.

It is still the sin of scandal, however, if one foresees that his actions or words will inflict spiritual harm, even though he does not directly intend it. Thus if one spreads or passes on evil literature or pictures, he may not intend the sin of another, but he is guilty of serious scandal nevertheless, because he can foresee a very probable sin.

COUNTERFEIT

● IT IS not scandal if an action, which is in itself good, is misinterpreted by another and made the cause of evil or used as an argument against religion. The Pharisees pretended to be scandalized at some of the actions of Christ. Thus they complained when He associated with poor people, when He spoke kindly to Mary Magdalene the sinner, and when He attended an occasional banquet with tax gatherers. Some of them murmured when Christ

METEORS

Ninety million meteors bright enough to be seen under good viewing conditions enter the earth's atmosphere each day, says G. Hawkins, of Harvard College Observatory. They enter it 50 miles above the earth's surface. This is more than five times as high as jet planes can fly. These meteors are burnt through friction before they hit the earth. They fall down as dust.

CANCER AND SMOKING

It is a well known fact that Lung Cancer is almost non-existant in life-long members of various Protestant denominations which forbid their members to smoke.

There is, however, a significant amount of lung cancer among those who have joined these churches in their later years. Some of them have been smokers before joining. Dr. Wynder says there is no doubt that smoking is responsible for lung cancer. He believes that smoking contributes more than 80% of lung cancer because of the tar content.

prophesied the giving of His own flesh and blood, and our Saviour said to them reproachfully: "Does this scandalize you?"

There are modern Pharisees who take scandal when they should not. They complain about beautiful churches erected to God's glory. They murmur when the Church receives back public sinners who are repentant. They pretend to be horrified at finding faults in priests or sisters. Often the fault of uncharity committed by these modern Pharisees is much greater than the fault at which they pretend to be scandalized.

MILLSTONE

● THE GENUINE sin of scandal has its own particular malice. It is the most serious sin against charity, because it does harm to immortal souls. It is for this reason that the gentle Saviour condemned it in such terrible words: "Whoever causes one of these little ones who believe in Me to sin, it were better for him if a great millstone were hung about his neck and he were thrown into the sea." (Mark 9:41-42). And on another occasion He said: "Woe to the world because of scandals! For it must needs be that scandal come, but woe to the man through whom scandal does come." (Matthew 18:7). Surely these words should give pause to every Christian, and make him resolve to do what he can, reasonably, to avoid giving scandal to others.

THE DREAM OF ST. ALPHONSUS

Two years before his death St. Alphonsus had a dream. Our Lady appeared to him dressed as a shepherdess, showing him a vast flock of sheep and lambs. "Look," she pointed, "do you see how many there are?"

"Yes, yes."

"Do you recall the dream which you had when you were nine years old? . . . now look. What do you see on this side?"

"Mountains, and seas, and hills. I can barely make out the words 'Valparaiso, Santiago'." "Now," said the shepherdess, "turn to this side." More mountains and more hills unraveled themselves before Alphonsus' wondering gaze. "I can make out the word 'Peking' in the distance."

"Now draw a line from Peking to Santiago and connect both ends to a tip in South America. That will make a triangle. It will be the mission field in which the Redemptorists must work."

"But how can my few Redemptorists care for all that?" the amazed Alphonsus pleaded.

"Do not be disturbed. Your sons will do this, and even more, as long as they continue to practice the virtues of Mary."

—o—

A chaplain of the U.S. Senate said the following prayer in April of 1864: "O Lord, in Your infinite wisdom, give our rulers and legislators in this Congress more brains, O Lord, more brains."

—o—

Hail, Mary, full of grace, fount of heavenly joy, through thee every creature is rejoiced, and through thee, mankind obtains salvation.

—St. Gregory Thaumaturgus

—o—

The best test of a sermon is depth — not length.

CONSCIENCE BEHIND THE WHEEL

Antoinette Bosco

WHEN the American National Saftey Council released statistics on traffic accidents and fatalities during 1959, the report was somewhat encouraging. Eight hundred more fatalities occurred than in 1958. However, the rate of deaths per 100 million miles of travel was 5.4 in 1959 as against 5.6 in 1958. While there is some consolation in this the figures are still far too high.

Every time we see the headlines of a fatal traffic accident, we read on with a horrible facination, asking ourselves why. Dr. Herbert J. Stack, Director of the Center for Safety Education at New York University, says that 70 to 80 per cent of all fatal accidents are caused by bad driving and by violations of regulations. Mechanical failure, bad weather and road conditions are responsible for only 20 per cent. The New York City Police Department lists speed, "illegal behavior," and delayed perception as the principle direct causes of fatal crashes. On the basis of scientific studies, this police department announced that 55 per cent of motor vehicle operators who were killed at the wheel or who died within twenty-four hours of accidents in 1957 had been under the influence of alcohol! This prompted Police Commissioner Stephen Kennedy to note: "The relationship between drunken drivers and excessive speed, inability to perceive hazards and poor judgements in selecting the evasive action best suited to avoiding an accident is now apparent. This is no longer an assumption, but a proved fact. The living motorist can learn from these unfortunate operators."

Dr. Leon Brody, director of research at the Center For Safety Education at New York University found that

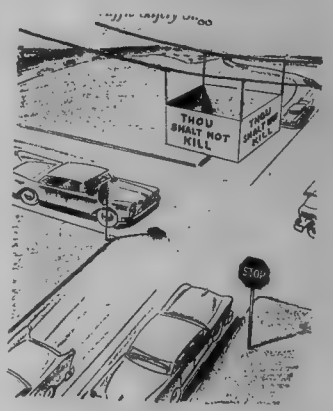

psychological factors are a main cause in traffic accidents. "Problem drivers are problem people, or rather, people with problems, including problems of which they are often not aware," he says.

The summary of what these men who know have said is not a pretty picture. It emphasizes the fact that the person behind the wheel is the failure in most fatal accidents, because of speed, alcohol, broken traffic regulations, chance risks, fatigue and internal problems which find release in the surge of power which the gas pedal gives him. Or, in old-fashioned, plain language, thousands die every year because there is no conscience behind the wheel.

Judge John E. Holt-Harris of Albany, New York, once sentenced a college student to work for sixty days as an unpaid orderly in the emergency ward of the Albany Hospital. This was his punishment for racing in his

automobile on a city street during the early morning hours. He was racing against a friend. They speeded through three red lights and suddenly the friend's car skidded and the boy was thrown from his sports car. He was killed. The judge said to the 20-year-old student, "By working in the emergency rooms, and seeing what happens to reckless drivers and the victims of reckless drivers, it will make a great impression on you."

This unusual sentence no doubt produced a good effect on the young man, but the question that stings is, where were the boys' consciences before the accident? Did they not have the moral sense to know that their action was wrong? Maybe they didn't. No-conscience drivers may be simply the products of a generation which was left to grow in a spiritual vacuum, undisciplined, irresponsible, and, as a result, hopelessly selfish.

Governor Abraham Ribicoff of Connecticut has said that the commandment, "Thou shalt not kill," applies to a person holding the wheel of a car just as to the man holding a gun. He emphasized that "until every driver accepts moral responsibility for his driving conduct, our highways will continue to be roads to death and tragedy instead of paths to progress and enjoyment."

Seventy-eight million license holders have to develop a conscience before the slaughter of the streets will end. They have to learn the meaning of moral responsibility and moral guilt. The words of Cardinal Cushing of Boston make these meanings clear:

"The moral guilt of reckless driving is contracted not only by those who, through their own fault, become involved in accidents but also by those who escape accidents by sheer luck after brazenly and defiantly refusing to observe the rules by which accidents may be avoided...

"The law of caution on the highways is not a new law but an old one. It is simply a new form of a law which God Himself has made: that we must safeguard our own lives and make every reasonable effort to safeguard the lives of our fellow human beings. The Divine Law which forbids suicide and murder is violated by every autoist who deliberately and wantonly disregards the regulations which competent authorities have imposed as elementary and indispensible means of defense against accidents.

As Catholics, we should have no difficulty understanding our moral responsibility to self and others when we are driving. More than just understanding our duty as drivers we should act as Catholics behind the wheel, knowing that we are our brother's keeper, and that the Church itself is judged constantly by our actions. When we drive, we should be guided not only by a right, moral conscience, but should also, above duty, practice the extra virtues of patience, kindness and charity.

Pope Pius XII asked us to be not only fair, but virtuous, when we handle an automobile. "The automobile," the Pope said, "is often less a means of transportation than it is a marvelous object of recreation that requires a great deal of sureness, ability, self-command and physical prowess... But you must not forget to respect others on the roads, to observe courtesy to other drivers and pedestrians. You must pride yourself on knowing also how to conquer an often very understandable impatience, in sacrificing sometimes a bit of your sense of honor to give way to the spirit of kindness that is a true sign of charity."

The difference between a close call and a fatal accident is often the charity of a driver in the right who coddles the driver without a conscience. As an old saying goes, "What good is it to be dead right on the road if it makes you end up right dead on the road?"

To emphasize how very serious the Catholic Church regards the moral responsibility of drivers, we have the statement of Father Pio Ciprotti, a canon law expert and professor at the Pontifical Lateran University in Rome. Father Ciprotti says that bishops have the right to impose religious penalties on reckless drivers who endanger themselves or others. A guilty driver may be forbidden to enter a church, or in serious cases of repeated offences he may be placed under personal interdict, Father Ciprotti added. An interdict is an ecclesiastical punishment, though not as severe as excommunication. A Catholic under interdict is excluded from participation in certain sacred functions or from receiving certain sacraments. This point emphasizes how serious reckless driving is, for it is a violation of Divine Law as well as human law.

Father Ciprotti has not left the term "guilty driver" undefined. He said that the following are liable to religious punishment: drunken or unlicensed drivers; drivers who fail to aid victims for whom they are responsible; drivers who fail to make reparation for damage caused by their recklessness; drivers who try to hide their identity after an accident.

About the time of the long Fourth of July weekend this year Bishop Maurice Schexnayder of Lafayette, Louisiana, issued a stern warning to careless drivers. The bishop's decree stated that "drivers of vehicles" who are declared by competent police officials to have been criminally negligent in highway accidents resulting in death to themselves, are not to be given Christian burial." The bishop's action was the latest of many by Church leaders aimed at curtailing excessive negligence on the highways.

"Payola, rigging and the fix that seem to prevail in many areas of modern life have invaded the safety field," according to an officer of the National Safety Council. Paul Jones, director of public information for the NSC, deplored the lack of moral sense in drivers in a Chicago speech last June. "More and more," Jones said, "it seems to be the sophisticated procedure to clip a $5 bill to your driver's license when you are stopped by a traffic officer... It is amazing and distressing that so many people try so earnestly to beat laws that were made for their protection."

A person who escapes legal or religious punishment for his driving crime usually doesn't escape from a more persistent hound — himself. Seven years ago, in her grief, a mother wrote:

Mr. Motorist:

That day, three sun-tanned little faces smiled as they waved me a happy good-by and, so importantly, went on their way to school. I wanted to call them back to tell them how lonesome it would be. Mr. Motorist, I wanted to kiss them once more... then I saw you take that corner — tires screaming, car out of control.

What was your hurry? Were you late for work? Were you angry at someone? Surely not my three. I am sure you would not want to run your screaming tires over their happy faces intentionally, erasing forever the smiles they had for me.

But, Mr. Motorist, children are very forgiving in life and — I'm sure — in death. They would, if they could, pat your hand and feel sad that because of one tragic moment you are left to live over and over again how your love of speed took three lives.

Each year on the date of the accident, Mr. Motorist has sent a bouquet of flowers to this mother. They are delivered to a sanatorium for the hopelessly insane. The poor woman has found an escape from her pain. The motorist must live with his.

We should pray when we get behind the wheel, but prayer is not merely the presence of a St. Christopher medal. A young friend who loved to hit 70 on the highway jokingly told me he had nothing to worry about; he had a St. Christopher medal in the car. I informed thim that I was told long ago that St. Christopher gets nervous at 50 and jumps out at 60! As Bishop Wright of Pittsburgh put it when he spoke at the dedication of a new St. Christopher shrine, motorists shouldn't expect St. Christopher to protect them from their own recklessness on the highway, but rather should pray to the saint for sense and sanity on the highways. "The medal is not a talisman, like a rabbit's foot," the bishop said, "but a symbol rather of our motives of sanity, morality and prudence... God does not extend His protection to our folly, save when this folly is indeliberate. We must guard against the sin of presuming on the mercy of God when we are not entitled to it."

We say a rosary whenever we begin even a short trip; some friends I know make the Sign of the Cross as they start their motors; others breathe a quiet "Our Lady of the Highways, protect us," or "St. Christopher, protect us." Archbishop Cushing advised, "Say a prayer every time you go on the road, that Divine Providence may keep you out of danger. And then remind yourselves that it is ultimately God's law, and not merely the regulations of highway officials, that you must observe as you journey to your destination. Only thus may we be certain that the automobile which brings so many benefits to society, does not become, at the same time, the world's most powerful instrument of destruction."

The American Medical Association issues a brochure entitled, "Are You Fit To Drive?" Some of the conditions which make a driver dangerous are listed as follows:

● Emotional upsets: when you drive, you cannot afford to concentrate on problems which worry you. You must keep your mind on the wheel.

● Driver's attitude: some people become impatient, aggresive, and intolerant as soon as they start their autos, a very dangerous frame of mind for driving.

● Sleepiness: a sleepy driver is always a dangerous one.

● Drugs: anyone taking sedatives, tranquilizers, antihistamines, or other drugs which may dull reflexes or impair co-ordination, should not drive without a doctor's o.k.

● Faulty vision, nervous and heart disorders, diabetes, old age, and drinking are all factors which when present could make one a dangerous driver.

We should examine ourselves on all these points to help us form a right conscience about our ratings as drivers.

Stronger legislation and accompanying penalties for traffic violators can help improve the road accident picture, for as Governor Riubicoff has said, "Drivers will slow down to save their licenses — if not to save their lives." But more than we need legal measures, we need unselfish drivers who know and respect God's laws — motorists who can read this creed, offered by H. L. Phillips of the New York Daily Mirror, without wincing:

1. The Ten Commandments can't be canceled out by two pieces of paper: a registration and a driving license.

2. Nobody can profess a love of his Creator and drive like the devil.

3. The lowest hypocrite is the man who expects the mercy of Providence, but gives no man, woman or child an even break.

4. You can't love your neighbor as yourself if you make him a fugitive from your driving habits.

5. Life's strangest type is the fellow who says he believes in Heaven and drives as if trying to make every road a hell on earth.

— (St. Joseph's Magazine)

SOVIET EQUITY

The description of Premier Krushchev's 'dacha', where Vice-President Nixon was an overnight guest, gives us a macabre feeling of relief that Communist bosses are not above a little self-gratification. The cream-colored hideaway, a half hour's drive from the Kremlin, is equipped, it seems, for luxury living. Pathways, palms, and patios are only a few of the appointments. Pleasure boats, rose gardens, fountains, and five summer houses along the river bank provide the extra touch. The Communist system gives each man what he needs, and Khrushchev obviously needs more than the millions of Ukrainians who live four and five to a miserable room. Incidently, a twelve-foot concrete wall keeps the public away from K's villa.

—o—

OUR HERO

St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., is one of the greatest saints the Ukrainian Catholic Church has ever produced. His earthly life was marked by an extraordinary array of heroic virtues which adorn the Saints of the Catholic Church, for he took literally Christ's command: "Be perfect as your heavenly Father is perfect!' (Mt. 5, 48).

Josaphat's heroic life was crowned by martyrdom for the allegiance of our Church to the Vicar of Christ, the Pope of Rome.

Josaphat was not afraid of death for Christ, his fold and the Church. Some friends knowing the machinations of the enemies tried to dissuade him from going to Vitebsk where he was killed on Nov. 23, 1623, but our hero replied to their pleadings: "I am not afraid of death. I am prepared for martyrdom, if only I am worthy of giving my life for God." He even ordered his coffin prepared in advance.

While his friends were weeping, our Saint turned to the Lord and said with great emotion: "Grant, O God, that I may be found worthy to sacrifice my blood for the Union and obedience to the Apostolic See!" It is a well-known fact that cowards are not strong enough to immolate themselves for the truth. Cowards are always willing to betray God when their own "security" is threatened. It takes a very strong Christian to die for his faith.

—o—

A man may be a fool and not know it — but not if he is married.

—o—

No one has access to the Almighty as His Mother has; none has merit such as hers. Her Son will deny her nothing that she seeks; and herein lies her power. — Cardinal Newman.

—o—

Time is coming when our Latin-styled alphabet will be abolished and the Egyptian hieroglyphics will again be restored to use in order to make children understand some ideas which they cannot visualize without a picture on TV.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

Fr. Nick of Montreal

*** One cannot but agree with the ex-president of the General Assembly of the United Nations that only God is keeping the latter together. *** The Reds really revealed themselves at the UN last month. When they cannot control something, they seek to destroy it. *** Prime Minister Diefenbaker deserves our kudos for being the first to mention the enslaved Ukrainians at the UN. The subject of Ukraine is strictly tabu in certain democratic circles. *** It is historically more accurate to label the Russians as Moscovites. The name Russia is the Greek translation for Rus, which is now Ukraine. *** Never use the definite article before the word Ukraine. *** The Reds burnt the body of Bishop Gojdich because he was a stigmatist, i.e., had all the wounds Christ had on the cross. St. Francis of Assisi had them also. *** There is no such word as 'pogrom' in the Ukrainian language. It is strictly Muscovite. *** No matter which candidate wins the presidential elections in the U.S.A. he would do well to follow Theodore Roosevelt's advice and 'speak calmly but carry a big stick.' *** To facilitate a surprise attack the USSR is preaching immediate disarmament. *** How come we take so much dirt from Khruschev when we took so little from Hitler? *** The British labor unions have been infiltrated by the Reds. Pacifism is a dangerous game when the Kremlin is armed to the teeth. *** Colonialism is on the way out except in the Soviet empire. *** Khruschev publicly admitted that the Soviet Union will never allow free elections within its bloody boundaries. *** So long as there are countries considering themselves to be 'the chosen people, there cannot be peace in the world. *** There are times in the Old Country when the Jews made Ukrainians pay a tax on the blessings of their 'paskas.' No pay, no blessing! *** Said one Jew: "We have put the Reds in the saddle and we can boot them off." *** Communism in the Soviet Union is but a mask for Moscovy's traditional imperialism, as begun by Peter-the-Great (???) after the Pereyaslav Treaty he signed with Hetman Bohdan Chmelnytsky of Ukraine, who was only seeking an ally — not a master. *** With the mercenary help of German historians the tsars exiled, as it were, our beloved Ukraine from the teaching of history. *** Today, propaganda has ceased to be poetic and become statistical. Knowing Ukraine's glorious past is the first step towards convincing the opinion of the free world that Ukraine is not a state like Texas or Pennsylvania, not the cradle of Muscovy or "Russia." *** If according to the very constitution of the USSR, Ukraine is absolutely free to secede, why can't it do so without the Kremlin's consent? Shackled sovereignty is no sovereignty at all. *** It seems Red China is not waiting to be fully industrialized before becoming imperialistic on its own. That's what the clique in the Kremlin cannot forgive Mao-Tse-Tung. *** Some British newspapers labelled the demonstrators against Khruschev and Janos Kadar in New York as 'lunatics'. If so then all those who protested against Hitler's indiscriminate bombing of England must have been 'lunatics' also. One must live for a while under Communism in order to fully understand its horror and cruelty. *** Appeasement at any price leads to eventual slavery. *** Ukrainian Orthodoxy was influenced by Muscovite Orthodoxy, as it is now by Protestantism. *** Taras Shevchenko was the first truly Ukrainian nationalist. He could have gone over to the Russkis as did Gogol, but remained faithful to his own people until the very end. He chose to live the hard way, so his glory is so much greater today. *** The sincerest words ever uttered by Lenin were: "Scratch a communist, and you will find a Russki fanatic." *** 1962 will be a very important year for us, what with the Ecumenical Council, the Ukrainian Catholic Convocation (Sobor or Synod) and the ending of the literary contest regarding the biography of Metropolitan Andrew Sheptytsky. *** Notwithstanding certain circles our Rite is not just a transitory stage leading to eventual latinization. *** The Japanese Catholics envy us for our Byzantine Rite. If only we had a sufficient number of priests and could afford to send missionaries to Japan! ***

SUFFERING — MAN'S LOT

A person's life can be ruined because he either does not understand that no one is perpetually free from suffering, or does not know how to accept suffering.

Albert, a German prince, married a young girl, Agnes. He was full of joy, wealth and love. Right after his marriage he set on a journey, leaving his young wife in the castle. It was springtime. The country was beautiful. Albert stopped for a rest. While resting in the inn, he noticed the following words on the door:

"Cross and suffering are my share.
Such is man's fate, I do declare.
And if such should not be your lot,
Erase this saying, line and dot!"

The duke looked at the saying and smiled. He was so happy at the moment. "Erase those foolish verses!" cried the duke to his servant. "It does not apply to me. I am the man who has neither the cross nor suffering."

The poor duke thought that he had entered into a perpetual alliance with happiness, and so for him there would be neither suffering nor cross. Thus the servant was compelled to wipe off the verses. When the last line was being erased, a messenger came to the duke and said: "My lord, I am sorry... I have been commanded to tell you that the enemies attacked your castle, conquered it and killed your beloved wife." The duke trembled and told his servant: "Please, rewrite those verses!"

PAIN IS JUST A PART OF GROWING OLD

Younger people like to complain about their pains and discomforts while old folks seem to be able to take aches and ordinary pains as an inevitable part of growing old.

Ten Faults of Wives

Donald F. Miller, CSSR.

THIS will be strictly about faults into which wives are apt to fall in relation to their husbands. Unlike many of the articles on this subject that are appearing with increasing frequency in secular magazines today, this one starts with the assumption that marriage is indissoluable, that is, it is a contract made for life one that ordinarily a wife (and husband) must live up to till death breaks it if they want to save their immortal souls.

One thing every husband and wife must do is to try to make their marriage as happy as possible. This means waging a constant battle to overcome the faults that cast a shadow over marriage. The so-called incompatibility that secularists love to talk about, and which they make a reason for breaking up marriages, is nothing other than the failure of one or both partners to overcome their personal faults and sins.

A few preliminary observations must be made before the faults peculiar to wives are set down.

FIRST OF ALL, it is clearly understood that a wife who is guilty of one or several of the faults here listed may have a husband who has glaring faults of his own. This fact may make her feel justified in her faults. It may make her say, "I will correct my faults only after he has corrected his." That is a thoroughly wrong attitude. No couple will ever improve their relationship to each other if both wait for the other to become perfect before doing anything about their own faults.

Secondly, we are not including among the faults of wives the two major sins of which a wife may be guilty. The first is adultery, or any kind of love affair with another man, a sin that strikes at the very foundation of a home and can wreck any marriage. The second is that of refusing "to leave father and mother and to cleave to her spouse." The wife who runs back to mother at the least provocation, or who refuses to follow her husband to any place his work may take him for extended periods, is guilty of a kind of infidelity even though she never violates chastity. An exception to this last may be made for the wives of men in the armed forces when the latter are sent to distant and difficult places. But ordinarily a wife is bound to follow her husband wherever he goes to make a living for the family.

Thirdly, as in the case of selfish husbands, who sometimes argue that because they are faithful to their wives and support their families, their wives should overlook their glaring bad habits, so wives may sometimes protest that their faults should be overlooked because of the major things they have done for their husbands. This is not good Christian thinking, either for husbands or wives. Our faults should not be pampered, neither because we do some good things, nor because others related to us do some bad things.

Finally, it is fully realized that there are many wives who are not afflicted with any of the bad habits set down here. These may not be quite perfect; they may slip now and then into a momentary manifestation of one of these unlovely traits; but this is by no means a habit with them. At the same time it must be remembered that it is not easy for those who have bad habits to face and admit them. This requires great

humility, and great love of God as a motive for wanting to become more perfect.

Ten types of wives with habitual faults that detract from the happiness of marriage are here presented. No wife who finds herself pictured should say glibly, "That's me, but I can't do anything about it." With God's help and stout determination any of these faults can be resisted and ultimately overcome.

I. The lazy and therefore untidy wife.

NOTE the words that are combined here, "lazy and untidy." This combination of words excludes from blame the active and busy mother of growing children, who cannot possibly keep her home as neat and tidy as she herself would like to see it. Some confusion and disorder are inescapable in a home with several young children. To a naturally tidy person and hardworking mother this is a cross in itself. It will be borne patiently with the knowledge that, as the children grow older and are trained to habits of neatness, the confusion will give way to order.

The lazy wife has no qualms about disorder, and no will to make things as tidy as possible. She is untidy about her own appearance, refusing to face the fact that it is importnat to her husband that she maintain standards of neatness and cleanliness in regard to her own person. She permits herself to look frowsy, unfeminine, unattractive in her home even though she takes pains to look nice when she leaves the home.

The lazy and untidy wife neglects to try to keep even a semblance of order about her home. Dishes are left unwashed from day to day, dusting is rarely done, furniture is left askew, floors are left littered with soiled clothing, toys, containers, anything. She permits her children to grow up as lazy and untidy as herself.

II. The nagging wife

A NAGGING WIFE is one who has the wrong, sometimes fatal, notion that by constantly reminding her husband of what she thinks are his faults, she may "make him over", or succeed in changing his temperament to suit her wishes.

A wife is a nagger if she never lets a day pass without taking some occasion to tell her husband what is wrong with him. This usually only intensifies a husband's faults, and often leads to his wanting to escape from his wife as often and for as long as possible.

There are occasions in married life when a wife can successfully and lovingly talk to her husband about a fault that irks her. Such occasions must be carefully watched for and considered a rarity. Daily or frequent attempts to make over a husband's character constitute nagging, and this accomplishes nothing.

III. The petulant, self-pitying, tearful wife

THIS is the wife who comes to believe that she was tricked into getting married, or at least into marrying the wrong man. Marriage did not turn out to be what she expected; its responsibilities seem to her so heavy that she assumes the air of a martyr. Her gloom is always obvious when she is with her husband; often it overflows into tears.

This is a sign of childish immaturity. The self-pitying wife needs to grow up to a sense of duty, principally the duty of accepting cheerfully all that she contracted for when she chose to marry.

IV. The tantrum-throwing wife

THOUGH not an habitual nagger, nor overwhelmed with self-pity, a wife may do great harm to her mar

riage by periodically bursting into tantrums. A tantrum is an unreasoning and unreasonable spell of anger, defiance, resentment, ill-feeling, expressed in terms of violent language, heavy sarcasm, even blatant profanity.

Some wives break out into frequent tantrums against their children. Sometimes they seem to reach a breaking point that makes them shout at the top of their voices, act with savage cruelty, and make vicious statements such as that they wish their children had never been born. No wife and mother can be blamed severely for a small show of impatience at times; but tantrums, except in the case of mentally sick persons, can be avoided. Those who do not avoid them have never dwelt on the patience of Christ, on the horrible effects of their tantrums, on the ugliness they lend to their characters.

Wives may also go into tantrums against their husbands. Sometimes the most trival happenings will trigger these tantrums, thus proving that the wife was letting resentment build up unchecked within her heart long before it exploded. In a tantrum, a wife will say wild things she does not really mean, but the very saying of them can permanently injure the bond of love.

V. The domineering wife

BY temperament, some women are inclined to be dominating and even domineering. Before marriage, while they are being courted, they are usually able to conceal the unpleasant elements of this trait; but after marriage, when the marriage bond has been sealed, they are apt to forget both prudence and charity in giving way to their domineering tendencies. The classic, though slangy, name for the victims of such faults is "the henpecked husband."

But such cases are exceptional. Men of sound Christian principle may patiently submit to domination on the part of their wives, but not without great strain and unavoidable resentment.

Therefore a wife who knows that she is inclined to be domineering must make serious efforts to modify and control her inclinations. She must know that, for all her fancied wisdom, she cannot change the temperament of her husband by ordering him around; she cannot tell him what he likes or dislikes; she cannot treat him like a child and expect no rebellion, either hidden or open.

VI. The extravagant wife

IN REAL LIFE the word "extravagant" may be a very relative one, depending on the right or wrong viewpoint of the one using the term. Some husbands consider their wives extravagant if they do not pare down their personal expenses even below human dignity. Others have a very narrow and selfish view of the difference between luxuries and necessities; they refuse to recognize the fact that there are some things outside the realm of necessity that they should never begrudge their wives.

But there are indeed wives who may be judged to be objectively extravagant. Their spending, or desire to spend, is inordinate in these ways.

Regardless of their husband's income, they insist on buying only the best and most expensive food, clothing, furniture, appliances, etc., even though less expensive items would serve them just as well. They irresponsibly plunge the family into debt and time payments, with no regard for the prospect of meeting the debts. They are carried away by the desire to "keep up with the Joneses," and to have everything their neighbors have. They have no interest in budgeting or planning expenditures or watching bank balances before they write checks.

The extravagance of a wife is no excuse for a husband to become a miser. But every wife who is inclined to extravagance could, if she put her mind and will to the task, overcome some of these inordinate desires and learn to help the family live within its income.

VII. The economically dissatisfied wife

A WIFE may not be actually extravagant, but she may become so dissatisfied with her husband's income that she gives him no peace.

She compares his income with that of other men whom she knows (or perhaps thinks she could have married), and constantly reminds him of productive inferiority. She pesters him with orders to demand a raise, or to change jobs, or take leisure time jobs, until he is almost frantic.

We are not speaking of those shiftless and lazy husbands who need prods from their wives; but we know that there are conscientious and hard-working husbands who are subjected to all sorts of harassment from their avaricious wives.

Today the ultimate result of unchecked avarice in wives is that many of them will go out and get jobs for themselves, leaving small children neglected at home, and under no compelling economic necessity. While there are cases of necessity, it is also true for many working wives who leave small children in the care of others, the husband's income would be sufficient for a fairly good living. The only thing that motivates the wife to leave the children for a salaried job is the lure of extra money and luxuries.

VIII. The jealous wife

NO WIFE can help feeling hurt if her husband puts and keeps her in a secondary place among his human loves. A husband who neglects his wife because of attachment to his mother or other blood relative, who does their bidding at the expense of the reasonable wishes of his wife, who makes her and his children suffer want by reason of his extravagant generosity to his blood relatives, is violating justice, and is wrong in brushing off his wife's resentment with the charge of jealousy.

But there can be real jealousy in wives. Wives are guilty of this fault if they resent even the normal ties that their husbands maintain with their families. They are oversensitive to lack of affection from their in-laws, sometimes seeing slights and insults where none was intended by their in-laws, sometimes even wrongly insisting that their husbands renounce all contact with their families because of the fancied slights they (the wives) have received.

Wives, too, can be jealous of their husband's time. We by no means condone the husband who gives little or none of his free time to the wife, either to help her with her unending work or to share her few leisure hours. But a wife is guilty of jealousy if she begrudges her husband an occasional game of golf or a fishing trip, just as the husband is very wrong if he makes no provision for letting his wife get away from her duties once in a while.

IX. The wife with wrong attitudes toward sex

SEXUAL compatibility and cooperativeness is a great boon in marriage and one of the important keys to happiness and peace. But it is rare that this kind of compatibility is perfect in all respects, and still rarer that it will not undergo some changes during many years of marriage.

The one thing that must be sought after in this matter is right adjustment, both to the duties of the basic contract entered into through mar-

riage, and to the reasonable needs and wishes of the partner. It is in this matter of adjustment that many wives fail.

There are those who, having been brought up with wrong notions about sex, refuse to seek or accept instructions that will correct their false notions. The result is that they consider sex, even in its proper setting and function, shameful or degrading in some way. By word or action they try to make their husbands feel ashamed and degraded even in seeking a reasonable fulfillment of the contract of marriage. They thus succeed often in doing irreparable harm to both the spiritual and temporal welfare of their husbands.

There are others who, after having a few children (sometimes after having only one child), feel that they have earned a right to renounce the use of sex, or at least drastically to limit their husband's right in this matter. No such right to renounce sex is ever granted to a wife as a matter of choice.

It is true that circumstances such as grave ill health, poverty, social problems, sometimes make it binding or permissible in conscience for both husband and wife to agree on periodic or total abstinence from the use of their rights for a long or short time. Also an adulterous, or habitually intoxicated, or non-supporting husband may give cause for a wife's holding up the fulfillment of her part of the marriage contract on the ground that the husband has seriously failed in his part.

But in ordinary circumstnces, one of the worst mistakes a wife can make is that of being scornful of the sexual part of marriage, or of making herself, by direct or indirect means, the sole judge of the part it should play in her marriage.

X. The escapist wife

THIS is the wife who, contrary to the instincts of most normal women, has no interest in the work of homemaking and raising children, and tries to escape these tasks by assuming all kinds of activities outside her home.

Many a wife who takes a salaried job outside her home is an escapist. Other wives seek escape from their primary duties through political, social, civic, even charitable activities outside their homes. Others still seek escape through a constant round of visits with friends, card parties, unnecessary trips, anything to get them out of their homes.

The result is one of two things. If they have the financial means, they must entrust their primary duty of homemaking and raising children to others, who can never do for pay what a mother should do for love. If they do not have the means to hire others for these tasks, their home and children will be neglected.

Good husbands have to try to make up for the escapism of their wives by doing so much of their work as they can when they come home from their jobs. Husbands who are not so good usually in time seek their own escape from the mess their wives have made of their homes.

— (The Liguorian)

HOW LONG DID MAN LIVE ON EARTH?

Dr. C. Lewis Gazin, of the Smithsonian Institute, says that the general group of mammals, that includes the lemur, baboons, monkeys and men among its living representatives, lived in North America from at least 40 million to 70 million years ago.

—o—

A rare gift is any kind a woman receives after five years of marriage.

—o—

I'D LIKE TO KNOW...

1. Why do people place their hand on the Bible when they swear to tell the truth in a court room?

The Bible is the holy book inspired by God Who is the God of the truth. He sees everything and knows everything. He can be deceived by no one. When a man places his hand on this holy Book he is expected to be aware that God knows and sees everything, and consequently to tell the truth. Men can cheat their fellow men, but not God, and thus they are expected to be honest, that is, to tell the truth.

Of course, there are those whose spiritual nature has become so calloused that they can lie even with their hand on the Bible, the only Book in the world which for most people is a standard of truth.

It is a very grievous sin to tell a lie when a person swears to tell the truth. This sin is called perjury.

2. Can two full cousins get married in church?

No, they cannot, unless they obtain a dispensation from their bishop; otherwise their marriage would be invalid. This kind of blood relationship is an invalidating impediment to marriage. The bishop will grant the dispensation if there be a very grave reason for the marriage to be permitted.

3. Since I am considering marriage with a Ukrainian Catholic, I would like to know something about his Rite. I am a Latin Rite Catholic. What book or pamphlet would you recommend for me?

Thank God, we have many books and pamphlets on the Eastern Rite. You can get some of them from the Redeemer's Voice, such as "Ukrainian Catholics", "Eastern Rite Catholics" or even our new missal "My Divine Friend." You will find a great deal of explanation in them.

4. I know that the Church forbids Holy Communion on Good Friday. Would the pastor give me Holy Communion if I were dying on Good Friday? I would not like to leave this world without receiving my Lord in my heart.

Don't worry! Holy Communion as Viaticum may be recived by a dying person on any day of the year, even on Good Friday, even though nobody else may receive it on that day.

5. I have often heard about birth-control, but although I am married and have five children, I do not really know what this means. What is it?

Birth-control is any practice in marriage relations — such as withdrawing, using drugs, etc. — whose specific purpose lies in preventing pregnancy. Pope Pius XI says: "Any use of the marriage act in which its primary purpose of begetting children is frustrated by the deliberate action of husband or wife or both is always a crime against nature and always a mortal sin", because it is a serious abuse condemned by the Lord Him-

self. (Gen. 38, 10).

Persons guilty of this abuse who refuse to stop it, cannot validly receive the absolution when they approach the Sacrament of penance. The priest is bound to refuse the absolution because they are not sorry for their sins despite their protestations. If they were really sorry, they would remove this grave abuse from their marriage relationship. No excuse — poor health, too many children or financial difficulties — can justify this evil and sinful practice.

6. What is meant by the "Sacraments of the living?

The Sacraments of the living are those for whose worthy reception a person must be in the state of sanctifying grace, otherwise he would commit a mortal sin. These Sacraments are Confirmation, Holy Communion, Matrimony, Holy Orders and, ordinarily, Extreme Unction.

Baptism, Confession and Extreme Unction, in certain cases, are the Sacraments of the dead because their primary purpose lies in restoring spiritual life of grace to those who have lost it through mortal sin.

7. May the full name of a relative be conferred upon a person in Baptism?

Yes, this is permissable provided that the full name includes some saint's name. It is upon the saint's name that the Church insists. Canon Law prescribes this when the priest cannot dissuade the parents from giving their children some silly or fantastic name and register both in the Baptismal Record-Book.

8. Please give an example of an infallible pronouncement.

Pope Pius IX defined the doctrine of the Immaculate Conception in these words: "Since we have implored the assistance of the whole court of heaven, and summoned to our aid with groanings the Spirit, the Paraclete, and since He has also inspired us in this sense; for the honor and glory of the holy and undivided Trinity, for the beauty and adornment of the Virgin Mother of God, for the exaltation of the Catholic Faith and the increase of the Christian religion, we declare, proclaim and define, by the authority of Our Lord Jesus Christ, of the Blessed Apostles Peter and Paul, and by our own authority: that the doctrine which maintains that the most blessed Virgin Mary was, in the first instant of her conception, by the singular grace and privilege of Almighty God, through the merits of Christ Jesus, Saviour of mankind, preserved immune from all stain of original sin, is revealed by God, and, as such is to be constantly and firmly believed by all the Faithful."

9. Was the Blessed Virgin the most beautiful woman who ever lived?

If the question refers to ideal physical beauty, it is one that cannot be answered. If it could be, the answer would have no more value than the answer to the question: what is the greatest height to which a tree ever did or ever will attain?

It may seem at first that God did make her most beautiful, because He could have, and would wish to endow her with every natural and supernatural gift. But that argument cannot be applied to all gifts. There are some gifts which render unlikely the perfect development of more important gifts. It is rare that the outstanding athlete is also the leader of his class, although that can happen. Ideal physical beauty is not necessary for spiritual perfection, and is often an obstacle to it.

The Blessed Mother was the most perfect woman who ever lived. The spiritual beauty of her life, her manner, her graciousness, was beyond that to which any other human being could attain.

In terms of purely physical beauty, there is no such thing as "the most beautiful" man or woman. The ideal of beauty is different for each of the sexes, for the different races, different body types, different heights, different ages, and so on. Physical beauty is a constantly changing thing, and there can be no absolute standard of comparison, even though there can be general agreement for a time on what is most admired by one group.

After a car accident a man was brought to the hospital and examined by a doctor who bandaged his leg and said: "Tomorrow you may go home."

In the morning, however, he changed his order: "You better stay here another day because I'm afraid that something new may turn up. I did not know how badly you were hurt until I read about the accident in the morning paper."

—o—

Courtship to the average girl is an art of not showing her hand until she is asked for it.

—o—

The poor wife couldn't fall asleep because of her husband's snoring. She woke him up several times, but with no avail. Next morning at breakfast she said: "What a night I had to put in last night."

"Yes, I heard it. You talked in your sleep all night. I feel sorry for you," the husband replied.

FIRST RULE FOR HAPPY MARRIAGE

All true happiness on earth, in any walk of life, depends on the spiritual outlook that there is something worth striving for in life that no temporal gain or loss on earth should be permitted to interfere with. The easiest way to destroy happiness on earth is to think that all happiness can be attained on earth. Most divorces can be traced back to this cause: people think that marriage is going to bring them their final and complete happiness; when it does not, they turn to another partner and another spouse and find the same lesson being repeated all over again. Happiness in marriage begins with the quest of happiness in heaven for oneself, one's partner and one's children; and this quest is made actual by prayer, the reception of the sacraments, and the fearing of nothing except sin.

—o—

A JOY TO HER HUSBAND

Husbands do not easily fall into the habit of seeking recreation outside their own homes and away from their wives, if they have wives who make and keep their home neat and clean, even though it be a very modest and humble dwelling. A wife must dedicate herself to this task, even though it means hard work and giving up some outside activities. Just as important is her attention to her personal appearance. If she becomes slovenly and careless in this, even in the privacy of the home, she must not be surprised if her husband does not care whether he is with her or not. If she knows little about cooking when she marries, she should be determined to study and work at this until her ability will be a source of constant admiration and joy for her husband.

—o—

A doctor never charged anyone for his services. Asked how he managed to live, the doctor joyously replied: "I serve my fellow-men, without charging. They should also serve me the same way. I never pay any bills."

—o—

ALONG THE WAY. . .

Th. Bleech

It often puzzles me why people become bored because there is nothing to do. And yet, reading affords a world of adventure and excitement without having to cross one's own threshold. The marvelous selection and variety of Catholic papers, periodicals, magazines and books are replete with information and suggestions for making life worth living. I have compiled a few selection-extractions from my scrapbook.

WHAT GOOD WILL ONE VOTE DO?

Frequently this question is heard: What good will one vote do? Well, one vote has much to do with many things in this country.

Thomas Jefferson was elected President by one vote in the electoral college. So was John Quincy Adams.

Rutherford B. Hayes was elected President by one vote. His election was contested, and it was referred to an electoral commission. Again, he won by a single vote.

The man who cast that deciding vote for President Hayes was a Congressman from Indiana, a lawyer who was elected to Congress by a margin of just one vote. And that one vote was cast by a client of his, who, though desperately ill, insisted on being taken to the polls to vote.

Just one vote gave statehood to California, Idaho, Oregon, Texas and Washington... and today all the millions living in these five states are American by one vote.

In 1944, Senator Taft carried Ohio, by less than one vote per precinct. In 1954, Senator Neuberger of Oregon won by the same margin. In 1948, Senator Lyndon Johnson was sent to the Senate by a majority of 87 votes from the huge state of Texas. In 1954, Governor Harriman of New York won by a shade more than 1 vote per precinct. In 1950, Governor Williams of Michigan was elected by less than 1 vote for every 3 precincts. In 1948, President Truman carried California and Ohio by less than 1 vote per precinct and thereby won re-election to the highest office in the land.

Earl B. Ashbrook,
The Boilmaker's Journal

■

The following incident demonstrates how actions speak louder than words. A little tact and the awareness of our obligations as Christians to give good example produced the following effect.

One Sunday morning, shortly after the Civil War's end, a Negro entered a fashionable church in Richmond, Va., when Communion was being served, he walked down the aisle and knelt at the altar. A rustle of resentment swept through the congregation; whereupon a distinguished layman stood up, stepped forward to the altar and knelt beside his colored brother. Captured by his spirit, the entire congregation followed this magnanimous lead.

The layman was Robert E. Lee.
Reader's Digest

■

AWAY FROM GHETTO UNITY

Slowly but surely the lights are coming through! Those of other churches observing Catholics in this country have often remarked on the unity Catholics have shown as a result of persecution and a feeling of definitely not being wanted. We might, parenthetically, add that some of the noisier Protestant groups seem bent on uniting us behind a Catholic candidate for President by their continuous drumfire of attack.

In these days of preparations for the coming Ecumenical Council, when thoughts of many sincere persons dwell on the topic of unity and the restoration of Christianity to one fold, there are encouraging signs that American Catholics are taking an obvious and long overdue step. We mean a sincere attempt to understand and appreciate the Eastern Rite Catholics who, like most of us, share allegiance to the Pope in Rome.

Item: Bishop Nicholas Elko and his Auxiliary came from Pittsburgh to join with the Latin Rite Bishops at the dedication of the new St. Mark Seminary.

Item: The Erie Knights of Columbus recently had a Communion breakfast following Mass in the new Sts. Peter and Paul Eastern Rite Church in Erie.

Item: The Catholic Daughters of America will open their national convention with an Eastern Rite Mass, which is a Liturgy differing considerably from the Latin Rite but of course containing the three essential elements of the Offeratory, Consecration and Communion.

Bishop Fulton Sheen, we think it was, has said that if the Orthodox Churches are to be reunited with Rome it must come through the Eastern Rite Catholics. Certainly a step in the right direction is a greater familiarity and communication between the branches of the Church in communion with Rome. Only then can most of us talk with intelligence with the severed branches of the Orthodox Churches, the branch of non-Catholic Christianity that can most logically and easily be reunited to the parent vine.

The Lake Shore Visitor
Erie Catholic Diocese

●

How often we pass by those bulging pamphlet racks in the church vestibule because we think that the Catechism we were exposed to in our youth is enough to carry us through life without the need of furthering or deepening our faith or store of knowledge. Some thoughful Catholics make use of them and the gratifying result of one user is recounted under the caption...

A PAMPHLET CHANGED MY LIFE

"After being graduated in aeronautical engineering in 1949, I came to work for the Boeing Airplane Co., in Seattle. In a rooming house I met a Mormon who was taking Catholic instructions.

"One Saturday night we had a long discussion, and he loaned me a pamphlet on the Catholic religion. That pamphlet changed the whole course of my life.

"I stayed up until 3 o'clock reading and studying it. It made me realize how wrong were my ideas about the Catholic faith. My friend invited me to attend with him an inquiry class.

"I had always thought of religion as solely a matter of emotion. For the first time I realized that it had a rational basis.

"I was baptized and received Our Eucharistic Lord in Communion. My heart was filled with love and rapture. I married a Catholic, and we have been blessed with two children.

"I helped to interest my mother in the faith and now she, too, is a devout Catholic.

There is but one convert for every 270 Catholics as compared with one convert for every 9 Witnesses of Jehovah.

If every Catholic passed on a pamphlet each month, explained his religion, interested a friend, and brought him to an inquiry class, we could, with God's help, win millions of converts each year.

Sharing Our Treasure

'I WANT TO GO TO HEAVEN'

The recent death of the famous Hollywood writer, Gene Fowler, recalls his conversion to the Catholic faith ten years ago. When asked why he had entered the Catholic Church at the age of 60, Gene replied, "It's simple. I want to go to heaven."

Gene knew that members of other churches — and no church — can get to heaven. Gene knew that the Catholic Church does not claim that only Catholics can get to heaven. But Gene wanted to be sure to get to heaven, as sure as it is possible to be in this life. He was willing to pay the higher price demanded in the Catholic Church. In return for this higher price, Gene obtained the assurance he sought. In this assurance he lived and died.

Death struck swiftly. On Saturday, July 2, about 4 o'clock in the afternoon, Gene complained of pains in his chest. In minutes he was dead.

"I want to go to heaven." A good reason for joining the Catholic Church. And the best assurance that one will make the grade.

Our Sunday Visitor

THE NEW YORK ARCHDIOCESE

In the archdiocese are 10 auxiliary bishops, 2,251 priests, and 401 churches. It operates 327 elementary schools and 103 high schools. The system contains 6,371 teachers and 216,000 students, or about 35% of all the school children in its area. At the college level there are a dozen establishments, mostly small, but including Fordham university, in the Bronx, managed and partly staffed by the Jesuits, with more than 10,000 students.

There are two seminaries and 20 hospitals, some of them ranking with the largest and best in the city.

The current outlay for new construction runs to at least $50 million; Catholic charities spend another $50 million a year. Operational costs of Catholic schools approach $22 million annually.

The Peter's Pence collection runs around a million. These are some of the major costs. The annual contribution to the Congregation for the Propagation of the Faith, for the Pope's missionary work, exceeds the Peter's Pence collection.

Condensed from *Catholic Digest*

CONTENTMENT

Sometime ago, one used to hear a great deal about "milk from contented cows." All cows are contented; no cow ever had a neurosis or a psychosis. Bull Durham never had an Oedipus Complex, nor did the cow jump over the moon, as first rocket, because it was unhappy here. Man, unlike a cow, is not always contented; in fact, he may be defined as a "discontented animal." The reason he can be unhappy and not a cow, is because he has an idea and a dream of the infinite, which the cow has not. It takes the infinite to make a man despair; it takes God to make an atheist, in the sense that if there were no God, there would be no atheists.

The secret of contentment then is the satisfaction with the present state of things in which God has placed us, after we have done all we can to better them if they are bad. It is, however, one thing to be content with whatever worldly goods we have, and quite another thing to be discontent about our spiritual condition. Most people are satisfied with the latter and unhappy about their bank account. But he who is unhappy at every moment with his moral and spiritual state is on the highway to happiness.

The Bishop's View *Fulton J. Sheen*

OUR BOYS ARE RIGHT IN THERE

It's good to read in the world-celebrated New York Times that Ukrainians like Dr. Michael Pasha of Elizabeth, N.J., have been appointed the head of the American Atomic Research at Florida University or the more famous Dr. George Bohdan Kistiakowsky, the President's science adviser, who is frequently cited:

SCIENTIFIC ADVISER DISPUTES PRESIDENT ON RACE FOR SPACE

Dr. Kistiakowsky is the second highly placed administrator official who has said publicly in the last month that United States prestige was involved in connection with Russia's achievements in the scientific field.

ON THE USE OF THE ROSARY

Questions are frequently asked concerning the practical aspects of the use of the rosary. Must the rosary be blessed? When does a rosary lose its indulgences? May an indulgenced rosary be lent or given to another? Some of the problems are solved here.

1. It is not necessary that a rosary be blessed to gain indulgences by using it. If one recites all the necessary prayers on an unblessed rosary publicly, an indulgence of ten years is gained; if it is recited in the presence of the Blessed Sacrament, a plenary indulgence is gained (if the other usual conditions are fulfilled). However many more indulgences are gained when a rosary is blessed with the Crozier and Dominican indulgences. The Crozier indulgence entitles a person to 500 days for every bead even though the rosary is not said entirely. The Dominican indulgence gives 100 days for every Our Father and Hail Mary when the five decades are said.

2. It is not necessary to use one's rosary, or a rosary blessed for oneself, to gain indulgences. Rosaries may be borrowed or lent or given away and whoever uses them gains all the indulgences they bear. If it is inconvenient to do so, it is not necessary to hold the rosary in the hand or to follow the beads with the fingers to gain the indulgences; so long as the rosary is on one's person while the prayers are said, the indulgences are gained. If a group is saying the rosary together, it is only necessary that one of the group have an indulgenced rosary; all who take part in common recitation of the rosary gain the indulgences that are on the rosary held by the leader.

3. A rosary loses its indulgences only when a substantial part of it has been destroyed. If a few beads are lost from a rosary, they may be replaced without creating the need of a new blessing. If a rosary is broken, it may be repaired and does not need a new blessing. When a rosary is lent to another it does not need a new blessing when it is returned.

By these rules, the Church makes it as easy as possible for everybody to make frequent use of the rosary. During October, which is the universal month of the rosary, it should be said daily by every Catholic.

The travelling saleman said to a reluctant housewife. "I'd like to show you a little item your neighbor said you couldn't afford to buy."

NO REGRETS . . .

Th. Piskarenko

THE Sisters in the Catholic school I attended made an indelible impression on me. I was born in Philadelphia and completed my schooling there. I shall never forget the good Sisters, to the end of my life I will be grateful to them for the deep appreciation of my faith and the Christian awareness of my duties and obligations to those with whom I live and work. This important facet of school many of us consider of secondary importance and only as we go out into the highways and byways of life does the pervasive importance of our faith reveal itself in all its vitality, meaning and consoling blessedness.

Sister Oksana was a born teacher. She made our duties towards God very uncomplicated. She had that wonderful God-given gift of making things as clear and to the point as possible. She did not mince words. How can I ever forget her explanations of Christ's injunction: "Love the Lord Thy God with thy whole heart! Love thy neighbor as thyself!" (Matt. 22, 37-8).

Whether I can ascribe it to my nature, or perhaps to the good Sisters who wielded such a healthy influence over me, I do not know. I always went out of my way to help people when they needed someone not only for material aid but someone to lean on, to unburden their troubles to. I never avoided helping anyone, at first in school and, then, when I was called to the Army. For this I was known as a "good Joe."

I was an engineer and so my future was secure. I cannot complain of my stay in the Army. I always prayed that I might meet a good girl who could share the joys and consolations of my Church, so I sought a Ukrainian girl. I was a soldier and where would I find a good Ukrainian girl in Oregon, of all places? In the East it might have been easier, but in the West, that's quite a feat.

But God heard my prayers beyond expectations. It was while detained at Army headquarters, checking through some papers. A lovely girl was sitting behind a typewriter. I glanced in her direction a few times but she was absorbed in her work, at least she gave the appearance of being busy and not noticing me.

I aproached the desk and managed a "Good morning!" She raised her head and answered "Good morning" and shyly lowered her head.

"What's your name?" I asked her, because humbleness always pleases those who like to be good.

Not raising her eyes, the secretary answered: "Evelyn Sniher." Most likely of German or British extraction, I though. Further conversation disclosed that this was not an "Evelyn Sniher," but, happily, our own — Halyna Snihur.

Thus began our fortunate acquaintance, which eventually led us to the altar, where we pronounced our marriage vows — to love, be faithful, and to respect each other unto death.

After the wedding Hally and I went on our honeymoon. We decided to go to Texas because neither of us were ever in this fabled state before. It was a leisurely trip; we talked about our wonderful luck. I told Hally that she was a Godsend, for which I prayed constantly. She laughed lightheartedly, amused that she too prayed that Divine Providence would lead her to a good man, because even though she graduated from a Latin Catholic high school, her parents instilled in her such a deep love for her own Church that she hoped and prayed that for husband would also be Ukrainian.

Our honeymoon trip was to have lasted for fifteen days. We started out in the morning. It was a beautiful sunny day, the birds were at their best... Life was so beautiful on God's earth.

In the afternoon, just beyond the crossroads, we saw a nicely-dressed man and he was waving his hands towards us. He wanted us to take him to his car.

"What do you think, Hally? Should we take him or not?" I asked my wife. Halyna became tense but quickly composed herself and said: "That is your problem! Decide for yourself."

I stopped and asked the stranger into the car. He sat in the back. "Where are you going?" Halyna asked the stranger. "To Denver!" he replied and said no more. Several times we tried to make conversation with him but he put us off with a word or two, and suddenly reverted to silence. After a few attempts at conversation we did not bother him, thinking perhaps he was troubled with some problem and would rather not talk.

The gloomy silence of the stranger passenger made me think of what I often read in the newspapers: "Do not give rides to strange hitchhikers." Even Hally and I stopped talking. Endless stretches of land, sparse population and not much activity around the motels increased our fear which we tried to hide from each other as well as from the stranger.

Who was he, anyway? It was the notorious convict, James Triggers, who served four jail terms. In 1956 he killed a businessman and was awaiting the death sentence in a prison cell when he escaped.

By now it was nightfall. And with the darkness my fear increased. James sat silently. Suddenly I felt a cold revolver pressed against my neck. "Stop, or I'll shoot!" I brought the car to a stop. The convict brought the pistol down on my head with all his strength. Hally screamed. And of all the luck, the motel was deserted. Not a car in sight!

I felt a great pain. Blood oozed down my shirt. James blurted out: "Quiet, or I'll shoot you like a dog!"

"Boy," I thought, "I sure pulled a whopper! Lord, help me! I took him because You commanded us to help our neighbor. Don't let me end this way!" I prayed in my heart.

We started out on a honeymoon... We didn't want to die...

"Get going!" commanded James.

"Drive slowly!" I obeyed. Near the motel was some bush. A little road ran alongside. James told us to take it.

"Well, this must be the end!" I thought. Hally tensed from fear. I was more concerned for her than myself. This was the beginning of our marriage! I was the cause of this tragedy because I accepted the strange passenger.

"Stop!" commanded James. "Get out of the car. Both of you!"

"Halyna cried and her tears cut into me deeply. What could I do? The slightest incaution on my part could precipitate disaster for either or both of us. There was no other solution but to pray and place our plight and trust in His loving Providence.

The convict ordered the trunk opened, which I did. He removed two pieces of rope from his pocket. He handed one to Halyna and ordered her to tie my hands. I saw how tense she became at this heartless command. Then he tied her hands. When our hands were tied James pulled out two handkerchiefs from his pocket and secured our mouths. "Turn around!" he said to me. I turned around. With a heavy hand the butt of his revolver crashed on my head and I slumped to the ground.

What has this ruthless killer done? First, he pushed me into the trunk of the car, then Halyna and fiendishly

slammed it shut. He threatened my wife with shooting both of us should she scream while passing through the cities. He locked the trunk, got behind the wheel and drove around the motel.

At first, I was unconscious. Soon I came to. It was so close in the trunk that we scarcely breathed. Three times James stopped the car, opened the trunk and mercilessly thrashed me with his revolver.

By now it was daybreak. Somehow I untied my hands. I also untied Halyna's. I wanted so much to open the trunk but somehow I couldn't. Among the car implements in the chest I found a wrench and with it managed to slightly open the trunk door. For the first time during this harrowing experience we luxuriated on fresh air.

We were now, in a large city. It was morning. There was great commotion in the streets. Lots of automobiles. People were hurrying to work. Again I exerted pressure on the door of the trunk but it would not give in.

We began tossing various tools and implements from the trunk, hoping thus to attract the attention of passersby who would notify the police. Although there were many people around us, no one paid attention... We tore our own clothing and tossed the pieces into the street and still nobody noticed. I was at wit's end. Hally was quietly giving into plaintive weeping. Forcefully, I thrust my arm through the small opening and waved it frantically, blood streaming from my fingers.

At last, someone saw it and notified the police. Shortly, a motorcycle policeman appeared on the scene. He saw my lacerated hand. With his radio he notified his buddies, describing the color and model of our car and the licence number.

We were approaching a four-lane super highway which was on the outskirts of the city. Had James gotten on this highway it would have been very difficult to stop him.

Fortunately, a police car appeared. He saw our car. A siren screamed. Its shrieking blast stopped all the traffic in the street. This was a four-lane freeway, traffic was going both ways. James was forced to stop because he was surrounded by cars from all directions.

By the time James appraised himself of the situation, a motorcycle policeman had his revolver trained on him. Ignoring it, James seized his pistol. "Don't raise that gun!" shouted the patrolman, "unless you want to be a dead corpse!" James retreated. The desire to live proved stronger than his bluster. He let the pistol slip to the seat of the car, even though he was aiming at the cop with eyes blazing in deepest hatred.

"Get out of the car!" he heard the patrolman say. Triggers stepped out. "Your hands in the air!" James raised his hands.

At last Hally and I breathed a sigh of relief. Our tragedy finally ran its grisly course. It could have been worse. "Bohu Diakuvaty", it was done with.

Other police converged on the scene. They took the trunk keys from James. When they opened the trunk they found me covered with blood. Hally was terribly weakened and on the verge of collapsing from the ordeal.

They took us to a nearby hospital where we soon recovered and regained our zest for life. James was whisked away to police headquarters. Our tragic episode was headlined nationally. The case went to court and Triggers was sentenced to twenty years of hard labor for armed robbery and abduction. Upon completion of this sentence, he will be handed over to another state to serve out the previous sentence for his other crimes.

Four years have lapsed since this horrifying incident. We now have two children, Mychaylo and Jaroslav.

Every so often Hally and I discuss our gruesome experience. We feel sorry for James. At other times, Hally becomes tense when she thinks how tragically it could have ended. It is then that I recall to my wife the words of the Saviour: "Not even a hair will fall from your head" (Luke: 21, 18).

Because of our love for our fellow man, we put ourselves in great danger but God made sure that nothing evil happened. It is always thus...

Every virtue has its inconveniences.

The ancient believed that man's life depended on the star under which he was born. The modern generation learned that the star under which he was born has no influence on the length of his life, but the color of the light under which he crosses the street does.

A BRAVE APOSTLE

It is about one year since people everywhere learned that Shirley O'Neill was a very brave girl. They also learned that she was a brave apostle.

Shirley was a college student in California. One day last spring, she went swimming in San Francisco Bay with a fellow student. He was not a Catholic. He didn't seem to follow any particular religion.

She was swimming near the shore in the refreshing waters of that beautiful bay. Suddenly Shirley heard a scream. She looked out to the deeper water. Her friend was squirming in the water. He was fighting something. Between his screams he shouted for all to stay away. Shirley knew immediately what was wrong. He had been attacked by a shark. Shirley thought of only one thing. She quickly swam out to where her friend was and grabbed him and started for the shore. People on the beach were gaping with their mouths open. They couldn't believe their eyes. At any moment they expected to see her attacked by the shark. She kept swimming with one arm and pulling the wounded man with the other.

The water around them was blood-red becaues he was so badly injured. She was now in shallow water. She struggled to the sandy beach and laid him down. He did not have long to live.

Shirley scooped up some water in her hands and poured it over his head saying, "I baptize you in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost." Then she asked him if that was all right. "Yes," he replied, "I'm glad you did." People crowded around. A call for medical help brought an ambulance racing to the scene. But it was too late. Shirley's friend died a few minutes after she had baptized him.

Can you imagine yourself doing the same thing? Would you have been as brave as Shirley was? A good test of your bravery is the courage you have to face the hard things of each day. If we are cowards often during our ordinary day, why will we suddenly become great heroes for the big thing? It is more likely that we will be cowards at those times, too. We live by our habits. We cannot expect to do great things for God if we usually try to sneak out of anything that hurts a bit. It is a law of human nature that we seldom rise very much above our regular way of doing things. Courage comes from good living. God's heroes were faithful in ordinary things. When God gave them something special to do, they didn't let Him down.

SPIES AND SUICIDE

M. Schudlo, C.Ss.R.

At our monthly meeting of the UCYL we had a discussion on the following topic "Is the suicide of a spy caught by the enemy ever morally justified?" Some of us said yes, and some no. A man rose and argued that the suicide of a spy may become morally justified when he is afraid that he might betray the secrets of his country under the tortures applied by the enemy agents. We argued among ourselves for one whole hour without knowing who was wrong and who was right. Please explain this problem in the Redeemer's Voice.

Life is the first gift bestowed by God. Men have the right to use it, but not to destroy it at will, because no man is an absolute master of his life. Thus the direct and intentional suicide is never morally justifiable, while the indirect killing of oneself may sometimes not only be justified, but permitted as a virtuous and heroic act, for instance when a friend lays down his life to save his drowning companion, or a soldier gets killed because he defends his country in a just war.

It is different with a spy. When a man becomes involved in the espionage, he takes the risk of being caught, imprisoned or even tortured by the enemy. The use of the poisoned needle or any other means to escape capture or torture would be direct suicide which is clearly condemned by the fifth Commandment of God: Thou shalt not kill (yourself). Direct suicide is condemned by all Catholic theologians as violation of this Commandment.

It is true that sometimes suicide of a spy would free the country from much embarrassment before other nations and protect him from the unjust tortures by the enemy agents, but all these benefits would result from an evil action, that is, from direct and volutary suicide. No one can do evil that good may result from it, no matter how small the evil or how great the good involved in the case. St. Paul expressly condemns those who do it, saying: "Why should we not do evil that good may come of it, as some calumniously accuse us of teaching. The condemnation of such is well deserved." (Rom. 3, 8).

Many people do not know that God alone is the Master of life and death, and therefore do not recognize His supreme right over our lives. Direct suicide denies this truth and violates God's supreme right over man's life. The Supreme Master of life alone can determine when the life of His creatures must end. Thus suicide would be a blatant rebellion of a creature against its Creator, and therefore a very serious offence which constitutes mortal sin. Man would play the part of God if he dared to take away his life without being punished for it.

Unfortunately there is much ignorance in the religious matters even among those who profess themselves Catholic, because their knowledge is often very superficial. For this reason they see nothing wrong in suicide 'under certain conditions.' These conditions in the case of a spy are the protection of the state's military secrets and avoidance of tortures by the enemy. They forget that even the greatest advantages do not justify suicide which is morally wrong by its very nature.

Does a spy that commits suicide offend God and condemns himself to hell? We do not say that. God alone knows what's going on in the soul of a man caught in spying. His mental faculties may become disturbed to such a degree that he is not fully responsible for his action. In such cases there would be no mortal sin because of the lack of freedom of deliberation. Excessively great fear can greatly or even completely reduce man's responsibility for his actions. Should this happen, there would be no mortal sin in this particular case

MORAL BEATNIKS

Youth's Moral Degeneration

WANTED:

1. Parents who defend right against wrong.
2. Increased parental control.
3. More and better home life.
4. Increased prayer and sense of dependence on God.

A PROSPEROUS businessman in a Midwestern city was driving home late one evening from a conference with legislators at the state capitol. His original plan had been to stay in the capitol overnight. However, business was concluded earlier than was expected; so he drove home.

Twelve miles out of his home city he passed a large, new motel. One of the cars parked in front of a cabin looked familiar. All the way home, the memory of the car plagued him. Before entering his house, he stopped to open the two-car garage. His son's auto was missing.

A wave of fear swept over this father—a fear the like of which he had never experienced, even in the thick of battle. He turned his car around and drove out to the motel, where he closely examined the car that had bothered him. The licence plate was that of the car owned by his 18-year old son.

Anger, shame, horror chased the fear from this father's heart. He strode to the motel's office and demanded that the proprietor accompany him to the cabin. Then he confronted his son and the young girl with him.

A week later, the father of the girl insisted upon a marriage, for she was pregnant. The marriage ceremony was performed in spite of the objections of clergy and teacher who felt that a better solution would have been for the girl to have her baby and then place the child out for adoption. It was a clear-cut case of infatuation. Neither the boy nor the girl actually desired marriage.

In a man-to-man talk before the marriage, the boy admitted to his father that he had had premartial relations with the girl over a five-month period of steady dating.

"But all your religious training forbids this immorality!" cried the harassed father. "How could you sin so grievously against the Sixth Commandment?"

The boy looked sadly at the father, "When you've guzzled nearly a fifth of whiskey, nothing seems wrong," he said. He pleaded for understanding.

Then the whole story came out—too much spending money; too much freedom; too much laxity on the part of the girl's parents, who never set a time limit on her dates; too much "smarting-off" in front of the crowd by drinking; too much knavery on the part of liquor dealers who sell whiskey to minors.

"All you need to do to get whiskey is to flash a five-dollar bill," the boy explained.

The father bowed his head. He felt the guilt resting on his own shoulders. He had given his son a big allowance. He had bought the car.

THEN THERE was the case of the six Catholic youths who took a trip to a neighboring city. On the way, they stopped at a river town that was "wide open." A fifth of whiskey was purchased and passed around. Two boys refused to drink.

One lad became confidential after several drinks. "My girl has missed twice," he boasted. "If she doesn't come around this month, her old man will be on my tail with a shotgun."

Three of the boys roared with laughter and began to tell of their own romantic adventures. The two boys who did not drink listened in startled silence. Then they left the gang and took a bus home. They happened to be YCS (Young Christian Student) members. They had heard, of course, of immorality among the college students, but it had never occurred to them that the boys they had known through high school would toss away all their Catholic principles for liquor and sex. The four boys had premarital relations. All four had been drinking since they were sixteen.

Seven girls at one of the public high schools in our city were pregnant this spring, but this did not occasion much surpise. There are always forced marriages. But the startling thing was that three Catholic high school girls had to leave classes because of pregnancy. All had been dating steadily since sophomore days. They blamed lax parents, too-generous allowances, and drinking-because-it-was-smart for their downfall.

But the pregnant girls who either marry or go away to have their babies, deserve far more credit than the "wise" girls who, often as early as fifteen years, know where to buy the effective contraceptives—and how to use them. These are the girls who have premarital relations, yet never get caught. These are the girls who cross the state line in cars, once or twice a week, to register with their male companions at motels where unscrupulous proprietors never ask questions.

Disturbed authorities have asked: "Where do young people get the money? Are sex offenders the spoiled children of the rich?"

In some cases the offenders are children of wealthy parents. In other cases they are ordinary young people who have access to "easy money" because of part-time work. Boys, working at shifts in stores and supermarkets, make over a $1 an hour; some work several nights weekly in factories at close to $2 an hour. Girls are in demand as baby sitters, clerks, waitresses. Most girls who work keep their money to spend as they wish. Many working girls and boys, of course, pay their tuition in high school and in college. They must not be confused with the irresponsible, thrill-seeking, selfish young people who, today, take premarital relations as a matter of course.

What happens when a high school girl—"one of the crowd"—becomes pregnant? Everyone knows about it for weeks before her parents learn of her condition and force a marriage. Then, regardless of the disapproval of parents, teachers and the pastor, the friends of the young couple turn out for the wedding despite the fact that the bride is practically ready for a maternity gown. A series of showers follow the wedding, with high school girls vying with one another to see who can give the nicest presents. Incredible? Indeed no. Our blase 17-year-old brides and 19-year-old grooms take it in their stride. What's done is done; why fuss about it?

Here is something to think about: Among the heaviest buyers of contraceptives are girls. Yes, they can get them at drugstores. They can likewise

get them through the mail. Certain magazines carry advertisements for what the "wise ones" know to be contraceptives. Incidently, they are to be found in some rest rooms in vending machines.

IT WOULD be pleasant to state that young Catholic people who have premarital relations are few in number. Unfortunately, this is not quite true. The number is steadily increasing. Why? Because of steady dating.

A check of five high schools in our city showed that a majority of students "steady date" as sophomores. In some cases, they are so much in love as juniors that they cannot even finish high school.

Here's an extreme case. A fifteen year-old girl and a seventeen-year-old boy started going steady. He came to her house every night. When her parents were away, they had premarital relations. The girl became pregnant. The girl's parents demanded marriage.

Last week the girl, now seventeen, had her second child. She complained bitterly that she had been trapped, that she never had any fun, that the children made more work than she could handle, that her two years of marriage had been nightmarish.

"Why didn't Mom make me stop going steady?" she cried. "Then Tom could have finished school and so could I. He could have found a good job and then we could have been married decently—when we were old enough to have sense."

The situation in many communities today is precarious. What can be done?

Here are four things that could help today's young people:

1. More emphasis, by parents, teachers, clergy, on the fact that wrong is wrong—no matter how glamorously it is pictured. Immorality is sin; ugly sin. Young people must be made to realize this fact. Too many parents are afraid to speak out—for fear of losing the love of their children.

2. Increased parental control is essential. Parents pay the bills and make possible the home. They are entitled to demand certain standards of conduct from their children. Most of the trouble with young people who have premarital relations at eighteen started when they were fourteen and fifteen and were allowed to keep late dating hours—without accounting to anyone when they got home. Parents who have abdicated in favor of their children had best get back the control of their family government.

3. More and better home life. Too many parents never suggest to their children that they bring their friends home for entertainment. Young people enjoy playing records and dancing in each other's homes. What if they do wear out the furniture? What if serving a lunch costs a few dollars? Supporting a son who has had to marry a pregnant teen-age girl is far more costly.

4. More dependence on God. More application of the principles of Catholicity to every day living. More prayer. If we are Catholics in the true sense of the word, we will realize that God will help our youth—if we, the parents, do our part.

In the opinion of this writer, it is time for us Catholic parents to stop our everlasting quest for pleasure — or work — and get down to the serious business of serving our families as capable leaders who have the courage to point out what is wrong, and then to help our children do what is right.

IN MY CONTACTS with young people over a fifteen-year period, I have found that two great factors contribute to the downfall of youth. One is the butterfly-too-busy-pleasure-seeking parents who never stay home with their children. They are always so intent on having fun themselves that they have no time for their growing boys and girls. The second

are the parents who both are employed, and who are so eager to get all the latest appliances, furniture, cars, that their lives become a round of bill-paying with no time for enjoyment with the children to whom they are giving these "advantages."

I have worked with youth and with parents as a volunteer, unpaid consultant. I have learned, from many contacts over many years, that children actually yearn for the companionship, advice and leadership of parents.

Therefore I beg parents to stay home more on Saturday night. It would be far better for them occasionally to "make a party" for their teen-age children than to be continually "out with the crowd" while their girls and boys are left unsupervised. Adult Saturday night parties often last far into the morning hours. And young people can commit grave sins between midnight and two o'clock in the morning. This is especially true of those girls and boys who know that their parents are lax in their duty. Unconsciously, they resent this laxity, and they show their frustration by sex offenses, or by drinking.

The hopeful sign in all this mess is that a large number of high school and college students are beginning to recognize the danger signs themselves. Their "underground" keeps them informed on the real tragedy Alice experienced when she had to let strangers adopt her baby; or the unhappiness of Bill who married Joan, after a night of indiscretion — even though he actually loved Margaret. Young people know what is going on, and they are waking up when they see the result of too steady dating, and premarital relations.

They are going back, step by step, along the old-fashioned pathway of purity. They are making a valiant effort to keep away from "the occasions of sin."

It is up to us parents, here and now, to help them. We have not been blameless. Let us assume our God-given leadership and show our children that we expect them to be pure in thought and word and deed. It can be done.

— (St. Joseph Magazine)

Don't brag about your family tree. You are known to your fellowmen not by your root, but by your fruits.

The brave people do easily forgive their offenders. Cowards do not have courage to forgive their enemies, because they are cowards.

God gave you two ears and one tongue. Therefore He wants you to hear twice as much as you can possibly talk.

The world is a net. The more you stir in it, the more you get entangled.

Use your fellowmen as you would use wood. You do not throw the whole trunk away because one inch of it is worm-eaten.

Big towers are measured by their shadows, and the great men by their slanderers.

The grief of Mary was so great in her sorrows, that were it divided amongst all men, it would suffice to cause their immediate death.

—St. Bernardine of Sienna

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M Schudlo, CSsR.

CO EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 11.

Volume XXXII, No. 11.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Св. Йосафат Кунцевич — о. Б. Курилас ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 5
Велич Архангола Михайла — 8
Хто був причиною несправедливого засуду і смерти Ісуса Христа? — о. С.С. Шавель ЧНІ. 11
Неоцінений Скарб — о. Р. Хом'як, ЧНІ. 15
Митрополит Андрей Шептицький — 17
Об'єднана Церква Канади — 19
Святослав Хворобрий — 23
Хотів би ти знати? — 24
Розалія платить смертю за свій гріх — 27
За Гідну Естетику — В. Буженко 30

St. Josaphat—Ukrainian Wonder-maker 33
Giving and Taking Scandal 35
Conscience Behind the Wheel ..... A. Bosco 37
Stars in Your Mental Sky
Fr. Nick of Montreal 42
Ten Faults of Wives .... D. F. Miller, CSSR. 44
I'd Like to Know 49
Along the Way ..... Th. Bleech 52
No Regrets ..... T. Piskarenko 56
Spies and Suicide ..... M. Schudlo, CSSR. 60
Moral Beatniks 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Грудень
1960
December

REDEEMER'S

VOICE

ЗНАЧЕННЯ ХРИСТОВОГО РІЗДВА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ХРИСТИЯНИ по всьому світі святкують народження Божого Сина, Ісуса Христа, Спасителя людського роду, Царя неба та землі й Обновителя людства занапащеного гріхом Адама й Єви.

Чому ж стільки радости в людських серцях у дні Різдва? Бо це ім'янини найбільшого Добродія людства, **який бувши в Божій подобі,... умалив Самого Себе, прийнявши вигляд слуги і ставши подібним до людини... Він понизив Себе, бувши слухняний аж до смерти, і то хресної смерти. Тому й Бог вивищив Його і дав Йому ім'я, що вище над усяке ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям кланялося кожне коліно** (кожне сотворіння) **небесних і земних і підземних** (анголи, люди і злі духи), **і щоб кожен язик визнавав, що Ісус Христос—це Господь на славу Бога Отця.** (Фил. 2, 6-11).

Воно дивне для людини, що не знає Христа і Його Божеського походження та місії, яку Бог, Творець вселенної, поручив Йому, як дивиться на святкування Христового Народження поміж християнами. Не один дивується і питається: "Чому християни так одушевлено святкують народження Христа? Та ж Він був тільки одним із пророків і вчителів людства! Подібних до Нього світ бачив багато інших!"

Так говорять ті, що зблизька не знають, хто такий Христос. Дивуються ті, що вважають Христа тільки за звичайного пророка, учителя етики чи

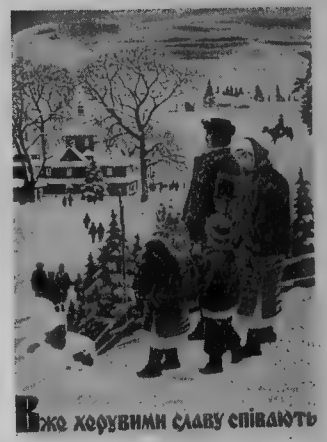

Вже херувими славу співають

реформатора моралі, або революціонера в релігійнім думанні людей.

Хто ж дійсно знає Христа і вірить у Його божество, той зовсім не дивується, що християни так радісно святкують ім'янини цебто щороку згадують і шанують Його народження.

Ісус Христос був великим учителем етики, реформатором моралі і революціонером людського думання. Це правда, що Христос був чоловіком, але був Він **не тільки** чоловіком. Христос був більший аніж звичайний чоловік.

Світові не бракує геніїв, які прославили себе і людський рід. Генії, славні філософи, винахідники і мистці жили перед і по Христі. Але жоден із них не витримав проби часу. Всі

вони помаленьку пішли в забуття.

А Христос? По двох тисячах літ Він дальше живе в безчисленних людських серцях, ходить по світі, відновляє людей, повертає грішників у Святих, а добрих провадить до геройства, потішає засмучених, вливає надію в зневірені серця, розбуджує відвагу до життя в тих, яким воно видається невдачею, викликує одушевлення в молодих серцях і солодку надію на краще життя по смерті в тих, що покидають або готовляться полишати цю долину сліз.

Чи Христос потрапив би доконувати подібних чуд, якщо б Він був звичайним смертельним чоловіком? Христос довго не жив на світі, щоб світ так довго пам'ятав про Нього. Не написав ніякої славної книжки, не зробив ніякої революції, не повалив ніякого тирана, не привернув незалежности і політичної волі ніякому поневоленому народові, не виступив як славний полководець, якого залізні полки пройшли світ із мечем у руках! Все таки вже сливе 2,000 років Христос є осередком історії. Поодинокі люди і цілі народи можуть відкинути Його, збунтуватися проти Його навчання і поборювати Його засади, але не годні ігнорувати Його. Кожен мусить зайняти до Нього якесь становище, бути Його приятелем або ворогом, любити або ненавидіти Його!

Христос залишається в світі і дальше проживає між людьми, бо Він вічний. А те, що вічне, не затрачується в пам'яті людей. Св. Петро добре окреслив Христа, як на питання Спасителя 'Хто Він такий?'—переконано відповів: **Ти Христос, Син Бога живого!** (Мт. 16, 16).

Ось чому люди люблять і почитають Христа, ось чому завжди кликатимуть до Нього з апостолом Томою: **Господь мій і Бог мій!** (Ів. 20, 28). Христове Різдво це народження не якогось славного генія, винахідника чи полководця. Христове Різдво це народження Божого Сина, це прихід на цей світ Спасителя грішного людства, це поява Бога в людському тілі.

Як Христос прийшов на цей світ, мало хто знав про це. Декілька пастухів, три мудреці зо Сходу, Захарія і Анна. Інші люди навіть не додумувалися, що в дні народження Христа сталася така велика і важна подія, що більшої ніколи не було та не буде, поки люди живуть на землі.

Жидівський нарід дуже байдужно поставився до новинки, що обіцяний Месія прийшов на світ. Хоч мудреці зо Сходу прийшли до Єрусалиму та оповістили Його народження і дістали від жидівських учених інформації про місце Його народження (Вифлеєм), на жаль ніхто з жидів, з їхніх провідників і законовчителів не завдав собі труду, щоб податися до поблизького Вифлеєму і віддати честь новонародженому Месії. (Мт. 2, 2-8). Кожний із них мав забагато різних справ, клопотів і всяких інтересів, щоб цікавитися Христом. **До своїх Він прийшов, але свої не прийняли Його!**—з жалем зазначує Св. Іван.

Зате християнин щорічно врочисто святкують народження Ісуса, щоб направити Йому кривду, яку вибраний нарід учинив Йому в дні народження, холодно приймаючи звістку про Його прихід на світ і не цікавлячись Ним.

Святкування Різдва це вияв вдячности та радости. Християни дякують Христові, що зволив статися їхнім братом, взявши на Себе людську природу. Водночас тішаться з Його народження, бо це народження принесло світові безчисленні ласки та благословення. Слушно тому по наших домах лунає радісна колядка:

Слава Богу заспіваймо, Честь Сину Божому,
І Пану нашому, поклін віддаймо!

Бог ся Раждає

Бог ся раждає, хто ж то може знати?
Ісус Му ім'я, Мар'я Му Мати!
2. Тут ангели чудяться,
Рожденного бояться,
А віл стоїть трясеться,
Осел смутно пасеться.
Пастиріе клячуть,
В плоти Бога бачуть,
Тут-же, тут-же, тут-же, тут-же, тут!

Марія Му Мати прекрасно співає,
І хор ангельський Їй допомагає!
2. Тут ангели чудяться...
Йосиф старенький колише Дитятко.
Люляй же, люляй, мале Отрочатко!
2. Тут ангели чудяться...
І ми днесь вірно к Нему прибігаймо,
Рожденну Богу хвалу, честь віддаймо!
2. Тут ангели чудяться...

Якщо віддаси голодному своє серце, каже пророк Ісая, та нагодуєш душу нуждаря, тоді в тьмі засяє твоє світло й твоя пітьма стане немов полудне. І Господь буде повсякчас твоїм провідником і в часі посухи насичуватиме твою душу та кріпитиме товщею твої кості.

Господь наповнить тебе світлістю у пітьмі дочасної смерти та визволить від вічної смерти, якщо ти використав своє земське життя, щоб помагати душам у потребі, та потішав їх у пригнобленні. Так само навчає Св. Августин, який каже: "Ти запевнив собі спасіння, якщо врятував хоча б одніську душу." А вже передше Св. Яків заявив: "Якщо хтось наверне грішника з блудної дороги, той спасає його душу від смерти та прикриває масу гріхів".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Новий Український Католицький Єпископ

М.Щ.

УКРАЇНЦІ католики, що проживають у Франції, дочекалися щасливої хвилини, що Святіший Отець, Папа Іван XXIII, надав їм власного Єпископа, яким став визначний Редемптоpист, довголітній Протоігумен йорктонської в'ідепровінції Східнього Обряду, ВПрп. отець Володимир Маланчук.

Апостольський Делегат Канади проголосив номінацію 2 листопада 1960 р., що Святіший Отець займенував Впр. о. В. Маланчука, ЧНІ., екзархом українців католиків у Франції й титулярним єпископом Еліфанії в Сирії.

Їх Ексцеленція Кир В. Маланчук ур. 20. VIII. 1904 р. в Заліщиках, у Західній Україні. Його батько Михайло був машиністом. Мати звалася Франка Зачківська. Номінат покінчив нищі школи в Медведівцях, біля Бучача, і Базарі, Чортківського повіту. Побожні батьки, що померли в його дитинстві, мріяли, що їх синок Володимир стане священиком.

Під час першої світової війни разом із братом Йосипом удався до Києва, столиці України, де ходив до української державної гімназії, ім. Кирило-Методіївського Братства.

В 1918 р. большевики зайняли Київ. Номінат разом із деякими галицькими професорами виїхав до Львова. При допомозі пок. Митр. Андрея Шептицького залишився у Львові, де проживав у бурсі, яка була під проводом Климента Шептицького.

Др. Іван Бучко, ректор малої Семінарії, порадив йому виїхати на дальші студії до Бельгії. Було це в 1921 р. Там закінчив гімназію-ювенат ОО. Редемптористів. По закінченні цих студій в серпні 1924 р. вступив до Чину ОО. Редемптористів, які в тім часі розгорнули в Західній Україні прегарну місіонерську працю.

Закінчивши однорічний новіціят, перейшов на філософічні та богословські студії в семінарії Чину Пресв. Ізбавителя. 21 вересня 1925 р. зложив монашу професію. 26 квітня 1931 р. прийняв священиче рукоположення з рук пок. Митрополита А. Шептицького.

Як нововисвячений священик став професором української літератури в Збоїсках, де була гімназія-ювенат українських ОО. Редемптористів. Збоїска це велике село біля Львова. Його виклади про українську літературу були дуже цікаві та грунтовні. Отак проминуло йому 4 роки.

Як Отці Редемптористи започаткували власну вищу Духовну Семінарію в Збоїсках, її згодом перенесено до Голоска Великого, де й большевики знищили її в 1939 р.—то Преосвящ. Кир Маланчук став професором філософії й на цій посаді лишився до вибуху другої світової війни.

Хоч виклади філософії забирали йому багато часу, все таки потрапив ходити до університету у Львові, де в 1939 р. отримав ліценціят богослов'я, цебто став магістром за працю, що тоді написав: "Безсмертність душі по думці Генриха Бергсона".

Час другої світової війни провів у Німеччині, де Апостольський Візитатор, др. Петро Вергун, доручив йому душпастирство над українцями в полудневій Баварії. Осідок був тоді в Мінхені. Поруч душпастирювання продовжав філософічні праці в мінхенським університеті, де й у 1943 р. отримав ступінь доктора філософії за працю: "Неореалізм у німецькій і французькій філософії".

По капітуляції Німеччини в 1945 р. Достойний Номінат помагав ВПреп. о. Николаєві Вояковському, новому Апостольському Адміністраторові українців

католиків у Німеччині, організувати нові душпастирства в околицях Мінхену, де було дуже багато наших людей, що полишили Батьківщину, як большевики вдруге прийшли до Галичини. Він був їх деканом і душпастирем.

Саме тоді зорганізовано українську велику Семінарію для виховання молодих священиків у Гіршберзі, Баварії. В цій новій семінарії Преосвящ. Володимир був професором філософії. Цей уряд виповняв і тоді, як семінарію перенесено до Кулембургу в Голяндії. Це було в роках 1948-9.

В 1949 р. Преосвящ. Іван Бучко назначив його своїм генеральним В'карієм для українців католиків, що опинилися в Англії.

Тяжка праця в воєнних роках, невідрадні обставини і невлинні зайняття підорвали його здоров'я та приневолили зректися цього уряду. Отак за позволенням вищих Настоятелів новий Владика переїхав в січні 1951 р. до Канади.

Проте не багато часу мав на відпочинок. Вже того самого року призначено його настоятелем у новозакупленім домі в Торонті. 29-го жовтня 1951 р. став Протоігуменом Східньої Вітки Чину ОО. Редемптористів, на місце свого попередника, о. Максима Германюка, займенованого на єпископа-помічника для ВПреосвящ. Кир Василія Ладики, ЧСВВ.

На новім становищі Наш Дорогий Номінат залишився аж до 1960 р., коли його самого займеновано екзархом для українців католиків, що проживають в Франції.

ПРАЦЯ В КАНАДІ

Ставши Протоігуменом Східньої Вітки Чину, Номінат почав сильно трудитися, щоб скріпити вже й так велику працю, що Отці Редемптористи розвинули в Канаді й Америці.

Під його проводом Віцепровінція сильно поступила вперед. Найперше слід зазначити його участь у генеральній капітулі Чину ОО. Редемптористів, що відбулася в Римі в 1954 р., на якій учасники Чину прийняли його пропозицію, щоб до загального Правила Чину додати в відповідних місцях все те, що заторкує Східній Обряд.

Владика за Свого протоігуменства закупив новий дім на семінарію в Медовейл, щоб виховувати майбутніх місіонерів для нашого народу. Завдяки його проводові Віцепровінція потрапила поширитися, бо заложила нові доми, а саме в Вінніпегу, Саскатуні та Гері, Індіяна. Цей останній дім належить до нашої питсбурської епархії.

Владика перебрав редакторство єдиного українського католицького богословського квартальника ЛОГОС і займався ним аж до хвилини Своєї номінації на Екзарха. Його статті та реценції добре відомі Читачам Логосу.

За його заохотою Друкарня і Видавництво Голосу Спасителя пішли вперед. Побудовано новий будинок для друкарні, видано Ювілейну Книгу Віцепровінції в 1956 р. і багато інших цінних богословських речей. Минулого ж року, завдяки його вказівкам і порадам видано перший повний українсько-англійський літургікон (миссел) на неділі та свята цілого року: МИЙ БОЖЕСТВЕННИЙ ПРИЯТЕЛЬ. Цього ж року вийшов перший літургікон так само на всі неділі та свята цілого року тільки в укр. мові для тих, що знають добре українську мову. Він зветься МИЙ СПАСИТЕЛЬ.

За його стараннем відновлено колегію Святого Володимира в Роблині, що гарно розвивається під проводом директора о. Н. Годованого та його помічників.

Владика-Номінат не тільки дбав про розв'й Віцепровінції, але Своєю частою участю в різних з'їздах канадійського єпископату й чернечих Настоятелів поширив знання про Східню вітку Чину між латинниками Канади.

ПОБАЖАННЯ

Отці Редемптористи радіють з заслуженого вивищення Свого Дорогого Настоятеля-Протоігумена, але ця ра-

дість не вільна від смутку на згадку, що його від'їзд до Франції буде великою втратою для Віцепровінції, бо вона стратить здібного провідника.

Все таки, йдучи за нашим українським звичаєм, всі Отці Редемптористи йорктонської Віцепровінції, хоч з болем прощаються з новим Владикою, однак від серця бажають йому успіхів у праці на новій станиці та запевняють, що не забудуть його в своїх щоденних молитвах, щоб ласкавий Христос і Його любляча Мати Марія, Мати Неустанної Помочі, допомагали йому гідно виповняти нелегкий уряд і поширяти Божу славу та славу нашої переслідуваної Церкви між нашим народом у Франції.

НА МНОГІ ЛІТА, ВЛАДИКО!

Святий Миколай іде

Тиха нічка, світять зорі,
Сніг біленький мерехтить,
За селом, ген там, під лісом,
Десь дзвіночок гомонить.

Чи господар то спізнився,
Поспішає до села?
Ні, то лісом, ледве чутно
Каравана йде свята.

Попереду ангелятко
Дзвонить жваво у дзвінок,
Далі йде дідусь поважний,
Тягне сані за шнурок.

На санках тих ангелятко
Дивних скарбів береже,
За санками третій ангел
На лещатах жваво йде.

З гаю виб'гли зайчата,
Поставали на лапках.
Миколай везе дарунки
Чемним дітям на санках.

КІЛЬКІСТЬ ВОДИ В ЛЮДИНІ

Чи ви знаєте, що тіло дорослої людини має в собі 67% води, а тіло новонародженої дитини аж 77%? Так, 5% цієї води є в нашій крові, решта в клітинах, з яких складається тіло.

Миша потребує 5 днів, щоб випити стільки води, скільки вона сама важить; корова 2 тижні, верблюд—3 місяці, черепаха—1 рік, а людина 1 місяць.

Людина хворує, коли в її організмі є замало або забагато води. От у людей хворих на серце буває забагато води в тканинах.

Модерні люди подібні до нерозумного євангельського багача, який, нагромадивши величезні матеріяльні добра, отак промовив до себе: "Маєш багато добра, на багато літ зложеного. Спочивай, їж, пий і веселися! Бог же промовив до нього: Нерозумний, ось ще цієї ночі зажадають від тебе твою душу, і кому позостанеться те, що ти наготовив?— Так буває з тим, хто для себе збирає, а не в Бога багатіє! (Лк. 12, 19-21). Таке нещастя трапляється тим, що не журяться душею гейби не мали її, або дуже мало займаються нею, бо в їхніх очах вона не представляє великої вартости.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. Ст. Б., ЧНІ.

ЗГОДА І МИР МІЖ НАРОДАМИ ЧЕРЕЗ ПЛЕКАННЯ ПОКОРИ ТА ЛАГІДНОСТИ СЕРЕД ХРИСТИЯН

Намірення Апостольства Молитви на місяць грудень благословлене Св. Отцем

САТАНА скусив прародичів до гріха; з гріхом прийшов на землю конечний його наслідок: ненависть. Сатана є батьком ложі й ненависти. Люди, сотворені на Божий образ, діти Небесного Отця, стали звироднілими дітьми: замість себе взаємно любити, стали себе взаємно ненавидіти. Людина людині стала вовком замість бути братом. Ця ненависть, дитя людських пристрастей, тягнеться кривавою ниткою від Каїна по сьогодні.

Християнська релігія через лагідність і покору, ці конечні прикмети правдивої любови,— успокоює й лучить людські серця. Ненависть і гордість легко пристрастями засліплюють людські серця та ведуть до ворожнечі й руїни.

Щоб відновити людство християнською любов'ю, привернути між людьми єдність і мир, треба конче людей переняти духом християнської любови, треба миротворців, що визначилися б передовсім двома чеснотами: покорою і лагідністю.

І. Прикмети християнської особистости

Христос кличе (Мат. 11, 29): "Прийдіть до Мене всі... Візьміть Моє ярмо на себе", значить: Мою науку, Мої заповіді, після них жийте... і, щоб ніхто не зволікав, але Христові віддався. Він додає причину: "Навчіться від Мене, бо Я тихий і покірного серця". Цими словами Христос каже: "Не бійтеся взяти на себе Моє ярмо, Мою науку. Я не є строгий Учитель, але лагідний, привітний". "Я є покірного серця, не устами тільки, але цілим серцем, не тільки зовнішнім поведенням, але цілою щирістю душі".

Ось прикмети християнства. Хто є покірного серця, той ніким не погорджує; він шанує всіх і готовий усім помагати. Звідси Христос Своєю лагідністю і покорою серця всіх притягає, виключає всякий страх душі, всім жертвує Свою поміч і любов, і то з повною жичливістю.

З цього ясно слідує, що чесноти, покора і лагідність, це чесноти суспільні; вони улегшують приставання людей з собою, виключають гордість, буту, нахабство, зухвалість, шорсткість, те все, що нарушує взаємну єдність і мир. Тому християни повинні вчитися від Христового Серця цих солодких чеснот і так плекати в собі справжню християнську особовість.

Між усіми чеснотами, до яких завзиває Христос, найбільший натиск кладе на покору і лагідність, бо кличе: "Учіться від Мене, бо Я тихий і покірного серця!" Від захована цих чеснот узалежнює супокій—мир; Він каже: "І знайдете спокій душам вашим". (Мат. 11, 28).

Тому і Св. Павло напоминає:

"Прошу вас, щоб ви ходили достойно покликання, яким вас покликано, з усякою покорою і лагідністю, з терпеливістю..." (Ефес. 4, 2).

II. Покора в християнськім житті

Християнин з одної сторони повинен бути свідомий своєї гідности й вартости з причини природних і надприродних дарів, що їх дістав від Бога, а з другої сторони повинен бути покірний. Здавалося б, що ці дві речі годі погодити, однак так не є, і Христос тут дає пречистий приклад. Він об'являється як Месія, Божий Син, і притім Він "умалив Себе, прийнявши вид слуги... Понизив Себе, ставши послушним аж до смерти і то смерти хресної" (Фил. 2, 7-8). І християнин слушно має узнавати свої дарування, так природні як і надприродні, однак все те має уважати як дари, що їх дістав від Бога, і тим не чванитися, пам'ятаючи про напімнення Апостола: "Що ж маєш, чого ти не прийняв? А коли прийняв, чого хвалишся наче б не прийняв?" (I Кор. 4, 7).

Людина, розважаючи, що сама з себе нічого не має, що своє існування й удержання цілковито завдячує Богові, пам'ятаючи про це, як часто падає, скільки лихих пристрастей в її душі,—вона упокоряється, погорджує собою. Однак це не викликує в її душі малодушности. бо знає, що з Божою поміччю все може. Тому непохитно довіряє Богові. Щоб здобути правдиву покору, християнин, як член містичного Христового Тіла, мусить перейнятися Христовим духом, витиснути на собі образ того Христа, що Себе винищив. В тілі кожний член має свою задачу. Звідси слідує конечність покірної взаємної координації в Христовім Тілі. Правдива вартість християнина і правдива християнська життєва сила походить від Бога, від покірного Христа. Тому, хто є дійсно свідомий своєї християнської гідности, той є заразом щиро покірний. Хто себе більше упокоряє, той сильніше лучиться з Христом і участвує в надприродних цінностях, які, чим є сильніші, тим більше користають з природних дарів і їх ушляхетнюють. Звідси ясно, що християнська покора не зменшує сили ума, ані не понижає людської гідности і не є знаком нижчости. Покірний християнин свідомий того, що він відкуплений Кров'ю покірного Христа і через покору лучиться з Ним, щоб прославити Бога. Досвід також поучає, що Бог вибирає тих, що в очах світу немудрі, слабосильні, погоджені, одним словом покірних, щоб через них довершити великі й взнеслі речі.

III. Лагідність і християнське життя

Провідною думкою 8 Блаженств проголошених Христом у проповіді на горі є лагідність. "Блаженні лагідні, бо вони посядуть землю". Лагідний є той, хто вміє, згідно з засадами розуму й віри, стримувати гнівливість. Гнів у серці засліплює ум, запалює уяву, що впливає на волю і родить бажання пімсти. Гнів у бесіді об'являється прикрими і зневажливими словами. Гнів у поступованні веде до пімсти й насилля. Світ судить зовсім мильно, коли уважає лагідність знаком слабосильности, а гнів і пімсту чеснотою. Лагідність, ця прекрасна дочка любови, вимагає досконалого панування над собою, зречення власної позірної користи й вдоволення свого самолюбства, щоб рятувати взаємну любов. Однак лагідні можуть бути також відважні, без боязни, коли ходить про оборону справедливости й правди. Христос прогнав купців зо святині, боронив слабосилих і картав лицемірство фарисеїв. Зрештою ціле життя Христа це чудний гимн лагідности. Лагідно поступає з невіжеством учнів, навіть зо зрадником Юдою. Так, Божий Агнець несе хрест, все зносить, молиться за Своїх катів. Тому слушно міг сказати: "Учіться від Мене, бо Я є лагідний".

IV. Покора і лагідність це сили, що ширять єдність і мир

На землі люди діляться на народи. В кожнім народі є багато розбіжностей щодо релігії, поділів на політичні партії, суспільні класи... Ці різниці часто спричиняють самолюбство, взаємне недовір'я і ненависть. Жажда панування і пересадний націоналізм, що об'являється в непогамованій любові свого народу і погорді й понижуванні других народів, що бачить тільки права, дійсні чи видумані свого народу, і нехтує та нарушує слушні права другого народу, поширюють ненависть, несправедливість і утиск слабших.

Покірні і лагідні можуть сильно причинитися до того, щоб привернути згоду і мир між християнськими народами. Покірні і лагідні не дадуться заволодіти ані шорсткістю, ані жорстокістю, ані пустою славою, ані бажанням пімсти. Вони радше шанують усіх людей, ніким не погорджують, взглядом других вирозумілі, вміють узнати добрі прикмети других, всім желають добра; тому вони поступають лагідно й ласкаво. Так зискують серця других, поширюють злуку умів і сердець, щирість і дружність між людьми, одним словом ширять братерство всіх людей на землі, як дітей одного Небесного Отця. В такій дружній атмосфері легше усунути противенства і спори, легше завести мир між народами.

Просім Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб покірні й лагідні християни поширювали згоду і мир між народами.

Місійне наміреня: Повна свідомість католиків в Індіях своєї власної відповідальности щодо суспільного апостолування.

Січень 1961: **Загальне наміреня:** Щоб Христова правда й любов усунули перешкоди, що спинюють віднову єдности між християнами.

Місійне наміреня: Щоб гідна відправа Літургічної жертви (Служби Божої) привела всі народи до правдивої Христової Церкви.

Інвестигатор: "Чи можете щось поганого сказати про голову свого колгоспу?"

Колгоспник: "Ні, бо негайно звільнять мене з праці, а тоді треба буде вмирати з голоду."

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Христос—це Голова Містичного Тіла

НАУКА про Містичне Тіло суттєво знаходиться в наступних словах Ісуса Христа: "Пробувайте в Мені, і Я в вас. Як вітка не може приносити овочу сама з себе, коли не пробуватиме на винограднині, так і ви, коли не пробуватимете в Мені. Я виноградина, а ви галузка. Хто в Мені пробуває, а Я в ньому, той приносить багато овочу, бо без Мене не можете робити нічого. Коли хто не пробуває в Мені, того відкинуть геть, як галузку, і всохне; і громадять їх, і кидають в огонь, і згорить". (Іван: 15: 4-6). Цими словами Ісус Христос стверджує, що від Нього ми дістаємо наше духове життя, як вітки виноградини дістають від пня виноградини. Це порівнання виявляє нам спільне життя, що існує між Ісусом Христом і християнами. Звідсіля легко перейти до поняття Містичного Тіла, в якім Ісус Христос, як Голова, передає життя Своїм членам. Св. Павло дуже настає на цю науку Містичного Тіла, таку плодючу в наслідки. В кожному тілі є голова, душа й члени.

Голова відграє потрійну ролю в людському тілі. Вона є: а) його найвизначнішою частиною; б) принципом єдности, що разом лучить усі члени та спрямовує їх до діяння, і в) принципом життя, тому що від неї походить рух і життя. Ісус Христос виконує це потрійне завдання в Містичному Тілі.

а) Ісус Христос є найвизначнішою частиною Містичного Тіла. Як голова перевищує всіх інших членів гідністю, положенням і досконалістю, так Ісус Христос перевищує всіх членів Містичного Тіла Своєю гідністю, положенням і досконалістю. Ісус Христос перевищує Своєю гідністю всіх членів Містичного Тіла, бо Він є Богом і людиною в одній особі;—Своїм положенням через Свою найтіснішу злуку з Богом; і—Своєю досконалістю через Свою повноту ласки й правди (Іван: 1: 14).

б) Ісус Христос є принципом єдности. Як голова є принципом єдности й злуки всіх частин тіла й творить з ними одну цілість, так Ісус Христос є принципом єдности й злуки всіх членів Містичного Тіла та з ними творить одне повне Тіло. Містичного Тіла не можна уявляти собі тільки з Ісусом Христом і в Нім. Ісус Христос є неповний без Містичного Тіла, яке є Його повнотою. Містичне Тіло є неначе одною моральною особою з Ісусом Христом. З цієї причини Святе Письмо каже, що Ісус Христос твориться у Своїх вірних: **"Діточки мої, яких я знову роджу в болях, доки Христос утвориться в вас"** (Гал. 4: 19); що Він живе в них: "Живу вже не я, а Христос живе в мені" (Гал. 2: 20; Мат. 25: 35-42); що Він терпить переслідування в них; "Савле, Савле, чому Мене переслідуєш?... Я Ісус, якого ти переслідуєш" (Дії: 9, 4-5); і що самі вірні доповняють в своїм тілі те, що не достає Христовим терпінням: "Тепер радуюсь у терпіннях за вас і доповняю те в моїм тілі, що недостає терпінням Христа за Його Тіло, яким є Церква" (Кол. 1: 24). Отже Церква, яку Ісус Христос установив, є Його Містичним Тілом!

Дві речі є суттєві в кожнім досконалім організмі: різнородність членів і дій, що їх вони виконують, і їхня єдність у спільнім принципі. Без цього подвійного елементу ми мали б мляву масу живучих створінь без органічної злуки. Ісус Христос, який установив різнородність членів через створення ієрархії, надалі остається її принципом єдности, бо ж це Він, хоча невидима, але дійсна Голова Церкви, дає ієрархічним керівникам імпульс і напрям дій, і до них Христос каже: "Хто вас слухає, Мене слухає; хто ж погорджує вами, погорджує Мною; хто ж погорджує Мною, погорджує Тим, що послав Мене" (Лук. 10, 16).

в) Ісус Христос є також принципом життя, що оживляє всіх членів. Ісус Христос, навіть як людина, одержав повноту ласки, щоб передати її нам: ..."І бачили ми славу Його, славу як Єдинородного від Отця, повне благодати і істини... І з повноти Його ми всі прийняли—і то благодать за благодаттю" (Іван: 1, 14, 16). Ісус Христос є заслуговуючою причиною всіх ласк, якими Святий Дух обдаровує нас. Також Тридентський Собор не вагається твердити дійсність цього життєвого Христового діяння на оправдану людину цими словами: "Той сам Ісус Христос як Голова на членів безперестанно вливає чесноту на самих оправданих" (Сес. VI. гл. 8).

Від голови починаються і через ціле тіло поширюється органічно розложені жили й артерії, через які все тіло лучиться зо своєю головою, і в собі та в своїх членах укладається, лучиться і держиться. Так Ісус Христос є головою, від котрого все тіло, суставами й зв'язками скріплене та злучене, "росте Божим зростом" (Колос. 2: 19). Зв'язками цієї злуки є самі пастирі з усією владою і засобами освячення, при помочі яких вірні стають Христовими членами і творять з Ним одне Тіло (І Кор. 12: 12, 27; Рим. 12, 4).

Голова подвійно впливає на інші члени тіла: зовнішньо та внутрішньо. Ісус Христос також подвійно впливає на членів Містичного Тіла: внутрішньо через надприродні дари, що походять від Нього Самого: "Із повноти Його ми всі прийняли, і то благодать за благодаттю" (Іван 1: 16); і зовнішньо, через зовнішній учительський і пастирський провід, який в Його імені та з Його уповноваження виконують видимі пастирі, передусім Христовий Намісник.

Душа Містичного Тіла

Тіло має не тільки голову, але й душу. Через привласнення Святий Дух є душею Містичного Тіла, якого Ісус Христос є Головою. Святий Дух вливає в члени Містичного Тіла ласку та любов, що їх вислужив Ісус Христос: "Любов Божа вилилась в серця наші Духом Святим, даним нам" (Рим. 5, 5). Святий Дух безперервно допомагає Церкві просвічуючи та скріпляючи її, щоб безперечно пізнала об'явлену правду, свято зберігала її і непомильно виясняла, а водночас щоб добре вживала засобів

освячення для спасіння вірних. Святий Дух також просвічує уми вірних і скріпляє їх волю, щоб при помочі Божої ласки сильно вірили в Боже слово, правильно принимали святі тайни й успішно виконували спасенні діла. Святий Дух також мешкає в членах Містичного Тіла: "Чи ж не знаєте, що ви храмом Божим і Дух Божий мешкає в вас?" (I Кор. 3, 16). З цієї причини називаємо Святого Духа животворящим: "Вірую... в Духа Святого,... животворящого..."

Це подвійне діяння Святого Духа та Ісуса Христа доповнюється. Святий Дух походить від Отця і Сина. Коли Ісус Христос жив на землі, Його свята душа посідала повноту Святого Духа. Своїми ділами, передусім Своїми терпіннями і смертю, Ісус Христос заслужив нам уділення Святого Духа. І тому Святий Дух передає нам життя і чесноти Ісуса Христа та до Нього уподібнює нас. Так бачимо, що з одної сторони Ісус Христос, будучи людиною, одинокий може бути Головою Містичного Тіла, зложеного з людей, тому що голова та члени мають бути одної природи; з другої сторони бачимо, що Ісус Христос, як людина, не може дати від Себе ласки, потрібної до життя Своїх членів. Це робить Святий Дух через заслуги Ісуса Христа, і тому можна сказати, що життєвий принцип починається в Ісусі Христі, щоб дійти до членів Його Містичного Тіла.

Члени Містичного Тіла

Тіло має не тільки голову, душу, але й члени. Хто ж є членом Містичного Тіла? Кожна охрещена людина, яка не відступила від зв'язку віри та злуки, що сполучує її з Ісусом Христом. Св. Павло вчить: "Бо ми всі в одним Дусі охрещені в одно тіло" (I Кор. 12, 13), і він додає, що ми були охрещені в Христа, щоб у хрещенні одяглись у Христа, це значить, щоб ми стали учасниками Христових чеснот. Наслідком того всі охрещені, які не відступили від зв'язку віри й злуки з Ісусом Христом, є членами Містичного Тіла, але в різних ступенях. Праведні на землі є сполучені з Ісусом Христом через освятну ласку та всі привілеї, що є сполучені з нею; грішники є сполучені з Ісусом Христом через віру й надію, а Святі в небі через вічне оглядання Бога лицем у лице. Щодо невірних, вони не є дійсно членами Містичного Тіла, проте як довго вони живуть на землі, вони є покликані стати ними, і ми є обов'язані помогти їм в цім ділі своєю молитвою і добрими ділами; тільки осуджені, які відступили від зв'язку віри та злуки з Ісусом Христом, є виключені з цього привілею.

Наслідки цієї догми. Злука з Ісусом Христом є основою **науки про спільноту Святих.** Праведні на землі, душі в чистилищі та Святі в небі—це повні частини Містичного Тіла. Як такі вони мають участь у житті Ісуса Христа, знаходяться під Його впливом, обов'язані взаємно любити себе та помагати собі як члени того самого тіла, бо Св. Павло каже: "І коли терпить один член, терплять разом усі члени, коли славиться один член, радуються разом усі члени" (I Кор. 12, 26). Через те всі християни є братами; ми всі є одним тілом у Христі.

Св. Павло каже: "Бо ми всі в однім Дусі охрещені в одно тіло, чи то жиди, чи погани, чи раби, чи свобідні. І всі ми одним Духом напоєні" (I Кор. 12: 13). Ця наука виясняє, чому Ісус Христос сказав, що щонебудь робимо одному з найменших його братів, Йому Самому це робимо, бо голова ідентифікується з членами тіла (Мат. 25, 40).

Християни є **доповненням** Ісуса Христа. Бог дійсно "вчинив Його головою над усією Церквою, що є Його Тілом і повнотою того, що все в усіх виповняє" (Єфес. 1, 23). Фактом є, що Ісус Христос, будучи Сам досконалий, потребує нового приросту, щоб створювати Своє Містичне Тіло. З цієї точки погляду Він не вистачає Собі, щоб виконувати всі життєві дії. Він потребує нових членів. Тому ми можемо і повинні доповнити те, чого бракує у терпіннях Христа для Його Містичного Тіла, яким є Церква, терплячи як Він терпів, щоб Його терпіння, повне в собі самім, також виповнилось у Його членах в часі й просторі.

Всі члени Містичного Тіла, передусім його єрархічні провідники, повинні також **дбати про спасіння невірних людей,** бо Бог "хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди". (I Тим. 2, 4).

Отож нема науки багатішої і кориснішої від науки про Містичне Тіло!

ВКЛАДКИ!

Одна поденервована замужня жінка злісно закликала: "Горе мені з тими вкладками до різних організацій! Якщо помру, то ти, чоловіче, напиши на моїм гробі, що організації замордували мене своїми вкладками!"

Слушна завага! Ніхто не є зобов'язаний належати до всіх можливих і неможливих організацій. Воно теж недобре стоятн собі 'збоку' і дивитися, що з 'того' вийде.

Проте було б порадно зредукувати наші організації та різні політичні часописі. Тоді між нашими людьми була б більша єдність і вирозумілість, а видавництва краще стояли б, бо мали б кращих редакторів і дописувачів. Розуміється, з цього найбільше користали б самі читачі цебто наш нарід.

Породроблювані організації тільки 'клигають', тому не годні вчинити для народу того добра, якого можна б і треба б сподіватися від них.

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ НАВЕРТАЄ ПРОТЕСТАНТА

Іван був вояком. Католицький священик, капелян, таксамо служив у війську. Кожної неділі правив Службу Божу для вояків у рекреаційній залі. Іван помагав йому прилаштовувати престіл і все інше потрібне, щоб правити Божественну Літургію. Проте капелян завважив, що Іван не бував на Службі Божій. Це був місяць червень. Священик думав, що Іван був лихим католиком, тому став молитися до Христового Серця за його навернення. В червні священик кожного дня відправляв Службу Божу. Одного дня спитався Івана, чому не брав участи в відправі. "Я протестант", заявив вояк.—"Це ніщо! Лиши це Христові"—сказав священик.

По цім питанні Іван зачав вчащати на Службу Божу і згодом став католиком. Христове Серце вислухало молитви побожного капеляна.

Пісні Пісней кажуть: "Любов така сильна немов смерть", якій ніщо в світі не може опертися! (8, 7).

Введення в Храм Діви Марії

о. Н. Якимишин, ЧНІ.

ЯК Преч. Діва мала три роки, свідомо і добровільно залишила родинний дім і пішла до святині, щоб там замешкати. Одна з чеснот, що вона цим вказує для нас, це **покора.**

Насамперед, що таке покора? Покорою напевно не є те, щоб заперечувати в собі Божі дари. Це радше є гордість. Св. Тереня каже: "Покора це правда". Значить, слід признати ті дари, що їх дав нам Господь Бог, і відтак дякувати Йому і прославляти Його за те. Це є правдива покора. Це зробила Преч. Діва Марія: "Величає душа моя Господа". Зате вихвалятися і чванитися своїми талантами і добрими ділами це напевно не є покорою.

Покора, каже Св. Августин, це головна чеснота, на якій опирається і будується ціле духовне життя. І продовжає: "Якщо мене знову спитаєте, котра є найголовніша чеснота духовного життя, я буду все повторяти: покора, покора". І не дивно, бо гордість нищить те духовне життя, а гордість можна добачити в кожному грісі.

Спаситель дав нам найбільший приклад покори тим, що Він скрив Своє божество і з'явився між людьми як один з нас, зо всіми слабостями, і немочами, крім гріха. Щобільше, це Христос вибрав за особливішу чесноту для нашого наслідування: "Навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірного серця".

Це особливо в покорі, шо Преч. Діва Марія найбільше наслідувала Свого Божественного Сина. Ми багато не знаємо про життя Марії. Її життя було сховане і скрите. Нема багато про Божу Матір в Євангелії (хоч властиво що більше можна сказати про неї як те, що вона була Божа Мати). Це є велика наука для нас в покорі.

Це завдяки покорі, що Преч. Діва Марія так радо вступила до святині і жила там п'ятнадцять років. Її навіть ніколи не прийшло на думку, що цих кілька років могло б бути лиш підготованням до куди тіснішої злуки з Богом як Його Мати. Покора не позволила, щоб вона навіть допустила таку думку до себе. Вона напевно не думала, що колись стане Божою Матір'ю, бо навіть зложила обіт чистоти; а це зробила з причини своєї глибокої покори.

Пізніше, коли вже мала п'ятнадцять років, з яким здивованням мусіла дізнатись про бажання її родичів, щоб покинула святиню і вийшла заміж. Але й тут з великою покорою послухала своїх батьків.

Ще пізніше, в день Благовіщення, її покора знову виявилася в словах: "Я раба Господня; нехай буде мені по глаголу твоєму!" Це тільки кілька прикладів, але вони нам вказують на покору Преч. Діви впродовж цілого її життя,—життя покори, життя гідне нашого наслідування.

Як заохоту до покори, Христос обіцяв, що ті, які себе впокорюють, будуть вивищені, а ті, що себе вивищують, будуть упокорені. Він заохочує нас все "брати останні місця", а відтак Він Сам скаже нам: "Друже, іди на вище місце". Можемо бути подібні до Ісуса і Марії, якщо будемо вдячні Богові за Його ласки і дари, і коли не будемо вихвалятися своїми здобутками і ділами.

Під час наших визвольних змагань денікінська армія зайняла Київ, столицю України. Денікінці стрінули бідного цигана та спиталися: "А ти за ким?"

Циган не знав, що українські війська забралися вночі з Києва, тому відповів: "Я за Петлюрою!" Денікінці всипали йому 25 буків.

Через тиждень денікінці втекли з Києва і прийшли вагати батька Махна, українського анархістичного отамана. Знову спитался цигана, за якою владою він стояв. Циган відповів: "Я за єдиную неділімую, яку боронять денікінці!" І знову бідний циган дістав 25 буків.

По якімсь часі прийшли червоні: "Ти, цигане, за якою владою?"—"Я тримаюся батька Махна!" І ще раз посипалося 25 буків по шкурі бідного цигана!

Вкінці вернулися війська Петлюри і спиталися цигана, за ким він стояв? Бідний циган вже нічого не відповідав, тільки сумно заявив: "Та вже бийте, скільки хочете, але не питайте!"

СВЯТИЙ НИКОЛАЙ

"Мамусю, мамусю, а дивись що Св. Николай приніс мені!"

"Бачу, доню."

"А прошу, мамусю, розкажи мені про Св. Николая. Я його так люблю."

Сіла донечка собі на ліжко і притулила свою нову ляльочку.

Усміхнулася мати і зачала оповідати... "Давно, давно, жив собі один святий чоловік. Він був Єпископом одного міста—Мир. Ще відколи він був молодим чоловіком, він дуже любив бідних і дітей. Часто він приносив бідним людям дарунки і лишав їх або на вікні або під дверми. Тихенько він ці дарунки приніс і тихенько відійшов. На другий день всі дивувалися, звідки ці всі дарунки взялися..."

І так мати розповідала своїй маленькій дитині про Св. Николая. А ще дальше говорила про його всілякі добродійства, про його велику любов для маленьких дітей. Пояснила, що ще і тепер Св. Николай ходить по світі і заглядає у кожне віконце, де є маленькі діти. А раз у рік приносить дарунки і в ночі кладе їх під подушку кожної доброї дитини.

Так, це є наш Св. Николай, котрий колись приносив радість нашим предкам в Україні. Є тільки жаль, що наш нарід на цій новій землі так скоро забув про свій такий гарний звичай. В його місце він взяв новий звичай, Сента Клаз, і змішав його з Різдвом Христовим. Яка то була би радість Св. Николаєві, якби ще раз почув він голосочок маленької дитини... "Мамусю, мамусю, а дивись, що Св. Николай приніс мені!"

Х. Баран.

Хто керує автомобілем одною рукою, того незадовго понесуть на цвинтар.

1) Чи то правда, що Христос наказав правити богослуження тільки по-латинськи, грецьки і єврейськи? Так мені казала одна сусідка.

Ваша сусідка зовсім не знала, про що говорила. Христос не наказував уживати ніякої мови в богослуженнях. Сам Він користувався арамейською мовою, а не єврейською, бо в Його часах стара єврейська мова почала була виходити з загального вжитку. Люди говорили і розуміли арамейську мову, тому Христос уживав її, як проповідав Євангелію, бо хотів, щоб слухачі розуміли Його навчання.

Латинська Церква досіль строго придержувалася латинської мови, щоб підкреслити одність латинської Церкви між різними народами. Проте останніми роками ця Церква дозволила на народну мову при уділюванні святих тайн. Це сталося на прохання єпископів різних народів.

Папа Іван XXIII заявив минулого березня, що зробить усе можливе, щоб через уживання народної мови в богослужбах люди могли брати в них активну участь у них.

Східня Церква вживала завжди народну мову в богослужбах, як якийсь нарід приймав християнство в східнім обряді.

2) Як довго можна приступати до Св. Причастя? Хтось казав мені, що треба приступати до сповіді перед кожним Св. Причастям.

Як довго людина не має на душі смертельного гріха, поти може приступати до Св. Причастя, бо тільки смертельний гріх є перепоною до гідного Св. Причастя. Проте воно порадне йти раз на тиждень до сповіді, коли хтось щоденно приступає до Св. Причастя. Часта сповідь очищує душу та чинить її гіднішою приймати Евхаристійного Христа.

Дехто йде до сповіді тільки раз на два тижні, хоч кожного або сливе кожного дня приступає до Св. Причастя. Це так само добра практика. Кожна добра сповідь збільшає в душі освятну ласку в душі та чинить її сильнішою в виповнюванні щоденних обов'язків з любови до Бога.

3) З чого треба сповідатися, як хтось не пригадує собі ніякого смертельного або простительного гріха?

Воно тяжко уникати легкі провини для слабосильних людей. Якщо б таке 'чудо' трапилося, то, приступаючи до сповіді, треба згадати якийсь гріх з давнішого життя і жалувати за нього, от хоча б: "Оскаржуюся за гріхи проти третьої, четвертої або шостої заповіді та щиро жалую, що ними зневажив Бога!"

Коли хтось має тільки самі легкі провини, то вистачає визнати їх або бодай одну із них і щиро жалувати за неї й обіцяти поправитися.

Слід звернути увагу на жаль і постанову при визнаванні простительних гріхів, бо вони так само конечні при визнаванні простительних, як і смертельних гріхів. Без них сповідь буде неважна або святокрадська. Тому при визнаванні самих легких гріхів добре воно додати якийсь смертельний гріх із попереднього життя, бо згадка про цей гріх поможе нам легше зробити акт жалю.

4) В нас був мітінг у справі будови іконостасу в церкві. Один комітетовий розбив цей мітінг, заявляючи, що іконостас неконечний до спасіння душі. Чи так мається справа?

Це правда, що іконостас не є конечний до спасіння, але він конечний, щоб належно виконувати приписані обрядом чинності і рубрики під час відправи богослужб, от хоча б при Великім Вході в часі Служби Божої.

Дивно, що ваш душпастир не звелів цьому 'мудрому' комітетовому мовчати або попросту не викинув його з комітету та не повчив людей, що іконостас це конечна частина нашої церкви. Інакше наші церкви не будуть відрізнятися від латинських. Не дивниця, що через затирання різниць між нашим і латинським обрядом відчужилося від нашої Церкви багато нашої молоді, що без скрупулу пішла до латинської Церкви під претекстом, що це "все одно!"

5) Чи вільно брати знимки в церкві, от хоча б при нагоді шлюбу чи хрестин?

Надуживання цієї практики є завжди жалюгідне. Жінки назагал не повинні браги знимок у церкві, а вже зовсім не вільно їм іти до святилища і там брати знимки.

Як іде про брання знимок у церкві, то Священна Конгрегація Обрядів видала таке рішення: "Єпископи в своїх єпархіях мають право обмежити або зовсім заборонити комунебудь під час якихнебудь богослужб брати знимки." Деякі єпископи звернулися до цієї Конгрегації в цій справі й отримали подібну відповідь. Отож треба триматися рішення місцевого Єпископа, як іде про брання світлин у церкві.

6) До нас священик доїжджає тільки раз на місяць. Наша церква віддалена від залізниці на 15 миль. Священик звичайно приїжджає в суботу перед полуднем і від'їжджає в понеділок пополудні. В часі побуту на нашій колонії мешкає в одній родині, яка за це дводневне перетримання священика бере собі 7 долярів за кожен раз. Чи це добре? Недавно ми чули, що ця родина навіть буде домагатися підвишки, бо 7 долярів замало! Чи це добре?

Громада не годна домагатися, щоб одна родина завжди перетримувала священика, що приїхав служити цілій парафії. За це належиться їй слушна винагорода, хоч бувають численні родини, які нічого не беруть за однодневне чи дводневне перетримання священиків-душпастирів, бо вважають собі за честь гостити в своїм домі своїх духовних Отців. І через це вони напевно не бідніють!

Нажаль бувають між нашим народом люди, які хочуть робити 'інтерес' на тім, що перетримують священика один чи два дні, як він приїде до парафії. Здається, що Ваш парафіянин належить до тих, що хочуть робити бизнес 'на церкві'.

Нам тяжко зрозуміти, як ваш парафіянин, який уже бере 7 долярів, годен ще скаржитися, що йому замало і притім домагатися підвишки. На якій основі він це робить? Хіба тому, що може дивитися на готелі. Якщо він бере приклад із готелю, то слід йому пригадати, що готель збудований на бизнес платить податки, секурації, тощо. А цього ж не робить ваш парафіянин, що раз на місяць приймє священика на нічліг.

Наші люди повинні поважно призадуматися над цією проблемою. Скупість із Богом і Його Церквою напевно нікого не вчинила, ані не вчинить багачем.

НЕ ВБИВАЙ!...

М. Щ.

Я ПРОТЕСТАНТ. Моя жінка католичка. Вона зветься Оленка. Це дуже побожна та скромна жінка. Сам не знаю, чому вийшла за мене заміж. Може тому, що ми були шкільними товаришами, і сподівалася, що зчасом стану католиком.

Ми побралися на початку корейської війни. Місяць по шлюбі я від'їхав на війну до Кореї. Оленка щотижня писала до мене, запевняючи про свою любов і щоденні молитви за моє здоров'я та щасливий поворот до Америки.

По заключенні перемиря, як Двайт Айзенгавер став президентом, я був між першими американцями, що щасливо вернулися до Нюйорку, де проживала моя дружина зо своїми старшими батьками. Ох, як я бажав, щоб потяг скоріше летів з С. Франциско до Нюйорку, щоб там зобачитися з Оленкою! Я знав, що батько та мати добре займалися нею, а моя військова пенсія запевнила їй вигідне життя.

Між нами була одна велика різниця, хоч ми щиро любилися. Оленка була глибоко релігійна, а я ледве знав головніші правди християнської релігії. Через наглий поклик до війська священик, що поблагословив наше подружжя, не мав часу дати мені приписані передшлюбні інструкції. Я подивляв глибокі релігійні переконання, бо мені здавалося, що вони входили в кров моєї жінки. Проте нещастя навістило її в часі моєї відсутности, що навіть для людини, що має глибоку віру, тяжко зрозуміти.

* * *

Одного вечора Оленка верталася з церкви. Стояв чудовий місяць травень. Вона любила ходити до церкви на маївку. Батьки її мешкали на краю невеликого містечка, що лежало

в переферії великого Нюйорку. Вийшовши з автобуса, Оленка пустилася до хати. Дорога була недалека. В часі цих декількох мінут трапилося їй таке нещастя, що знищило нашу подружу любов і закінчило подружжя.

* * *

Я дуже втішився, як на станції зобачив Оленку та її батьків. Вона любляче привітала мене, хоч я завважив дивний смуток на її блідім обличчі. "Ніщо", подумав собі, "може так страшно тужила за мною, що аж змарніла!"

По привітанні з батьками Оленки, ми всіли до автомобіля та подалися додому. Мати зладила смашну вечерю, щоб належно прийняти зятя, що здоровий вернувся додому. По молитві зачалася вечеря, але я завважив понурий настрій при трапезі. Розмова була тяжка. Не було веселости, що звичайно характеризує такі оказії.

По вечері батько Оленки промовив до мене: "Твоя жінка була в шпиталі". Оленка поблідла. Я зразу не завважив напухлини на її чолі, бо кучері закривали її.

"В шпиталі?", я закликав здивований. "Що ж їй сталося?"

Батько поглянув на Оленку. Сльози станули в її очах. "Оленка верталася з церкви", тягнув батько, "і вже була близько хати. Треба було перейти вулицю. Над'їхав автомобіль. Вона станула, щоб пропустити його. Нагло автомобіль стримався. З нього вискочив високий чоловік і спитався, як заїхати на гостинець, що веде до Філядельфії. Як Оленка давала йому інструкції, він нагально вхопив її, затягнув до автомобіля, вивіз поза місто і... Вона бідна боронилася, як могла. Він ударив її в чоло і вона зомліла. Поліція знайшла її непритомною при дорозі та завезла до шпиталю".

В ночі сама Оленка серед сліз доповнила смутний припадок. Вона сильно вкусила напасника в долішню губу, але це нічого не помогло. Це був дикий звір, не чоловік. Він легко переміг її опір. Її оповідання так огірчило моє серце, що—здавалося, було б краще, коли б я був загинув на фронті від ворожої кулі. "Вона ж така побожна і невинна! Боже, чому таке страшне нещастя спало на мою Оленку?"

Я мовчав від страшного гніву на звірячого напасника. Мені здавалося, що був би пошматував його на кавалки, якщо б у тій хвилині попався мені в руки. Гнів так був засліпив мене, що релігійні мотиви, бувши плитенькими, не мали сили опам'ятати мене.

Я чувся нужденний, пригноблений і огірчений. Бунт проти Бога бушував у моїй душі. "Чому? Чому," Що більше думав про цю трагедію, то сильніше хотів знати, чому так сталося? І нагло блиснула мені думка: "А ти як поводився в Кореї, як аліянтські війська зайняли столицю червоних?" Оленка невинна, але її стид це кара на тебе, бо ти забув про Божий закон, як був на війні!"

Згадка про власну негідність була б опам'ятала мене, і може це було б сталося, якщоб був мав глибше релігійне виховання та пам'ятав, що нема гріха без кари. Нещастя в родині було карою за мій гріх.

Моє поденервування та злість спотужніли, як Оленка, відчуваючи в собі якусь дивну слабість, відвідала лікаря та дові-

далася від нього, що стала матір'ю.

"Боже, за що Ти так тяжко покарав мене?" закликала крізь сльози і звернулася до мене з німим запитом: "А тепер, що буде?" Я мовчав. Вона хлипаючи немов маленька дитинка, кинулася мені на груди. "Мій Боже, яке страшне впокорення перед людьми! Який тяжкий хрест для мого мужа!"

"Не журися, Оленко", промовив я, намагаючись заспокоїти її. "Ми мусимо знайти якийсь спосіб, щоб позбутися цього клопоту". На другий день взяв жінку до лікаря. Благав його, щоб перевів на ній операцію. Він спокійно, але рішуче відповів: "Мені дуже прикро, що вам трапилося таке нещастя, але я не годен помогти вам. Я католик. Церква строго забороняє вбивати не тільки дорослих людей, а й ненароджені діти. Цивільний закон так само строго карає за подібні операції. Не хочу іти на 10 літ до Іванової хати!"

Оленка не знала, чому я так скоро забрав її знову до лікаря. Довідавшись про мій плян, сильно задрижала: "Джеку", промовила крізь сльози, "чи хочеш додати ще вбивство до мого сорому?"

Вдома розповів про свій плян батькам Оленки, сподіючись, що вони переконають дочку прийняти мою пораду, але сильно помилився. "Ми не будемо брати такого страшного гріха на своє сумління. Це було б убийство, а Бог виразно заборонив убивати: **'Не вбивай!'** Ми радше приймемо впокорення ніж мали б узяти невинну кров на своє сумління!" промовив батько.

Мене це дуже здивувало, бо не розумів їхньої мови. "Що?" закликав обурено, "що тут має убийство до діла? Це тільки самооборона перед ганьбою!"

"Сину", відповіла Оленчина мати, "це не самооборона, а вбийство невинної дитини. За таке вбийство Церква карає викляттям! Чи хочеш, щоб нас виклято з Церкви та відлучено від святих тайн?"

Всі мої виводи повернулися в нівець. Я рішив сам поладнати цю прикру справу, бо ж я був мужем Оленки. Отож зачав ходити від одного лікаря до другого. Одні мені вірили, другі ні. Навіть ті, що вірили в мою історію, сумно похитували головою та заявляли: "Держава забороняє подібні операції. Не хочемо тратити посади через ваш клопіт!"

* * *

Стративши надію знайти лікаря в нашім місті, я знайшов працю в містечку П., що було віддалене 50 миль від Нюйорку. Там винайняв малу хатчину і ми з Оленкою перейшли жити до неї.

Тим часом вивідувався про лікарів, що були б готові за добрі гроші задовольнити моє прохання, але й тут не мав щастя. Нарешті вдалося знайти 'лікаря', якого ніхто не знав. Його імени не було в телефонічній книжці. Його 'секретарка' згодилася задовольнити мене.

Тепер треба було 'переконати' Оленку, щоб рятувала свою і мою честь. Вона всіма силами оперлася та невпинно заявляла: "Люблю тебе, але не допущуся вбийства, бо не хочу зневажати Бога! Як хочеш, то зможемо відступити дитину цивільним властям, а вони подбають про адоптування. Є багато подружих пар, що хочуть прийняти до себе подібні діти!"

Між нами повстала незгода. Вічні сварки панували в нашій хаті. Оленка плакала, боронилася докорами сумління, церковною забороною та виклятям, але це ніщо не значило для мене. Вона обіцяла мені послух і мала слухати!

По місяцеві Оленка стала незвичайно нервова. Я думав, що вона нервово заломиться. І дійсно заломилася. На мої докори вже більше не реагувала. Робила все, що я велів їй, гейби була автоматом. Я втішився своїм 'успіхом' і одного пополудня забрав її до канцелярії цього 'лікаря'. Щоправда, ця канцелярія містилася в сутеринах дому, і до неї треба було заходити задніми дверми. Положення цієї 'канцелярії' повинно було насторожити мене, але я не звертав на це уваги. Добре, що тут є люди, які бажають помогти нам видобутися з халепи.

Я заплатив 300 долярів готівкою, бо цей 'лікар' не брав від нікого чеків. Оленка дрижала і малощо реагувала. 'Лікар' мусів сильно затроїти її. По операції забрав жінку додому, думаючи, що вже все скінчилося.

Як Оленка прийшла до себе, то страшно чулася пригноблена. "Ти вбив невинну дитинку!" Я накинувся на неї та почав обкидати поганими злісними словами.

Минув день, два... Пройшов тиждень... Оленка не вставала

НЕ ЧИТАЙ НЕКАТОЛИЦЬКИХ БІБЛІЙ!

Дехто дивується, чому Церква забороняє католикам читати некатолицькі Б'блії. Я так само колись дивувався, бо не розумів справи. Некатолицькі Біблії зверху подобають на католицькі, але в них у середині є не одне перекручення, яким біблійники намагаються доказати свої віруваня та фальшиві навчання.

Ось вам приклад такого перекручення: Спаситель сказав до розбійника на хресті: "Поправді кажу тобі: "Сьогодні будеш зо Мною в раю"! (Лк. 23, 43). Так мають усі Б'блії, навіть протестантські. Але от знайшлася секта єгов'стів, що не вірить, що душі йдуть до неба або пекла зараз по смерті, але аж по загальнім воскресенні при кінці світу.

Що ж треба зробити зо словами Ісуса, який обіцяв розкаяному розбійникові, що він зараз по смерті цебто разом із Христом піде до неба?

Переклад єгов'стів тільки отак перемінив слова Спасителя: "Поправді кажу тобі сьогодні: "Будеш зо мною в раю!"

Ось як деякі некатолицькі перекладачі перекручують Б'блію. Цей єговіст тільки пересунув КРОПКУ в словах Спасителя, і вже годен 'доказувати' людям, що душі не зараз по смерті йдуть до неба або до пекла...

Пересунення кропки в словах Спасителя зовсім змінило значення, хоч пересічний читач такої маленької кропки не завважить. Але колись якийсь єговістичний прічер використає це маленьке перекручення Св. Письма, щоб 'доказувати людям', що свідки Єгови мають правду, бо так 'каже Христос'.

Подібних перекручень багато більше в некатолицьких Бібліях. Поперекручувана Б'блія не є Божим словом, але людським твором.

Католицькі Біблії мають одобрення єпископа. Це одобрення звичайно стоїть на другій сторінці. Там є хрест і ім'я єпископа, що одобрив даний переклад Біблії. Ось приклад: ✠ Андрій Роборецький, Саскатун, Саск.

з ліжка, не мала апетиту, сливе нічого не їла. Згодом почала скаржитися на страшні болі. Я боявся кликати лікаря, щоб не викрилася моя 'мудрість'.

Одної ночі Оленка страшно зачала витися від болів. Її обличчя стало біле як крейда. Я налякався і негайно забрав її до шпиталю. Лікарі оглянули мою Оленку та ствердили: "Аборт спричинив страшні рани та викликав комплікації. Намагалися рятувати мою конаючу жінку, але не вдалося. Покликано священика. Оленка настільки була ще притомна, що висповідалася і прийняла Святе Причастя. На другий день померла від закаження крови, що спричинив мій 'лікар'.

* * *

'Лікар' пішов на десять літ до тюрми за незаконну операцію, але його кара не привернула життя моїй Оленці. Аж по її смерті зрозумів свій злочин. Я загнав невинну жінку до гробу.

Докір за її передчасну смерть ніколи не лишає мене, особливо вночі, як не годен заснути. Мені ввижається померла жінка, що оскаржуюче вказує на мене пальцем: "Це ти, тиране, загнав мене до гробу. Ти відповідатимеш за мою смерть і знищене життя!" Її з'ява лякає мене та не дає спокійно заснути, бо до її докорів долучується Божа заборона: "Не вбивай!"

* * *

Що відповім, як у годині смерти стану на справедливий Божий суд? Маю подвійне убийство на своїм грішнім сумлінні.

Думаючи про цю страшну хвилину, дрижу від жаху, а моє серце кличе на ввесь голос: "Нема гріха без кари! Хто ламає Божий Закон, того колись так само зламає цей ламаний Божий Закон!"

Я це відчуваю у своїм сумлінні, але хто повірить мені, навіть як розповім іншим свої душевні муки? Сливе ніхто не хоче вірити, що докори сумління це найстрашніша кара за злочин, якого хтось допустився, думаючи безкарно обійти заборони Божих законів...

ПРИКАЗКИ

Стар'сть не радість, а смерть не весілля.

Кашель вночі докучає і не дає спати. Жить не хочеться старому, а шкода вмирати.

Хоч тяжко жить старому, так думаю собі, а все таки тут нам легше ніж лежати в гробі.

Подав Й. Крупка.

Священики є зарядчиками царської палати, як зве їх Св. Проспер; вождями та керівниками Христової отари, як каже Св. Амвросій; толкувателями Божих судів, як додає Св. Діонисій; Христовими намісниками, як кінчає Св. Іван Золотоустий.

Новий Американський Президент

АМЕРИКА в сьогоднішніх часах це лідер і провідник вільного світу в смертельній боротьбі проти московського імперіялізму, перемальованого на червоно. Не дивниця, що цілий світ зацікавився вислідом надходячих виборів, що відбулися 8 листопада 1960 р. в Америці.

Різні мали різні сподівання. Різні різне заповідали, але ніхто не був певний, хто із двох кандидатів здобуде більше голосів. День виборів вирішив справу на чотири роки. Це буде 35-ий президент.

Вибори виграв молодий і енергійний сенатор, Іван Кеннеді, і тому він буде провідником вільного світу через чотири роки цебто так довго, як довго залишиться президентом Америки.

Іван Кеннеді це наймолодший досіль американський президент, бо він має заледве 43 роки. На 20 січня 1961 р. він обійме уряд.

Історія Кеннеді

Предки нововибраного президента походили з маленької Ірляндії. Вони полишили країну около 1840 рр., коли в Ірляндії настав голод. Тяжко було новим імігрантам заробити на шматок хліба. Вони опинилися в Бостоні й там займалися ручною роботою.

Їхнім дітям уже було легше жити на світі. Деякі з них уже займалися місцевою політикою. Батько ж нововибраного президента любив політику, ба й у 1916 р. навіть ішов на сенатора у штейті Месешусет. Що більше? Він навіть мріяв про президентуру в 1938 р., але зрікся своєї мрії, як довідався, що Франклин Рузвелт втретє рішився кандидувати. Проте став мріяти про котрогось із своїх синів як американського президента.

Іван Кеннеді народився 29 травня 1917 р. в Бруклайлі, передмісті Бостону. Був другим сином між чотирма хлопцями і п'ятьма дівчатами, якими Бог поблагословив родину Кеннеді.

Іван завжди любив публічне життя й політику. Зразу ходив до школи в Бостоні, потім з батьками переїхав до Штейту Нюйорк. Там один тільки рік ходив до католицької школи. Згодом записався до Принстон, а потім до Гарвердського університету.

В школі Іван Кеннеді не визначався надзвичайними науковими здібностями. Слабо вчився. Зате був добрим спортовцем і пливаком. Історія сильно цікавила його. Математика ж і мови не були йому до смаку.

В 1937 р. батько нововибраного президента став американським амбасадором в Англії. З ним пішов на пів року й Іван. Користаючи з побуту

в Англії, молодий студент Іван відвідав багато країв і був навіть у Палестині.

Як Америка ввійшла в війну з Німеччиною, то Іван став командантом малого торпедового човна, який оперував біля Соломонових островів, де японська флота сильно пошкодила його човен і навіть поранила його самого. Думав, що помре. Під час цієї катастрофи Іван виказав велике геройство, спасаючи вояків, за що згодом дістав медалю від Конґресу.

В 1946 р. молоденький Іван Кеннеді вирішив свою будучність. Ця будучність це політика. Саме тоді в його районі мали бути вибори. Іван рішився попробувати щастя. Хоч навіть приятелі скептично дивилися на його зусилля, Іван не зневірився. Особисто відвідував населення округи, заходив до крамниць і фабрик, тощо. Отак здобув собі уряд представника в парляменті. В 1952 р. кандидатував на сенатора Массешусетс і—всім на диво—переміг славного Генриха Ладжа та зайняв його місце в сенаті.

В 1953 р. Іван одружився з Якелиною Бувер, француженкою. Папа Пій XII вислав їм своє благословення. Якелина студіювала в Парижі. Вона плинно говорить по-французьки, італійськи і еспанськи. Якийсь час працювала як фотографка для вашингтонського журналу.

Чому Кеннеді виграв вибори?

Іван Кеннеді це перший президент католик, що ввійде до Білого Дому. Вже перед його іменуванням на президентського кандидата чимало протестантських міністрів гостро виступило проти нього, побоюючись, що він "запросить Папу до Білого Дому", хоч—як заявили вони—особисто не мали нічого проти нього.

Не одному, здавалося, що іменування Кеннеді було великою помилкою з боку демократичної партії. Все таки вислід виборів виказав, що провідники партії не помилилися.

Іван Кеннеді виграв вибори, хоч його більшість у голосах дуже маленька, бо всього яких 197,000. Це надзвичайно мале число на 65,000,000 людей, що голосували в останніх виборах.

Що ж помогло Кеннеді здобути найвищий уряд в Америці?

Є різні причини його перемоги над куди більше знаним віце-президентом Никсоном. Ось деякі з них:

Частинне безробіття викликало в не одному враження, що це вина пануючої республиканської адміністрації. Люди без роботи сподівалися, що зміна принесе їм працю.

Демократична партія куди численніша ніж республиканська, бо досіль в багатьох є переконання, що демократи це партія бідних, а республиканці це партія багатих бизнесменів.

Демократична партія була краще зорганізована і мала більше працівників ніж республиканська. Ці ж працівники енергійно кинулися між простолюддя й в великій мірі потрапили приєднати його для Кеннеді.

Сам Кеннеді визначається магнетичною особистістю. Крім цього він любить іти між нарід і мати з ним безпосередній контакт. Він завжди так поступав, не виключаючи останніх виборів.

Протестантські міністри своїми виступами проти католика Кеннеді з'єднали йому багато голосів між республіканськими католиками і жидами, яким не подобався протестантський релігійний фанатизм.

Віцепрезидент Никсон вчинив велику помилку, бо кинувся на маленькі полудневі штейти замість зосередити зусилля на великі східні штейти, які мають велике число виборчих голосів. Кеннеді зовсім інакше поступив, тому здобув собі більшість великих штейтів, що запевнили йому презедентуру.

Майбутня політика

Хоч обидва кандидати, Кеннеді і Никсон, це молоді люди, бо перший має 43, а другий 47 літ, все таки між народом витворилося поняття, що Кеннеді представляє молоде покоління, а Никсон через злуку з Айзенгавером це речник старого покоління. Через це нарід звернувся до Кеннеді, сподіючись від нього енергійного проводу в домашній і заграничній політиці. З вибором Кеннеді в Америці зачинається ера нових людей і нових ідей. Деякі з них не виправдають себе, але деякі напевно викажуться успішніми.

Як іде про зовнішню політику та становище до імперіялістичної Москви, то можна сподіватися, що Кеннеді як член католицької Церкви не буде панькатися з червоними москалями, хібащо піддасться під вплив замаскованих симпатиків Кремля.

В домашній політиці за президенства Кеннеді напевно буде великий рух, щоб оживити американське життя, бо ж він невпинно повторяв у своїй передвиборчій кампанії: "Зрушимо Америку, щоб вона знову йшла вперед!" Він ганив республиканців за теперішній 'застій'.

Релігія Президента

Іван Кеннеді і його дружина це католики, що ходять до церкви Пресвятої Тройці в Вашингтоні. Нововибраний Президент є пересічним католиком, що не любить показуватися своїм католицтвом, хоч виповняє релігійні обов'язки.

БОЖА МАТИ РЯТУЄ МІСТО ОЗІВ

Місто Озів лежить над Чорним Морем. В 1642 р. 250,000 турецького війська облягло місто, в якому було тільки 5,000 дозаків.

Полюдськи говорячи, не було ніякої надії, щоб горстка козаків могла опертися турецькій навалі. Всетаки козаки замкнулися в твердині і 70 довгих днів відбивали турецькі атаки. В найкритичніших хвилинах зверталися до Пресв. Покрови за поміччю і ця ласкава Покровителька нашого козацтва не завела їх надій. Вона скріпила їх сили до боротьби зо слугами Магомета. Нарешті турки знеохотилися і забралися зпід Озова, а козаки і все населення щиро подякували Преч. Діві за чудесний рятунок.

Совітський суддя до українця в Києві: "Таж ви вже призналися, що ненавидите Москву і поневолення України Кремлем!"

Підсудний: "Пощо тоді поліція била мене, коли всі про це знають?"

Приятель: "Іване, таж у тебе один черевик чорний, а другий червоний!"

Іван: "Друже, ніщо не сталося! Я вдома маю ще одну таку саму пару!"

ЧАСНИЙ СУД

о. Ст. С. Шавель, ЧНІ.

СВ. Письмо зовсім виразно зазначує, що сейчас по смерті людина одержить своє призначення, цебто піде до такого місця, що вже ніколи не зміниться. Значиться доля людини рішається дефінітивно по смерті. Ми кажемо, що Бог судить душі по смерті, бо треба когось насамперед судити, щоб можна було йому призначити дефінітивне місце. Не один буде цікавий знати, як буде відбуватися цей суд по смерті. Звичайно на суді буває так, що суддя мусить пізнати насамперед справу. Коли вже все пізнав, видає присуд, і вкінці цей присуд мусить бути виконаний. Так воно звичайно буває у людських судах. Можемо спитатися, як буде з нами поступати Бог? Мусимо добре тямити, що Бог не буде довго застановлятися над нашою справою, ані не буде переслухувати свідків, тому, що ціле наше життя стоїть ясно перед Богом. Бог, що знаходиться на кожному місці, все бачив і все знає, тому не потребує нічиєї помочі, щоб нас судити. Його всевидюче око потрапить проникнути все, навіть речі, що були найбільше скриті. Про це мусимо добре пам'ятати. Бог нам пригадає всі хвилини з нашого життя, найбільше скриті гадки і пляни...

Земський суддя звичайно виголошує свій присуд словами, щоб усі добре розуміли. Бог не буде виголошувати присуду словами, але просвітить Своїм світлом нашу душу так, що вона ясно зрозуміє, що вона зробила, та на що собі заслужила. Ви може колись бачили, як серед ночі надходить велика буря і здалека можна доглянути блискавку, що в одній хвилині роздирає темряву ночі і на хвилину освічує все. Так світло Боже на одну хвилину проб'є темряву душі і у світлі цього Божого світла душа зрозуміє, на що вона собі заслужила, де її призначення. Вона побачить себе такою, якою властиво вона є. Бог в одній хвилині може нам показати, які ми дійсно є так, щоб ми змогли пізнати всі наші вчинки. Світло всемогучого Бога нас засудить і призначить нам місце навіки!

Цей засуд буде негайно по смерті на тому самому місці, де душа покине тіло. Душа не буде взята до неба тому, що н. пр. той, що вмирає у великих гріхах недостойний, щоб бути в небі і бачити Бога, ані не буде Христос сходити на землю до душі у Своїому прославленому тілі тому, що не кожний заслужив собі на це, щоб оглядати прославленого Христа. Нас тільки просвітить світло всемогучого Бога, щоб сейчас по смерті пізнали, яку вартість представляють наші вчинки і що доброго ми вчинили за життя!

З цього бачимо, що не треба довго чекати, щоб по смерті довідатися про свою долю, і тому нерозумно навчають такі, що говорять, що душі будуть чекати останного суду, щоб довідатися про свою долю, або загалом по смерті не знаємо, що станеться. Віруюча людина тримається об'явленого слова Божого, а це слово Боже ясно і недвозначно нам говорить про долю людської душі по смерті. Ми знаємо, що з нами станеться, тому що маємо Св. Письмо, а також належимо до католицької Церкви, яка непомильно пояснює Св. Письмо, щоб добре провадити людей до вічності. Тому ми повинні дякувати Богові, що нам позволив народитися та вирости в католицькій родині, де ми мали нагоду пізнати зовсім певно правди віри і те, що станеться з людиною у другому житті. Це приносить нам велику потіху тому, що ми певні цього, що станеться по смерті, лише нам треба добре приготовитися до того суду, що його будемо приневолені колись переходити. Ніхто від того не буде звільнений, і тому кожний мусить бути готовий до нього. А знаємо, що приготовання до суду по смерті це праведне і дійсне християнське життя. Тому кожного дня ми повинні пригадувати собі, що нам треба буде колись здати рахунок з усього свого життя і всіх своїх вчинків.

Людськість

Максим Рильський

Червонобоким яблуком округлим
Скотився день доспілий і тяжкий,
І ніч пов'льним помахом руки
Широкі тіні чорним пише вуглем.

Солодкою стрілою п'зній цвіт,
Скрадаючися, приморозок ранить.
Дзвенить земля, як кований копит.
Зима прийде—і серця не обманить.

Все буде так, як списано в книжках:
Зірчастий сніг, легкий на вітах іней
І голоси самотні у полях.

Та й по снігах, метелицях полине,
Як у дзв'нких, незміряних морях,
Невірний човен вірної людини.

Ж'нка: "Чоловіче, сьогодні 25-ліття нашого подружжя. Як відсвяткуємо його?"

Чолов'к похитав головою та заявив: "П'ять-хвилинною мовчанкою!"

Суддя: "Чи маєте ще щось додати до своєї оборони?"

Підсудний: "Ні, бо останнього доляра віддав адвокатові перед самою розправою."

Книгу О. Версая Звичаї нашого народу читаючи...

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ВИДАТНИЙ український етнограф, музиколог і літературознавець так каже про наші рідні пісні й коляди: "Народні пісні учать нас задумуватись над собою й **розуміти людську душу,** смутитись нещастями людей і радуватися їх радощами, **любити правду,** ненавидіти кривду, бути добрими синами і братами, **любити свій рідний край, свій народ, свою мову.** Вони розвивають усе, що тільки **доброго і гарного** є в душі людській, розбуджують братолюб'я та зображують почуття краси" (Гл. Огляд українсько-руської народної поезії, Львів 1905, ст. 6-7). Свято Христового Різдва, це ціла програма для нас, як обновити своє власне духовне життя, життя спільнот і життя народів:

Він із ТЬМИ нас виведе
І до СВІТЛА приведе
Заблудших.

Програма ж ця незрівнано виложена і розроблена в **найбогатшому в світі** скарбі українських коляд і щедрівок. Цей скарб порівняємо з найкращою середньовічною катедрою, що пишається архітектурними архітворами, майстерністю різьб, фресками, мозаїками й вітражами, золотом, сріблом і самоцвітами. Перша група коляд, **богословського** космого-нічного характеру, де небо в найвищих теологічних окресленнях, або при поможі натхненних поетичних образів трактується тема виникнення світу і життя, тайна людської величі, занепаду і відкуплення Різдвом, Життям і Стражданнями Божого Сина. Глибина богословської думки українського народного генія схоплена вже хочби першою стрічкою коляди: **Бог предвічний народився,** де через протиставлення Божої незмінної вічности і народин Божого Сина в часі, автор хоче представити глибину містерії, Різдва. Але народна душа сильно зацікавлена питанням космогонії, цебто звідки взялися світ та людина, і питання це розв'язує, послугуючись символами та біблійними поетичними картинами. Ось коляда в формі діялогу: Частина колядників питається:

"А що там було з нащадку світу?"

Друга група колядників відповідає:

Ой не було ж нам, хіба синяя вода,
Синяя вода та білий камінь...
Коли не було з нащадя світа,
Тогди ж не було неба, ні землі,
А то лем було синєє море,
А серед моря зелений яв'р,
На яворонку три голубоньки...
Радоньку радять, як світ сповнити.

(Етн. Збірник, XXXV, 112, ч. 66 А).

* * *

Ця коляда—це досить чіткий натяк на старозаповітну книгу Буття, на хаотичний стан прапочовини, на Дерево Життя, та на акт Творчої Волі (радоньку; радять, як світ сповнити) Пресв. Тройці (Три голубоньки).

Пропускаємо другу групу коляд: цикл **біблійно-евангельський** найбагатше заступлений у всіх збірниках, а переходимо до групи **історично-лицарської, з військовими мотивами.**

Новонароджений у Вифлеємі Христос Цар приніс людям найбільший скарб **волю,** волю від гріха, право на волю особисту і державну.

Не диво, що український народ, за час свого історичного життя простраждав у ворожих займанщинах, висловив у колядах палюще прагнення волі особистої та державної, прагнення власного війська, здорового духового та політичного проводу. У цій групі коляд збереглись уламки колись багатого українського лицарського епосу. Цей епос витворився в ранній княжій добі серед військової верстви дружинників внаслідок довговікової боротьби зо степовиками. Пізніше коляди зв'язались тематично з героїкою козацької держави. Врешті найновіші коляди славлять Христове Різдво на тлі військ української держави в 1917-20 рр. і геройських діл у УПА 1941-53 років. Ці коляди величають сміливість та лицарську славу вождя і співають про його достатки: шовкові намети, самоцвітову зброю, тугі луки, гострі мечі, сніпки стріл, перських коней, тисові столи, кармазинні сукні, поволоки, хутра бобрів, кун і соболів, цинові миски, золоті кубки, гітари й гуслі.

Ось в одній колядці пан Івашко вивів "великое військо" та змусив Царгород дати йому викуп. В іншій коляді "пан Іван" відбив полон від татарської орди.

Турського царя барз позневажав,
Ой позневажав під меч положив,
Зняв головочку на копієчку,
Та й приніс єї у свої краї
Людям на хвалу, собі на славу.

Нехай згідно з прикладом професора Філярета Колесси, чудові коляди навчать нас краще пізнати Божу доброту і людську душу, навчать нас смутитись нещастям людей і втішатись їх радощами, вчать нас любити правду і ненавидіти кривду, любити поневолений український Народ і рідну мову. Хай навчать нас справжнього братолюб'я.

Дай Тобі, Боже, ав гумні стіжно,
А в гумні стіжно, на току мірно,

На току мірно, в городі зільно,
В городі зольно, в пасіці рійно,

А й ти ходив межи стогами,
Як ходить місяць межи зорями!

А ти на небі, ясная зоре,
Не йди за море!
Щасть, Боже!

Американець: "Що думаєте про культуру?"
Європейський турист: "Культура це дуже добра річ. Варто б її запровадити в Америці!"

БОЖА ЛЮБОВ

БОЖА любов завжди діяльна цебто проявляється в учинках і житті людини. Христос прирівняв Божу любов до вогню. **Я прийшов кинути вогонь на землю,—й як Я прагну, щоб він запалав!** (Лк. 12, 49).

Правдива любов це дійсний вогонь, який усе палить, що стріне. Фальшива ж і недійсна любов це намальований вогонь, що інколи може видаватися дійсним, от як це буває не раз зображений по кінах. Намальований вогонь ані не палить, ані не пече, бо не є дійсним вогнем.

Правдивий вогонь не тільки нищить і палить усе, що стріне на дорозі, але й не каже ніколи, що він задовольниться, поки всього не спалить. Він топить залізо, перетворює воду в пару, піднімається вгору, як зустрінеться з вітром чи бурею. Дійсний вогонь не каже: "Досить із мене! Більше не хочу палити!"—бо йнакше не був би вогнем, якщо б не палив. Характеристика дійсного вогню—це вічна діяльність.

Така й буває правдива Божа любов. Не задовольняється пустими почуваннями чи солоденькими словами, але проявляється ділами. Зустріне вона Божу заповідь, так виповнить її, стрінеться зо спокусами та досвідами, то їх переможе й перетерпить, не попадаючи в зневіру чи одчай. Заворушаться лихі схильності чи пристрасті, так любов приборкає їх і не дозволить завести душу до гріха. Зайде потреба праці і саможертви, так любов негайно все приймає та виконує без зволікання й нехтування, бо серце відчуває, що Бог варт, щоб людина все чинила, що Йому подобається й уникала все, що могло б вчинити Йому будьяку прикрість.

Правдива любов получена з терпінням, тому завжди готова на страждання. Свята Тереса від Дитяти Ісуса каже про себе: "Від дня мого першого Святого Причастя, страждання стали для мене принадні, бо в них я надибувала свої розкоші! Я відчувала радість саможертви."

Вода однаково виповняє збанок і решето, поки обидвоє полишаються в ній. Як же витягнути їх із води, то решето стане порожне, а збанок повний води. Бувають люди, що люблять Бога та служать Йому, поки їм добре поводиться, поки вони здорові, поки справи ідуть добре і люди шанують їх. Коли навістить їх нещастя, прийде хвороба, страждання, так вони зневірюються в Боже Провидіння, упадають на дусі, нарікають і скаржуться, ба й не рідко бунтуються проти Божого зарядження.

Така поведінка посеред прикрощів, досвідів і страждань получена з нарікання і негодуванням на Бога виказує, що людина не любила Бога понад усе, бо заломилася посеред досвідів.

Спаситель доказав Своєю готовістю страждати, як гаряче любив Свого Небесного Отця. Як Юда наблизився з посіпаками, Христос не нарікав, ані не тікав від грядучих Страстей: **Уставайте, ходім,—ось наближається мій зрадник!** (Мат. 26, 36). Св. Йосафат, наш мученик за католицьку віру, що склав життя за вірність Намісникові Христовому, Папі Римському, 12 листопада 1623 року, сміливо вийшов на зустріч збунтованому народові, хоч знав, що іде на смерть; ба й навіть поблагословив своїх убийників: "Мої діти, ось я тут, якщо маєте щось проти мене!"

Любити і служити Богові посеред радощів це плисти з водою. Любити ж Бога та зберігати Його заповіді посеред страждань це плисти проти струї. Легко любити Бога посеред радощів... Хто ж любить Бога посеред страждань, той доказує ділом, що його любов правдива, бо каже Св. Павло: **Любов усе зносить, все**

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ЮВІЛЕЙ У СЕНЛІС (ФРАНЦІЯ)

Сенліс це маленьке містечко, віддалене 40 км. від Парижа, столиці Франції. Воно дуже дороге українцям, бо в нім колись наша княжна Анна, дочка Ярослава Мудрого, що вийшла заміж за французького короля Генриха І, збудувала церкву присвячену Св. Вінкентієві та віддала її ченцям Августинцям до обслуги.

Анна прибула з Києва в 1051 р. і згодом вийшла заміж за короля, ставючись французькою королевою.

23 жовтня зібрані французи і українці відсвяткували в Сенліс ювілей цієї події. Це була славна річниця.

Анна Ярославна зобачила, що в неї не було дітей, тому Франція не матиме царського наслідника. Вона вчинила Богові обіт збудувати церкву, якщо пошле їй сина. Цей обіт подобався Богові, бо згодом привела на світ троє діточок, з яких Пилип став королем, наслідником Генриха І.

Отці Маристи відсвяткували цю 900-літню річницю. Вони пам'ятають про українську княжну, бо перед їх монастирем стоїть статуя нашої княжни, тримаючи в руці маленьку церковцю і абатію.

Саме ці ченці запросили українців, щоб спільно відсвяткувати цю пропам'ятну річницю.

Отак 23 жовтня парафіяни з церкви Св. Володимира в Парижі, а було їх около 100, і стільки ж із околиці Сенліс, прибули на ювілей. Впреп. о. Вікарій, Ван де Мале, ЧНІ., відслужив урочисту Службу Божу в сослуженні оо. Бачинського, Левинця і Москалюка. Один професор виголосив зворушливу доповідь. Наш хор із Парижа співав під час Літургії.

По Сл. Божій відспівано панахиду за душу Анни Ярославни. Потім зложено китицю квітів перед її статуєю. Проф. І. Янів, голова Христ. Руху, виголосив патріотичну промову.

По відправі приявні зібралися в обширній залі, де був український концерт. Анна Ярославна досьогодні знана між французами, а містечко Сенліс горде з неї.

М. Ван Де Мале, ЧНІ.

терпить! (I Кор. 13, 7).

Тяжке горе спало на одну матір і дочку. Нагла смерть забрала з цього світу улюбленого мужа та батька. Знайомий чернець прийшов потішити засмучених. Побожна дочка приймає страждання і кориться Божій волі. Мати ж скаржиться та нарікає. Бунт проти Божої волі і нарікання заводить матір до божевілля. Дочка вступає до манастиря. По десятьох роках смерть забирає обидвох. Те саме страждання немов вогонь перетопило дочку та матір і наявно виказало, що одна дійсно, друга тільки поверхово любила Бога. Он тому Св. Тереса повторяла: "Терпіти або померти!" Свята Магдалина Пацційська посунула ще дальше свою великодушність, кличучи: "Терпіти, а не вмирати!"

ЧОМУ БІБЛІЯ НЕПОМИЛЬНА?

Ватиканський Собор каже: "Церква вважає за святі та канонічні книги (Біблії) не тому, що вони отримали її одобрення, не тому, що вони вміщають у собі об'явлення без ніяких блудів-помилок, але тому, що вони написані під натхненням Святого Духа й Бог є їх автором, і як такі Він передав їх Церкві". Св. Письмо—це дорогоцінна перлина, що належить до спадщини Христової Церкви, тому вона не тільки любить і стереже Біблію, але й уважає, щоб еретики не перекручували святих писань, не змінювали змісту біблійного тексту і не псували Божого об'явлення різними видумками, достосовуючи навчання Святого Духа до своїх еретицьких вигадок. Ось причина, чому Церква забороняє своїм духовним Дітям читати некатолицькі Біблії, бо в них бувають зміни та неточності.

Біблія цебто списане Боже слово разом із церковним Переданням становить духовну, надприродну скарбницю католицької Церкви. Не дивниця, що Церква так обильно користується Біблією. Вона велить священикам і черницям щоденно проказувати часослов, який має повно витягів із Біблії. В Божественній Літургії й інших публічних молитвах благання уложені Святими Отцями переплітаються з цитатами Св. Письма. Католицькі богослови завжди покликуються на Святе Письмо, бо в ньому знаходяться корені і зародки цілого догматичного, морального і аскетичного богослов'я. Вистачить переглянути якийнебудь підручник богослов'я, щоб переконатися, що богослови черпають зо Св. Письма найбільше доказів, щоб потвердити та вияснити навчання католицької Церкви.

ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Св. Пилип Нерій казав: "Правдива і тривала реформа перепроваджується в душах молоді, яка має в собі силу витворити християнські чесноти і передати їх грядучим поколінням."

Вихователь найперше мусить здобути собі довір'я вихованків. Любов, врозумілість і ласкавість з'єднує це довір'я. Треба боронити молодь перед несправедливими оскарженнями старших.

Виховник мусить віддалити молодь від джерел зла цебто безділля. Смуток це спричинник зла. Веселість улегшує працю над досконалістю. Виховник повинен розуміти молодь, захопити її ідеями і допомогти осягнути полюблений ідеал.

Друг: "Дмитре, може б ми поїхали на зустріч українців Канади і Америки?

Дмитро: "Де там їхати! Хата не заплачена, автомобіль не виплачений і телевізор не заплачений! Де там їхати! Там напевно без збірки на якусь національну справу не обійдеться, а ми такі бідні!"

New Ukrainian Catholic Bishop

M.S.

Thousands of Ukrainian Catholics are presently living in France. Some of them are the Old-comers, that is, immigrants that settled there before 1914, while the others are political refugees from the Muscovite Red tyranny.

Up to the present time the Ukrainian parishes in France have been administered by Very Rev. M. Van De Maele, CSSR., Vicar General. For years they were hoping that some day they would get their own bishop. Their expectations came true when Pope John XXIII appointed Very Rev. Volodymyr Malanchuk, Viceprovincial of the Ukrainian Catholic Redemptorist Viceprovince of Canada and the U.S.A. as Exarch for the Ukrainian Catholics living in France. At the same time he was given the title of bishop of Epiphania in Syria.

Biography of the Bishop-elect

The new Bishop-elect was born on August 20, 1904 in Zalischyky, Bucovina. His parents' names were Michael and Frances. They were good Catholics. When the Nominee grew up they dreamed of him as a future priest of Christ.

During the World War I, Father V. Malanchuk went to Kiev, the capital of Ukraine, where he started his higher studies. Due to the onslaught of the Red Russian armies he was forced to return to Lviv where he continued his high school, but did not finish it till he went to Belgium. In 1924 the studies were completed and in August of the same year he entered the Redemptorist Congregation. He made his religious profession on Sept. 21, 1925 and on April 24, 1931 was ordained priest by the late Servant of God, metropolitan Andrew Sheptytsky.

After the ordination the young Redemptorist spent several years in the Redemptorist minor-juvenate at Zboiska, near Lviv, and later was professor of philosophy in the Major Seminary of the same Congregation, till the Red Armies occupied Western Ukraine in 1939 and liquidated both the Seminary and the whole Viceprovince of the Eastern Rite.

Although busy in the Major Seminary the Bishop-elect found time to continue his studies at the Lviv university where he received the licentiate in theology for his masterly thesis **"Immortality of the soul according to Henry Bergson."**

During the World War II, Bishop Malanchuk became pastor of the Ukrainians of Bavaria, Germany. Living in Muenchen he pursued his philosophical studies and received a doctorate in philosophy for the elaborate thesis: **"Neorealism in German and French Philosophy."**

When the Ukrainian Theological Seminary was organized at Hirshberg, Bavaria, he was appointed professor of philosophy. Later on he went to Holland when the Seminary had been transferred to that country. These were the years of 1948-49.

For a short time he also served as Vicar-General of Bishop Ivan Buchko for the Ukrainian Catholics in Great Britain. Unfortunately he was forced to resign that post in 1950 because of his failing health. With the permission of his superiors he went to Canada for a rest. But there was no rest for him in the new country in which the Eastern Rite Redemptorists were laboring since 1906. He arrived in Canada in January 1951 and on October 29 of the same year was named Vice-Provincial of the Eastern Rite Redemptorist Vice-province of Yorkton

which has its houses both in Canada and the U.S.A. He succeeded Metropolitan Maksym Hermaniuk, CSSR., who at that time had been made the auxiliary bishop to the late Archbishop Vasil Ladyka, OSBM.

His Excellency V. Malanchuk while being the Viceprovincial was also the editor of the only Ukrainian Catholic Theological Quarterly "LOGOS", published by the Ukrainian Redemptorist Fathers.

His work in Canada

The wisdom and labors of the Bishop-elect have contributed much to the steady growth of the Viceprovince of Yorkton. He took part in the General Chapter of the Redemptorist Congregation held in Rome in 1954 at which the first American, Most Rev. William Philip Gaudreau, was elected General. Through his suggestions the Redemptorist Rules and Constitutions have been enriched with the new additions concerning the Eastern Rite.

Under the leadership of the new Viceprovincial the Viceprovince of Yorkton grew considerably. A new Major Seminary in Meadowvale, Ont., was organized and new houses were opened in Winnipeg, Saskatoon and Gary, Indiana.

The minor Seminary was also reorganized at Roblin, Man., which is now prospering under its energetic Director, Very Rev. Nestor Hodowany and his young assistants.

With his blessing and encouragement the printing shop of the Redeemer's Voice made considerable progress: a new building has been erected, many fine books have been published, for instance, "The Jubilee Book of the Viceprovince", two Sunday and Holy Day Missals of the Eastern Rite, etc.

Congratulations

While the elevation to the episcopal dignity of Very Rev. Dr. Vol. Malanchuk is a big gain for the Ukrainian Catholic Church in France, it's also a loss for the Yorkton Viceprovince which has lost an energetic leader.

All his Redemptorist Confreres of the Yorkton Viceprovince, the Editor and the Administrative Staff of the Redeemer's Voice extend their sincere wishes and congratulations to the New Bishop on the occasion of his elevation to the important position within our persecuted Church, for his appointment will strengthen the spiritual life of our Brethren living in France.

Ad multos annos! — Na mnohaya lita, Vladyko.

GOOD EXPLANATION

No one can really understand the ruthlessness of the Russian Communism to the Ukrainian Catholic Church in Ukraine unless he believes in the Devil and his servants on earth.

—o—

AFRAID OF HELL

A motorist had a bad accident. Picked up unconscious, he opened his eyes as he was carried to a neighboring service station. He began to struggle and tried to get away. Later on, he was asked why he had resisted. He said that the first thing he saw was a big red SHELL sign, but some fool was standing in front of the letter S.

—o—

I don't want to marry her for her money, but I don't know how else to get it.

—o—

Parking Place:- Something you see when you haven't got your car.

CHRISTMAS

M. Schudlo, CSSR.

WHAT is Christmas? What does it mean to the modern world, to men of good and bad will, to the angels and the devils? Yes, even to the devils.

Christmas! ... A short meditation on its meaning will surely prove enlightening.

God is eternal, all-powerful and all-happy in Himself. He did not need, does not need and will never need any creature to increase His complete happiness. God was resting in Himself since eternity began. But eternity does not begin, I mean the eternity of God. It always was, is and will always be, or it would not be eternity. And our God lives in such eternity. The three Divine Persons fully and eternally enjoy each other's company. The Father, the Son and the Holy Spirit, the perfect Three, the Blessed Trinity. Blessed indeed, for It is infinitely happy and spreads happiness throughout the universe whose ultimate borders will never be known to us, feeble-minded as we are. Yes, never, at least as long as we dwell on this valley of laughter and tears.

If God were a selfish Being, as all of us are, would He have created the world, the universe, the heavens? No! But He did create them not because He needed them to increase His happiness, but to express His infinite might and unfathomable wisdom. Yes, God is an inexhaustible source of energy, goodness and blessedness... Can you imagine all that Energy remain inactive, locked within the Blessed Trinity? I can't, and I believe that somewhat God had to create the world. His own might and goodness and wisdom forced Him to do so...

Do you remember how Our Lord, the perfect image of the Heavenly Father, reproached the slothful and unproductive servant who refused to utilize his talent? Read and meditate upon the moving parable of the talants (Matthew 25, 14-30). If God wants men to use the little energy He gave them, would He not use the inconceivably great energy which He Himself possesses? Well, He did use it, and thus we have the earth, the Universe, heaven and hell.

God created the world because His love impelled Him to do so. Unfor-

tunately right after the creation of the most beautiful beings, the angels, God's plan was met with a 'failure'. A part of the angels challenged His command and rebelled... What command? Theologians affirm that, in order to test their willingness to serve Him, for such is the ultimate purpose of every creature, God showed them a little Infant in the arms of a loving Mother, and ordered them to adore Him and render honor to the happy Mother. They refused to do so and thus sealed their own doom.

Time passed by... Century after century... And God started a new creation. This time, He made a man and gave him a companion just like himself. And again, a 'failure'! They also disobeyed their Maker by eating a forbidden fruit, and thus failed in their test of willingness to serve their God.

Fortunately for them — and also for us — the failure was not a final doom, for God knows our weakness. The decree of restoration was issued right after the fall: "I shall put enmity between you and the woman; between your seed and her seed. He shall crush your head, and you shall lie in wait for His heel." (Gen. 3, 14).

How long did it take before this decree came into effect? No one really knows. Maybe 10,000, or maybe more years. His plans cannot ultimately be fooled, for He holds everything under perfect control.

Finally the day came. St. Paul joyfully exclaims: "When the designated period of time had elapsed, God sent His Son, born of a Woman, born in subjection to the Law, in order to redeem those who were in subjection to the Law, that we might receive the adoption. And because you are sons, God sent the Spirit of His Son into your hearts, crying: "Abba, Father. You are, then, no longer a slave, but a son; and if a son, an heir through God's grace." (Gal. 4, 4-7).

The birth of the Son of God affected the whole universe, heaven, earth and hell. At the news of His birth, Lucifer and his hellish chieftains trembled knowing that the final and merciless "crushing of their proud and stubborn heads" was not very far off. The happiness of the inhabitants of heaven increased immensely, for those blessed Spirits would enjoy the company of countless souls whom the Redeemer would introduce with every newcomer. The earth jumped for joy at the news that its redemption was and the restoration of mankind were at hand. No more can God curse the dwellers of our planet. The presence of His beloved Son would not let him. Is there any wonder why the angels, paying their tribute to the God made Man, sing in rapture: "Glory to God in the heavens above, and on earth peace, God's good pleasure dwelling upon men" (Luke: 2, 14).

Surely, the appearance of the Son of God on earth has somewhat affected every reasonable creature, filling it with joy or with horror.

And how about Mary, the immediate agent of God's redemptive plan? The almighty God Himself set the plan of redemption, but He made it dependent on Mary's support. Could she have declined it? Of course, she could, and then there would be another long period of waiting and sighing for the promised Redeemer. But she did not decline. She accepted God's plan because she loved God and men.

As for Jesus, the Blessed Trinity could have arranged the plan in some other way. The Redeemer could have suddenly appeared as a full-grown man in the world and started His mission, preaching the Gospel and leading His earthly brothers back to His Heavenly Father. He did not, however, do it that way. He made Himself also dependent on Mary's free consent and co-operation, for He did not want to force her to accept Him for her Son. He needed Mary's humble readiness

and consent: "May all that you have said be fulfilled in me!" (Luke: 1, 38).

For nine months the Divine Child dwelt in the immaculate womb of Mary, nourished by her blood. After His birth He was still dependent upon her care without which He would have gone hungry, cold and abandoned. And she, the most loving Mother, gave Him all the care He needed to grow into a perfect Man, our Model and Saviour.

Let's rejoice! Let's exclaim with our Church: "Christ is born!" and let everyone thus greeted reply with the same joy: "Let us praise Him." Our Church reveals the spirit and the meaning of Christmas when she orders her spiritual children to sing the following Christmas tropar:

"Christ our God, Your birth has spread a spiritual light throughout the world, for they who were studying the stars have learned through the star to adore You, the Sun of righteousness, and to recognize You as a Heavenly Orient. Lord, glory to You."

(From "My Divine Friend")

Our faithful may gain 300 days of indulgence while greeting each other with our Christmas greeting: "Christ is born!" — "Let us praise Him!" Both the person that profers this greeting, and the person that replies to it may gain such indulgence.

WHEN DO WE GO TO MARY?

We go to Mary each day by saying at least one decade of the Rosary. It is through the mysteries of the rosary that we relive the greatest events in the history of the world. We see how to be royal sons and daughters of our Queen.

We go to Mary, as to a Mother, in times of trials and temptations. We send up a special request for our Mother's help.

We go to Mary by special devotions during May and October, two months dedicated to her honor.

We go to Mary on her special feast-days by attending Mass, if possible, and by receiving her Son in Holy Communion.

We go to Mary at every moment of the day by offering our prayers, works, joys and sufferings to "Jesus, through the Immaculate Heart of Mary."

THE WEAKNESS OF MEN

"In our time more than ever before, the greatest asset of the evil-disposed is the cowardice and weakness of good men, and all the vigor of Satan's reign is due to the easy-going weakness of Catholics. Oh! If I might ask the Divine Redeemer, as the Prophet Zachary did in spirit: What are those wounds in the midst of Thy hands? The answer would not be doubtful. With these I was wounded in the house of them that loved me. I was wounded by my friends, who did nothing to defend me, and who, on every occasion, made themselves the accomplices of my adversaries. And this reproach can be levelled at the weak and timid Catholics of all countries." — Pope Pius X

What's In A Name

Th. Bleech

IT was when I entered some water-color and oil paintings of my brothers' in the annual art talent show at the local Woman's Club that the woman in charge of accepting entries was curious about my family name. Her ancestors came from Scandinavia and in her note to me she confessed that her surname was also garbled in the great melting pot. She was interested in names, especially in the less popular names. She wanted to know what nationality it suggested. (By the way, my brother took first prize in the water-color division).

In the wonderful Ukrainian Catholic High School I attended in Stamford, Conn., we had a pleasant teacher with an aristocratic demeanor whom we always addressed as "professor." He was a tall, dignified gentleman with a ramrod posture and leonine countenance, a former attache of the Ukrainian Embassy in Austria when Ukraine was an independent nation in the early years of this century (and I hope not too distant today — please, St. Josaphat, Archbishop Andrew, St. Olga and St. Volodymyr). He was a veritable thesaurus of knowledge. Whenever possible we used to corner him and pepper him with questions, especially on politics and Ukrainian affairs. (He was also a good political prophet. He foretold some events that occurred with such uncanny accuracy that one would be inclined to say that he conspired in the outcome). He never put us off but gave us satisfying answers. It was while he was expounding on one of our perpetual interrogations that he told us that the "sky" appended to Ukrainian surnames at one time denoted noble extraction, from the house of so and so, such as the Germanic Von, Van or the Latin De, etc.

Well, our family name had no "sky", but as I explained to the gracious lady, it was four letters in Ukrainian — Блиш, seven letters in the Polish script — Bliszcz, since Dad came from Ukraine under Austrian suzerainty but in control of the Poles in the administrative offices, Blishch in the English translation and on our church memorial tablet our name had a Rusnak adaption, Blisc. When my cousin entered school for the first time, about fifty years ago, he could not yet read or write, and when the teacher asked him to say his name, it sounded like Bleech to her. And so we have suffered the "handle" for better or worse. Since the anglicized version of our name was accepted and "documented", we have taken all the varients that arrive in the mail in good humor: Bleesh Bliszcz, Blech, Bluch, Black, Blesch, Bleek, Bleeek, Bleecker, Blishch, and so on. A multiple choice of aliases for sinistral or dextral purposes.

It is not that we are ashamed of our Ukrainian Blishch, for we have often thought of reverting to the original, but after having been identified in the anglicized form for years it would result in much confusion, endless explanation and legal procedure. We wanted to be known as Americans but with a definite Ukrainian name. Why should some other nationality get credit for what we are. We at least have the consolation that it is mighty close to the real 'Mc Covytch.'

I have often been intrigued by names especially those of Ukrainian derivation or names seemingly Ukrainian. I know some Ukrainians, and other Slavs, who have translated their names into English such as Flasher for Blianytch or completely changing Myaski (Majewski) to Klark because school children taunted their offspring by an insulting extraction from the name. Another common Ukrainian name, Kulka, was changed to King by one member of the family. Then there is our good friend whose original Hodowanec evolved into O'Donish. And the divergent example of three elderly Moscophile Ukrainian brothers, each with a different English transliteration. In Ukrainian, the name is spelled Пix, Pich, but the oldest, Stephen, writes his name Pick; Alexander, an expert watch repairman with a profitable clientele, spells it Pisko; while the third, a gifted auto mechanic, spells it Pesko so that from the original Pich three variants are used by three brothers who live within a few blocks of each other.

In one of the English Catholic papers, a picture of a handsome young lawyer appeared, John Preston, son of Mr. and Mrs. John Przezwicki, and a Dr. Lacey who contracted the original Laskiewicz.

"I cannot tell what the dickens his name is." Shakespeare. Merry Wives of Windsor. Act III Sc. 2.

I almost forgot this one. One of our illiterate Polish, bachelor neighbors could not spell his name Wujcik. To the Yankee ear it sounded like "woodchuck" and Woodchuck it remains.

And so I ask you, "What's in a name?" Plenty! Sometimes humor, nobility, and sometimes history and fame but, always, interesting and educational.

"Good name in man or woman, dear my lord,
Is the immediate jewel of their souls:
Who steals my purse steals trash; 'tis something, nothing;
'Twas mine, 'tis his, and has been slaves to thousands;
But he that flinches from me my good name
Robs me of that which not enriches him,
And makes me poor indeed."
Shakespeare — Othello. Act III. Sc. 3

I was always perplexed by the "chuk" appended to Ukrainian surnames, such as Danylchuk. The good professor told us that "chuk" is taken from the Turkish which means son. Ukraine was frequently overrun by Tartar hordes and it was natural that they should leave something behind in exchange for the ruthless plunder and removal of so much Ukrainian wealth, treasure and population.

In our family background we have no "skys" and no "chuks". On mother's side it's Wesiak, Zanko, Molyn and Kohut, as far as mother can recall of her parents' ancestry. On dad's side the farthest I could get back is his mother's maiden name, Menko and Siry.

Ask your parents about their family background. You will be delighted and fascinated with its color, tradition and history. To know your past is to chart an intelligent future; to ignore the past is to burden your future and compromise the present.

News item in a Nebraska weekly: "Police are mystified by the discovery of an abandoned automobile containing a full case of whiskey. They are working night and day on the case."

Ukrainian Christmas Traditions

SINCE the early days of Christianity the followers of Christ celebrated Christ's birth-day known as Christmas. In the second century it spread throughout the whole Church. By the middle of the fourth century it became an official feast binding on the Eastern as well as the Western Church.

On December 24 (Jan. 6), that is, on Christmas eve the Ukrainians have "a holy Supper" when the first evening star appears in the sky. The supper consists of non-meat foods for the day of Christmas' eve is devoted to prayer, fasting and strict abstinence.

The floor is covered with straw and the table with hay. This is in remembrance that Jesus was born in a stable and laid in a manger. A white table cloth is spread over the table. In the center of the table a large lighted candle is placed which reminds the inhabitants of the star of Bethlehem.

The traditional supper, consisting of twelve plates, begins with a common prayer led by the head of the family. After the prayer he distributes the "prosphora" (little pieces of bread with honey) to each member, extending his wishes and greetings.

The supper consists of such items as **kutia** (boiled wheat with honey and poppy), **borsch** (special beet soup), **holubtsi** (cabbage rolls), **pyrohy** (boiled rolls filled with mashed potatoes, or sour cabbage or cheese), **fish** or **herring**, etc. Each of the twelve items is in remembrance of one of the twelve apostiles.

A **sheaf of rye** is placed at the corner of the room as a symbol of the fertility of the Ukrainian soil.

At the time of the supper the members of the family sing Christmas carols. Besides, groups of carolers visit the homes and carol **koliada** during the course of the evening. The carolers carry a little grotto in which is the manger, the shepherds and the newly-born Infant Jesus. There are also carolers who carry a six or eight pointed star, with two surfaces. The star is mounted upon a rod. Within the star a lighted candle is placed. The star reminds the people of the star that shone over the grotto when Christ was born. The carolers represent the angels and the shepherds at the crib.

Carolling during Christmas is very popular. It is our traditional custom confirmed by long centuries. The carols "koliada" glorify the Divine Infant Jesus and His Mother Mary, and instill religious truths, especially that of the divinity of our Lord, into the minds and hearts of the people.

Carols had their origin in the 17th century. The oldest carol and the most popular is "Boh Predvichny," that is, "Eternal God is Born."

Carols are divided into two groups: **koliady** and **schedrivky**. The first ones have a religious character. The others are peculiar songs which express greetings to the farmer or in general to the head of the family.

The church services of Christmas are inspiring and beautiful. During the Christmas season the people greet one another with a joyous salutation, **Khrystos razhdayetsia** (Christ is born), in response to which the greeted person answers, **Slavyte Yeho**, (Praise Him!).

Christmas Tropar

O Christ our God, Your birth has spread the light of wisdom throughout the world; for they who were studying the stars had learned through the star to adore You, the Sun of righteousness, and to know You as the Orient from on high; O Lord, glory to You.

The Lord will send You a sceptre of power out of Sion. Rule in the midst of Your enemies.

When You show Your power, the kingdom shall be Yours amid the splendor of Your Saints.

Before the day-star appeared, I have begotten You. The Lord took an oath, and there is no retracting: "You are a Priest forever after the manner of Melchisedech."

Kondak

Today the Virgin gives birth to the inconcievable One (Christ), and the earth presents a cave to the Inaccessible One; the angels and the shepherds praise Him, the Magi are coming to Him led by a star; for it is for our sake that a little Infant, the eternal God is born.

Instead of Trisagion

All of you who have been baptized in Christ's name, have put on the person of Christ. Alleluia.

Prokimen

Let all the earth adore You and sing to Your name, O Most High.

CHRISMAS EPISTLE (Gal. 4, 4-7).

Brethren, God sent out His Son when the appointed time had come. He was born of a Woman; He was born of the law, so as to ransom those who were under the law and make them sons by adoption.

To prove that you are sons, God has sent out the Spirit of His Son into your hearts, crying out, "Abba, Father." No longer, then art thou a slave, but a son; and if thou art a son, thou art also an heir of God through Jesus Christ.

— from (My Divine Friend)

"Would you love me just the same if my Father had lost all his money?"
"He hasn't lost it, has he?"
"No."
"Of course, I would, you silly girl."

———o———

"You know I used to go around with her until I found out that she spends $5,000 a year on dresses."
"So you broke up over that?"
"Yeah. Now I'm going with the dressmaker."

———o———

Some people boast that they can trace their ancestors back for centuries, yet they don't know where their kids were the night before.

———o———

They were married for better or for worse. He couldn't do better and she couldn't do worse.

I'D LIKE TO KNOW...

1. When was our Lord born, on Jan. 7th or on December 25th? We had a discussion at our UCY meeting, but no one seemed to know the exact date of our Lord's birth.

We know that Our Lord was born in Bethlehem. We know that His mother was the Blessed Virgin, but unfortunately we neither know the day, the month nor even the year of Our Lord's birth.

The date of December 25th (according to the old Julian Calender Dec. 25th is Jan. 7th.) was established in the 4-th century when the feast spread throughout the world. The ancient people were not as exact in recording the dates as we are now. This is the reason why no one knows the exact day month or year of Our Lord's birth. According to the latest discoveries our counting of the time since Christ's birth is some 5-6 years too late, which means that it is not 1960 since Our Lord's birth, but 1965 or 1966.

2. What is the religious significance of Santa Clause? What does it have to do with Christmas?

Santa Claus, a legendary nordic magician, has nothing to do with Christmas or Christ's birth. He is supposedly an old, jolly, white-bearded and fat man in a red suit who lives at the North Pole.

Santa Claus, as we know him today, is a recent 'product' of the anti-Catholic mentality of the Dutch settlers in the New World. In Holland, Santa Claus was a children's holiday. After the pseudo-reformation of Martin Luther, St. Nicholas, a strong champion of Catholicism, fell into disfavor with those who broke away from the Catholic Church. Little by little the name of St. Nicholas went into oblivion among the "reformed Christians" who followed Martin Luther, and the legendary Dutch Santa Claus took his place as children's friend and benefactor.

Catholics should fight against this pagan "patron" of the children. It is a shame to see him in the Christian homes. Some children think that Christmas is Santa Claus' birthday. Parents must teach their children the truth about this Nordic magician and turn their minds to St. Nicholas, the powerful Patron of children.

3. Who was St. Nicholas?

St. Nicholas was the bishop of Myra, Asia Minor, in the fourth century. Myra was a seacoast town in the Asian province of Lycia, the peninsula near the Gulf of Antalya in modern Southwest Turkey.

St. Nicholas was a staunch defender of the divinity of Christ against the impious heretic Arius who denied that Christ was really and truly God.

Nicholas attended the first ecumenical Council of the Church of Nicea in 325 at which Arius and his followers were condemned for refusing to accept the decisions of the Fathers assembled at the Council.

Upon his death, Nicholas' holy remains rested in his town. In the 11th century the Italian sailors transferred them to Bari in Italy where they remain to this very day. Pope Urban 11 instituted a special feast to commemorate the event. The Greeks, being already separated from Rome since 1054, did not accept this feast, while Ukraine did. This is an evident proof that the Ukrainian Church of that time was in union with Rome. This fact is further confirmed by our Orthodox Brethren who also have this holy day. Had not the Ukrainian Church been in union with the Holy See of Rome, she would not have accepted this feast instituted by the Pope.

St. Nicholas is the patron saint of many parts of Europe, and his devotion is widely spread among the Ukrainians. He is the patron of boys and sailors.

The ancient tradition relates that St. Nicholas, out of his own wealth left by his parents, provided dowries for poor marriageable girls. He would always perform such charities secretly at night. In Europe there was a tradition that St. Nicholas came at night to distribute gifts, in memory of Christ's birth, to all good children. At first it was done on Dec. 6th, St. Nicholas Day, and then on Christmas Eve.

4. Which feast is more important, Christmas or Easter?

Both feasts are equally important. Christmas is Our Lord's birthday, while Easter is the day on which Christ rose from the dead, thereby establishing His authority as an infallible Teacher, Lord and Redeemer of mankind.

Among the Ukrainian, Christmas is a rather "family feast" celebrated inside the family circles, while Easter is an "outside" holy day commemorated by great exterior joy, manifested in our custom of "haivky" which were held by the young people on Easter afternoon on the church yards.

In the U.S. and Canada — and this is very unfortunate — Christmas has been commercialized to such a degree that its real meaning has been lost in the pre-Christmas shopping and parties.

It is a sacred duty of every true Christian to combat the pagan spirit in which Christmas is celebrated in the modern world. It must again take the religious aspect which it once had in order to restore this feast to its former meaning. "Give Christ back to Christmas" must become a watchword of every follower of Our Lord, if he wishes to stop the commercializing abuse of Christmas.

5. Is it true that Mass can be celebrated only in three languages: Old-Slavonic, Greek and Latin?

It is not true, for Mass can be celebrated in any language which is sufficiently developed to render the exact translation of the text of the Mass possible. Thus every language can become a liturgical language.

By the way even now Mass is celebrated in more than three languages. The Eastern Rite Church has always favored the use of the vernacular in the celebration of the Divine Liturgy and other church services. The Old-Slavonic was once a living language understood by our forefathers.

It is up to the church hierarchy to introduce the vernacular into the church services. No one can do it on his own.

6. I do not like the statues and pictures, for I consider them something like pagan idols.

You do not have to like statues or pictures of the Saints, nor kiss them, but you are completely wrong in calling them idols. When we honor a picture or statue — by the way, the Eastern Rite Church does not allow statues in the church — we do not honor the paper on which it is drawn or the clay of which it is made. We

honor the Saint, Our Lord or His blessed Mother whom it represents. Thus we do not pray to the picture, but to the Saint of whom it reminds us. Is it an idolatry?

The lay people and children should be taught the true meaning of the role which the holy picture plays in our Christian life.

(If the person that asked this question knows Ukrainian, he can order our new book in Ukrainian, "Spiritual Treasures of the Holy Scripture", in which all these things, including the veneration of the Saints and their relics are clearly explained, pp. 123 & 124-16). This book has a hard cloth binding and costs $3.00. It can be ordered from the Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask., Canada).

7. Did Christ order His followers to crawl on their knees on Good Friday and kiss His wounds on a cloth in order to have their sins forgiven?

No, He did not, and therefore no one is bound to do so. It is, however, our pious custom approved by the Church. The sins must be forgiven in confession and the proper penance must be done in order to wipe out their remains. "The crawling" and kissing the Holy Picture of Christ on Good Friday can become a good penance, more meritious than the recitation of some vocal prayers when done with the right intention and penitential spirit. Christ Himself did not have to 'crawl' on His feet to Calvary, burdened with a cross. A single sigh or prayer of His was sufficient to atone for all men's sins, for He was God, and therefore all His actions had an infinite expiatory value. But He did not do it. He "crawled" to Golgotha, carrying a heavy cross for our transgressions. Had He not "crawled," all of us would be "crawling" towards hell and its everlasting fire. Does our good reader agree with this statement?

UKRAINIAN JOKE

Communists have robbed the Ukrainian people of independence, personal freedom and material welfare. Everything goes to Moscow while our people suffer every kind of distress.

And yet our people know how to joke about it, taking refuge in bitter stories like the one going around in Kiev, capitol of Ukraine.

Kirichenko, the former head of the nominal Ukrainian Government, and Nikita Khrushchew were riding in a taxi. Kirichenko says: "If I threw my pants out the window, then every man would be for me."

Khrushchew remarks: "If I threw some lipstick out of the window, all the women would be for me."

The taxi driver turns and says over his shoulder: "If I threw both of you out of the window, the whole of Ukraine would be for me"

TRY SMILING

It is a funny thing, but the expression on one person's face can make another person feel grouchy or happy. To make everyone glad to have you around, be happy. Act friendly and pleasant to people. Try smiling and see what happens. You'll soon discover that happiness has a way of bouncing off others and returning to make you even happier.

NEW AMERICAN PRESIDENT

The American people made a momentous decision on Nov. 8, 1960 when they entrusted their country to the youngest President in history, the 43 year old senator John Kennedy, the first American Catholic to achieve the highest office which the most powerful nation of the world can offer to one of its fortunate sons.

In choosing J. F. Kennedy they have broken an unwritten 'tradition' that the presidency of the U.S. is not for a Catholic. And this they did despite the bitter protests and propaganda made by some Protestant ministers. Thus for the first time the bigotry of some 'Americans' has suffered a severe blow from which — it is our hearty wish — it will die.

John F. Kennedy will be the 35-th American President. He will take the office on January 20, 1961.

FAMILY BACKGROUND

Kennedys are of Irish descent. John's forefathers came to Boston from Ireland during the so-called 'potato femine' of the late 1840s. They knew hard times, but their children did better.

John's father was a politician. He even tried to get the nomination for the presidency, but he had to give up his dream when he heard that Mr. Roosevelt wanted a third term for himself.

John Kennedy was born on May 29, 1917, in the suburbs of Boston. He went to public school, except for one year when he attended a church school.

John Kennedy was a practical man and politician. He liked the history and gravitated toward public service. He completed his studies at Princeton and Harvard. He was poor in Latin and mathematics, but much interested in sports, such as swimming.

In 1937 he went with his father to England when President Roosevelt appointed his father Joseph to be American ambassador to Great Britain. The youthful Kennedy used this opportunity to travel throughout Europe, Palestine and Turkey.

During the war the President-elect served as a lieutenant in the Navy. He was wounded in the back when his torpedo boat was rammed by a Japanese destroyer. John helped his men to safety, for which he received a decoration.

In 1946 he ran against four opponents in the 11-th congressional district, and won the seat. His was person-to-person campaign. He was active as a member of the House Labor Committee.

In 1952 he ran against Cabot Lodge and carried the state of Massachusetts while Mr. Lodge was deeply involved in the campaign to elect Dwight D. Eisenhower.

John Kennedy dislikes emotional scenes at home and at work. He is a hard-working man. He does not lose himself in rage or laughter.

In 1953 he married Jacqueline Bouvier, of French descent. Pope Pius XII sent them a special blessing for the occasion and a crowd of 3,000 attend-

ed the wedding outside the church.

The Kennedys have one daughter and are expecting another child. They live a quiet life in Washington attending the church service in a nearby Holy Trinity Church.

THE VICTORY

The victory of the President-elect is due to an increased unemployment and to the switch of numerous Catholics, Negroes and Jews from Eisenhower to Kennedy. It must also be added that the democratic electoral machine was better organized than its Republican counterpart. Besides, John Kennedy concentrated his campaign on the Eastern States while his rival Nixon lost much of his time in the South which relatively has few electoral votes.

The margin of victory is awfully small: 50,2 against 49,8. Despite this fact the President-elect is full of hopes and vigor.

THE FUTURE

The time of the first Catholic Presidency is a very turbulant period.

The whole free world, threatened by the Kremlin clique, is expecting a strong leadership from the new American President.

The new President needs God's grace to justify the expectations of our explosive world which finds itself at a deadly war with the most barbaric tyranny of the Kremlin.

People of depressed areas, nations torn by internal strifes, American citizens with no jobs, the peoples of the Eastern Europe enslaved by the Russian imperialists are turning to the new American President with hope that he will hear their cries and try to help them to overcome material misery or to free themselves from the Red yoke imposed upon them by the Russian Red armies.

Let's hope that the New President will try to do something positive about the evils that beset our unfortunate generation. May God bless his noble efforts in this direction!

TEN RULES OF THE ROAD

1. Begin with a prayer.
2. If you start late, arrive late.
3. Alcohol is for the radiator, not the operator.
4. If entry into the flow of traffic is facilitated by the courtesy of another driver, wave in appreciation.
5. If you have inadvertently inconvenienced or endangered the safe passage of another vehicle, wave as an apology.
6. Make it easy for aggresive opportunity snatchers to get ahead of you—far ahead.
7. So drive that the sudden appearance of a patrol car is a pleasant sight. If you consider all other cars as unmarked patrol cars, your car will stay unmarked.
8. Give plenty of fender space to taxis and cars marked with dents.
9. Never accelerate, and decelerate if advisable, when another car wishes to enter your lane.
10. End each trip with a prayer of thanksgiving.

—o—

"Well, children, what book do your parents like best?" the teacher asked her pupils. Most of them raised their hands and with one voice shouted out: "the check-book."

—o—

Bargain is something you think you need, but which you can't resist to buy at a price you can't afford.

—o—

Wife: I can't understand Jean. They have no car, no TV, no furs."

Husband: "Perhaps they just have money."

—o—

Is Rhythm System Indiscriminately Permitted?

M. Schudlo, CSSR.

In ten years of our married life we had two children. We do not want any more, for we intend to send them on to the university in order to give them a good education. For this reason we are forced to use the rhythm system. Do we commit any sin by so doin?

Many 'Christian' parents easily forget that the procreation of children and their education is the primary purpose of marriage. To procreate is to take part in God's act of creation which, of course, is a great honor and privilege.

Rhythm system is permitted for certain reasons, for instance, the economical stress, the well-being of the parents or the proper education of the offspring.

There are, however, dangers of sin connected with an unreasonable use of this method, wherefore both husband and wife must be on their guard.

1) The first danger is that periodic abstinence, if prolonged for considerable periods, may constitute a real danger of self-indulgence in the husband or the wife, or in both. It creates too much strain so that the partner will often find himself (herself) falling into sins of self-gratification because the use of marriage must be foregone. He may do it alone or with others. Each marriage partner must ,therefore, be truly concerned about the spiritual welfare of the other, encouraging him to pray, to receive the Sacraments and to avoid all unnecessary occasions of sin so that continence may be made as easy as possible.

2) The second danger of a forceful rhythm system lies in the probability that the marriage partners may be strongly tempted to use their marriage rights in an improper way in order to avoid the consequences, for instance, by using the contraceptives or 'watching' themselves. Should such a danger arise, the marriage partners must stop their forceful rhythm system and use their marriage the way God, His Church ,and nature tell them, leaving to Providence to take care of the possible consequences. The good Lord will certainly take care of all those who trustingly follow His sacred Law concerning the Sacrament of marriage.

3) The third danger lies in the habit formed by one of the marriage partners. Once this habit is formed, the partner concerned will insist on making this system unbreakable, forgetting that a temporary agreement of voluntary abstinence does not destroy the rights of the other partner to use his marriage whenever he reasonably wants it.

Neither the husband nor the wife can rightly say to each other: "Since

you have agreed to it, I have the right to hold to it forever, or as long as I wish." That would be a blazing violation of the marriage contract which binds both partners to submit to the reasonable requests of the spouse whenever he or she is seriously asked to do so. No former agreement can deprive the marriage partner of his right whenever he is serious about it. The spouse that refuses to submit, will become guilty of mortal sin through the injustice toward his marriage partner.

4) The fourth danger of a prolonged rhythm system lies in the fact that it may easily cause sterility in the marriage partners. Thus nature avenges itself upon the marriage partners who violate it. How many married couples are sadly complaining today: "We were senseless! When we could have had children we did not want them. Now that we want them, we cannot have them!"

The laws of God are made in such a way that they become the first avengers upon those who violate them.

The marriage partners should remember that not every child must go to university. Life can be enjoyed in any state of life. If everyone became a doctor or professor, who would do the manual work in the factories and on the fields?

JOE'S DREAM

Joe had a terrible dream. One night he dreamed that he died. Off he went relieved to leave the world behind him. He walked through a big gate and it clanged shut behind him. Then he got a shock. It wasn't at all what he had expected! Christ wasn't there, nor were there any angels or saints. There was nothing he had expected. He found himself in the midst of a regular menagerie of dogs, crazy-looking deer, and horses. There were big snow-banks all around, with church steeples sticking out.

Every place he looked he saw big fat fellows in red suits shouting with loud voices, "It's cold up here at the north pole." And tinsel — it was all over! Joe was seeing tinsel, chewing tinsel, swallowing tinsel. In the midst of all the confusion, a juke-box kept blaring out constantly, "You give my heart a lift on December 25th." Big, gaudy deer with long red noses were stumbling about all over, with ugly little elves pulling their tails. It was a big, wild mess.

Joe ran for the door. What a disappointment! "This isn't heaven. Where's God? Where's the Christ Child? Where are the angels?" He climbed the wall; cold sweat broke over his face as he stood there on the parapet about to leap in order to escape the chaos. Then he awoke and with a sigh of relief, realized that he had just been to a heaven the way heaven would be if it were made of the things on the Christmas cards he had always sent to his friends.

"Christian cards — and only Christian Christmas cards — for me from now on!" says Joe.

Beginner: I'd move heaven and earth to be able to break 100.
Caddy: Try heaven, you've moved enough earth already.

Galileo: You can't teach a person anything; you can only help him to find it within himself.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

Fr. Nick of Montreal

**** Console yourselves, girls. Beauty is not always a blessing. The proof? That Ukrainian damsel in Toronto who apostasized Catholicism and adopted Judaism just to be able to live in riches. That's what being a model can lead to — from the superior to the inferior. **** Despite one B.C. Church dignitary I am most reluctant to believe that ours is merely a transitory Rite in Canada. **** We all know by now that Khruschev behaved like he really is at the United Nations. Everybody thought he was bad. Well, we Ukrainians can prove that he was at his bloodiest worst in our native land when he was Stalin's hangman. **** One must agree with Admiral Radford that many of the American journalists are of the left wing. **** Mr. Susskind should have his head examined for allowing the Red Dictator to make so much propaganda on his special TV show. Why do some Jews persist in seeking goodness where there isn't any? **** Did the Soviets really achieve such great feats in astronautics? A certain American author disagrees. **** The coming year will be the 100th anniversary of Taras Shevhenko's death. Not unlike Washington, he was for (Ukraine's) independence. Like Lincoln, he was against slavery. The embryo of his selfless patriotism he found in the folk-songs of our people, i.e., the masses who, though forsaken by the rich and the learned, remained faithful to the glorious past of Rus-Ukraine. **** Russian panslavism or pansovietism is merely another form of panrussianism. **** How can anyone extol an author like Dostoyewsky, when he preached that everything non-Russian is rotten and can be saved only through russification? **** As far as Communism is concerned there can be no such thing as neutralism. **** Ukraine once expected great things from Napoleon. Ill-advised, he changed his views regarding our Cossack nation. **** A refined form of genocide — the way Russia buried Ukraine in the archives and by falsifying history made it non-extant in the minds of most Western historians. Yet from time to time Ukraine arises not unlike a phantom to haunt the international scene. **** Soviet Ukraine is a chartered member of the United Nations. Some day soon that's going to be our trump-card against those who hold that there never was such a country or people. Some good can come from all evil. **** The Ukrainian Catholic Youth Convention was a big success in Toronto last month. We need more dynamic young leaders all over North America. **** A British sociologist recently said that modern youth has the morals of rabbits. Although a non-Catholic, he admitted that Catholicism's teachings are the answer to the problem of this sex-craze we're witnessing. **** The Soviet Bloc makes use of the United Nations yet it reneges on footing the bills. **** A United Nations without Red Russia would not be such a tragedy. As things are already the Russkies do not accept any decisions not in their favor. Too they either use the veto or stage a walk-out when things don't go their selfish way. **** The new American President will need the prayers of the whole free and enslaved world. **** If there were free elections in Ukraine today, at least

98 per cent of the population would vote for independence from Moscow. **** Congratulations to Dr. N. Chubaty of the USA and his colleagues for their stand at the Historical Convention in Stockholm. They really had the Russkies against the wall, as it were, regarding the true origins of Ukraine and Muscovy. They have indeed understood that today propaganda has ceased to be poetic and become statistical, i.e., a matter of learning. **** Many a title is given to the Servant of God, Metropolitan Andrew Sheptytsky, but the greatest one of all is that of Apostle of Church Reunion. We must not only praise him but try in our own way to follow in his footsteps. How, for instance? By remaining faithful to our native Byzantine Rite and seeing to it that it remains pure. **** Congratulations to His Grace Metropolitan Maxim Hermaniuk for becoming a member of the administrative board of the Canadian Catholic Conference, the voluntary association of the Cardinals, Archbishops and Bishops of Canada. **** It is so refreshing in these blasé times to make a come-back by learning again the Ukrainian language and history of our people. We have a lot to be proud of. **** Taras Shevchenko was the first true Ukrainian nationalist, i.e., patriot who identified himself with the people and understood the very foundations, as it were, of the Ukrainian soul. **** A truly Byzantine altar should be squarish with a small tabernacle, and only the Book of Gospels, a crucifix and candelabra on it. Strictly no flowers, either artificial or real. **** The Byzantine Rite is attractive to the Latins only when it is pure, i.e., devoid of things Latin with which they are already familiar. **** If crime is on the rise in Canada the courts are partly to blame because of their unwarranted leniency. **** It is not all to get a Cardinal — we must be able to support him. **** Our Orthodox Brethren would do well to get rid of some of their tenets adopted from Protestantism if they wish to continue to preach that they possess traditional Orthodoxy. **** Have you donated towards St. Basil's College in Toronto? If not, do so through your Pastor. **** If the Italian government doesn't do something soon about the flagrant social injustice the Reds are liable to take over quite legally. The rich get richer by cheating on income-tax. **** Hysteria of pacifism in Canada? Example: Lester Pearson saying he'd rather risk living under Khruschev in the hope of one day overthrowing his regime than die in a nuclear war. Woe is us with a Prime Minister like that! **** A Catholic sociologist recently affirmed that the neglect of papal encyclicals is truly appalling. Of course he had in mind only those on labor and modern society but we can add those on the Eastern Catholics and their Rites, which are the most neglected of all papal encyclicals. **** The Very Reverend W. Malanchuk, of the Redemptorists was named Bishop for the Ukrainian Catholics living in France. **** On June 30th His Holiness Pope John XXIII published an Apostolic Letter on the devotion to the Precious Blood, linking it with Holy Communion. One wonders if this could be a first step towards restoring Holy Communion under both species — at least under certain circumstances — a restoration desired today by so many. **** When an Italian Bishop had trouble recently with a certain parish which tried to commit a schism, here's what an Orthodox prelate affirmed: "The Orthodox Church has too great a veneration and too deep a respect for the Catholic Church to try to exploit an internal quarrel of purely administrative nature in one of its diocese." — Such an example could be imitated by our own Ukrainian Orthodox prelates in certain publications. **** It seems that

only three Ukrainian Orthodox dioceses in North America are recognized as canonical (i.e., having a valid hierarchy, etc) by Constantinople. They are those under Bishops Bohdan, Paladiy and Orest. **** The Secretaries of Church Unity recently created by the Pope will help a lot in preparing the eventual reunion of the Christian churches with Rome. God's grace works in wondrous ways. **** The Primate of the Church of England will visit the Pope in Rome during this month. Let us pray for positive results therefrom. **** The victory at the polls of President-elect John Kennedy is proof positive that religious bigotry in the USA can be subdued. Kennedy would do well to eschew the advice of people like Stevenson, Mrs. Roosevelt, etc. Will he be as soft on Communism as was Roosevelt and Truman? That remains to be seen. **** If all goes well we should be getting our own Bishop for England soon. **** Russia might try to blackmail the Western Powers into granting concessions once she perfects her anti-missile missile. The US better get one as soon as possible, or else! ****

WEIGHT LIFTER:

You can carry a pack, if it's strapped to your back;
You can carry a weight in your hands;
You can carry a bundle on top of your head;
As they do in the far Eastern lands.
A load is light, if you carry it right,
Though it weighs as much as a boulder;
But a tiny chip is too heavy to bear,
If you carry it on your shoulder!

(Anon)

MIDNIGHT ROSARY

All priests are happy to know that people are saying the Rosary but Father Maurice Ahern, who once lived in Chicago, Illinois and now resides in Hong Kong, had mingled feelings concerning the practice one night recently and found his patience stretched considerably. His telephone rang at midnight, waking him out of a sound sleep. It had to be important, grave perhaps, for a midnight summons. He jumped out of bed and answered the phone.

The caller was from the American Consulate. "Father," came the voice of a young sailor, "I'm on guard duty tonight and want to say the Rosary. But what Mysteries should I say today? tonight?"

Twenty-eight to thirty are probably the best ten years of a woman's life.

Men and pins are useless when they lose their heads.

If you want to get back on your feet, just skip a payment on your car.

Entrance of the B.V.D. Into the Temple

Rev. N. Yakimishyn, CSSR.

A Protestant clergyman was visiting an orphanage, and the children were reciting their prayers for him to hear. One little boy, who had previously been attending a Catholic school, after finishing the Our Father began the Hail Mary. "No, no!" said the clergyman. "We don't want to hear about her. Go on to the Creed." The little boy did so, but stopped suddenly when he came to "born of the..." and said: "Here she comes again. What shall I do now, sir?"

Indeed we cannot have Jesus without Mary. God could have saved the world without Mary. But just as He willed to come to earth through her, in the same way He wants us to go to heaven through her. That is why God dispenses all graces through her. She plays a very important part in the salvation of men. Is it any wonder, then, that Catholics hold her in such great esteem and show her so much love, honor, and devotion.

The best way to love and honor and to show our devotion to our Lady is by imitating her virtues as much as possible. This is very pleasing to her. We celebrate her Entrance into the temple. On this day she gives us an example of the two most important virtues: humility and love of God.

First — Love of God. When Christ summarized His teachings and Commandments, He did so in a single word — LOVE. "Thou shalt love!" Love became the keystone of His Church, the mark of a true Christian.

Love of God, according to theologians, consists in doing the will of God. That is what Christ did all His life on earth: "My meat is to do the will of Him Who sent me." In teaching us to pray, our Lord bade us use the words: "Your will be done on earth as it is in heaven."

The Blessed Virgin loved God more than all people and angels put together. When she entered the Temple, she put into practice this love of God. Her mind enlightened by God, she realized that it was God's will that she enter the Temple. She did so out of love to God's holy will, at the age of three and remained in the temple until she was fifteen. Although Mary might have remained in a comfortable home, she left her parents, of her own free will, knowing perfectly well all the sacrifices that it entailed and fully aware that henceforth she would see her parents only at rare intervals. Thus from the very beginning of her young life she was already putting into practice the precept of divine charity which bids us love God above all things, and sometimes to give up all things for His sake.

Love of God means effectively wanting to do His will. Such love realizes that God's plans are best for one's welfare, and such love hastens not only to accept but to achieve these plans. With this standard we can judge the intensity of Mary's love. Through Bethlehem and Nazareth to the very heights of Calvary, through her joys and sorrows and glories, she unflinchingly surrendered herself to God's holy will. Total identity of her will with the will of God was the perfection of love.

How can we know the will of God? It is revealed above all in the Commandments of God, and the precepts of the Church. "If you love Me," said the Saviour, "keep My Commandments." This is to serve and to please, this is to LOVE God. Let us ask our Mother Mary, the Mother of fair love, to enkindle in our hearts the fire of love for God!

—o—

Secondly, there's humility. What is humility? It is not denying the gifts of God; for to deny the gifts of God is pride. But to acknowledge the gifts God has given you and to glorify God as their Author, — that is genuine humility. "My soul magnifies the Lord," sang the Blessed Mother. On the other hand, you don't have to go about boasting about your God-given gifts and talents. That's not humility.

Humility, St. Augustine says is the virtue upon which the spiritual life is to be built. "And," he remarks, "if you ask me again what is the fundamental virtue of the spiritual life, I shall keep repeating: humility, humility." It is not any wonder, because pride, the opposite of humility, is actually the root cause of all sin!

Our Blessed Saviour set a remarkable example of humility by divesting Himself, in a sense, of His Godhead and appearing among men clothed in man's weaknesses, except sin. Humility is the virtue which our Lord especially singles out for our imitation: "Learn of Me: I am meek and humble of heart."

It was in humility, above all, that the Blessed Virgin copied the example of her Son. We do not know much about Mary's life. Her life was a life of obscurity and silence. "ALL the glory of the King's daughter is within" the Psalmist says. There is not much said about the Mother of God in the Gospels (although what more is there to say than that she is the Mother of God?). This silence and obscurity mark the whole of Mary's life on earth. It is a great lesson of humility which she teaches us: "Love to be unknown and to be counted as nothing."

Because of her humility, our Blessed Mother willingly entered the temple and remained there for twelve years. Little did she imagine that this was but a prelude to a much closer intimacy, to a mother-son relationship with God, which her humility must have forbidden her even to contemplate. In those days it was considered almost a disgrace for a Jewish maiden to remain unmarried and thus not to further the hope of bringing into the world a Saviour. Mary certainly never thought of it, for by taking the vow of virginity she gave up all ambitions of ever becoming the mother of the Messiah. She did this out of her deep humility.

Later, at the age of fifteen, what a shock of surprise it must have been to her to learn of her parents wish that she should leave the temple in order to be married. But again she humbly obeyed her parents' wish, out of love for God.

At the Annunciation her humility is again shown: "Behold the handmaid of the Lord! Be it done to me according to your word." These are but a few examples, but they show us the pattern of her life, — a life of humility a life worthy of our imitation.

The Mother of God, during Christ's public life always stayed in the background. When the multitudes wanted to honor Christ by making Him their King, when the Saviour entered Jerusalem in triumphant procession on Palm Sunday, Mary was not there. But in His deepest humiliation, at the foot of the Cross, she stood silently sharing the loneliness and lowliness of her Son.

As an encouragement to our humility, Christ has promised that those who humble themselves will be exalted, while those who exalt themselves will be humbled. He encourages us to "take the last place" and then He Himself will tell us to "go up higher". We can be like Christ and Mary in humility by thanking God for His grace and benfits — and by not boasting to men about our achievements and accomplishments.

What Boys Think of Girls' Dress

Hugh J. O'Connell, CSSR.

WHAT do boys really think of the way girls dress? What types of feminine dress are for them a source of temptation and moral danger? What is their opinion of tight sweaters, blue jeans, shorts, formals and swim suits?

To get an answer to these interesting and important questions, you have to go to the boys themselves. And that is just what we're going to do in this article.

Experience proves that it is fairly futile for priests and nuns to talk to young women about modesty in dress. Apparently the girls seem to think that anyone who goes about in a long black garment cannot possibly know anything about clothes.

But the boys themselves certainly should know what effect the various types of feminine dress have upon them; and in the right circumstances, they can be persuaded to speak candidly on this matter.

In order to obtain firsthand information on this subject, a series of questions was presented to 1,205 teenage boys in two large cities. These were ordinary, normal boys, attending Catholic high schools, most of whom had sisters, and went on dates with girls.

The opening paragraph of this survey stated: "The priests believe that girls do not sufficiently realize the influence of their dress on boys and young men. Believing that firsthand information is preferable to a priest's preconceptions on the question, they are requesting that you answer these questions carefuly and honestly. What they will say to the girls in the future depends in part on what you tell them. They are sincerely asking for your opinion and request that you be equally sincere in furnishing the following information:"

In order to insure perfect freedom, no one was asked to sign his name. Each boy was requested to tell his age, whether he had any sisters, and how often he dated or associated with girls.

After this, the survey sought information as to whether the attire of the girls dated by each boy was a source of temptation to him. From a moral viewpoint, his reaction was asked to the following: 1) normal street clothes; 2) sweaters, dungarees, etc., as worn by girls; 3) shorts; 4) evening gowns; 5) swimming suits. After stating their views, the boys were then asked to offer any suggestions which they thought might be made to girls regarding their dress, insofar as it influenced the individual boy or his friends.

We will present the boys' comments in their own forthright and sometimes blunt words, and then proceed to analyze the answers and draw some practical conclusions.

General Comments

1) "Girls should realize that the way they dress has a very serious effect on fellows whether they be strangers on street or friends on dates. They should try as hard as possible to refrain from wearing dungarees, tight sweaters, and tight skirts."

2) "Girls should be most careful in the attire which they choose. Even if they have no intention of being immodest, they should realize that a boy is aroused very easily."

3) "When a boy sees a girl in a tight sweater or jeans or a low-cut bathing suit, he tends to think she is not decent or modest because of her dress. Therefore, a boy would seek the girl that is indecent in dress to fulfill his evil desires. Since dress has a terrific effect on a boy, and he begins to form his opinion of her when he first sees her, the girl is responsible for whether this opinion is good or bad."

4) "Girls should remember that boys are excited rather easily and that a poor choice of dress by a girl may lead to something distasteful and impure. Girls' dress effects boys more than they think it does."

5) "'Girls, who wear such clothes as dungarees, tight skirts sloppily and with too much makeup, are on the black-list with boys who are decent and clean living Catholics. Frankly, a boy does not consider a girl the "bring home to mother type" but rather a "pickup". A girl with the proper attire make-up and personality always looks more attractive and more decent not only to boys but to grownups as well."

6) "I think a girl's attire has a lot to do with a boy in his reactions. A boy gets more easily aroused than a girl and, if he sees a girl in a bad outfit, he is bound to get aroused. Therefore, dangerous occasions of sin; therefore, a girl should wear decent clothes whereever she goes."

7) "To me, the way a girl dresses means everything. For I (and many other guys) think sloppy, sexy, dirty clothes make a guy think the girl is also dirty or 'trampish.'"

8) "Please make it very strong — girls should never wear tight or too revealing clothes."

Tight Sweaters and Thin Blouses

There is no question that tight sweaters and thin blouses are the number one source of temptation for young men today. This is probably due to the terrific emphasis of modern advertising on the feminine bosom, and the tremendous publicity that certain overstuffed Hollywood actresses have received because of their bust measurements. Ninety-one per cent of the boys — 1,092 out of 1,205 — stated that they are frequently, or at least sometimes tempted as a result of girls wearing such sweaters or blouses. Some of their comments are as follows:

1) "Makes them look tough and like tramps."

2) "Out of place in the presence of boys. Such attire tends to tempt."

3) "Sweaters are okey, as long as they are tight enough to show that she is a woman, and loose enough to show that she is a lady."

4) "Sweaters, the proper size, are usually not a source of temptation."

5) "According to how worn. If worn in good taste, indifferent. If the girl wears a sweater too small for her figure, it definitely causes temptation."

6) "The too tight 'fashions' are definitely trouble — gives me ideas."

7) "Some girls wear them too tight. This makes a boy believe she is asking for trouble."

8) "Horrible on fat girls."

9) "Tight sweaters are provocative and worn only by girls who wish to provoke men."

10) "Girls who wear tight sweaters are asking for trouble."

Dungarees and Blue Jeans

Blue jeans, dungarees and slacks are provocative, according to the boys' answers, only if they are too tight; however, the boys certainly seem to dislike them on girls. Only five per cent found blue jeans and slacks a source of temptation when worn for a sport. Ten per cent, if worn as street wear. Thirty per cent had trouble if the girls wore levis or tight dungarees or jeans. Here are some of their comments:

1) "Dungarees are liable to give a boy the idea that the girl wearing them is a bum."

2) "Dungarees that are two sizes too small are objectionable in my

opinion, and make the girl look cheap.

3) "A girl who wears pants two sizes too small, makes a boy often look upon her as a "fast pickup.'"

4) "Most of the time I wouldn't give them a second look, because they look like slobs."

5) "Dungarees are all right for scrubbing floors."

6) "I don't mind slacks, but dungarees are out."

7) "Dungarees take away from a girl her femininity."

8) "Terrible! Dungarees on a girl with a sweater hanging over them!"

9) "Dungarees, if they are worn the correct size, are not too bad; but I seldom see a girl wear her size."

Shorts

Only three per cent of the boys said they were bothered by bermudas or pedal pushers if they were worn for sports; eleven per cent if they were worn as street wear. The picture is different, however, for shorts and short shorts. Fifty-three per cent of the boys said they were bothered by both of these when worn on the street. Twenty-one per cent were troubled by shorts when worn for sport; and forty-five per cent by short shorts for sportswear. Here's what they have to say:

1) "Give boys temptations if not worn with modesty."

2) "Very short shorts (especially more than ten inches above the knees) are very tempting."

3) "Shorts are a source of immoral thoughts."

4) "Definitely arousing when short and tight."

5) "Bermudas are no problem. But real short shorts present strong temptations."

6) "Shorts on some girls look like they were pinned on; short shorts should not be worn in public."

7) "Often act as a source of temptation because a large part of the body is shown. I try to avoid girls who are wearing them."

8) "The shorts usually go along with immoral poses and posture."

9) "OUT! They make a girl look half undressed."

10) "They are simply ridiculous when worn on the street, and as far as I am concerned, they make a girl look ridiculous to the extent that they repel rather than attract."

11) "Okay for children, but not for girls in the street."

Swim Suits

Swim suits are part of every modern girl's wardrobe. What of their effect on boys? The young men severely criticized low-cut, revealing swim suits. Modestly styled swim suits were rarely considered by them to be an occasion of sin as long as the girl's actions and posture were modest. Here is what the boys have to say:

1) "They are a source of temptation when too small or too tight."

2) "They should cover enough."

3) "Girls should wear one piece suits which are modest."

4) "Bikinis are disgusting, awful, and dangerous."

5) "Most two piece suits are really hot."

6) "Should not be skintight."

7) "No two piece suit should be worn by any woman."

8) "Should be one piece, preferably with straps."

9) "At the beach, some of the girls

The geography teacher asked Bobby a question about the English Channel. Bobby: "I don't know about that one, teacher, there's no such channel on our television set."

—o—

Father: "I don't like your choice of girl friends."
Son: "Well, Dad, it's the best I can do with the car we've got."

are literally bulging out at their seams."

10) "Normal types are all right — the more scanty disgust me."

11) "The smaller the suit, the bigger the temptation."

12) "Most of the time it isn't the bathing suit, but the position that the girls take on the beach."

13) "Some suits are just a little too much to take — the reason is the same as in a nudist colony."

14) "A decent swim suit is okay — but not one about which you might wonder if she is inside trying to get out, or outside trying to get in."

15) "One piece — fine. Two pieces — dangerous, very dangerous to both parties."

Formals

Every girl dreams of herself looking romantic and beatuiful in a lovely evening gown. The trouble is that modern formals are so revealing that they tend to waken not romance, but lust in the male. Listen to what the boys have to say:

1) "No strapless, please!"

2) "The lower the cut, the higher the temptations."

3) "Some evening gowns are beautiful and fine, but others show too much of what a girl has, making her look cheap and sexy."

4) "Proper when kept on the shoulders and no 'V-neckline.'"

5) "They should be chosen on the basis of common sense. A girl knows when she is in a modest gown and she knows when she isn't."

6) "A low-cut evening gown makes me sit on edge all night."

7) "A plunging neckline doesn't leave much to the imagination."

8) "Any girl in an evening gown is at the peak of feminine charm, provided the gown is not outrageously provocative."

9) "Evening gowns should be in good taste and not 'eye shockers.' A severely low-cut gown might be a temptation to a boy or it might even embarrass him to know that every other boy in the place is looking at his girl with a gleam in his eye."

10) "Some are cut too low and the strongest boy or man can't resist."

11) "A girl does not have to show off half of her body to please a guy."

12) "Should have enough material to hold on to the shoulders."

13) "I prefer ones with fairly high necks. I don't want anyone looking at my date crosseyed."

14) "I think the dress with the low-cut or bare or semi-bare shoulders is very dangerous and inviting."

15) "A girl can look nicer in a high-necked gown than in a daring, immodest, off-the-shoulder or strap-less gown."

16) "I hold less respect for a girl who tries by her dress to invite the emotions and passions of a boy. I prefer one who influences by her personality."

17) "A guy would prefer to admire a girl rather than to be aroused by her.

18) "Any gown which is so low-cut that it shows the slightest part of the breasts, cheapens a girl."

19) "Low-cut gowns are a source of temptation, while a nice, but definitely up to the neck affair dress makes a girl look charming."

20) "Are very low-cut and at times are an X-ray machine that shows everything she owns."

Conclusions

A study of the answers and comments made by the boys bring out clearly that the young men are severely tempted: 1) by any manner of dress that emphasizes those parts of the body in which girls differ from boys, notably the breasts and hips; 2) by large bare exposes of female flesh, such as revealed by short shorts, two piece swim suits, and low-cut evening gowns; 3) by provocative postures and attitudes. We take for granted that decent girls do not want

to waken lust or cause their boy friends to sin. Why then do they wear such dress? It is because all too often they do not realize the effect on boys. Girls are emotional; boys passionate. Girls are romantic; boys strongly attracted to the physical. This is not because boys are necessarily evil or bad. It is simply the way they are made. All through nature, the male is the aggressor, and his passions are as a rule more quickly aroused. The girl is simply looking for attention — that's a natural feminine instinct; she becomes outraged if the boys get fresh. However, if she dresses and acts in a provocative manner, that is what to the boy she seems to be looking for.

Actually, although many modern girls do not seem to realize this, modesty is a woman's most attractive charm. On the other hand, the lack of modesty cheapens and coarsens the girl in a man's eyes. Many men will be tempted to take advantage of a girl whose dress and manner proclaims her an easy "pickup." However, a man will want to marry only a girl whom he can respect and admire. No man wants the woman he loves, by her dress and actions, to attract the roving eyes and awaken the evil desires of other men.

Catholic women and girls, conscious of their dignity as the daughters of God by grace, must stand together against the tide of pagan immodesty that threatens to engulf the modern world. Mindful of the value of every immortal soul, they should make sure that they are never by their dress or actions an occasion of sin to others. "God forbid," each girl should say in her heart, "that any soul should be lost through my fault."

— (The Liguorian)

MARY'S PLACE IN GOD'S PLAN

No one has received more favors that Our Lady. God made her His Mother and, because of that, preserved her from all sin. She was filled with grace. Our Lord gave her to us as a Spiritual Mother. All graces come to us through her. Our Lord took her, body and soul, to reign with Him as Queen of Heaven. God the Father gave us Christ, our Savior, through Mary; we go to Christ—to God—through Mary.

THANKING GOD

If God stopped thinking of us, we would cease to exist. God does not ask too much of us, considering all that He does for us. The least we can do each evening is to thank Him for having taken care of us during the day. We can thank God in our prayers. Remembering Him for a few minutes before going to bed makes up for some of the times that we forget Him during the activities of the day.

SILLY COMPETITION

If Moscow announced today that its engineers are thinking of sending a man to hell, in Washington there would be at least two agencies asking the Government for money on the ground that we must get there first.

PLEDGE OF THE LEGION

DECEMBER is the month in which, in many parishes throughout the United States and Canada, people are asked to make the pledge of the Legion of Decency. These few lines are designed as a reminder of the purpose of the pledge, so that it may not degenerate into something merely mechanical. The promise should, after all, be made intelligently, with a firm intention of observing it. If, after being made, the promise is callously and repeatedly broken, it is difficult to see how the one who acts thus can be called anything else but a "two-timer," a "welsher," a plain hypocrite.

Those who take the pledge of the Legion of Decency promise in brief to stay away from movies that are listed by a competent committee of critics as unfit for general patronage. That there are some movies which fall under this catagory surely no one of right mind can deny. That it is a worthwhile crusade to enlist public support against such movies should be equally clear.

Moviemakes are guided by public opinion. If people stay away from the bad movies, it will stop their production. If such movies stop making money, this is perhaps the only cogent argument some moviemakers can understand for not turning them out.

Most Catholics (and many others besides) will express agreement with this stand. It cannot be too much emphasized that the pledge of the Legion of Decency is a voluntary thing. No one is forced to make it. But surely this much should be expected, that, whether you are 15 or 50 or 95, if you take the pledge, you should make a sincere effort to keep it.

For parents, this means checking the movie lists for themselves and their children. For young people, it means having backbone enough to stand aside from the crowd in this matter where principle is involved. Just because a B movie gets a lot of publicity, and the kids are talking about it doesn't mean that your life will be shattered if you don't see it. Don't, we plead, weasel out of your promise. Stay away from the objectionable B movies. Make the Legion effective as only you can do.

THE PUBLIC AND POLITICIANS

A letter in the correspondence columns of the weekly **Ave Maria** struck us as very significant in its comments on political morality. Its writer was Mr. Adlai E. Stevenson.

Actually, whether you are for Mr. Stevenson or against him, his remarks in this context make much sense:

"In my travels I meet a great many

young people, and I am constantly distressed by their lack of interest in a political career. It is as rare in this country as it is commonplace in European states, for a young man of special promise to aspire to public life. Often one who does is discouraged by his parents or friends, and ends up in a brokerage office.

"Why is this so? If politics, as Bishop Mussio says, and as I agree, is 'the special application of the principles of morality and religion to the service of the state,' why are public careers shunned by so many good people? There is no easy answer to this question, but I surmise that the problem is at its roots a moral one. People usually get the kind of political leaders they deserve. If the dominent groups in a community are motivated by materialism and self-interest, leaders will inevitably arise who reflect and express the interests of such groups. A man of ideals and character, whatever his party affiliation, may go down to defeat for the simple reason that there are not enough people who agree with him, or who take the trouble to say so. When such a thing happens, as it does only too often one realizes what an awesome responsibility rests on each citizen if our democratic society is to continue.

"Democracy cannot be saved by the super-men but only by the unswerving devotion and goodness of millions of little men. In nurturing the spiritual lives of these millions, the Church acts as one of the great guardians of our liberty."

MARVELOUS GLUE

The scientists have invented glue that out-sticks anything. The Eastman Kodak Co. held suspended in the air a Mercury car with four passengers with a single drop of glue on a bar of iron... So the nailless houses are not too far off... This special glue can glue together such dissimilar things as metal and glass, wood and steel, aluminum and plastic, glass and fiber... It's fantastic, is it not?

A young lady can say she does not drink and does not smoke without causing offense to anyone.

The behavior of some children suggests that their parents embarked on the sea of matrimony without a paddle.

You have reached middle age when you've learned to take care of yourself and intend to start any day now.

HOSPITALITY

Boy in Hospital Ward: "Are you medical or surgical?"

Second Boy: "I don't know what you mean."

First boy: "Were you sick when you came, or did they make you sick after you got here?"

An executive is one who can decide quickly and get someone else to do the dirty work.

MANNERS AT MASS

A CATHOLIC attending Mass should realize that he is participating in an act of the most profound and sacred significance. Here Christ, the divine Victim, offers to His heavenly Father, through the ministry of a duly ordained priest, His own body and blood which were sacrificed on the cross. At Mass prayer is infinitely effective, because it is offered up with Christ and through Christ. Here we can most fittingly adore God as Creator and Lord, thank Him for His many favors, ask God to bestow His blessings on all men, and satisfy the justice of God for the sins committed against Him.

It seems clear, then, that at Mass one's conduct and deportment should conform to the solemnnity and importance of the occasion.

● The first requirement is that at Mass a person should remain as attentive as possible to what is taking place at the altar. There are some Catholics who give the impression at Sunday Mass that they are merely putting in time and fulfilling a duty by their bodily presence in church. But this reveals a lamentable lack of appreciation of what the Mass really means.

Surely God has a right to expect the same amount of concentration at Mass that a person might give to some project which promised a large financial return. People are careful to pay close attention to the details of such a project. In attending Mass there should be the same determined effort to give one's full attention to the sacred action.

Distractions are inevitable, but at least one should strive to keep them from being willful. If one continues to fight against these distractions, there is merit in that very fact. By the intelligent use of a missal one will find it much easier to enter wholeheartedly into this supreme act of Christian worship.

● Here are points to be checked in regard to one's deportment at Mass.

Have I consistently through carelessness been late for Mass?

Have I developed a habit of leaving the Church before Mass is completed, even when there is no really serious reason for doing so?

Have I made the sign of the cross much in the same way that I might brush a fly from my face?

Have I coughed (without strict necessity) during the sermon and announcements, or conversed, or even sneaked out of the church?

Have I made myself a source of annoyance to those around me by twirling, untangling or playing with my rosary?

Have I hung back at Communion time and kept the priest waiting, or

at the other extreme, have I helped to create a stampede?

Have I insisted on standing in back against all pleas of priest and ushers to take available places in the pews?

Have I made it a point to become more familiar with the action of the Mass, and to cooperate with the efforts of my pastor to make it a truly communal act of worship?

Girls, St. Euphrosine Is Your Sister!

T.B.

ST. Euphrasine was the daughter of Prince George of Polotsk, descendant of St. Volodymyr the Great, who formally christened Ukraine in 988 A.D. Thus Ukraine became a great and powerful Christian nation. The land was blessed with thousands of churches and monasteries filled with scholarly and dedicated religious who sought to attain perfection for the glory of God, their own salvation and the spread of the Gospel. These monasteries were the spiritual powerhouses of the thriving Kievan kingdom of which the most famous was the Pecherska Lavra, the Monastery of the Caves, in the mother of all Rus-Ukraine cities, Kiev, from whence the Ukrainian culture fanned out to the north and west. Among these heroic and dedicated women was one known today as St. Euphrasyne.

Before entering the convent she was known as Predislava, later, she assumed the religious name of Euphrasyne. Pious girls, upon entering the monastery, changed their names in order to demonstrate their turning away from the world, it's riches, and pleasures so that they might offer themselves more freely to God.

Christ showed a special love for this innocent virgin from her childhood. Even though she was born and reared in royal comfort and splendor, Euphrasyne's heart was neither mired in worldliness nor deceived by its glamour. As her friends were immersed in the charms of youthful pleasures and dreaming of their future lives in the warmth of the family

Св. Евфросиния

hearth, Euphrasyne found comfort and satiety in reading the Sacred Scriptures, contemplating the eternal verities. On her soul the Divine Redeemer made an indelible impression, striking a response in her resolute, youthful heart asking: "Euphrasyne, do you love me?" To an enthusiastic reply: "Yes, Lord, You know that I love You!" The Saviour continued: "Do you love Me immensely? Do you love Me more than all the world, your parents, yourself?"

These are the thoughts that filled the soul of the young and charming virgin-princess. It is not surprising that Euphrasyne declined the hand of the numerous and eligible sons of princes and noblemen, who vied with one another for her love. This noble heart was promised to Christ. Euphrasyne saw the great disproportion of her earthly lovers in comparison to the Divine and Christ emerged the Victor in her heart. "Who is there that can be equated with the Omnipotent Son of God? Who of the sons of men can equal Him?" the aspiring

novice would repeat in warding off all advances or overtures offered to deter her from her determined decision to serve the greatest of loves — the Heart of Jesus consumed with infinite love.

The attitude of the daughter, her disinterest in the worldly and her spurning of eligible suitors perplexed her friends and distressed her parents. The parents were determined to disabuse their daughter of her unusual notion. They were bent on forcefully engaging her to a handsome, wealthy prince, who was smitten with her beauty, humility and gracious personality.

Euphrasyne learned of the secret decision of her parents. Without informing her parents, she fled their home, seeking refuge and happiness in the convent.

* * * *

The parents were greatly disturbed at the disappearance of their beloved daughter, whom they proudly flaunted before friends and acquaintences. It was difficult for them to understand how a young girl could refuse a wealthy husband, to immune oneself for a lifetime in a convent, living in poverty, discomforts, obedience and complete isolation from the world. For Euphrasyne this step was the fulfillment of her dreams and plans. The contemplation of the Divine Son, the Master of the earth and heavens Who became the poorest of the poor, assuming the role of a servant, was ample proof of the infinitesimal sacrifice of her consecration to God in comparison with the infinite sacrifice that the Savior offered to His Heavenly Father for all mankind and each individual soul. Christ's self-immolation became the study and inexhaustible source of Euphrasyne's strength and support in her heroic life. Unfortunately this source is today obscured for many girls who are absorbed in the ephemeral pleasure and occupation of life.

A former princess, Romaine, was the superior of the convent, in which Euphrasyne found refuge, fleeing not from the executioner, who wished to decapitate her, but from an infatuated youth who wished to marry her.

The nuns hesitated at great length before they accepted Euphrasyne. This was a young and extraordinary beautiful girl. Furthermore, she was the favored daughter of the powerful Prince George who was known for his bad temper and vengeful wrath.

The hapless Euphrasyne was deeply grieved. In her despair and disappointment she complained: "Lord, am I not worthy to be Your spouse? You know that I have never known any other love except You!"

The piety, simplicity and sincerity of the royal postulant won over the fears of the god nuns. Ignoring the resentment of the disapproving father, the nuns decided to accept his daughter, convinced of her vocation to become a nun.

Thus they initiated her into the monastic life, clothing her in the black habit with a cinture and rosary, giving her the monastic name of "Euphrasyne." Having received her conventual garb, the lovely and young Predislava became the spouse of Christ — Euphrasyne.

At first, the parents of the courageous virgin were adamant in their opposition to her decision to embrace the religious life, using all possible means of persuading her to abandon her plans and return home. Euphrasyne countered their importunities with the words of Christ: "Who loves father, mother... more than Me, he is not worthy of Me." When the parents reminded her that in marital union she would find happiness, the prudent maiden answered: "I found a better Spouse, with whom I shall be more fortunate in this life and in the next!"

The compelling arguments of the daughter requited the grief and sor-

row of the parents, who acquiesced in her decision, because they were good Christians, not wishing to oppose God's will. Thus Euphrasyne, with resolute determination and trust in God, overcame the opposition of her parents, closing the door to her worldly life to order to prepare for a more abundant life to come in prayer, meditation and the uncluttered life of a nun.

The young nun undertook her monastic life in great seriousness. Having forsaken the world, she buried herself completely in the service of God. Christ's invitation, "Be ye perfect even as your Heavenly Father is perfect", constantly echoed in her soul. She not only wished to be good, but strived to be a holy nun, that Christ might be pleased with her. Monastic rules and discipline pleased her immensely for in every rule she perceived the Divine Will, which she conscientiously endeavored to fulfill, that the Heavenly Father might repeat to her the words spoken of Christ: "This is My beloved Son (daughter) in whom I am well pleased."

Holiness in monastic life does not, ipso facto, mean that the maiden was exempt from temptations or difficulties. Not a few times was she overcome with loneliness, longing for her father and mother. The world was so alluring! The spirit of darkness took advantage of these depressive moments, whispering to her: "Euphrasyne, monastic life is not for you! God created you for the world! You could accomplish untold good in the world as a wife and mother of a large family ... Why waste time, locked up in these four walls!"

Euphrasyne did not give into doubt and temptation for she knew that each vocation in life has it's joys and sorrows it's moments of enthusiasm and listlessness. At times she complained to Christ about her crosses and sufferings. The Savior would console His faithful servant, comforting her and encouraging her to bravely continue her strugle for monastic perfection.

Whenever her soul was tormented the Saint never failed to turn to the Mother of God, the Comforter of the sorrowful. Many were the hours she spent before Our Lady's icon. The Mother of God consoled and comforted her, recalling to her, that in her earthly sojourn she also suffered much as when the Child Jesus stayed behind in Jerusalem, not telling her His intentions, or when, under the Cross, to which He was nailed by the soldiers.

In this school of perfection the Saint overcame all difficulties, rededicating herself to her vocation. Her disciplined soul yearned for a closer and more intense union with God. Her heart longed for ever greater detachment. She received permission from the Bishop of Polotsk to live in a small cubicle in the entrance to the cathedral church in order that she might perpetually contemplate on the Divine Saviour, hidden in the Most Sacred Mystery.

The bishop was aware of the sanctity and piety of the young princess, therefore, he gladly consented to her wish. The Saint made her quarters near the church of the Divine Wisdom spending the hours in divine contemplation, prayer, fasting and glorification of her Divine Spouse, Christ, Who so loved us that He offered Himself on the ignominious cross for the salvation of mankind, His beloved earthly brothers and sisters, because in His great love for us He became the son of Adam.

(To be continued)

A courtship begins when a man whispers sweet nothings, and ends when he says nothing sweet.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXII, ч. 12.

Volume XXXII, No. 12.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Значення Христового Різдва
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Новий Український Католицький Єпископ ... 4
Місячне Намірення ... о. С. Б., ЧНІ. 7
Неоцінений Скарб ... о. Р. Хом'як, ЧНІ. 10
Введення в Храм Діви Марії
о. Н. Якимишин, ЧНІ. 14
Хотів Би Ти Знати? ... 16
Не Вбивай! ... М. Щ. 18
Новий Американський Президент ... 23
Часний Суд ... о. Ст. С. Шавель, ЧНІ. 26
Книгу О. Версая Звичаї нашого народу
читаючи ... ... о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 28
Божа Любов ... 30

New Ukrainian Catholic Bishop ... M. S. 33
Christmas ... M. Schudlo, CSSR. 35
What's In a Name? ... Th. Bleech 38
Ukrainian Christmas Traditions ... 40
I'd Like to Know ... 42
New American President ... 45
Is Rhythm System Indiscriminately
Permitted? ... M. Schudlo, CSSR. 47
Stars in Your Mental Sky
Father Nick of Montreal 49
Entrance of the B.V.M. into the Temple
Rev. N. Yakimishyn, CSSR. 52
What Boys Think of Girls' Dresses
Hugh J. O'Connell, CSSR. 54
Pledge of The Legion ... 59
Manners at Mass ... 61
Girls, St. Euphrosine is Your Sister! ... T. B. 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1961
JANUARY

REDEEMER'S

VOICE

ВЕРТЕП В УКРАЇНІ

о. М. Шудло, ЧНІ.

НАРОДЖЕННЯ Христа Спасителя це безперечно найбільша та найважніша подія в історії людства. Бажаючи вповні вподібнитися до людей, Своїх земських братів, Божий Син прийшов до них таким самим шляхом, яким всі інші діти з'являються на світі цебто народився.

Народження Божого Сина викликає ніжні почування в серцях ісповідників Святої Євангелії. Кожне немовля розбуджує в серцях зворушливі хвилювання, особливо в душах щасливих батьків, що привели його на світ. Куди ж більше зворушує серця християн погляд на Боже Немовлятко, що прийшло на світ із небесних висот, щоб навчити людей жити по-божому та щасливо зайти до вічних радощів у Небеснім Царстві!

Не дивниця, що Христові визнавці вже від самих початків християнства з любов'ю згадували народження свого Спасителя та любувалися зображенням вифлеємської печері, в якій відбулося найбільше чудо світу.

Коли ж у Христовій Церкві закріпився загальний звичай врочисто святкувати Христове Різдво, і це сталося в четвертім столітті, то намагання щонайкраще відтворити сцену народження ще куди більше спотужніло.

Святий **Франциск Асизький** (1182-1226), основник Францисканського Чину, великий почитатель Дитятка Ісуса, кинув

між християн щасливу думку відтворювати **вертеп** з нагоди Христового Різдва. Ця нова ідея викликала захоплення між християнами. По цілій Європі почали з'являтися "вертепи", що зображували печеру, в якій Божий Син прийшов на світ.

Хоч це був латинський 'винахід', все таки він перейшов в Україну. Щоправда була це православна Україна, бо в тім часі наша батьківщина під впливом грецьких пропагандистів стала відчужуватися від Риму, осередка правдивого християнства, але тодішні наші предки не мали ненависти до Римських Папів. Це ясне з того, що прийняли і то радо прийняли латинський звичай улаштовувати вертепи.

Звичай будувати вертепи

сильно поширився в Україні, бо в 16-17 століттях він уже був загальний цебто відомий по всіх закутинах України.

Наш нарід природно глибоко побожний. Вихований Літургією, він звернув сливе всю свою набожність до Пресвятої Тройці, Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці, бо ці святі імена невпинно чує під час богослужб. Не дивниця, що нарід пильно і старанно приготовлявся до Христового Народження постом, молитвою та різними добрими вчинками. Під час посту Пилипівки був у нас прегарний звичай, що люди залюбки співали колядки, які пригадували їм чудо Втілення Христа Спасителя.

Дітвора і молодь, прислухуючись до цих пречудних колядок, захоплювалися згадкою про появу Божого Сина під видом Малого Дитятка. Це захоплення було помітне не тільки між простолюддям, але й між студентською молоддю і то не тільки католицькою, але й православною. З цього зродилася ідея будувати **різдвяні вертепи** по школах і церквах.

І диво! Ідея будувати різдвяні вертепи захопила навіть старших студентів славної української православної Київської Академії, не зважаючи на факт, що це була **латинська новість**, що прийшла в Україну з Заходу, а не з православного Царгороду.

(1) Будова Вертепу

Вертеп має вигляд малої хатчини або стаєнки, бо давне передання подає, що печера, в якій Спаситель народився, служила за сховище для отар, що пастухи випасали в околицях Вифлеєму. Під час непогоди вівчарі заганяли вівці й інші звірята до поблизьких печер. Не дивно, що будовані різдвяні вертепи мали вигляд печер з волом і ослом.

'Будівничі' вертепів насамперед збирали матеріял на будову, от як дощинки і тектуру. Вертеп ділено на дві частині, **долішню** та **горішню.** Це була сцена, на якій відбувалися події Різдвяної ночі цебто виступали різні особи, що пригадували відвідувачів Дитятка Ісуса: анголи, пастирі з вівцями на плечах і царі зо Сходу.

Нутро вертепу було освічене штучно приладженою звіздою, що нагадувала вифлеємську зорю, яка привела до Христа Мудрців зо Сходу. Ця звізда, що освічувала нутро вертепу, була рухома. Так зроблено її, що вона могла освічувати ті особи, на які в даний момент треба було звернути увагу. І

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

так раз вона світила над Божою Матір'ю, що ніжно тулить своє Боже Дитятко до грудей, то знову освічувала пастирів, що приносять в дар ягнятка Небесному Агнцеві, або Царів, що прийшли привітати новонародженого Месію й принесли Йому в дарі золото, миро і ладан.

Самі фігури, що рухалися в нутрі вертепу, не вистачали, щоб уповні зобразити та оживити сцену народження Божого Сина. Ось тому здібніші студенти стали укладати цілі різдвяні драми, хоч звичайно писанням цих драм займалися професори.

Вертепи були нерухомі і рухомі. **Нерухомі** були великі. Вони стояли на місці. Зате маленькі вертепи були рухомі. Їх можна було легко переносити з місця на місце. Саме цими останніми вертепами колядники послуговувалися в дні Христового Різдва, як ходили від хати до хати, співаючи наші чудові колядки, "Бог Предвічний" і інші, або відграючи вивчені напам'ять різдвяні драми.

Входячи до хати, ставляли вертеп на почеснім місці й співали коляди або грали різдвяну п'єсу.

Горішня частина вертепу була завжди зарезервована для Христа і сцени Його народження. Зате в долішній частині вставлені фігури представляли комічні сцени. Там виступав жид, козак, дід, шляхтич-пан, циган, тощо.

Перша частина, що відтворювала народження Божого Сина, була завжди поважна та побожна. Зате друга частина з участю жида, цигана, козака й шляхтича бувала комічна та гумористична, ба й інколи сатиристична, бо висмівала недоліки й браки нашого народу або його ворогів. Шляхетною особою цієї комічної частини був завжди козак, що обороняв нарід перед несправедливістю панів і визиском жидів.

За вертепом скривався один трач, який при помочі штучно улаштованих дротиків рухав фігурами в вертепі та відрецитовував їх ролі. По закінченні драми й відспіванні колядок один із учасників виступав уперед і від цілої групи складав господарям побажання Божого благословення від новонародженого Месії та Його Преблагословенної Матері.

По скінченні побажань господар гостив колядників і обдаровував овочами, пампушками й нерідко грішми.

(II) Духовне значення Вертепу

Цей побожний звичай будувати вертепи і відограваті перед ним по хатах сцену народження Божого Сина мав дуже благородний вплив на наш нарід, бо релігійно виховував його та закріпляв в його душі пречудну сцену народження Божого Сина. Отож наші предки святкували Різдво зовсім інакше ніж сьогодні святкують його деякі люди в Америці та Канаді. Це було дійсно духовне свято, час душевної обнови та поважної роздуми про Воплочення Божого Сина та Його спасенну місію на світі.

Крім релігійних правд цей звичай, представляючи Христа як Спасителя світу, впоював у слухачів і глядачів почуття справедливости, любови до ближніх і рідного краю, бо сливе завжди різдвяні п'єси мали національну закраску. Отак він плекав і закріпляв у нашім на-

роді національну свідомість і збільшував спротив насиллям Москви, що була поневолила Україну та всіма засобами намагалася вбити в нашім народі почуття відрубности від Московщини, щоб так легше зрусифікувати наш край.

Не дивниця, що по закріпленні своєї влади в Україні московські займанці не зволікали з ліквідацією цього прегарного звичаю. Почавши від 18-го стол., Москва переслідувала різдвяні вертепні вистави, бо там були натяки на кривду, що займанці чинили нашій батьківщині. Проте цей звичай дальше зберігався, поки Москва вкінці не заборонила та не знищила його загрозою гострих кар.

Зате в Західній Україні він зберігся до другої світової війни цебто до 1939 р. Школярі робили собі маленькі вертепи, так-звані "шопки" і з ними ходили колядувати, ставляючи їх під вікном надворі. Москва знищила цей прегарний звичай і в Західній Україні, як її червоні Армії зайняли решту нашої країни та влучили її до Совітського (краще: московського) Союзу.

Можна сподіватися, що з розвалом цієї московської червоної тюрми народів, що колись напевно прийде, повстане вільна Україна і в ній відживе старинний звичай будувати вертепи і разом із ним відвідувати хати в дні Христового Різдва, щоб вшанувати Божого Сина і викликати в людях вдячність за всі ласки, що Втілення Христа запевнило світові, народам і поодиноким душам.

* * *

Наша молодь в Канаді та Америці повинна продовжати цей прегарний звичай, яким прикрасить святкування Різдва в цих країнах, де 'різдвяна гарячка' обмінюватися дарунками і 'партіями' сливе зовсім обдерла це важне християнське свято з надприродного характеру. Привернення цього звичаю було б сильним засобом, щоб боротися з секуляризмом сьогоднішнього 'святкування' Різдва, бо так можна б звернути людям увагу на Христа, що повинен бути осередком різдвяних Свят.

Керівники наших шкіл, юнацьких і діточих організацій повинні відограти головну ролю в привернені цього звичаю та заріпленні його по наших громадах.

Дитятко Ісус і Його Пресвята Мати Марія напевно поблагословили б їхні шляхетні зусилля численними ласками, бо все те, що робимо для закріплення в душах Христового духа, має запевнене Боже благословення в цім і другім житті.

Св. Атанасій Великий (296-373), учитель Східньої Церкви й оборонець Христового Божества проти еретиків аріянів, каже: "Треба вести святе життя, мати чисте серце та плекати чесноти, які вподібнюють нас до Христа, щоб могти зрозуміти Св. Письмо і, наскільки можливо, схопити його навчання, бо без просвіченого ума і святого серця ніхто негоден понятн мови Св. Духа". Це суть правдивої набожности.

— Місячне Намірення —

ХРИСТОВА ПРАВДА Й ЛЮБОВ ПОВИННІ УСУНУТИ ПЕРЕШКОДИ, ЩО СПИНЮЮТЬ ВІДНОВУ ЄДНОСТИ ХРИСТИЯН

(Наміреня Апостольства Молитви на Місяць Січень благословлене Св. Отцем)

Наміреня Апостольства Молитви на цей місяць лучиться з такзваним "Міжнародним Тижнем Молитов" (18-25 січня), коли всі християни моляться, щоб була єдність між усіма християнами на світі.

1. Христос бажає, щоб між Його ісповідниками панувала єдність. Він молився на Тайній Вечері за цю єдність. Церква бажає цієї єдности і часто в своїх богослужбах за цю єдність молиться. Христові намісники, вселенські Архиереї часто завзивають до неї. Зокрема теперішній папа Іван XXIII поставив старання за цю єдність одною з головних задач свого понтифікату. У енцикліці, горячи про єдність, каже: "Єдности Церкви ми сильно бажаємо, і ця єдність тісно злучена з нашим пастирським урядом." Папа надіється, що найблищий вселенський Собор потягне до зєдинення відділених братів; до них звертається словами Св. Августина: "Чи хочуть чи не хочуть, вони є наші брати. Тоді перестануть бути нашими братами, коли перестануть проказувати: 'Отче наш'."

II. Перешкоди єдности, що їх треба усунути. Ці перешкоди є двоякі: 1. Перешкоди на полі [illegible].

а) Щодо протестантів, то вони дуже різняться в навчанні від католицької Церкви. Відкидаючи учительський уряд і авторитет Церкви, уважають одиноким джерелом обявлення Св. Письмо, яке кожний може пояснювати собі після особистого натхнення Святого Духа. Навчання наших православних мало різниться від католицького. Найбільшою трудністю є примат Вселенського Архиерея, Папи, і його непомильність.

2. Моральні і психологічні перешкоди.

Ці трудноші великі: їх спричинили століття церковного роздору. Протестанти, роздроблені на яких 300 сект, унаслідили дуже мильні погляди й упередження до католицької Церкви. Про християнство і Церкву протестанти мають свої спеціяльні погляди, уформовані на основі основних засад протестантизму, тому їм дуже трудно прийняти примат Вселенського Архиерея і його учительський уряд. Православні християни відділилися від католицької Церкви перед 900 роками, але вже перед тим було між Сходом а Заходом відчуження. Довговіковий розділ ще більше поглибив цю пропасть. Протягом століть зростали упередження й взаємне недовіря. Внаслідок того ідея примату Папи притемнювалася і через полемічні письма викривлялася. Взагалі Православні признають, що розділ Церкви є великою трагедією і проти волі Христа. Та все таки розділ як нещасний спадок переходить від роду в

рід і стався гейби спадщиною Сходу. Психологічно є їм сьогодні досить трудно приймити примат і так признати, що по їх стороні нема повної правди.

III. Перешкоди треба усунути Христовою правдою і любовю.

Пала Іван XXIII, говорячи про вселенський Собор, майже все лучить його з ідеєю зєднення Церкви, тому заохочує католиків до апостоляту в цім напрямі.

1. Цей апостолят повинен бути **Апостолятом Любови.** Католики повинні дійсно покатолицьки думати, судити, говорити й діяти. Нехай дух 'Вселенськости' обіймає відлучених християн християнською любовю. Христова Церква не є ані Західня, ані Східня, але католицька, цебто вселенська. Нехай католики в покорі, без чванькуватости і вдаваної вищости вияснюють католицьку віру. Нехай стараються зрозуміти ментальність і спосіб думання відділених Братів. Насамперед нехай стараються про єдність сердець, єдність любови і тоді доперва повстане єдність душ у вірі.

2. Треба признати, що проголошення вселенського Собору в його звязі зо зєдиненням Церкви здебільша знайшло в відділених християнах прихильний відгук. Многі бачать в цім справу дійсно вселенську, що заторкає всіх. З дня на день все більше признають, що справа зєднення християн полягає передовсім на злуці всіх християнських спільнот з католицькою Церквою. Грецький богослов Алівісатос, професор Атенського університету, виявив радість, говорячи про діяння, що Святий Дух може розбудити на вселенськім Соборі в користь єдности. Принаймні значна часть православної єрархії вже не висказує ворожих судів, підозрінь і оскаржувань проти Св. Отця, як колись. Вони бажають, щоб був новий і приятельський спосіб життя з католицькою Церквою. Трудно є в короткому часі усунути розділ, що тривав цілі віки. Однак овид щораз більше прояснюється і легше шукати нових доріг і методів зєднення.

Щодо поняття Церкви, про це найбільше ходить, — то повну правду треба шукати в обявленні Христа. Шукати ж її належить в дусі любови без полемічних суперечок. Треба пильно досліджувати Святе Письмо і Св. Отців, що вони кажуть про Христову Церкву. Через церковний розділ Христова Церква не перестала існувати: вона є і може бути лиш одна. Тому одинока надія зєднення полягає в тім,

На Небі Зірка...

На небі зірка ясна засяла
І любим світлом сіяє.
Хвиля спасення нам завітала,
Бог в Вифлеємі раждаєсь.
2. Щоб землю з небом в одно злучити
Христос родився: Славіте! (2)

В біднім вертепі, в яслах на сіні
Сповив Владика, Цар світа,
Отож до Него спішім всі нині,
Нашого жде Він привіта.
2. Спішім любови тхом Го огріти:
Христос родився: Славіте! (2)

Благослови нас, Дитятко Боже,
Дари нас нині любов'ю,
Най ціла сила пекла не зможе
Нас розділити з Тобою!
2. Благослови нас, ми Твої діти.
Христос родився: Славіте! (2)

щоб була дійсно християнська спільнота, що має одність віри, заряду й почитання (культу), з якою злучилися б інші церкви, приймаючи ту саму віру, заряд і культ.

Як іде про примат, Папи, то незединений богослов Юрій Флоровський піддає таку думку: Східня Церква, відділяючись, відказалася узнавати загальну власть вселенського Архиєрея. Ватиканський Собор окреслив непомильність вселенського Архиєрея; потім собор перервано; отак проголошення цього привілею осталось окремішнім, самотнім фактом, для православних не легким до прийняття. Якщо другий Ватиканський Собор доповнить перший, означуючи круг діяння (функції) других членів Містичного Тіла Христа, передовсім епископів, тоді Римський Архиєрей за своїми привілеями окажеться органічно більше вщіплений в Церкву, якої є Головою.

Це улегшить згоду відділених братів. В цих і подібних справах треба під проводом учительського уряду Церкви, представляти повну правду, але все з найбільшою любовю.

У справі зєднення всіх християн усі католики повинні перейматися передусім оптимізмом Святішого Отця. Людська злоба і неміч спричинили оплаканий розділ, тому тільки Божа ласка і сила Святого Духа можуть привернути єдність. Відділені браття можуть противитися людським засобам, навіть найсильнішим нашим доказам, однак вони не годні опертися Божому діянню. І хоч людськими зусиллями не можна погорджувати, однак найсердечніші молитви повинні їх попереджати і їм товаришити. Тому благаймо, благаймо Найсвятіше Серце Христове через Непорочне Серце Марії: "Да вси будуть єдино."

Місійне намірення: Щоб гідна відправа Служби Божої привела всі народи до правдивої Христової Церкви.

Місяць Лютий: Загальне намірення: Успішний розвиток приготувань до вселенського Собору.

Місійне намірення: Щоб народи, стараючись осягнути політичну свободу, не вживали таких засобів, які противляться загальному добру.

Св. Іван виразно згадує про Пресвяту Тройцю, кажучи: "Троє свідчать на небі: Отець, Слово і Святий Дух, і ці три є одно" (I Ів. 5, 7). Св. Матей згадує про появу Пресвятої Тройці в часі хрещення Божого Сина: "І ось небо відчинилося, і Іван побачив Божого Духа, що як голуб спускався на Нього (Ісуса) і голос почувся з неба: 'Це Мій Син улюблений, в Якім Я знайшов Своє уподобання' " (Мат. 3, 16-17). Син Божий цебто Христос прийняв хрещення, Св. Дух під видом голуба зійшов на Нього, а Отець публично визнав Його за Свого Сина. Кращого доказу про існування Пресвятої Тройці не могло б бути. Св. Павло вітає коринтійських християн Пресвятою Тройцею: "Ласка Господа Ісуса Христа, і любов Бога та спільність Святого Духа нехай буде зо всіма вами. Амінь" (2 Кор. 13, 13).

БОГОЯВЛЕННЯ

Господи, як Ти хрестився в Йордані,
Тоді об'явилася тайна Пресвятої Трійці:
Отець голосно засвідчив, що Ти
Улюблений Його Син. А Дух під видом голуба
Потвердив це свідчення. Христе Боже,
Слава Тобі, що з'явився і просвітив світ.

(Тропар Богоявлення, взятий із молитовника **Мій Спаситель**)

ЄВАНГЕЛІЯ

Ісус прийшов з Галилеї над Йордан до Івана, щоб прийняти хрещення від нього. Іван намагався спинити Його, кажучи: "Ти мав би охрестити мене, а тим часом приходиш до мене?" Ісус відповів йому: "Нехай буде так, як Я кажу, бо нам треба виповнити те, що Бог хоче." Тоді Іван уступив.

По хрещенні Ісус негайно вийшов з води. Тоді небо відчинилося над Ним і Він зобачив Божого Духа, що під видом голуба зійшов і спочив на Нім. Водночас з неба почувся голос: "Це Мій улюблений Син, в якім Я знайшов Своє уподобання!"

(Лк. 3, 13-17; переклад взятий із молитовника: "Мій Спаситель")

ВІД народження Христа до Його хрещення мало хто знав, що Він був Божим Сином цебто другою Особою Пресвятої Трійці. Марія все "зберігала в своїм серці". (Лк. 2, 19). Навіть рідня не знала, що Він—Божий Син. "Навіть його браття (рідні-свояки-братанки) не вірили в Нього", каже Св. Іван (Ів. 7, 5). Божество Ісуса було так сильно прикрите людською природою, що ніхто не домірковувався, що Ісус був Богом, обіцяним Месією.

Святий Іван Хреститель пізнав Ісуса через особливіше просвічення Св. Духа, ще заки охрестив Його, бо як тільки зобачив Його, закликав: **Ось Боже Ягня, що бере гріх світу!** (Ів. 1, 29).

У самому ж хрещенні або краще як тільки Ісус вийшов із води, Бог Отець об'явив присутнім Його божество, бо почувся голос з неба: **Це Мій улюблений Син, що я вподобав Собі.** (Мт. 3, 17). Отак Бог Отець засвідчив Іванові та всім присутнім над рікою, що Ісус це Божий Син.

Водночас Святий Дух зодягнув Його месіянською повагою, бо зійшов на Нього в виді голуба. Св. Іван Хреститель каже: **Я бачив Духа, що сходив як голуб із неба та полишався на Нім.** (Ів. 1, 32). Іван Хреститель либонь знав Ісуса з лиця, але не знав, що Він—Божий Син і Месія, бо каже: **І не знав я Його, але Той, що звелів мені хрестити водою, промовив до мене: 'Над Ким зобачиш Духа, що сходить і зостається на Ньому, це Той, що хрестить Духом Святим'.** (Ів. 1, 32-33).

Декому дивно виглядає, що Іван не знав Ісуса. Не слід дивуватися, що так сталося, бо давній переказ подає, що Іван від дитинства покинув свій дім і подався в пустиню, де пробув, аж поки Бог не звелів йому йти голосити народові близький прихід-появу Месії та підготовити людей до Його прийняття проповіданням покути і хрещення. Хрещення та визнання гріхів були зовнішнім виявом розкаяння. Христос прийняв його, бо Сам прийшов установляти на землі Боже Царство, а хрещення покаяння це перша умовина, щоб стати учасником цього Царства.

Слова Бога Отця: "Це Мій улюблений Син" це вияв Божої любови до воплоченого Божого Сина і заохота до трудної праці над спасінням безсмертніх душ, за які прийдеться вмирати на хресті.

Голос Бога Отця і поява Св. Духа над Ісусом переконали Івана Хрестителя, що Христос був Богом і обіцяним Месією. Тому закликав до приявного народу, вказуючи на охрещеного Ісуса: **І я бачив і засвідчив, що Він Божий Син.** (Ів. 1, 34).

Поява звізди в дні народження Ісуса привела до Нього тільки трьох мудрців зо Сходу. Це був початок. Вони пізнали в маленькій Дитинці Божого Сина і напевно рознесли про Нього вістку по своїх країнах. Пастирі, яким анголи сповістили Христове народження, відвідали Месію в убогій печері, зложили Йому свої скромні дарунки, відійшли до своїх отар, трохи розголосили народові Його народження, і на цім скінчилося. Втеча Пресв. Родини до Єгипту і перебування в тій країні, опісля укрите життя в Назареті вчинили те, що ціла ця подія пішла в забуття. Треба було знову пригадати ізраїльському народові, що Месія прийшов і що Христос був цим Месією. Це й сталося в хвилині Його хрещення в річці Йордані. В ту пропам'ятну хвилину всі приявні над Йорданом могли закликати зо Св. Іваном Євангелистом: "Ми бачили Його славу, славу як однородного від Отця" (Ів. 1, 14), бо в хрещенні об'явилися водночас Його божество і месіянська гідність. В хрещенні Бог Отець і Св. Дух одночасно засвідчили, що Ісус це Божий Син.

Це свідоцтво було одночасно нагородою для Ісуса за Його глибоке впокорення. Хіба Сам Спаситель не заявив: "Хто підноситься, той буде понижений, а хто понижується, той буде піднесений" (Мт. 23, 12). Хто ж більше понизив себе і впокорився ніж Ісус, що хоч пресвятий і невинний від усякого гріха, все таки, виповняючи Божу волю, зійшов до води і дався охрестити гейби був одним із грішників, які покутою мусять переблагувати загніваного Бога? За те Бог публічно заявив, що Ісус це Його улюблений Син, Син, з якого Він вповні вдоволений.

Ця Божа заява розтягається й на усіх, хто злучиться з Ісусом і гейби повернеться в Нього, як це Ісус Сам заявив: "Отець Сам любить вас за те, що ви полюбили Мене і ввірували, що я вийшов від Бога". (Ів. 17, 27). Все, що злучене з

Ісусом, миле Богу. Що ж відлучене від Ісуса та чуже Йому, те не подобається Богу, бо не має на собі Ісусової печаті, печаті Божого Сина, якого Бог Отець більше любить аніж цілу вселенну.

Ісусові було потрібне таке свідчення Отця і Святого Духа, бо мав негайно зачинати Свою місію в світі, навчати нарід, голосити 'дивні' засади, очищувати і вдосконалювати Старий Закон, реформувати жидівські звичаї, перетворювати на нових людей Своїх слухачів, викликати в їх серцях незнані дотіль ідеали, розбуджувати запал і любов до того, на що дотіль дивилися з погордою, от як вбогість, страждання, поширення, тощо...

Справді численні чуда вчинять Його навчання віродостойним в очах народу, але свідоцтво Бога і Святого Духа теж матиме величезне значення щоб нарід легко й охоче прийняв цю дивну науку, яка для жидів "видавалася згіршенням, а для греків (поган взагалі) безумством" (I Кор. 1, 23).

Люди до Христа ганялися за багатствами, розкошами, забавами і почестями. Христос скаже їм уникати ці речі, а зате полюбити погорду, вбогість, прощати ворогам, любити тих, що кривдять і ненавидять їх! Хто б повірив і прийняв таке навчання, що йде врозріз із прагненням людського серця, якщо б не вірив, що Той, хто подає його, є непомильним Богом, тому треба беззастережно слухати і коритися Йому,

Те саме з законом про конечність хрещення. Христос проголосить: "Якщо хтось не родиться з води і Духа, не ввійде в Царство Боже" (Ів. 3, 5). Якщо б Сам Спаситель був не прийняв хрещення, його слухачі були б закидали Йому, що Він Сам не був хрещений. Хрещення зобов'язувало всіх визнавців Божого Царства. Давне передання каже, що Сам Спаситель охрестив Пречисту Діву, Св. Івана Хрестителя й апостолів.

РОСІЙСЬКИЙ ФІЛОСОФ СТАВЛЯЄ ОЦЕ ПИТАННЯ:

"Від якого ж часу і чому наша (православна) Церква втратила здібність до вселенського діяння?... Від того часу, коли наступив розділ Церков Східньої й Західньої. І саме через той розділ сталося для нас неможливим всяке вселенське або всецерковне діяння. Воно не можливе для нас не на основі чужої гадки, а на основі таки нашого власного признання. Наше церковне положення фальшиве не тільки з погляду католиків і протестантів, але передовсім з нашого власного погляду... Отже нема що звертатися до них з докорами й вимогами. Інші ніяк не можуть бути винні в тому внутрішньому противоріччі, яке давить наше церковне життя. І не для інших, а для нас розділ Церков мав такі надзвичайно важні наслідки". (В. Соловйов, Історія й мабутнє теократії, Загреб, ст. 3)

Св. А. Лігорій, ЧНІ.

Як Треба Вправлятися в Покорі?

ТРЕБА сильно лякатися гордости, бо Бог противиться гордим і позбавляє їх Своїх ласк. Чоловік потребує особливішої Божої помочі, щоб зберігати чистоту. Як же ж гордий зможе зберігати чистоту, коли за гордість Господь позбавить його Своєї помочі? Мудрець каже, що гордість це познака близької руїни: "Дух піднімається перед упадком." (Прит. 16, 18). Для того Св. Августин твердив, що воно деяк корисне для гордих упасти в якийсь явний гріх, щоб отак навчилися бути покірними і ненавидіти себе самих: "Смію твердити, що воно буде корисне для гордих, якщо допустяться якогось явного гріха, бо тоді навчаться погорджувати собою." Таке трапилося цареві Давидові, що прогрішився перелюбом, бо—як сам, плачучи, визнав—не був покірний: "Я прогрішився, заки був упокорений" (Пс. 118, 67).

Св. Григорій каже, що гордість це посів розпусти. Дехто в гордості піднявся догори, а потім тіло струнуло його до пекла. "Гордість часто стала для багатьох посівом розпусти. Дух підняв їх догори, а тіло зіпхнуло до пекла". Розпуста часто товаришить гордості: "Ледарство не дає їм вернутися до Бога, бо схильність до блудництва в серцях їх, тому про Господа Бога не хотять і знати. Ця гордість буде впокорена таки в їх очах," пророк Осія каже про старинних жидів. (Ос. 5, 4).

Спитайтеся змислового чоловіка, чому невпинно валяється в нечистоті! Гордість відповість за нього, бо вона є причиною невпинних упадків. Горда людина страшно дорожить самопошаною, а Бог карає її за те, дозволяючи, щоб брудилася нечистотою. Апостол Павло каже, що така сама кара вже давно спала на мудрих цього світу: "Через пожадливість їхніх сердець Бог дозволив на їх нечистоту, щоб вони між собою зневславляли власні тіла" (Рим. 1, 24).

Диявол не боїться гордих людей. Св. Кесарій оповідає, що до одного цистерського монастиря привели якогось біснуватого. Ігумен покликав молодого ченця, якого всі вважали за великого святого, і промовив: "Хіба ти, нечистий духу, поважишся залишитися в цім чоловіці, як цей чернець звелить тобі вийти з нього?" На це диявол відказав: "Ні, не вийду. Я не боюся його, бо він гордий!" Блаж. Йосип Калясантій казав, що диявол поводиться з гордим немов із забавною кулею цебто кидає ним, куди захоче. Ось тому Святі більше боялися гордости і пустої слави ніж якогонебудь дочасного нещастя. Сурій оповідає, що нарід сильно поважав і шанував одного богоугодника, бо він чинив чуда. Пуста слава докучала йому, тому зачав благати Бога, щоб лихий дух опанував його. Господь вислухав його, диявол опанував його і так він промучився п'ять місяців. Згодом Бог звільнив його від злого духа і

гордости. Саме тому Бог дозволяє, щоб нечисті спокуси мучили навіть Святих; хоч вони моляться, Бог не звільняє їх від спокус, але велить змагатися з ними, як пише Св. Павло: "Щоб я не став гордий через ці численні об'явлення, то моєму тілові дано колючку—ангола сатани, щоб він докучав мені і щоб не давав чванитися. Я тричі молився в цій справі і благав Господа, щоб він відступився від мене, а Він сказав мені: "Моя ласка вистачає тобі, бо Моя сила краще виявляється в твоїй немочі" (2 Кор. 12, 7).

Св. Єронім каже, що Св. Павлові дано тілесну колючку, щоб був покірний: "Це було упімнення для Павла, щоб був покірний". З цього Св. Григорій витягає такий висновок: "Покора має зберігати чистоту." Слід вчинити ще одну заввагу: Бог мучив єгиптян не медведями або левами, а жабами, щоб упокорити їх гордість. Що ж це значить? Це значить, що Бог дозволяє, щоб нам докучали деякі почуті слівця, малі відрази і всякі інші нісенітниці, бо це дасть нам нагоду пізнати власну духову нужду і впокорятися.

Приятелька: "Мій чоловік це дійсний ідіот!"

Друга приятелька: "Чому? Таж він дуже розумний."

Перша приятелька: "Та де там розумний, коли вже цілий рік хочу шуби (футра), а він цього не розуміє?"

Вол. Сосюра

Мазепа

—Я так люблю твої дороги,
Моя Україно сумна!
Ти на груді мої, мов рана...
О, як залізно вірю я,
що час визволення настане,
і шабля золота моя,
Мазепи, гетьмана Івана,
над трупом ката засія!
Скоріш коня мені, коня!...

...Ось по кімнаті
іде його старенька мати,
благословля його хрестом:
—Готовий будь! Збирайся, сину!
Народ хвилюється кругом.

Будь оборонцем України,
що на шаблюки точить рала.
Тебе народ і Бог обрали.
Надінь шолом і меч візьми,
стань на чолі, здійми повстання,
хоч і чека тебе за тес
страшна дорога Мойсея,
доноси, зрада і вигнання...
Та доля страдників така.

По їх дорозі в бурі часу
колись прийдуть нестримні маси
Хай не здригне твоя рука,
будь смолоскипом днів нових!
Хай ти згориш, і вітру сміх
розвіє попелом надії,—
той не живе, хто жити вміє
з душею темною раба.

Життя ж—це вічна боротьба,
і тільки сильними народи
куються в нації, ідуть
крізь бурі в радісні походи,
торують для нащадків путь.

МУДРИЙ ЛИСТ

Отче Редакторе,

Я йно скінчив читати Вашу статтю "Українська Проблема". Це правда, що ми українці—вічні НАРІКАЙЛИ. Нарікаємо на всіх і на вся, бо нам усе хтось другий шкодить, тільки не ми самі. В нас повно 'виновників' за наші національні та релігійні немочі!

Деяка частина нашої молоді відійшла від нас. Це факт. Хто ж цьому винен? Самозрозуміло, що не 'ми самі'. Винні чужі люди, от хоча б АЙРИШ!

Зате нікому не прийде на думку, а якщо й прийде, то не має відваги сказати: "Наші батьки, наші виховники, наші провідники винні, що деяка частина молоді покинула наш нарід, Церкву й обряд, і втопилася в чужім, нашім морю!"

Винні батьки, бо не вміли впоїти в серця своїх дітей любови до рідного народу й гордости, що вони українці, нащадки славних предків, які віками захищали Східню Европу перед монгольськими навалами з Азії. Забувають вбивати в серця своїх діточок факт, що ми браття героїв мучеників, які в 20-ім столітті, що зветься століттям безвір'я і матеріялізму, вмирають за Христа і віру під понурим молотом і серпом Москви!

Як було б гарно, якщо б наші батьки пригадували своїм дітям слова др. Степана Вайса, жидівського рабина з Нюйорку. Ось що він без страху перед фальшивим людським осудом і без почуття меншовартости публічно заявив американському громадянству: "Я є американцем 70 літ, але водночас я є жидом 3,600 років!" За це ніхто не називав його жидівським шовіністом і не осудив як зрадника Америки!

Чому ж тоді деякі українці стидаються, що вони українці та скривають своє національне походження чи обрядову приналежність? Хіба ми гірші ніж жиди?

Винні ж цьому батьки по наших родинах! Ось приносять до хресту маленьку дитинку. Її обидвоє батьки це українці, може й таки уродженці України цебто імігранти. Але що ж робити? Вони вже 'замериканізовані' до костей, хоч їхня англійська мова це жахлива мішанина та ломанина!

Священик питається: "Яке ім'я Вашої дитини?" Замість Ірени, Галини, Христини, Ольги, Евфросини чується якась "Ровзі, Евелин, тощо!"

Чи дивниця, що така дівчинка вже змалку буде почуватися чужою між українцями? Таж її ім'я чинить її чужою!

Але й бувають ще інші дивогляди. Колись наші люди хрестили діточки по-українськи, надаючи їм наші імена, от хоча б: Василь, Мирослав, Ярослав, тощо. Підріс хлопчина, і він уже не Василь, Мирослав, Ярослав... Він чомусь перетворився на Била, Мирла і Россела! Дивна метаморфоза!

Народився Василем, а помер Білом! І з Білом померло все, що в даній людині було з українського духа. Хіба "айриші" стидаються свого національного походження і змінюють свої ірляндські імена? Хіба люди звуть їх айришськими шовіністами тому, що вони звуть себе "айришами"?

Ось мій коментар на Вашу статтю "Українська Проблема". Якщо бажаємо розв'язати нашу смутну проблему, то треба зачинати від родини. Якщо в наших родинах буде український дух, то діти наберуться його від батьків і в пізнішім житті не стидатимуться свого національного походження й обрядової приналежности! Це захоронить їх перед зрадою свого східнього обряду й Церкви! Подібні гадки слід повторяти часто на різних сходинах, у церкві та в школах, щоб вони глибоко вбилися в душі наших дітей і молоді.

Йосип Крупка.

(П.С.—Ми подали ці гадки нашого Читача, бо вони вдаряють у саме серце нашої проблеми, як слід зберігати нашу молодь перед винародовленням).

ОБ'ЄДНАНА ЦЕРКВА

(НАВЧАННЯ)

4. Тайни

- Тайна це видимий знак, який означає і подає невидиму ласку тим, що гідно приймають її. Католицька Церква, спираючись на Святім Письмі, навчає що Христос установив **сім святих тайн** для спасіння відкуплених душ. Кожна тайна подає освятну ласку тим, що належно приймають її.

Об'єднанці не вірять, що тайни подають освятну ласку, бо це щось 'дуже неозначене'. Вони твердять, що тайни вділяють душам "спасительну Божу любов" (Рейнолдс, там само, 26 стор.). На їх думку через цю спасительну любов тайни подають душам самого Христа.

Об'єднанці приймають тільки **дві** тайні: хрещення і Господню Вечер'ю.

Хрещення, кажуть Об'єднанці, чинить людину членом християнської громади, прощає їй гріхи і започатковує нове життя.

Господня Вечер'я продовжає лучність між Христом і душами.

Отож хрещення започатковує християнське життя в душах, а Господня Вечер'я скріпляє і вдержує його.

Ці дві тайні Об'єднанців є єдиними тайнами цієї церкви.

Що треба думати про це навчання? Найперше це навчання дуже неясне, бо не означує, які ласки ці тайни подають. Хрещення в католицькім значенні це тайна, що подає душам освятну ласку, яка очищує їх з первородного гріха (й інших гріхів, якщо доросла людина допустилася їх перед хрещенням) і чинить їх членами Христової Церкви та спадкоємцями неба. **Якщо хтось не народиться з води і Духа, той не може ввійти в Боже Царство.** (Ів. 3, 3). **Господня Вечер'я** або Пресвята Евхаристія це Тіло і Кров Спасителя під видами хліба і вина. Під час освячення, як правиться Божественна Літургія, суть хліба і вина перетворюється в Тіло і Кров Божого Сина, як Сам Христос заявив на Тайній Вечері: **Це—Моє Тіло! Це—Моя Кров!** (Мат. 26, 26-28).

Об'єднанці не вірять, що в Господній Вечері є дійсне Тіло та Кров Спасителя, хоч Христос виразно заявив: **Моє Тіло це дійсна пожива, Моя ж Кров це дійсний напиток.** (Ів. 6, 55).

Христові слова треба брати дослівно, а не метафорично, як це роблять протестанти. В Пресвятій Евхаристії є дійсне Тіло і Кров Божого Сина, як це видно з Його відповіді учням, що не хотіли вірити в неї: **Чи це гіршить вас? —і—Чи і ви хочете відійти?** (Ів. 6, 61 & 67). Христос не відкликав Свого твердження, хоч через це багато **Його учнів покинуло Його і вже більше не ходило з Ним.** (Ів. 6, 66).

Зрештою, Об'єднанці не мали б дійсної Евхаристії, хоча б і вірили в дійсну приявність Христового Тіла і Крови, бо тут треба священиків, а ніяка протестантська церква не має їх.

Отак Господня Вечер'я в протестантів це ніщо інше, хіба хліб і вино, що можуть представляти і пригадувати їм Тіло і Кров Спасителя, але їх там нема через брак священиків. З цього ясно, що приймаючи таку 'Господню Вечер'ю', протестанти не отримують ласк, що дійсна Евхаристія запевняє душам.

Об'єднанці не вірять в інші тайни, хоч усіх святих тайн є сім, як це виходить ясно зо Святого Письма.

Миропомазання (Дії: 8, 15-18), Сповідь (Ів. 20, 23; Мат. 18, 18), Єлеопомазання (Як. 5, 14), Священство (І Тим. 4, 14; 2 Тим. 1, 6; Лк. 22, 19) і Подружжя (Єф. 5, 32).

5. Божа Мати і Святі

Назагал усі протестанти відкидають почитання Божої Матері і Святих. Об'єднанці не є тут винятком. Їх богослов Артур Рейнолдс отак вияснює почитання Божої Матері в Христовій Церкві:

"В стариннім (поганськім) світі було повно божків і богинь, але між ними визначалася одна богиня, що популярністю перевищала інші. Ця богиня звалася **Велика Мати**... Церква перенесла почитання цієї богині на Діву Марію й так згодом вона зачала бути почитана таким почитанням, яке належиться одному Богові!"(Там само, 11 стор.).

"Так само", каже Рейнолдс, "церковні Святі зайняли місця давніх божків і богинь... Це почитання Діви і Святих має здебільша поганський початок і пахне поганським духом". (Там само, 12 стор.).

Об'єднанці не вірять, що Божа Мати була непорочно зачата і все життя залишилася без гріха та була завжди дівою і по смерті пішла з тілом до неба і що її заступництво перед Божим троном дуже могутнє.

Самозрозуміло, що вони відкидають так само почитання мощів, хрестів і ікон. Рейнолдс каже: "Матеріяльне зображення Бога деградує Його!... Почитання Святих, мощів і ікон це в дійсності ніщо інше тільки ідолопоклонство, яке перечить верховну владу і духовний характер Бога." (Там само; 51 стор.).

Чому Об'єднанці виступають проти почитання Богородиці, Святих, ікон і мощів? **Поперше** тому, що вони думають, що це почитання понижує та зневажає Бога і Спасителя. **Подруге** тому, що не розуміють Святого Письма, на якім спирається це почитання.

Католики не мусять почитати ні Божої Матері, ні Святих, ні мощів, ні ікон, бо це тільки допомічні засоби спасіння. Кожен католик зобов'язаний любити і почитати Бога і Христа Спасителя. Почитання Святих це довільна побожна практика!

Ця практика дуже корисна. Вона не є ідолопоклонством, бо ніякий католик не твердить, що Божа Мати або Святі це **боги.** Ніхто не каже, що ікони або мощі це **божки.**

Святе Письмо не тільки не забороняє почитання Божої Матері, але й подає доказ, що Пресвята Тройця через архангола Гавриіла сильно вшанувала її в дні благовіщення, бо це в Божім імені та на доручення Пресвятої Тройці архангол Гавриїл звернув до неї пречудний, дотіль нечуваний привіт: **Радуйся, Благодатна, Господь із тобою! Ти благословенна між жінками.** (Лк. 1, 28). Хіба ка-

толики зневажають Бога, як повторяють цей Божий привіт?

Подібно Св. Єлисавета під **натхненням** Святого Духа привітала Марію, як вона відвідала її. **Єлисавета наповнилася Святим Духом і скрикнула сильним голосом: Ти благословенна між жінками і благословенний плід твого лона!** (Лк. 1, 42). Хіба під натхненням Святого Духа свята Єлисавета могла зневажити Бога, як звернула до Марії цей привіт, називаючи її блаженною? Напевно, ні!

Сама Божа Мати, відповідаючи на Єлисаветин привіт, заповіла, що її почитання поширіться по всьому світі: **Всі народи відтепер вважатимуть мене блаженною!** (Лк. 1, 48). Хіба Марія, яка мала в своїм блаженнім лоні Божого Сина, могла сказати неправду, як це заповідала?

Якщо б подібні привіти були зневажливі для Бога і Христа, то євангелист Лука, який списав події благовіщення і народження Христа, напевно був би пропустив їх. Так не сталося, хоч він писав Євангелію під натхненням Святого Духа. Отож там нема помилок і нічого зневажливого для Бога.

а) Молитви Святих

Чому ж католики почитають Божу Матір і Святих? Тому, що вірять, що їхні молитви милі Богові та здібні виєднати поміч.

В Кані Галилейській Пречиста Діва виєднала чудо, хоч час на чуда був іще не настав. Дивно! Це чудо було зовсім неконечне. Без вина можна було обійтися. Все таки Христос учинив там Своє перше чудо і перетворив воду в чудове вино, бо Мати попрохала Його: **Так у Кані Галилейській Ісус започаткував Свої чуда і виявив Свою славу, і Його учні ввірували в Нього.** (Ів. 2, 11).

Святі цебто блаженні душі в небі не дармують. Вони невпинно прославляють Бога і моляться за своїх братів і сестер, що проживають на землі та борються за своє спасіння. Св. Іван описує в Апокаліпсі видіння неба і його мешканців:**Двадцять чотири старших попадали перед Ягням** (Христом), **і кожен із них мав гусла та золоті чаші, повні пахощів, і це були молитви Святих.** (Апок. 5, 8).

Дальше Святий Іван пише про це видіння: **І прийшов другий ангол і став перед жертівником з золотою кадильницею. І було йому дано багато кадила, щоб до молитов всіх Святих додав на золотий жертівник, що був перед престолом. І знявся дим кадильний із молитвами Святих від руки ангола перед Бога.** (Апок. 8, 3-4).

Чому б люди на землі не могли молитися до Святих, коли ці блаженні мешканці неба невпинно моляться? Їхні молитви кращі ніж наші, бо вони вже досягнули Бога. Бог по їх смерті потвердив чудами їхню геройську святість. Без чуд канонізація не можлива.

Друга Книга Макавеїв каже про давно померлого пророка Єремію: **Це любитель братів і ізраїльського народу. Він багато молиться за народ і за ціле святе місто** (Єрусалим). (2 Мак. 15, 14). Юда Макавей мав це видіння потім, як заохотив своїх вояків не боятися поганських ворогів і так розбудив у них відвагу. (2 Мак. 15, 10-11).

б) Почитання ікон і мощів

Католики почитають ікони, бо вони нагадують їм Христа, Божу Матір і святих Божих угодників. Молимося **перед** іконами, а не **до** ікон.

В Старім Завіті Бог заборонив був жидам виробляти статуї, бо через брак релігійного вишколу та лихий вплив довколишніх народів жиди могли легко попасти в ідолопоклонство. Це й нерідко траплялося, і тоді вибраний нарід почитав ці статуї гейби вони були його богами. Подібне надужиття сталося в часах царя Ровоама. Бажаючи спинити своїх підвладних, щоб не ходили почитати правдивого Бога в Єрусалимі і так не повернулися до юдейського царя Єровоама, він звелів вилити два золоті тельці та поставити їх у двох містах, Ветелі та Дані, й отак промовив до народу: **Не треба вам ходити до Єрусалиму. Ізраїлю, ось твої власні боги, що вивели тебе з Єгипту!—І це довело до гріха**... (3 Ц. 12, 28-30). Це було каригідне ідолопоклонство, бо божки мали заступити народові правдивого Бога!

Ніхто ж між католиками не твердить, що ікони, статуї, мощі або хрест це Бог. Ці речі тільки пригадують людям Бога і Святих і так влегшують богопочитання, бо чинять його більше людським і приступним.

Зрештою Бог не заборонив абсолютно будувати статуй. Навпаки Сам був звелів Мойсееві, якого настановив провідником ізраїльського народу: **І зробиш два золоті херувими... по обидвох боках скрині!** (Ісх. 25, 18).

З цього видно, що людське представлення херувимів не було немиле Богові, коли Сам звелів поставити статуї двох херувимів на скинії завіту. Чому б тоді Бог мав забороняти людям, які щиро люблять Його, змальовувати собі Христа, Його пресвяту Матір або Святих, щоб так краще і легше молитися до них?

Католики шанують мощі, бо ці речі належали до святих Божих угодників. Святі з неба напевно особливіше моляться за тих, що шанують їх святі мощі цебто кості чи речі, які за життя належали до них. Так Святе Письмо Старого, як Нового Завіту, потверджує, що пошана мощів Святих це мила Богові та людям корисна річ. Через це подібні речі мають силу помагати людям, бо Святі моляться за тих, що шанують їх.

Св. Письмо Старого Завіту каже: **Помер** (пророк) **Єлисей і поховали його. На другий рік прийшли в землю моавітські ватаги. І сталося, що ховали одного чоловіка, та, як побачили ватагу, вкинули чоловіка**

УРЯД СВЯЩЕНИКА

Священикам доручено жертвувати Богові Його власного Сина. Їм так само пов'рено уряд мирити гр'шників із Богом при помочі проповідування та вділювання святих тайн: "Дав нам уряд примирення", каже апостол Павло (2 Кор. 5, 18). Священики це амбасадори і заступники Ісуса Христа і уста, якими Святий Дух промовляє до людей: "Ми послуговуємо замість Христа й Бог гейби благає вас через нас" (2 Кор. 5, 20).

до Єлисеевого гробу, а він, падаючи, доторкнувся до Єлисеевих костей, і ожив і встав на ноги. (4 Ц. 13, 20-21).

В Новім Завіті зазначено, що Святий Павло, ревний Христовий апостол, чинив **великі чуда, так, що навіть хустки і пояси з його тіла приносили хворим, і вони звільнялися від хвороб, і нечисті духи виходили з них.** (Дії: 19, 11-12).

Хіба пошана і своєрідне почитання не належаться мощам, через які ласкавий Господь творив такі великі чуда? Люди вживали їх з довір'ям і пошаною і саме тому Бог вислухував їхні молитви та подавав ласки! Невже сьогодні католикам заборонено вживати мощів Святих Божих угодників? Святе Письмо інакше дивиться на цю справу ніж протестанти, тому треба йти за вказівками Святого Письма, бо воно непомильне джерело віри та доброго життя.

1) Який це гріх їсти м'ясо в навечір'я Різдва або Богоявлення?

Допускаються смертельного гріха ті католики, що свідомо і без позволення їдять м'ясо в згадані дні. Церква приписує строгий піст у ці дні, щоб наші вірні могли духово приготовитися до цих двох великих свят.

Так само допускається смертельного гріха, хто свідомо їсть м'ясо в будь-яку п'ятницю року, за винятком загальниць, або в Канаді їсть м'ясо в середу і п'ятницю під час Пилипівки, Петрівки, Спасівки і Великого Посту, а в Америці в середу і п'ятницю під час Великого Посту.

2) Я читав, що в 1960 р. Святіший Отець має виявити останню таємницю Фатими. Чому ж досіль не пишете про неї?

Редакція Голосу Спасителя не має надзвичайного замилування до всяких сензаційних приватних об'явлень, тому наші читачі рідко подибують подібні речі в нашім місячнику.

Як іде про покищо не виявлену тайну Фатими, то недавно подано звістку, що згаданого листа Лукії з таємницею ніхто ніколи не буде відчиняти, тому не будемо знати, про що там іде.

Зрештою нікому непотрібно приватних об'явлень, щоб любити Бога і спасти свою душу. Вистачає Свята Євангелія, яка має в собі все, що людям треба знати, щоб дійти до неба.

3) Чи можна носити в кишені замість на шиї параманний медалик?

Параманний медалик можна носити деінебудь, на шиї, в кишені, при верижці чи годиннику. Проте не вільно надовго скидати його з себе, бо тоді душа тратить право на привілеї, що Божа Мати запевнила тим, що побожно та постійно носять параман або параманний медалик.

4) Чому католицька Церква не признає за важний шлюб католика і некатолика, що вони взяли його поза католицькою Церквою?

Шлюб цей неважний, бо католики повинні брати його перед католицьким священиком і бодай двома свідками. Якщо вони не зроблять цього, то Церква не признає їх подружого контракту за важний. Якщо ж контракт неважний, то й шлюб буде неважний.

Слід зазначити, що католики не сміють іти на шлюб католиків, що "женяться" поза католицькою Церквою, бо своєю приявністю вони одобрювали б їх гріх. Хто ж одобрює гріх свого ближнього, той сам грішить.

5) Чи через первородний гріх Ісус мусів прийти на світ? Чи не було іншого способу, щоб зарадити лихові?

Бог міг пробачити людям первородний і всі інші гріхи без народження і Страстей Свого єдинородного Сина. Проте Він рішив, що Його Син стане ться Чоловіком, щоб виявити людям безмежну Божу любов і дати Богові повне надолуження за людські гріхи.

6) Наша парафія змінила календар. Всі парафіяни, за винятком трьох, погодилися на зміну. Противники зміни заявили, що вони перестануть ходити до церкви. Як прийшла зміна, то дійсно їх видно в церкві. Чи вони грішать?

Якщо ці противники взагалі не ходять до ніякої української католицької церкви на Сл. Божу, то напевно грішать. Якщо ж ходять до якоїсь іншої нашої парафії на Сл. Божу, то не грішать, але зате виявляють свою хаотичність і громадянську незрілість. Культурні народи рішають справи голосами більшости. Якщо більшість перерішить якусь справу, то меншість приймає і застосовується до цього рішення, хоча б вона не любила його та голосувала проти нього. Так вимагає правдива демократія.

На жаль бувають українці, які не розуміють духа демократії. Вони думають, що демократія це гуляйпілля, де кожен може робити, що хоче, не числячись зо своїми ближніми. Саме через таке гуляйпілля нема згоди між нашим народом і незалежности України, бо кожний ходить "своїм богом".

РІДНА МОВА В БОГОСЛУЖБАХ

Між латинниками цілого світу зростає щораз більше намагання завести рідну мову в церковні богослуження, щоб міряни могли брати в них дяльну та розумну участь.

Латинська Церква вже дозволила своїм священикам у різних частинах світу користуватися народною мовою при вділюванні Хрещення, шлюбів і відправі похоронів.

Подібне позволення вже мають різні Східні Церкви.

Папа Іван XXIII публічно заявив 13. III. 1960 в Римі, що він буде старатися завести народну мову в церковних богослужбах, щоб нарід міг розуміти їх.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Папський Примат у Східніх Літургійних Книгах

СХІДНІ літургійні книги наскрізь просякнені витягами зо Св. Письма, бо їх уложили люди, які добре знали його, жили ним і тому не дивниця, що натхнули біблійним духом ті святі книги нашої Церкви, якими досіль користуються східні християни, так католики, як і некатолики. Ці книги зложено в часах, коли Св. Письмо було щоденною поживою християн.

Східня Літургія це не тільки засіб прославлювання Бога, але заразом духовна **криниця** богословського навчання Церкви і **правило віри** проти всяких єресей, які людськими видумками намагалися розбити одність Христової Отари, що з волі Божого Сина має бути одна в вірі та моралі. Східні літургійні пісні та гимни це наявні протести проти фальшивого навчання єретиків і потвердження католицьких догм. Отак Східня Літургія це заразом школа правдивої віри та доброго християнського життя. Це водночас найкращий доказ тієї віри, яку Церква визнавала в тих часах, як ці святі книги були уложені Божими угодниками. Православний богослов Хомяков твердить, що в "Святій Літургії є повне навчання Церкви"(Одность Церкви), бо **Літургія це живе передання віри.**

Як же ж іде про папський примат, то східні літургійні книги наявно і недвозначно потверджують його. Це знак, що колись Східня Церква вірила в дійсний примат Папів, які є переємниками влади Св. Петра та видимими Головами і керманичами Христової Церкви.

Петро був епископом Риму

Православний Схід завжди вірив, що Св. Петро був епископом Риму і там помер за віру мученичою смертю в часі гонення християн за царя Нерона, около 68 р. по Христі. Доказ цієї віри знаходимо в нашій

Минеї, в якій читаємо: "Петре, ти був першим **епископом** найбільшого з усіх міст, Риму, і підпорою Церкви". (30 червня).

Дальше читаємо: "Не покинувши Риму, ти прийшов до нас своїми пошани гідними ланцюгами... Тому благаємо тебе, випроси нам ласку своїми молитвами до Бога." (Тропар 16 січня).

Східня Церква щороку святкує пам'ятку двох найбільших Апостолів, Петра і Павла, бо вони мали померти в цей сам день. Згадка Петрового мучеництва в Римі припадає на 29 червня. Тут знову знаходимо потвердження цієї віри в нашій Минеї: "Над небом сяє велике свято, згадка премудрих і начальних апостолів Петра і Павла. Тому, Риме, веселися..." (29 червня на вечірні).

В цій самій Минеї читаємо, що Петро це "перший епископ Риму", "Первозванний", "Христос першого вибрав його", "йому першому повірив стерно" (29 червня). Всі ці вислови візантійської Літургії недвозначно доказують папський примат Св. Петра, видимого Христового Намісника на землі.

Не тільки сам Св. Петро був керівником Христової Церкви. Він—по свідоцтву наших літургійних книг—передав це керівництво Папам, законним наслідникам римського престола. **Минея** отак висловлюється про Папу Св. Климента, Петрового наслідника на римськім престолі: "Ти був молодший від Петра й явився **переємником** його престола". (25 листопада).

Наші літургійні книги хвалять Папу Св. Лева Великого (440-461) як "престолонаслідника" і "переємника пошани гідного Петра".

В східніх літургійних книгах знаходимо імена оцих Папів, яких Православна Церква почитає за їхні великі заслуги та працю для вселенської Церкви: **Климент Римський** (88-97), **Фабіян** (236-250), **Степан I** (254-7), **Сильвестер I** (314-335), **Інокентій I** (402-417), **Келестин I** (422-432), **Лев I** (440-461), **Агапит** (535-7), **Григорій I** (590-604), **Мартин I** (649-655), **Агатон** (678-81).

Про дальших Папів нема згадки в літургійних книгах, бо Літургія була вже скристалізована в пізніших століттях і дух церковного роз'єднання щораз більше закорінювався в Візантії.

Папи, що про них згадує візантійська Літургія, являються в цих книгах не тільки як звичайні **Святі,** але як наслідники Св. Петра на римськім престолі і як **таких** почитає їх Східня Церква. З цього ясно, що **юридичний** примат Петра перейшов на Папів, його законних наслідників. Коли ж згадані Папи, почитані в Східній Церкві, були наслідниками Св. Петра та переємниками його влади в Христовій Церкві, то сама логіка каже, що й інші Папи аж досьогодні є так само наслідниками Св. Петра і переємниками його примату. Було б нелогічно твердити, що Св. Климент, Лев Вел. чи Григорій Вел. були наслідниками Св. Петра, а Папа Іван XXIII вже не є наслідником Петра, хоч він законно вибраний і займає той сам римський престіл, який займав перший Христовий намісник, апостол Петро.

Згадані Папи проживали в часах переслідувань Церкви та кристалізації християнської ві-

ри, в часах сімох перших **вселенських** соборів, які під проводом папських висланників висвітлили й окреслили християнську віру та зберегли її від еретицького зіпсуття. (Див. **Папський Примат і Східня Церква,** Голос Спасителя, Йорктон, Саск., 28-50 стор. Цю книжку можна дістати з Голосу Спасителя).

Дійсно нікотра християнська літургія так сильно не прославляє Петра, не виключаючи навіть латинської, як візантійська.. Ось знову витяг із нашої **Мінеї:** "Божественне Слово прославило його (Христос прославив Петра). Людський язик не міг більше вшанувати його (Петра). Ніхто з людей не отримав більшої влади". (16 січня, 12-ий том, почаїв. вид.).

Цю найвищу владу бачимо в метафорах і різних назвах, якими візантійські літургійні книги більше ніж самі вселенські собори прославляють Св. Петра. Тут Петро являється як "Скеля Христової Церкви", "Скеля та підвалина віри" і "Незрушима підвалина догм".

Дальше ці книги звуть Петра "Первозванним", хоч у дійсності Петрів брат Андрей був перший покликаний Христом до апостольської праці, "Протоекзархом, Корифеєм апостолів, Первопрестольним, Носієм ключів (ключником) Небесного Царства, Першим Апостолом", тощо.

Ті самі книги дають подібні титули **переємників** Петровим наслідникам, Папам. В них не тільки Св. Лев Великий є **святим,** але й "престолонаслідником", "переємником пошани гідного Петра" і "великим розподільником ласки". Всі почитані Східньою Церквою Папи звуться в літургійних східніх книгах "Провідниками православ'я, Учителями побожности, Наставниками православної Церкви".

Всі вони стоять на Петровій скелі, звідкіля "бережуть непохитність Церкви" і тому "прикрашують божественний престіл Петра".

Отаке свідоцтво про Петра та його наслідників знаходимо в літургійних книгах Східньої Церкви. Ці ж святі книги це по Святім Письмі найважніше джерело віри Східньої Церкви". Церква вкладала до Літургії важні точки віри, щоб так допомогти своїм вірним легко засвоїти собі їх в часі богослужб.

Грецький історик **Евсевій,** у четвертому столітті написав свою історію. В ній поклику-ється на свідоцтво Папія і Св. Климента Олександрійського, що проживали в другім столітті по Христі. В цій історії Евсевій каже таке:

"За панування Клявдія (4-54) з заряджения ласкавого Божого Провидіння, Петро, цей могутній і великий апостол, прибув до Риму... Немов шляхетний Полководець, зазначений Богом і озброєний небесним оружжям, він зо Сходу приніс духовне світло мешканцям Заходу. Він сам звіщав спасенну науку і голосив Боже Царство. Отак Боже слово закріпилося **між римлянами,** знищивши силу чорнокнижника Симона". (Евсевій, II, 14-15, 52-3 стор., 1851).

Св. Діонисій Коринтський, (†170), славний грецький єпископ, писав "про розквітле зерно, що Петро і Павло засіяли в Римі і Коринті".

Святий **Єфрем Сирійський** (306-373), учитель Східньої Церкви, пише: "Петро був Князем Апостолів, бо отримав ключі. Тому й він був Пастирем Отари". (In SS. Ap., 464 ст.).

Св. Іван Золотоустий каже: "Бог виявив Антіохії дуже велику любов, бо він (Петро) мав рядити цілою земською кулею. В його руки Він (Христос) поклав небесні ключі... Годилося, щоб Антіохія не задержувала його, але щоб відступила його царському **Римові".** (T. Hom. II, in Inscr., Act no. 6).

Св. **Лев Великий,** якого Східня Церква зачислила між Святих, отак з'ясовує старинні свідоцтва про Петра: "Не зможе поменшити гідности Петра, хто хоче заперечити його примат. Хто таке чинить, той дає себе опанувати гордості, тому він провалюється до пекла". (Ep. X, ad Episc. per prov. Vien., 635 ст.).

Досвід виказує, що нема в світі нещасливої людини над ту, що не вміє панувати над своїми пристрастями. Така людина стає жертвою власних почувань і зовнішніх подій. Її духовна температура підвищується і знижується відповідно до клімату, що оточує її. Якщо її хвалять, то вона щаслива. Як ганять, то попадає в безнадію.

"ДАЙ МЕНІ СВОЇ ГРІХИ!"

Св. Єронім (340-420), учитель катол. Церкви, письменник і аскет, зразу мешкав у пустині, а згодом перейшов до Вифлеєму і замешкав у монастирі, який стояв біля печери, де Христос прийшов на світ. Любив Св. Письмо та часто розчитувався в ньому. Відвідував вбогу печеру, в якій Спаситель народився. Дивлячись на вбоге місце, не раз отак промовляв до Божого Дитятка: "Ісусе, як ради мого спасіння Ти дрижиш з зимна! Чим міг бя я віддячитися Тобі за те, що прийшов на світ для мого спасіння?"

На це Дитятко Ісус відповіло: "Дорогий Єроніме, Я нічого не хочу від тебе! Співай тільки 'Слава Богу на небі!' "

"Але ж, Ісусе, я мушу Тобі щось дати! Дам Тобі всі свої гроші!"

"Мені не треба грошей! Ціла вселенна належить до Мене. Роздай гроші вбогим і Я прийму це гейби Мені подав їх!"

"Я це зроблю, але й Тобі мушу щось дати, бо йнакше моє серце розірветься з болю! Дам Тобі всі свої гадки, слова, діла, працю й життя!"

"Коли вже даєш, то дай усе, що маєш!" промовило Дитя Ісус.

На це Святий відповів: "Любе Дитятко, я вже все віддав Тобі. Нічого вже в мене нема!"

Ісус же до нього: "Ні, ти ще маєш гріхи, яких допустився. І їх віддай Мені!"

Єронім здивувався: "Любе Дитятко, що ж Ти зробиш з моїми гріхами?"

"Дитя Ісус відказало: "Понесу твої гріхи на моїх ранах на гору Голгофу і приб'ю до хреста, щоб знищити їх і вчинити тебе святим!"

На це повний покори Святий закликав у захопленні: "Ах, любе Дитятко Боже, бери все, що маю. Бери добре, бери й зле... Візьми все, що моє, і дай мені все те, що Твоє!"

М. Щ.

Потвора в Людськім Тілі

БОЛЬШЕВИЦЬКА революція 1917 р. повалила давній лад на Сході Европи і завела в світі нечувану досіль тиранію під облудним плащиком диктатури так-званого робочого класу цебто пролетар'яту. Нещасні ті країни, що опинилися в лапетах червоного московського імперіялізму. Це надто добре знає наша батьківщина, кров'ю заллята Україна. Проте під сучасну пору найсильніший червоний терор шаліє в Східній Німеччині, а джерело його це потвора в людськім тілі, садистична жінка, міністер 'справедливости', Гільда Венямин, яку стероризовані німці потиху звуть червоною гільотиною *.

* * *

Колись Гільда була нормальною дівчиною та жінкою. Її батько був власником фабрики. В 23-ім році життя Гільда покінчила університет і стала здібним адвокатом.

Здібна, але поверховно вихована в християнстві Гільда, захопилася 'навчанням' жида Маркса і стала комуністкою. Згодом вийшла заміж за комуніста Карла Венямина. Гестапо заарештувало Карла і він загинув у концентраційнім таборі. Гільді та її синові Міші вдалося втекти і врятуватися від смерти.

По розгромі гітлерівського райху Гільда вернулася до Німеччини, щоб на руїнах нацизму закладати "червоний рай". Кремлівські вожаки відразу завважили 'великі і цінні здібности' в адвокатові Гільді та назначили її предсідницею народного, громадського суду в зайнятій большевиками Східній Німеччині.

Гільда взялася до 'роботи' з такою 'ревністю', що самі загорілі комуністи стали дивуватися, чи вона не пересаджує та не надуживає справедливости, бо її присуди були жахливі, страшні і страшно тяжкі. Вона немилосердно карала навіть найменші провини нещасних мешканців Східньої Німеччини. Її жорстокість наробила 'галасу' в цілім цивілізованім світі. Об'єднані Нації 'зацікавилися' її 'справедливістю'. Представник Об'єднаних Націй удався до Гільди. Ця жорстока жінка коротко вияснила йому тайну своїх жорстокостей: "Я захищаю державу при помочі терору".

* Гільотина це інструмент з гострим ножем, який спадає згори і відтинає людині голову.

Кремлівські вожаки затривожені постійною втечею фахових людей зо Східньої Німеччини. Ця втеча можлива, бо Берлін, столиця Німеччини, поділена на чотири сектори, тому воно не тяжко перейти з совітської частини міста до американської. Ця втеча страшно ослаблює індустрію червоної німецької республіки.

Ось чому Кремль звернув увагу на Гільду і займенував її міністром справедливости. Новий міністер дістав приказ припинити вихід совєтських німців до Західньої Німеччини.

Гільда виправдала сподівання Кремля, але не там, де вони бажали. Жорстока жінка зачала страшно карати утікачів, щоб терором спараліжувати бідне населення і знеохотити його від утечі. Проте це невдалося Гільді, бо бажання свободи сильніше ніж страх перед карою. Східня Німеччина це дуже індустріяльна країна. Вона потребує тисячів техніків і інжинерів, щоб її фабрики могли виробляти всяку машинерію та приладдя так для домашнього вжитку, як вивозів за границю. Невпинна втеча техніків сильно параліжує виробництво. Крім техніків лікарі, дентисти та всякі інші фахівці тисячами тікають щорічно до Західньої Німеччини, шукаючи свободи від терору та гнету. Бувають шпиталі, в яких тільки один лікар мусить доглядати сотки хворих, бо лікарі скоріше тікають на волю ніж комуністичні університети годні виховувати їх. Навіть економічне поліпшення і збільшення заробітної платні не всилі здусити в них вродженого бажання волі.

Гільда рішила безпощадно карати тих, що намагалися втекти з 'червоного' раю до зогнилого Заходу! В 1950 р. поліція зловила 14 нещасливців, які намагалися втекти з 'раю'. Між ними були дві жінки при надії. Гільда скарала їх усіх гільотиною. Їм відтято голови того самого дня, коли засудила їх на смерть за 'зраду' народу.

'Червона гільотина', назва для червоної Гільди, поширилася по цілій Східній Німеччині. Гільда не журиться тим, що люди думають про неї, аби тільки голосно не виявляли своїх гадок!

Втеча лікарів і дентистів сильно обурила нарід. Почалися тихі нарікання. Люди стали питатися, чому Гільда так немилосердно посилає громадян на смерть, і прийшли до переконання, що вона робить це не з ревности для комунізму, а тому, що вона **садистка,** цебто звихнена людина, яка знаходить приємність і задоволення в людських стражданнях і муках. Гільда завжди була приявна при найжорстокіших карах смерти і насолоджувалася передсмертними муками своїх жертов. Це скріпило в людях переконання, що вона **потвора** в людськім тілі!

В 1959 р. приловлено одного столяра і засуджено на смерть за те, що купив фотографічний апарат, потім продав його в Західнім Берліні та заробив трохи грошей. Це був 'економічний саботаж', за який Гільда послала його на смерть!

Нещасний столяр боронився тим, що мав шестеро дітей і хвору жінку. Його заробітки в

'червонім раю' були абсолютно замалі, щоб покрити найконечніші видатки. Як бідний столяр благав Гільду пощадити його, то вона спокійно сиділа за суддейським столом, час від часу їла чоколяду та переглядала якийсь журнал!

Поліція завела засудженого столяра до пивниці, де була гільотина. Лукава усмішка з'явилася на її жорстокім обличчі, як столяр наближався до шибениці. Засудженець зобачив свого ката—Гільду та закляв: "Нехай Бог повік проклене тебе!" Гільда тільки засміялася на його прокляття. Вона привикла до гільотини.

Столяр наблизився до гільотини і поглянув на закривавлений ніж. Бідолаха задрижав. Поліцай промовив до нього: "Тепер знаєш, як виглядає гільотина! Клякай і клади голову!"

Засудженець послухав і похилив голову. Поліцай затиснув гільотину. Шия засудженця лежала на опорі так, що голова висунулася на одну сторону гільотини, а тіло залишилося на другій.

Саме такі хвилини справляють Гільді найбільше садистичної приємности! Бідний засудженець був уже замкнений у гільотині і ждав на ніж, що кожної хвилини міг відрубати його голову від тулуба. Гільда сама давала знак, щоб кат спустив ніж. Проте вона не веліла відразу спускати його. Стоячи оподалік гільотини, жорстока Гільда зачаровано дивиться на муки засудженця, що жде на ніж, а ніж не паде йому на шию, бо Гільда ще не дала знаку! Передсмертні тортури засуджених такі страшні через цю непевність, коли спаде ніж на шию, що вони звичайно благають ката, щоб спустив цей нещасний ніж!

Саме тоді Гільда виступає зо своїм садизмом. Вона не хоче помилувати засудженця, а тільки нарозкошуватися його передсмертніми муками. "Що ти зробив би для мене," питається засудженця, "якщо б я подарувала кару та помилувала тебе,"

Відповіді засуджених застрашених повислим над їх шиєю ножем завжди 'веселять' цю потвору в людськім тілі, бо ці нещасні жертви терору обіцюють їй несотворені речі, сподіючись, що вона змилосердиться над ними і подарує їм життя! Саме тоді, як засудженець обіцює їй ці речі, вона дає знак катові і нагло ніж паде на шию, відрубуючи голову від тулуба так, що людина не має навіть часу докінчити початого речення.

Столяр благав смерти, але Гільда хотіла вперед натішитися його муками. Як кров бризнула з відтятої голови столяра, то Гільда закурила сигаретку та 'спокійно' пішла сходами догори до своєї канцелярії.

Подібні сцени це звичайна річ у Східній Німеччині! Гільда має повно нагод нарозкошуватися людськими муками!

Гільда страшно карає не тільки тих, що намагаються втекти зо Східньої Німеччини, але й їхні родини, які залишаються в Східній Німеччині, якщо комусь пощастилося втекти. Ці кари мають відстрашувати людей від утечі на Захід, бо за подібні втечі рідня буде терпіти від Гільди та її справедливости! Вона навіть засудила на гільотину свого колишнього професора за те, що заявив студентам, що присуди Гільди

надто суворі. Йому причеплено латку західнього агента та затягнено до гільотини. Як поліцай тягнув його, старенький професор закликав до Гільди: "Що тобі сталося? Ти колись була доброю жінкою, повною ідеалів?" Його клич не зворушив Гільди. Гільотина закінчила його земську мандрівку.

* * *

Гільда намагається перервати всі зв'язки східніх німців із західніми, хоч це практично не можливо, бо в Берліні проживає 4 мільйони людей, які належать до большевицького і західнього сектора. Одні та другі сливе свобідно переходять лінії, бо працюють в одній або другій частині поділеного міста.

Гільда кривим оком дивиться на тих східніх німців, що ходять до Західнього Берліну купувати різні товари, бо там їх більше. Це робить лихе враження на східніх німців, бо вони порівнюють свою долю з долею добре зодягнених співгромадян західнього Берліну. Через те Гільда заборонила східнім німцям купувати споживчі товари в Західнім Берліні. Коли хтось переступить цю заборону, то Гільда строго карає його, але вона сама час від часу потаємно вибирається до західнього Берліну, щоб купити солодощів для свого синка Міші, бо вони куди кращі ніж ті, що можна дістати в східнім Берліні.

Донедавна Гільда мала тільки двох людей, яких 'любила', якщо подібна потвора здібна до любови! Ці дві особи це її синок Міша і журналістка, панна Ільзе Райніке. Тепер Гільді залишився тільки синок Міша, бо журналістка несподівано втекла на Захід і відтоді написала багато статтей про нужденне життя східніх німців для західніх журналів.

Втеча 'приятельки' Ільзе страшно пригнобила Гільду. Вона замкнулася в своїм помешканці та деякий час не виходила нікуди, вважаючи, що це була особиста зрада. 'Відбувши жалобу', Гільда почала виливати своє огірчення і мститися за зраду Ільзе на безчисленних засуджених, яких послала на гільотину або до концентраційних таборів на повільну смерть.

Гільда досьогодні верховодить східньонімецьким судівництвом, розкошуючись передсмертніми муками тих, що 'провинилися' проти приписів 'червоного раю'.

* * *

Як же виглядає 'червоний рай' Гільди? Він подібний до совітського, в якім проживають 45 мільйонів українців.

Німецький 'рай' відділений від решти світу 863 милевою барикадою-границею, на якій повно гармат, побудованих вартових башт, колючого дроту та поліційних псів. Західня Німеччина має 55,000,000 щас-

---

Жінка: "Чому не любиш нашої сусідки?"
Чоловік: "Бо вона нагадує мені пилосос!"
Жінка: "Пилосос?! Що це значить?"
Чоловік: "Г-м! Вона збирає все сміття з цілого міста і потім розкидає його по людях, що любуються в пльотках".

ливого та багатого населення. Східня Німеччина це царство терору, смутку та пригноблення для 17,000,000 східніх німців.

Ця границя-барикада тягнеться від Балтійського Моря до Чехословаччини, розділяючи поля, села, залізниці, гостинці, та сусідів від сусідів. Колючого дроту нема тільки на ріках і озерах або в тих місцях, де нема дерев, що заслоняли б комуністичним сторожам невинно слідити за рухом населення. Хто незаконно переходить границю, той наражається на смерть від пострілу сторожів.

Колись було 43 залізниці, що свобідно прорізували цілу Німеччину. Сьогодні є тільки 7. Було там повно гостинців. Сьогодні тільки функціюнують п'ять із них, і то під строгим поліційним наглядом. В ночі з вартівних башт б'є ярке світло, шукаючи за тими, що хотіли б незаконно продертися до західньої Німеччини. Вдень з цих веж невпинно сторожать вартові зо скорострілами і далековидами. Біля границі в'ється триметрова заорана смуга, яку невпинно переорюють, щоб було видно сліди тих, які непомітно переходять границю під покривалом нічної темряви. Попри границю невпинно проходять 50,000 граничних сторожів із поліційними псами.

Около 350-метрова смуга довкола границі це мертва смуга. Там позамикано всі театри, реставрації та доми для старців. Ніхто не має права зайти в цю смугу без особливішого поліційного позволення. Все таки около три мільйони східніх німців потрапило втекти на Захід, особливо через 'вільний' Берлін. Поділ між двома Німеччинами стає щораз більше загострений.

Між ними всяка стичність буває під строгим політичним наглядом. Західніх журналів не вільно посилати до Східньої Німеччини. Західніх радієвих авдицій не вільно слухати, хіба приватно вдома, але й тоді заборонено публічно говорити про них. Поліція строго переглядає кожен лист, що приходить до Східньої Німеччини, як теж відчиняє і провірює кожен пакунок. Туди не вільно посилати лікарств, грамофонних плит і карток із привітами.

В цілій державі встановлено шпигунську систему. Кожен громадянин повинен уважати на західніх шпигунів. Між шпигунами є жінки, робітники та урядовці. Батьки мусять вважати вдома на свої слова, бо учителі випитуються невинних дітей, про що говорять удома їхні батьки.

Релігія це 'буржуазний забобон' для східніх німців. Численні студенти і учителі стратили працю, бо знайдено в них Біблію. Заборонено теж церковні шлюби. Комуністи мають вінчатися в державних залях прикрашених портретами Леніна.

Різні методи та засоби змушують малих бизнесменів і фармерів вступати до колгоспів, бо йнакше не дістануть бажаних матеріялів, частин до машинерії та штучних навозів. Те саме стосується до кравців, шевців і всяких інших робітників, що мають власну роботу. Цей економічний натиск змушує східніх німців 'колективізуватися' цебто вступати до колгоспів або державних артелів, де вони стають коліщатами в великій державній машині, затрачуючи свою особисту ініціятиву та згодом власну особистість. Отак помалу перетворюються в державних 'роботів' цебто людські автомашини, якими керує червона диктатура.

Ця тактика помалу перетворює людей у дійсні людські машини. Відрізані від вільного світу східні німці, подібно як і інші поневолені Москвою народи, не знають, що діється між вільними народами. Зчасом забувають давній спосіб життя та привикають до нового комуністичного, бо іншого не знають! Їх же зір невпинно та штучно звернений на Москву, 'найкращого' приятеля поневоленого народу, бо її представляють всюди як носія свободи і культури та світло для поневоленого буржуями світу!

Отак тисячі дітей і молоді поволі привикають до комуністичного цирку, забуваючи свобідно думати та жити... Самі німці з Західньої Німеччини твердять зо смутком, що комуністична тактика буває дуже успішна: "Воно так, як було за Гітлєра, тільки все краще зорганізоване!"

* * *

Хто ж тому винен, що одна третя вільного світу опинилася під понурою тінню молота та серпа? Комунізм це Божа кара за людські гріхи та недбалість у виповненні громадських обов'язків. 'Добрі' люди спали, а Божі та людські вороги працювали над їх поневоленням. Як пробудилися з погубного сну, то зобачили, що пелька вже була сильно затягнена та затиснена на їх шиї. Якщо б були належно поборювали підривну працю кремлівських агентів, то не були б тепер рабами Москви. Винні теж західні демократії, бо це вони видали цілу східню Европу та Китай на поталу червоному, московському драгонові...

ВАРТІСТЬ ЧИСТОТИ

"Нема ціни на повздержливу людину", каже Мудрець. "Всі земські багатства, всяка влада і гідності не можуть рівнятися з повздержливою душею. Св. Єфрем зве чистоту життям духа, Св. Петро Дам'яні—царицею чеснот, Св. Кипріян—превеликим тріюмфом. Легко переможе всі інші хиби, хто переміг у собі схильність до нечистоти. Водночас не тяжко попасти в інші блуди, от хоча піддатися ненависті, прогрішуватися проти справедливости або брудитися святокрадствами тому, хто піддався нечистоті. Св. Єфрем твердить, що чистота повертає людину в ангола. А Св. Амвросій додає: "Є анголом той, хто зберігає чистоту. Хто ж затратив її, той повернувся в диявола".

Можна слушно порівнювати чисті душі до анголів, бо вони уникають тілесні розкоші. Сам Спаситель каже: "Вони будуть немов анголи". Природа робить анголів чистими. Чисті люди бувають чисті, бо вправляються в чесноті. Касіян каже: "Ця чеснота рівняє людей з анголами". Св. Вернард твердить, що чиста душа не чеснотою, а щастям різниться від анголів: "Повздержлива душа різниться щастям, не чеснотою від ангола. В анголах чистота приносить більше щастя, зате в людині вона являється сильнішою." Св. Василій додає, що чистота вподібнює людину до Бога, Який є чистим духом: "Чистота сильно вподібнює людину до Бога".

Ще Один Мученик

НАША католицька Церква на рідних землях славиться мучениками, які нічим не уступають героям і героїням перших віків християнства, коли погани немилосердно катували невинних людей, змушуючи їх відрікатися християнської віри.

19 липня 1960 р. помер мученичою смертю у тюрмі в Леопольдово наш Святець, єпископ Ґойдич, ЧСВВ, ординарій нашої єпархії в Пряшеві. Большевики заарештували його за те, що не хотів відректися вірности Христовим заступникам на землі та піддатися під юрисдикцію московського патріярха Алексія, який вислугується безбожному большевицькому урядові в Москві та помагає йому при помочі казьонного православ'я баламутити інші народи і заганяти їх в 'духовну' московську неволю.

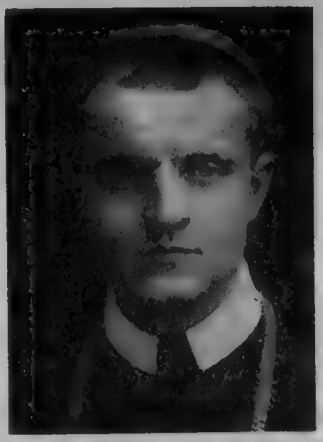

Преосвящ. Павло Ґойдич, людина надзвичайно духовна та побожна, рішуче відкинув большевицьке предложення, бо не лякався стати мучеником. За те пішов до тюрми, де довгі роки мучився. Без скарги та нарікання ніс свій тяжкий хрест за свої духовні овечки, ба й духом тішився, що вдостоївся нести з Христом нелегкий хрест.

Його постійність дивувала самих большевиків. Бог—як доходять скупі вістки—потвердив **стигмами** геройство нашого мученика. Для большевиків це була загадка, бо в них нема віри в Бога.

Як же ж святий мученик вкінці віддав Богу свого духа, то московські комуністи звеліли спалити його тлінні останки, щоб затерти слід за його стигмами.

Проте пам'ять про цього Святця назавжди залишиться між нашим народом поруч великого Йосафата, мученика за українське католицтво та Преосвящ. Андрея Шептицького й інших, що перед ним пішли на муки і смерть, але не зрадили ні своєї віри, ні свого страждального народу.

Українці повинні гордитися своїми модерними мучениками і говорити про них другим народам, бо як безбожність шириться по світі, то наша батьківщина видає численних мучеників і мучениць.

Наше молоде покоління в Америці та Канаді повинно гордитися, що в його жилах пливе кров мучеників...

ЖИТТЯ ПО СМЕРТІ

ТАЄМНИЦЯ смерти була завжди важною загадкою для тих, що живуть на землі. Спаситель розв'язав її словами: **Я—воскресення і життя. Хто вірить у Мене, хоча б і помер, все таки буде жити. Хто вірить у Мене, той не помре повік.** (Ів. 11, 25). Так Христос потішив засмучену Марію і Марту над гробом їх брата Лазаря.

Спаситель подав людям ясний образ посмертнього життя, який закінчив поганські видумки про таємничий Ад, в якім снуються тіні померлих. З появою Євангелії наставлення людей до життя і смерти істотно змінилося. Добрі люди перестали лякатися смерти, кличучи зо Св. Павлом: **Смерте, де твоя перемога?** (Кор. 15, 55). Це ставлення спирається на Божій мудрості, любові і справедливості. Бог сотворив світ і людину, якою керує в житті на землі та по смерті.

Навіть погани вірили, що їхні божки мусять бути справедливі, йнакше не були б божками.

Люди домагаються, щоб інші були справедливі для них. Знаємо, що Бог буде справедливий, як судитиме людські вчинки. Спаситель докладно змалював цю справедливість, описуючи Страшний Суд. (Мт. 25, 46).

Між сотвореннями і Творцем є безконечна різниця. Це викликає в людях спасенний страх, бо людина почувається негідною перед безконечною Божою величчю. Сотворіння відчуває, що воно неспроможне досконало виповнити волю Творця виявлену в 10 Заповідях. Це почуття частинно паралізує радість, що випливає з релігії.

Подібне почуття страху опановує людей, як думають про долю своїх померлих. Погляд на Розп'ятого Спасителя трохи зменшує цей страх, бо Він помер, щоб запевнити душам вічне щастя. Тому саме Св. Іван каже: **Блаженні ті, що померли в Господі!** (Апок. 14, 13), цебто ті, що померли з вірою в Христовий хрест.

Ці слова видніються на входах до цвинтарів. Їх треба б так само виписати на гробі кожного доброго християнина. Він блаженний, бо його діла ідуть за ним і дають йому право до вічного щастя. Перші християни не вживали чорних, але червоних риз на похоронних відправах, щоб зазначити, що смерть добрих християн повинна викликувати радість, а не смуток. Це досьогодні робить Східня Церква.

Святі тішилися при смерті. Св. Йосафат не лякався смерти. Знав, що вороги хотіли вбити його. Не тікав від смерти, але пішов їй назустріч, бо вважав її добродійкою, що забере його до вічних радощів з цієї долини сліз.

Не всі душі, виходячи з цього світу, є готові ввійти до неба. Не одна душа мусить очиститися в чистилищі. Церква поручає людям молитися за померлих. Братня любов вимагає, щоб люди молилися за померших, бо треба помагати тим, що потребують помочі.

Слід дякувати Богу за те, що дозволяє людям сплачувати

довги тих, що пробувають у чистилищі і так приспішувати їх вступ до неба.

Душа, якій хтось допоміг увійти до неба, буде завжди молитися за свого добродія. Бог щедро нагороджує тих, що моляться за померлих, бо це **свята і спасенна гадка молитися за померлих, щоб простилися їхні гріхи.** (2 Мак. 13, 46).

Є побожні християни, що кожного дня моляться за душі в чистилищі, особливо за ті, про які всі забули і за які ніхто не молиться.

Молитва, піст, милостиня, Св. Причастя і Служба Божа це найкращі засоби, щоб помагати душам вийти з чистилища і дістатися до неба.

Хто за життя помагає іншим, тому добрі душі помагатимуть, як по смерті сам опиниться в чистилищі та потребуватиме помочі, щоб щоскоріше дістатися до неба.

БОЖА ЛЮБОВ—РОЗВ'ЯЗКА ПРОБЛЕМ

Чому Бог сотворив світ? Чому помилував грішного та невірного Адама? Чому терпить тим, що зневажають Його? Чому приготовив небо для тих, що служать Йому на землі зберіганням Його заповідей?

Бог учинив те все з любови. Він не потребував творити ні анголів, ні людей, бо вони нічого не принесли Йому, ані не збільшили Його щастя. Бог добрий, тому бажає поділитися зо сотворіннями Своїм щастям. Помилував Адама, бо любов не позволила Йому навіки відкинути його від Себе. Терпить грішникам і безвіркам, бо хоче дати їм нагоду опам'ятатися та завернути з дороги прокляття.

Історія світу закінчиться предивним об'явом Божої любови в дні страшного суду, коли Бог забере добрих людей до вічного щастя в небі. Пекло тільки для тих, що погордили Божою любов'ю.

СМІХОВИНКИ

Батько до нареченого дочки: "Іване, не бійся, не будеш голодувати, як оженешся з моєю Олесею".
Наречений: "Чому? Хіба вона така добра господиня?"
Батько: "Не доконче. Але вона знає, де є всі реставрації в нашім місті".

Дуже багато мітінгів відбувається по наших товариствах, але справи не маються краще ніж тому рік.

Волощюга: "Пані, чи ви хотіли б мені щось пришити?"
Газдиня: "Що саме?"
Волощюга: "Пришийте мені нову блюзку до цього гузика!"

Ніщо більше не злостить молодого студента в університеті віддаленім від родини, як дістати листа з дому, в якім повно новинок, але ні найменшого чека.

Th. Bleech

HAPPY BIRTHDAY, LITTLE JESUS!

Full of grace, He Who was born in eternity from the Father without a mother, today is also born of you without a father. Whereupon the star announces the happy tidings to the Wise Men while the angels with the shepherds sing your ineffable child-bearing.

(Christmas Kondak, taken from the missal "My Divine Friend").

MANY CHILDREN send letters to the Infant Jesus on His birthday, asking for practically everything under the sun. Some requests smack of the ludicrous, and others, pathetic, some even humorous. Everybody wants something, Lord! I hope Your crib is overflowing with birthday greetings and well wishes from Your friends.

I want to send a little note for Your birthday, Divine Jesus. There are so many things I should write to You. You know everything, but knowing that You would like me to say thanks, I will pen a few lines to You, Lord.

We sure are making a mess of this lovely world You gave to us. I always liked that picture card which shows You holding our little world in Your hands so gently and lovingly. It's so reassuring to know that You have the whole wide world in Your hands.

You gave us so much that it's hard to describe what we like most because when You give it it is so perfect and beautiful that there is nothing that we can give in return to match its generosity. All You want is our grateful heart.

I want to thank You for my good parents, sister, brothers and friends, Lord. Thanks a million for the gift of my Catholic faith which You could have given to someone else. It's really wonderful to think that You gave this priceless gift to me. Thanks for helping mother and dad to leave their beloved Ukraine in order to settle in America where we live in such benign and blessed freedom. We have it so nice in America with its precious heritage of freedom and largesse. Mother always tells us about the cruel tyrants who persecute and hound the unfortunate of her homeland.

I want You to know how grateful I am, Little Saviour, that You have spared us so much sorrow and tragedy. If You can see it in Your generous Heart to forgive us and keep us free, O Patient Lord, please spare us.

I know there are a lot of us who could and should think of You more often, especially at this joyous season of Christmas — Your Birthday. Some are ashamed or afraid to say Christmas so they send Season's Greetings or Happy Holiday or Merry Xmas Greetings. Some don't even realize it's Your Day, Lord. Most of them credit Santa for this great day. They don't even realize that Santa is Your good friend, Saint Nicholas, our own great

Greek Catholic archbishop of Myra in Lycia province.

This is the day we should be giving to You, Lord — our hearts and love which will surely be exchanged for Your peace and joy, and yet on this day we seek a happiness that cannot be found in the extravagant presents and pleasures that mar Your Birthday.

I know You must feel terribly lonely on Your Birthday. It's small consolation but if I come to You tired and weary and seek Your company, Lord, You'll refresh me and make my burdens sweet; You said so, Lord, remember? I need Your help more than You need my remembrance of You, but it's nice for You to make me feel so important in Your Divine Goodness.

Today You came to me in all Your Divine majesty as I received You from the consecrated hands of Your friend and servant, my Pastor. He brought You to me on a golden spoon, at the perpetual crib of the altar, and I was filled beyond description. You gave Your very own Body and Blood, Your Divine Self, Your All to me on Your Birthday, while all the time I should be giving my all to You. Thanks again, Lord. Everything that I like to call my own, Lord, You gave it to me, really. So how can I adequately thank You.

If it will make You happy to hear from a poor sinner, Divine Friend, I am more than glad to send this little Xmas (there I go, Lord; even I get careless) this little Christmas note to You. I also like to hear from friends, especially from one like You, if it's alright with You.

Humbly yours,
Theodore

ST. JOSAPHAT EXTINGUISHES FIRE

Metropolitan Joseph Velamyn Rutsky, the best friend and superior of St. Josaphat, was riding to the city of Zamost when he saw a great fire in that city. He rushed to the church and ordered candles to be lit by the relic of the Martyr. He knelt in prayer for some half an hour, invoking the help of the Saint. St. Josaphat Kuntsevych heard the supplication of the Metropolitan, for at once the blue skies were covered with dark clouds. The rain was so torrential that the fire was put out in a few minutes. The same Metropolitan testified under oath that on several occasions whenever he was in some urgent need spiritually or materially he turned to St. Josaphat for help and was never disillusioned.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

PROSPECTS of the REUNION between the WEST and the EAST

M. Schudlo, CSsR.

THE PROBLEM of the reunion of our Orthodox Brethren with the Vicars of Christ should have the top priority in the unionistic movement of today. The task is hard, fraught with numerous difficulties, but not impossible. "Let not this hope be considered utopian," said the great Pope Leo XIII, "for this would be unworthy of Christians. The promise of the Lord must be fulfilled: 'There shall be one Fold and one Shepherd'."

It's true that the unionistic work was carried through centuries among the Orthodox populations by various Orders of the Latin Rite. Unfortunately the results of their activities were scanty, if not negligible because the Orthodox peoples, knowing that the workers were Latin, kept away from them. And thus in spite of all efforts of the Popes and these missionaries the estrangement between the East and the West still exists. In our humble opinion, which has been clearly confirmed during my journey throughout the East, it is due to the fact that the champions of the reunion hoped that this work could be achieved by the Latin missionaries. Well, they were working in the East for five centuries, but with no visible results. If you go to these Orthodox lands, all you find is: small colonies or communities of the Latin Rite in the Orthodox sea. The members of these Latin communities are partly descendents of the Latin Rite immigrants, and partly converts. But the gross majority of the Orthodox people keep away from them. Their unionistic work is in a stage of stagnation, and therefore little or nothing can be expected of them, as one of the Eastern Rite Catholic dignitaries told me in Damascus, in Syria.

Unfortunately there are people who do not see it, or if they see it, they wouldn't admit it. They resemble an American farmer who exclaimed "I don't believe it" when he was confronted for the first time by the sight of a giraffe.

Thus the least we can say is, that the approach and its methods were not psychologically the best to suit the Orthodox populations and to secure a success.

The problem of the reunion is a real Gordian knot. It cannot be undone by a single brilliant stroke of the Pope or of those who are laboring for the re-establishment of peace and concord between Rome and the Orthodox Churches because this problem is hard. But hard does not mean impossible.

Both the West and the East are

responsible for the schism. An Orthodox theologian told me: "Father, we can never untie the knot (of the schism) if you draw the cord to your side, and I — to mine. That's what men always do." Of course, the wrongs, although on both sides, are not equal. The authority can be wrong, but it is never fundamentally wrong. There might be a quarrel between the father and the son, but this does not mean that the son may rebel against his father and despise his fatherly authority.

As gently as possible, but it still must be made clear to our Orthodox Brethren that any future reunion must be based upon their recognition of the supreme authority of the Roman Pontiff as Moderator of the whole Church, Leader of its life and criterion of its activity and belief. On the other hand it must also be made clear that the reunion with the Apostolic See of Rome does not mean an absorption of the Eastern Rites into the Latin, as — sorry to say — it was practiced and still is being practiced in some parts of the world by some Latin Rite missionaries or clergymen.

There are many difficulties which must be solved before the reunion comes. They are big and numerous, but not insurmountable. Even the question "Filioque" will not prevent a brotherly reunion if the ground is sufficiently prepared and the unionistic work is carried sine ira et studio on both sides. The present patriarch of Constantinople, Athanagoras does not exclude the possibility of the reunion. On Feb. 12, 1949 he said: "We were together for ten centuries. I have great respect for Rome." (Istanbul, 12-11-1949).

This is a momentous task which cannot be carried out without God's abundant grace and help. But the grace of God can be rendered ineffective by the ineptitude and mistakes of men.

It is hard to understand how the fateful division between the Catholic West and the Orthodox East could exist so long, as a matter of fact, for more than nine centuries. Quarrels and discords are possible among men because they are poor human creatures. But we should never admit that it is God's will that such a discord which brought countless harms upon the Church of Christ is the will of its divine Founder.

In all humility, both Catholics and Orthodox must admit that the wrong perpetrated long ago (1054) must equally be shared, and thus, only thus, there could be found a common ground between the East and the West for a mutual reconciliation and forgiveness which, in due time, will slowly but surely lead to the unity of faith, first with our Orthodox Brethren, and then with all the others who believe that Christ is the Lord, and in that belief are trying to find a common ground for the future reunion of all Christians within the one fold and under the guidance of one supreme Shepherd, the visible Vicar of Christ and successor of St. Peter.

THE VALUE OF FRIENDSHIP

No one should 'rust' in loneliness. Everyone should have friends and companionship against the disease of boredom. There is no reason why every older person should not have young people among his friends. The oldster that dwells among the younger people and thinks and does as they do, keeps himself young and healthy.

Widows and Widowers

"At that time Jesus went to a town called Naim; and His disciples and a large crowd went with Him. And as He drew near the gate of the town, behold, a dead man was being carried out, the only son of his mother and she was a widow... And the Lord, seeing her, had compassion on her and said to her: 'Do not weep.'" (Luke 7:11-13).

This excerpt from the Gospel should strike a consoling note in the hearts of those whose partner in marriage has been taken by death. Here are some further thoughts which may prove helpful.

NATURALNESS OF GRIEF

If you love someone greatly, and that person is taken from you by death, there is nothing on earth that can prevent you from grieving. The whole world will recognize the naturalness of your tears. Friends will extend their sympathy with a feeling that there is little they can say or do that will dull the sharp edge of your grief. You will experience the great loneliness that only death can bring to those whose loved ones have been taken away.

Two questions inevitably enter the mind at such a time.

1. Do the dead still know and think about and love us to whom they were bound by love on earth?

The right answer to this question is yes, they do. God does not inspire the close relationships that true and virtuous love creates between human beings on earth only to smash and destroy them at death. Love is God's creation; He gave it the instinct and longing for performance. It can be taken for granted that even in the bleak and silent separation that death effects, He permits the dead to think of the living as the living cannot help thinking of the dead. For in reality they are not dead; their souls are, we may hope, gloriously alive in the presence of God in another world.

2. Shall I ever see this loved one again?

The answer is yes, provided you live in such a way as to deserve union with God and a reunion with your lost loved ones when life is over. Death plays a wonderful part in God's plan for the salvation of all men when life is over. Death plays a wonderful part in God's plan for the salvation of all men when it inspires the bereaved to resolutely promise themselves that by a good life they will make certain of that final reunion.

UNSELFISH COURAGE

While grief is perfectly natural when a loved husband or wife dies, widows and widowers must be on their guard against exaggerated self-pity in their reaction. Selfishness has its roots in all human creatures, and it sometimes happens that wild and unrestrained grief gives evidence not so much of pity for the dead as of selfish dismay that one's established routine of life has been disrupted.

Life must go on, even when someone near and dear to us is lost. There is work to be done. Even though sorrow lies heavy on the heart, the burdens of life must be taken up. This in fact is the best possible treatment for a bruised spirit, to plunge into life's tasks and duties with calm determination. For older persons, whose families have been raised, there is a special difficulty of adjustment here. But there is always some work to be done for those who seek it. Encour-

agement can be found also in groups such as the Chicago archdiocesan NAIM Conference for widows and widowers.

There is something very noble in the sight of one who, although grief-stricken at the loss of a devoted spouse, nevertheless bravely and cheerfully takes up the burdens of life. God's blessing is on such as these; He has compassion on them, and whispers in their hearts: "Do not weep; be strong; and unending joy will soon be yours."

(The Liguorian)

The World Needs Such Men . . .

The strength of the Red Russian imperialism does not lie in the rockets and the long-range missiles, but rather in the weakness, stupidity and the lack of resolution of the Western world which is in a death and life struggle with the Kremlin.

The tyrants and dictators are 'strong' while their neighbors are or pretend to be weak, and vice-versa.

We need men like Hon. J. G. Diefenbaker, the energetic Prime Minister of Canada, to fight Communism efficiently and to bring about its destruction, thus freeing the world from the worst tyranny the men have ever witnessed.

The egg-heads of the type of N.N. and others will never stave off the threats of Khruschev who is not ashamed to boast publicly: "We will bury you," or to tell the Americans while visiting them: "Your grandchildren will live under Communism!"

Where are the Western statesmen who would go to Moscow and tell the enslaved peoples of the Russian empire: "Wait a little more and you and your children will be free from Russian imperialism!"

Many so-called statesmen went to Moscow, but unfortunately none of them made a similar statement! Even in the forum of the United Nations the spokesmen of the free world are ultra-cautious in their dealings with the most bitter enemies of the human rights and freedom, the emissaries of the Kremlin.

Hon. J. Diefenbaker must be congratulated most heartedly for his courageous stand against the Russian imperialism which has subjugated many free peoples, such as Ukraine, Poland, Bulgaria, Lithuania, etc.

When Mr. Khruschev, the 'defender' of the enslaved peoples in Africa invoked complete and immediate independence for all the nations of the world in the Western democratic world, the Western spokesmen against whom the invoked resolution was addressed, have "prudently" kept quiet for fear of hurting the Russian leader.

Fortunately, Mr. Diefenbaker did not get scared of Mr. Khruschev. In his speech before the United Nations general assembly on Sept. 26, 1960 the courageous Prime Minister of Canada agreed with Mr. Khruschev that all the peoples should be free. He said quoting the speech delivered earlier by Mr. Khruschev: "Mr. Khruschev said: 'It has been and always will be our stand that the peoples of Africa, like those of other continents striving for their liberation from the colonial yoke should establish orders in their countries of their own free will and choice!...' That I accept — and I hope that those words mean a change of attitude for the future on the part of those he represents.

"What of Lithuania, Estonia, Latvia? What of the freedom-loving Ukrainians and many other Eastern peoples which I shall not name for fear of omitting some of them? Mr. Khruschev went further and said: 'Complete and final elimination of the colonial regime in all its forms and manifestations has been prompted by the entire course of world history in the last decades...'

"There can be no double standards in international affairs. I ask the Chairman of the Council of Ministers of the USSR to give to those nations under his domination the right of free elections — to give them the opportunity to determine the kind of government they want under genuinely free conditions. If those conclusions were what he meant, for they must apply universally, then indeed will there be new action to carry out the obligations of the United Nations Charter, then indeed will there be new hope for all mankind."

The Russian imperialists and their stooges were utterly disturbed to hear such a courageous challenge before the whole assembly of the representatives from the whole free world. The Russian anger had no limit. Mr. Diefenbaker was called various names which is better not to repeat here. One thing, however, is certain: if the leaders of the free world had more courage in exposing the Communist lies and the Russian imperialism, the end of the Kremlin clique and the Russian imperialism would not be too far off.

OFFICE OF THE PRIME MINISTER

Ottawa (4)
October 18, 1960

Dear Father Schudlo:

Thank you for your letter regarding my speech at the United Nations. I am most appreciative of your comments, and in view of your interest I am enclosing a transcript of this address.

I am,
Yours sincerely,
Hon. J. Diefenbaker

THE FIRST CHRISTMAS

Mary, the Virgin Mother, brings forth today the Author of Grace. She is the Mother and sovereign of the universe; she remains a Virgin as she gives birth today to her Son. Th Sun begets the Sun; the creature gives birth to the Creator. She is His Child and She is His Mother. Mary was chosen as Mother, predestined before all creatures, filled with all grace, all virtue, all holiness, to the end that of a Mother most pure might be born the Son infinitely pure. And as in Heaven the Son has a Father immortal and eternal, so on earth He has a Mother exempt from all corruption. As in Heaven the Son is like the Father, so on earth the Son, according to the flesh, is like the Mother. In Heaven He is eternal and immense with the Father; on earth, like the Mother, He is in time and full of meekness. In Heaven He is the image of the Father; on earth He is the likeness of His Mother.

— St. Augustine

St. Alphonsus Liguori

The Flight Into Egypt

MARY was a refugee from the persecution of Herod.

Herod having learned from the Magi that the long expected and ardently desired Messias was already come upon the earth, feared in his folly that the newborn King would deprive him of his kingdom. The impious monarch, therefore, awaited the return of the Magi who were to tell him this king's whereabouts — not as he said, that he might go there to pay homage, but that he might slay him. Finding himself outwitted by the Magi Herod ordered all male children found in the neighborhood of Bethlehem to be put to death. But he did not reckon on divine intervention. Joseph was informed by an angel of Herod's intentions and commanded to take the Child and his Mother and flee into Egypt. He who came to save men had to begin by fleeing from them. And Mary saw that Simeon's prophecy was already beginning to be verified. "This Child is set for the rise and fall of many... and for a sign that shall be contradicted" (Luke 2, 35).

Scarcely was He born then he was already marked for death. What suffering it must have been for the tender heart of the Blessed Mother to hear the tidings of that cruel exile for herself and her Son. To flee from friends and strangers, from the holy temple of the living God to the land of temples of demons! What more sorrowful spectacle could there be than that of a newborn child — and such a Child — clinging to his Mother's breast, forced to flee into exile.

Surely there is no one who does not realize what hardship that suffering Mother endured on that long journey. Authors generally agree that it covered about four hundred miles. The way was primitive, little frequented in those days, wild and to Mary and Joseph, unknown. The season was winter and therefore they travelled through bad weather. The Blessed Mother was then but fifteen years old, a delicate girl, wholly unaccustomed to such efforts. Joseph and Mary had no servants to attend them. They performed every task themselves.

What a pitious thought — that tender Virgin with the newborn Infant in her arms traveling through a lonely desert place. Where did they obtain food? Where did they rest when night overcame them? How were they lodged? What other food could they have had but what St. Joseph begged in charity? Had anyone met them on this perilous journey, the three greatest persons the world will ever see, what else could he have thought but that they were three roving beggars?

The exile of this earthly trinity, Jesus, Mary and Joseph, lasted seven long, lean, hard years. They were strangers in that pagan country without kindred and without revenues. The faithful Joseph worked hard to support Mother and Child.

But these very devoted and exhausting efforts were a source of added grief to the tender heart of the Blessed Mother. And when the Holy Family was told by the angel that they were to return home, although this was no doubt an occasion of rejoicing, it was also a source of great pain to the Blessed Virgin because of the hardships her Child, now seven years old, would have to endure on the road.

The sight of these holy wanderers should teach us to live on this earth as pilgrims, detached from the things of the world because our sojourn here will very soon come to an end and we shall have to depart into eternity. "We have here no lasting city but seek one that is to come" (Heb. 13, 14). The sight should teach us to embrace gladly the crosses which are part of our daily life.

A saintly Augustine Sister was carried in spirit as a companion of the Blessed Mother on the journey to Egypt and back. The Holy Mother said to her, "Child, have you seen what hardships we went through? Let this teach you that no one receives graces without suffering." Whoever would bear well the manifold burdens of this life should take Jesus, Mary and Joseph along with them. For with these three in their hearts all sufferings become light, sweet and easy to bear. Therefore, let us love these three most holy pilgrims. And let us console the Sorrowful Mother especially by receiving within our hearts her divine Son, whom even now men persecute with their sinful lives, even more fiercely perhaps than before.

CHRIST IN SOVIET RUSSIA

In the Russian schools students are taught that Jesus Christ was a Jewish mystic and religious fanatic put to death by the Roman governor for radicalism. After His death, His cult was spread throughout the pagan world to be used by the rich people as an opiate to drug the workers by promising them a reward in an imaginary spiritual world after death to compensate for the drudgery they suffered here on earth during their miserable lifetime. Students are warned that belief in such religious superstition as the teaching of the Gospel, or practice of its tenets, constitute anti-state activity which will bring discrimination in work and promotion for those who dare to believe otherwise.

Most Russian Communists, educated engineers and MVD security men know no more about Christianity than that. No wonder that they laugh at religious practices as out-moded superstition and "nonsense". They are not militant atheists. They have no beliefs at all.

I'D LIKE TO KNOW...

1. I am glad that at last we have a Catholic President in the USA. But I was surprised to find the following statement in an American Catholic paper which read: 'If our first President is a Catholic, it should be an Irish'. Is this true? Why?

We also wonder why, for we see no other reason for such a statement than a nationalistic 'bigotry' of a national group that lives in the U.S., or that the editor of the said paper is an Irish nationalist living and working in America.

What is important in the Presidency is not the national descent of its occupant but rather his intellectual and moral qualifications which enable him to fulfill his obligations towards his country and its inhabitants according to the Constitution.

2. What is the social teaching of the Church? Is it taught in our parish schools?

Social teaching is a complex of rules, maxims and regulations on the life and actions of the society. It includes the last Seven Commandments of God which define man's duties toward himself, his family, his country and the whole mankind.

The regulations concerning the social life of mankind are inspired by the doctrine of the Gospel. Of course, the Church does not have a cut-and-dried solution for each and every new problem that may arise. The Church, inspired by the infallible teaching of its Divine Master, gives a general guidance to men who should apply it to their current problems. Thus the practical formulas must be worked out by men who are trying to solve problems of the every-day life, and in the course of the working out there may be legitimate difference of views and opinions. Men must apply the teaching of the Church to a concrete problem which may require a different solution from one country to another because the social conditions of that particular country are different. For this reason the principles of the Church on social problems are rather general so that they may be applied to all countries of different political and social structure.

The principles of the Church on social problems are expounded in our schools, especially in colleges where special courses are held on the matter, although not always as fully and extensively as they should because of the lack of manuals and competent teachers.

Higher Catholic institutions (colleges and universities) should pay more attention to the social teaching of the Church in order to train their pupils in such a way that they will become able not only to refute the false maxims of Marx and Communism, but also to apply it to the current problems of their country when they are elected to run it.

3. Why is it that so much has been written in the Catholic press of America and Canada about the martyrdom of Card. Stepanich and other Latin Rite dignitaries behind the Iron Curtain while the martyrdom of our Ukrainian Catholic Church and its Bishops is hardly ever mentioned? Are the martyrs of the Latin Rite, let us say, those living in Poland or Yugoslavia, better than ours?

It is an old problem which has not been solved thus far. It's a fact that the martyrdom of our Church is seldom mentioned in the press of the Latin Rite. Some papers ignore the problem altogether, although our Metropolitan, Bishops, priests and thousands of lay men are real martyrs of the twentieth century, for they have been jailed and sent to Siberia by the Red Russians where many of them have already passed away, while the others are still suffering.

Who is responsible for the silence of the greater part of the Latin Rite press on this painful subject? Well, it is hard to point out the culprit. We think that both we ourselves and the editors of the Latin Rite press are equally to blame. We are to blame because we did not furnish these editors with the proper documented material concerning the destruction of our Church by the Red imperialists.

Some editors of the Latin press are also to blame because they refused to publish the material available to them now or at the time when the Reds were cruelly destroying our Church in Western Ukraine in 1945-46. These editors were afraid to hurt some Russian imperialist who might have happened to read their paper. For this reason they have pretended not to know what the Reds did to our Church in Ukraine at the end of the second World War.

It is an un-Christian silence, for no real Christian should keep quiet when the enemies of God are exterminating his Brothers in Christ and destroying the Catholic faith with the aid of the Red Muscovite police.

4. I would like to have a nice white leather-bound missal for myself and another for my dear mother. I prefer the English one while my mother would like one in Ukrainian. Is it possible to get them now?

You must be a "newcomer" if you did not hear about our two new missals, the English one "My Divine Friend", published in 1959, and the Ukrainian "Miy Spasytel" in 1960. The Ukrainian one is now available in the white luxurious leather binding. Just send us your order, and we will be glad to mail it to you. The English one "My Divine Friend" is not presently available in white leather, but there is a deluxe Imitation Mother of Pearl binding, as well as black leather bindings. These missals can be precious Christmas presents for your father, mother, husband or wife; or even your friends. (Use the following address: Redeemer's Voice Press, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada).

5. I am very much interested in the unionistic movement which is growing in strength in the U.S., but there is something which I cannot understand. The organizers of the movement dream of converting Russia and therefore try to prepare the necessary workers, while they almost completely ignore the existence of our Church in America and Canada, although we have hundreds of priests and our own hierarchy in many countries of the world. Why are the Ukrainian Bishops and priests pushed aside at the meetings which discuss the problems of the future reunion between the East and the West?

It is a sad situation. The organizers of the unionistic movement — and this applies to almost all of them throughout the Catholic world — are strongly dominated by some Russian exiles who have either entered the

Latin Rite Church or without entering it have placed themselves in a position to influence the said leaders by holding up high the mirage of a converted 'holy' Russia.

Deceived by such illusions some leaders of the unionistic movement deliberately ignore the existence of the Ukrainian Catholic Church and therefore do not invite the Ukrainian bishops and priests to their conventions for fear that their presence might hurt some Russian imperialist in the ecclesiastical robe who is trying to convince the participants of such conventions or meetings that there is no Ukraine, but just one 'holy' and indivisible Russia, 'ready' to fall at the feet of the visible Vicar of Christ as soon as Communism is eliminated. But this will not happen should Russia be divided and the enslaved peoples given their freedom. This is the principal cause of the sad situation.

We shouldn't be silent about this. We must constantly remind the unionistic leaders of the Catholic world that it was Kiev that spread the Christain Faith throughout the Eastern Europe in the ninth and tenth centuries.

The fact must be stressed that the missionaries of the Latin Rite have been working in the tsarist Russia for centuries, but with what results? Practically — zero, while our exiled Metropolitan A. Sheptytsky, although a prisoner of the tsarist regime — when released by the Kerensky government in 1917 succeeded in organizing the Russian Catholic vicariate under the leadership of the saintly priest Flodorov.

The cruel persecutions and destruction of the Catholic Church of the Eastern Rite in the Russian empire under Nicholas I in 1839, Alexander II in 1875 and finally under the atheistic Stalin in 1945-46 should have a sobering effect upon the dreamers about the 'holy' Russia. They should unmask earlier fallacies that Russia, if allowed to keep the enslaved Ukrainians, White Russians and other conquered peoples, will accept Catholicism after the fall of Communism.

THE MASTER IS HERE by Rev. E. Kutarna

As a Catholic, you believe that Jesus Christ is really and truly present in our church. You believe that He is there in the Blessed Eucharist, just as truly as you are present in your chair at home as you read this... with only this difference: your presence is visible whereas His presence is invisible, except for the outward appearances of bread and wine. So you believe it. But why does it end there, with only your belief, and does not go on to the logical action.

Tell me, if you were aware that your loved one was a few houses away, sitting at home... would you be satisfied in just knowing that your loved one is at home? Or would your heart tell you, "Well, what are we waiting for? Let's go and be with our love."

This may be a poor example, because we don't usually like to associate the idea of a sweet sentimental love with the love we have towards Our Blessed Lord. But apart from that, the truth is there that when love is true and sincere it wants to be close to the object loved, isn't that so? And here we have Our Lord, at the church, but so little do we go there to visit Him. We come to town for shopping, for gas, for mail... our car gets loaded up, our pockets full of mail, bags full of groceries... and we go home with our souls empty. O foolishness! O lack of love!

The Pilgrim

Father Ted Harasymchuk

This is a true story of one of our Ukrainian pioneers, what caused him to come to Canada, and the adventures that he met in his journey from Western Ukraine to an unknown and far country, Canada. Because the hero of these events is still living, names used are fictional. The story is not.

As he came out of the woods, and saw the village — his village — the guns and sounds of battle seemed silenced forever. He noticed and remembered the dome of the village church, the road that curved past it and ended at his house. And then he wondered whether Stephania would recognize him, whether she had changed in the three years he was away. Those three years that went so quickly, yet so full with moments of terror.

When he entered the infantry in the service of the Most August Emperor Franz-Josef of Austria, it was a glamorous experience. There was the marching, tedious yet strengthening. And the rifle drill, the hours on the firing range, the uniform to press and the buttons to shine like gold. Then he, the hero, was off to the wars, with farewells and flowers. Here it all ended. No more glamour. But a drafty railway car and the smell of sweat. Cold army rations and a stone painfully pressing its solidness into sensitive skin that kept sleep far away. And he hated most of all the mud that found its way into his shoes, his pockets — until he felt it take complete possession of his person. Italian mud. This was "sunny" Italy. Luckily he was not wounded, though for a year and a half their battle line kept swaying back and forth according to the whim of their commander. So that it was almost with a cry of relief that he volunteered for further training and transfer to a new battalion of artillery that was being formed for action on the Russian front. Yet this did not help. For the din was terrible and one's back ached from fatigue, and the cruel crisp cold also did not allow sleep to come. He came to have a bitter taste in his mouth constantly, and it only partially disappeared when he was demobilized. Now, looking at the quiet, white-garbed village in the winter of the year 1918, his taste was fresh, and his step was springy with anticipation. He was home!

The white-wash on the outside walls of his cottage was still bright in the sun. The picket fence he completed just before he left for the army was still standing, straight and solid. And there was a new thatch on the roof, with patches of snow here and there. Stopping momentarily before the door, Safat Balit for the hundredth time straightened his cap and smoothed his tunic which was one of the few momentos of warfare he kept. He stamped his feet to clear his boots of snow. He rapped lightly on the door, lifted the latch and bounded in, calling "I'm home!" The first person he saw was his mother: she rushed at him and he swept her into his arms. She kept saying over and over again, as she held him tightly, "My son! My son!" Safat could feel the wetness of her tears on his cheek. And suddenly he was shy at this show of emotion.

"Where's Stephania?"

"She's...", his mother started to say haltingly, looking at her son with wide, frightened eyes.

Something tightened inside of Safat, just like the moment before a bayonet charge, and he knew that all was not just right.

"What happened? Tell me! Tell me." He gripped his mother roughly

by the arms, hardly keeping himself from shaking her.

"She's dead, Safat. My God, she's dead. We buried her last Friday, just a week ago. She's dead. She's dead. May her soul rest in peace!"

As his mother lapsed into silence, Safat felt as if the world had collapsed about him. He felt weak. Slowly he turned from his mother, haltingly walked over to the bench by the table, and dropped heavily on the seat.

Looking at a knot in the wood of the table-top, Safat whispered almost to himself, "What happened? How did she die?"

His mother came over and sat beside him, and put her arms about his bent shoulders, trying to comfort him.

"It was the typhus. She was the only one in our village that died." And remembering, she continued, "It was a wonderful funeral. All the people cried. The young girls plaited a wreath of flowers and tied it with ribbons on her casket. And the village choir sang so wonderfully in the procession to the cemetery..."

Safat heard none of this. He felt nothing. With dull, unseeing eyes he looked out the window. The bitterness had returned. He wanted to rush outside, and run. Run and run and run and run... God knows where...

•

So he was home. But now it was a strange place almost unfamiliar. Unfriendly. He had to get out of the house. Anywhere. Abruptly, Safat rose, looked for his cap and then remembered that he had not even taken it off, took three long strides to the door, wrenched it open. The picket fence caught his tunic as he passed, but Safat did not notice. All he saw now, was the village before him — no longer clean and bright, but bleak and grey. In two weeks it would be the feast of joy, the Birth of Christ. Christmas. There would be feasting and rejoicing and well-wishing. And carols that tugged at your heart. But not for Safat Balit, ex-soldier. He did not know it, but now he had become a pilgrim...

(To be continued)

Christ said to St. Peter: "You are Peter and upon this rock I will build My Church, and the powers of hell shall not prevail against it." (Mt. 16, 18). Christ plays on the words 'petra,' "rock", and 'Petros', as it were, "the Rock-man." Christ promises to make Peter the principle of unity and stability of his spiritual building, the Church. He fulfilled His promise when He made Peter the supreme shepherd (Jn. 21:15ff.). Note the expression "my" Church: Christ is the invisible Head (Eph. 2:20). "My Church": this is the first of 115 occurances of this noun in the New Testament. The organized society which Christ established is not called "synagogue" but "Church," because "He did not institute his society as something which was to remain a mere religious unit within the social fabric of the racial Israel, but as the corporate body which was to succeed the Israelitic community as God's kingdom in this world" (Fenton). The Greek term 'ecclesia' means an assembly "called out" or convoked by legitimate authority for the purpose of governing the community. Hence the members of this church are called "the elect" or "the chosen," as in Rom. 1:6.

—o—o—

M. Schudlo, CSSR.

Present-Day American Free Masonry

WHAT do you think of the present-day freemasonry? Some people see Masonic machinations behind every anti-Catholic move in the U.S. and Canada, while others think that freemasonry, at least in the U.S. and Canada, amounts to nothing more than a mutual benefit society. For this reason they wonder why the Church is so severe in condemning the American and Canadian freemasonry.

Both groups are wrong in their appraisal of the present-day American and Canadian freemasonry.

* * *

Freemasonry has some 5,000,000 members in various countries of the world, with more than 4,000,000 in the U.S. and Canada. In Europe and Latin America masonry remains an elite corps, while in the U.S. and Canada it has become a mass movement. The typical European mason is frankly anti-clerical and often agnostic. Masonic membership is a precious privilege which he gets through a thorough education and surveillance. Being an agnostic he does not try to reconcile any brand of Christianity with masonic naturalism.

In America masonry enrolls all those who want to join it, and for this reason it is despised by European masons as a degenerate form of ancient freemasonry. Most American and Canadian masons join the lodge for social and business reasons. Nowadays the masonic meetings see small attendance. The great majority of masons who take the first three degrees come back once or twice, — or never come back. Not even 300,000 out of some 4,000,000 American masons are actually working for masonry. The masons themselves admit that only 10 per cent of masons are active. Some members remain for 30 or 40 years in the lodge by sending their dues by mail without attending any meeting. Although they wear the lapel button or ring, their masonic initiation is very limited.

Numerous Americans join masonry for the sake of prestige they imagine masonry can bestow upon them, while thousands of masons, disillusioned or bored, quietly drop out or are suspended for back payment of dues. Yet those who eventually join the Catholic Church earn for themselves the hatred of their former masonic 'brethren.'

Freemasonry no longer appeals to men of two upper classes, and has lost much of its former appeal to the three lower classes as well. The rich people of America, the scholars and scientists, the corporation executives, even the politicians no longer see much prestige which masonry could secure them. Most membership in the present-day lodges consists of the 'limited success class', that is, of mechanics, barbers, clerks, actors and mailmen. In such a situation it is a wonder why anyone should join masonry?

American Masonry proclaims fraternity of all men, and yet it does not admit Negroes as members. In theory, both Christians and Jews may enter the lodge as equals, but in practice a considerable anti-Semitism infects American as well as English lodges. On the other hand, Masons are very eager for apostate Catholic priests.

Theoretically religion and politics are outlawed as topics of discussion in the masonic lodges. This does not

mean, however, that masons are in favor of religion, especially of the Catholic religion. Occasionally the masonic lodges organize an attack on the Catholic schools, as was the case in the California lodge which tried to force the taxation of the parochial and private schools. Its efforts were defeated at the polls by a decisive two to one margin.

Now and then some masonic writers attack the Catholic schools as the hotbeds of all the present crop of Catholic gangsters, racketeers, thieves and ticket fixers. (Masonic Inspiration, March 1960).

Organized opposition to the Catholic Church can be traced to the Southern jurisdiction of the Scottish Rite Masonry. The growing Catholic minority in the U.S. alarms the old guard Masons who insist that the U.S. is a Protestant nation founded on masonic principles. Hence Catholics are nothing but a nuisance. These masons claim that it is their 'privilege' to preserve the 'democratic' way of life in the U.S.

Masons of the U.S. and Canada have lost much of their power in public affairs of the state. A presidential candidate has no longer any need to be a mason, although the masons cannot agree with such attitude of the American public. A recent masonic leaflet seeking subscription to a masonic periodical reads: "The sad truth is that America's Protestant-masonic culture is sinking... Now the emboldened clerics plan to take over the White House. If you dare oppose the sly clerical schemes, you are a bigot or a Communist."

The prestige of American Masonry began to decline since Harding's times. Warren Harding, 28th President of the U.S. (1921-23), and practically every one in his cabinet was a mason. Their rule coincided with the low marks of morals in American public life. This conduct was such that the ministers of his administration ended in the penitentiary or committed suicide. Harding and his companions dealt a fatal blow to the American masonry.

For this reason public high officials do not pay much attention to the masonic connections. Some of them belong to it, and some not. Mr. H. Truman is a well-known mason and a former Grand Master of Missouri, Mr. D. Eisenhower, Adlai Stevenson, Nixon, and Kennedy are not masons. Mr. John Diefenbaker became a mason after his election to the premiership of Canada. Prince Philip, husband of Queen Elizabeth, received masonic initiation in 1953 to carry on a royal tradition.

Masonry, in general, is in the state of decay. Even overseas, masons no longer hold the top position in the government of Italy, France, Germany, etc. Masonry is banned from Soviet Union and all Iron Curtain countries, because dictators do not like to suffer the secret societies.

Is the masonic membership in the U.S. and Canada a liability or an asset? In many American and Canadian communities masonic affiliation is considered more of a political liability than an asset. When Mr. J. Diefenbaker, Prime Minister of Canada, became a mason, many people were wondering what good could it do him, especially in view of the population of Quebec which is entirely Catholic. Yet it is a fact that many of the older figures in American and Canadian politics retain masonic lodge membership. Gen. D. MacArthur, E. Hoover and Mark Clark are masons.

Entertainers still find some prestige in being masons. A great number of them come from lower class backgrounds and strive to increase their social stature by becoming masons. Active masons include Arthur Godfrey (an ex-Catholic), Gene Autry, Roy Rogers, Red Skelton and a score of others.

It is strange to see some prominent non-Catholic clergymen carrying masonic badges among whom are the following 'religious' leaders: Patriach of Constantinople, Athenagoras, the present archbishop of Canterbury, Fisher, primate of the Anglican church, Norman Vincent Peale and bishop James A. Pike. The latter two are widely known American Protestant churchmen.

Many non-Catholics seem to think that Knights of Columbus are simply Catholic masons and the Masons are Protestant Knights of Columbus. It's simply not so. Religion, the Catholic religion, is the core of the Knights of Columbus while naturalism and agnosticism constitute the basis of Freemasonry, whether Masons admit or deny it. It's not possible to reconcile the religion of Christ with the beliefs of the masonry, as constant anticlerical activity of numerous masons proves beyond any reasonable doubt.

Nowadays American and Canadian masonry may be gaining in absolute numbers, but its ancient vitality with various Oriental ceremonies and rites has become an anachronism in American and Canadian life in the 1960's because its influence is diluted despite numerous efforts made by the masons to revitalize their lodges. Yet a hard core of dedicated masons is still actively harassing the Church of Christ, especially in her endeavors to provide a Christian education for her young people.

(Condensed with small modifications from THE PRIEST July 1960).

THERE IS A DIFFERENCE

Many disgusted and unhappy husbands ask: "Why can't a woman be more like a man?" Why? Because there are some basic differences between the two sexes, and they are made by God Himself for the benefit of the whole mankind.

Sex is for most men an aim in itself. They are satisfied with what they can get, while for women it is a means of promoting mutual happiness and well-being. Love, too often regarded as the mysterious source of married happiness, does not mean the same for both men and women, for it is not the center of their life. It does not affect the personalities of men and women in the same way. While the nicest word a woman expects from her husband is "I love you," the husband likes to hear from his life-companion: "I am proud of you."

Marriage to which most young people aspire is not a magic solution to all problems affecting the growing generation. Nature has prepared girls for their future role of wives and mothers much better than it has men for their part of fathers and husbands. Men have to improvise their roles when they become fathers and heads of a family.

Thus no one should worry too much about the 'masculinization' of the modern woman, for nature itself takes care of them by making them different in so many basic ways that there can never be a perfect 'masculinization.'

J. A. Kleist, S.J.

St. Luke the Evangelist

Regarding the person of St. Luke we have some scanty, but authentic, information. St. Paul, writing to the Colossians (4:10-11) from his captivity in Rome, mentions several fellow workers who were of Jewish descent, and then separates from this group, besides Epaphras and Demas, "Luke the beloved physician" (4:13-14). We are at a loss to know how the two men became so intimately associated with each other.

The Church historian Eusebius writes that St. Luke was of Antioch, the capital of Syria, and from the Acts (11:19ff.) we learn that St. Peter, St. Paul, and St. Barnabas established there a flourishing community. With these facts for a clue, it has been surmised that St. Paul, of whose mysterious illness we hear in 1 Cor. 1:8; 2 Cor. 12:7; and Gal. 4:13, one day consulted Luke the physician, and that the latter, impressed by the high idealism and overwhelming personality of his patient, volunteered to accompany him on his journeys in a professional capacity. Where and when he became a Christian is not known.

We find St. Luke in the company of the Apostle on his second missionary journey at Troas, where the latter, accepting a dream as a divine voice, crossed over to Macedonia; "As soon as he had the vision, we were eager to sail for Macedonia" (Acts 16:10). This is the first so-called "We-accounts" in the Acts (16:10-17; 20:5-15; 21:1-18; 27:1-28, 16). St. Luke followed St. Paul to Caesarea and Jerusalem, and finally to Rome. There are no certain data regarding his later career. Achaea and Boeotia are sometimes mentioned as his field of labor. According to St. Gregory Nazianzen, he died a martyr for the faith. His feast is kept on October 18.

In narrating the public ministry of Jesus, St. Luke covers in all essentials the accounts given by the other Synoptics. But there are two priceless additions which are St. Luke's peculiar contribution: first, the brief, but classic introduction (1:1-4); second, the beautiful story of the infancy of Jesus (1:5-2:52). The first great section of the Gospel (4:14-9, 50), preceded by a brief preparatory narrative (3:1-4:14) describes the ministry in Galilee. There follows the account of Christ's work on his journey to Jerusalem (9:51-18:30). A third section sketches Christ's activity in Judea and Jerusalem (18:31-21:38). The story of the Passion, the Death, and the Resurrection closes the Gospel (22:1-24:53).

The tradition concerning this Gospel goes back to several old documents, such as the Old Prologue and the Muratorian Fragment, both of which state that St. Luke wrote his Gospel as a disciple and companion of St. Paul. Statements to the same effect are made by St. Irenaeus, Tertullian, and Origin. Eusebius and St. Jerome say that when St. Paul speaks of "my Gospel" (2 Tim. 2:8) he means the Third Gospel. The same is true, according to St. John Chrysostom, of the reference in 2 Cor. 8:18. Be this as it may, there is a strong Pauline note recognizable in St. Luke's account. St. Luke and St. Paul agree in recounting the institution of the Eucharist (Lk. 22:19ff. and 1 Cor. 11:24ff.). Both mention the Lord's apparition to St. Peter (Lk. 24:34 and 1 Cor. 15:5). Above all, it is the idea of the universality of the Gospel that impressed both writers. Compare Rom. 1:16 and especially Chapters 9 to 11. Echoes of this idea are numerous in St. Luke. We may mention the hymn of the angels (2:14), the prayer of old Simeon (2:31-32), the Baptist's sermon to the Jews (3:7-8), as contrasted with that to the tax collectors and pagan officials (3:12ff.). The genealogy of Jesus is traced to Adam and God (3:23ff.). The words "You will catch men" (5:10) hint that the Gentiles will be called. The Lucan report of the Sermon on the Mount (6:17ff.) omits details of direct interest only to Jews, in contrast to St. Matthew's account (5 to 7). The heathen centurion is praised for his faith (7:3-9). The Gerasene demoniac is sent home to prepare the ground for the later preaching of the Gospel in his country (:39). The final rejection of Israel is predicted in the parable of the dried-up fig tree (13:6-9). The kingdom of God shall be open to men from all parts of the world (13:29). The Gospel shall reach all nations (24-27).

The prologue of the Gospel according to St. Luke raises the question how it was possible for him to gather so much authentic material from the original eyewitnesses. To account for this fact does not seem difficult if we remember that as a companion of St. Paul he was in a position to meet many persons acquainted with the life and teaching of Christ "from the beginning."

St. Paul visited Caesarea, Antioch, and especially Jerusalem. At the time of his visit to the Jewish capital, many of the leading men of the early Church were still gathered about the temple, as James, the "brother" of the Lord, and other witnesses of the Resurrection (1 Cor. 15:6-7). It is possible, also, that he obtained reliable data from some of the pious women who had accompanied Jesus from Galilee, and especially from St. John. We may surmise that it was through the last-named channels, the pious women and St. John, "who took Mary into his own home" (Jn. 19:27), that much of the more intimate information revealed in the story of the infancy of Jesus, came into his possession. It had also been thought that the Gospels according to St. Matthew and St. Mark may have been among the "many" accounts available to St. Luke. The latter's place in the Synoptic Problem has given rise to interesting, though as yet inconclusive, speculation.

We are likewise left to more or less probable conjectures in discussing the date as well as the place of composition. In regard to the former, it has been argued that, since the first captivity of St. Paul ended in 63, and the Acts was written after the Gospel (Acts 1:1), the latter was probably composed within the period from 60 to 63. Nor does tradition permit any certain conclusion regarding the place of composition. Among the cities mentioned as the birthplace of this Gospel, Caesarea seems to have the greatest probability in its favor.

My Problem

M. Schudlo, CSsR.

I am a Catholic, and my husband is also a Catholic. He is ten years older than myself. I married him because my widowed mother told me that I would be happy with him. For a while I was happy. Now we have three children. My husband is good to me and provides for our financial needs, so in this respect there are no troubles. But our ages and different characters are still too great. I do not think that our marriage is a success. Besides, I am terribly attracted to a friend of my own age, as a matter of fact a school-mate who asks me to go out with him. He says that some innocent fun, an occasional movie or a cup of coffee in a restaurant would not possibly hurt either of us. What must I do?

You say your problem. We are quite sure that your marriage is valid because you have entered it with full freedom and knowledge of what you were doing. And a valid marriage binds you for life. For this reason any detour from your marriage vows would constitute a sin, mostly a mortal sin.

Even if your husband is good — as you clearly stated in your letter — and the mere incompatibility and the difference in age — which after all is not exceedingly great — do not give you the right to leave him, and still less to elope with your school-mate.

We can admit that at first there might not be mortal sins if you go out with him. But it will not take long before you find yourself in a state of mortal sins, adulteries, etc. Did you forget the Commandment of our Blessed Lord Who said emphatically: "You have heard it said: 'Do not commit adultery!' I, on the contrary, declare to you: Anyone who looks at a woman with a lustful intention has already committed adultery with her in his heart." (Matth. 5, 27-28.)

The more you allow this friendship to develop, the harder will be for you to break it off. Thus the only solution which we must suggest lies in resisting the temptation and in faithfully discharging your obligations as a Catholic wife and mother.

If you have already started going out with that man, although you do not say so in your letter, remember it is your sacred duty to stop it at once, no matter what the cost or sacrifice is involved in such a decision. Our Lord says apropos: "If your eye tempts you to sin, pluck it out and throw it away; it is better for you that one of your members should perish than that body and all you should be thrown into the infernal pit!" (Matth. 5, 29.)

In practice this means that you must never see that man again. — It may prove hard, but hard does not mean impossible. With God's help and grace which no one lacks you will be able to overcome temptation which can easily break up your marriage and ruin your family. If you feel weak, pray and ask for more help. The weaker you feel, the more and the better you must pray. Recite the Rosary, go to confession and receive Holy Communion, possibly every day.

After all, what do you mean when you say that your marriage is not a success? If you have a piece of daily bread, a roof over your head, three children and a husband, what else do you want? Excitement? Well, does excitement make people happy? Are the Hollywood stars happy with all their excitement? If they were there would not possibly be so many attempted suicides among them!

The root of all troubles, at least it seems so to us, is your selfishness and restlessness. It may be the result of the lack of good time in your childhood because your widowed mother could not afford to secure it for you. Be this as it may, you are a married woman, and as such are bound to your husband for life.

Respect him, because he is good. Love him because such is the will of God.

Avoid bad sinful occasions because they will lead you to adultery. Do not think of what you could have done, if your mother were not a widow. This is a useless dreaming. There is no point of dreaming of what you cannot undo.

You can overcome your temptations because you have the sacramental grace of the Holy Matrimony which will help you to try, at least to try, to please your husband and to make him happy. After all, he deserves it for supporting you financially.

A spirit of faith and mutual understanding will help you to iron out the difference between you and your older husband. Try to remember that life is short. It's not important how many sensual pleasures people can get on earth. What is really important is to help each other in achieving the everlasting bliss in the Kingdom of our Heavenly Father.

Get rid of your childish selfishness, get busy with your children, pray to God for an abundant grace, and you will find out that the outlook of your marriage is not really as gloomy as your imagination and passions depict it. After all, don't forget that it could always be worse than it actually is.

THE VICAR OF CHRIST SPEAKS...

In his Christmas message to the world, Pope John XXIII said in 1960: "We live between two concepts of human way of life: the one is the reality made by God and studied by men. The other — and we are not afraid to repeat it — is the counterfeit of this same reality, made easy by the ingenuity of man and by technical skill."

Calling upon the men who have influence upon the events of the world the Vicar of Christ asked them "not to counterfeit truth." Pope John XXIII addressed his paternal warning not only to the heads of state but to "all without exception: educators, parents, teachers, to all men who work with head or hand or heart, to those responsible for public opinion which is formed or deformed by means of the press, radio, television, cinema, etc."

The courageous Pope exhorts all men: "Have a sacred horror of spreading those germs which desecrate love, break up the family, mock religion, loosen the foundations of the social order... Know how to build... the conditions for better times, healtier, more just, more secure..."

Father G. G. Giarchi, CSsR.

I Am His Priest

THE warm, woolly, sleep of early morning caresses me, pleads with me to sleep on. "Lord, have mercy upon us," cries the voice of the caller at my door. This century-old greeting breaks the darkness of sleep as another day dawns in the quiet of a monk's cloister. And the traditional answer falls from my lips, "Thanks be to God and Mary," words that set the mood of my day, words with which I rise promptly to work for souls. No matter how leaden-grey the skies may be, this day will sparkle with joy. It is a day to be spent with God, and God is no bore.

It is God's day, so I tell Him on my knees that every heartbeat, every sigh, every breath, every movement will be for Him, for I am His priest. This offering will invest my day with values that soar beyond man's wildest dreams. It is grand to think in the grey mist of early morning, that I kneel with the early morning workers. Below, in the town, a lighted window here and there, a row of workers' buses lining up, tell me people are astir. Walls and streets do not separate us, for the charity of Christ binds us together. Together we will spend this day for God.

As many lie still asleep, we, in our religious home, gather around the tabernacle to speak to our Redeemer before our morning Mass. It is good to be here. Before this tabernacle I have seen the eyes of old Redemptorist Brothers flicker with boyish excitement; here I have seen the softer emotions play upon the faces of my Brother priests at prayer, and here I have felt the sudden twinge of joy in knowing that we are one family under one roof.

I am pleased to be back from my missions and retreats in industrial citadels, variegated towns and the neon-brilliance of a pedestrian world. My home life is no get-away from a scurrying world, nor is it merely the pause that refreshes in the midst of hectic mission work, arduous retreat work, tiring parochial work. A field lies fallow not merely to give rest to the overworked soil, but also to give fertilizers to the barren soil. I am here behind protecting walls that God may sow more goodness, more love, more prayerfulness in my heart. If it benefits me, it will benefit the people I live and work for.

For many religion is at most a weekly nodding toward the sky. The many will therefore fail to understand our daily routine in this hill-enclosed monastery. A Redemptorist priest cannot live on a nodding acquaintance with the Redeemer. Christ, who once said to His first priests, "Come apart and rest awhile," gathers His priests around Him in this house of prayer. Here, from morning till night, He is a living reality by our side. The heart of a priest is a hungry heart, aching to possess, to clasp God to Himself. Here we have time to satisfy that craving to the full.

As I go hither and thither through life, standing on the grey platform beneath the smoke, alone in a world married to sin, or passing through this world's homeliness on train or bus, I often think of our homely religious house. My lonely journey cannot trigger off bouts of despondency, for back in my monastic home they are praying for me.

The priestly Saint Ambrose wrote, "The shoulders of Christ are the arms

of the cross, there I have laid my sins, on them I have found rest." At God's altar I can rest on Christ, as close to Him as the priestly Saint John with his head on Christ's breast at the Last Supper. This is my breath-taking privilege as I stand beneath the Cross in the vestments of a priest. Here I can let the warm sentiments of my heart respond to the stimulating words of the liturgy to become ecstatic in the close union of Communion.

Overhaste is the death of devotion, so I linger over the words of my thanksgiving prayers. It is wonderful to think that He Whom all sky and earth cannot contain finds a home within my breast. Saint Theresa used to say that this is the time to do business with Jesus, so putting aside the prayer of books, I use the prayer of my heart. This is a precious time to speak to Christ about His people, about those who believe every word of the newspapers about those through whose veins money runs like artificial blood, about those whose slap-stick fun revels in obscenity, about those who float about without character, at the mercy of events. They forever seek the golden city by the silver sea, romantic ocean shores that are never found, a dream-world never to come true. "O Lord, give them gay dances and a kaleidoscope of fun, but give them also the knowledge of Thyself. Help them battle and kill the passions that are never drowsy."

Breakfast at the long table, a cup of coffee with bread and butter, is not a formal meal. Still, no priest pops the daily paper up against the sugar bowl; all come and eat in silence. I am afraid no Hollywood scenario writer would be able to glamorize this scene of quiet contentment. You sit anywhere you please at the table. One day I find myself sitting next to an old priest who has taken his breakfast here since long before I was born, another day I might sit down next to a young priest who played in the street with me before we went to school, another day I find myself next to the Rector of the monastery and feel like a 'Tommy' sitting down to a meal with his general.

As the morning sun mounts the sky, it is grand to step out into the crystal air and peaceful quiet of our green-carpeted garden amongst the trees, with time to say a rosary under God's blue ceiling in God's oratory, the vast open country.

Up in my room, I greet the Lord Who gives me this bright morning with the psalms of my breviary. With the prayer of the Church I place this day under the light of the Light Eternal, and this day will close with the words of my Office, "Though the light of day depart, may light be born in my heart."

I put aside my Office, and in the strength of it I take down my sermon notes and folios of quotations and illustrations all the basic matter that I must now cast into a set of sermons. It is now time to fumble with my thoughts and grapple with the problems of the people out there beyond the walls, time to help them solve their problems.

Perspiration and not inspiration makes the work of the ordinary run of men a success. I know this to my cost. Yet here, as I sit at my desk for three and a half hours of earnest study, the din of life is walled out, and the crucifix above my desk, flanked by the pictures of Mary and Joseph, tells me how lucky I am to be here. Saint Alphonsus, our Founder, wrote, "Our peace surpasses all the pleasures of the world and the worldly, and so we see a member of our Congregation happier in his poor room than all kings in their palaces." How true!

The rule and arrangement of our

day is the megaphone of God's will. I might be brimful of ideas and anxious to write them down, but when the bell calls me away from my room I must obey, even leaving a letter half-written. For us the bell is the "voice of God", demanding obedience without questioning, an obedience freely given.

As the midday bell rings out the 'Angelus' over the wide countryside, priests in their rooms and brothers in their workshops stop to pray. This is the only sound that has broken the morning silence, but it is not the only prayer that has broken the morning work. Little bursts of prayer as you turn the pages of a book, as you put down your pen, make the morning go with a swing.

The morning's work done, we are back once more in the church before dinner. We are here to pray for all those who have helped us in any way. Gratitude is too often buried beneath a cloying sentimentality, a far cry from Christ's ideal. Every day in every monastery, Redemptorists can be heard begging God with heart and mind and mouth to shower blessings on those who have showered kindness on them.

We file out of church into dinner. Grace is said, and we settle down to a meal. I wonder what folk in the town would think if they were in this room, watching us eat in silence? Silence in the city and town is a rare commodity. It does not make you glum. It makes you happier. It is said that workers are 50% more efficient in quiet conditions than they are in noisy ones. Noise saps energy.

The first time I ever stood in this refectory I felt like a stricken mute: gone the cosy comfort of the kitchen back home, gone the chatter of the family, gone mother's cooking. We stood here with bright ties, comfy sleek shoes, dashing suits, and felt strangely out of place among great big crucifixes, long lines of holy pictures and an even more imposing line of praying men, who stood for grace and sat at meals with their eyes cast down. To me, then, a great wall of darkness, made up of black habits, stretched across my path, barring me from entrance. There was a question in the heart of each one of us—could we even make their life ours? We had not come because we were misfits at home. We loved the things of the world. We had once set our heart on making a home like dad's, but Our Lord had other ideas and He called us to do His work and join His family. "You have not chosen me, but I have chosen you," He said to His first priests. He knew what was best for us when He called us. These were the sentiments that kept us within these walls in those first days when words of worldly songs would still sing in the memory. But trepidation soon gave way to exultation.

Dinner over now, it is good to relax and stroll with your brother priests in the garden. There is much to talk about and fun in being together. We are one family with the same interests, bound together by ties closer than those of flesh and blood.

When folks in the town below are rushing back to work, when they crowd the pavements and spill off the highway into the gaping doors of the factory, the monastery bell sounds for silence and peace — a silence in

Jesus, "in view of the joy offered Him, underwent crucifixion with contempt of its disgrace, and has taken His seat at the right hand of God's throne. Meditate on Him Who in His own person endured such great opposition at the hands of sinners; then your soul will not be over-whelmed with discouragement." (Hebr. 12, 2-3).

honour of the three hours' pain Christ endured on the Cross. It is good to be, once more, in the solitude of my room with only God before me and a book in my hands. The monastery library is a storehouse of books that fill you with silent peace. A monk has to be better instructed about religion than Columbus was about global geography, so he makes God his study and the saints his inspiration.

My afternoon reading tempts me to read on, but the big bell echoing downstairs tears me away from the printed page and orders me to fall onto my knees for the afternoon meditation. I remember well, when I first heard that word 'meditation', thinking that it was some Christian form of yogi. But when I saw others kneeling with eyes closed before the tabernacle, I realized it was just a form of prayer in which the lips did not move. It was prayer with a difference, prayer of the heart. Lovers say little when love is deep and strong, and it is the same for those who fall in love with God.

The bell sounds once more, so I rise to say my Office, to join my prayers to the prayers of praying priests throughout the world.

The afternoon is over; it will have great repercussions, I know, when I take my case once more and walk out of this door to preach to the world. What I have learnt in my heart I will preach from the pulpit. Beside the dam stand the central storage points from which power radiates through a series of wires that end in a modest little plug. All this power must be stored up, that there may be light, and all this for the sake of a bulb. I must store up spiritual power, that I might help to bring the light of the Gospel into the life of the man at work. Preaching can only be the channel which pours out the graces I have received through my prayer behind these walls.

As evening falls, I go back to the church to pay the Redeemer a visit and say a few words to His mother. This done, I go from the bench to make the Stations of the Cross. While the workers to today become the playboys of tonight, while the queues stand under the dazzling front of the cinema, Redemptorists stand with the crowds of long ago to see Christ pass by on His way to death. The Redemptorist lives close to the Redeemer, close to His Passion. Saint Alphonsus said that Christ is so little loved because His Passion is thought of so little.

As I make my way to my room, I am halted on the corridor by the sound of the evening 'Angelus'. Then, as I push open my door, unfinished sermons come back to mind. And work begins again.

Time waits for no one, and it will not wait for me to finish this paragraph, for there sounds the bell calling all of us to the church for our meditation. Then time for supper, for evening recreation, for night prayers, for the Rector's blessing, for mounting the stairs to bed. I cannot feel proud that I have lived such a day, for thousands like me lived this same day for Christ. Yet I feel that it was worthwhile, for it will make the world a happier place to live in. And so, as I put my head upon the pillow and close my eyes without a care in the world I can say, "Thank God I am here."

(Novena)

A smart wife said to her weary husband: "OK John, if you don't want to take me to the movie, we will stay home. But I have some wonderful ideas for re-arranging the furniture in our living-room."

St. Alphonsus Liguori

Why Must We Love Christ?

ALL the holiness and perfection of a soul consists in loving Jesus Christ, our God, our highest good and our Saviour. Whoever loves Me, says Jesus Himself, will be loved by My eternal Father. "The Father Himself loves you because you have loved Me." (John: 16:27)

"Some," says St. Francis de Sales, "place perfection in austerity of life, others in prayer, others in the frequentation of the sacraments, others in almsgiving; but they deceive themselves: perfection consists in loving God with the whole heart."

The Apostle writes: "Above all... have love which is the bond of perfection." (Coloss. 3:14). It is love that unites and preserves all the virtues and makes man perfect. That is why St. Augustine said: "Love, and do what you please: love God, and then do whatever you like. Because, when a soul loves God, that very love teaches it to avoid everything that displeases Him and to do everything that pleases Him."

And does not God indeed merit all our love? He has loved us from all eternity: "I have loved you with an everlasting love." (Jer. 31:3) "See, O man," says the Lord, "how I have been the first to love you. You were not yet in the world, the world itself did not exist, and I already loved you. As long as I have been God I have loved you. As long as I have loved myself I have loved you."

With good reason therefore did that little virgin, St. Agnes, retort when they presented earthly suitors for her hand, "Another lover has come before you. Away with you, O earthly lovers," she said, "away with you and your pretentions to win my love. My God was the first to love me; He has loved me for all eternity, and so it is only right that I give Him all my affections, that I love no one else but Him."

Seeing that men are drawn by gifts, God used gifts to draw them to His love. That is why He said: "I will draw them by the bonds of Adam, by the bonds of love. (Os. 11:4) I wish to draw men to love Me by those bonds by which men allow themselves to be drawn, that is, by the bonds of love."

It is indeed for this that God has given all His gifts to man. After having given man a soul, endowed with imagination, memory, intellect and will, and a body with its senses, God has created for him heaven and earth and so many other things — all for the love of man. The heavens, the stars, the planets, the seas, the rivers, the springs, the mountains, the plains, metals, fruits, animals — all these He has created for the benefit of man, that man might be moved by gratitude to love the giver of so many gifts.

"Heaven and earth and all things," says St. Augustine, "bid me love You. My Lord, everything I see in the world or above the world, everything speaks to me and exhorts me to love You, because everything tells me You have made it for love of me."

Abbot Rancé, founder of the Trappist monks, whenever he paused in his solitude to gaze upon the hills and the springs and the birds and the flowers and the planets and the heavens, felt himself stirred by every one of these creatures to love the God Who created them for love of him.

So too, St. Mary Magdalen of Pazzi, whenever she held in her hand a beautiful flower, would feel excited to love God and would say: "From all eternity my Lord has thought of creating this flower for love of me." Thus the flower would become a dart of love tenderly wounding her and uniting her more closely to God.

St. Theresa, on the contrary, when looking at trees or springs or brooks or lakes or meadows, would say all these beautiful creatures gently scolded her for her ingratitude in loving so little the Creator Who had made them in order to win her love.

It is also narrated that when a certain pious hermit went walking through the fields, it seemed to him that the blades of grass and the flowers he encountered on his way would scold him for his ingratitude toward God, and so he would strike them with a stick he carried saying: "Ah, be quiet, be quiet! You call me ungrateful. You tell me that God has created you for love of me and still I do not love Him. I hear you. Be quiet. Stop scolding."

But God was not content with giving us all these beautiful creatures. In order to win our love He gave us His entire self. The eternal Father has gone so far as to give us His own and only Son. "God so loved the world as to give His only-begotten Son." (John: 3:16) Seeing that we were all dead and deprived of His grace, what did the eternal Father do? For the immense love, nay more as the Apostle says, for the too great love He bore us, He sent His beloved Son to make satisfaction for us and thus restore to us the life which sin had taken away. "For the too great love wherewith He loved us and when we were dead in sin, He made us live in Christ." (Eph. 2:4-5) And giving us His Son — Whom He refused to pardon that He might pardon us — together with Him, He has given us every good, His grace, His love, His heaven; for all these gifts are certainly less than the gift of His Son. "Who did not spare His own Son but delivered Him up for us all, has He not given us all things together with Him? (Rom. 8:32)

And in the same manner the Son, for the love He bears us has given Himself entirely to us. "He loved us and gave Himself up for us." (Eph. 5:2). In order to save us from eternal death and to make us regain the divine grace and the heaven which we had lost, He became man and clothed Himself in flesh like us: "And the Word was made flesh." (John 1:14)

And so we have the spectacle of a God dispossessing Himself: "He dispossessed Himself taking the form of a servant... and in appearance He was found as a man." Behold the Lord of the world Who humbled Himself to such a degree as to take the form of a servant and to submit to all the miseries which other men endure!

What astounds us the more is the fact that He could have saved us without dying and without suffering; but no, He chose an afflicted and despised life and a bitter and shameful death, even death on a cross — the infamous death reserved for criminals: "He humbled Himself, being made obedient unto death, even unto the death of the cross." (Phil. 2:8). He loved us, and because He loved us He gave Himself up to suffering and shame and to a death more painful than any man has ever suffered on this earth.

Therefore that great lover of Jesus Christ, St. Paul, was led to say: "The love of Christ forces us." (II Cor. 5:14). The apostle wished to say that not so much what Jesus Christ suffered for us, as the love with which He suffered for us, obliges us and, as it were, forces us to love Him.

Let us hear what St. Francis de

Sales says of the text just cited: "The love... of Christ forces us." "To know that Jesus, true God, has loved us to the point where He suffered death for us, even the death of the cross, is not this to put our hearts in a press and to feel it crush our hearts and force from them love with a violence as strong as it is sweet?" Ah, why do we not then throw ourselves upon Jesus crucified to die upon the cross with Him Who has willed to die there for us? I will hold Him fast and I will never let Him go; I will die with Him, and I will burn in the flames of His love. One and the same flame will consume this divine Creator and His miserable creature. My Jesus gives Himself all to me, and I give myself all to Him. I will live and die upon His breast; neither death nor life shall ever separate me from Him. O eternal Love, my soul seeks and chooses You eternally! O come, Holy Spirit, and inflame our hearts with Your love! To love or to die. To die to every other love, to live to that of Jesus. O Saviour of our souls, make us sing forever: "Live Jesus Whom I love! I love Jesus Who lives forever and ever!"

Such was the love of Jesus for men that it made Him long for the hour of His death that He might give them a proof of the love He bore them. "I have a baptism wherewith I am to be baptized, and how I am straightened until it be accomplished!"(Lk: 12.50) "I am to be baptized with My own blood, and how I long for the hour of My passion to come quickly that man may see the love I bear him!"

St. John, writing of that night in which Jesus began His passion, says: "Jesus, knowing that His hour will come that He should pass out of this world to the Father, having loved His own... He loved them unto the end." (John: 13:1) The Redeemer called that hour His hour, because the hour of His death was the hour of His desires; it was then He wished to give to men the final proof of His love, dying for them upon a cross, consumed with anguish.

Who has ever been able to induce a God to die as a condemned criminal upon a gallows between two thieves with such debasement to His divine majesty? "Who has done this?" demands St. Bernard. And he answers: "Love has done it, forgetful of dignity."

Ah, how love, when it wants to make itself known, goes looking for, not what is befitting its dignity, but what is best calculated to manifest it to the beloved! Good reason then had St. Francis of Paola, at the sight of the crucifix, to exclaim: "O love! O love!" In the same way we too can learn to be completely won over by love, while we look at Jesus on the cross; we too can learn to say sincerely: "O love! O love!"

O—O—O

A boy waited until school was over and slowly approached the teacher's desk. "Yes?" said the teacher, looking up, "what is it?"

"I don't want to scare you or anything, teacher," he said very seriously, "but my father said that if I don't bring home a better report card next time, someone is going to get a licking."

—O—O—

St. Paul says: "Masters, treat your slaves with justice and fairness in the realization that you too have a Master in heaven. Be assiduous and attentive in prayer with thanksgiving." (Col. 4, 1-2).

The Sermon of the Skull to the Christmas Tree

Father Ted Harasymchuk

ON the night before the feast of the Birth of Christ, a night when inanimate things come alive for a few brief moments, a skull white and clean, spoke to its nearest neighbour, a Christmas tree. It was a philosophical skull, and this is what it said.

"Incongruity is always noticeable. It is so noticeable because it is not what we expect. The tall, slim man walking with a short, very plump woman at once cause us to pause and take notice. We are surprised at someone eating dill pickles with honey. And the six foot plus burly individual extricating himself from the insides of a Volkswagon is always a show-stopper. All these examples are incongruous: they do not normally go together. They just don't seem to fit.

"A skull has been, and probably will be for a very long time, a symbol of death and sorrow. On the other hand, a Christmas tree is a happy thing, green and full of life at a time when nature is apparently dead. A connection between the two would be an incongruity. Yet we see this same incongruity every Christmas season, when we commemorate the Birth of Jesus Christ, the Saviour of mankind.

"We commemorate an event that according to human understanding just does not make sense. In fact through the ages, learned men have written volumes and many others have recorded countless dissertations, and still many others have given up trying to fully explain the "why?" of what happened. This incongruous event — the Birth of Christ. Over 1900 years ago, the Second Person of the Blessed Trinity took on human nature, and came down to earth to spread the

Truth of His Father and bring light to man's wanderings.

This is what does not make sense. Man, with his fallen nature, with his many petty failings and his attraction toward the wrong things, is at best only slightly tolerable. Yet here we have God, stooping low to the nature of man — and taking on this nature! Would any man agree to turn himself into a worm, no matter for what cause? A Saint, maybe yes. Anybody else, decisively no! Still what God did for man, was infinitely a vaster lowering. Christ was born of Mary, in the most humble circumstances imaginable. He came from the august majesty of the Trinity to the simple poverty of a Judean village. And He knew the results of this Birth and Incarnation. He knew what awaited Him — suspicion, ingratitude, disrespect, a cruel and ugly death. None of these deterred Him from His task.

"By His Birth, Christ brought meaning into the lives of men. He brought true joy into the world, a joy based on inner peace. Knowing the divine motive of Love, we are certain of His everlasting care and interest. Now a skull, the symbol of death, need not be frightening. For after life here on earth (and it can be bright with the light of Christ), as symbolized by the live green of the Christmas tree one can only expect the brilliant happiness with Him in heaven."

The magic moment passed. The skull fell silent. And a light wind gently brushed a bough of the Christmas tree. Snow delicately covered the skull, making it a white mound on the snow-cloaked ground. It was now the feast of the Birth of the Saviour.

—o—

FEAST OF JORDAN — by F. E. Pratt

The feast of Jordan or Epiphany, sometimes called "Little Christmas" is observed in a similar manner to Christmas but with less solemnity. The main feature of the Feast of Jordan (Schedry Vechir) is an impressive church service and the blessing of water, commemorating the baptism of Christ in the river Jordan by St. John the Baptist. In warmer countries, following the High Mass, there is a congregational procession out doors to the nearest lake or stream for the blessing of the water. In this cold country, the procession takes place within the church and the whole ceremony is conducted inside the building. Following the benediction the people take home some of the Holy Water. On the day of Epiphany and the following days the Pastor visits the homes of the parishioners and blesses them with the holy water. On the evening of the 19th of January, another Holy Supper similar to that of the Christmas Eve, consisting of special dishes, all made without the use of meat or meat products is prepared by the lady of the house.

—o—

Lady (to small boy who is fishing) — "I wonder what your father would say if he caught you fishing on Sunday?"

Boy — "I don't know. You'd better ask him. That's him a little farther up the stream."

—o—o—

John Zubaly

GlassEtte

THE GLASS MEASURING CUP

THE glass measuring cup with the exact markings on its side is an indespensible aid to any one baking a cake. It assures the proper amount of ingredients to be mixed and thus reduces the margin for errors in baking the cake.

Those who then eat the delicious cake often heap lavish praise on the cook and, in a way that "makes her cup of happiness run over!"

Everyone seeks happiness in many forms but not all find it. Let us suppose it were possible to go to a person who has cups of happiness for sale and filled one's desires? What then...?

One would immediately demand that it be filled to the very brim with all the good things in life! But, unfortunately it is doubtful if any one would be completely satisfied, even then!

Also, the person doing the pouring of happiness would receive many thanks and receive pleas to pour more and more. At times he would be accused of giving more to friends and of spilling someone's rightful share. The pouring of happiness would be a never-ending job.

A glass measuring cup to give away happiness is, of course, a cup for dreamers. It has no place in reality!

No one person can be the sole possessor or dispenser of ALL happiness. He can seek his own happiness but, not do it for others. Only God has the power to do so!

God poured into each person's cup the opportunity to serve Him on earth and He poured it equally. Only in Heaven will one find complete happiness. And one will not need a container of any type to hold it.

Serving God while on earth is the one sure way of having one's cup run over with eternal happiness in Heaven!

Louis C. Miller, CSsR.

RESOLUTIONS AND MARY

January marks the traditional time for making good resolutions for the New Year. Comedians and cartoonists are fond of poking fun at this process, pointing out that for some people the resolutions they take last only about as long as the hangover from the New Year's party they attended.

Unfortunately this is true for a certain number, but surely the weakness of some does not disprove the need on the part of all to renew their determination to fulfill the duties of their vocation and make something worthwhile out of their lives. And in this general determination there should be for Catholics the renewed intention of calling upon the Mother of Christ for her help, and thanking her for help already received.

To call upon Mary for help in our needs is to fulfill the wish of our Saviour. Non-Catholics sometimes accuse us of making too much of Mary, of putting her in the place of God. We deny this, of course. Catholics understand quite clearly that God is the Creator, and Mary is a mere creature. God alone is to be adored, and to give to Mary the adoration which belongs to God would be a great sin.

It seems to us, however, that to ignore Mary, and to pretend that she has no special power of intercession, is wrong in its own way and a thing which displeases Christ. What good son does not want to see his mother honored? What good son is there who does not want to see his mother loved? What good son is there who is not moved by his mother's prayers, and anxious to do what he can to please her? Christ is God, but He also has a human heart and a human love for His mother, and surely her prayers are especially powerful with Him.

In view of this fact, two resolutions surely are in order. First, to call upon Mary, Our Mother of Perpetual Help, for the special favors which she can gain for us. At many Novena shrines there will be found small petition slips with a number of intentions listed, such as for conversion, good confession, vocation, peace in the family, good health, etc. To make use of these slips, marking off one's intentions, is a childlike and simple expression of faith that must please the heart of Mary.

The second resolution is to thank Our Mother of Perpetual Help for favors received. On the reverse side of the petition slip will be found a list of intentions for which gratitude may be registered. Taking the trouble to do this is in itself an expression of thanksgiving. Even though Our Mother answers your prayer in her way rather than yours, be grateful for her continuing care.

— Perpetual Help

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 1.

Volume XXXIII, No. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Вертеп в Україні ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 5
Богоявлення ____ 8
Як Треба Вправлятися в Покорі? Св. А. Лігорій, ЧНІ. 11
Мудрий Лист ____ 13
Об'єднана Церква ____ 14
Хотів Би Ти Знати? ____ 18
Папський Примат у Східніх Літургійних Книгах ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 20
Повтора в Людськім Тілі ____ М. Щ. 24
Ще Один Мученик ____ 30
Життя по Смерті ____ 31
Happy Birthday, Little Jesus ____ Th. Bleech 33
Prospects of the Reunion Between the West and the East ____ M. Schudlo, CSsR. 35
Widows and Widowers ____ 37
The World Needs Such Men ____ 38
The Flight Into Egypt St. Alphonsus Liguori, CSsR. 40
I'd Like to Know ____ 42
The Pilgrim ____ Fr. Ted Harasymchuk 45
Present Day Free Masonry M. Schudlo, CSsR. 47
St. Luke the Evangelist ____ J. A. Kleist, S.J. 50
My Problem ____ M. Schudlo, CSsR. 52
I Am His Priest ____ Fr. G. G. Giarchi, CSsR. 54
Why Must We Love Christ? St. Alphonsus Liguori, CSsR. 58
The Sermon of the Skull to the Christmas Tree ____ Fr. Ted Harasymchuk 61
GlassEtte ____ John Zubaly 63
Resolutions and Mary Louis C. Miller, CSsR. 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1961
FEBRUARY

REDEEMER'S

VOICE

о. М. Щудло, ЧНІ.

СТРІТЕННЯ

СВ. Лука оповідає, що під час пожертвування Спасителя в єрусалимській святині Святий Дух натхнув побожного старця Симеона ввійти до неї та привітати новонародженого Месію.

Святий старець зобачив Ісуса на руках люблячої матері Марії, наблизився до неї, взяв Його в свої старечі руки та дрижачо закликав, відкриваючи перед Марією і Св. Йосипом наслідок Христового проповідування:

"Ах! Через це Дитя багато ізраїльтян пропаде, але й багато обновиться. Саме Його ймення викликатиме суперечки. І тобі самій меч прошиє душу. Отак відкриються тайні задуми численних сердець!" (Лк. 2, 34-5).

Христос з'явився на цій землі, щоб не тільки відпокутувати гріхи Адама й його нащадків, але й щоб уздоровити хворі душі. Хто прийме та застосує засади Його Євангелії до свого щоденного життя і праці, той стане духово здоровий, здобуде вічні скарби ласки та запевнить собі вічне щастя в небі.

Благодатна Богородице Діво, радуйся, бо ти подала нам Христа, нашого Бога, що є Сонцем справедливости, яке просвічує тих, що пробувають у пітьмі. Праведний старче, радуйся, бо ти мав на своїх руках Спасителя наших душ, що всім нам запевнив воскресіння.

(Тропар Стрітення, взятий з молитовника "Мій Спаситель").

* * *

Нема сумніву, що сьогоднішнє людство є духово хворе. Занепад моралі в приватнім і публічнім житті, шахрайства, розводи і неморальність в подружжі це наявний доказ численних хвороб одиниць, родин і народів.

Одне християнство оживлене давнім духом геройства може злікувати анемічно хворе людство. Християни повинні намагатися застосовувати думання світових людей до засад Євангелії, а не примінюватися в думках і поглядах до духа світу, який є байдужий до всього того, що просякнене духом Христа.

Помиляється той Христовий визнавець, що робить уступки світові, примикає очі на вибри-

ки любителів світу та застосовується до духа часу. Христос —Цар вічности. Тільки те має вартість у Його очах, що прикрашене вічністю. Що зникоме та минуще, те не має великої вартости.

Дехто каже: "Сьогоднішнє людство не хоче і не любить старомодної побожности. Слід змодернізувати християнство, щоб відповідало вимогам наших часів!" Марне такі людці намагаються з'єднати світ для Христа, наслідуючи його думання і поступування. Хворого на проказу не улічиш, подаючи йому лікарство, що скріпляє поширення зарази.

Хто так поступає, той тільки намагається виправдати свою оспалість, брак рішучости і власне занедбання у духовнім житті. Отак пробує заспокоїти своє розбурхане сумління, яке докучає йому докорами, що він хоче водночас служити **Богові та Мамоні.**

Слід пригадати таким "змодернізованим" християнам, що Бог і Мамона, Бог і світ так сильно противляться один одному, що не можливо поєднати їх, а ще менше служити їм. **Жоден слуга,** каже Христос, **не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого полюбить, або буде триматися одного, а другого знехтує.** Не можете служити Богові та мамоні! (Лк. 16, 13). Коли ж фарисеї, що були грошелюбцями, почали сміятися з Його слів, то Христос додав: **Ваші серця знає Бог. Бо що високе в людей, те гидота перед Богом.** (Лк. 16, 15).

Диявол і його світові приклонники вимагають повної та всесторонної служби, бо світ це тиран. Христос же—люблячий Пан і Спаситель, який домагається від нас усього або нічого. Вже найвищий час для християн навчитися і зрозуміти, що воно не можливе служити і догодити двом панам.

Модерна цивілізація та змеханізована праця значно полегшили труд для людини. Все таки всюди помічується втома й вичерпання. Людство змучене і втомлене, бо хвора його душа, хвора на роскоші, хвора від погоні за земськими марнотами, хвора на половинчасте християнство, яке не дає серцю задоволення, хвора на невторопне намагання догодити власним пристрастям, які є завжди ненаситні, хвора від браку Бога!

Хто ж зцїть біль безчисленних людських сердець, які сміються вдень, а заливаються слізьми вночі? Хто зілле цілющий бальзам на задавнені рани хворого та напів спаралізованого людства? Як для наших прабатьків, так і для нас Христос залишився люблячим Спасителем, що невпинно кличе до всіх розчарованих мужчин і жінок: **Прийдіть до Мене всі, що змучені та перетяжені, і Я дам вам спочинок!** (Мат. 11, 28).

"Прийдіть до Мене", кличе Христос, "Я втихомирю бурю ваших пристрастей, які затроюють вам життя. Я навчу вас так користуватися земськими добрами, щоб їхне вживання приносило задоволення вашому тілові, але не шкодило душі. Я покажу вам, як знайти правдиве щастя, якого марно шукаєте в світі! Прийдіть всі втомлені життєвою мандрівкою, всі обтяжені щоденними хрестами та клопотами, всі, кому щоденні злидні затроюють земське життя! Я успокою вас, піднесу з упадку, потішу й оздоровлю, бо Я—Альфа й Омега, Я—початок і кінець усього буття. Я—ціль вашого життя. Я—ваша підпора і провідник до щасливої вічности! Не блудить, хто йде вслід за Мною. Не гине, хто слухає Моєї Церкви!"

Скільки людей урятувалося від розпуки та вічного прокляття тільки тому, що повірили в Христа і всім серцем віддалися Йому! Августини, Магдалини, Маргарети—їх же мільйони—проречисто свідчать про це. І навпаки, скільки загинули навіки, бо не хотіли повірити в Христа і йти за навчанням Його Церкви!

Арій (†336), олександрійський пресвітер, псевдомістик і аскет, зійшов на манівці в вірі, навчаючи, що Божий Син не є вічний, що Він не є рівний Отцеві, бо Він не Бог, а сотворіння. Марне учасники нікейського Собору, що зібрався в 325 р., намагалися опам'ятати заблуканого єретика. Не піддався й не відкликав своїх блудів.

Нікефор, історик перших християнських століть, подає, що кара Божа не минула хитрого і лукавого єретика, який під примусом і на приказ царя Константина Великого позірно відрікся єресі, але в серці залишився закам'янілим єретиком.

Арій ішов до церкви, де мали прийняти його до християнської правовірної громади, бо він ніби покаявся. Проте до церкви не дійшов. Проходячи попри мармурову статую Константина, почув наглі болі. Віддалився до поблизького місця. Там вся утроба випала йому на землю. Отак Христос стався нагодою **падіння** для облудного єретика Арія, який заперечив божество Спасителя.

* * *

Побожні християни в Єрусалимі довго згадували стрічу Симеона зо Спасителем, але саме свято було встановлене десь около 542 р. В Візантії була поширилася страшна пошесть, від якої мерли тисячі людей. В Антіохії землетрус погребав живцем сотні людей. Паніка змусила людей благати помочі в Преч. Діви. Почалися процесії. Преч. Діва об'явила, що за встановлення свята Стрітення відверне лихо. Люди так і вчинили. Горе устало. Відтоді свято поширилося по всій Церкві.

"Зоря від зорі відрізняється славою", каже Св. Павло (I Кор. 15, 41). Хоч усі Святі є героями чесноти, ревности і досконалости, все таки є більші та менші Святі так, як між небесними зорями буває різниця, бо одні зорі більші та ясніші від других.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

УСПІШНИЙ РОЗВИТОК ПРИГОТУВАНЬ ДО ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ

(Наміреня Апостольства Молитви на Місяць Лютий благословлене Св. Отцем)

25 січня 1959 р. Христовий Намісник Іван XXIII заповів подію надзвичайного значення: **Вселенський Собор.** З того часу Папа раз-у-раз порушує цю справу, видаючи цілий ряд заряджень в цілі підготовки Собору.

І. Ціль ІІ. Ватиканського Вселенського Собору

Важливість Вселенського Собору проречисто слідує з його цілей:

1. Собор буде нараджуватися над дуже важливими справами, що відносяться до цілої Церкви, щоб між народами скріплялася католицька віра, відновлялося справжнє християнське життя і церковна дисципліна увзглядняла потреби сьогоднішніх часів. Так цілий устрій Церкви набере нової живучости.

Християнству загрожує матеріялізм під двома видами. На Заході цей матеріялізм прибирає поганську форму так-званого "гедонізму", цебто погоні за змисловим уживанням; на Сході матеріялізм прибрав вид безбожного комунізму, що дощенту нищить основні цінности людства. Собор буде нараджуватися над відповідними засобами поборювання цих двох об'явів матеріялізму.

2. Говорячи про майбутній Собор, Св. Отець Іван XXIII майже все згадує справу єдности всіх християн. Тому це певна річ, що з'єднання, а принаймні зближення до цієї єдности є одною з головних цілей Собору.

ІІ. Підготовка Собору

Щоб підготовити найблищий Вселенський Собор Папа Іван XXIII створив дня 16 травня 1959 "Передпідготовну Понтифікальну Комісію". Її **завданням** є:

1) Порозумітися з єпископами різних народів і римськими Конґрегаціями, та приймати від них їхні ради, внески й сугестії для майбутнього Собору.

2. Виготовляти загальний план, над чим Собор має нараджуватися.

3. Приготовити склад підготовних комісій, секретаріятів, тощо.

Св. Отець дуже високо цінить думки й ради Отців будучого Собору цебто єпископів. Підготовча Комісія вислала також запити до католицьких університетів, що вони уважали б за відповідніше, щоб предкласти Отцям Собору.

До підготовки Ватиканського Собору Св. Отець покликав також кількох наших Єрархів: покійного митрополита Константина Богачевського Св. Отець іменував членом Комісії Східніх Церков, Митрополита Максима Германюка і Владику Платона Корниляка членами Богословської Комісії, а Др. А. Великого ЧСВВ., секретарем Комісії Східніх Церков. Папа Іван XXIII уділив 14 листопада 1960 усім членам комісій авдиєнцію; знову під проводом Митрополита Константина Богачевського відбулася в тім часі в Римі конференція всіх українських членів і радних, що належать до різних підготовних Комісій. Так отже в справі майбутнього Вселенського Собору розпочалася велика праця.

Конечність ревних молитов

До доброї підготовки Собору треба багато пильної й витривалої праці; однак це зовсім не вистачає. Успішний вислід майбутнього Собору залежить більше від сердечних, спільних молитовних змагань. Тут конечний хрестоносний похід, "круціята" спільних, найревніших молитов. Навіть, щоб сама підготовка Собору випала як слід, конечним є, щоб усі вірні молилися і то так публічно, як і приватно, передусім через могуче посередництво Непорочної Діви Марії.

Насамперед любов має поширити серця вірних. Це є діло Св. Духа. Він уділяє любови тим, що Його просять.

Надходячий Собор це справа, що торкається цілої Церкви. Навіть нез'єднені християни відчувають, що майбутній Собор є справою екуменічною, вселенською; тим більше всі вірні і кожний зокрема повинні усвідомити собі, що: в цім Соборі ходить також про МОЮ СПРАВУ, його вислід залежить також від МЕНЕ, від **мого** співдіяння, в першу чергу від **моїх молитов** і жертв, що я буду приносити в наміренні доброго успіху Собору. Тому нехай вірні уважно слідкують, як поступають вперед праці Собору, над чим на них будуть застановлятися; нехай вірні свої бажання виявляють приватно Єпископам. А головно нехай сейчас переводять в діло головну ціль Собору, а саме: внутрішню віднову Церкви, відновляючи духовно себе самих.

До таких наполегливих молитов на інтенцію Собору, раз-у-раз завзиває Папа Іван XXIII, а зокрема поручає удаватися до заступництва Преч. Діви Марії: "В цім нашім віці, як це досвід ясно доказує, Пресв. Богородиця сильно цікавиться людськими справами. Що більше стигне любов, то сильніше завзиває своїх дітей до набожности, чеснот і покути за гріхи. Тому стараймося виєднати своїми молитвами і жертвами успішну підготовку надходячого Вселенського Собору. Припавши перед іконою Богородиці, що слушно називається "Обручницею Св. Духа", випрошуймо ласк Св. Духа.

Місійне наміреня: Щоб народи, змагаючи до політичної свободи, не вживали засобів, що противляться загальному добру.

Березень: Загальне наміреня: Серед небезпек сьогоднішнього поступу скріплення родини наукою віри і частим приниманням св. тайн.

Місійне наміреня: Добрий і відповідний вишкіл численного тубільного духовенства пристосованого до сьогоднішніх потреб.

Переконання без релігії це будівля на піску людського знання. "І линула злива і зірвалася буря і накинулася на цей дім, але він не завалився, бо був побудований на скелі," каже Христос (Мар. 7, 25).

СМЕРТЬ ВЕЛИКОГО МИТРОПОЛИТА

М. Щ., ЧНІ.

В саме навечір'я Христового Різдва по старому стилю цебто 6 січня 1961 р. упокоївся в Бозі довголітній Владика-митрополит Української Католицької Церкви в Америці, Кир Константин Богачевський, невтомний працівник на Христовій ниві посеред українського народу.

В дні своєї смерти покійний Владика працював в митрополичій канцелярії аж до сьомої години ввечорі. По цілоденнім труді від'їхав до резиденції. Чувся втомлений, тому скоріше ніж звичайно поклався на відпочинок, бо на саме Різдво мав відслужити в катедрі Божественну Літургію.

Около 10 год. ввечорі покликав до себе канцлера, Впреп. о. Мих. Польового, та заявив, що відчував брак повітр'я. Отець канцлер негайно покликав лікаря, але особистого лікаря Владики не застав удома. Прийшов сусідський лікар і ствердив серцеву атаку. Владику забрали амбулянсом до лікарні, але він не доїхав до неї живим. Помер по дорозі о год. 11.20 саме перед північчю.

* * *

Отак довголітній Лідер українців католиків в Америці закінчив своє богоугодне і трудяще життя. Це був другий Владика Української Католицької Церкви в Америці та наслідник покійного Сотера Ортинського, ЧСВВ.

* * *

Життевий шлях Владики Константина

Покійний Митрополит походив зо старого українського священичого роду. Ур. 17. червня 1884 р. в селі Манаєві в Західній Україні. Ходив до стрийської гімназії, яку закінчив дуже світло. Під час студентських років був активний в організаціях нашої молоді.

Богословські студії відбув у львівськім університеті і духовній семінарії. Був дуже здібним учнем, тому церковна влада вислала його до інсбруцького університету, де здав іспити з відзначенням і отримав ступінь доктора в 1910 р. Опісля отець Константин Богачевський став префектом нашої львівської семінарії.

Згодом удався до Мінхену, де поглибив богословські студії, займаючись особливо творами Отців Церкви. Від 1914-1915 був завідателем парафії в Петранці. Тут перебув російську інвазію Західньої України.

Зазнав теж військового життя, бо короткий час був капеляном в австрійській армії на італійськім фронті, щоб обслуговувати духовні потреби наших вояків.

В 1917 р. став віцеректором львівської Духовної Семінарії. В 1918 р. став парохом катедральної церкви в Перемишлі та професором у духовній Семінарії. Притому займався харитативною працею посеред українських дітей, слуг і служниць.

Його праця не подобалася займанцям Західньої України. Отець Константин опинився в польській тюрмі, звідки вийшов, як Преосвящ. Й. Коциловський і Апостольський Делегат у Варшаві заступилися за ним і виєднали його звільнення.

В 1924 р. стає єпископом для українців католиків у Америці. Прийняв єпископські свячення в грецькій церкві Св. Атанасія в Римі. 15 серпня 1924 р. прибув до Америки, де перебрав провід нашої Церкви і аж до смерти залишився при нім. В 1958 р. Святіша Столиця назначила його на першого Митрополита для нашої Церкви в Америці.

Діяльність Митрополита

Праця покійного Митрополита Константина дуже многогранна, бо не було ніякої ділянки в нашім церковнім житті, в якій цей енергійний Христовий Працівник не брав би діяльної участи. Його життя і труд напевно становлять важний період в духовнім житті українців в Америці.

Постать Кир Константина була добре знана американській пресі, бо негайно по його смерті в різних американських англомовних журналах появилася його світлина та різні дані з його життя і діяльности. Притому подано теж багато різного матеріялу про українців католиків і їхню Церкву на терені Америки.

Митрополит Константин обняв керму нашої Церкви в дуже бурхливих часах. Преосвящ. Сотер Ортинський поклав основи під будову, а Кир Константин мусів братися до неї. На жаль матеріял для будови не був завжди відповідний.

Між народом і священством було не мало гуляйпілля, яке сильно скріпилося в часі відсутности єпископського проводу, бо від смерти Кир Сотера в 1916 р. до прибуття Владики Константина американські українці католики не мали свого власного єпископа.

Крім цього всякі протестанти і наші домашні супернаціоналісти намагалися підорвати в народі пошану до церковної влади та послабити карність в парафіях між вірними.

Початки праці були дуже тяжкі і не раз дуже прикрі для новоприбулого Владики Константина, бо не мав прямо людей, на яких міг би опертися. Наша тодішня інтелігенція назагал була 'ліберальна', протиклерикальна і мало духовно вишколена. Вона дивилася на Церкву як на світську інституцію, якою хотіла рядити для своїх особистих і політичних користей, що не все виходили "на користь" Церкви та народу. Коли ж Владика виявив своє рішення запровадити в єпархії лад, то наші анархісти заворушилися і спричинили страшну анархію між населенням церковних громад. На щас-

тя Кир Константин не уступив перед анархістами, що публічно звали себе "патріотами" і так перед простолюддям закривали свій церковний анархізм.

Людина слабшого характеру та рішучости ніж Кир Константин була б правдоподібно духовно заломилася перед напором анархії, бо інколи здавалося, що анархісти переможуть Владику. Бог подбав, що так не сталося. Рішучість і терпеливість покійного Митрополита потрапили усунути анархію з нашого церковного життя. Це признає йому навіть "Свобода", що не дуже свободолюбно поставилася до нового Владики, як він у 1924 р. прибув до Америки. Проте люди змінюються. Змінилися і редактори **Свободи,** які бачать помилки своїх попередників, тому отак у числі з 11 січня 1961 р. пишуть про заслуги покійного Владики:

"Із смертю Митрополита Богачевського замикається ще один великий не тільки часом, але подіями розділ історії Української Католицької Церкви в цій країні, на розвиток якої, а частинно і української спільноти взагалі, покійний Митрополит мав рішальний вплив... Треба було найбільшим зусиллям здобувати і закріпляти кордони, опановувати стихію (анархічні елементи) та встановляти закони. Тільки люди великої рішучости та сили волі, люди свідомі своєї мети, могли подолати ці завдання. І до таких людей, без сумніву, належав покійний Митрополит!"

Покійний Митрополит намагався духовно виховати наш нарід при помочі шкіл, семінарій, рідної преси і плекання любови до нашого обряду посеред молоді. Це йому вдалося в великій мірі, а решту напевно завершать його наслідники.

Похорон покійного Владики відбувся 17 січня 1961 в митрополичій катедрі в Філядельфії.

Вічна Йому пам'ять!

МАРНОТА МАРНОТ

Оклесандер Великий (356-323), син македонського короля Пилипа, що був опанував Грецію, був найбільшим завойовником і стратегом в воєнній історії світу. Наполеон І. наслідував Олександра, захоплювався ним і намагався наслідувати його, поки не зазнав страшної поразки в 1812 р.

Олександер розгромив перську імперію, в якій панував Дарій ІІІ. Поширив грецьку культуру по Сході. Вибрався був на підбій Індії, але захворів і помер у 33 році життя.

За життя плакав, як дивився на зорі, бо не був їх паном. Вмираючи, звелів своїм генералам поховати його з розпростертими долонями. Як його спитались чому, то вмираючий завойовник відказав: "Чоловік не бере з собою нічого, як відходить на другий світ. Я завоював багато країн, але вмираю жебраком. Все лишаю на землі!"

Хіба неправду сказав цей цар? Так і ні! Людина не бере з собою матеріальних дібр, золота, срібла, автомобілів, тощо. Зате бере з собою добрі та лихі діла. Добрі діла, виконані з любови до Бога і ближнього, будуть її небесним скарбом, а лихі діла цебто гріхи спричинять її вічну загибель у пеклі.

Мудрець сказав: "Як піднято його догори, то виявилося, що він дурень!" (Прит. 30, 82).

КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА

ОДНОГО дня Христос звернувся до скептичних і змаперіялізованих жидів і отак промовив до них: **Ви дійсно будете Моїми учнями, якщо вчинете Моє навчання правилом свого (щоденного) життя. Тоді пізнаєте правду і правда вчинить вас вільними людьми!** (Ів. 8, 31-32).

В сьогоднішнім світі повно зіпсуття. В самій Америці в 1957 р. заарештовано 740,000 хлопців і дівчат, які ще не були досягнули 18-го року життя. По містах сильно поширилося підкупство і шахрайство навіть між поліцією, яка має обов'язок берегти порядок і усувати надужиття та злочини з публічного життя. Всюди повно нелегальних і незаконних дітей. Розводи щорічно розбивають сотки тисяч родин і пускають у світ мільйони **штучних** сиріт, які вже змалку являються кандидатами на злочинців і горлорізів. Дивно! Часописі розписуються, що релігійність у світі зростає і щораз більше людей вірить у Бога та ходить до церкви. Все таки не можна заперечити, що з цією "релігійністю" водночас помножується занепад моралі та збільшаються злочини.

Як це вияснити? Єдина відповідь на це питання така: "Сьогоднішня релігійність дуже поверховна. Вона не входить до глибин душі, тому не годна перетворити людину в Божу дитину та дати їй силу контролювати свої низькі інстинкти, які пхають її до заказаних розкошів і злочинів!"

Що ж треба чинити, щоб плекати в людях дійсну релігійність, яка вчинить їх дійсно вільними від низьких гонів і допоможе контролювати невладнані пристрасті, джерело вибриків і погоні за недозволеними розкошами?

Глибоке пізнання релігії і усвідомлення, що людина живе на світі, щоб приготовитися до щасливої вічности, це єдина розв'язка на сьогоднішнє зіпсуття в світі.

З цього виходить, що люди не тільки повинні вірити в Бога, але знати свою релігію. Знання ж неможливе, коли не завчаємо своєї релігії. І тут саме входить католицька преса, яка помагає людям завчати і щораз більше поглиблювати знання релігії та застосовувати її до проблем щоденного життя, бо вона насвітлює правдиво поточні справи людського життя.

Добра часопись і книжка це наш добрий приятель, бо помагає нам пізнати і полюбити те, що заторкує Бога та нашу долю по смерті. Вона веде нас дорогою до вічного щастя в товаристві анголів і Святих. Зате недобра, неморальна і погана книжка це найгірший наш ворог і зрадливий дорадник, бо відтягає нас від добра, віддаляє від Бога і провадить до вічного прокляття!

Слушно писав наш великий

поет, Іван Франко:

"Книга—морська глибина.
Хто в ній пірне аж до дна,
Той, хоч труду мав досить,
Дивні скарби виносить!"

Чимало людей не доцінює вартости і ваги доброї часописі та книжки. Ось випадок з історії абіссинської, що насвітлює важність книжки.

Один абіссинський король заарештував европейського подорожного, звелів скувати його в тяжкі кайдани, щоб не втік, але дозволив ходити по своїм дворі. Навинувся його приятель, що бажав помогти бідоласі, але не міг цього публічно вчинити, бо поліція невпинно чувала і слідила за в'язнем. Приятель знав, що бідний в'язень любувався в книжках, тому подарував йому гарну книжку. Цей дарунок здивував засудженця. "Яка мені користь тепер із книжок?"—закликав розчаровано. "Чому не помагає мені вирватися з неволі, коли він мій друг?"

Кинув книжку в кут своєї нужденної келійки, що була заразом його спальнею, помешканням і в'язницею. Проминуло п'ять довгих літ мук, самітности, нудьги і туги за рідним краєм. Знуджений й огірчений своєю невідрадною долею в'язень не мав охоти до нічого. Поглянув на книжку, що лежала в кутику його тюрми. Взяв і хотів читати її. Перегортаючи сторінки, завважив, що задня окладинка книжки була занадто тверда. Оглянувши її, зобачив, що в ній був схований маленький гострий пильничок. В'язень сильно втішився, бо саме потребував пильника, щоб розбити свої тяжкі кайдани і втекти на волю.

Сховавши книжку в кишеню, подався в глухі ліси, що оточували його в'язницю. Там вийняв пильник із книжки, розпилив залізні окови, дістався до морського побережжя, де всів до корабля, що вчинив його вільною людиною та завіз до батьківщини.

В'язень радів волею, але жалував, що п'ять літ марно пробув у кайданах, бо не хотів відчинити подарованої йому книжки, вважаючи, що в ній не було нічого вартісного.

Кайдани можуть бути залізні цебто матеріяльні або духовні. Матеріяльні кайдани сковують тіло. Духовні кайдани роблять душу рабинею незнання, зіпсуття і вічного прокляття!

Хто ж поможе нам порвати духовні кайдани незнання, пересудів і фальшивих поглядів на різні справи, що заторкують наше життя на землі, долю по смерті та службу Богові? **Добра** книжка і часопись! Так, добра книжка і часопись це той моральний пильник, що розпилює кайдани пересудів і незнання та робить із нас дійсно свобідних людей!

Отож читаймо добру католицьку пресу та книжки, що допоможуть нам краще пізнати Бога, вартість душі та вкажуть на правдивий шлях, що провадить до вічного щастя в небі!

"Голос Спасителя", наш місячник, це один із тих українських часописів, що помагає людям пізнати себе самих, краще служити Богові, любити ближнього й так стати дійсно свобідними від пересудів і пристрастей цебто бути вільними людьми, бо такими повинні бути всі, що признаються до Христа та вірять у Його святу Євангелію.

Чи маєте в себе наш Голос Спасителя? Якщо ні, то негайно вишліть свою передплату до Йорктону!

Сатана забажав обманити Св. Єфросину. Свята молилася в своїй кімнатці. Нагло ясність заповнила її. Єфросина підняла очі та зобачила з'яву. "Хто ти такий?" спиталася.—"Я Христос!" відказала з'ява.—"Коли ти Христос, то де ж твої рани?"—З'ява скрикнула та зникла. Свята пізнала, що це був диявол.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

(9. III. 1814 — 10. III. 1861)

В 1961 р. українці по цілім світі розкинені святкують річницю смерти одного із найкращих синів України, Тараса Шевченка, оборонця покривдженої москалями України, пробудителя нашого штучно москалями приспаного народу і найбільшого поета нашої Батьківщини, яку безмірно любив і плакав над її недолею, б'ючи безмилосердно всіх тих, що причинилися до затрати її незалежности і дальшого поневолення російськими царями. Може ніяка інша Шевченкова поезія так яскраво не змальовує його любови до України і святого обурення на її ворогів, як **"Розрита Могила"**.

Ось як ніжно зве він її, звертаючись до неї словами повними любови і спочуття на вид її недолі:

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндровано?
Защо, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?
Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,—
Панувала і я колись
На широкім світі.
Панувала... О, Богдане,
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну,
Що колишучи співала
Про свою недолю,
Що співаючи ридала
Виглядала волю!...
Ой, Богдане, Богданочку!
Якби була знала,—
То в колисці б задушила,
Під серцем приспала!
Степи мої запродані...
Жидові, німоті;
Сини мої на чужині,
На чужій роботі;
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі

Москаль розриває...
Нехай риє, розкопує,—
Не своє шукає...
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати!
Начетверо розкопана
Розрита могила...
Чого вони там шукали?
Що там схоронили
Старі батьки? Ех, якби то
Якби то найшли те,
що там поховали,—
Не плакали б діти,
мати не журилась...

Отак наш геніяльний Шевченко думав і ридав над недолею пограбленої і Москвою поневоленої України, яку московські царі обдерли з усякої національної, релігійної та культурної свободи. Систематичне московщення України сильно боліло патріотичне серце великого Тараса, бо Москва заборонила навіть уживати такі слова, як **Україна, Гетьманщина** і **Січ,** намагаючись позбавити українців національної свідомости і так довести їхню батьківщину до повного обмосковщення цебто до злиття з Московщиною.

Русифікаційна політика царського уряду гнобила духа нашого поета, але куди більше обурювання викликували в нім деякі українці, що "обрущилися", стали перевертнями і допомагали "москалеві здирати з матері полатану сорочку". Ці національні зрадники і прислужники Москви найбільше шкодили Україні, бо своїм зрадливим прикладом присипляли національну чуйність братів гречкосіїв і ширили переконання, що нема таки нікому на світі так добре, як тим, що пішли на службу батюшки-царя.

На щастя між нашим народом під час цієї московської темряви знайшлися деякі ідеальні одиниці, що так само як Шевченко з тривогою дивилися на руїнницьку роботу Москви на наших землях. Тарас Шевченко став їх душею та провідником. Ті нечисленні одиниці, що не далися зловити на московські соболі, натхнені духом і ідеалами Шевченка, відновили в Україні національний дух, викресали дух спротиву русифікаційним заходам царського уряду та започаткували нестримну боротьбу з москалями, загарбниками України, за її духове, національне і соціяльне визволення, бо Москва одночасно повела наступ на нашу Церкву, інтелегенцію та селянство.

В Церкві Москва так далеко посунула свою зухвалість, що змусила український православний клер щороку виклинати великого сина України, незабутнього гетьмана Мазепу, за те, що він поважився підняти повстання проти Москви, щоб запевнити Україні волю і свободу.

Наступ на інтелегенцію був так поведений, що багато із наших панів пішло на послуги царів і стало зрадниками власної батьківщини, помагаючи загарбникам винищувати її.

Не менший натиск московська бюрократія в Україні клала на простолюддя загнане в неволю рабства царськими указами по загарбанні наших земель. Коли в Европі держави дали волю селянам, то цар Николай І. заявив, що це був би гріх зносити панщину.

Шевченко, хоч сам кріпак, не був духовним кріпаком. Він боровся за власне визволення. Ставши вільним, кинув визов могутнім московським царям, грозив їм Божими карами за поневолення України і ободрював своїх поневолених братів надією на краще майбутнє. Дехто зве Тараса українським Мойсеєм, бо він своєю діяльністю, стражданнями, засланням, мучеництвом і письменницькою творчістю вивів наш нарід на шлях національного відродження й так оформив модерне українство.

Саме в часах Шевченка московська реакція проти всього українського була дійшла до вершка, бо це був злочин перед державою звати себе українцем і другим пригадувати, що вони не малороси, "хахли", але нащадки славних козаків, героїв волі та свободи. І в цих понурих роках Бог послав Тараса, щоб змагався із московською реакцією та не дав їй затерти українського ймення на землі. У своїм Кобзарі Шевченко відновив ідеї української самостійности, пригадав "чиї ми сини" і кинув клич:

"Борітеся, поборіте,
Вам Бог помагає!"

Тарас знав, що правда переможе брехню, бо правда вічна, а брехня, поневолення народів, гнет і облуда це людський винахід, тому подібні речі гинуть із тими, що їх пустили в світ.

Треба одушевлення, гарту духа, рішучости і саможертви, щоб вибороти волю поневоленій батьківщині, і саме такі прикмети духа Шевченко намагався виплекати в своїх сучасниках українцях.

Здобуття ж волі прийде через розгром московської тюрми народів. Тут потрібна Божа поміч, бо ворог правди сильний. Саме тому Шевченко закликає українців благати помочі у Всевишнього:

Любіте, брати мої,
Україну любіте,
І за неї безталанну
Господа моліте!

Шевченко передбачив, що боротьба буде тяжка і довга. Багато крови потече, заки чужі зайди повтікають з України, бо вона занадто корисна для них, щоб добровільно зректися її та її безмежних багатств. Все таки Поет непохитно вірить, що цей щасливий час прийде для поневоленої і скривавленої України, бо отак пише:

Розкуються незабаром
Заковані люди...
Настане суд! Заговорять
І Дніпро і гори...
І потече сторіками
Кров у синє море...

Шевченко багато натерпівся за любов до України, бо зазнав чимало шикан, був арештований і засланий на вигнання. Царська поліція навіть заборонила йому укладати вірші, і це найбільше боліло його страдницьку душу.

Коротко кажучи, Тарас Шевченко (1814-1861) це великий патріот, любитель поневолених українців, непереможний борець за волю батьківщини, ворог морального і політичного рабства і незломний оптиміст, бо вірив у кращу долю України та її велике призначення між слов'янськими народами.

Отак сьогодні треба представляти нашого Тараса, бо червоні москалі також звелять

своїм українським прислужникам по світі святкувати річницю його мученицької і передчасної смерти, але вони мовчатимуть про те, що це московські імперіялісти замучили нашого Героя. Кремль скине всю вину на царський уряд, а з Шевченка зробить агітатора за економічне визволення селян-кріпаків, замовчуючи факт, що Шевченко вперше міру змагався за політичне визволення України з московського ярма, яке не було б воно, чорносотенне царське чи червоно-комуністичне!

В ювілейних святкуваннях в честь славного Тараса слід завжди підкреслювати своїм і чужим, що Тарас Шевченко це не економічний і соціяльний революціонер, хоч і цього не занедбував, бо любив своїх братів-кріпаків, але в першій мірі Шевченко це **політичний** і **національний** революціонер, бо через нього заговорив непотушний дух України, яка ніколи не зреклася, ані не зречеться своєї волі та не зіллється з Москвою в одне 'русске море', щоб навіки потонути в ньому.

Будова величного пам'ятника в Вашингтоні, столиці світової демократії, це великий досяг американських українців. Подібний пам'ятник буде теж в Вінніпегу, в Канаді, бо в цих двох країнах є найбільші українські скупчення. При відкритті цих пам'ятників слід запросити впливових американських і канадійських державних мужів, редакторів чи дописувачів великих англомовних часописей, ба й навіть дописувачів інших европейських газет, і при цій золотій нагоді змалювати їм велич і ідеали Шевченка.

Нехай преса цілого вільного світу довідається, хто був Шевченко, за що боровся і страждав. Це знаменита нагода, щоб прикладом Шевченка викрити фальшиву пропаганду і збити викривлене насвітлення Поета московською пресою та її українськими запроданими прислужниками, і з'єднати, наскільки можливо, прихильність і підтримку вільного світу в боротьбі з сьогоднішньою Москвою тим українцям по цілім світі, що пройнялися духом Шевченка і щиро полюбили Україну та тільки ждуть на догідну хвилину, щоб виповнити слова його Заповіту:

Поховайте і вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою, злою кровю
Волю окропіте!

З нагоди Шевченківських святкувань в різних країнах світу, де тільки б'ються українські патріотичні серця, було б добре видати в згаданих мовах відповідні памфлети і навіть більші брошури або й книжки та масово поширити їх між народом згаданої країни, щоб світ пізнав нашого Шевченка.

Виписування про Шевченка і його діда в самій тільки українській пресі не споляризують ані самого Шевченка, ані тих ідеалів, за які боровся наш Поет. Шевченкові мрії аж тоді здійсняться, як світ викриє московську лукавість, перестане вірити облудній пропаганді москалів розсіяних по цілій східній Европі, ба й цілому світі, та серцем повірить, що Росія це найбільше імперіялістична й антидемократична імперія в історії людства. Поки ця нещасна імперія не зникне з лиця землі, доти світ не матиме спокою.

ТРАГІЧНЕ ПОДРУЖЖЯ

М. Щ.

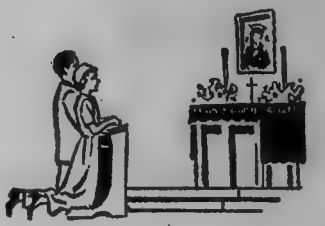

"Ганусю", промовила мати, "не знаю, чи Бог поблагословить твоє подружжя, коли ти така вперта. Роберт не є ні католиком, ані українцем. Хіба ти не годна підождати ще рік чи два? Ти ж маєш ледве 19 літ!"

"Мамцю", відповіла я, "вам добре говорити, бо не розумієте, що значить прив'язатися до Роберта. Він такий добрий, такий ласкавий, такий люблячий. Це ніщо, що він некатолик. Буду молитися за його навернення...".

Батько так само упоминав мене і грозив, що Бог не поблагословить мого подружжя, бо Роберт—так найкраще було б можна окреслити його—взагалі не мав ніякої релігії та не цікавився ніякою. Справа релігії була в його очах особистою справою кожного чоловіка та жінки. Якщо хтось хоче бути релігійним і належати до якоїсь церкви, то це його справа, до якої ніхто не сміє мішатися! Якщо годен обійтися без жадної релігії, то це теж його справа.

Сама не знаю, чому я рішила вийти заміж за такого Роберта, хіба тому, що мав добру вдачу, був вирозумілий і мав широкі погляди на людське життя. Брак релігії не робив на мене враження, бо не розуміла, що релігія це запорука щасливого подружжя. Вона надає людині вічної молодости й енергії до праці та саможертви, без яких нема щастя в родині.

Роберт зразу погоджувався підписати умовини мішаного подружжя, цебто що всі діти будуть охрещені та виховані в католицькій релігії та що наш шлюб відбудеться в католицькій церкві. Коли все було готове до шлюбу, Роберт під натиском своїх батьків змінив гадку і заявив, що на згадані вимоги не годен погодитися, бо вони противляться свободі людини. Якщо Бог пошле нам діточки, то нехай самі собі вибирають релігію, як підростуть, бо не вільно нікому накидати релігійних переконань.

Його нагла зміна сильно вразила мене. Якщо б я була отримала краще і глибше католицьке виховання, то напевно була б здусила свої почування до Роберта, віддала йому перстень і зірвала знайомство. Але де мала отримати таке релігійне виховання? В публічній школі, до якої батьки посилали мене? Там не вчать подібних речей!

Ми удалися до отця пароха, але він заявив, що без підписання згаданих вимог не годен дати нам шлюбу. Роберт залишився невгнутий, не зважаючи на вияснення отця Всеволода. Отак я опинилася перед фатальним вибором: зректися Роберта або брати цивільний шлюб. Мої батьки рішуче за-

явилися проти цивільного шлюбу. Священик упімнув мене, що подібний шлюб був би тяжкою зневагою Божою. "Ганусю", промовив до мене, "Бог напевно не поблагословить вас, коли в хвилині подружжя знехтуєте Його святий закон! Ваш шлюб буде неважний. Будете проживати в тяжкім гріху. Якщо б нагла смерть забрала тебе з цього світу, то навіки будеш проклята!"

Розум і віра веліли мені зірвати стосунки з Робертом і здатися на Божу волю, але нерозумне серце взяло верх над розумом і сумлінням. Наш 'шлюб' відбувся без священика і моїх батьків. Вони відреклися мене за непослух і навіть не впустили до хати. Сумний це був шлюб. Я втратила Бога, Його ласку і любов батьків. Залишилися мені тільки Роберт і докори сумління.

* * *

Ми вибралися до Каліфорнії, щоб якнайдальше проживати від обурених батьків. Роберт працював у фабриці. Ми мешкали в винаймленім домі. Докори сумління часто нарушували мої нерви. Як минули хвилини грішного оп'яніння, моє сумління суворо ганило мене за гріх: "Уважай, ніхто безкарно не кепкує собі з Бога та Його закону!"

Внутрішнє невдоволення це така річ, що жінка не годна скрити перед чоловіком. Наші взаємини ставали щораз більше напружені. В хаті не було спокою. Я ганила Роберта, що забрав мені батьків, Бога і Його благословення. Роберт упирся і навіть тепер не хотів поправити шлюбу. Хвороба душі відбилася на моїм здоров'ї. Я сильно змарніла. Крім цього стала матір'ю. Роберт, почуваючись розчарованим, кинувся до п'янства. Зароблені гроші йшли на коршму, в якій знаходив приятелів і своєрідне задоволення, якого я не в силі була дати йому, бо сама почувалася нещаслива. Як жінка годна ущасливити мужа, коли сумління невпинно гризе її за зломання Божого Закону та небезпеку вічного прокляття? Я каялася, що 'вийшла заміж' за Роберта. Хотіла покинути його, але не мала сили, бо чулася винною за його розчарування і п'янство. Молилася, але либонь замало і нещиро, бо не почувалася на силах покинути його.

Бог звільнив мене від цього клопоту. Одного вечора в коршмі, до якої заходив Роберт почалася бійка між п'ятими клієнтами. Один із них витягнув ножа і так нещасно зранив Роберта, що він помер по трьох днях.

Внаслідок його наглої і несподіваної смерти я опинилася в безвихіднім положенні. В хаті не було ані сотика. Орендна плата за помешкання була спізнена на три місяці. Роберт не мав ніякої особистої секурації. Крайня безрадність завітала до моєї пригнобленої душі. Аж тоді я опам'яталася. "Боже", падаючи навколішки, закликала зо сльозами в очах, "ось кара за мої гріхи! Ласкавий Отче, каюся, що знехтувала Твоїм святим Законом. Пробач і не відкидай мене!"

Властитель винаймленого дімка звелів мені забратися до тижня. Це так пригнобило мене, що ожидана дитинка передчасно прийшла на світ. Сусіди змилосердилися надо мною нещасною та відвезли до шпиталю. Я зомліла по дорозі. Темрява покрила мене. Здавалося, що помру. Налякалася Божого суду.

В шпиталі чула невиразні голоси лікаря і інфірмерок. Я дістала кровотеч. Треба було робити трансфузію. "Її кров належить до типу "Б"—заявив лікар. "Тільки негайна трансфузія година врятувати їй життя!" Смерть заглянула мені в очі. "Боже, як стану на Твій справедливий суд, коли я зовсім неприготована? Боже, змилосердися надо мною. Каюся, що зневажила Тебе..." — закликала, дрижачи зо страху.

"Ми не маємо цього типу крови!"—заявила інфірмерка. "Нема"?—скрикнув лікар. "Без цієї трансфузії ця жінка помре за дві години!"

"Боже, за дві години я буду на другім світі! Який жах!" — шепотіла з переляку. "Матінко Божа, заступися за мене перед своїм Сином Ісусом!"

* * *

Інфірмерка дала мені застрик у руку, щоб успокоїти нервозність. Відчинивши очі, я зобачила білі шпитальні стіни. Лежала в ліжку. Мене прив'язали до нього, щоб не кидалася. Поглянула вбік. За полотняною заслоною лежав незнайомий мужчина. Він давав мені свою кров. Хтось прийшов на поміч, щоб рятувати моє злиденне життя. Бог почув мою молитву. Це було напевно заступництво Божої Матері, до якої я завжди молилася, навіть тоді, як проживала в гріхах. Я щоденно проказувала вервицю. Моя молитва, хоч виходила з грішної душі, не пішла намарно. Божа Мати рятує мені життя... Я ще не проклята. Бог напевно хоче, щоб використала це життя для Його слави...

* * *

Небезпека смерти проминула. Мені народився гарний синок, єдиний скарб у житті, бо більше нічого не мала. До батьків вертатися було ніяково, бо тяжко засмутила їх і покрила неславою.

Лікар вийняв голку з мого рамена. "Ви врятували життя цій молодій жінці", промовив до незнайомого мужчини". Якщо б не були почули нашого радієвого заклику, то не знаю, що ми були б зробили!"

"Я припадково почув ваш заклик", відповів мужчина. "Моя донечка пробудилася та почала плакати. Я встав, щоб дати їй молока, і саме тоді почув ваш заклик, щоб хтось подарував кров типу Б. Я маю цю кров, тому негайно приїхав сюди!"

СЛОВО ПРИЗНАННЯ АПОСТ. ЕКЗАРХА З НІМЕЧЧИНИ

Мюнхен, 26 жовтня 1960

До Високоповажаного Отця Михайла Щудла, ЧНІ.

Високоповажаний Отче,

Щиро дякую за ласкаве прислання молитовника: "МІЙ СПАСИТЕЛЬ" Вашого авторства.

Хай цей цінний Український Недільний і Святочний Літургікон причиниться до більшого прославлення Господа Нашого Ісуса Христа між нашим народом.

Пересилаючи Вам Архиерейське Благословення та бажаючи Вам дальших успіхів у Вашій праці,

остаюсь відданий в Христі Господі

✠ ПЛАТОН, Єпископ, Апостольський Екзарх.

"Боже", шепотіли мої бліді уста, "винагороди його за добре серце і співчуття для мене нещасної! Він мусить бути доброю людиною, бо йнакше не встав би, щоб рятувати життя незнаній жінці!"

"Тепер їдіть до їдальні і там інфірмерка дасть вам кави!" промовив лікар до незнайомого. "Це ніщо", відповів він, "маєте мій адрес. Якщо б іще було треба крови, то прошу зателефонувати мені. Ось телефон моєї властительки. Я не маю телефону. Мешкаю в хатині біля неї! Властителька відповість на заклик".

"Чому властителька?" спитався лікар. "А жінка де?" — Мужчина сумно зітхнув: "Бог забрав її з цього світу. Померла на сухоти, полишаючи мені тільки прегарну донечку. Тяжко мені на світі працювати і доглядати дитину, але що робити? Така Божа воля!"

Хотіла подякувати йому, але він скоро вийшов із кімнати. Зобачила, що це був молодий мужчина з поморщеним від журби чолом. Як зачиняв двері, я закричала йому вслід: "Пане, дякую за те, що врятували мені життя!"

Оглянувся і на хвилину вернувся до кімнати. Став біля ліжка. "Це ніщо", промовив, "люди повинні помагати своїм ближнім. Може й мені колись хтось поможе!" Цей мужчина звався Петро Ж. Мешкав у недалекім місті Н. За дня працював. Властителька дому пильнувала його 18-місячну донечку під час його відсутности. Він був звичайним робітником у фабриці черевиків.

"Така буря", промовила я, "а ви все таки приїхали до шпиталю?" — "Це мій обов'язок, обов'язок християнської любови ближнього. Не міг інакше поступити, як почув, що дитина стратить матір. Знаю, як тяжко дитині зростати і нормально розвиватися без рідної матері! Нема нічого гіршого для дитини ніж зростати без любови і опіки матері!"

'ЗАНАДТО' ВЧЕНИЙ СТУДЕНТ

Михайло, сільський хлопчина, пішов до школи. Замість учитися бурлакував у великім місті. Все таки був гордий навіть з власними батьками, бо він 'студент'. Згодом студент приїхав на вакації.

Вийшов наш студент надвір, ходить бундючно по подвір'ї і вдає вченого. Побачив граблі та питається батька: "Тату, а це що таке?" Батько хоче опам'ятати сина мудрагеля і каже: "Стань на це ногою і воно тобі дасть добру відповідь!" Син став чоботом на зубці граблів. Ручка нагло піднялася і тарах мудрагеля по лобі. Аж заплакав бідняга.

Раз батько чистив подвір'я. Студент тримає руки в кишені і дивиться на гній, що батько кидає на віз, щоб вивезти в поле. Батько каже: "Михайле, як по-латинськи звуться гралі?" Студент без надуми відказує: "Гралюс, а як же інакше?" —"А як звуть гній?"—"Та гноюс!" "А як зветься поле по-латинськи?"—"Полес!"—відказує студент. "А як там звуть віз?"—"Возус",—звучала відповідь нашого студента.

Така 'мудрість' сильно розлютила батька, бо зобачив, що марно тратив тяжко зароблені гроші. Син байдикував у місті та нічого не вчився. "Ну, небоже", промовив батько, "скидай нове студентське вбрання, бери гралюс, накидай гноюс на возус і вези на полес!"

—Подав И. Крупка.

"Тепер відпочивайте!" промовив на прощання і вийшов з кімнати. Я заснула глибоким сном. Пробудилася аж пополудні. Інфірмерка принесла мені сина. Він був такий маленький і такий безпомічний! Моє серце загорілося невимовною любов'ю до нього. "Боже", заплакала я, пригортаючи синка до грудей, "не опускай нас! Чувай надо мною. Поможи мені добре виховати його!"

Мене перенесли до спільної кімнати. Там було повно матерей. Чоловіки відвідували їх і приносили квіти своїм щасливим жінкам. Тільки ніхто не відвідував мене небогу. Сльози станули мені в очах. Взяла часопись і стала переглядати, щоб закрити сльози. На першій сторінці був такий заголовок, що вдаряв око чорним грубим друком: **"Милосердний самарянин тяжко поранений в автомобільнім акциденті!"**

Це був Петро Ж. Була страшна курява, як вертався вночі додому зо шпиталю. Тонкий лід покривав гладкий гостинець. Автомобіль зсунувся з гостинця і вдарив об телефонічний стовп. Петро Ж., мій спаситель, тепер сам тяжко поранений і то через мене!!! Інфірмерка повідомила мене, що він поважно зранений. Має три зламані ребра і нарушену середину.

Ох, як я тоді молилася за нього! Може в житті ще так ніколи не благала Бога, як цього пропам'ятного пополудня. Він втратив добру жінку і це спричинило зморщки на його молодім обличчі. Тепер може стратить власне життя, бо намагався рятувати моє! Хто б не відчув вдячности для такого мужчини?

Не могла спокійно заснути цілу ніч. Вранці принесли мені синка. "Михасю, мій коханий Михасю", без надуми закликала, зобачивши його. Так я назвала його Михасем, бо так звався мій добрий батько, якого я так сильно засмутила своїм непослухом. Нехай це буде слабенький вияв мого каяття і надолуження. Син носитиме ім'я мого батька.

На третій день вже могла на хвилинку піднятися з ліжка. Попрохала лікаря, щоб дозволив відвідати мого добродія Петра Ж., що лежав на другім поверху. Отримавши позволення, удалася до Петра. Лежав у ліжку. Очі його були зажмурені. Зобачивши мене, мляво усміхнувся. Порушився і застогнав від болю. Сльози заблистіли мені в очах. "Це моя вина!" блиснула гадка. Я витягнула хусточку з кишені, щоб обтерти сльози. Вервиця зачепилася до хусточки. "То ви католичка?" промовив мій добродій. "Я так само католик, і то українець католик!"

Розповіла йому цілу свою незавидну історію і скрутне положення. Він виявив мені свою журбу за донечку. Властителька була стара і нервова. Не було кому доглядати його Софійки. "Що ж зроблю", промовив сумовито, "коли мушу залишитися зо три місяці в шпиталі? Хто займеться Софійкою?"

"Я", вирвалося мені з уст. "Я й так не маю де дітися зо своїм Михасем, бо власник виповів мені помешкання!" Моя заява сильно зворушила Петра. "Хіба не ласкавий Господь посилає мені вас?" закликав хворий. "Я ніколи не забуду вам цього!"

Ми розмовляли з пів години немов давні приятелі. Обопіль-

на вдячність лучила нас. Я згодилася доглядати Софійку, поки Петро не вийде зо шпиталю. Не так сталося, як думала. По виході Петра зо шпиталю заміряла податися в широкий світ, щоб знайти притулок для себе і свого Михася, але тримісячне пробування з Софійкою та тижневі відвідини її батька змінили мій плян. Щось невидиме лучило мене і Петра.

За три місяці Софійка привикла до мене як до рідної матері. Я однаково доглядала її і свого синка. Ввесь вільний час робила порядок у хаті, тому все було чистеньке та блискуче, як врешті Петро вернувся зо шпиталю. Думка про недалеку розлуку з Софійкою та її батьком викликала в мені смуток, бо сильно полюбила цю невинну дівчинку. Петро завважив це. Я призналася до свого почування до дочки і її батька. "Нема виходу, треба покидати і забиратися в світ!" промовила крізь сльози.

"Чому нема?" відказав Петро, взявши мене за руку. "Є вихід! Шлюб!" "Боже!" скрикнула повна здивування. "Чи це правда?"

"Так, правда," успокоїв мене Петро, "твій син потребує батька, а моя дочка матері! Чому б нам не побратися? Не маю багато земських дібр, але Бог не опустить нас. За два місяці вернуся до праці, і все буде гаразд. Скільки ж людина потребує, щоб жити? Знаю, що будеш доброю жінкою та матір'ю!"

* * *

Через місяць ми побралися в нашій церкві. Це було простеньке весілля без музики і квітів, але я відчула, щоб Бог поблагословив нас. Чулася така щаслива, що моє серце співало від радости. Була певна, що ласкавий Господь через заступництво Божої Матері пробачив мій давній гріх і прийняв за Свою дитину.

Яка щаслива чулася, як приготовляла потрави для того чоловіка, що Бог дав мені, як прала його білізну та вечорами сиділа біля нього! Тепер не було докорів сумління, що живу в гріху. Почуття душевного задоволення проявлялося в кожнім моїм рухові. Намагалася задовольняти свого мужа, де тільке могла. Він оцінював мою відданість і щиро любив мене. Ця ж любов додавала мені сили щораз більше трудитися для нього і наших діточок. Жінка годна так любити свого чоловіка тільки тоді, як чує в серці, що Бог благословляє їхню подружу любов, бо докори сумління огірчують подруже спожиття і в зародку здушують у жінці подружу самовідданість.

* * *

Чотири роки проминуло від того дня, як ми зложили подружі обіти в приявності Христового заступника, отця В. Кожен день збільшає нашу любов і щастя. Ми перенеслися до нового дому, що закупили для себе і своїх діточок. Щоправда, нема в нас телевізорного апарату і нового автомобіля. Зате маємо четверо діточок, неописанне щастя і Боже благословення. Між дітьми нема ніякої різниці. Вони так люблять гейби всі походили від того самого батька і матері. Минулі помилки навчили мене сумлінніше зберігати Божі заповіді та краще практикувати свою святу релігію. Бог покарав мене за гріх, але й пробачив провину, бо Він ласкавий Батько для Своїх заблуканих земських діточок. Його кара зміряє до

опам'ятання заблуканих душ. Якщо душа щиро покається, Бог перестає карати її. Так воно було зо мною.

Так, ласкавий Бог благословить нас. Бачу це благословення на обличчі наших дітей і в очах свого доброго мужа. Бачу його теж у прощенні моїх батьків. Вони пробачили мій непослух і помирилися зо мною. Навіть двічі приїздили відвідувати нас.

За ці Божі благословення Петро і я щовечора проказуємо вервицю перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі, бо це вона виєднала нам це щастя від свого люблячого Сина і нашого Спасителя, Ісуса.

1) Що треба робити з тамтогорічною йорданською свяченою водою?"

Треба вилляти її десь, куди ніхто не ходить. Можна теж випити її. Дехто виливає її до вазонків.

Свячена йорданська вода це благословена річ. Її треба шанувати, вживаючи під час хвороб чи інших прикростей. Деякі фармарі кроплять збіжжа, заки засіють його. Це дуже похвальний і побожний звичай, бо що поможе сіяти, коли Бог не дає зернові зрости через добру погоду, тепло і дощ?

2) Я не годен через хворобу ходити на Службу Божу. Чи маю молитися під час відправи Служби Божої?

Нема стислого обов'язку молитися вдома, коли хтось не годен йти на Службу Божу. Проте воно дуже похвальне молитися за себе і за других, як у церкві відправляється Божественна Літургія, й так лучитися з тими, що є в церкві.

Деякі наші побожні люди відчитують собі Службу Божу з молитивника. Це дуже добрий звичай. Тепер з появою нового молитовника Отців Редемптористів **"Мій Спаситель"**, який має навіть тихі молитви в українській мові, що священик прокаґує під час Божественної Літургії, воно дуже легко слідувати за цією Безкровною Жертвою. Водночас поруч старослов'янського тексту є ще й український переклад цілої Служби Божої. (Цей молитовник в чорнім і червоним друку з твердою шкіряною оправою можна дістати з ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ з Йорктону).

3) Чи воно конечно носити параман, щоб запевнити собі Боже благословення та спасіння душі?

Ношення парамана це приватна побожна практика в честь Божої Матері. Воно добре носити цей параман і проказувати приписані молитви. Проте ніяка приватна практика не є конечна до спасіння. Одне конечне до спасіння, цебто вірити в те, що навчає Євангелія

та Свята Церква, і виконувати Божі та церковні заповіді. Все інше є додаткове. Коли воно комусь помагає краще жити, то можна сміло користуватися ним.

4) Чому в деяких наших католицьких часописях нема нічого католицького, а тільки самі повторення з чужих, звичайно з англійських світських газет. Я думаю, що в католицьких часописях повинна бути бодай одна стаття про святу віру, мораль, навчання Церкви, тощо. Чи не так?

Так, маєте стопроцентову рацію, бо подібними статтями католицька часопись різниться від брукової. На жаль між нашими редакторами деяких католицьких часописей нема вироблених католиків, а тільки політиканти. Латинська ж пословиця каже: "Не можемо дати того, чого самі не маємо!"

Не знаємо, про яку часопись пишете. Радимо вам написати до її редактора і пригадати йому, як повинна виглядати католицька часопись.

5) Коли дівчина латиничка не хоче йти до нашої церкви до шлюбу, то що має зробити мій бідний син?

Має покинути Її та знайти собі добру українку. Вона напевно піде до шлюбу в нашій церкві, й так не буде клопоту.

6) Як це може бути, що в нас одні хрестяться раз, інші три рази; одні так, другі йнакше складають руки під час молитви; одні клякають, другі стоять під час Освячення і Святого Причастя? Чи тут не повинен бути якийсь порядок?

Порядок і лад завжди корисний душам і приємно вражає тих, що дивляться на нього. Порядок повинен бути в хаті і куди більше треба його в церкві, де крім наших часом можуть бути й люди чужого обряду та національности. Безладдя прикро вражає людей і духовний хаос не веде до святости і досконалости.

Наша Східня Церква має в цих справах більше свободи ніж латинська, в якій сливе кожна точка має бути докладно означена. Отож не треба гіршитися, коли хтось хреститься раз або три рази, клячачи або стоячи приймає Святе Причастя, тримає так або інакше руки під час молитви, аби тільки не складав їх на латинський спосіб.

Проте слід зазначити, що нарід зібраний в церкві на богослуження повинен заховувати той сам порядок. Душпастирі мають повчити вірних, що всі повинні однаково поводитися під час богослужень. Це значить, що всі мають однаково хреститися, клячати або сидіти або стояти під час деяких частин Божественної Літургії, Святого Причастя, тощо, бо йнакше в церкві пануватиме хаос, що разить так наших добрих парафіян, як і чужих, що заходять до наших церков на богослуження. Дивно вражає, як у церкві одні люди стоять, другі клячать, а треті сидять.

Вірні повинні розуміти, що порядок мусить панувати в церкві, тому слід їм коритися своїм душпастирям і слідувати в цих справах їхні вказівки, не покликуючись на якісь давні звичаї, що "в нас так старі люди робили" або "в нас інакше". Вірні мають слухати своїх священиків, бо вони відповідають перед Богом за їх душі. Св. Павло каже до всіх християн: "Слухайте своїх наставників і коріться їм, бо вони чувають над вашими душами, як ті, що мають здати за них рахунок. Воно буде вам корисне, якщо вони чинитимуть це з радістю, а не зітхаючи" цебто з прикрістю, тому що люди не хочуть їх слухати та нехтують їх вказівками і навчанням. (Євр. 13, 17).

7) В нашій парафії був страйк через те, що деякі парафіяни не хотіли прийняти Нового Календаря. Дяк пішов на страйк. Церковний комітет пішов на страйк, і паламар пішов на страйк. Навіть вівтарні хлопці пішли на страйк.

Через цей страйк довгий час не було в нас співаної Служби Божої. Врешті кілька родин, що противилися впровадженню Нового Календаря, погодилися на зміну, і вкінці настав спокій у нашій парафії.

Я сама мусіла погодитися, хоч дальше жалую за старим календарем, бо мені здається, що ми все втратимо, як перейдемо на новий григоріянський календар.

Тепер я хотіла б знати, чи такі страйки по церквах дозволені?

Напевно було б краще, якщо б справу було полагоджено більше побратньому цебто подемократичному. Якщо більшість рішить якусь справу, то меншість повинна прийняти рішення і покоритися йому, хоча б вона може не погоджувалася з цим рішенням.

Страйк по церквах, щоб змусити меншість прийняти рішення більшости парафіян, це дуже радикальний і оригінальний засіб, якого ми негодні ставляти іншим за приклад, ані похваляти.

Проте нам здається, що новокалендарники не згрішили, якщо тільки пішли на страйк, але не перестали ходити до церкви, платити церковні вкладки і приступати до святих тайн, бо ніхто не зобов'язаний бути дяком або паламарем.

Нам цікаво, чому прихильники старого календаря не перебрали в свої руки церковного комітету, дяківства і не послали своїх синів, щоб служили священикові коло престола. Мабуть не мали сили. Якщо так, то добре вчинили, що уступили більшості, яка бажає зміни за згодою церковної влади. Так завжди буває між народами, що розуміють демократію і руководяться нею.

Недосконалість апостолів, над якими працював три роки, мусіла смутити Його Боже Серце. Св. Марко оповідає, що вже перед самими Страстями Христос проходив полями, ідучи до якогось міста. Думки Його линули до Отця та недалеких Страстей. Спаситель ішов Сам, учні слідували за Ним, погружені в палкій дискусії. Під кінець подорожі Христос затримався, заждав на них і спитався: "Про що ви розмовляли в дорозі?" (Мар. 9, 33). Застиджені учні поспускали голови та мовчали, бо "в дорозі сперечалися між собою, хто з них найбільший" (Мар. 9, 34). Спаситель ласкаво зганив їх амбіцію та вказав на покору як підвалину досконалости: "Коли хто бажає бути першим, нехай буде найменшим із усіх і станеться для всіх слугою" (Мар. 9, 35).

Господь скаржиться, що нема кому ламати хліба: "Маленькі прохали хліба, але не було кому ламати його для них" (Плачі: 4, 4).

Великий Папа, Св. Пій V, говорив: "Дайте мені здібних сповідників і я напевно зреформую все християнство!"

Мазепа

Вол. Сосюра

Учись, Іване... і любов,
свою любов до України
вмій влить у формули чіткі,
умій спинить гарячу кров,
рух нерозважливий руки,
і стиснуть серце, коли треба.
Хай паде все, палає небо,
а ти іди спокійним кроком,
до точки, що намітив оком.
Учись війни у ворогів,
вивчай і вдачу їх і зброю,
немов за піснею мотив.
І хлопчик слухає, мов п'є
слова послушниці чудові,
і наче серденько своє
він стиснуть хоче, хмурить брови,
голівку чорну нахилив
перед лицем незнаних злив,
мов приготовився до бою
з непереможною судьбою.
Він на війну зміняє мир,
щоб ув огні згоріти щиро.
Неначе струни дивні ліри,
далекий дзвонить монастир...
Там золоті Софії дзвони
пливуть над містом монотонно,
Івана кличуть і гудуть:
—Залізним будь, залізним будь!
Умій боротись до загину,
й свою нещасну Україну
на чужині ти не забудь!
—Ні, не забуду! Я іду
до тебе, краю мій убогий!

ЩО ТАКЕ БІБЛІЯ?

СЛОВО "Біблія" походить від грецького "та біблія", цебто книжки, бо Святе Письмо це не одна книжка, але збірка, що включає 73 книжки, з яких 46 належить до Старого Завіту, а 27 до Нового. Книги Старого Завіту були списані перед приходом Спасителя у світ. Книги ж Нового Завіту уложено по приході Божого Сина на землю й по відкупленні людства на Голгофі.

Отож Біблія це збірка святих писань цебто книжок, що натхнені Богом люди під впливом Святого Духа уложили в різних місцях, і що Христова Церква прийняла за натхнені, цебто вільні від будьяких помилок. Книжки так Старого, як Нового Заповіту мають однакову вартість і є однаково правдиві, "бо той сам Бог є автором обидвох Завітів", каже Тридентійський Собор.

Вселаскавий Творець подав деяким людям особливіше надприродне знання-навчання. Це знання чи навчання зветься **об-явленням.** Божі вибранці передали другим об'явлені їм речі. Передали їх або **усно** (це зветься переданням-**традицією**), або **письмом,** і звідсіля взялося Святе Письмо. Зветься воно **Святе Письмо,** бо походить від Бога, який натхнув тих, що списували його, та зберіг їх від помилок, як писали об'явлені речі, чи подавали факти, що самі бачили. Святе Письмо, Біблія, різниться від інших книжок своїм **божеським походженням,** бо це вселаскавий і предобрий Бог натхнув деяких Своїх вибранців списати його.

Так Старий Завіт, як і Новий мають спільне ядро: **Втілення**

Божого Слова та відкуплення людського роду. Богослови викули висліе, який висвітлює взаємини між двома завітами: "Новий Завіт скривається в Старім, а Старий об'являється в Новім".

Кардинал Вайзман каже: "Хто не вірить у Біблію, той повинен вірити в ніщо. Пророцтво сповнилися і тепер усе стоїть на Христі".

Біблія зветься **'Книгою книг',** цебто найкращою і найважнішою книжкою, бо вона вміщає Боже об'явлення. Бог є її Автором тому, що Він Сам натхнув Своїх вибранців написати її.

Біблія своєю вартістю перевищає всі інші книжки, бо вона подає історію взаємин між Богом і людством. Біблія змальовує Бога, що в Своїй безконечній доброті, могутності й любові творить перших людей, обдаровує їх надзвичайними природними і надприродними дарами, звільняє від страждань, смерти й пристрастей, наділяє незвичайним знанням, призначує їх і їхніх нащадків до неба. З Біблії довідуємося, як Адам і Єва спроневірилися Богові, з'їли заказаний овоч і так стягнули на себе прерізні кари й нещастя, унещасливлюючи себе і своїх потомків. Біблія подає, що Бог вчинив, щоб направити лихо первородного гріха. Він прирік упалому Адамові Спасителя, як виганяв його з раю.

Дальше Біблія змальовує в головних рисах долю Адама та його нащадків по вигнанні з раю, поки не з'явився Спаситель світу та не відкупив людства Своєю смертю на Голгофі. Коротко, Біблія подає історію людства від його сотворення аж до приходу Спасителя, відкуплення людського роду і початкове поширення Церкви. В Біблії знаходимо Божі закони і моральні засади, що мають керувати нашим життям і діяльністю.

Біблія—це чудова епопея Бога й людини, про яку ніхто не міг би був навіть мріяти, якщо б Сам Творець не був подав нам її. З неї довідуємося, хто ми такі, хто сотворив нас, що живемо на світі, що маємо чинити на землі, що добре й що лихе, що треба на землі чинити як добре, й уникати як лихе, що буде з нами по смерті, як треба жити, щоб запевнити собі спасіння й уникнути вічне прокляття, яке дістанеться тим, що не люблять свого Творця та не служать Йому сумлінним і постійним зберіганням заповідей.

Св. Тереня від Дитяти Ісуса каже про Св. Письмо: "Нічого більше не знаходжу по інших книжках, чого не було б у Євангелії. Ця книга вповні вистачає мені. Розкошуюся Христовими словами, які кажуть мені все, що маю чинити. Часом читаю побожні книжки, які обговорюють монашу досконалість і представляють тисячі труднощів на дорозі до святости. Тоді мій бідний дух томиться, голова зачинає боліти, серце стає холодне... Що ж роблю я тоді? Беру до рук Св. Письмо і мені знову все стає ясне. Одніське слово зо Св. Письма успокоює мене і досконалість знову видається легкою".

Біблія є Божою книгою, тому вона вливає певність у людські душі, бо Бог не може Сам помилитися, ні нас у блуд запровадити. Він Сам відповідає за правди, бо особливішим діянням і опікою Святого Духа стеріг тих, що списували її. Вони не могли написати нічого, чого Бог не хотів, щоб писали. Біблія—це Божа книга. Вона походить від Бога, була виконана під Його особливішим доглядом, бо мала бути для людства дорогою до правди та вічного життя. Не може збдудити зо шляху, що провадить до вічного життя той, хто скрупулятно придержується вказівок Біблії.

Св. Белярмин (1542-1621) каже: "Святе Письмо навчає людей, як треба йти до неба..."

Іван Фіхте (1762-1814), німецький філософ і політик, каже про духовні скарби Біблії: "Біблія подає цінну новину, на якій спирається найглибша мудрість. Всяка філософія мусить звертатися до неї по науку".

Лікар: "Чи ви позбулися катару, як спали при відчиненім вікні?"
Пацієнт: "Не тільки катару, але й позбувся годинника і нового вбрання разом з черевиками!"

Інспектор до секретарки одної компанії: "Гратулюю. Я ще не бачив секретарки, що вміла б бути така безпорадна при всякій нагоді як ви!"

Іван Гете так говорить про Біблію: "Біблія це така свята та недоторкальна книга, що вона виключає всяку критику".

Св. Ігнатій Антіохійський каже: "Свята Євангелія це завершення вічного життя".

Наполеон І. отак говорив про місію Христа в світі: "Христос не об'явив нам людської мудрости і філософії, але тайни неба і закон духа".

Св. Августин отак описує взаємини між Христом і Церквою: "Церква промовляє в Христі і Христос промовляє через Церкву, бо між ними є така залежність як між тілом і головою. Христос і Церква це одна особа..."

Цей великий учитель Церкви так сильно шанував авторитет Христової Церкви, що нераз говорив: "Я не вірив би самій навіть Євангелії, якщо б Церква не спонукувала мене до цього".

Яків Руссо (1712-78), французький філософ і письменник, ворог християнства, отак писав про Євангелію: "Святість Євангелії промовляє до серця. Високопарні книжки філософів видаються малозначними в порівнянні з нею".

Папа Лев XIII каже: "Біблія має Бога за автора, бо так книжки Старого, як Нового Завіту, в цілості та в частинах, були написані під натхненням Святого Духа". Св. Бонавентура додає: "Не вільно погорджувати нічим у Св. Письмі як безкорисним, не вільно нічого відкидати як фальшиве чи лихе, бо Св. Дух, що є його автором, не міг сказати нічого фальшивого, нічого злишнього, нічого малозначного".

Скептик Руссо отак писав про вірогідність Св. Євангелії: "Хіба Євангелія це людський винахід? Ні, мій друже, жаден чоловік не міг видумати її".

Свята шотляндська королева Маргарета дуже любила читати Біблію. Це читання було для неї невпинною спонукою змагати до досконалости. Муж, король Малколм, подивляв чесноти, якими вона визначалася, і намагався наслідувати свою святу подругу в ревних молитвах і інших добрих християнських ділах.

Маргарета мала маленьку Біблію, яку звеліла оправити в золото та дорогі самоцвіти. Одного дня переправлялася ріку. Її паж тримав Біблію при собі. Ця свята книга висунулася йому спід пахи і пірнула в воду. Слуги довго нашукалися, заки віднайшли її. Всі думали, що вода знищить папір і чудові малюнки, якими була прикрашена ця Божа Книга.

Господь зберіг книжку від знищення. Нарід здивувався, як нарешті витягнено її з ріки. Книжка була ціла. Делікатні малюнки залишилися зовсім неушкоджені. Свята королева щиро подякувала Богу за чудо.

Чоловік: "Жінко, чому не придержуєшся дієти, що лікар приписав тобі?"
Жінка: "Хіба я дурна вмирати з голоду, щоб кілька місяців довше жити?"

Якщо не вірите в Боже Провидіння, то погляньте на наших шоферів по гостинцях і відповіжте, що і хто тримає їх при житті!

Медова подорож по шлюбі напевно скінчилася, як чоловік покине саму жінку в кухні мити начиння, а сам спокійно читає часопись перед телевізійним апаратом.

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

ПОКОРА

НАВЧІТЬСЯ від Мене, бо Я— тихий і покірний серцем! (Мт. 11,2 9). Покора і лагідність це улюблені чесноти Ісуса Христа, тому бажає, щоб Його учні тут особливіше наслідували Його.

"Хто найбільший між вами, нехай буде найменший!" (Лк. 22, 26).

Покора це правда. Вподібнимося до Божих уст, що завжди кажуть правду, якщо потрапимо відділити цінне від безвартісного, цебто Боже від власного. "Станеш гейби Моїми устами", Бог промовив до пророка Єремії, "якщо відділиш дорогоцінне від мало вартісного" (Єрем. 15, 19). Тому треба завжди так молитися, як молився Св. Августин: "Господи, нехай пізнаю Тебе і себе!" Так само Св. Франциск Салеський говорив до Бога: "Хто Ти, Господи, а хто я такий?"—як подивляв Божу велич і доброту та свою власну негідність і нужду. Святі схилялися до землі перед цим безконечним Добром, бо що краще знають Бога, то ліпше пізнають свою вбогість. Зате горді люди не відчувають власної нужди, бо брак їм світла.

Отож відділяймо те, що наше від того, що належить до Бога! В нас нема нічого, хіба нужда і гріхи. Хіба ми не жмінка вонючого, гріхами зараженого пороху? Сирах питається: Чим земля і порох гордяться? (Сир. 9, 10). Всяка шляхетність, багатство, здібність, зручність і інші природні дари це гейби шата на жебракові. Хіба не назвали б ми жебрака нерозумним, якщо б він чванився позиченою вишитою шатою? Св. Павло питається: "Що маєш, чого ти не отримав? Якщо ж ти отримав, то чому хвалишся гейби не отримав?" (І Кор. 4, 7). Що ж маємо, чого Бог не дав нам? Чого Він не міг би відняти від нас, як забажає? Куди ж більші дари ласки, що Бог подав нам, а ми брудимо їх численними похибками, розтріпаннями, невладнаними заміра-

ми і нетерпеливістю! Пророк Ісая каже: "Вся наша праведність виглядає немов поваляна одежа" (Іс. 64, 6). Через це може й більше заслуговуємо на докір звернений до єпископа Апокаліпси: "Ти бо кажеш: 'Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого'. А не знаєш, що ти нужденний, мізерний, вбогий, і голий" (Апок. 8, 17).

Треба впокоряти себе і визнавати свою нужду перед Богом, як зобачимо, що ми вбогі та повні хиб. Один богоугодник порадив Св. Франціскові Боргіеві, як він був іще міряни-ном, щоденно думати про власну нужду. Святий не забув цієї поради, тому дві перші години розважання проводив на самопізнанні та самопогорді. Отак дійшов до святости і полишив нам багато прикладів покори.

Св. Августин каже: "Превисокий Бог знизиться до тебе, як упокоришся; зате Він буде віддалятися, як станеш підноситися!" Господь лучиться з покірними і збагачує їх ласками, але віддаляється і тікає від гордих людей, бо "Він погорджує тим, хто гордиться" (Прит. 16, 5). Бог ненавидить гордих людей: "Бог противиться гордим, а дає ласку покірним" (Як. 1, 6). Бог вислухує молитви покірних: "Молитва покірного проб'є хмари і не відійде, поки Всевишній не погляне" (Сир. 35,2). І навпаки Бог відкидає молитви гордих: противиться. Господь немов іздалека споглядає на гордих: "Господь бачить покірного, а гордого пізнає здалека" (Пс. 137, 6). Тяжко нам когось пізнати, як здалека споглядаємо на нього. Подібно й Бог удає, що не знає та не вислухує молитов гордих людей. Він відповідає, як вони взивають Його: "Поправді кажу вам: не знаю вас" (Мт. 2, 12). Коротко кажучи, Бог і люди ненавидять гордих: "Гордість ненависна Богові та людям" (Сир. 10, 7).

Інколи люди бувають змушені виявляти гордим зовнішню пошану, але в серці гидяться і перед іншими ганять їх. Де є гордість, каже Соломон, там буде погорда (Прит. 11, 2). Св. Єронім отак хвалить покору Св. Павла: "Він заслуговував на пошану, хоч уникав її, бо вона немов тінь іде за чеснотою. Зате погорджує тими, що ганяються за нею, і прагне того, хто нехтує нею". Тінь іде за тими, хто тікає від неї, і тікає від того, хто жене за нею. Так само слава іде за тим, хто нехтує нею, і тікає від того, хто пошукує за нею. Спаситель каже: "Хто піднониться, той буде понижений; а хто понижується, той буде піднесений" (Мт. 23, 12).

Ось хтось виконає якесь добре діло. Якщо він мовчатиме про це, то люди, довідавшись про нього, зачнуть хвалити його. Якщо ж зачне розголошувати його, щоб з'єднати собі похвалу, то замість похвали, стрінеться з доганами.

"Не кажіть: 'Я виявляю факт, щоб люди прославляли Господа', бо не промовчить автора, хто не промовчує діла", каже Сенека. Думатиме, що для похвали розголошуєш своє діло хто від тебе довідається про нього. Отак затратиш пошану в людей і заслугу в Бога, що так відозветься до тебе, як відозвався в Євангелії, як зобачиться, що по твому бажанню похвалено тебе: "Поправді кажу вам: ви отримали свою заплату!" (Мт. 6, 2). Господь заявляє, що особливіше погорджує троякими грішниками: "Моя душа зненавиділа три роди людей: гордого бідака, брехливого багача і дурного старця" (Сир. 25, 3). А перший між ними це гордий бідак.

Сам Господь заохочує людей до молитви: "Нехай ніщо не здержує тебе, щоб ти завжди молився" (Сир. 18, 22). "Нічим не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші прохання молитвою і просьбою з подякою" (Фил. 4. 6).

Приклад Божого Сина повинен заохочувати людей до постійної молитви. "Він відпустив їх і пішов на гору помолитися" (Мар. 6, 46). "Над ранком як було ще дуже темно, уставши, Він вийшов і пішов у самітне місце і там молився" (Мар. 1, 35). "Він вийшов на гору молитися і перебув цілу ніч на молитві до Бога" (Лк. 6, 12). "Він узяв Петра, Якова й Івана і пішов на гору помолитися" (Лк. 9, 28).

Христос молився в годині смерти на хресті: "І закликавши сильним голосом, Ісус промовив: 'Отче, в Твої руки віддаю Свого Духа'.—І промовивши це, віддав духа" (Лк. 23, 46).

НЕ ПОГОРДЖУЙТЕ СВОЇМ

Покликанням!

Якщо Христос кличе вас до священства або монашого стану, от хоча б стати місіонером Редемптористом, то не відкидайте Його поклику, бо погорда цим Божим покликом була б великим нещастям, що позбавило б вас численних ласк у цьому та другому житті!

Св. Петро Блосій пише: "Хто зблудить у покликанні, той більше наражається на прокляття ніж той, хто переступає поодинокі заповіді". Хто зламав якусь заповідь, той може двигнутися з упадку та завернути на добру дорогу. Хто зблудив у покликанні, той зовсім затратив дорогу. Що більше подорожує, то більше віддаляється від своєї батьківщини, бо ступає мильним шляхом. На ньому справджуються слова Св. Августина: "Добре біжиш, тільки злою дорогою!"

Чин Отців Редемптористів має СВЯЩЕНИКІВ і БРАТІВ-ПОМІЧНИКІВ, що разом трудяться і моляться за спасіння безсмертних душ. Отці-священики проповідають місії, обслуговують парафії, пишуть книжки і дають реколекції. Браття-помічники дбають про порядок у монастирі та благають Бога, щоб благословив працю Отців-місіонерів.

Український Юначе, якщо Христос кличе тебе до Чину Отців Редемптористів, то не вагайся і не зволікай! Ще сьогодні напиши по потрібні інформації до:

Rev. Father Master,
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada.

Вказівка на телевізійнім апараті: "Вперед направ його сам, а потім клич нашого механіка!"

ПЕКЛО...?

"Не страште людей пеклом, бо Бог занадто добрий, щоб карати вічним вогнем за хвилеву приємність! Ось тому не вірю в вічне пекло, і кінець!"

КАТОЛИЦЬКА Церква твердить, що грішники, які вмирають у нерозкаянні і закам'янілості, ідуть до пекла на вічні муки. Хто раз пішов до пекла, той не вийде ніколи з нього, бо пекло вічне. Христос каже: "І ці (грішники) підуть на вічну муку, а праведники в життя вічне" (Мат. 25, 46). "Ідіть від Мене, прокляті, в вогонь вічний!" (Мат. 25, 41). "І коли око твоє спокушує тебе, вирви його: краще тобі ввійти до Божого Царства з одним оком, аніж бути вкиненому до геєнни, де їхній червяк не вмирає і вогонь не гасне" (Мр. 9, 47-48). Св. Іван: "А хто не був записаний у книзі життя, той був укинений в вогняне озеро" (Апок. 20, 15). Св. Павло писав до коринтських християн: "Хіба ви не знаєте, що неправедники не наслідять Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідолопоклонники, ні перелюбники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки не наслідять Царства Божого?" (І Кор. 6, 9-10).

Деякі протестанти, милосердячись над бідними проклятими грішниками, заперечують вічність пекла, бо це гейби незгідне з Божою добротою. Не так думав Христос, вічна Правда. Спаситель не був боягузом і слабодухом. Він завзивав людей не звертати надмірної уваги на страждання та злидні, які минаються. За те дуже рішуче упоминав слухачів уникати все те, що могло б стягнути на них вічне прокляття. "Якщо праве око твоє гіршить тебе, вибери його і відкинь від себе" (Мат. 5, 29). Те саме звелів зробити з рукою чи ногою.

Хіба Христос не звелів нам не лякатися тих, що вбивають тіло, але негодні більше вчинити нам прикрости по відібранні життя? "Але бійтеся більше того, хто може і душу і тіло занапастити в геєнні!" (Мат. 10, 28).

Якщо б пекло не було вічне, то Спаситель напевно так сильно не перестерігав би нас перед ним. Про чистилище, якє не є вічне, Він ледве згадав. За те нераз перестерігав Своїх слухачів перед пеклом, бо його муки ніколи не кінчаться. Христос знає, що говорить. "Я був мертвий, і ось Я живий. Я маю ключі від смерти і від аду" (Апок. 1, 18).

Христос не лякався страждань, бо добровільно прийняв на Себе непонятні муки, щоб увільнити людей, Своїх земських братів, від вічних мук. Все, що дочасне—радощі і смутки —не робило враження на Христа, який є Паном вічности. Не має великої вартости те, що минається. Божий Син звертає увагу на те, що вічне. Якщо б пекло не було вічне, то Він не був би стільки настраждався, щоб увільнити нас від нього.

Дехто скаже: "Бог занадто милосердний, щоб на бідних людей накладати вічні кари!" Це правда, що Бог безконечно добрий і милосердний, але Він не подібний до старенької баби, яка негодна дати собі ради з непослушними внуками. Бог є милосердний, але заразом безконечно справедливий. Як за добро нагороджує вічним щастям у небі, так за лихі діла карає вічним пеклом. Світ дуже бідно виглядав би, якщо б не було вічної справедливости. Хаос, замішання та всякі злочини унеможливили б добрим людям життя на землі.

Бувають люди, які твердять, що Бог знищить грішників, бо Він занадто милосердний, щоб навіки карати їх у пеклі. Не так учить нас Христос. Він виразно заявляє, що пекельні муки вічні, бо каже, що вогонь пекла **невгасимий:** "Їхній черв'як не вмирає й вогонь не гасне" (Мар. 9, 44). Хіба ж Він не змалював страждань у пеклі в притчі про розбавленого багача, який прохав краплинки води в Авраама: "Отче Авраме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря. Нехай він умочить у воду кінець свого пальця і прохолодить мій язик, бо я мучуся в цім полум'ї!" (Лк. 16, 24).

Гордість це один із сімох головних гріхів, через який багато душ навіки губляться: "За гордощами приходить сором; де покора, там мудрість" (Прит. 11, 2).

Гордість це невладнане бажання і любов власної визначности цебто неперіркована любов до себе самого, свого тіла або душі, або заказана приємність, яку люди мають з того, що думають, що нема в світі нікого від них вищого, кращого, розумнішого чи мудрішого.

НОВИЙ МОЛИТОВНИК

"МІЙ СПАСИТЕЛЬ"

ЛАСКАВИЙ Господь сотворив людей, щоб вони прославляли Його на землі та втішалися вічною славою по смерті в небі. Прославлювання Бога це головне завдання людства. Хто не прославляє Бога, той розминається з ціллю свого існування. Він є безкорисним і непотрібним сотворінням, бо не виповняє цілі свого сотворення.

Божественна Літургія це найкращий засіб богопочитання, бо ніщо більше не прославляє Творця ніж Безкровна Жертва Нового Завіту, що звершується на кожній важній Службі Божій.

Божественна Літургія це **духовне джерело,** з якого випливають обильні ласки, що зрошують людські душі та помагають їм досягти повноту християнської досконалости. Своєю смертю на хресті Божественний Спаситель нагромадив безконечні скарби ласк. Божественна Літургія розділяє їх тим, що побожно слухають її та беруть у ній діяльну участь.

Наша Східня Церква завжди наставала та заохочувала своїх вірних брати діяльну участь у звершуванні цієї Безкровної Жертви, що перевищає всякі інші літургійні відправи, от хоча б Вечірню чи Молебен.

Вірні повинні брати діяльну участь не тільки в Божественній Літургії, але й в усіх інших богослуженнях, бо розтріпане та оспале участвування в них не приносить душам багато користи. Папа **Св. Пій X** слушно сказав: "Діяльна участь у церковних богослуженнях це найперше та найважніше джерело правдивого християнського ду-

ха".

Головне завдання Молитовника "Мій Спаситель" це влегшення вірним слідувати та розуміти наші прегарні богослуження й обильно користати з них; тому саме в тексті богослужб є коротенькі вияснення церемоній і їх значення.

Крім богослужб "Мій Спаситель" має не мало різних повчальних вказівок, які помагають людям жити вірою не тільки в неділю чи свята, але кожного дня практикувати те, в що вірять. Хто не живе вірою в тижні, той не зможе корисно участвувати в богослужбах у неділю чи свято, бо добре та ревне християнське життя це найкраща підготовка до побожної і корисної участи в богослуженнях.

Накінець винятки приписів канонічного права допоможуть вірним зрозуміти волю Церкви, яка бажає, щоб українці католики любили свій східній обряд, служили в ньому Богові та виховували діти в любові та прив'язанні до нього.

Отож негайно замовте собі цей єдиний у нашім обряді повний молитовник. Ще сьогодні вишліть замовлення, якщо не маєте цього цінного молитовника.

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada.

МИР ДУШ

Свята Маргарета, улюблена учениця Христового Серця пише отак до пригноблених душ:

"Нічим не турбуйтеся, навіть видом власних недосконалостей. Похибки та немочі повинні викликати в нас почуття покори та скріпляти наше рішення поборювати їх, але слід спокійно боротися зо своїми недосконалостями. Не вільно знеохочуватися тим, що ми не годні негайно позбутися їх.

"Бог любить душі, що проживають у спокої, бо Боже царство це царство мира посеред страждань. Слід лучити свої страждання зо стражданнями Пресвятого Серця Ісуса!"

Священикам повірено уряд мирити грішників із Богом при помочі проповідування та вділювання святих тайн: "Дав нам уряд примирення", каже апостол Павло (2 Кор. 5, 18). Вони амбасадори і заступники самого Ісуса Христа і Його уста, якими Святий Дух промовляє до людей: "Ми послуговуємо замість Христа й Бог гейби благає вас через нас", додає Апостол (2 Кор. 5, 20).

Спаситель заявив учням: "Нехай ваші бедра будуть підперезані і ваші лямпи засвічені в ваших руках!" (Лк. 12, 35). Ці лямпи—свічники—це ніщо інше тільки розважання про святі речі, бо Господь просвічує нас під час розважання: "Наближіться до Нього і просвітіться!" (Пс. 33, 6). Мало світла в того, хто не робить розважання. Розважання вділяє душам силу опиратися ворогам і вправлятися в чеснотах, каже Св. Вернард: "Сила росте під час відпочинку". Хто не відпочиває в ночі, той не годен втриматися на ногах. Він напевно впаде від знесилення. "Скріпляйтеся", каже Святий Дух, "і зрозумійте, що Я—Бог. Я піднесуся серед народів!" (Пс. 45, 11).

Винахід автомобіля має дуже добрий моральний вплив на людей. З його появою зникла крадіж коней.

THE SPLENDOR OF SACRIFICE

(Presentation)

Rev. Bernard J. LeFrois, S.V.D.

BARELY forty days after He was born Mary was carrying the Divine Child through the narrow, crowded streets of Jerusalem to the gates of the Temple "to present Him to the Lord" (Lk. 2, 23). Every first-born male in Israel was officially destined for serving in the Temple, but since the men of the tribe of Levi had taken the place of all the rest, every first-born of the other tribes (including Juda) had to be bought back from the Temple service after he was presented to the Lord (Ex. 13). Five shekels constituted the offering made by the parents to "redeem" (buy back) the child.

Jesus belonged entirely to the Father. He was King of the Universe and Heir in His Temple, and needed not to be "redeemed" from service to the Father. But Jesus is also the price of our redemption. This is the official morning offering of His life. He belonged still to His Mother, but this is the Offertory in the Mass of Mary's life. As the first-born of the Virgin, He is officially offering Himself to the Father for the service of that Living Temple, His Church, to serve the Father in the hearts of millions of men. From the arms of His Mother He is taken and offered in place of each of us.

And the Father demanded from Mary and her First-born what He had let pass with all the rest: the complete sacrifice (holocaust) of Her Son, and with that, the willing and complete acceptance on the part of the Mother. The sacrifice of this Child and His Mother is the one Sacrifice acceptable to God. Golgotha will be the consummation; the altar of immolation accomplished, but this is the Offertory.

With her whole heart, Mary entered into these sacrificial dispositions, and when the priest handed back the little Infant, Mary knew that He was in a way no longer her own. He was dedicated in sacrifice for His brothers, her spiritual children, in whose place He would die. The Mother will nurse the little Victim, raise the innocent Lamb for slaughter, for death. Open your arms, Virgin-Mother, and receive the bleating Lamb of God. One day He will be placed in your arms immolated, cold and lifeless. Yours it is to bring up and prepare for sacrifice the Lamb of God who takes away the sins of the world. Your own soul a sword shall pierce, for this Child is set for the fall and for the rise of many (Lk. 2, 34); He will be opposed, and He will go to death without opening His mouth (Is. 53).

Mary returned home with all this in her heart. Jesus belonged no longer to her arms but to the arms of death. She must nurse Him that He might be able to die. Her heart is torn between two abysses: the abyss of love for her own Son and her immense love for all the other children of God in whose place He is to be immolated. That is why Mary loves us so

much. She suffered much on our account. The Spouse of the Spirit has become the Mother of sorrows. This is her Offertory, half-way between the blessed Angelus hour and the consummation of God's plan of love on Golgotha.

What kept up Mary's courage and strength during those long years in which she patiently and lovingly prepared her own Son for the immolation of His life on the tree of salvation? It was her love of God and her zeal for souls, the souls of millions of her own children who depended on her fidelity to her 'fiat,' if they were to obtain the saving Blood of Jesus, her Victim Son. More and more did Mary realize that to redeem the souls of men meant sacrifice and being sacrificed, her own sacrifice united with that of her Divine Son. Naturally speaking, it was unbearable to nurse the little Lamb for the death sacrifice, but because it was God's will and God's plan to save the world from eternal ruin Mary embraced it with all her soul. Bravely and silently through the long years Mary suffered for the children she was one day to bring forth for God.

There are times when the Father in heaven asks us to re-live this scene in Mary's life. Work to be done for which you have no attraction. Years of preparation will be necessary to accomplish the given task, and then it is not to your liking. You may even feel a positive aversion to it. You would like to throw off the yoke, but no, it is God's will. Fiat! It is Mary's vocation that each one must live. Souls will be won only by sacrifice, the sacrificial life of Jesus in our hearts. And this is Mary's Offertory. Many will benefit by the offering.

(Our Lady's Digest)

ST. JOSAPHAT PERFORMS NUMEROUS MIRACLES

St. Josaphat Kuntsevych, Ukrainian martyr for the Catholic faith, is one of the most famous miracle-workers of the Catholic Church. Rev. Fr. Kosinsky, Superior of the monastery in Derman, relates the following miracles:

A fire broke out in his monastery, destroying part of the wooden structure before it was discovered. Seeing that it was not humanly possible to extinguish it, the superior promised to place a silver plate over the tomb of St. Josaphat. Then all the monks began to pray: "St. Josaphat, save us!" And the fire, as if smothered by a blanket was put out. This miracle happened in 1625 in Polotsk, where Kosinsky was Superior. At another time he was Rector in the Derman monastery. His eyes grew so sore that they caused him much pain. Kosinsky prayed fervently to St. Josaphat, placing a particle of the hair-shirt of the Saint over his soring eyes. And he was cured instantly.

—o❀o—

"A bride wears white," said the speaker, "as a symbol of happiness for her wedding day is the most joyous day in her life."
"And why do men wear black," someone asked.

Death Comes to the Archbishop

Th. Bleech

ON the eve of one of the greatest feasts in the Church, Christmas, according to the Julian Calendar, the great Archbishop of the Philadelphia Archeparchy slipped into eternity. As I turned to page 86 of the New York Sunday Times, I saw the picture of our beloved Metropolitan and, regretfully, under a bold-type caption, the sad news: "ARCHBISHOP BOHACHEVSKY DEAD; UKRAINIAN CATHOLIC LEADER, 76." With a lump in our throats we said a prayer for this heroic soul; it was an end to a great era in our Church.

Thirty-six years ago he came to America to assume the hegemony of a vast pastorate which was without a Bishop for eight years. Riddled with dissention and selfish factions this Moses of our Church and dispossessed people was destined to lead for 36 years.

His glory was not to be complete until now, in the great hereafter of eternal reward, because his cross was always before him from the moment he touched these shores of freedom. Because he carried his cross gladly, valiently and with dedication, his monuments are written and inscribed in the souls of the thousands of Ukrainian Catholics in this great land of Washington.

His greatness lives in the many churches of the distended archeparchy, in the great system of parochial schools that he engineered, in the minor seminary, museum and library at Stamford, in the major seminary in Washington, at the Catholic University of America, in the Catholic press which he founded, fathered and coaxed along. His Catholic spirit lives on in the many exhausting visits he made to his many parishes scattered throughout the vastness of our land, consoling, exhorting, encouraging to greater efforts for God and country. His Christian, cultured and magnanimous spirit lives on in the prominent and not so prominent lay Catholics of our Church who were honored by his magnetic personality and company or in his kind thoughtfulness of sending a Christmas greeting to a humble layman.

I recall how happy he was to be among our Catholic youth. It was while enjoying the rugged rusticity of the Ukrainian camp in the vastness of the Adirondacks that this Servant of our Church came to visit us. He prayed with us, talked to us like a father. As a father he also brought us a treat. But, what shines in my memory and heart is his being busy with his Father's business. Before the sun arose, while all were asleep, even nature and her inhabitants, the tireless Archbishop was up and about praying his breviary and saying Mass. Time was ever so valuable to him and he had so many things to do and accomplish. He never was able to stay long. He had to leave in order to keep up with a busy schedule.

Archbishop Bohachevsky was born in Manajiw, Western Ukraine. He studied theology at the University of Lviv and at the University of Innsbruck, Austria, where he earned his doctorate in patrology. After his ordination in 1909 he was named a lecturer on the faculty of the theological school at the University of Lviv.

He was appointed the pastor of Transfiguration Church in the same city and in 1915 became spiritual director of the seminary there. In 1916 he

was named consultor and adviser to the archieparchial consistory. He was also chaplain on the Italian Front in World War I. He was consecrated Bishop in Rome in 1924.

The Metropolitan developed a widespread parochial school system. He established a museum and library at Stamford to preserve the culture and traditions of our people, also a minor and major seminary.

In 1950 he was named assistant to the Papal Throne and Roman Count. In 1958 he was installed as Archbishop-Metropolitan of Philadelphia by the Apostolic Delegate to the United States with great pomp and ceremony in the huge Convention Hall with more than 12,000 people in attendance. In 1960 he was appointed by Pope John XXIII as a member of the preparatory Papal Commission of the coming Ecumenical Council.

Today his earthly remains are consigned to the earth, but his spirit will live after him. It must! There is too much to be done. We cannot afford the luxury of letting the few or some do what all of us should be doing. There are so many souls to be won for Christ.

While we pray for the eternal reward and repose of the soul of our Archbishop, let us be mindful of those that come after.

If our Metropolitan was faced with the great task of putting the house in order over here, he was no stranger to opposition, ignorance and enmity. In Ukraine he was harassed by the Polish administration. He even endured imprisonment for God and principle. He saw the horrors and cruelties of war. He salvaged men's souls in the rattle of the machine gun, amid the bursting shell, in the slaughter of the battlefield.

He was being prepared for the day when he would stand before the mob who came to oppose him and say with the strength of God: "Here I am."

With the glorious tribute and prayers that only the Church of Christ can muster our captain was laid to rest in the splendor and tradition of our incomparable Liturgy:

With the spirits of the righteous made perfect give rest to the soul of Thy servant, O Savior: and keep it safe in that life of blessedness that is lived with Thee, O Friend of Man.

In the place of Thy rest, O Lord, where all Thy Saints repose, give rest also to the soul of Thy Servant: for Thou alone art the Friend of Man.

Death came quickly to the Archbishop, but he did not meet it with empty hands. His stewardship was in the best tradition of the Church. His legacy is a boon for generations to come. He takes his place among the great of our Church on both sides of the ocean. He is our American Sheptytsky.

Memory eternal; memory eternal; memory eternal!

Father — "My boy, I never kissed a girl until I met your mother. Will you be able to say the same thing to your son?"
Son — "Yes, but not with such a straight face."

—o—

"Is the sliced ham all right, dear?" asked the anxious bride.
"Wonderful! Did you buy it yourself?"

—o—

HIGHWAY TO HEAVEN

SOMETIMES for a truck driver, danger leaps up from the very opposite source. I mean he is looking at the road so long and so steadily that after awhile he doesn't really see the road. They call it highway hypnosis. Here's a competent driver with a good night's sleep behind him on an open highway with a perfect view and no mechanical trouble, and he suddenly goes crashing off the road to disaster. The best explanation seems to be that the grey monotony of the road lulled him, hypnotized him, drugged him into a kind of trance, and before he knew it, the wheel loosened in his grip — just for a couple of moments — and he went roaring to destruction.

It's sad, but aren't there plenty of people like that spiritually? Year after year they stolidly, languidly follow the road of life, hardly realizing what it is all about. Day in, day out they drift along the same dull round of duties, automatically, mechanically, almost in a daze. Their eyes are blank, their soul is numb, their heart is wooden, their spirit dried up, dead. Theirs? This is a danger to any of us! From time to time we all have to stir ourselves, rouse ourselves, make ourselves sharply aware that we are on the road to eternity, that we carry a precious cargo (our very salvation), and that there are dangers all about us! Remind ourselves that life is more than typing letters or driving nails or cooking meals or filling gas tanks! We are the children of God, on the way home to our Father Who is in heaven — and all these material things are but as steps on the stairs as we go up to Him! Life is a prosaic, boring journey only to those that forget God is the goal.

And, like the truck drivers, we had better take no chances along the way. It may surprise you to know that the most cautious of all drivers (except perhaps the men who pilot the school-bus) are the broad-shouldered boys behind the big steering wheel of a truck. Haven't you ever noticed, for example, how on a dark afternoon or a foggy morning a truck will drone along all lit up like a theatre marquee? They take no chances. Haven't you often heard how a truck driver who feels himself growing drowsy will immediately pull over to the side of the road for a few minutes of exercise or even sleep? They take no chances. If it is a question of a risky road, or a longer road, they unhesitatingly swing off on the longer. They take no chances. Certain roads they have to keep off altogether: "Trucks Not Allowed."

It might be well for us if mentally we picture certain books or plays or places as marked with the warning sign: "Decent People Not Allowed." The trucks are forbidden because with their tonnage they would ruin certain thoroughfares. We ought to keep off the dirt roads of literature and entertainment because they can ruin us — or at least spatter us with mire, or in some moral mudhole bog us down.

I have heard from salesmen who drive long hours to cover their broad territories that truck drivers are not only the most careful drivers on the road, but also the most courteous and considerate. Many a motorist broken down in the middle of nowhere with nothing but bleak miles of highway stretching away on either side, has found in the truck driver a huge grimy angel who somehow got him started again. When you are lost, a truck driver really seems willing to show you the way. When bright beams meet on a midnight road, the

truck (which could play the role of bully), as a rule, is the first to click the switch and dim the lights. And, if there is any danger ahead or any trouble the truck will always blink you a warning.

Isn't it all a heart-warming, practical, modern example of kindness to our neighbor as we move along the road of life, and meet opportunities every day? Doesn't it accent the fact that in this breathless age we have plenty of intellectual brilliance and industrial genius and executive skill — only the men tend to become like their own machines, polished, efficient, impersonal as steel, without heart or soul. We have too many clever people, what we need are kind people, good people.

And the truck driver is the modern Good Samaritan of the road!

ST. BASIL THE GREAT

St. Basil was born in Caesarea, Asia Minor, in the year 329. His grandmother Macrina, his father Basil, his mother Emily, his elder sister Macrina, his brother Gregory of Nyssa, and another brother Peter, Bishop of Sebaste, are all honored today by the Church as saints. Completing his university studies in Constantinople and Athens, Basil returned home only to be persuaded by his sister Macrina to make a tour of the Anachorites and hermitages of the East who were flourishing at that time. He visited Egypt, Palestine, Syria and Mesopotamia and studied the mode of life of these Anachorites. Their self-denial and love of God impressed him to such an extent that upon returning home he rejected many attractive opportunities for a brilliant secular career and dedicated his life to Asceticism.

On the banks of the River Iris, secluded from the tumult of the world, lay his father's rich estate rich in natural beauty. There St. Basil turned his steps, together with a few of his intimate friends who also desired to renounce the world and dedicate their lives to the service of God. Here it was that monasticism had its beginning. In the year 361, St. Basil wrote the Rule for his community. The Rule consisted of 313 Greater and 55 Lesser Rules. Poverty, obedience, chastity, renunciation and self-abnegation are the virtues he laid as the foundation of monastic life. Charity was to become the characteristic virtue of his community. St. Basil's Rule was accepted in all Cappadocia, but thence spread gradually throughout the Orient. Even the West followed his example, and such founders of religious Orders as St. Benedict and others in part or in whole, made the Rule of St. Basil the basis of their community life.

In 364, St. Basil was ordained a priest and in 370 he was elevated to the dignity of Bishop of Cappadocia, but throughout his life his main concern was the monasticism he had founded. He especially spent much time in writing numerous ascetical works and in giving final touches to his monastic Rule. An early death (379) stopped his energetic life. Soon after his death, he was proclaimed a saint and for many services rendered towards the Church, he was named — the Great.

I'D LIKE TO KNOW...

1. In what Rite must a Protestant of English descent join the Catholic Church when he decides to become a Catholic? I have read somewhere that he must become a Catholic of the Latin Rite? Is it true?

It is not. A Protestant of English or of any other descent is free to chose any Rite upon joining the Catholic Church, for Protestants were never considered as belonging to the Latin Rite. It is different with the non-Catholics of some Eastern Rite. They have the same Rite as their Catholic brethren of the corresponding Eastern Rite. For this reason the law of the Church advises, although does not force them to join the Catholic Church in one of the Eastern Rites.

2. My sister was married to a Japanese who was never baptized. When she left Japan, he refused to follow her to the United States. Now she lives alone and would like to get married again. Can she do it?

It all depends on how your sister was married in the first place. If she was married by a priest, then she is validly married and may not contract another marriage while her husband is alive. If she was 'married' outside the Church, her marriage was invalid. Such a marriage can be annulled, that is, declared invalid by the Bishop. Then she may contract a real marriage according to the prescriptions of the Catholic Church.

Your sister should approach the pastor, explain her situation to him, and follow his advice.

3. Why are details about Our Lord so scarce?

The ancient world did not pay much attention to personal history of famous men. Only a few rulers, like Alexander the Great, and a few other persons are fairly well known, for instance, poets. Others emerge from the mists of pre-history and legend.

Even the greatest Saints, such as St. Nicholas of Bari, were remembered only by a few scattered incidents and sayings — anecdotes that were told and retold in oral tradition, especially parables or illustrative stories. The brief, pointed, proverbial stories of the great masters were often remembered by their disciples, and were preserved to posterity, for instance, the Wisdom of Jesus, the son of Sirach.

The same happened to the earthly life of Our Lord. His teaching at first were memorized by His Apostles and followers, and later on most of it was written down for the posterity, while the life story was altogether omitted.

4. Our parish did change the old Julian Calendar into the Gregorian. Some parishioners say that such a change is a sin. Furthermore, they say that it makes us Latin. Is it true?

Both 'sayings' are false and groundless. The change from the old to the new calendar is neither a sin, nor

makes us Latin. We remain what we were before and our national and liturgical customs are not changed at all. Don't we use the new Gregorian Calandar in every day life without becoming Latin, French or whatever else? The same applies to our church services and national customs.

5. Don't you think it would be better and more hygienic if our Church changed its custom of giving Holy Communion with the spoon and adopted instead the Latin custom? Many doctors affirm that several of their patients contracted a disease which perhaps they would never had, had they not received Holy Communion from the same spoon as all the others, or crawled in lines for public kissing of the cross.

First of all, we would like to know who these doctors and their patients are. No concrete and substantiated fact of a transfer of disease has been reported to us. The way we give Holy Communion is one of our very ancient customs, fully conformed to the express will of Our Lord: "Take it and drink it!" The whole Eastern Church follows it since the very beginning of Christianity. No communicant is supposed to touch the spoon wherewith the priest gives him the Body and the Blood of Our Lord. The people must be taught the way of receiving Holy Communion.

As to the custom of kissing the Cross on special occasions, it must be noted that the priest should have a clean piece of cloth, to clean the cross after each kiss. However, no one should have too much scruple about it, otherwise no rings of the bishops throughout the world would be kissed by the laity. There is no such great danger of contracting disease as some ultra-timid people may think.

6. I would like to buy a nice prayer book, something like a Missal for my mother. She wants a Ukrainian one. Do we have one?

Yes, we have indeed and a very good one. The Redemptorist Fathers have just published the first complete Missal in Ukrainian with all church services, Sunday and Holy Day Epistles and Gospels for the older people and those who know Ukrainian. The name of it is "Miy Spasytel." It is printed in black and red colors, has 913 pages and numerous illustrations with the explanation of the Catholic religion, the ceremonies of the Mass and the meaning of the Holy Days of our Rite. Bound in imitation leather and morroco and other bindings, it is priced from $6.50 and up. It is a lifetime souvenir and a precious gift for friends or relatives on Christmas or other occasions. (You may order one from the Redeemer's Voice, Yorkton, Sask).

7. What names should Ukrainians give their children at Baptism, Christian, pagan, English or our own?

The Church laws obliges all Christian parents to give their children a Christian name when they are baptized, otherwise no priest may baptize them. In the case of the parents' stubborness he is obliged to add a Christian name to that which the child already has, and enter it into the Baptism Register.

All Christian parents must be reminded that they are bound in conscience to give a Christian name to their children. It is a Church law which cannot be violated at will.

Ukrainian parents should preferably give their children our own Ukrainian names, such as Volodymyr, Josaphat, Olga, etc. Once the name is given it should not be twisted to fit the English, for instance, Volodymyr into 'Walter', Yaroslav into 'Russel.' How can we expect others to respect us if we do not respect ourselves?

8. Since when are the words 'Catholic' and 'Orthodox' used to signify the Catholic and the Orthodox faith? Is the word 'Orthodox' wrong or schismatic?

Both words 'Catholic' and 'Orthodox' are good and correct. Till 1054, that is, the Great Eastern Schism, both words were frequently and indiscriminately used by the Latin and the Eastern Churches, although the use of 'Catholic' prevailed in the West, while the 'Orthodox' was more widely used in the East. Even at present both words are found in the liturgical books of the Latin and the Eastern Orthodox Church.

After the Great Eastern Schism of 1054 in which the Ukrainian Church of that time had no part, both words became a little twisted in their original meaning, the first becoming a symbol of the allegiance to the Vicars of Christ while the latter seems to designate the Church of our separated Brethren of the Eastern Church which is not in communion with the Pope.

It must be stressed, however, that both words are good in themselves and therefore may be used. As a matter of fact, the word 'Orthodox' is often found in our liturgical books.

9. Our church vestibule is filled with papers, but most of them are Latin. Which press should we support: our own or that of the Latin Rite?

We may read any good Catholic press, but our first duty is to our own press, for not only does it explain the Catholic teaching, but also the matters concerning our Eastern Rite and Church. You will hardly expect to find such things in the press of the Latin Rite. It treats things related to the Latin Rite. Our Rite and its prescriptions concerning marriage, baptism of children, obligations of being faithful to your Rite are seldom — if ever — mentioned in that press.

Our own press discusses such matters as the education of our children in the spirit of our Rite, the obligation of serving God in our own Eastern Church, etc. For this reason our own press must take precedence over the Latin Rite press in our parishes.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. **SUBSCRIPTION RATES:** single issue .25c; per year $2.50;; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. **CHANGE OF ADDRESS:** one month's notice essential. Please give OLD as well as new address. **RENEWAL OF SUBSCRIPTION** acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, 165 Catherine St.,
YORKTON, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

PUBLISHED WITH ECCLESIASTICAL APPROVAL

St. Gregory Nazianzen

СВ. ГРИГОРІЙ НАЗ.

THE older sort of hagiography makes the saints into such paragons of all perfection that the ordinary man despairs of imitating them. We learn with dismay that they manifested extraordinary piety from the time they first stood upright; we follow their childhood progress from lisping piety to obedient adolescence; and finally we discover them in adulthood, humble, obedient, gentle, wise, zealous, beloved by all who knew them, and all but canonized while yet alive.

Yet the weaknesses of the saints can be even more interesting than their strength and virtue. And saints do have weaknesses, for grace perfects nature; it does not destroy it.

There have been saints who were cold and unfeeling by nature; saints who were hot-tempered and emotional; saints who were calm; saints who suffered agonies of embarrassment when they were thrust into the limelight; saints who were natural leaders and rather enjoyed the power that leadership put into their hands; saints whose one ambition was to escape all responsibility; and saints whose whole life was spent in bearing other people's burdens.

Wise or worldly, foolish, brilliant or dull, sensitive or insensitive, autocratic or self-effacing, they were all of them saints, and their sanctity springs not from their natural endowments but from the manner in which they conquered themselves to make themselves worthy instruments of Christ.

St. Gregory of Nazianzus, lifelong friend of Basil the Great, was a saint who seems at first to have had more than his share of temperamental weaknesses. He appears in history as a sort of holy ditherer, who was easily persuaded into things and as quickly regretted his decisions. He was oversensitive, loathed responsibility, and on occasions deliberately evaded it, was constitutionally timid, irritable at times, often despondent.

But there is another side to his character, which explains why he received the love, respect, and loyalty of so many men of his time. He was of highly sensitive temperament, a poet, an affectionate and tender friend, exceedingly generous and quick to forgive.

In short, he was a lovable person — not a cold image of hagiographic perfection.

The surname Nazianzen, "of Nazianzus," by which Gregory is distinguished from Basil's brother, Gregory of Nyssa, is rather misleading. Gregory was not born in Nazianzus, nor, when he became bishop later on, was he Bishop of Nazianzus. But there was a connection, for Gregory's father was Bishop of Nazianzus and several times in the course of his life Gregory administered the diocese.

Actually he was born at Arianzus in Cappadocia (modern Turkey) about the year 325, the same year that the Council of Nicaea formally condemned the Arian heresy. His father, converted from the Hypsistarian heresy by the influence of his wife Nonna, had three children. The two boys were sent to the famous school at Caesarea in Cappadocia and it was there that Gregory first met Basil, who was to be his closest friend in later life.

From there Gregory passed on to Caesarea in Palestine, where he studied rhetoric under Thespesius, and then to Alexandria. After some time in this Greek African city of learning he set out for Athens. On the way there his ship almost foundered in a storm and some of his biographers think that Gregory was baptized on this occasion.

Certainly he had not yet received the sacrament — it was the bad custom of the times to delay the reception of baptism well into adulthood — but it is more probable that he received it only on his return to Nazianzus several years later.

Gregory spent ten years studying in Athens. There he was reunited with his friend Basil and their acquaintance ripened into a friendship which survived even the storms occasioned by their clash of temperaments in later years.

Another student of the time was Julian, later emperor of Rome and known as the Apostate for his attempt to restore paganism to the Empire. When Gregory left Athens on his way home, calling at Constantinople en route, he was 30 years of age.

His parents were growing old by this time, and Gregory was torn between his duties to them and his desire to embrace the monastic life. He could have taken up a secular career as a lawyer or teacher, and would undoubtedly have distinguished himself in either calling, but the secular state did not appeal to him.

Basil and he agreed to become monks, but it is characteristic of the two that Basil went away and became a monk, first in Pontus and later at Tiberina, while Gregory delayed his decision, joined Basil for a while, and then returned to Nazianzus. Basil always knew his own mind (and had no hesitation in making up other people's minds for them as well), while Gregory found it hard to come to a settled conclusion about anything.

It was just as well that he did go home, though. His aged father, always a little weak on theological questions, had subscribed to the heretical formula proposed by Gregory of Rimini, and his son Gregory had to set him right. A bit shaken by this, the Bishop decided that Gregory should become a priest and remain at his right hand. In spite of Gregory's objections — which as usual were not quite strong enough to stop the proceedings — he was ordained, at Christmas, 361.

He immediately regretted his consent, realizing that it involved responsibilities he did not want to accept, and became very hurt about the pressure that had been brought to bear on him. So off he went to join Basil in cenobic solitude. Too big a man to go on sulking for long, he returned to Nazianzus after a few weeks' reflection, and preached on Easter Sunday the first of the sermons that were to make his name famous throughout the East. He also wrote a treatise on the priesthood which has been the model and inspiration of all such treatises ever since.

For the next few years he remained at Nazianzus, helping his father in the administration of the diocese and preaching with all the poetic and vivid eloguence of his sensitive mind. During these years the name of Gregory became widely known. This may be due in part to his friendship with Basil, who had now become Bishop of Caesarea and Metropolitan of Cappadocia, but this was not the only rea-

son for Gregory's fame.

Somehow, in spite of himself, and in spite of his failure to emulate the decisive leadership of Basil, Gregory came to enjoy fame as a great man and one of the important figures of his time. What he was somehow became known, almost in spite of what he did.

But the next event in his strange career brought out even more forcefully, the contrast between the two friends. Basil was striking trouble with the Emperor Valens who tried to whittle down his influence by dividing Cappadocia into two ecclesiastical provinces. To strengthen his position, Basil conceived the notion of creating new bishoprics at Nyssa and Sasima and installing there bishops on whom he could depend. His choice fell on his brother Gregory and his friend in Nazianzus. Gregory of Nazianzus was dead set against the idea from the first. But again he did not protest strongly enough, and most reluctantly consented to his own consecration. Sasima, not much more than a village, offered only strife and controversy, and Gregory spent very little time there. In a few weeks he was back in Nazianzus acting as coadjutor to his father.

This clash caused a permanent estrangement between the two friends and there is no record of correspondence between them after this, though Gregory's eloquent tribute to Basil after the latter's death shows that the warmth of his feeling had remained under the strained relations.

Gregory's brother and sister were already dead and soon, in 347, first his father and then his mother followed them to the grave. Now without family ties, Gregory gave away his large fortune to the poor, keeping for himself only a plot of land at Arian-

For two years he continued to administer the diocese left vacant by his father's death, refusing to become its bishop himself. Then he retired to a monastery at Seleuci, living a life of solitude and meditation there for 3 years. Basil died about this time and Gregory, who was ill and could not attend the funeral, wrote a letter of condolence to Gregory of Nyssa and composed twelve beautiful memorial poems in honor of his departed friend.

If there is a special Angel of Irony in heaven, as a study of history sometimes suggests, he must have been laughing up his sleeve at this time. With Basil, the man of decision, dead, Gregory the indecisive was called upon to play just such a part as Basil would have reveled in. The irony comes in the fact that he played it well.

For thirty years Constantinople, the "new Rome," had been given over almost entirely to the Arian heresy. The Catholic remnant appealed to Gregory to come to their assistance. After much hesitation he finally agreed. Early in 379 he took up residence there.

The Catholics had been dispossessed even of their churches, and it was in a chapel formed from a private house that Gregory delivered the famous series of sermons on the Trinity which won him the title of "the Theologian."

They were not theology in the modern sense. Gregory was no speculative thinker. But they had the combination of sound doctrine, eloquence, piety, and fervor which moves people's minds and hearts together.

He did not get things all his own way. The Arians went so far as to attack him in his own chapel, and the sight of a mob of Arian monks and screaming women storming into the house must have been a severe shock to Gregory's sensitive soul.

He had opponents within the fold, too, and eventually a rival appeared in Maximus, a convert who had his heart set on the bishopric of Constantinople. Gregory was taken in by this plausible rogue at first and even praised him publicly. Fortunately, after Maximus had been consecrated by several Egyptian bishops and installed as Patriarch, Gregory's friends, supported by the Emperor Theodosius, rallied round him and Maximus had to take to flight.

In May, 381, a general council of 156 bishops met at Constantinople. Gregory was recognized as the Bishop of Constantinople and ultimately became president of the Council. But over the difficult question of the successor to the see of Antioch, where there had been two Catholic parties and rival bishops, the younger members of the council, as Gregory says, 'attacked him like a swarm of wasps.'

Broken in health, disappointed, and feeling himself inadequate to rule over such a storm center of the Church, Gregory resigned his see and returned to Nazianzus. After a period of administration there, most reluctantly undertaken but nevertheless successful, he finally retired to Arianzus.

In the little plot of land there that was all he had retained of his inheritance he wrote and meditated by a fountain near which there was a shady tree, his favorite resort. Here he received occasional visits from his friends and from strangers who were attracted by his reputation for holiness and learning. And here he wrote the greater part of the copious poetical works and the letters that tell us so much about his personal struggle.

Gregory's trouble was that nature had shaped him square and his friends insisted on finding round holes to push him into. He was ideally suited to be a meditative scholar-saint, gently and lovingly pursuing in quiet monastic solitude the twin paths of poetry and piety. But he lived amid the hurly-burly of the Arian heresy when bishops had to be something midway between generals, politicians, and churchmen with a good strong dash of the fighting pamphleteer.

Gregory was no general. He was very much a man of peace. As a politician of religion he was pathetic. As a phamphleteer he was strong on native ability with words but short of fighting spirit. Except for the brief period of his sojourn in Constantinople his ecclesiastical career was conspicuously unsuccessful, if success is to be measured in terms of battles won.

The last six years of his life, when at last Gregory could give himself over to the sort of life he had always longed for and for which he was so eminently suited, were very fruitful years, not only because it was then that he wrote most of the writings on which his great fame rests, but also because it was during this period that he finally achieved the balance and harmony of personality that results from the conquest of one's own temperamental disabilities.

Had Gregory been allowed to live this life from the beginning he might have saved the historian the task of reconciling his undoubted sanctity and his failure to master the difficulties of his earlier life, but Gregory would then have been a lesser saint and we would have been denied the consoling contemplation of the fallibility and indecision of one of the Church's greatest sons.

— St. Joseph's Magazine

M. Schudlo, CSSR.

Prickly Problem

I had a terrible fight with my married daughter. She has six children. So often she called on me to baby-sit when she had to go shopping or to the hospital that I told her not to have any more children. She was hurt and told me not to mix up with her marriage. Now I do not go to her place. Did I sin by telling her not to have any more children?

There are countless grandmothers who often give up their time and strength to help their married daughters. It is a praise-worthy deed for which the good Lord will certainly reward them in this life and in the world to come. But such service and help do not give the grandmothers any right to mix up with the married life of their daughters, least of all, to tell them how many children they should or should not have.

Thus our answer — we are afraid — will not please our reader. Yet we must explain this prickly problem. Furthermore, we hope that every grandmother reading this explanation will be enlightened by it.

We know that many parents make great or little sacrifices to help their married children. They are bound to do so if they can afford it and the children need it. Otherwise they are free to give or to refuse help whether it be in money or manual work.

Children should be taught to take care of themselves when they go on their own. Some children would like to have everything, TV set included, as soon as they are married. Demands of money by married children for such purposes may be turned down by the parents with clear conscience because the children can do without this particular or similar luxury.

Parents are bound to help their married children when they find themselves in a real stress and cannot take care of it by themselves. Whether help is given or denied, parents have no right to tell their married children to stop living as man and wife, or to stop having children. Any grandmother who using her services or help as an argument to make her daughter stop living as a dutiful wife or to stop having children not only loses all the merits of the sacrifices she makes, but commits a sin and gives scandal to her married daughter. If she advises to practice sinful birth-control, she becomes guilty of mortal sin.

This does not mean, however that every married couple must have as many children as possible. Being a father or a mother is a great privilege which God alone can grant a man or a woman. For this privilege they should be grateful to their Maker.

This privilege, like any other faculty given by God, must be used with reason. The married couple should know how many children they can afford, at least for the time being, for the Christian parenthood must be reasonable, not indescriminate, prompted by the mere instincts.

There may be times and circumstances which will impose a rigorous self-control upon the married couple. This may happen for both health or financial reasons. Neither the Church nor God tells the couple how many children they should bring into the world. It's up to the marriage partners to resolve this problem.

The couple that cannot afford more children can follow two ways: complete abstinence or rhythm system. The first way must be especially stressed in our days when there is so much obsession with sex which many young couples seem to consider the main purpose of their marriage. although it simply is not. This complete abstinence is practiced through self-control which is possible with God's help. We can be sure that the good Lord helps those who with faith and confidence turn to Him because He knows our human weakness. Daily prayers, frequent reception of the Sacraments, avoidance of too great intimacies can render this self-control possible between the husband and the wife, no matter how much they love each other.

Doubtless, some young couples may find this way too hard. There is another way for them, the rhythm system, which they can use for a while, usually only with the advice of a confessor. The married couple may be too much preoccupied with its financial status to see whether there is a justifying reason for the use of rhythm. Should such a reason be there, then both the husband and the wife may use this method untill the situation requires it. Thus it is for the married couple alone to decide when they can or cannot practice rhythm for a short or long period. But no parents, no matter how much they may love or help their married children, have the right of projecting themselves into the most personal and private area of the married life of their son or daughter. The most they can say is to advise them to explain their situation to a competent confessor or spiritual director.

No parent can expect God's blessing for an advice like the following: "Be reasonable! When will you stop having children? Don't you have enough of them? Keep your husband away from you! You should think of yourself, too. Don't you know that there are 'good drugs', etc." Such advices are not conformed to the teaching of the Bible which expressly condemns sinful birth-control as an abuse of marriage. Onan was slain by God Himself for it. (Gen. 38, 10).

In conclusion we must say that no one should enter marriage without a proper preparation and willingness to live up to its obligations. They who embrace the married state must be ready to take both its privileges and its burdens. With God's help and daily prayer any married couple can do it. Millions have done it before, thus proving that a clean and virtuous life is possible in the married state despite all the stresses which come along with the procreation and the upbringing of the children.

"How did it feel to be under an anesthetic?"
"It was beautiful. I thought I was in heaven — till I saw the doctor."

Patient (at lunatic asylum) — "We like you better than the last doctor."
New Doctor (flattered) — "How is that?"
Patient — "You seem more like one of us."

Some married couples don't get along together because they have nothing in common to quarrel about.

The House Without a Mirror

by John Zubaly

To find a modern dwelling nowadays without at least one mirror, is, of course, a rarity. A house is not a home unless it has modern home furnishings. One is certain to find a mirror on the wall, on a dresser, hand mirrors in other rooms in the home and at least one in most handbags.

Much time is spent in front of mirrors which are produced in various shapes and sizes. All members of the family spend some time before the looking glass. It is an indispensable aid to all who wish to appear well-groomed.

If the mirror presents an unfavorable image, this can often be quickly remedied. One then uses whatever means necessary to improve his or her appearance.

And yet, surprisingly there IS a mirrorless house. It is the very familiar house known to many peoples as the church, the House of God.

It goes without saying that the house in which people dwell is far different from the House of God. God is, however, the same in any house on earth, whether it be a home or a church.

It is a point well worth remembering that God cares not for the external kind of beauty. Beauty for the sake of beauty has no appeal to the One Who created all things in this world.

To save one's Soul is most important of all. The mirrors that we use daily do not reveal the beauty or lack of beauty of one's soul.

In Heaven, one will truly "see" oneself for the first time. And what God will see, will not be this or that person who is beautiful externally, but an individual who has a beautiful soul, who has done his will on earth everywhere and at all times.

HEART ATTACK

Overwork is the main cause of heart attack and, in general, of heart disease. No one, therefore, should overburden himself with work that exceeds his physical and moral strength. Heart attack may occur in any kind of work, for it is not specifically related to the kind of work a person does. It is not the work that causes heart attacks but the stress that follows it. Heart attacks are about as likely to occur when a person is sleeping or resting as when he is working.

Heart attacks occur with equal frequency in all classes of society, perhaps slightly less in those who are manual laborers. It is, therefore, not true that a sedentary worker is relatively immune from heart disease. A patient recovered from a heart attack should return to work, but not to an extremely tense job.

"Did that new play have a happy ending?"
"Sure, everybody was glad it was over."

ALONG THE WAY

T. Bleech

I picked up these truths and tid-bits of information and humor from the books, newspapers and signposts that caught my eye and heart

* * *

THE ALTERNATIVE TO COMMUNISM

The alternative to communism is Christianity, lived and understood and practiced. It is true that Christianity as such is not a political system, but it will give rise to a just political system and a stable economy. There is not even any particular mystery about the forms these might take. We have the guidance of the Church philosophers and the papal encyclicals to tell us what the consequences will be. In the political order we can have a democracy if we wish, or a monarchy or an aristocracy, or even a mixed form more or less like we have now. But none of these political forms will withstand corruption unless we and our political leaders look to God and exercise virtue. You cannot make a good omelet with rotten eggs, no matter how carefully you follow the recipe.

—Integrity, Marion M. Stancioff.

FROM CONFUCIUS TO CHRIST

Stop asking what God will give you if you come to Him, and begin to ask what you will give to God. As Dr. Wu puts it: "With Christ, there is peace even in war. Without Christ, there is war even in peace. With Christ, the poor are rich; with Christ, adversity is sweet. Without Christ, prosperity is bitter. With Christ, the ignorant are wise; without Christ, the wise are fools. With Christ, life is a prelude to heaven; without Christ, life is a prelude to hell.

—Prof. K. T. Sih

ON THE RUG WITH MARY MARTIN

Mary Martin, currently starring in the Broadway success, Sound of Music—the musical story of the famous Catholic Trapp Family—is a needlepoint enthusiast. On one of her rugs, which she worked on for three and one-half years, is spelled out her favorite Chinese proverb:

"If there is righteousness in the heart, there will be beauty in the character, there will be harmony in the family home. If there is harmony in the home, there will be order in the nation. When there is order in the nation, there will be peace in the world".

NEIGHBORLINESS

Neighborliness is always in place for the Christian, but in these days of prayer and preparation for the coming Ecumenical Council our neighborliness toward our Eastern Rite brothers in Christ is more urgent.

The great Saints of the East are our Saints too; Athanasius, Basil, the Cyrils, the Damascene, and Ephraem. We are their spiritual children; we call them our Fathers. We have one faith, one Eucharistic Table, one Church. The East should see how we love, honor, and celebrate them!

St. Ephrem's great devotion to Mary should make him a great favorite in our "Marian Century". We are sorry not to hear more of the hymns of the "harp of the Holy Spirit", as St. Ephrem is called.

Let us pray to St. Ephrem to bless our Council in 1962. We can respond to the urgent plans of Pope John XXIII for this holy cause in this way.

Love your neighbor as yourself (Mark xii, 31).

[illegible] (My Daily Visitor)

AS OTHERS SEE US

Funny people, you Americans. You make a drink, put in sugar to sweaten it, and lemon to make it sour; soda water to pep it up and ice to cool it off; then you hold it up and say, "Here's to you"—and drink it yourself.

[illegible] Public Health News

WIDE AWAKE

"Often when near sleep I happen to think of some serious problem, and I may say to myself, 'I must speak to the Pope about this'. And then, completely awake, I remember that I am the Pope!" The speaker was Pope John XXIII.

— New York Times (6 March '60).

IF I HAD A MILLION

I dreamed I had $1 million and didn't have to work any more. I thought of all I would do, now that I had a million. I would buy that gorgeous mansion on the lake, and a flashy new car. I would do everything I had always wished to do—except go to work, of course.

I dressed and went down to breakfast, but there wasn't any. My wife was in tears; nothing she'd ordered had been delivered. Not even the paper or the milk. I tried to call the grocery but the phone was dead.

I decided to go to the store myself. The street was deserted. Not a bus, streetcar, or taxi was running. Nothing was in sight. Finally I spotted a few people down the street. I went up to them and started asking question. "What's going on? Where is everybody? Where can I get something to eat?"

Someone said, "Why, didn't you know? Everybody suddenly received $1 million, and nobody wants to work any more."

I was astounded. It must be some horrible mistake, I thought. But it was really true. Everyone had his own $1 million and thought that work must be over for him.

I woke up. The sun was shining, and from downstairs I could smell breakfast cooking. Looking out the window, I saw buses going by, taking scores of people to their daily tasks. Each was contributing his share to my existence, just as I was contributing my share to his.

—Le Cable (March '60).

BETTER NEXT TIME

The late Frank Lloyd Wright was asked which of his many architectural works he would select as his masterpiece. Wright, who was 83 at the time, replied, "My next one".

—Milwaukee Journel (Sept. '59).

IMPORTANCE OF CATHOLIC PRESS

M. Schudlo, CSSR.

THE PRESS is so important and indispensable in our day that good people cannot neglect it, if they wish to preserve their Christian heritage and hand it over to their children.

St. Pius X said: "In vain will you build churches, give missions, found schools; all your efforts will be destroyed if you are not able to wield the defensive and offensive weapon of a loyal and sincere Catholic press."

Pope Pius XI adds: "You are my voice . . . , for a few indeed would hear my voice, learn my wishes and thoughts without the aid of the Catholic press."

So speaks the Vicar of Christ. His words deserve serious attention because the Holy Spirit watches over him and helps him to give the Christian people proper directions according to the needs of the times in which they live.

The Lord said to His first vicar on earth, St. Peter: **Simon, Simon, behold Satan has desired to have you, that he may sift you as wheat, but I have prayed for you that your faith may not fail. It is for you to strengthen your brethren.** (Lk. 22, 31-32).

The Popes being Christ's visible vicars on earth have been commissioned by Our Lord to warn the Christian people against the traps of the devil and to suggest the best means which will enable them to ward off the enemy's attacks and baffle his plans.

With the invention of the radio, and still more the introduction of television, some people thought that newspapers, magazines and other printed material would go out of business and fall into oblivion. Instead the contrary happened. With each new year more and more books and papers are printed and sold.

Despite all the sets of radios and television some 50,000,000 copies of various papers are printed in America every day. If they are printed, they must be peddled, sold, distributed among the people and read because no one would buy a newspaper if he did not intend to read it.

But are all these papers and magazines inspired by the maxims of the Gospel? By no means, just the contrary is true. Some are completely indifferent without taking the slightest interest in the teaching of Jesus Christ, most are hostile to Him and His Church, although their hatred, for political reasons, may be so well hidden that the ordinary reader will not even notice and discover their real trend and attitude toward Christ and His doctrine, and the rest is inspired to a certain degree with Christ's spirit, although not seldom distorted and twisted to fit various brands "of Christianity."

Some Catholics do not understand the importance of the press. The enemies of God and man, on the contrary, know very well its value and influence. If Catholic press were not important, Communists would not ban it from their countries. The enemies of God, better than His friends, have grasped the importance of the Catholic press and good books in general, **for, as our Lord says, the children of this world . . . are more prudent than are the children of the light.** (Luke 16, 8).

Press in general has a tremendous influence for good or for evil in these perilous times. Ever since Pius XII became Pope he has been stressing the urgent needs of a well-informed Catholic laity which can and should

be done through the Catholic press. He has also warned Catholics throughout the world of the many pitfalls and snares hidden in secular publications. He pointed out the subtle methods and the various means employed by the organized enemies of mankind to carry out their diabolical scheme of destroying Christian civilization, and everything else Christian civilization contains in the way of personal freedom and traditional culture based on the eternal principles of the Gospel.

What should Catholics do and what means must they employ to combat the vicious and treacherous plots of the enemies of Christ and His Church? Catholic Press.

Why? Because the Catholic press is one of the most powerful and efficacious means against the various evils of our modern times and the most effective weapon to defend the Church, her authority, her divine teachings, law and practices so often scoffed at by the secularist and impious papers. Catholic press is an answer to the secularist press, it is a bulwark against the evil, corruption and distortion of the truth.

Dear Reader,

"The Redeemer's Voice" is your monthly. It is serving your personal interests and the interests of our Church and Rite. We are grateful for your kind contributions and donations.

But now we would like to hear your opinion. What do you like best in our magazine? Or what do you not like? Tell us frankly. We will not be offended. You can do it in a few words, expressing your likes and dislikes. The Editors want to know it, and they also want you, the Reader, to tell them.

You are perfectly free to express your opinion. You may murder our favorites or praise the articles we deem less important.

We are trying to make the Redeemer's Voice not only another Catholic magazine, but a **Ukrainian Catholic** one. Some readers have already asked for articles on Ukrainian history, others, on the Ukrainian Saints, while not a few like articles on our Eastern Rite. So, please send us your suggestions and remarks. We will appreciate your opinion. Get started — now — and when you have finished, mail your remarks and comments to:

The Redeemer's Voice Editor
165 Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada.

"I left a bottle of Scotch in the train this morning."
"Was it turned into the lost and found department?"
"No, but the fellow who found it was."

"Mother," Jean said, "you know that Mike wants to marry me because he is tired of trying to live on what He makes."

"Darling," Nancy said to her husband, "borrow me one dollar. I'll pay you back on Saturday when I get your pay check."

—o—

SAINT GERARD

by Edward Lumley-Holmes, CSSR.

THE morning was crisp and clear. The sun, brilliant though still rather cold, was slowly rising above the hills in the east. Down in the valley, the people of Caposele had gathered in small groups in the market square. They appeared to be engrossed in their conversation, although every now and then they would glance up in reverential awe at the monastery above them on the mountain-side.

Early that morning word had been received from the Fathers in the monastery that Brother Gerard had died during the night. The people were stunned by the news.

Brother Gerard! Dead! It hardly seemed possible. They knew he was a sick man. Yet he had youth on his side for he was only twenty-nine, and he had always recovered from his previous illnesses. It was hard to realise that they would never see him again. And they had been so proud to know him. He had worked miracles. He was a great saint!

The people of Caposele knew instinctively that history had been written that day. It was October 16, 1755—a day they would never forget.

Within hours of Gerard's death, the roads leading to the Redemptorist church of Materdomini were crowded with people. Men and women of all classes, the rich, the poor, old folks, young mothers and their children — they all hastened to pay their respects to Brother Gerard.

The crowds moved silently, prayerfully, as they trudged up the steep tracks that lead to the church. Then something happened which caused them to pause and look up in disbelief. The monastery bell was ringing. But it was not the slow tolling of a funeral bell they heard. The silence of that sad autumn morning was broken by a merry peal as used for joyful occasions and great feast-days.

The people looked at one another in shocked amazement. But they soon recovered from their surprise. Many of them nodded their heads in silent approval. Bro. Gerard was dead. But he was a saint. And the passing of a saint was really a cause for rejoicing.

The church of Materdomini was soon crammed with people. Few of them could restrain their tears as they filed past the body of Gerard as it lay before the high altar. Some of them determined to possess a relic of the Saint, cut away tiny pieces of his habit until the local police were hastily summoned and asked to guard the sacred remains.

For two days the church was never empty. Many thousands must have visited to church to catch a last glimpse of the Saint. But finally the body of the Saint was laid to rest in a special tomb in front of the sacristy door.

Gerard had died. They knew they had lost a great friend and counsellor. But they realised also that they now had a Saint in Heaven who would not fail them when they prayed to him.

It is now two hundred and five years ago since the people of Caposele and the surrounding districts rejoiced at the thought of having Gerard in Heaven to help them.

Today, his name and the power of his intercession is known to many millions of people. For in taking Gerard to Heaven, God gave him to the world.

(Novena)

DISENCHANTMENT

Th. Piskarenko

"Mary, you lucky woman!... You have such a wonderful husband. Everyone envies you!"—a friend casually remarked to me as I returned from shopping.

"Yes, I have a husband..." I answered at the same time holding back my tears. I quickly composed myself, realizing the futility in divulging personal tragedy for public consumption.

Basil was a handsome man, tall, pleasant, gregarious, a capable businessman and reasonably well off.

Mary was slender and blue-eyed, a brilliant student of psychology at the University. Despite her brilliance and knowledge in psychology, she fell under the spell of Basil as though she were never exposed to a course in psychology.

She was twenty-three years old when she met him at one of the dances on the campus. They were a charming couple, the perfect match, as everyone seemed to suggest.

Some of her friends dropped hints that this dissatisfied Don Juan was a big -risk, distrustful and erratic.

Had I but listened to my friends! But what girl heeds advice when a prince charming sweeps her off her feet, especially one that I always dreamed of? To me it seemed that they envied my good fortune in snaring this prized catch, and so I refused to believe them.

Basil insisted that we marry as soon as possible, even by a civil magistrate, if necessary. He had no scruples, because he was indifferent to religion. His parents were fallen-away Catholics who did not practice their new religion once they apostatized from their Catholic faith.

I was a practicing Ukrainian Catholic and very active in youth activities. Ignoring the feelings of my heart, I confided to Basil: "We will marry in my church or not at all!" I did not wish to offend God by entering into an invalid marriage. God and my Catholic faith were of more importance to me than just to get married.

Confronted with this determination, Basil surrendered. We went to my pastor and Basil signed the agreement whereby all the children would be baptized and brought up in the Catholic Church, promising never to oppose me in this or in the discharge of my obligations.

We were married after a six-month courtship. Our wedding was the highlight of the social season; it was blessed with the well-wishes of the many guests who came for the nuptials and reception. Our month-long honeymoon in Italy was a dream come true, something to cherish for years to come.

Everything seemed ideal. Basil was a true gentleman, very considerate. He was a good business man and I loved him for all this evident gallantry. Contrasted

with his charm and suavity, his shortcomings seemed trivial to me. "Had he any deficiencies, I could easily remedy that and remake his ways!"—thus I consoled and kidded myself.

I was a graduate of psychology. This theoretical grasp of human behavior stood me in good stead when it came to handling a man... A good wife should see to it that her husband ate well, had clean clothes, should not suffer from lack of customers, which is indispensable to good business, and a happy home life, which would keep him satisfied and happy as a married man.

Fairyland dreams of wedded bliss! As unfamiliarity with the terrain and climate became the lever of Napoleon's disastrous destruction of his mighty 500,-000 army in the Franco-Russian War of 1812, so, too, the shallow knowledge of Basil almost precipitated the ruin of our marriage!

* * *

Upon their return from Italy, Basil and Mary settled in New York. They rented a comfortable apartment of five large rooms.

Mary thought that Basil would continue to be the gentleman and well-bred man of fine feelings, good education, and social position. She was rudely shocked at his frequent travels throughout the states.

She was an only child. Her parents spoiled her with over-attention, even forbidding her to accept any work during her University studies. She became accustomed to everyone catering to her whims and needs. Suddenly she must wait on her husband, prepare the meals, wash clothes, straighten up the beds and many other household tasks.

Basil had three sisters who spoiled him because he was the only boy in the family. The mother was proud of her boy. She even entertained doubts as to my being good enough for her "Basil", worse yet, she did not conceal these misgivings.

She taught me how to make an omelet for him, how to cook meat, which sauce to use for potatoes. From an exaggerated love for her son she was even insistent in mending his socks because Basil's feet were so delicate.

What a life with mother's boy! To me he was still a boy. I meant nothing to him. I was never consulted in any of his problems or decisions. It was always what mother would say, not what his wife would think of that. He was incapable of thinking for himself. If, for some reason, he thought that mother would be opposed to a certain decision, all my suggestions and ideas were futile ... He ignored them completely... He seemed to feel guilty whenever his mother failed to approve of any of his undertakings... He acted like a small child under constant maternal surveillance... A sad lot, indeed, for a woman married to such an immature man.

* * *

Basil's mother and sisters constantly meddled in our affairs, even though we did not solicit their advice or counsel. They criticized my housekeeping. Instead of defending me, Basil said nothing; at times, even siding with them.

My husband was rarely on time for supper. One week I had to wait for more than an hour, keeping his meal warm... When he finally arrived, I heatedly protested: "This is the third time this week! If you come late once more, you will find your supper in the garbage. It will be waiting there for you!"

Sundays were no better. Other women went to church with their husbands, I had to attend Mass alone because my husband was out of town or else he was too tired to accompany me to church. During one of our arguments he declared: "I don't believe in priests and church! One can be good without going to church!"

I was deeply crushed by this. For the first time I realized how foolish girls are to marry non-Catholics. My anguish was deepest when I went alone to Com-

munion without my husband. I envied other women who received Christ together with their husbands...

Gradually Basil began to pay less attention to me. Other women caught his attention, in which he basked. I reprimanded him... He burst into anger. This precipitated frequent arguments.

I realized that the chief fault of my husband was his irreligion. I am not saying that he was an unbeliever. On the contrary, his faith was so piece-meal and haphazard that it did not have any influence on his behavior. For the first time I could appreciate the wise insistence of the Church that her faithful uphold her laws and regulations concerning the Sacrament of Holy Matrimony.

My greatest disappointment came when Basil would come home at dawn after a night about town. I was hounded by frightful suspicions. My friends told me that Basil spends his evenings in the company of women. That was too much for me. I came to hate him for his unfaithfulness.

I was strongly tempted to leave him and to return to mother's house. What a painful disappointment for a young wife, who not too long ago dreamed of happiness in the company of her husband, who promised to remain faithful to her until death, but in a few months has forgotten his obligations.

I would surely have left him had I not been expecting a child. I told Basil that I was an expectant mother and instead of rejoicing he became morose. He heaped abuse on me, that I was a poor housewife, that I could not cook, that I was ruining him financially, that I was acting the martyr...

Now Basil avoided me more than ever and stayed away from home for longer periods. In this distressful situation, I turned to prayer. I found consolation in devotion to the Mother of Perpetual Help. I prayed for strength to carry this cross, that she save Basil from his waywardness.

I could not understand why God tolerated the escapades of Basil. I was always a good Christian. I went to church regularly and to the Sacraments frequently. I said my prayers daily. Why did God give me a bad husband?... I would frequently ask myself. Why did God impose this cross on me? Why? Why?...

Fortunately I did not despair. My prayers and faith in Mary buoyed my spirit in these trying moments.

* * *

Some of my friends advised me to give up Basil, to divorce him. I was horrified at such advice. Only a year ago I promised to be faithful to him until death! As I was becoming more disgusted with my husband and tempted in leaving him, I was confronted with the words of Scripture: "What God has joined together, let no man separate!" (Mat. 19, 6).

The words of Holy Writ made an indelible impression on me: "For the woman that has a husband, whilst her husband lives is bound to the law. But if her husband be dead, she is loosed from the law of her husband". (Rom. 7, 2-3).

I had faith in God, even though I did not understand why He sent me such a burdensome cross, a bad husband! My confessor explained the mystery of suffering to me. "Madame", he said in confession, "I also am not certain why the Lord sent you such suffering. It seems to me that this cross is the bridge for your husband's return. By your suffering you are buying from God his second chance. I advise you to accept this cross calmly and offer it to God for the conversion of Basil!"

Since then I have resolved to accept this trial with Christian resignation. I also said a daily rosary before the icon of Perpetual Help. I received Holy Communion every Sunday, offering it for the conversion of my errant husband.

I resolved to be more pleasant and gracious to him. Despite my disgust and disappointment, I exercised great self-control and prayed that Basil's outbursts and escapades would not upset me. He

kept late hours but I did not nag or berate him. I realized that something was wrong with Basil. His mother's and sisters' overly-solicitous concern for his welfare left its mark on Basil. My husband was a thirty-two-year old boy. Because they showed too much love for him, he relied on them for everything. The years passed and "mother's little son" remained the boy.

* * *

I was determined to save him and our marriage. It was a big task. I prayed constantly for his conversion, at the same time I strove to be an ideal wife, making the house as pleasant and homey as possible. I showed him great love. I tried to make up for the love he should have gotten while still at home.

At first my intentions were suspected by Basil. He could not understand my sudden about face towards him. He considered it an artifice and so was on guard, but this was no artful strategem or machination on my part. My sincerity in establishing cordial relations convinced him, despite his shortcomings, that I wanted to be a good wife. Love was producing its good effect in his soul. "Love your neighbor as yourself" is still the most basic and beautiful rule of theology, psychology or psychiatry. Basil began to show his gratitude for my love and considerations, which he never knew before. His behavior towards his mother and sisters also underwent change. I chanced to hear him defending me before his mother who was criticising my cooking.

"Mother, let Marusia alone!"—he declared in the kitchen. When I heard these words I was ecstatic. Basil was changing. Thank God! He respected his mother, he loved his sisters also, but he did not let them intrude into our affairs anymore. They realized that I now took first place in his heart and they behaved accordingly.

* * *

I was on the threshhold of motherhood. Basil rarely stayed away from home now. He was punctual. For the past month he brought me a red rose as he returned from his office for supper. Often I watched him quietly approach the icon of Perpetual Help. Once I even saw him wipe away his tears.

My husband was undergoing great spiritual turmoil. I intensified my prayers, prayers for his conversion.

Three days before the birth of our son, Michael, Basil had to leave on an important business trip to California. He left in tears. His good-bye convinced me that I won the struggle.

I was still at the hospital when Basil returned from his trip. This time he did not head for mother's house but came directly to the hospital. I was nursing our son as he entered the room. I handed him the child. Tears filled my eyes: "Basil, your son. And you are his lucky father. Let's turn a new leaf. Now we have something to live and work for!"

Basil tightened his lips but could not restrain his feelings. He closed the door, placed the child in my arms and knelt beside my bed. With great emotion he managed: "Mary, I've been a bad husband. Forgive me! You're an angel. You had better upbringing. I had my own way too long at home. You could have rightfully left me, but you didn't. I want to make it up to you. I am going to try my best to be a real father and husband!"...

I was overwhelmed by his sincerity and remorse. Smiling through my tears, I kissed him.

A week later Basil brought me home from the hospital. After the baptism of our son, he began taking instructions from the priest. After six months he was baptised and together we went to Holy Communion. After Communion we repeated our marriage vows before the icon of the Blessed Virgin.

I made a thanksgiving to Our Lady for the conversion of my husband. He turned out to be the real husband and father, he said he would be. Every Sunday we go to church together and I do not approach the altar for Commun-

ion alone. We say a daily rosary together before we retire at night...

* * *

Now I understand why God sends us crosses. Through them we atone for our sins and open the door for the grace of conversion and for that peace which the world cannot give.

St. John the Evangelist

THE SON of Zebedee and Salome, St. John was one of the four evangelists. That he was the favorite apostle of the Blessed Saviour Himself there is no doubt. He is characterized as the disciple 'whom Jesus loved'.

He was perhaps the youngest of those to be called by the Master to follow Him. For he was only about twenty-five years of age when he left his fishing nets to associate closely with the Saviour.

So zealous did he become for the cause of Christ that Our Lord Himself called him and his brother James, the sons of thunder. He lived for almost seventy years after the death of Jesus and continued to preach the teaching of Christ to the very end of his life. His epistles and gospel are marked by the emphasis he places on charity and love, a lesson he learned so well from the Saviour.

What were the reasons, we sometimes wonder, why Christ chose John above His other apostles, for His special friend? No doubt, the first is because John loved Christ so much. The second is because he put into practice so well the teachings of Our Lord so that he became like unto Him. And the third one, upon which sacred writers agree, is because of his spotless purity.

It was St. John who at the last supper showed such affection for the Master by placing his head on the Saviour's breast. It was St. John, alone among all the apostles, who accompanied Christ during His suffering and stood beneath the cross upon which Christ died for the world's salvation. It was John to whom Jesus entrusted the one He loved above all others, His Holy Mother. And when Mary Magdalen and the other devout women told the apostles that Christ's body was not in the tomb, it was John who was the first to arrive to witness the fact that Christ had risen as He promised.

Even to his extreme old age St. John continued to preach the doctrines of Our Lord. His favorite saying was "My dear children, love one another."

The feast of St. John should be the occasion of great rejoicing for all Christians. More than any of the apostles he shows us the sure way of reaching heaven, a deep love for Jesus Christ, and a deep love for the Mother of Christ.

The Pilgrim

Father Ted Harasymchuk

The Story to date: *Safat Balit, returning from service on the Italian and Russian fronts in the Austrian Army, is overjoyed when he sees the village of his birth. But his happiness is shortlived, when he finds out from his mother that his wife has just died one week previous to his arrival. Bitterly, Safat rushes out of the house.*

— PART TWO —

As Safat alternately walked and ran up the road which ended at the church, his thoughts boiled and rolled over and over. Everything seemed meaningless; he saw nothing but stupidity in coming home at all. This was not his village. The house that he just came from, was not his. They were strange and far away, belonging to some other place, to some other person. And as he thought about it more and more, he became incensed with anger. Why did it have to be his wife alone, that died? Why should he alone have to bear the suffering? Safat was just reacting normally to a situation that he did not want to accept.

"Good day!"

This shouted greeting made him stop and turn in the direction of the voice. Safat saw a priest, leaning on the fence that surrounded the church property. What was he smiling about, anyway? And it was only the rigorous disciplinary training received in the army that caused Safat to reply surily, "Good day to you, Father."

* * *

Father Kyrylchuk was not too happy to come to this small village with its old wooden church and still older residence. Not that he held it against his Superiors that they had sent him there. It was something that he was taught in the Seminary — to go where he was sent, to be of spiritual service to the people. But then one did develop a certain amount of emotional attachment to places and people and things, if one was with them long enough. Yet time quickly erased such earthly adherence, and slowly — quietly — began another. It would be so to the end of time. It was just the emotional life of man. As a young student and seminarian, Father Kyrylchuk had a difficult time to push this emotional discipline of rules and regulations — something as in the army, but more so — accomplished this task, though at first the young seminarian found them not too sensible. And this self-control was of great benefit to him, just at the beginning of his third year in the Seminary. His best friend, one of so few individuals possessing a buoyant and optimistic personality, took sick one evening. Naturally all were concerned, especially he. It was a startling shock to have the Rector announce before Matins the next day that his friend had died during the night.

It was such a shock to him, that for the next two months he hardly paid any attention to his studies at all. He had this sudden death on his mind. It seemed to stalk him at every corner, taunting him to find a plausible explanation. The explanation came, but not from his own reasonings or ponderings. His Spiritual Director, a kindly simple and humble priest, provided him with the answer and with the courage to pass this emphatic signpost of life. The Spiritual Director's explanation appeared too simple at first, too "holy." But the more he thought about it, the more truthful and sensible it looked.

"Death is inevitable. We all have to die. For death is the door to what we were created for — the next world and God. Why begrudge someone the fact of reaching this goal — even if we lose the temporal benefit of that person's presence? And if we appreciated that

person's presence in time — then how much more in eternity?"

He grew up a lot after this incident, after he became reconciled to it and understood its position in the order of things. In fact, he rather liked the idea that as a priest, he became a sort of "tidy-upper" of several small struggling parishes in the Eparchy. Though this one, where he now was, required the full force of his knowledge and ingenuity — and he admitted it. So it was providential that Father Kyrylchuk was the one to say to Safat, "'Good Day." For he was able to understand in some measure the troubled soul of the returned and bereaved soldier.

* * *

And now, just about two years later, he thought about Safat — how he was afraid that his words would sound meaningless and trite, how he tried to show his sympathy and understanding. He thanked God just at the moment he was preparing the blessed water to pour on the forehead of Safat's three week old son, to be named Gregory "... in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit. Amen!" Safat had listened to him, time healed the wounds of his loss: he had married again and now knew the happiness of fatherhood. Father Kyrylchuk noticed that the candle he had handed to the god-father was not being held upright, and the wax was dribbling onto the floor in a smooth mound. Now, he thought to himself with a twinge of irritation, the "palamar" (nearly eighty years of age) would once more have to bend down and with inward complaining and groaning, laboriously scrape the hardened wax.

Coming home from the baptism ceremony, Safat was solemn. For some time now he was thinking seriously of leaving his village and seeking his "fortune" elsewhere — for times were hard. They would still become more difficult by the time his son grew up. Then what kind of a life would he have? Certainly not much better than the one that his father had. When he heard his son Gregory, making muffled unintelligible sounds from beneath the coverlet that wrapped him, Safat made up his mind. He would leave for Canada! If it were true that the government (imagine!) gave one a large tract of land — free! — that there were free schools — then he would go there! If he sold his house and land, he should have enough money to bring himself, his wife and son to Canada — even though all he knew about this country was that it lay across the great ocean. Tomorrow he would go to see the agent in the second village, and obtain more information! But he told none of this to his wife, Mary. In order not to upset her or start an argument with his guests, he decided to mention his plan to her only after the "chrystyny" — the post-baptismal celebration.

Safat Balat did not go to the agent the next day as he planned. Little Gregory, his pride and joy, did not feel too well — possibly because of the fervour of the celebrations the night before on the part of the god-parents and guests. Safat had to stay at home and help take care of Gregory.

This strengthened him all the more in his resolve, for he had time to think. So two days after the baptism, Safat appeared at the door of the agent — who received him with a commercial smile. He told Safat that he was an intelligent person, that indeed Canada was a land of opportunity, and that he was wise to go there. After working over some figures that were rather mysterious to Safat, he told him that if he sold his holdings plus the horse, he could transport himself and his family to Canada! When he heard this, Safat was glad —for he was not certain that he would have enough money, and he did not want to borrow. To him, Canada seemed like a place of pilgrimage — that he had gone part of the way there: when he came from the war, his trip (with the aid and guidance of Father Kyrylchuk) through his troubles of soul and his acquiring of some semblence of "'mayetok" — wealth.

"But there is one small difficulty," the agent said and so brought Safat back to reality with a start, "'and you should not find it too hard to overcome."

"Difficulty? What difficulty?"

"Well, you do not have a sponsor, someone to vouch for you — to bring you over, so to speak."

When the agent saw the disappointment on the face of Safat, and felt his percentage ready to fly out the window, he hurriedly continued, "... so you can go by way of Cuba, which is not too far away. From Cuba you can get into Canada without a sponsor. Just sign here on this paper, and make sure that you bring the money to me within two weeks. I'll make all the necessary arrangements." And he held out the pen to Safat.

"Go ahead! Don't worry! Everything will be alright. By next month you will be in Canada!"

When he heard the part about the "next month in Canada," Safat took the proffered pen and laboriously wrote his name on the dotted line. His signature was shaky, for he was now uncertain and excited a bit. The agent took the pen from Safat's tight fingers, waved the paper in the air until the ink was dry, placed it in a drawer of his desk, and bade his now-cash-customer good-bye with the same commercial smile now dividenned with a vigorous hand-shake.

Safat uncrumpled his hat, placed it on the back of his head, and found himself outside in the bright sunshine. He blinked, and set off for home to tell his wife the news.

Mary cried a bit when Safat told her that they had gone beyond the point of no return. She cried some more when they sold the house where little Gregory was born — and the small plot of land that had fed them. But she really released a torrent of tears when Safat came back from the agent's with the tickets and passports and necessary information. What startled her "lacrimose rebellion" was the fact that they would be going on a Spanish boat, via Portugal (where was that?).

By some odd twist of feminine reasoning, Mary imagined that the Spaniards on the boat would be fierce and terrible and make their journey a nightmare. She cried and cried, and soon Gregory was contributing his share. But Safat showed himself to be a man, firm in his resolve and master of his fate. He went outside, sat in the bright moonlight, and smoked his pipe. Next week they would be on their way. It would be sad to leave the village — but that was life.

"May God assist us!" Safat Balit the pilgrim blew a smoky prayer heavenward.

(To be continued)

"And this, I suppose, is one of these hideous caricatures you call modern art?"

"Nope, that's just a mirror."

—o—o—

"What was the hardest thing you learned at college?" asked the proud father.

"How to open a beer bottle with a quarter," said the son.

—o—

"Mrs. Sniff must think a lot of her husband. She kisses him every time he comes home."

"Yes, but she kisses him to see if he's been drinking."

—o—

"Why did you fire him?"

"Because he was sick, sick of my decisions!"

—o—

THE GOOD SPORT

"A good tree cannot bear bad fruit." (Matthew 7:15). It is in this way that Christ points up the necessity of serving God wholeheartedly, so that the good fruit of the virtues may be continually produced.

Here are some virtues that are proper and necessary for the athlete in whatever sport he engages. The list is taken from an address of Pope Pius XII, who had a great fondness for athletes.

Education in sport aims also at developing in the young the virtues proper to this activity. These are, among others, loyalty that excludes taking refuge in subterfuge; docility and obedience to the wise commands of the director charged with the training of the team; the spirit of self-renunciation when one has to fade into the background in order that the interests of the team may thereby be furthered; loyalty to pledge undertaken; modesty in victory; serenity in ill-fortune; patience toward spectators, who are not always moderate; justice if the competitive sport is bound up with financial interests and voluntary agreements; and in general, chastity and temperance already recommended by the ancients themselves. All these virtues, although having for their object a physical and external activity, are genuine Christian virtues which cannot be acquired and exercised in an outstanding degree without a deep religious spirit and, we would add, without frequent recourse to prayer.

It might be helpful to put some of these points in the form of a questionnaire.

Have I supported my team or athletic group loyally, but at the same time not mistaking loyalty for deceit? Have I been dishonest for the sake of winning a coveted crown?

Insofar as my team affiliation is concerned, have I been willing to follow the training rules and to obey the coach, whose responsibility it is to prepare the team for the contests?

Have I allowed myself to develop something of a prima donna outlook, so that I am hurt and chagrined if passed by, or sulky and insubordinate if I am not allowed to shine?

In the event of personal accomplishment or team victory, have I cherished an honest humility, or have I developed into that distasteful specimen: a good athlete who is also a braggart and a snob?

If, after putting forth my very best effort, nevertheless I must taste defeat, do I manage a certain serenity and largeheartedness even in these difficult circumstances?

Spectators at sports events can sometimes be ill-mannered, resentful and petty; do I try nevertheless to be patient of their fickleness?

Have I lived up strictly to contracts I have made for my athletic services? Has a sense of justice excluded any thought of "throwing a game" or not putting forth my best efforts at all times?

While playing hard, have I made it a point of honor to play fair?

As the Holy Father pointed out, these virtues, although they belong to the field of athletics primarily still are genuine Christian virtues which do credit to their possessor. Athletes, professional or otherwise, should note therefore that "they cannot be acquired and exercised in an outstanding degree without a deep religious spirit and frequent recourse to prayer!"

— The Liguorian

Just For a Minute . . .

I remember when I was only four
Mother would bring me 'round to the store,
And just outside of the church she'd stand,
And "Come in," she'd say, reaching down for my hand,
"Just for a minute."

And then when I started going to school
She'd take me there every day as a rule
But first the steps to the church we'd climb
And she'd say, "We'll go in — you've always got time,
Just for a minute."

When I got bigger and was seven years old
I'd go out by myself, but was always told,
"When you're passing the church, don't forget to call
And tell Our Lord about lessons and all,
Just for a minute."

And now it's sort of a habit I've got,
In the evenings coming from Casey's lot,
Though it takes me out of my way a bit
To slip into church with my hat and mitt,
Just for a minute.

There are things inside of me, bad and good,
That nobody knows and nobody could,
Except for Our Lord, and I like Him to know,
And He helps when in for a visit I go,
Just for a minute.

He finds it lonesome when nobody comes
(There are hours and hours when nobody comes)
And He's pleased when anyone passing by
Stops in (though it's only a little guy),
Just for a minute.

Rev. Joseph Cacella

Press Fund

December 1960 and January 1961

.25 J. S. Madorosh, Buchanan, Sask.

.50: Mr. Nick Matwijiw, Winnipeg, Man.; Caroline Stasiw, Detroit, Mich.; Mrs. Wasyl Hrycak, Vista, Man.; P. Sozanski, Rose Valley, Sask.; Sam Yanick, Shoal Lake, Man.; Panko Drobot, Glendon, Alta.; J. Chaharyn, Prince Albert, Sask., Semeon Panchyshyn, Carrot River, Sask.; Louis Goshy, Edmonton, Alta.; Mr. T. Obuchowski, McLeod, Sask.; N. Okon, Great Neck, N.Y.; Anna Zayac, Buffalo, N.Y.; Olga Oschypko, Philadelphia, Pa.; Harry Rurka, Vegreville, Alta. M. Balaban, Transcona, Man.; J. Husar, Westfield, N.J.; A. Gapa, Windsor, Ont.

1.00: Anton Ciupyk, Danbury, Sask.; Mrs. W. Dembrowicz, Tonowanda, N.Y.; Stefan Struk, Brisbane, Australia; Andrew Paziuk, Round Hill, Alta.; George Rybak, Janow, Man.; W. Kostiw, West Warwick, R.I.; M. Wenger, Tofeld, Alta.; Wasyl Iwanicha, Sutherland, Sask.; Petro Kulij, Edmonton, Alta.; Dm. Kostewych, Denholm, Sask.; Paul Paskiw, Flin Flon, Man.; Mrs. L. Serbaniuk, Philadelphia, Pa.; Amelia Poskira, Brooklyn, N.Y.; Mrs. W. Lemiski, Edmonton, Alta.; Sam Babiak, Spring Valley, N.Y.; Catherine Witiuk, Fort William, Ont.; Sam Krasilchuk, Bruce, Alta.; Mrs. T. Krawetz, Rome, N.Y.; Dm. Hrabec, Holden, Alta.; J. Statkiewicz, Benito, Man.; G. Horbach, Yorkton, Sask.; A. Dykin, Cleveland, Ohio.; Ihnaty Choma, Regina, Sask.; M. Massage, Beaver Meadows, Pa. Wm. Stanchuk, Angusville, Man.; John Stechynski, Daysland, Alta.; John Pocalujko, Hafford, Sask.; M. Balak, Dauphin, Man.; Pauline Krawchuk, Regina, Sask.; Mrs. J. Smaluk, Grandview, Man.; Steve Prystansky, Rossendale, Man.; M. Haidasz, Monitor, Alta.; Mrs. A. Lesko, Sudbury, Ont.; Nick Worona, Hafford, Sask.; Mrs. I. Ciupa, Brooklyn, N.Y.; Nick Tretiak, Rama, Sask.; A. Shutka, Winnipeg, Man.; Mrs. S. Iwanicki, Hudson, N.Y.; John Trojan, Toronto, Ont.

1.25 Mrs. A. Slavuta, Fisher Branch.

1.50 Hnat Worobec, Cleveland, Ohio; Anna Koscielnuk, Thorhild, Alta.; Dr. Y. Levitzky, Trenton, N.J.

2.00 John Martyniuk, Cardale, Man.; M. Demjanew, Bissett, Man.; Mrs. P. Kozar, Foam Lake, Sask.; I. Babij, Detroit, Mich.; Mrs. M. Horbowy, Dearborn, Mich.; S. Bohay, Goodeve, Sask.; P. Kowchuk, Winnipeg, Man.; David Makuch, Seven Islands, Que.; Mrs. B. Boyko, Norwalk, Conn.; Mrs. A. Chrunick, West Bend, Sask.; Maria Steckow, Lackawanna, N.Y.; Mrs. S. Brezicki, N. Haven, Conn.; Anna Hamulak, Derby, Con.; Laurence Vretish, Smoky Lake, Alta.

2.50: Katherine Brezden, Wilton, N. Dak.; Maria Drewniak, Woodhaven, N.Y. Catherine Pyrczak, Chicago, Ill.; Catherine Yednak, Detroit, Mich.

5.00 M. Charabaruk, Montreal, Que.; Mrs. A. Shenale, Toronto, Ont.; Harry Rubas, Ansonia, Conn.

18.85 Anna Derbawka, Detroit, Mich.

Anniversaries—Jubilees—Weddings

Nameday for Mr. Michael Pidperyhora, Elfros, Sask. 10.00

Wedding of Gregory and Mary Ann Zamonski, Glidden, Sask. 10.50

Funerals

Mr. John Hrynchyshyn, Buchanan, Sask. 15.00

Mrs. Mary Holoiuch, Yaroslaw, Sask. 18.00

Fred Mandzink, Ituna, Sask. 14.45

Mrs. Maria Lanski, Hafford, Sask. 10.00

Mrs. Sophia Muzyka, Saskatoon, Sask. 5.00

Mrs. Mary Krywda, Yorkton, Sask. 14.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 2.

Volume XXXIII, No. 2.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Стрітення ——— о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ——— о. С. Б., ЧНІ. 4
Смерть Великого Митрополита ——— М. Щ., ЧНІ. 6
Католицька Преса ——— 9
Тарас Шевченко ——— 11
Трагічне Подружжя ——— М. Щ 15
Хотів Би Ти Знати? ——— 21
Що Таке Біблія? ——— 24
Покора ——— св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 27
Пекло? ——— 30
Новий Молитовник ——— 31

The Splendor of Sacrifice ——— Rev. Bernard J. LeFrois, S.V.D. 33
Death Comes to the Archbishop ——— Th. Bleech 35
Highway to Heaven ——— 37
I'd Like to Know ——— 39
St. Gregory Nazianzen ——— 42
Prickly Problem ——— M. Schudlo, CSSR. 46
The House Without a Mirror ——— John Zubaly 48
Along the Way ——— T. Bleech 49
Importance of Catholic Press ——— M. Schudlo, CSSR. 51
Saint Gerard ——— Edward Lumley-Holmes, CSSR. 53
Disenchantment ——— Th. Piskarenko 54
St. John the Evangelist ——— 58
The Pilgrim ——— Fr. Ted. Harasymchuk 59
The Good Sport ——— 62
Just for A Minute ——— 63
Press Fund ——— 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Березень
1961
March

REDEEMER'S

Кресту твоєму покланяємся, Владико, і святоє воскресеніе твоє славим.

VOICE

НОВИЙ ПРОТОІГУМЕН

З НАЗНАЧЕННЯМ Впреп. о. Вол. Маланчука, ЧНІ., на єпископа для українців католиків у Франції, Впреп. о. Вол. Краєвський зайняв його місце і став протоігуменом йорктонської віцепровінції ОО. Редемптористів.

Новий Протоігумен, Вол. Краєвський, ур. в Березці, пов. Перемишль, 7. липня 1902. Зложив монаші обіти 28. серпня 1924 р. Став священиком 15. серпня 1929 р. По закінченні богословських студій у Бельгії був професором і соціем у нашім ювенаті в Збоїсках біля Львова, де з'єднав собі любов і прив'язаня вихованків своєю ласкавістю та джентельменством.

В 1936 р. переїхав до Канади на місіонерську працю. Зразу душпастирював у йорктонській окрузі, бувши душпастирем в Модельфарм, Вишарт, Красне і Голар, де наші парафіяни досіль з любов'ю згадують його.

Згодом став місіонером і вповні віддався цій праці, яка поглонула ввесь його час і енергію. В 1948 р. став настоятелем і парохом у новозаснованім домі ОО. Редемптористів у Нюарку, Н.Дж. З цим зазначенням його місійна праця сливе зовсім переривається, бо треба було займатися розлогою парафією. До призначення на пароха в Нюарку Впреп. Отець В. Краєвський дав 68 місій у Канаді, а 217 в Америці.

За час душпастирювання в Нюарку збудував велику і гарну парафіяльну школу, закупив місце на церкву в Гилсайд, яку тепер будує Преп. о. М. Созанський, ЧНІ., і час від часу виїжджав на місії, хоч дуже рідко.

Впр. о. Вол. Краєвський, ЧНІ.

В 1957 р. став настоятелем і парохом у нашій парафії в Торонті. Відтоді знову частіше їздив на місії.

І саме на цім пості застало його нове призначення на Протоігумена віцепровінції, з якою він добре обзнайомлений, особливо як довголітній місіонер.

Бажаємо успіхів новому Протоігуменові. Ми певні, що під його вмілим проводом і місіонерським досвідом йорктонська віцепровінція ОО. Редемптористів ще більше поширить свою місіонерську діяльність.

На многая літа!

РАДУЙСЯ, БЛАГОДАТНА!

о. М. Щудло, ЧНІ.

К[illegible]ОТЕНЬКА, католиками [illegible]славними улюблен[illegible] **"Богородице Діво"** [illegible] наш" це найбільш[illegible] [illegible]олитва в христи[illegible] Мільйони [illegible] [illegible]но любляче повторяють [illegible] [illegible] Покро[illegible] [illegible] Матір.

[illegible]

[illegible] Матері, як вона відвідала [illegible] додатку що Церква дода[illegible]

[illegible] шанували Його непорочну Матір, пов[illegible] [illegible]очи слова ангольського [illegible] **Радуйся, Благодатна...** [illegible] повну молитовку [illegible] [illegible]имо на

[illegible] все таки зра[illegible] [illegible]звернена на [illegible] Христ[illegible] [illegible] [illegible]лити [illegible] гольським **"Радуйся, благодатна..."**

[illegible]

[illegible] обра[illegible]

[illegible] відвідала за[illegible] [illegible] "І благословенн[illegible] [illegible]го лон[illegible]

(З [illegible] "Богоро[illegible] [illegible] Хрис[illegible]

ква має інакший додаток: "Пресвята Маріє, Божа Мати, молися за нас тепер і в годині нашої смерти!" Цей латинський додаток дістався до латинського "Богородице Діво" довгі століття по зірванні церковної єдности між Сходом і Заходом, що стався в 1054 р. за патріярха Мих. Керулярія та Папи Лева IX.

Молитва "Богородице Діво" не повстала відразу. Вона творилася довгими століттями. Ікони в римських катакумбах наявно доказують, що почитання Пресвятої Богородиці було знане першим християнам. Вони вважали її за свою духовну Матір і почитали її від початку християнства.

Молитва "Богородице Діво" почала творитися на Сході. Історія доказує, що християни міста Антіохії в Малій Азії перші зачали шанувати Божу Матір проказуванням ангольського привіту: **"Радуйся, благодатна Маріє, Господь з тобою"** в шостім столітті.

Зо Сходу цей привіт поширився на Захід. Св. Вернард свідчить, що слова: **"Благословенна ти між жінками і благословенний плід твого лона"** ввійшли до цієї молитовки аж у 12-ім ст. В 14-ім ст. в Англії додано до латинського Богородице Діво слово: **"Ісус"**, а ще пізніше: **"Пресвята Маріє, молися за нас"**. Формація цієї молитовки на Заході закінчилася аж у 16-ім ст., бо в 1568 р. Св. Пій V звелів всім священикам проказувати її на початку часослова. Тоді вона вже була така, як сьогодні.

Звичай проказувати її між вірними поширився на Заході аж у 17-ім ст.

На жаль не маємо точної історії, як творилася ця молитовка на Сході. Її нема в наших літургійних богослужбах, бо Літургія була вже уложена, як повставала ця чудова молитва в честь Пресвятої Богородиці. Різниця між нашим і латинським "Богородице Діво" походить із того, що різні особи укладали його.

Св. Пій V, зобов'язуючи ченців проказувати Богородице Діво, додав до нього латинське закінчення: "Свята Маріє, Божа Мати, молися за нас тепер і в годині нашої смерти".

Отці домініканці, що при помочі вервиці найбільше причинилися до поширення "Богородице Діво" між латинниками досьогодні затримали нашу форму цієї молитви в своїх новіціятах і семінаріях. Це значить, що наше східнє "Богородице Діво" значно скоріше усталилося ніж латинське.

Латинники використали цю чудову молитву для всяких урочистостей. Славні компо-

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

зитори, от хоча б Шуберт, Моцарт і Мендельсон, уложили чудові мелодії для неї.

Слово **"Богородице"** дісталося до нашого "Богородице Діво", щоб вірні завжди пам'ятали, що Пречиста Діва це дійсна Божа Мати. Ефеський Собор так назвав її, осуджуючи єресь царгородського єпископа Несторія, який твердив, що Марія була Матір'ю Христа-Людини, а не Христа Бога.

Закінчення нашого "Богородице Діво" виявляє велич Пресвятої Богородиці, бо вона тому така велика і могутня, бо **"породила Христа, Спаса і Ізбавителя наших душ".**

Пречиста Діва добровільно згодилася стати Божою Матір'ю, бо любила людей і бажала запевнити їм вічне спасіння. Зате належиться їй вдячність від відкуплених людей, бо дала їм Спасителя, що відпокутував за їх гріхи, відчинив небо і вможливив вічне щастя в небі.

Східня Церква краще ніж Західня підкреслює в Літургії ролю Божої Матері в спасінні людей. В самій Службі Божій щоденно около 15 разів згадуємо Божу Матір і поручаємося її могутньому заступництву. Ось тому нема молитотника, що не мав би цієї пречудної молитви. Наша Церква заохочує вірних часто і любляче проказувати її в усіх обставинах життя, бо вона з'єднює людям благословення Божої Матері через те, що сильно подобається їй. Сама Пречиста Діва об'явила одній Святій черниці, що хто побожно проказує цю молитовку, той відновляє в її серці ту радість, що вона відчула в хвилині благовіщення, як архангол Гавриїл вперше передав їй цей привіт від Пресвятої Тройці, звертаючись до неї з нечуваними дотіль словами: **"Радуйся, благодатна, Господь із тобою!"** (Лк. 1, 28).

Венямин Франклин (1706-90), американський амбасадор у Парижі, поступав так, як деякі біблійники поступають зо Св. Письмом. Він любив диспутувати з ученими французами. В дискусіях нераз противники побивали його своїми аргументами. Тоді Франклин переривав розмову та заявляв: "Дайте мені трохи часу. Я знайду місця в Св. Письмі, які потверджують мій погляд!"

По дискусії відходив додому, удавався до своєї тайної друкарні та в біблійнім стилі починав укладати свою гадку. Уложивши бажаний шматок тексту, друкував його на папері, вкладав до Св. Письма, видираючи з нього інший кусник. З так доробленим Св. Письмом вертався до знайомих учених і показував їм вложені ним слова, заявляючи: "Я казав вам, що мій погляд правильний. Дивіться, навіть Св. Письмо таксамо каже!" Учені не підозрівали підступу дипломата, приймали його пофальшовану Біблію за правдиву. Сам Франклин додає, що цей підступ завжди запевняв йому перемогу в дискусіях.

Не дивниця, що люди перекручують Св. Письмо, нагинаючи його до своїх видумок і мрій, бо каже Шекспір: "Навіть диявол потрапить цитувати Св. Письмо, якщо це потрібне йому!"

Подібне ж додавання та віднімання від Божого слова не веде до ладу та щастя людини. Воно спричиняє хаос і замішання між тими, що налуживають Біблії, щоб заступати навчання Св. Духа своїми видумками.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ РОДИНИ СКРІПИЛИСЯ НАУКОЮ ВІРИ І ЧАСТИМ ПРИНИМАННЯМ СВ. ТАЇН СЕРЕД НЕБЕЗПЕК СЬОГОДНІШНЬОГО ПОСТУПУ

Намірення Апостольства Молитви на місяць Березень благословене Св. Отцем.

РОДИНА це ядро людської суспільности й наче її основа; звідси засада: "Яка родина, така суспільність". Якщо родина добра, чесна, обичайна, то суспільність добра, обичайна; якщо родина ледаща, зіпсута, то й суспільність буде така сама. Назаретська Родина це найкращий приклад для кожної християнської родини; по взору Назаретської родини християнську родину повинна оживляти Божа любов, кормити Божий закон, нею кермувати Божа воля; тоді в християнській родині будуть процвітати чесноти Св. Родини з Назарету, а саме: згода, вправи в побожності, терпеливість в противнощах, одним словом: праведність. Тоді, по словам Св. Августина, християнський дім буде малим Божим домом, малою церквою, де християнин буде проводити велику часть свого життя трудячися, молячися, ведучи боротьбу і терплячи. Сьогодні на жаль бачимо, що зрушені самі основи родинної спільноти. Якщо вдору не вжиємо відповідних засобів, то незлічимі небезпеки й загрозливі затіви готові зіпсувати християнську родину.

1. Які небезпеки загрожують родині?

Тут ходить про дуже важливі справи. Папа Пій XII каже: "Нелад, що заколочує широко й глибоко подружжя і родинну установу, є наче заразою, що затроює сьогоднішню людську спільноту" (2. XI. 1952).

1. Сьогоднішній поступ, а зокрема розвиток техніки глибоко змінив обставини й обичаї людей. Людина не пам'ятає про духовні, вічні справи, майже не підносить свого серця вгору, бо занадто зайнята земськими речами і продумує, як все вище піднести рівень свого життя, тому ганяється за щораз більше вигідним розкішним і розпещеним життям. Це характеристична прикмета нашого часу: **утеча перед строгістю життя, умертвленням, покутою,** а без цього не можливо зберігати християнські закони. Людям вже за тяжко "носити умертвлення Ісуса в своїм тілі" (2. Кор. 4, 10); тяжко "розп'яти своє тіло з пристрастями й похотями" (Гал. 5, 24). Сьогоднішньою прикметою є **поспіх життя,** де люди не мають часу застановлятися над духовними і релігійними справами. Ясна річ, що те все отвирає дорогу світовому духові, що нищить християнські родини.

2. Коренем родини є **подружжя.** Воно знаходиться серед великих небезпек, що завдають йому численні рани. Папа Пій XII з жалем пише: " Стремління до розкошів наче повінь безнастанно заливає світ і загрожує цілому подружньому життю жарою мерзьких думок, бажань і діл з тяжкою шкодою для головного завдання подружжя і його духовного життя" (тамже). Наслідком цьо-

го це розводи, перелюби і численні гріхи в самім подружжі і злочини проти потомства. А що найгірше, сьогоднішня публічна опінія сприяє цим злам і навіть оправдує їх. Над цею фальшивою й огидною публічною опінією боліє Папа Пій XI (в енцикліці: "Чисте подружжя"): "Вже не скрито, але явно, без всякого почуття сорому... розводи, перелюби і всякі найогидніші блуди або вихвалюють або принаймні представляють в таких красках, що виглядає гейби їх виправдували від всякої вини й нечести".

Ці всі блуди, що є певного роду убожанням "апотеозою" тілесної розкоші, поширює публічна опінія і на жаль вони вкрадаються до родинного огнища з великою шкодою для святости подружжя і взнеслої цілі, для якої Бог установив подружжя. З цим фальшивим поглядом на подружжя лучиться те, що майже всюди систематично пропаґується як щось природного ограничення народин; людина не оглядається на Божий закон, що його Бог уложив у саму природу, але сама хоче рішати, як має поступати, не оглядаючися на закони Божі й природні.

Де треба шукати кореня зневаг святости подружжя? В молодечім передподружнім житті, на жаль, часто грішнім. До такого ледачого молодечого життя дуже причиняється публічна опінія, що вважає чистоту молоді нерозумною і навіть не можливою, помагає в тім м'яке, розкішне родинне виховання, неморальна лектура і поганґ кінокартини.

4. В послідніх часах **телевізія** увійшла під родинний дах і що раз більше запановує над цілим родинним життям, поширюючи знищення не тільки невідповідними виставами, але також своїм технічним апаратом всевладно запановуючи над цілим родинним життям: телевізія стає осередком, круґом якого скупчується життя родини в хаті; у численних родинах і старші й молодші більшу часть свого вільного від конечної праці життя посвячують телевізії зо страшною шкодою для родинної зв'язи.

5. Вкінці суспільне життя сьогодні змінене: давне скромне родинне життя вже не до вподоби: шаленна погоня за все більшими вимогами, розкошами, вигодами, далекими подорожами, часто, і то без дійсної конечности, жінка, мати родини, йде на роботу, щоб більше збогатитися, пишно вбратися,—з великою шкодою для виховання дітей.

II. Наука віри скріпляє християнські родини

1. "Це є побіда, що побідила світ, наша віра" (Ів. 1, 5, 4). На жаль много дорослих християн дуже слабо знає свою релігію, тому душпастирі повинні безупинно продумувати над засобами, як поглибити основне знання релігії у всіх станах суспільства, чи то проповідями, відчитами відповідними кружками або апостолятом пера.

2. Передусім вірні повинні бути просвічені правдивою Христовою наукою про **подружжя.** В тім згляді між подругами нераз панує крайне незнання. Подружжя є Божою установою, а не людською, тому християнська віра і мораль має кермувати подружжям.

3. Батьків треба добре усвідомляти про їх тяжкий обов'язок похристиянськи виховувати свої діти і також повчати, як їх виховувати. Кожний, хто вступає в який стан, повинен пізнати його обов'язки, як також засоби до їх сповнення. Це важне для лікарів, вчителів, тощо. Тим більше це важне для християнських подруг.

III. Частіше принимання Св. Тайн скріпляє родини

Саме пізнання науки віри не вистачає до усунення небезпек, що загрожують родинам. Божа ласка мусить скріпляти людську слабу волю. Цю ласку можуть обильно черпати з двох Святих Тайн: сповіди і Евхаристії.

1) Сповідь, це велике добродійство для людської немочі. Тут Бог діє через Свого заступника, священика, як небесний Лікар. І молоді і старші, люди всіх віків і станів знайдуть в цій тайні відповідний для себе лік. Тільки треба гідно і часто приступати до цеї тайни Божого милосердя.

2) Пресв. Евхаристія слушно називається "джерелом всіх ласк". Хто гідно й часто причащається, той стає проти дявола, світу і власних пристрастей сильний як лев, хоч з природи був би немічний і кволий. Пресв. Евхаристія є "Осередком християнського життя" як її називає Папа Св. Пій X. Вона повинна стати осередком родинного життя. Це гарний звичай, як всі в родині разом причащаються щомісяця, або й що тижня. Літургія підготовляє родину до духа жертви, що такий конечний для кожної християнської родини: родина жертвує жертву Служби Божої разом з Христом і з Христом жертвує себе.

Так Пресв. Евхаристія захоронює родину перед сьогоднішніми небезпеками. Просім Пресв. Серце Ісуса через Пресв. Діву, щоб це добре порозуміли наші родини.

Місійне Намірення: Добрий і відповідний вишкіл численного тубільного духовенства пристосованого до сьогоднішніх потреб.

Квітень: Загальне намірення: Щоб Католицька Акція і інші світські товариства уміло старалися помагати єрархічному апостолятові у запобіганні бракові священиків.

Місійне намірення: Пильне плекання покликань для заграничних місій.

УНИКАЙ НЕБЕЗПЕКУ!

Св. Дух каже: "Не пробувай серед жінок!" (Сир. 42, 12). Як сукно зроджує міль, так приставання з жінками—зіпсуття між людьми: "Міль плодиться в одежі, а безправ'я мужчин від жінок" (Сир. 42,1 2). Як проти волі власника міль плодиться в одежі, так і лихі гадки проти волі людини повстають з приставання з жінками, заявляє Корнилій Камінський: "Міль плодиться, хоч не бажаєш її, так і жінка проти твоєї волі викликує лихі бажання". І додає: "Як міль непомітно плодиться в одежі та нищить її, так і непомітно в мужчинах зроджується пожадливість, як пристають з жінками". "Як непомітно міль зроджується в одежі та нищить її, так і непомітно з приставання з жінками в мужчинах розбуджується пожадливість, хоча б вони були й чеснями".

Св. Августин каже: "Треба молитися, зітхати і надіятися, коли псалом молиться, зітхає і надіється!"

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Св. Євангелист Матвій каже, що по хрещенні Спасителя Святий Дух завів Його на пустиню. І там **Він постив сорок днів і сорок ночей, а вкінці зголоднів.** (Мт. 4, 2). На спомин Христового посту Церква установила Великий Піст. Ця побожна практика завелася між Христовими визнавцями зараз по смерті Спасителя. Святі Отці Церкви свідчать, що Великий Піст походить від самих апостолів, бо це вони завели його між християнами.

I. Потреба посту

Багато людей не розуміють вартости посту в християнськім житті, бо не знають, яку велику і важну ролю він відграє в вишколі християнської досконалости та праці над спасінням душі.

Як довго людство, цебто Адам і Єва, проживало в раю, так довго людина не потребувала посту, бо була в стані невинности. Це значить, що наші прародичі в раю не мали ніякої трудности зо зберіганням Божих заповідей, бо були свобідні від пристрастей. Ці пристрасті залишалися під повною контролею розуму та волі. Сама ж воля слухала розуму, який був просвічений Божим світлом. Отож невинному Адамові та Єві було легко добре проживати і виповняти Божі заповіді.

Аж як вони переступили Божу заборону і з'їли заказаний овоч, то відчули в собі бунт змислів проти душі. Їхній розум притемнився, пристрасті зачали пхати їх до заборонених розкошів, а воля ослаблена первородним гріхом відчула, що їй не легко гамувати пристрасті та панувати над порухами тіла. Крім цього ще інші нещастя спали на людство, яке виповіло послух своєму Творцеві. Св. Письмо каже, що Бог дав нашим прабатькам отаку перестоpогу: **Не їж із дерева знання добра та зла, бо коли з'їси з нього, то смертю помреш!** (Бит. 2, 17).

Чому ж Адам і Єва згрішили, чому не послухали Бога? Тому, що далися звести сатані, який використав їхню цікавість і через неї запровадив їх до бунту проти Творця. Якщо б наші прабатьки в раю були потрапили запанувати над своєю цікавістю, то не були б згрішили і стягнули на себе і на нас стільки прерізних нещасть, що мучать їхніх нащадків.

Те саме слід сказати про гріх взагалі! Люди грішать тому, що не вміють або не хочуть гамувати своїх пристрастей і незаконних забаганок. Кожен гріх і переступлення Божого або церковного закону мусить бути відпокутуваний у цьому або другому житті.

З цього зроджується обов'язок чинити покуту за гріхи. Свята Церква це дбайлива Мати про добро своїх духовних дітей цебто всіх душ, за які Христос помер на хресті. Вона хоче, щоб любов і згода панували між Богом і людьми. Ось тому велить людям покутувати за гріхи й так перепрошувати загніваного Бога та рятувати себе від заслуженої кари.

Христова Церква завжди заохочує людей до покути, але бувае час, коли вона не тільки заохочує, а попросту приказує і то приказує під **загрозою гріха** чинити покуту за гріхи.

Великий Піст це один із тих часів, коли християни мають чинити покуту, бо Церква так велить їм, а Церкви треба слухати під загрозою вічного прокляття. Христос отак промовив до народу: **Коли хтось не послухае Церкви, то нехай він буде немов митник і поганин!** (Мт. 18, 17).

II. Як треба чинити покуту?

Як же ж треба чинити покуту в Великім Пості? Церква велить **дві** речі: (1) Не вільно їсти м'яса в середу і п'ятницю так у власнім домі як і поза домом, от хоча б у товаристві чи при відвідинах знайомих або приятелів. Допустився б смертельного гріха, хто свідомо та добровільно їв би м'ясо в середу та п'ятницю під час Великого Посту.

(2) Крім цього Церква забороняє справляти весілля і брати участь у забавах із музикою й танцями. Отож танці заборонені під час Посту, і не тільки танці **публічні**, але й заборонені танці **приватні** цебто такі, що могли б відбуватися по приватних домах при грі грамофонних пластівок або радія.

III. Добровільні умертвлення

Ці дві речі належать до **обов'язкових** умертвлень, що Церква накладає на всіх вірних. Крім цих обов'язкових умертвлень є ще **добровільні умертвлення** цебто такі, що людина не мусить чинити їх, бо ніхто не зобов'язує її до цього. Вона робить ці умертвлення добровільно цебто з власної волі, бо відчуває, що вони прославляють Бога, ушляхетнюють і вдосконалюють її душу, очищують серце з гріхів, викорінюють з серця лихі звички, закріплюють добрі звички цебто чесноти, вчать людину панувати над собою та над своїми пристрастями, тощо.

Добровільні умертвлення добрі та корисні всім душам, але вони особливіше потрібні лінюхам цебто тим чоловікам і жінкам, яким завжди тяжко взятися за будьяку поважну роботу, бо вони воліють спокійно проживати на цім Божім світі й не мати ніяких клопотів.

Як така людина годна виконувати ці добровільні умертвлення? Ось як:

1. Щоденно ходити на Службу Божу, якщо це можливо, і водночас приступати до Св. Причастя. До цього можна додати щоденне посіщення Пресвятих Тайн і проказування вервиці.

2. Вирівняти порахунки з ближніми. Якщо хтось має десь якісь залягліі довги, чи це буде в крамниці чи в сусіда, то нехай заплатить їх у дусі покуги, бо зрештою це обов'язок справедливости.

3. Якщо ми досіль мали клопоти з ближніми, то слід запанувати над собою, пробачити минулі промахи і забути про те, що він нам чи ми йому вчинили, щоб так побратньому поєднатися в Христі, пам'ятаючи про Христові слова: "Якщо не простите людям, то ваш Небесний Отець не простить вам ваших гріхів!" (Мт. 6, 14). Прощення ближньому це перемога над власною гордістю та самолюбством Воно вимагае не мало насилля. Тому саме має вартість у Божих очах і може стати знаменитою покутою за власні гріхи.

4. Приставання з ближніми, з якими щоденно живемо і приставмо, може бути знаменитою нагодою, щоб вправлятися в дусі покути за власні та чужі гріхи. Як це робиться? Ось як! Хтось не доконче лю-

бить нас і нашу працю, а ми все таки приязно говоримо з ним, при зустрічі поздоровляємо його, в потребі помагаємо чи потішаємо його! Це знамените покута, що сильно подобається Богу, який є добрий не тільки для добрих, але й для злих, що зневажають Його та ламають Його заповіді.

5. Вкінці робимо велике умертвлення, як зрікаємося частини своїх земських дібр, грошей і часу, щоб помагати тим, що наділені меншими матеріяльними засобами ніж ми, от хоча б коли даємо датки на сиротинці, доми старців, семінарії, де виховуються майбутні Христові священики, тощо.

Ось як Бог говорив до жидівського народу через пророка Ісаю:

"Ось піст, який Я люблю! Зніми кайдани несправедливости! Поділися хлібом із тими, що голодні! Прийми до хати бездомних! Зодягни того, що не має одежі! Тоді ввізвеш (Бога), і Господь вислухає тебе... Тоді в тьмі в тебе засяє сонце... і Господь повсякчасно буде твоїм провідником!" (Іс. 58, 6-11).

Ось як треба поступати, щоб наш піст подобався Богові та з'єднав нам Його благословення і допоміг духовно обновитися!

—oOo—

БРАК ПОМІРКОВАНОСТИ І ЛАДУ

Поміркованість це чеснота, яка учить нас поміркованo цебто в міру вживати речей, що Бог сотворив для нашого вжитку. Надужиття сотворених речей це непорядок. За цей непорядок часто платять ті, що допускаються його. Поміркованість це чеснота, якою не багато людей відзначається в щоденнім житті.

Грішить непоміркованістю той, хто без важної причини намагається робити більше ніж його сили позволяють.

Грішить непоміркованістю той, хто злоститься за дрібниці, бо не вміє опанувати свого гніву.

Грішить непоміркованістю той, хто обурюється на людей без причини, або не годен стерпіти щоденних випадків, від яких ніхто в житті не годен увільнитися.

Грішить непоміркованістю той, хто не має міри в їді та питті, бо переступає закон поміркованости. Занадто об'їдається або впивається, бо негоден опанувати своїх апетитів.

Грішить непоміркованістю, хто більше гнівається ніж треба на деякі речі, що йому трапилися, та не хоче позбутися свого гніву, хоч Св. Павло виразно каже: "Гнівайтеся, але не грішіть; нехай сонце не заходить в вашім гніві, і не давайте місця дияволові!" (Еф. 4, 26-27).

Грішить непоміркованістю, хто занадто догоджує своєму тілові, бо не хоче панувати над своєю змисловістю.

Грішить непоміркованістю, хто хоче знати більше ніж треба. Звідтіля походять підслухування чужих телефонів, читання чужих листів, вивідування чужих секретів, пльотки та балаканина про других.

Треба вистерігатися одночасно надто широкого і надто вузького сумління," каже Св. Бонавентура, "бо перше веде до зухвалости, а друге до розпуки. Перше часто спасає того, хто мав би бути проклятий, а друге веде до загибелі того, що мав би спастися"

ЧИСТИЛИЩЕ

"Не пишіть про чистилище, бо його нема! Є тільки небо і пекло. Не вірю в чистилище, бо Біблія не згадує про нього. Ось бачите, чому я не вірю в чистилище!"

ВСІ протестанти без вийнятку заперечують існування чистилища, де праведні душі, що на світі не сплатили довгів за свої гріхи, покутують за них, поки не очистяться. По відбутій покуті ці праведні душі ідуть до неба, де розкошуються вічною славою, оглядаючи Бога лице у лице. Так навчає католицька Церква. Чистилище це **переходовий стан і місце,** де праведні душі цебто ті, що зійшли з цього світу без тяжкого гріха, очищуються, поки не стануть зовсім чисті, бо "не ввійде до нього (до неба) ніщо нечисте." (Апок. 21, 27).

Щоправда, Святе Письмо не вживає слова "чистилище", але всетаки знаходимо в Біблії натяки на існування чистилища. Св. Письмо Старого Завіту оповідає, що під час бою Юди Макавея з Гордієм, губернатором Ідумеї, декілька ізраїльських вояків впали на полі бою, бо Бог покарав їх за те, що вони забрали для себе деякі дорогоцінності, які погани присвятили своїм ідолам. За це Бог покарав їх смертю, бо подібні речі були заборонені Юдеям. Юда звелів поховати вбитих вояків і разом з жовнірами став молитися, "щоб їхній гріх був прощений. І зробивши збірку, він вислав 12,000 драхм золотих до Єрусалиму, щоб принести жертву за гріхи померших... Тому це свята і спасенна гадка молитися за померлих, щоб простилися їхні гріхи" (2 Мак. 12, 42-45).

Святе Письмо Нового Завіту теж має тексти, що доказують існування чистилища. Божественний Спаситель сказав: "Якщо хтось скаже слово на Сина Людського (на Христа), то це проститься йому. Як скаже проти Святого Духа, то не проститься йому ні в цьому світі, ні в майбутнім" (Мат. 12, 32). З цього виходить, що на другім світі можуть проститися деякі гріхи. Не йде тут про гріхи проклятих, бо вони ніколи не простяться. Хто раз пішов до пекла, ніколи не вийде з нього. Не прощаються гріхи блаженним у небі, бо вони не мають жадного гріха на душі, бо йнакше не були б у небі. Йде тут про **малі** гріхи або про **кари** належні за тяжкі гріхи,

що за них хтось покаявся, але не відпокутував. Отож існує місце по смерті, де душі можуть чинити покуту за свої гріхи. Це місце зветься **чистилище.**

Св. Павло каже, що на суді Христос виявить усі людські вчинки. "І коли чиє діло, що хтось збудував, остоїться, то той отримає нагороду. Коли ж діло згорить, то той матиме шкоду, але сам він спасеться, але так, як через вогонь" (І Кор. 3, 14-15). Йде тут про праведників, бо вони будуть спасені, хоч гейби через вогонь, цебто потребуватимуть деякого очищення. Отож є місце, де душі можуть очиститися з малих гріхів.

Св. Павло не молився б за померлого приятеля Онисифора, якщо б не вірив у чистилище, в якому він міг знаходитися, заки дістався до вічного щастя в небі. Ось як Апостол молиться за нього: "Хай Господь дасть йому знайти милосердя від Господа в цей день" (2 Тим. 1, 18).

Наші православні браття та деякі протестанти моляться за своїх померлих, хоч заперечують існування чистилища. Своєю поведінкою доказують, що вірять у чистилище, бо йнакше не молилися б за померших друзів чи приятелів, бо якщо ці душі в небі, то за них не треба молитися. Вони вповні щасливі, тому й не потребують помочі від людей на землі. Якщо ж вони прокляті в пеклі, то за них не треба молитися, бо ніяка молитва не поможе їм і не врятує від вічних мук.

Христова ж Церква, ба й навіть ті, що в перших віках відорвалися від неї, вірять у чистилище і моляться за померлих, бо знають із передання, що люди, які померли з малими гріхами, йдуть до чистилища, де стражданням мусять відпокутувати свої гріхи й очиститися з них, заки підуть до неба. Християнське ж передання—це об'явлене, несписане Боже слово. Воно так само зобов'язує нас, як і Святе Письмо, що є списаним Божим словом.

ПРОБЛЕМА ПОЄДНАННЯ ЦЕРКОВ

Хоч справа поєднання Церков це головно діло Божої ласки, все таки люди, особливо провідники Церков, можуть полегшити це боговгодне діло своєю доброю волею і працею.

Ця праця вимагає, щоб:

1. Кожна сторона вірила і була переконана, що друга сторона поступає в добрій вірі.

2. Треба добре знати свою віру, щоб виясняти її противникові.

3. Добре зрозуміти віру і положення противника.

4. Признати помилки, що їх у минулому кожна сторона допустилася супроти другої сторони.

5. Щиро розглянути чинники, що нас ділять і єднають з другою стороною.

6. Пожірно благати в Бога помочі, признаючи, що релігійні роздори противляться Божій волі та чинять прикрість Христовому Серцю.

Христос каже: "Любіть своїх ворогів, чиніть добро тим, що ненавидять вас, благословляйте тих, що проклинають вас і моліться за тих, що роблять вам кривду!" (Лк. 6, 27-8).

10 долярів за сповідь!

о. В. Зінько, ЧСВВ.

НАЙКРАЩИЙ критерій, щоб пізнати безвірка це безлична неправдомовність. Ось приклад. Одна жінка каже до якогось панка, для якого віра є опієм: "Настав великий Піст; їдьмо до Люхану; там можна буде відбути великодню сповідь, бо буде досить наших священиків".—"От, вигадали", —відповідає безвірок, "ви гадаєте, що я не маю інших видатків!" "Як то видатків?"—питає жінка. "Ксьондзам за сповідь треба платити!"—каже безвірок.

Цій розмові прислухувався якийсь незнайомий, але здорово думаючий робітник, і сказав до гонорового панка: "Вибачте, я вже 40 років ходжу до сповіді, але ще ні сотика не заплатив священикові за сповідь. Гроші мусить віддавати в сповіді тільки той, хто їх вкрав, і віддає їх не священикові, а покривдженій стороні!"

Отак безвірки бояться сповіді, а раціоналісти, протестанти та інші зовсім відкинули її. Читаємо таке в "Наш Світ" з Ню Йорку ч. 3/85, в статті Наді Гладишовської-Шмігель:"До кого мені звернутися?", де авторка інформує читачів цієї 7-тисячної тиражем газети, що в Західному світі витворилася нова професія, яка займається спеціяльно несенням помочі родинам і поодиноким її членам, у випадках родинних конфліктів... У кожному більшому місті існують родинні порадні Аґенції Суспільної Служби, як також порадні для дітей з емоційними проблемами (Клініки Дитячого Проводу), і в цих аґенціях працюють фахівці (суспільні працівники), які після коледжу (середньої школи) покінчили спеціяльні університетські дволітні студії для соціяльних працівників. Потім описує авторка, що як входимо до такої порадні, то нас зустрічають дуже прихильно і радо вислухують. А щоб справді ця суспільна праця помогла, то такий пацієнт мусить тісно співпрацювати з аґентом порадні. Але хто раз у тім себе переміг і перейшов процес "самозрозуміння", той сміє оцінити ту велику прислугу, що йому подає ця "суспільна аґенція". Яке велике значення має вона для дальшого шукання розв'язки з його життьових труднощів!

Скільки ж коштують такі порадні? Це залежить від висоти вашої заробітної платні. Так поступає Товариство Суспільної Служби, а інші аґенції за одне інтервю побирають 10 долярів. Помічна роля, кінчить пані Надя, відзеркалюється

найкраще в скорому розрості цих агенцій, що вийшла потреба завести чергу (час чекання). Після двох чи трьох інтервю агенція може приділити клієнтові постійного "працівника", з яким він буде старатися спільно розв'язувати турбуючу проблему.

А тепер дозвольте нам сказати пару слів: "Дивіться, дивіться, люди добрі, як ці 'західняки' порозумнішали! За марненьких десять 'зелених' ви маєте спокій! Пішли, побалакали, і мир та тишина! По ваших проблемах!"

Що це все? Чи ж це не сповідь? А оте "самозрозуміння" чи не ерзац жалю? А агент суспільної служби чи це не сповідник нової ляїцкої релігії? А кімната агенції не сповідальниця? А черги (час чекання) це не черги-шнурки каянників перед нашими християнськими сповідальницями? Хіба тільки цих 10 долярів відрізняє нашу сповідь від тої "сповіді" безвірків... Це останнє вияснює нам, що думають противники нашої сповіді: "Ксьондзам треба платити!" Бо в 'безвірків' нічого задармо нема!

Яка то єхидність викочується з тої цілої суспільної служби та її агенції! Гавкали і дзявкали проти сповіді, проти 'задурманення' голов 'попами', писали й пускали й ще пускають різні пікантні історії, що ніби траплялися при гратках сповідальниць. А тут бах, і собі закладають сповідь. Ліпшу, бо матеріяльно корисну. Певне, що ні один агент не вмре на тиф, ані безкоштовне не поїде вночі до вмираючого, ані не буде тинятися на коні по дебрах до конаючого серед дощу і стужі... Але християнська установа піде в кут...

Комуністи та масони особливим способом вивчають психічні проблеми і займають місця в інститутах до того призначених. Розуміється, що між тими 'робітниками' їх не бракує і розв'язуватимуть проблеми новітніх світових каянників зовсім по-червоному!

Отут видно цінність та важливість нашої вікової установи, не нашої, але Божої—святої Сповіді. Тільки вона розв'яже інтимні, особисті, родинні та громадські проблеми. Вона дасть такий мир, якого світ не може дати! Вона дає силу з гори, з неба. Вона сягає вічности і її наслідки довго триватимуть постійно! Одинока сповідь дійсно усуває важкі камені з людського серця. Вона улегшує життеві тягарі і ярмо наше робить легким. Вона одинока має 100% успіху. І вона безплатна. Її можна відбути кожного часу, навіть вдома, коли хтось не може піти до церкви навіть у ночі, бо того, хто приходить до Христа, Він не віджене геть і цього таксамо не може зробити правдивий Христовий священик-сповідник!

—o❀o—

Поліцай до жебрака ві Львові: Товаришу, не вільно в соціялістичній державі жебрати!

Жебрак: Ато хто жебрає?

Поліцай: То чому ти наставив руку?

Жебрак: Хочу знати, чи падає дощ.

Теодозій покидає світ...

ГОСПОДЬ сотворив анголів і людей, щоб вони прославляли Його та своєю досконалістю відбивали в собі Його святість і мудрість. Пророк Давид пише про матеріяльний світ: "Небо голосить Божу славу!" (Пс. 18, 1), бо в Ньому бачимо Божу мудрість, могутність і красу. Куди краще розумні сотворіння, анголи і люди, повинні виявляти в собі Божу красу і святість, бо вони розумні, наділені розумом і волею, тому здібні бути добрими або злими. Бог не силує нікого бути добрим. Коли ж хтось свобідно рішається бути добрим, то він сильно прославляє Бога, який не бажає рабів. Він любується в тих, що свідомо, добровільно і без примусу люблять Його та з любови до Нього зберігають Його заповіді.

Святі це найкращі представники людства. Хоч вони не залишили по собі ніяких винаходів, проте їхня святість і геройськість у Божій службі це найкращий доказ їхньої величі, в якій Творець безмежно прославлений, бо при Його помочі немічні людські сотворіння вподібнилися до небесних анголів і до певної міри відтворили в собі їхню досконалість.

Св. Теодосій Печерський став одним із тих найкращих представників людства, бо, погордивши земськими добрами, віддав усе тому Богові, що його сотворив. Віддав Йому свою любов, ревність, працю, радощі і страждання. Хоч від довгого часу служив Богові, все таки ця служба не була повна і досконала. Теодосій проживав у світі, де мусів дивитися

СВ. ТЕОДОСІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ

на його марноти, на погоню людей за земськими скарбами і пристрасне пошукування за розкошами. Це смутило його душу, що рвалася до Бога.

Теодосій щодня ходив до церкви на Службу Божу. Раз почув, як священик читав оці знаменні слова: **Хто .любить батька або матір більше ніж Мене, той негідний Мене!** (Мт. 10, 37). Ці слова були відомі йому, але досіль вони ніколи так сильне не зворушили його як тепер.

Наш юнак відчув, що Бог кликав його до монастиря, де зможе вповні віддатися Йому на службу. Там ніхто і ніщо не буде розсівати його. Там не буде галасу світу, тому душа зможе вповні злучитися зо своїм люблячим Творцем.

Відтоді Теодосій став шукати нагоди, щоб втекти від матері, бо вона ніколи не була б погодилася з його чернечим

покликанням. Хоч була християнкою, все таки не розуміла вартости монашого звання. Їй здавалося, що життя в монастирі посеред молитви і покути це страта часу, коли в світі можна багато трудитися для добра людства і Божої слави. Небога не розуміла вартости молитви і саможертви, що виєднують світові безчисленні Божі ласки і благословення, без яких людям на світі було б тяжко проживати похристиянськи і зберігати Божі заповіді.

Як Теодосій роздумував про втечу, його мати вибралася в далеку подорож, щоб відвідати кревних. Вістка, що мати від'їжджає в дорогу, сильно втішила його, бо бачив в цім Божу руку, яка помагала йому виконати заплянованє діло, цебто без перешкоди удатися до Києва і там стати ченцем.

Як мати від'їхала, наш Святий став приготовлятися до далекої подорожі цебто до столиці України, золотоверхого Києва, матері всіх руських городів. Приготування було недовге, бо не мав що брати з собою. Спакував одіж, взяв трохи хліба і вибрався до Києва.

Як же ж дістався до Києва? Він не знав дороги! Бог допоміг йому, бо саме тоді юнак стрінув групу купців і долучився до них. Вони везли до Києва товарі. Святий спитався, куди вони йшли. "До Києва!"—звучала відповідь. "Боже, дякую Тобі за поміч!" вирвалося з серця юнака.

Проте Святий лякався, що купці не приймуть його до себе, тому йшов здалека за ними. Вони навіть не знали, що юнак Теодосій йшов їх слідом, щоб у Києві стати ченцем.

Подорож до Києва тривала три тижні. Прибувши до міста, Святий сильно зрадів, бо думав, що осягнув мету, про яку так довго мріяв. На жаль тут ждала його прикра несподіванка. Теодосій ходив від монастиря до монастиря, але ченці, зобачивши слабенького та вбого зодягненого юнака, що прибув з далеких сторін, не хотіли прийняти його.

Відмова ченців не знеохотила Теодосія. Він вірив, що Бог заведе його туди, де бажав його мати. Так і сталося. По довгих проханнях юнак довідався, що в недалекій печері поза Києвом проживав великий святець Антоній, взірець і духовний батько українського чернецтва. Св. Антоній провів кілька літ на горі Атосі в Греції, де засвоїв собі східнього чернечого духа, заки поселився біля Києва около 1050.

Теодосій удався до Св. Антонія і попрохав прийняти його в ченці. Святий старець рішив випробувати рішучість юнака, заки вислухав побожне прохання. Забрав його до своєї печери і промовив: "Мій сину, поглянь на цю печеру. Вона темна і маленька. Ти ще молодий, тому думаю, що не зможеш перенести труднощів монашого життя!"

Юнак не знеохотився позірною відмовою, але отак промовив до Антонія: "Преподобний Отче, ти знаєш, що це всевидючий Бог привів мене до тебе, бо хоче мого спасіння. Тому я буду в усьому слухати тебе!"

Рішуча відповідь юнака зворушила побожного старця, що відказав: "Моя дитино, нехай Бог буде прославлений. Це Він дав тобі силу вибрати це звання, тому лишайся зо мною!"

Вдячний за прийняття до

чернечого життя Теодосій упав Антонієві до ніг і щиро подякував за ласку. Антоній похилився над ним і побатьківськи поблагословив його. Заразом доручив старшому ченцеві Ніконові, що був священиком, зайнятися чернечим вишколом юнака Теодосія.

Наш Святий всім серцем віддався Богові та зачав плекати в собі чернечого духа під вмілим проводом Св. Антонія і Нікона. Теодосій знав, що людина не година позбутися 'старого чоловіка', який іде за своїми пристрастями, якщо вперед не послабить і не знищить у собі порухів нижчої природи, що рветься до розкошів, бажає легкого життя та намагається уникнути все, що прикре та тяжке. Молодий чернець доложив усіх зусиль, щоб виповнити приказ Св. Павла: "Як удень поступаймо достойно, не в гульні та п'янстві, не в сварці та заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом і не звертайте уваги на свою нижчу природу, щоб задовольняти її пожадливість!" (Рим. 13, 13-14).

Теодосій умертвляв своє тіло, відмовляв йому бажаних приємностей, проводив довгі години на чуванні та співі псальмів. Водночас не догоджував собі обильними потравами і виконував ручну працю. Він ішов за прикладом Псальмопівця, що отак висловився про себе: "Я зодягався в волосяницю і постом упокоряв свою гордість!" (Пс. 34, 13). Життя юнака характеризувалося сильною злукою з Богом, бо він ходив у Божій присутності, пам'ятав про Бога і частими коротенькими, але ревними молитовками закріпляв у собі згадку про Божу всюдиприявність. Не дивниця, що Теодосій скоро поступав на шляху християнської досконалости, викликуючи подив навіть у Св. Антонієві та власнім учителеві Ніконові, що скрито подивляли ревність і запал молодого ченця і всім серцем дякували Богу, що послав нашій Церкві такого велитня духа, бо Св. Антоній передбачив, що Теодосій відограє колись дуже важну ролю в житті нашого чернецтва і Церкви.

Чоловік: Не займайся сплетнями про сусідів!
Жінка: Я не люблю розповідати пльоток, але що з ними робити?

Лікар: Пані, ваш чоловік потребує повного спокою бодай на рік!
Пацієнтка: Це не можливе, бо хто буде платити за моє футро і ще незаплачений автомобіль?

Гриць: Друже, малощо бракувало і я був би оженився з Галиною.
Дмитро: А що саме бракувало?
Гриць: Галині бракувало дві тисячі долярів, що я сподівався від неї як віно.

Іван: Ах, ці нещасні адвокати!
Петро: Що сталося? Чому нарікаєш на адвокатів?
Іван: Вони два рази зруйнували мене: раз помогли виграти процес, а другий раз програв через них.

Американська Кандидатка на Святу

ЄВРОПЕЙЦІ назагал дивлять-ся на американців як на зматеріялізованих людей, які тільки ганяються за грішми і забавами та невпинно продумують про бизнес, щоб усюди робити "гешефт". Це неправда, що всі американці це матеріялісти, як і неправда, що всі європейці це вроджені ідеалісти. Мати Сітон, теперішня американська кандидатка на Святу, це наявний доказ, що в Америці є багато ідеальних людей, які більше дбають про душу ніж про земські вигоди.

—o—

Єлисавета Бейлей, ур. 28 серпня 1774 р., дочка славного лікаря Ришарда Бейлей, була гарною, живою та мудрою дівчиною. Юрій Вашингтон і генерал Ляфает не раз були в гостині в її домі.

В 19-ім році життя молода й енергійна Єлисавета вийшла заміж за Вільгельма Сітон, сина найбагатішого нюйорського банкира. В 30-ому році життя її чоловік перейняв управу батьківських дібр і став одним із найбільше відомих бизнесменів у Америці.

Перші роки подружжя були дуже щасливі. Бог послав родині Сітон п'ятеро діточок. Єлисавета була дуже доброю дружиною, тому сильно відчувала часту відсутність мужа, який не раз бував поза домом, щоб допильновувати бизнесові справи. Одного дня перед його від'їздом у далеку дорогу Єлисавета промовила до мужа: "Дай мені один кучер свого волосся!" Здивований муж відказав: "Пощо?"

Жінка поглянула на нього і

відказала: "Багато жінок має при собі кучер волосся своїх мужів. Думаю, що я повинна так само мати твій кучер, бо так часто нема тебе вдома!"

Чоловік усміхнувся і промовив: "Я не знав, що ти така сантиментальна!" Як Вільгельм заснув, Єлисавета відтяла йому один кучер і по кількох днях показала йому золоту коробочку, в якій оправила його. Вона затримала цей кучер мужевого волосся аж до смерти.

Фінансове положення нагло змінилося для пана Бейлея. Одна за другою фінансові невдачі стали спадати на нього. Крім цього він вислав багато золота до Европи. Корабель затопився на морю і це дощенту зруйнувало Бейлея.

Збідніла родина мусіла перенестися до батька Єлисавети. Вільгельм мусів частіше подорожувати ніж передтим, щоб заробити для дітей на хліб насущний. Насильна та тяжка праця вичерпала його сили і він захворів на сухоти. В 1803 р. він відійшов до свого Творця, полишаючи молоду вдову з п'ятьма діточками.

Вже хворий вибрався з жінкою та восьмилітньою донечкою Анною до Італії, щоб рятувати здоров'я та зруйнований бизнес. Там мусів відбути квартанту, по якій негайно помер у 1803 р. Заплакана вдова написала до своїх батьків: "Я більше любила його ніж яканебудь жінка на землі могла б любити свого чоловіка."

Повна смутку та горя, Єлисавета залишилася в Італії чотири місяці. Це був час її духовної кризи і повного переродження. Родина Філіккі, з якою замешкала, була католицька. Ревність її членів сильно вплинула на вдову американку, бо сама Єлисавета була протестанткою єпископалкою. Молячись за вічний спочинок мужа, ходила до католицької Церкви.

Католицька релігія поважно зацікавила її. Вона зачала ставляти різні питання панству Філіккі. Заки вибралася до Ню Йорку, вже була рішена стати католичкою.

Хоч в Америці була релігійна свобода, все таки 13 штейтів мали протикатолицькі закони. Навіть родина, тесть і тестьова повстали на Єлисавету, як довідалися, що хотіла стати католичкою. Тестьова отверто заявила, що в разі переходу до католицької Церкви, вона не дістане жадної грошевої допомоги на виховання своїх дітей від батьків Вільгельма. Те саме вчинила її власна родина. Зате чужинці Філіккі пожертвували їй $600.00 річно на виховання малих діточок.

—o—

Для молодої вдови настали прикрі часи. Мусіла тяжко працювати на щоденний шматок хліба, який заробляла шиттям. Шила різні речі для тих, що колись були б уважали за велику честь зайти до її хати на шклянку чаю.

Братова Кекилія зацікавилася рішучістю Єлисавети, бо не годна була зрозуміти, чому Єлисавета так сильно вперлася, щоб бути католичкою. В тих давніх часах нічого не зискував той, хто ставав католиком, бо католицтво було в погорді в Америці. Єлисавета мешкала в винаймленім домі біля церкви Св. Марка. В неї замешкало кілька хлопців, що ходили до школи, але як тільки рознеслася чутка, що вона хоче стати католичкою, то протестантські батьки забрали від неї свої діти, щоб не заразила їх католицьким духом.

Знаючи про її скрутне положення, деякі протестантські міністри пожертвували їй фінансову поміч під умовою, що залишиться протестанткою. Траплялися їй багаті женихи, але домагалася, щоб не ставала католичкою. Єлисавета відкинула так поміч протестантських міністрів, як і багатих женихів, бо була певна, що Бог не опустить її.

14 березня 1805 р. стала католичкою. Кекилія внедовзі пішла її слідами. Обидві жінки зачали тяжко працювати, щоб запевнити дітям шматок хліба. Бувало й так, що в зимі не мали чим огріти кімнати, тому тулилися одні до других, щоб загрітися.

Хоч які були бідні, все таки помагали ще біднішим від себе, особливо дівчатам імігрантам, які не знали куди звернутися за поміччю.

В тих часах не легко було католикам жити і виконувати релігійні практики, бо протестантська нетолерантність була прямо жахлива. Це було видно з частих нападів на католицькі доми і церкви. Державні чинники мусіли вмішатися і

загрозити арештом і карами тим, що докучатимуть католикам. Це припинило протестантську зухвалість. Відтоді священики могли відкрито відправляти Службу Божу для 200 католиків, що тоді жили в Ню Йорку. Сама ж Єлисавета кожного дня ходила на Службу Божу.

В 1808 р. Єлисавета удалася до Бальтімор і там заложила школу для дівчат. Школа стала процвітати. Єлисавета потребувала учительок. Отак в неї зродилася думка заснувати жіночий Чин і самій стати черницею.

Перший американський католицький єпископ Іван Карроль допоміг Єлисаветі ввійти в контакт з Ватиканом у справі заложення нового Чину. Мати Сітон назвала цей Чин **Сестрами Любови.** В 1812 він дістав папське одобрення.

В 1814 р. англійці заатакували Вашінґтон. Багато людей утікло до Філядельфії. Між утікачами було не мало сиріт. Церковна влада звернулася до Матері Сітон, щоб вислала туди Сестер, які займалися б сиротами.

Єпископ з Ню Орлінс попрохав вислати Сестер, що зайнялися б прокаженими. Мати Сітон вислухала його прохання.

Отак вона стала основницею католицьких шкіл, сиротинців і шпиталів в Америці.

За її невпинну працю для добра людства, за набожність до Бога і довір'я до Божого Провидіння Папа Іван XXIII назвав її "квіткою американської побожности".

В її монастирях зразу була велика біда. Одну зиму Сестри провели на моркві, салі та маслянці. Проте не нарікали, але хвалилися, що їм дуже добре жилося.

Смерть дочки сильно зранила серце Матері Сітон, але вона рідчинилася Божій волі та заявила: "Чую, що мої дорогі оточують мене та прославляють Бога!" Вона доказала прикладом, що віра помагає людям переборювати навіть найбільшу фінансову недостачу та не заломлюватися посеред трудностей.

В 44 р. життя Мати Сітон захворіла на закаження легенів. Лікарі звеліли їй іти на спочинок, але вона відмовилася від спочинку, бо треба було керувати молодим Чином, де було повно праці. Хвороба погіршилася і по двох літах (1820) загнала святу Черницю до гробу.

Папа Іван XXIII проголосив її Преподобною 18 грудня 1959 р. Це вже перший крок до канонізації. По цім іде беатифікація, і вкінці канонізація. Так до беатифікації, як канонізації треба двох чуд потверджених достовірними лікарями.

Одне чудо сталося недавно. Сестра Гертруда мала такого злобного рака, що лікарі не могли вирізати, бо була б негайно померла. Сестри зачали молитися до Матері Сітон. Сестра негайно виздоровіла і прожила серед праці ще сім років. Померла нагло на удар серця. Лікарі провели автопсію і не знайшли в її тілі ніяких слідів рака. Виздоровлення від рака було повне.

Мати Сітон померла 4 січня 1821 р. посеред крайньої вбогости, але душа її була пребагата в віру та багато добрих діл для Божої слави. Сьогодні заснований нею Чин має 10,000 черниць. Канонізація Основниці була б для них великою радістю. Вона так само

покрила б славою всю американську католицьку Церкву та збила б у світі пересуд, що всі американці це тільки матеріялісти і пошукувачі земської величі і розкошів.

1) Хоч під час року тільки в п'ятницю треба здержуватися від їдження м'яса, я ніколи не їм його в середу, бо роблю маленьке умертвлення на честь Пресв. Богородиці. Чи такі пости не наложені Церквою мають якусь вартість?

Розуміється, що мають, і то мають велику вартість, щоб покутувати за свої чи чужі гріхи і випрошувати численні ласки так для власної душі, як і для інших, за кого жертвуємо свої пости. Воно навіть дуже добре робити подібні вмертвлення в честь Божої Матері, бо вони сильно подобаються їй. За них вона щедро нагороджує своїх почитателів у цьому й другому житті.

2) Наша парафія має около 50 добрих родин, але не має грошей. Нема навіть чим заплатити 25 долярів священикові, що два рази на місяць приїжджає до нас на відправу. Чому воно так? Чи так має бути?

Чому воно і чи так має бути?—Ось питання, на які ваші парафіяни повинні самі відповісти. Церква вдержується добровільними датками парафіян. Є такі парафіяни—на жаль—між нашими людьми, що дуже скупі для церкви та священика. Вони ніби побожні, але їхня побожність не засягає їх кишені. Подібні парафіяни хотіли б мати добрих священиків, часті відправи, почути добрі проповіді, але або зовсім не вдержувати священика або подідівськи вдержувати його, коли вже доконче треба йому "щось" дати.

Звичайно такі 'добрі' парафіяни не скупі для себе, а тільки для церкви і душпастиря. Вони хотіли б, щоб священики в неділю відправляли їм богослуження, виголошували патріотичні і добре приготовані проповіді, а під час тижня жили 'божим духом' або йшли до гаражу заробляти собі на шматок хліба! На жаль між нами українцями є аж надто багато таких 'добрих парафіян'!

Тут саме і причина, чому в нас такий пекучий брак священиків. Інші народи мають священиків подостатком, бо вміють належно поступати з ними і дбають, щоб їх духовні Отці мали відповідне життя, помешкання, автомобіль і одіж, а в нас, що священик бідніший, то тим краще для деяких 'добрих і побожних' парафіян.

Бідолахи забувають, що вони в сумлінні зобов'язані дати свому душпастиреві належне вдержання через річну вкладку.

Отож 50 долярів річно на вдержан-

ня церкви і священика від одної родини напевно не буде забагато. Може й буде замало, коли візьмемо під увагу рівень сьогоднішнього життя та видатки получені з душпастирством.

Ці 'добрі' парафіяни повинні вже забути про 5ц., 10ц. або й 25ц., як їдуть до церкви на богослуження. Треба зачинати бодай від одного доляра. Нехай вони подивляться на протестантів і біблійників, які ці люди великодушні для своїх "церков"! Там ніхто не важиться з одним (або 5 чи 10 сотиками) сотиком іти на зібрання.

3) Наші православні браття при хрещенні погружують дитину в воді, а в нас священик поливає дитині чоло. Як воно має бути?

Хрещення можна важно вділяти через погруження і политя. Жидівський звичай вимагав погруження. Проте вже в першім столітті був звичай поливати чоло хрещеника водою. Здається, що вже Св. Павло вживав поливання, як сам приймав хрещення в домі (Дії: 9, 18) і як хрестив родину в'язничника (Дії: 16, 33).

4) Що таки поклони?

В середу ввечорі, четвертого тижня Вел. Посту, Східня Церква має спеціяльне покаянне богослуження, що зветься "Поклонами". Ця богослужба має канон Св. Андрея Критського зложений із 250 тропарів. По кожнім тропарі священик і нарід роблять поклін на знак покути та каяння за гріхи. В відправі згадується велика каянниця Сходу, Св. Марія Єгипетська, що прожила в гріхах значну частину свого життя. Вкінці розкаялася, удалася на пустиню й там понад 20 літ покутувала за гріхи. Покутою направила грішне життя. Дійшла до високої святости. Мала часті розмови з Ісусом Христом. Померла як велика свята. Св. Зосим похоронив її тіло. Життя Марії Єгипетської—це доказ, що без покути нема дійсного покаяння та прощення. Хто дійсно кається за свої гріхи, той мусить робити за них покуту.

Наша Церква в часі Великого Посту, яким згадує сорокдневий піст Спасителя на пустині, має особливішу відправу "поклони", щоб дати своїм духовним дітям нагоду чинити публічну покуту за гріхи. Хтось був сказав Ісусові, що Пилат справив різню збунтованим мешканцям Галилеї. На це Спаситель відказав ім: "Чи ви думаєте, що ці галилейці, які так постраждали, були грішніші від інших галилейців? Ні, кажу вам. Але, якщо ви не покаєтеся, то всі так загинете!" (Лк. 13, 2-3). Гріх домагається кари. Хто не карає сам себе покутою за свої гріхи, того карає Божа справедливість у цьому або в другому житті.

5) Чому деякі люди бояться часто приступати до Св. Причастя?

Дехто рідко приступає до Св. Причастя, бо думає, що Св. Причастя є тільки для Святих. Це помилка, бо Св. Причастя це лік на наші щоденні духовні хвороби. Тому хто духовно слабший, той повинен частіше приступати до Св. Причастя, щоб позбутися злих звичок і грішних налогів, бо злі налоги це духовні хвороби, які спричиняють смерть душі цебто ведуть її до смертельного гріха.

6) Що таке чужий гріх? Чи Бог буде карати за чужі гріхи?

Чужі гріхи це гріхи, яких хтось допустився тому, що ми, хоч були зобов'язані перепинити гріх, мовчали, оправдували або дораджували комусь грішити. Отак батьки, що мовчать на гріхи дітей, ображають Бога чужими гріхами, бо мають обов'язок чувати, щоб їх діти не зневажали Бога. Бог буде карати таких батьків за гріхи їх дітей. Поліцай, що примикає очі на крадіж, допускається чужого гріха.—Священик, що мовчить на згіршення своїх парафіян, допускається чужого гріха, тощо. Чоловік, що не картає своєї жінки за нехристиянські моди, допускається чужого гріха.

7) Чи єпископи польського Народового Костела є дійсними єпископами?

Самі поляки католики дуже сумніваються про важність їх свячень, тому годі сказати, чи польська Народова Церква має дійсних священиків, бо тільки дійсний єпископ може висвятити правдивого священика.

8) Чи можна в ліжку проказувати вервицю?

Молитися можна всюди і завжди. Проте, як іде про проказування вервиці, то здорові особи повинні це чинити, стоячи або навколішках. Хворі особи можуть це робити в ліжку.

Здорові особи так само часом можуть у ліжку проказувати вервицю, от хоча б як в ночі не годні спати. Замість безкорисно мріяти або думати про марниці, краще було б їм проказувати вервицю.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ТРОЯНДНІ ДАЛІ

У новій збірці І. Калиненка Троянді Дні", різноманітність тематики дає читачеві можливість вишукувати, що йому до вподоби. Любителі музики прочитають із приємністю сілюети в сонетовій формі про Вагнера, Баха, Моцарта і Бетговена. Інші вірші присвячені визначним представникам української католицької Церкви чи славлять Христа Царя або просвітителів слов'янства Кирила і Методія. Даю уривок із віршу в пошану Кир Йосифа Сліпого.

"Даремні роками труди усі Неронів,
Не їм зламати орлинний літ,
Про Йосифу вірність віками піде міт,
Його остане приклад надхненням мільйонів."

Ось зразок до глибини душі відчутої постаті геройського Митрополита Йосифа Сліпого. Інший вірш (Гошівська Пречиста), де автор скаржиться на варварських нищителів Церкви в Україні.

"Пречистая! З перлових райських брам
Зміж янголів, задивлених на Твого омофора
Споглянь, споглянь, як варварська потвора
Геть рознесла Твоєї слави храм.

Але і легендарній старовині присвячує автор декілька сонетів у циклі про Одісея. Філософує він у деяких сонетах, як: **До людства** і **"О не цурайся сонета** та інших. Вводить ліричні настрої в **Зорянім небі** в **Осені** і у **Квітах:**

Несказаною тугою виходить із лісів
І плач приречення не речовинне тління,
Але й упевненість, що прийде воскресіння" (Осінь)

Актуальний є вірш: **Світлій Пам'яті Степана Бандери,** що дає вияв українському патріотизмові, пишучи п'єсу про Св. Іванну Д'Арк. У західньому прикладі добачується приклад для нас, українців. Всі полум'яні слова Св. Іванни Д'Арк обходять нас дуже близько, хотяй вони торкаються Франції, бо вони подумані автором як українсько-патріотичні настрої. Рівнож есей **Сонет і прославлення Української Мови** має за ціль збудити у молоді любов до рідної мови. Переклад із роману Новаліса "Гайнріх фон Офтердінґен" впроваджує в містичний світ контемплятивних міркувань. Окладинка М. Левицького високомистецька і надає збірці належну зовнішну форму.

НЕ КРАДИ!

М. Щ.

Мій батько помер, як я була маленькою дівчинкою. Мати полишилася бідною вдовою. Наше життя проходило в біді та нужді. Мати витворила в собі почуття, що цілий світ ненавидів нас, і це поняття про людей невпинно впоювала в мене: "Зосю, не вір нікому! Світ жорстокий для бідних! Буть жорстокою для світу, бо йнакше попечешся!"

Тактика матері полягала в тім, що вона намагалася завжди діставати щось за ніщо, бо світ 'використовує' слабих, немічних і бідних.

Вона працювала в банку. Чистила канцелярії та коридорі. Її платня була мала, але на диво нам нічого не бракувало. За свою 'мізерну' платню потрапила купувати для себе пиво, а мені добру їжу та сукенки.

Попиваючи пиво з пляшки, мати любила повторяти: "Доню, не позволь, щоб люди знущалися над тобою. Не вір нікому, особливо мужчинам! Вони всі люті звірі! Ти гарна дівчина. Шануй себе!"

До церкви ми рідко ходили, бо мати 'не мала часу' і була часто перемучена щоденною працею. Годі сподіватися, щоб діти любили Бога й ходили до церкви, коли їхні батьки не числяться з Ним і не шанують Його. Я ходила до гайскулу, але на ніякі катехетичні лекції не вчащала, бо не розуміла вартости релігії в людськім житті.

Наша хата була дійсною халибою. Багаті сусіди звали її кучею, але в цій кучі не було фінансової біди. Сусідські багаті діти насміхалися з мене, бо в їх очах я була дочкою заміталиці. Отак в мені закріпилося поняття, що цілий світ ворожий мені. Це мало такий наслідок, що я стала проти цілого світу! "Ніхто не буде їздити по мені!"—сказала собі. Рідна мати навчила мене ненавидіти світ і його мешканців.

Любов матері до пива часто дивувала і журила мене. Не знала, що мою кохану матір вже двічі приловлено на крадежі по крамницях, але не засуджено на тюрму, бо суддя змилосердився і затримав присуд, надіючись, що опам'ятається. Так не сталося. Злодійська жилка і філософія 'щось за ніщо' так опанували її, що вона згодом не мала сили гамувати себе. Не молилася, до Бога за поміччю не зверталася, тому не дивно, що не годна була побороти лихої звички.

Воно ж не завжди можна безкарно переступати Божу Заповідь: **Не кради!** Одного пополудня поліція знову заарештувала матір. Вона вкрала дорогу обручку з ювелірської крамниці. В суді призналася, що не знала її вартости. Це була дуже дорога обручка. Поліція зробила ревізію в нашій хатчині і знайшла там масу краденых речей, про які я зовсім не знала. Цим разом суддя не хотів чути про помилування. Дістала п'ять літ тюрми. Читаючи вирок, суддя Волш заявив: "Я двічі дав тобі нагоду поправитися! Ти ж не числилася ні з Божим, ані з людським законом. Мушу послати тебе до тюрми за непоправність!"

Ніколи не забуду, як нуждено моя мати виглядала, коли суддя Волш проголосив на неї присуд. Вона кинула поглядом довкруги, шукаючи за мною. Мені стало жаль бідної матері, але не могла нічого помогти їй. Тільки рясні сльози в моїх очах показали їй, що щиро любила її.

Два поліцаї наблизилися до матері та назавжди забрали її від мене. Маленька хусточка не вистачала, щоб витерти всі сльози з моїх очей. Якась старша жінка подала мені свою хусточку. Це здивувало мене, бо крім матері знайшлася в світі ще одна особа, що не була мені ворожа!

Страта матері ще більше розгарячила моє вже так огірчене серце. Відтепер полишилася сама на світі. Мала 17 літ і кінчала гайскул. Затиснула зуби і відновила постанову боротися за свою долю та не довіряти нікому.

До мене наблизилася поліційна жінка і 'ласкаво' промовила: "Ти підеш зо мною! Там буде тобі ліпше ніж вдома!"

В моїй голові блиснула думка: "Вони забирають мене до дому, де виховуються діти злочинців!" Споглянула на неї і промовила: "Ні, лишіть мене вдома. Маю 17 літ. Кінчаю гайскул. Сама дам собі раду!"

"Підеш зо мною!" відповіла жінка-поліцай. З її голосу пізнала, що не терпить спротиву. Я стала сильно плакати. Мене забрали до почекальні в суді. "От, правду казала мати! Світ жорстокий для немічних!"

Була непевна про свою майбутність. Закрила очі руками і плакала, благаючи жінку-поліцая, щоб не давали мене до кримінального закладу. Саме тоді надійшов суддя Волш. "Якщо не хочеш іти до закладу, то заберу тебе до свого дому. Будеш трохи помагати в кухні та кінчати гайскул!"

Замість вдячно прийняти і подякувати судді, я скипіла гнівом, але не виявила цього. "Що він собі думає? Маю бути його слугою? Він хоче тільки використати мене!" І знову пригадалися мені мамині слова: "Світ жорстокий для бідних!" На зверх я погодилася на предложення судді, бо розум казав мені, що воно краще бути в приватнім домі ніж у державнім сиротинці.

* * *

Отак опинилася в домі судді Волша. Це був старший чоловік. Чоло його було покрите зморщками. Обличчя виглядало добре, хоч не завважила доброти в його поведінці зо мною, бо вдомі господарювала його енергійна жінка Магда. Хоч не докучав мені, все таки не любила його, бо думала, що це він забрав мені матір, єдину особу в світі, що 'по-своєму' любила мене та бажала добра.

Споживання з Волшами тільки скріпило недовір'я до людей. Вони веліли мені помагати в кухні, дали маленьку кімнату на стриху, де в літі було страшно гарячо, дозволяли куховарці кепкувати собі з мене і ніколи не дали мені ніякого дарунку. Мене дуже дивувало, як їх католицтво годилося з такою поведінкою супроти бідної 17-літньої дівчини. Я мала наказ вертатися зо школи просто до дому. Мені не вільно було задержатися з іншими дітьми хоча б на хвилинку, щоб купити собі пляшку соди або з'їсти трохи мороженого, бо Волші дивилися на мене як на майбутню злочинницю, яку строгі-

стю треба привести до розуму, заки піду на злу дорогу! Отак я не тільки була слугою, але прямо стала слугою -іхньої служниці, яка погорджувала мною і насміхалася з моєї нещасної матері, хоч згадка про неї наповняла мої очі гарячими слізьми. Ми ніколи не знали розлуки з матір'ю, поки суддя не послав її до тюрми. Не дивниця, що почувалася страшно самітня і опущена.

Якщо б пани були бодай трохи зацікавилися моєю душею, то може б була змінила свое наставлення до світу та людей. Але ні! Вони вважали мене за служницю, якій не треба що-місяця платити за службу. Пані Волш була дуже 'зрівноважена'. Ніколи не злостилася, але її слова і прикази не терпіли спротиву. Я страшно боялася її, бо вистачало одне слово, щоб переконала суддю послати мене до державного сиротинця. Отож скривала свій гнів і щораз більше замикалася в собі, переконуючи себе, що ніхто в світі не цікавиться мною. На їх прикази автоматично відповідала: "Так, прошу пана.—Так, прошу пані!"

* * *

Надійшли вакації. Я мала ще один рік гайскулу. Їхній син Волтер приїхав на вакації. Дуже зацікавився мною. Його постійні підлещування робили своє. "Бодай одна особа в цій хаті не погорджує мною!" — обманювала себе.

Волтер ходив до університету. Вчився на лікаря. Його наречена Шейла почала заходити до хати Волшів. Мої стрічі з нею були припадкові та короткі. Погорджувала мною.

Коли Волтер став занадто докучати мені, я втекла від Волшів і подалася до великого міста в Каліфорнії. Не знала, що з собою зробити, аж одного ранку знайома Норма завела мене до власника коршми і намовила прийняти там працю.

"Гей", закликав власник, "ти гарна дівчина. Нам треба таких! Буде добрий бизнес!" і відразу обіцяв мені 50 долярів на тиждень. П'ятдесять долярів на тиждень це була велика сума для мене, що майже без сотика опинилася в великому, незнаному місті.

Власник коршми заявив, що маю намовляти його клієнтів якнайбільше пити. Дохід із цієї пиятики будемо ділити на половину. Коли якийсь клієнт занадто вп'ється, тоді вистачало, щоб дала знак. Два 'генґрестерські типи' були завжди в коршмі. На мій знак хватали бідного клієнта і задніми дверми виводили на двір, на "свіже повітр'я".

* * *

Отак станула на 'власних ногах'. Грошей було в мене повно. Не раз багатий клієнт так упився, що нічого не пам'ятав. Тоді слуги власника виводили його надвір, забирали від нього всі гроші та вивозили поза місто. Хоч не один ограблений клієнт скаржився, проте не міг нічого вчинити, бо не мав свідків. Ми ж ділилися його грішми. Часом сумління докучало мені, але я заглушувала його голос словами: "Світ жорстокий! Кожен мусить давати собі раду! Якщо не подбаю про себе, то згину з голоду і ніхто не змилосердиться надо мною!"

Нечесно зароблені гроші жадно складала до банку і тішилася, що мої "заробітки" постійно збільшалися. Хотіла заробити 3,000 долярів і покинути працю в коршмі. Тоді

мала знайти собі чесну працю і стати доброю дівчиною.

Наша приказка каже: "Чоловік стріляє, а Бог кулі носить!" Бог терпеливий для злочинців і злодіїв, але й Його терпеливість має границі.

Одного вечора зайшов до коршми дуже багатий бизнесмен. Я зайнялася ним. Він великодушно купував для себе і мене дорогоцінні вина. Бачила, що його калитка повна 50-ть і 100-долярівок. Мені сливе закрутилося в голові від стільки грошей.

Ми пили. На даний мною знак йому подали пляшку задурманюючого вина. Випивши пляшку, заснув на столику, при якім ми сиділи. Приступили два згадані типи і винесли його надвір. Ми поділилися його грішми. Я дістала майже 1000 долярів!

За місяць мала покинути працю. Сподівалася, що зможу спокійно проживати на краджених і грабованих від клієнтів грошах. Так не сталося. Одного вечора поліція впала до коршми. Між поліцаями стояв мій багатий клієнт і гнівно показував на мене: "Я пив із нею! Беріть цю тигрицю! Вона забрала мої гроші!"

* * *

Отак ми всі опинилися в тюрмі. На другий день поліція випустила інші дівчата, залишаючи мене в брудній тюрмі, бо один із моїх клієнтів, з яким я пила в коршмі, загинув за нашою коршмою. Не знала, що ґенґстерські типи, довідавшись, що він мав 1,000 долярів у кишені, замордували його, щоб присвоїти собі гроші.

* * *

Аж у тюрмі почала думати про своє злиденне і злочинне життя. Почався процес. Ґенґстери пішли на шибеницю. Я дістала три роки тюрми, бо опоїла клієнта, якого ґенґстери замордували. Мушу зазначити, що я ненавиділа п'яних клієнтів і ніколи не дозволила зневажати чистоту. Моя поведінка відбивала в собі філософію матері: "Користай із нагоди, якщо можеш дістати щось за ніщо!" Сліпо йшла за її навчанням, думаючи, що воно завжди можливо безкарно насміхатися з Божих і людських законів.

Холодні та темні мури тюрми 'охолодили' мене. Чи були ви коли в тюрмі? Якщо не були, то не знаєте, що значить дивитися крізь грати за клаптиком синього неба! Не розуміете, яку вартість має свіже повітря!

Тюрма дала мені доволі часу, щоб думати про своє минуле життя і ламання Божих і людських законів. Всі мої 'ощадності' пішли намарно, бо поліція сконфіскувала їх як крадені гроші. Мала час думати і думала... Аж тоді зрозуміла, що не варта здобувати собі вигідного життя лихими і грішними засобами. **Не кради!** —невпинно звучало в моїм пригнобленім серці. Крадіжю ніхто ще не доробився і не доробиться! Гріх завжди мститься на злодіях і шахраях так, як помстився на мені і моїй матері. Вона бідна померла в тюрмі, а я, її дочка, проживала в ній.

Ненависть до світу і людей попхнула мене на злу дорогу. Якщо б мати була навчила мене любити людей і довіряти Богові, то я напевно не була б стала злодійкою. На жаль рідна мати не навчила мене задовольнятися скромними речами в житті. Я хотіла жити понад стан, і тому зійшла на манівці.

Людина потребує любови та довір'я до ближніх, щоб могла щасливо жити на світі.

* * *

Не знала, що робити, бо моє релігійне виховання було зливе ніяке. Зачала молитися до Бога: "Боже, пробач мені, якщо для мене є ще пробачення! Я стільки нагрішилася проти Твого Закону!" Так молилася, бо інших молитов не знала. Мати не навчила мене навіть "Отче наш'у".

Бог вислухав молитву, бо походила з розкаяного серця. Одного дня до тюрми зайшов капелян. Мала з ним довшу розмову, з якої вичула, що в нім не було ніякої ненависти до бідних в'язнів. Це почуття сильно здивувало мене. Капелян це завважив і промовив: "Не дивуйтеся! Це бідні люди. Грішать більше зо слабости та незнання ніж зо злоби!"

Мені відчинилися очі. Світ не такий злий, як мати говорила. Є ще люди, що розуміють людські немочі та співчувають їм. Хто стане проти людей, той відвертає їх від себе і засуджує себе на духову нужду і нещасливість.

Думки про викривлене наставлення до людей так зворушили мене, що почала плакати і каятися, що через брак розуміння себе й інших засудила себе на нужденне життя і попхнула на лиху дорогу. Якщо б мати була це знала! Якщо б я була це знала! Моє й її життя було б зовсім інакше. Вона не була б померла в тюрмі! Я не була б злодієм!

Сльози покаяння принесли душі дивний спокій, якого ніколи не знала в житті. Відчула, що Бог був біля мене та вспокоював мене: "Дитино, не бійся! Я з тобою! Зберігай Мій Закон і він охоронятиме від лихої дороги!"

Вперше в житті відчула вдячність для того Бога, якого досіль не знала. Щоправда, я була в тюрмі за те, що не числилася з Божим законом і не шанувала Його заповіді: **"Не кради!"** Але через покаяння і признання помилки моя душа 'випростувалася', і це було дуже важне для мене.

* * *

Два роки скоро проминуть. Вийду з тюрми іншою особою. Інакше буду дивитися на світ і на людей, бо в моїм серці вже не було ненависти. Брак ненависти і ворожости в серці значно влегшує мою кару. Приймаю її як покуту за безчисленні гріхи, яких допустилася через лихе виховання, що отримала від рідної матері.

Часом заплачу в самітній тюремній келійці, але це вже сльози покаяння. Я заслужила на кару, тому приймаю її як покуту за гріхи. Сподіюся, що Бог прийме моє покаяння і пробачить мені...

Благословенна в женах

Тарас Шевченко

Благословенна в женах
Святая, праведная Мати
Святого Сина на земли!
Не дай в неволі пропадати,
Летючі літа марно тратить.
Скорбящих радосте! Пошли,
Пошли мені святеє слово,
Святої правди голос новий,
І слово розумом святим
І оживи і просвіти!
І розкажу я людям горе,
Як тая мати ріки-море
Сльози кривавої лила,
Так, як і Ти, і прийняла
В живую душу світ незримий...

Московська Ахілева Стопа

В ДАВНІЙ славній Трої, що лежала на побережжі Малої Азії, жив колись легендарний вояк, герой і борець. Він звався Ахіль. Був надзвичайно хоробрий, тому завжди побивав своїх ворогів. Між народом було повір'я, що Ахіля ніде не можна зранити, хіба в п'яту.

При облозі Трої греки потрапили зранити Ахілеву стопу й так убили його. Потім зайняли і знищили славну Трою, зрівнюючи її з землею. Троя довгий час була смертельним ворогом Греції.

* * *

Сьогоднішній світ проживає в смертельнім конфлікті з червоною Москвою, яка докладає всіх зусиль, щоб знищити на землі християнську демократію та запровадити в усіх державах московський комунізм цебто диктатуру Москви.

Від 1917 р., коли Ленін проголосив світові московську червону революцію, Москва підбила одну третю людства і накинула на неї московську імперіялістичну пельку.

Здавалося б, що кремлівські вожаки задовольняться дотеперішньою здобиччю, але не так сталося, бо московський смок ненаситний. На жаль провідники вільного світу, так у минулому, от хоча б Рузвелт, Труман або навіть Айзенгавер і Чирчіль, як і під теперішню пору не полапалися на московській хитрості.

Москва хитро, скрито і явно веде офензиву проти Заходу. Вона вже виховала около 100,000 агентів спеціялістів, саботажників і шпигунів і пустила їх в вільний світ, щоб підготовляли всесвітню московську революцію. Ці висланники Москви блукаються по різних країнах Азії, Африки, Европи і Америки, поширяючи всюди комунізм і підриваючи відпорність на комуністичну язву. Щоправда, вони не скажуть, що вони кремлівські саботажники. Вони офіційно звуть себе дипломатами, техніками, торгівцями, тощо. Москві не бракує агентів, бо Кремль має около 25 шкіл, в яких щорічно плекається цей сатанічний нарибок. Кожен студент, а ці студенти походять із різних сторін світу, поволі стає комуністом! Так виховують його московські учителі. Вернувшись до рідного краю, ці московські учні ширять комунізм і підготовляють грунт для червоних окупантів.

Що ж робить демократичний Захід, щоб спастися від руїни, яку Кремль підготовляє йому?

Сливе нічого, бо не здає собі справи з небезпеки. Демократичний Захід подібний до велитня, що стратив охоту до життя й навіть лякається відповісти кремлівським вожакам на брехні та зневаги, що Кремль зухвало кидає йому в лице!

* * *

Недавній приклад цієї трусливости і шаленної обережности світ зобачив під час осіннього засідання Об'єднаних або краще Роз'єднаних Націй у вересні 1960 р.

Нікіта Хрущов зневажав усіх західніх провідників, а вони завзято мовчали гейби набрали води до рота! Мовчав навіть президент Айзенгавер, мнимий провідник вільного, демократичного світу, як Хрущов опльовував Захід і бив черевиком по столі!

Зухвалість Хрущова дійшла до краю, як він поставив Заходові домагання, щоб всі колоніяльні народи, що пробувають під протекторатом західніх держав, були негайно проголошені незалежними. Це домагання в першу чергу заторкувало Францію, Англію й деякі інші західні народи... І на превелике диво ніхто з заатакованих Хрущовом противників не важився відчинити рота і гідно відповісти на його визов.

Ця трусливість західніх провідників застрашально дивна і незрозуміла. На щастя серед сливе загальної мовчанки потужний і відважний голос Івана Діфенбейкера, канадійського премієра, залунав у залі Об'єднаних Націй.

Як добрий дипломат і джентельмен Діфенбейкер поґратулював Хрущову за його дбайливість про поневолені Заходом народи. Зразу зацитував слова Хрущова: "Пан Хрущов сказав: 'Наше становище завжди було і все буде, що народи Африки як теж інших континентів, які намагаються скинути з себе колоніяльне ярмо, повинні в своїх країнах зорганізувати власний лад, і то вчинити це свобідно...' Я це приймаю і сподіюся, що ці слова означають зміну наставлення в тих, яких він (Хрущов) представляє".

Потім Діфенбейкер поставив Хрущову питання: "А що ж буде з Литвою, Естонією, Латвією? Що ж треба сказати про свободолюбних українців і інші східньо-европейські народи?

"Між нами не сміє бути подвійного стандарту в міжнародних стосунках. Я прошу голову совітських міністрів, щоб він дав згаданим народам, які пробувають під його панованням, право до вільних виборів, щоб вони могли виявити, якого уряду бажають собі... Тоді світ стане дійсним домом для цілого людства!"

* * *

Діфенбейкер виголосив свою промову 26 вересня, 1960 р. в Ню Йорку. На Заході промовчано промову Діфенбейкера. Всякі явні і скриті комуністи та московські білі імперіялісти не дозволили пресі вільного західнього світу розголосити її, бо всі москалі, чи вони червоні чи білі, однаково боронять 'єдиної неділємої".

Зате в Україні промова Діфенбейкера залунала сильним відгомоном. В Ню Йорку вона викликала переполох серед совітської делеґації. З Мінхену з радіостанції "Свобода" передано в Україну промову канадійського премієра з відповідними обширними коментарями про поневолення українців червоними москалями. Етерні хвилі занесли цю промову до наших знедолених братів. Москва заворушилася і звеліла своїм прислужникам у нашій батьківщині зорганізувати страшну і скажену протиофензиву, щоб доказати нашим братам, що вони 'свобідно' вибрали собі московську неволю!

Чому Москва так страшно заворушилася? Бо Україна це московська Ахілева п'ята! Якщо б вільний світ умів і хотів використати її проти московського імперіялізму, то Кремль перестав би бути страшним для Заходу й зовсім зникнув би з лиця землі!

Короткі слова Діфенбейкера викликали в Україні з наказу Москви лявіну статтей по часописах, численні віча в різних містах, протести в радіостанціях і карикатури в пресі, де представлено канадійського премієра як українського гетьмана з булавою в руці.

Замало було відповіді нібиукраїнського премієра Підґорного в Об'єднаних Націях, в якій в чисто українській мові брутально вилаяв Діфенбейкера за його 'втручання' в справи вільної України. Так українці на вигнанні, як в Україні підозрівають, що Микола Підґорний це москаль, що вдає українця, щоб замилювати українцям очі, бо всюди звуть його "Подґорним". В своїй промові заявив: "Українська радянська республіка це вільний і повноправний член Со-

Фридрих Нітше (1844-1900), апостол німецької вищости понад інші народи, погорджував християнською релігією й етикою, але подивляв Святих, бо вони були консеквентні в житті: "Жили так, як вірили!"—зате безмилосердно осуджував недбалих християн, звав їх "нуждарями", бо, хоч вони вірять у Бога і вічну нагороду, все таки так проживають гейби мали назавжди полишитися в світі, не сподіючись, що колись відчиниться для них брама Небесного Царства. Чому ж вони так поступають? Бо не беруть поважно своєї віри і не застосовують її до щоденного життя.

Христос рішуче осудив тих християн, що не живуть по засадам віри. "Не кожен, хто каже до Мене: 'Господи, Господи'! ввійде до Небесного Царства, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі.—Багато хто скажуть Мені в той день: 'Господи, Господи, хіба ми не Твоїм ім'ям пророкували, хіба не Твоїм ім'ям проганяли демонів, або не Твоїм ім'ям творили багато чуд?'—Я ж відповім їм тоді: 'Я ніколи не знав вас. Геть від Мене ви, що чините беззаконня!" (Мт. 7, 21-23).

Лікар: Пане Н., я дам вам таке лікарство, що зробить вас десять літ молодшим і так усуну вашу хворобу.

Пацієнт: О, ні, пане лікар'ю, не робіть цього, бо через це здоров'я я втратив би старечу пенсію.

Пацієнт: Пане психоятре, що легше вчинити: вилікувати мене з меншевартости, чи мою жінку з почуття вищости?

Психоятр: Обидва випадки безнадійні!

вітського Союзу. Ми не потребуємо ні помочі, ні журби зо сторони самозванних опікунів!"

* * *

Протиофензива проти промови Діфенбейкера зачалася 6 листопада. Її ціль це задокументування, що твердження Діфенбейкера про поневолення України "безпідставне!" Протиофензиву поведено не тільки з Киева, але й зо Львова і Ужгороду. Україна вже віддавна не бачила такої шаленної пропаганди.

При цій всій пропаганді організатори не забули подякувати Хрущову за його 'опіку' над Україною, в якій він вимордував мільйони безвинних людей, як зразу був першим секретарем так-званої української комуністичної партії і як по другій світовій війні "втихомирював" Україну. Посипалися заклики організаторів протиофензиви, що отак звучали: "Українська справа це справа нашого сумління і розуму!"

Протиофензива тривала цілий тиждень. Як раптом з'явилася, так і раптом затихла. Може Москва налякалася, що замість викликати ненависть до Діфенбейкера, пропагандисти нехотячи розбуджували в українцях спогади давньої свободи і викликали бажання справжньої волі та незалежности.

Кремль напевно попікся на цій протиофензиві, бо не один українець почав питати себе, що таке правдива свобода і колоніялізм, і хто поневолює народи, от хоча б Україну?... Отак московська лють в не одному українцеві в поневоленій Україні розбудила мрію про дійсну незалежність України...

* * *

Якщо б Захід отрясся зо свого погубного летаргу та подав руку поневоленим Кремлем народам, то внедовзі "єдина неділема" залишилася б історичною пам'яткою того, що колись було, але ніколи не вернеться... Це тільки трусливість західніх народів помагає червоній Москві тримати в ярмі вже поневолені народи і загортати нові країни...

Не слід зневір'юватися, хоча б ми мали повно хиб. Не треба знеохочуватися, хоча б допускалися тих самих похибок, не зважаючи на численні постанови і приречення, бо саме при помочі зневіри диявол намагається завести нас до ще більших гріхів. Саме тоді треба сильно довір'яти Богові, використовуючи свої похибки. Апостол про це думав, як заявив: "Все виходить на добро тим, що люблять Бога" (Рим. 8, 28). Так, усе, навіть гріхи. Господь час від часу дозволяє, щоб хтось допустився якоїсь похибки. Це навчить його не довір'яти собі, а покладатися тільки на Божу поміч. Саме тому пророк Давид кликав: "Добре, що Ти впокорив мене!" (Пс. 118, 71). "Господи", казав він, "Ти для мого добра дозволив, щоб я впав і так навчився бути покірним!"

Спаситель сказав Своїм апостолам: "Проповідуйте з дахів те, що Я потиху сказав вам!" (Мт. 10, 27). Розважання це блаженне горно, в якім проповідник запалюється Божою любов'ю. Пророк Давид каже про себе: "В розважанні спалахне вогонь" (Пс. 38, 4). Отут під час розважання виробляються вогняні стріли, що опісля ранитимуть серця слухачів.

THE ANNUNCIATION

by Eugene P. Murphy, S.J.

IF God was to become man, there must have been a spot and a time at which He would appear on this earth. If the Incarnation was to be a fact it had to be seen, felt, and realized. The Bible account is simple and convincing. Luke gives this easy narration of the greatest expression of divine life ever witnessed by man: "And in the sixth month the angel Gabriel was sent from God into a city of Galilee called Nazareth, to a virgin, espoused to a man, whose name was Joseph, of the house of David, and the virgin's name was Mary. And the angel said to her, 'Fear not, Mary, for thou hast found grace with God. Behold thou shalt conceive in thy womb and shalt bring forth a Son and thou shalt call His name Jesus.' "

John records it thus: "And the Word was made flesh and dwelt amongst us". Now from that day to this all the world has known where Galilee is, and Nazareth. Of the small towns of the earth, it, perhaps, has changed the least. On March 25 of the Marian Year thousands of pilgrims crowded into the ancient basilica of the Annunciation. They looked on its mosaics, fifteen hundred years old. They knelt reverently before the pavement stone enscribed, "Here the Word was made flesh".

Yes, it happened here. Heaven and earth, time and eternity met here. Humanity and divinity united, merged and blended here in a mystery which is the handiwork of infinite wisdom and the hope of human helplessness. Here, the psalmist tells us, justice and mercy kissed. The little white cottage is gone; rather a great church has folded it within the arms of its protection. Mary's garden has disappeared, so has Joseph's workshed, but the place where the Virgin knelt in prayer and first met her Maker and her Master as He came to dwell in the tabernacle of her womb is marked forever.

Our Lady said "Yes" to God; she said "Yes" for all of us. It was as if the human race were in a little dark house without light or air, locked and latched. The wind of the Spirit had beaten on the door, rattled the windows, tapped on the glass with the tiny hands of flowers, flung golden seed against it, and even in hours of storm lashed it with the boughs of a great tree, the prophecy of the Cross, and yet the Spirit was outside. But one day a girl opened the door and the little house was swept pure and sweet by the wind. Seas of light flooded through it and the light remained in it and in that little house a child was born and the child was God.

Our Lady said "Yes" for the whole human race. All men must echo that "Yes" in their lives.

(Canadian Messenger).

CANCER AND SMOKING

There is much fuss about the relation of smoking and cancer. There is no doubt, however, that heavy cigarette smoking may contribute to or speed up the development of cancer or of a coronary heart disease. This fact is confirmed by experience. In nearly all the studies, death rates in middle-aged men were found to be from 50 to 150% higher among heavy cigarette smokers than among those who did not smoke.

Although there is no direct cause—and—effect evidence that smoking causes cancer and heart diseases, the public should carefully consider the facts and draw the necessary conclusions "for private and personal use".

THE MEANING OF LENT

M. Schudlo, CSsR.

OUR Lent begins on Monday after Cheesefare Sunday. It is the proper season to look at the crucified Saviour and to ask ourselves the following question: "Christ did all that for me. What am I doing for Him?"

Christ became man's Savior through the cross which He willingly embraced for our sake. Christ would not have become our Redeemer, had He refused to accept the cross which God the Father presented to Him at the moment of His conception. Our Lord generously accepted the proposed cross, the divine means wherewith our redemption was to be accomplished.

"Sacrifice and oblation You did not wish, but You have fitted together a body for Me. You took no pleasure in burnt offerings and sin sacrifices. Then I said: 'Here I am, O God. I have come to do Your will, as it is written in the book' " (Hebr. 10, 5-7).

Since Christ did not become our Savior without dying for us upon the cross, so no one can become real follower of Christ, if he refuses to accept his daily cross and to carry it as long as the Good Lord wants it. Did He not say so to all Christians: **If anyone wants to become My follower, he must renounce himself and shoulder his cross. Then he may be My follower!** (Mt. 16, 24).

The Lenten season is the proper time to examine our attitude toward the crosses and annoyances which are our daily share.

When a man is stricken with an unfortune, his first reaction is usually impatience, or even rebellion, unless he is a deeply religious man. A little reflection, however, can change his attitude toward pain. A Ukrainian soldier was wounded during the World War I. He was fighting for the independence of Ukraine. At first he got mad and cursed, complaining about God. Gradually his disposition changed, and he bore his sufferings with great patience.

One day he said to his chaplain: "Father, my pains tell me that God remembers well my sins. The more I think of of them, the better I see that God loves me or He would not have sent me this reminder. This is the reason why God sent me those painful wounds which will take me to the grave. I have offended God in my youth. Now I am paying for it. May God be blessed that He gave me a chance to make up for them!"

A few days later he passed away and purchased everlasting bliss with his temporary and passing pains.

Sufferings not only help us to atone our sins. They are also curing our souls of their spiritual sicknesses, such as pride, impatience, sensuality, etc.

There is a certain type of caterpillar which has a very strong case which must be broken before that worm can set itself free and become a beautiful butterfly. To do it the worm must put up a great struggle. It is rather pitiful to watch its efforts through which the worm tries to break up the case.

Yet, if someone, led by pity, cut the case and freed the worm, it would die almost at once, for the struggle it makes to emerge, drives certain poisons out of its body, and unless they are driven out, it dies almost as soon as the case is opened.

The efforts, the acts of patience, of love and submission to the holy will of God drive passions and bad habits out of the human heart and make man truly Christian, worthy of that name.

Sometimes the good Lord tries His faithful servants to cleanse them from their secret attachments and faults. It seems as if He had abandoned them. It is at such times that the poor souls lament in solitude, thinking themselves forsaken by the Lord:

"Where did You hide Yourself,
My beloved, leaving me full of woe?
You fled like a staff,
Leaving me wounded,
And I went crying after You
But You had already gone...

In the dark night of this abandonment the soul can nowhere find consolation. No earthly good satisfies it. The Lord seems far away. But let it not get discouraged. Let it resist the temptations, let it triumph over its aridity and dryness, and its liberation will begin.

People love God, but how often their love is extremely selfish? Perfect love leads souls to cherish God not as a help, or a reward, or an expiatory victim, but as an infinite Good in itself, the source of all the beauty and goodness that exists in the universe.

Some Saints are canonized by the Church, that is, given the honor of the altar, while most of them, especially those living and dying in the world, are not, though they are real Saints and greatly dear to God.

A peasant woman had eight children when her husband passed away. She had to work hard and to suffer much in her widowhood, but she never complained. Her hands were dried like a dead branch, and her cheeks were deeply furrowed. But when she died at 70, there was an expression of divine peace and happiness in her eyes.

"It requires more courage to live than to die", she declared in her affliction.

St. John of the Cross says: "Always incline not to what is easiest but to what is most difficult, not to what is most pleasant but to what is least pleasant, not to what is most restful, but to what is most laborious, not to what consoles, but to what afflicts, not to what is the greatest, but to the least..."

Countless Christians feel unhappy in their daily life and work, because their religion is separated from their daily life. They live their religion on Sundays and Holy Days, and then forget it for the rest of the week.

Religion should not be separated from our daily tasks and the duties of one's state of life. It must be allowed to fortify us every moment of our earthly life.

St. Francis de Sales writes: "A lawyer must be able to go from prayer to pleading cases, a merchant to his trading, a married woman to her marital duties and the bustle of her household with such composure that their minds will not be troubled. "The true religion is recognized by the fact that it is always an agent of order and never of disorder".

If you are a mother and do everything for your Mike, expecting nothing from him, you are spoiling your little tot. Children want to be responsible, not overindulged. If you do everything for your child, you are spoiling him because he gets the impression that he is good for nothing, and you expect that from him.

TARAS SHEVCHENKO

(March 9, 1814—March 10, 1861)

Few people in the free world realize that the present-day Communism of the Soviet Union is only the twentieth century version of the old Muscovite imperialism which has been the dominant characteristic of the Russian empire since its formation in the 15th century.

To conquer and subjugate the neighboring peoples always was and still is today the backbone of all Russian policy and diplomacy, whether it be Tsarist or Communist. The history of the Russian or rather Muscovite empire gives an undeniable evidence to this statement. It was through constant and continuous conquests of the foreign lands that the little Muscovite kingdom of Ivan the Terrible grew in size to such an extent as to threaten the very existence of the free democratic world of today.

Unfortunately the world's politicians and diplomats, known as 'specialists' on Russian or Soviet affairs, do not see or do not want to see that Muscovy is the greatest imperialistic power ever known in the history of mankind. The cult of the 'holy Russia' which never existed, except in the writings of the Muscovite 'messianic' dreamers and poets, the fascination which this unholy 'holy Russia' excites in some ecclesiastical dreamers of the West and the masterful maneuvres of the Tsarist exiles or the Communist propagandists have poisoned the minds of countless leaders of the Western democracy, thus enabling the successors of the Muscovite Tsars, the bosses of the Red Kremlin, to push their conquest even further than any Tsar would have ever dreamed.

It is tragic that so many people in the West still believe that Moscow can be trusted and dealt with as if its Red rulers were real gentlemen, although their spokesmen did not hesitate to warn all democratic nations of the world with

the following threat: "We will bury you!"

* * *

Ukraine knows from its bitter experience how much Moscow can be trusted. Since 1654 when Bohdan Khmelnytsky made a treaty with the Russian Tsar Alexis and let the Russian armies station in Ukraine, Moscow did nothing but to cheat on the Ukrainian leaders till she stripped Ukraine of all its national, religious and cultural liberties.

First the Zaporogian Sitch was destroyed by Catherine II because it constituted the bulwark of the Ukrainian military resistance to Muscovite efforts of subjugating Ukraine. Then the office of the Hetman was abolished and all Ukrainian schools were closed down. Later on the Ukrainian Orthodox Church was russianized while the Ukrainian Catholic Church had been wiped out completely in 1839 and 1875.

All the distinctive marks which might indicate that Ukraine is not Muscovy have been gradually removed from schools and public offices. The Muscovite administration has been introduced into Ukraine while all ancient local privileges had been abolished. Finally even such names as **Ukraine, Hetman** and **Sitch** had been forbidden and removed from the books. A new Muscovite name

had been forged for Ukraine: **Little Russia.** Thus the name of an independent Ukraine, united with Muscovy by a treaty of friendship and mutual assistance in 1654 became a taboo in official Russian circles.

* * *

Free Ukrainian people were turned into serfs by the Muscovite Tsars, all cultural life had been stifled and Ukraine 'wiped out' from the map of Europe when **Taras Shevchenko** was born in the little village of Moryntsi in the province of Kiev, on March 9, 1814.

Since his childhood Taras was attracted to painting, but what can the son of a serf do? His father died when Taras was a child. His mother was too poor to help him. Besides, he himself was a serf. But the little boy knew how to fight his way out of serfdom. His efforts were crowned with success, for he became a free man, the most free in a subjugated Ukraine.

Taras was a great and talented poet. He loved his enslaved people and decided to lead them to freedom. Everything else had no importance to him, not even his own life which he was always ready to sacrifice for his beloved country. When he was arrested by the Tsarist police for his patriotism in 1847 he gave vent to his unselfish patriotism in the following poem:

It makes no difference to me,
If I shall live or not in Ukraine,
Or whether any one shall think
Of me 'mid foreign snow and rain.
It makes no difference to me.
  In slavery I grew 'mid strangers,
  Unwept by any kin of mine;
  In slavery I now will die
  And vanish without any sign.
I shall not leave the slightest trace
Upon our glorious Ukraine,
Our land, but not as ours known.
  No father will remind his son
  Or say to him, "Repeat one prayer,
  One prayer for him; for our Ukraine;
  They tortured him in their foul lair".
It makes no difference to me,
If that son says a prayer or not.
It makes, however, difference to me
That evil folk and wicked men
Attack our Ukraine, once so free,
And rob and plunder it at will.
That makes great difference to me!

In this and many other poems of Shevchenko speaks the struggling personification of the downtrodden Ukraine, for fredom of fatherland from the Muscovite domination was the leading star of the life and work of the great poet, Taras Shevchenko.

* * *

The famous Bard of Ukraine saw that both the Muscovites and the Ukrainian 'quislings' were responsible for the sad condition of our country. The Muscovite administration spared no efforts to kill the national consciousness in the Ukrainians, in which it succeeded to a certain extent by using such means as deportation to Siberia, russification of the Ukrainian Orthodox Church, destruction of the Ukrainian Catholic Church in the Russian domains, closing down of all Ukrainian schools, etc.

Furthermore, all possible means were employed by Moscow to corrupt and russianize our nobility by raising it to the status of the Russian, bestowing numerous privileges upon it and buying it off with 'generous' gifts.

The people of our land were utterly downcast. There was no freedom of movement, no schools, no books in the Ukrainian. The Tsar's minister, Valuyev, went so far as to seal the death warrant of Ukraine by proclaiming that "there never was, is not and cannot be such a thing as Ukraine!"

* * *

It was Taras Shevchenko that challenged the Muscovite intrigues and violence employed toward the subjugated Ukraine. He was helped by a few nationally-minded friends. They founded a Society for the liberation of Ukraine. Although their noble efforts had been frustrated by the imperial police that arrested our Poet and sent him into

exile, the poems of Shevchenko have awakened his people. He told them that they were not the 'little Russians', but Ukrainians, descendants of the famous forefathers.

He turned his pen against those Ukrainians that despised their own language and culture while admiring everything that was foreign. Let us take the following as an example:

Study, my brothers,
Think and read,
Learn from the foreigner,
But despise not your own.
Who despises his mother
Him God will punish;
Foreigners will despise him,
Nor will they admit him to their homes;
His children shall as strangers be,
Nor shall he find happiness on earth.
I weep when I remember
the deeds of our fathers,
deeds I cannot forget...
Such is our glory,
The glory of Ukraine.
So I ask our martyrs
by whom, when and for what
were they crucified?
Forget the shameful past,
And the true glory shall live again,
the glory of Ukraine...

* * *

The longing after Ukraine and the hardships of the exile exhausted the physical strength of our Hero. He returned to Ukraine an old dying man. And he died on March 10, 1861.

Taras Shevchenko died, but his poetry continued to live, and still lives in the hearts of the millions of Ukrainians living in the free world and under the Red Muscovite domination of today. But the day is coming when the dream of our Poet Taras will come true:

Ukraine will rise
And dissipate the darkness of subjugation
And her enslaved children
Will smile in the freedom.

* * *

The year of 1961 is the centenary of the death of Taras Shevchenko, the greatest poet of Ukraine. There will be celebrations and concerts in practically all Ukrainian centers throughout the U.S. and Canada. Let them be something more than a 'memorial service'. Let them become the source of our national revival, especialy among our children and young people.

When a concert in honor of Taras is held in a Ukrainian community, the reporters of the English press should be invited to take part in it and given a good idea as to who Taras was and what he stood for in his days which are so similar to ours. These celebrations should help the world to know Ukraine and its century long struggle against Muscovy.

At the same time, books and pamphlets in various languages should be distributed to the non-Ukrainian participants of these celebrations. A concise account of Shevchenko's life, struggle and ideals must be factually depicted in those pamphlets and books.

Ukrainians all over the world should rejoice that the Shevchenko's monument is being built in Washington, D.C., the center of the free world, and another in Winnipeg, Man., in Canada. Their dedication should be known to the whole population of these countries and even to the rest of the world, thus counteracting the false propaganda of the Muscovite Communists and their stooges in the free world that Ukraine is a free and independent country within a 'friendly' Soviet Union...

One day the sight of the masses touched His heart, for they were worried and dejected—just like sheep that have no shepherd. It was on this occasion that He said to His disciples: "The harvest is plentiful; but the laborers are few. Therefore, pray the Owner of the harvest to send out laborers to do his harvesting" (Mt. 9, 38-8).

EASTER DUTY

M. Schudlo, CSsR.

"I would like to know why Catholics must be forced to go to confession at least once a year? It does not seem fair..."

* * *

Catholics know that confession is one of the seven Sacraments. It was instituted by Our Lord Himself after His Resurrection when He appeared to His apostles and breathed on them, saying: "Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted; when you retain anyone's sins, they are retained" (John: 20, 23).

It is the will of Christ that sins be forgiven through confession. The early Christians were aware of this, and did not have to be urged to avail themselves of this great Sacrament of God's mercy. First of all, they tried better to avoid sins than we do in our days. In case they felt guilty of a serious sin, they did not hesitate long to cleanse their conscience in the spiritual pool of confession. We know from history that their confession was made in public before the whole congregation assembled in church. This public confession was made before Holy Communion.

In the fifth century public confession was abolished and the faithful were told to confess their sins in private. However, with the passing of time many Christians grew lukewarm and stopped going to confession altogether. Thus the Church was forced to make the law of yearly confession, that is, to bind all her faithful to approach confession at least once a year. The law was made and promulgated in 1215.

In Ukraine, since the very introduction of Christianity, there was a pious custom to approach the Sacraments of Confession and the Holy Eucharist four times a year.

If the Christians understood the numerous benefits which a good confession secures to their souls, the Church would not be forced to bind them with a special law which says "that every Catholic must go to confession and receive Holy Communion at least once a year, during the Easter time".

The Church knows that not few of her children have soiled their souls with mortal sins. As a good spiritual Mother she urges them to cleanse themselves through a good and sorrowful confession. If they were not urged, nay bound under the pain of mortal sin, they would rot in their sins, die in them and get lost forever.

Unfortunately some Catholics resemble the little dirty tots whom the mother wants to wash, but they get angry and cry because they feel "all right the way they are". No good mother would stop urging her dirty children to get washed just because they do not like the hot water and soap.

The Church is similar to the good earthly mother. She loves her spiritual children and wants to lead them to heaven. If any refuse to "wash their sins" of their own free will, she will force them to do so by a special law.

Do you see now why the Church has made this salutary law of yearly confession and Holy Communion? It was made for the benefit of countless Christians who otherwise would never go to confession. Thus they would live and die in their sins. The Church knowing her faithful and led by the motherly love wants to help them to save their immortal souls when she tells them to confess their sins at least once a year.

Since the Lenten Season is the time of the official penance in Christ's Church, the Church has chosen this time as the most appropriate for the fulfillment of the Easter duty.

Soroko-ousty, the Commemoration Of the Dead During Lent

by Rev. Victor J. Pospishil, J.C.D., Sc. Eccle. Orient. L.

IT is a very old custom in our Rite to celebrate special prayer services for the repose of the souls of our dear departed ones on the third, ninth and fortieth days after their death. Especially this **parastas** on the 40th (i.e., **soroko-ousty)** day was considered important. The Church began very early to include in her prayers during Lent also the poor souls in Purgatory, and to perform special commemorative prayer services on the Saturdays of Lent. These parastases are called **soroko-ousty** either in remembrance of the service on the fortieth day after death, or because they are celebrated during the forty days of Lent, which season is in many languages called simply The Forty-ones.

It is quite fitting that we should remember during Lent the poor souls suffering in Purgatory. We ourselves are still so fortunate to enjoy the right of doing something for our spiritual welfare. As long as we are on earth in this life, we have the opportunity to acquire by good deeds, especially penance and self-denial during Lent, merits, and store up treasures for heaven, which neither rust can destroy, nor moths devour, nor robbers are able to steal, but which will wait for us in life eternal.

Another reason for the general commemoration of the death on the four first Saturdays of Lent is that some Christians did not receive an ecclesiastical burial at their death. The ancient Church did not want to exclude from the benefit of such prayers those who died at sea, upon mountains, or in the wilderness, like some holy ascetes and hermits in the Egyptian desert. We are adding in our times the millions who have lost their liyes in Siberia, in the icy tundra of the Russian empire, bishops, nuns, the pious faithful, who did not receive, after their departure into a better life, the liturgical prayers of the Church. So the fathers of the Church instituted on the Saturdays of Lent a general funeral service for the souls of all the faithful departed.

Pious Catholics of the Byzantine Rite request their pastors to commemorate also their own late parents, forbears, friends and relatives. The names of these departed are permanently recorded either for each family in a separate booklet called **pomianyk,** or in a common register where a page is reserved for each family. The priest then reads during the parastas the baptismal names of all late relatives, including them so in the liturgical prayers. Towards the end of the parastas, during the singing of the troparions, he circles three times and incenses the tetrapod, i.e., the small table in front of the iconostasis. What is the meaning of this ceremony? In order to give an explanation, we have to go far back in history.

The first Saturday of Lent is dedicated to the Grand-martyr St. Theodore of Tyra. After Christianity had suffered ten terrible persecutions from various Roman emperors, St. Constantine the Great had granted in 313 the Christian Church equal rights with the other religions of the empire. However, one of his successors, Julian, lapsed from the faith and returned to paganism, therefore called the **Apostate.** He tried by every means to molest the Church and to make life miserable to the Christians. He knew that they avoided everything which might have any relationship with the worship of the pagan idols. They

did not for this reason, e.g., eat meat that came from the pagan temples. Julian the Apostate had all the meat, vegetables, bread, and other victuals on the markets of Constantinople sprinkled with blood from the animals sacrificed in the temples to idols. Although the food was thereby not spoiled at all, Christians regarded it as forbidden, and were thus left without any nourishment.

St. Eudoxius, who at that time was Bishop of Constantinople, had a vision of St. Theodore, who advised him, in a dream, to prepare the so-called **kolyvo,** i.e., cooked wheat sweetened with honey. This could easily be prepared in each home and was moreover delicious. It is the same dish called among Ukrainians **kutia,** with this difference that the kolyvo is not liquid like a soup, but rather firm, and it can be molded into the shape of a cake or a soft loaf.

In honor of St. Theodore kolyvo is blessed in many churches and distributed with a spoon on pieces or plates of paper to the participating faithful. Among Ukrainians from Galicia this custom has died out, or the kutia is replaced with loaves of home-baked bread which is given to the priest. In other countries where the Byzantine Rite is observed, kolyvo is prepared and blessed at every parastas or commemoration of a dead person. The incensation of the tetrapod refers to the kolyvo or bread which was placed there.

Kolyvo or kutia serves also as a symbol of the resurrection of all men. As the grain has to be buried in the soil and to decay in order that a new plant may grow, so too men must die and be buried if they wish to enter a new, everlasting life. The honey, which is mixed with the cooked wheat, stands for the enjoyment of the glorious life in heaven.

Kutia or kolyvo is one of the most ancient meals, perhaps older than the staff of life, bread, itself. Men had only to gather the kernels of wild grain, soak and cook them in water and then make them more palatable by the addition of honey they found in the hives of wild bees. St. Theodore's appearance to St. Eudoxius did not invent the kolyvo or kutia as a dish, but it did suggest its use in the described circumstances.

In order to make it possible for a larger number of the faithful to be present at the Sorokoousty Parastas, priests sometimes transfer the celebration from the Saturdays of Lent to some other day and to the most convenient hour.

Kolyvo or kutia may be solemnly blessed in church and distributed to the faithful on holydays of the Lord and on other days in honor of some saint. Such kolyvo is usually decorated with various preserved fruit and colored candy. The blessing takes place after the postambon prayer, and the kulyvo is distributed after the last dismissal of the Divine Liturgy (Mass).

THEY WANT CHRIST

Mr. Noble relates in his book "I found God in Soviet Russia" that a man heard of Jesus from an exiled priest. This young man was a Ukrainian and raised under atheism. From the priest he learned that Jesus was worshipped in many lands. Before long the priest was able to receive him as a member of the Church Underground.

—o—o—

ATTENTION!

The Cheese-Fare Sunday immediately precedes the great Christian period of fasting and penance, known as LENT, which reminds of the forty-day-long fast of Our Lord. "Jesus was led on by the Spirit into the desert to be put to the test by the devil. Forty days and forty nights He fasted and after that He was hungry" (Matth. 4, 1-2).

Betrayed with a Kiss

Adapted by M. J. Huber, CSsR.

When we think of the names—Jesus Christ and Judas Iscariot—there comes back to our memory the story of God's great love for sinners and of the sinner's black ingratitude to God; the story that tells us how God never tires of calling His wayward child to heaven's happiness, and how His ungrateful child stubbornly refuses to be happy.

Sometimes we may wonder how far God's mercy will go; when He will weary of pressing a struggling and resisting soul to His heart. If we are looking for a test case, then here is one that will serve the purpose: see how our Lord tries to win back Judas even in the moment of betrayal and sin.

Position and Character of Judas

Judas was an apostle, loved and specially trusted by our Lord. Of all the twelve apostles, neither St. Peter nor St. John was singled out for that position of confidence—to have charge of the common purse. Our Lord and His apostles lived very simply, as poor men, supported mainly by the donations they received from friends; and the management of their little fund was entrusted to Judas.

The appointment of Judas to this position suggests that he was marked as a man of ability among the apostles; a man of tact and prudence and politeness; a man who could display activity and energy. He must have been distinguished for charity, since it was part of his office to make donations to the poor. Above all, his appointment secured for him the great privilege of intimate and familiar conversations with our Lord, apart from the others, in regard to the affairs of their daily life.

How could Judas ever forfeit such an honor?

We find the first clue to the downward course of Judas in the sixth chapter of the Gospel according to St. John, where our divine Saviour promises the Blessed Sacrament. Many of the people who listened to Him would not believe the promise Christ made and turned away from Him. The apostles protested their fidelity. Judas' state of mind, however, was revealed by our Lord in the

awful warning: "Have I not chosen all twelve of you? And one of you is a devil." St. John continues, "He was speaking of Judas, son of Simon, the Iscariot, who was one of the twelve and was to betray Him".

What was the secret disease that undermined the faith of Judas?

In the twelfth chapter of the Gospel according to St. John, Judas is briefly and squarely characterized: "He was a thief; he kept the common purse and took what was put into it". St. John does not mean to say that Judas committed a single act of theft, but he clearly intends to summarize a character sketch of Judas. His love of money and his greed for money led him from one sin to another.

Six days before the last supper, our Lord was invited to a dinner in the town of Bethany. Mary Magdalen came into the room where the guests were assembled, bringing with her a box of ointment of great value. She poured the ointment over the feet of Jesus and wiped His feet with her hair. Judas, thinking of the money that might have added weight to his purse, asked in vexation: "Why was not this ointment sold for three hundred pence and given to the poor?"

Our Lord rebuked Judas and defended the action of Mary Magdalen by saying, "Let her alone. You have the poor among you always; I am not always among you".

This public rebuke soured the heart of Judas, and he resolved to betray his Master.

Warning from Our Lord

Judas had received many warnings during the three years which he spent in our divine Saviour's company. Christ spoke of His passion and death so often, and nearly always linked it with mention of the one who would betray Him. Even at the last supper He again spoke of the traitor so plainly that all the apostles trembled and asked, "Is it I, Lord?" How the conscience of Judas must have belabored him! But he, too, asked, "Is it I, Lord?" And he received the answer, "Thy own lips have said it."

To us it seems that no man's conscience could withstand the force of such an accusation; but St. John seems to give the true explanation: "Satan entered into him".

Judas rushed from the supper room out into the night to fulfill his evil intentions.

Out in the street, Judas may have paused a while, dazed and bewildered. Then the evil power which held Judas in its clutches, drove him on to the palace of Caiphas, where a gay and brilliant company of Jewish aristocrats, priests and officials was assembled. For some time they had been looking for the opportunity of laying their hands on Christ in order to kill Him. Now Judas came to them and offered to betray our Lord for thirty pieces of silver. The bargain was closed. He agreed to lead the band of soldiers to the place where Christ could be arrested and to point Him out by an agreed sign.

Perhaps Judas returned to the supper room to see whether our Lord and His apostles were still there; but finding the hall empty, he led the way to the place where he knew Christ would be praying according to His custom—the Garden of Olives.

The Scene in the Garden

Recall the lovely picture: the olive garden at the foot of the hill; the bright full moon flooding the sky with splendor, while the gnarled trees checker the ground with shadows. In the foreground lie three figures—the apostles, wrapped in their coarse, brown cloaks, asleep. Silent, motionless, our Lord stands beside them, keeping watch while they rest. Now and then His glance wanders over the brook, over toward the west, to the Holy City, as though He were waiting for someone.

It may be between eleven and twelve o'clock now. At last Christ sees what He is waiting and watching for. He stoops down over the motionless form nearest His feet, gently rouses the sleep-

er with the words: "It is enough!"

Though they could not watch with Him one hour while He was overwhelmed with terrible agony, yet He could watch with them while they rested. Though He Himself was weary and completely exhausted, yet He remained true to His promise: "Come to Me, all you who labor and are burdened, and I will refresh you". He passed on to the next: "The hour is come". That supreme hour when He could prove to all the world how much He loved His heavenly Father and how much He loved poor sinners such as we are.

Struggling to shake off their drowsiness and rise to their feet, the apostles heard Him say: "Behold, the Son of Man shall be betrayed into the hands of sinners".

All the pangs of lash and crown and cross were lost sight of in that single stab of keenest anguish: all this woe would come from one of His friends! That was the most cruel wound of all. Yet that one word, sinners, flows like a healing balm upon the wound. Its sound kindles into flame the devotion of the Good Shepherd Who is in search of the lost sheep—the Good Shepherd Who lays down His life to save sinners. A short while ago, the mere thought of His passion threw Him prostrate on the ground; now the memory of the sheep He loves so well, fills Him with courage, and He adds: "Arise! Let us go. Behold, he that will betray Me is at hand."

Quite calmly He walks forward to meet death.

The Betrayal

When the apostles started to their feet, sleep slipped from their wide-open eyes; for while Christ was still speaking, they saw Judas Iscariot, one of their comrades, advancing toward the Master at the head of a band of soldiers. A little farther to the rear they saw a bustling, disorderly crowd carrying swords and clubs. All these men had been sent by the chief priests and the leaders of the people. There was the steady light of the lanterns they carried; there was the smokey, spluttering glare of the pine torches. There was the glitter of sword and spear and the flash of helmet and breast-plate. In the background could be seen the dimmer outlines of the servants with ugly clubs; then the splendid attire of the Jewish officials coming to the front of the mob. The apostles heard the hoarse, muffled orders of the leader of the soldiers to halt.

Then Judas walked up to our Lord.

St. John tells us that Judas had agreed with the mob on a signal, to point out Christ to them. "It is none other than the man whom I shall greet with a kiss. Hold Him fast". No sooner, then, had he come near to Jesus than he said, "Hail, Master!" And he kissed Jesus.

Often we may have heard the words, "Love is strong as death. Many waters cannot quench it, neither can the floods drown it". Nowhere, perhaps, can we find these words illustrated in a way that should interest us more profoundly than in this scene of Christ's betrayal.

Love is strong as death!

Our Lord is insulted by the greatest crime that ever staggered the universe. He is betrayed, and the traitor is one of His chosen twelve. Here we have every motive, human and divine, to provoke the wrath of the God-man. How will He act?

Clear as the lightning in the sky, our Lord sees the flame of treachery flashing out from the black heart of Judas. How He must have been horrified by those words sounding so fair and friendly! How He must have shuddered within His soul when He was touched by the lips of the man whom in His infinite wisdom He had called a devil! A kiss with all the hate of Satan! And yet—did His love for Judas fail? Or His efforts to save Judas cease? Listen to His words. "My friend, on what errand have you come? Judas, do you betray the Son of Man with a kiss?"

But our Lord's action is more eloquent than His words. He accepts that kiss and permits the greatest of sinners to hold Him in his embrace. He was known as the friend of sinners. Could He offer any mark of endearment more merciful than this?

If His action could be considered insufficient evidence of His love and mercy, His words would show how earnest was His desire to save Judas. He addresses him by name as He used to do in times when all was well—as a friend addresses a friend. He gives Judas the title God gives to the saints and angels. He calls Judas, "Friend!" He tries to bring Judas to his senses: "Think! Why are you doing this? Until now you have not really reflected on this step. The love of this world's goods has blinded your eyes and clouded your mind. Think, before it is too late, of the consequences of your action and repent. Resentment has embittered your heart. Look at Me. I am not angry with you. Repent and all will be well. You have listened to the suggestions of the devil. Now, at last, listen to Me and think of what you are doing. Are you betraying Me with a kiss? Yes, we have kissed, and will you not accept that proof of My mercy and My love? It is I, Who shall be your Judge, Whom you are betraying. Remember that awful day of judgment".

Who would believe that Judas could resist the pleadings of Christ? Had Judas only fallen down on his knees and begged forgiveness, he could have shared the happiness of the good thief. But he turned away from the mercy of God. Perhaps he tore himself forcibly from the embrace of our Lord. Perhaps the companions of his crime rudely pulled him away from God.

Then Judas turned his back on God and walked off into the darkness of the night.

●

Dear mother of God, you surely remember that dreadful night when your

REDEMPTORIST LAY BROTHERS

If a young man, drawn to the Redemptorist Congregation, does not feel himself naturally equipped for the priesthood, he can still join fully in the Redemptorist life, as did the patron Saint of a good confession, Saint Gerard Majella.

As a Brother, with religious vows, joining the Fathers in the community spiritual exercises, he can assist them actively, winning graces for their own work by his own work and prayers and penance, running the monastery for them while they are out on missions.

Brothers can be cooks, gardeners or tailors, sacristans or infirmarians, domestic workers or secretaries, everything and anything that keeps the Redemptorist community alive and active is done by these auxiliaries to the missioner whose spiritual activity must necessarily be conducted in a materialistic world of today.

Throughout all his spiritual life and work the Redemptorist strikes as a keynote a constant devotion to Our Lady of Perpetual Succour who cannot be deaf to the plea of the outcast and the helpless.

If you think that you have a vocation to such a life, write for further information or for an interview to any Redemptorist house: or, in particular to: Very Rev. Father Master, St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ontario, Canada.

Son went out into the garden for the last time, to die for sinners, while your heart broke and bled for Him in His sorrow. Look down upon all who are in sin throughout the world and help them to come back to God, so that they may not be lost in the darkness of eternal night. And one grace we ask for ourselves: never allow us to forget those proofs of our Saviour's love for us. May the remembrance of His love strengthen us so that we, who are trying to be His friends, shall never betray Him with a kiss.

(The Liguorian).

THE GNAWING WORM OF HATRED

by Rev. E. Kutarna

Sometimes you meet a person who is very unhappy. They seem to have good health, good living, nice home, everything... yet they are very, very unhappy. There is a viscious worm knawing in their heart, the worm of hatred.

It is true, when they tell you their story, that you feel like sympathizing with the person. Their hurt is real and it is deep, so very deep. Sometimes it is due to a mistake by a one-time friend, yes, even sometimes by a doctor, a specialist, or a Priest. Then the hurt is often more painful, because they have put their confidence in their hands, and found that their hands are just as humanly liable to error as any other.

It does happen, there is no denying, for example that a doctor diagnoses wrongly, or a nurse may be neglectful for a moment, and the Priest may give the wrong advice, with the result that the patient may get worse, or the problem become even harder to bear... there is no denying, these things do happen. And if a permanent injury results, the hate may be even more bitter.

At first we feel there is reason for the hatred. But what does God feel? After all, who is running our life... another person? a doctor? a nurse? a Priest?... no, no, it is still God that controls everything.

And God is good. He understands, He knows... knows that this little suffering, borne in the spirit of forgiveness, is the Crown of Glory.

ST. JOSAPHAT CURES HIS CONFESSOR

Rev. Hennady Khmelnytsky, confessor of St. Josaphat Kuntsevych, soon after the death of the saintly Martyr became ill and paralyzed. For three years he was unable to leave his room. Then he turned to St. Josaphat, promising to make a visit to the tomb of the Saint as soon as he becomes well again. The very next day he felt much better and was able to get out of bed. He walked a mile to the church and celebrated the Divine Liturgy (Mass) at the tomb of the Saint.

Another friend of St. Josaphat, Tyshkevych, was seized with an attack of gout. He had to use crutches in order to be able to walk to the tomb of the Saint. He was cured while praying at the sepulchre of the Martyr. Full of gratitude he left his crutches and returned home without anyone's aid.

—o—o—

Sanctifying grace so transforms our fallen natures that we share in the divine life. Life is thought, affections, desires, acts, etc. Grace enables us to think, love, desire, and act as does God. If we are partakers of the divine nature, we must live accordingly and practice the virtues here mentioned.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Every year during the Lenten Season the priests are urging people to do penance. Why? How can God enjoy the suffering which men inflict upon themselves?

God does not enjoy the suffering itself but the penance that the sinful men are doing for their sins or for the sins of the world. It is not the suffering that is pleasing God but the penitential spirit that produces it.

God is our Heavenly Father. Sin offends Him. If we love Him we will try to do something which is the opposite of sin. And what do you think penance is? Just the opposite of sin. The main source of every sin is a pleasure which the sinner finds in the sin or through the sin. Suffering is just the opposite of pleasure. For this reason any suffering accepted for love of God pleases Him.

Christ did not physically enjoy the Crucifixion but He accepted it in order to atone for our sins and to make amend to His and our Heavenly Father. That is why the priests urge their faithful to do penance throughout the whole year, especially during Lent which is an official time for penance.

2) Is it true that there was an Adam and Eve? Where did they live?

Certainly there was an Adam and Eve. Take your Bible and read the first chapter (Gen. 1, 27). They were the first beginning of the human race on earth. They were the first man and the first woman made directly by God Himself.

Adam and Eve were created in the earthly paradise, known as Eden. It was a beautiful garden, full of trees and animals. After Adam and Eve offended God by eating a forbidden fruit (Gen. 3, 6), God chased them out of paradise and destroyed the wonderful place in which they were created.

No one knows how long ago they were created. It might be 15,000, 50,000 or more years ago.

The place where paradise was is also unknown to us, although its description in the Bible would more or less fit the territories of the present day Iraq, formerly called Mesopotamia.

3) Do the souls of good Christians go straight to heaven? A friend told me that they have to wait till the end of the world before they are admitted to the Kingdom of Heaven?

Of course, they who die without any sin or any penance to be done for their sins go straight to heaven. Our Lord promised the good thief Dismas that he would go to heaven with Him. We know that Christ went to heaven on the Ascension day. So did the good Dismas, and so do all those who die without any sin on their soul, for the words of Our Lord which He addressed to the dying thief state that paradise was to be shared together.

Christ granted the first plenary indulgence to the good repentant thief when He promised that he would enter

heaven the very same day he dies.

4) My daughter was married to a Jew by the priest. Shortly after the marriage he left her. Now she has met another man. Can she marry him while her first husband is still alive?

Since your daughter was married by the priest we must suppose that the dispensation from the bishop was obtained, for marriages are forbidden between Catholics and non-Catholics. Tell your daughter to consult her pastor and to stop keeping company with a new "love", for it can easily lead her to marrying him outside the Church. She must consider herself as a married woman till the whole case is investigated by the ecclesiastical authorities.

5) Do the Greek Orthodox have real priests? May we receive the Sacraments from them?

The old Greek Orthodox possess the apostolic succession, and therefore have the real priests and hierarchy. Some modern "Orthodox" priests who were not ordained by the real bishops do not possess the Sacrament of priesthood.

Catholics are forbidden to receive the Sacraments from non-Catholic ministers even when they possess the Sacrament of priesthood, except in case of grave necessity, for instance, when a Catholic person is dying and no Catholic priest can be reached. But even in such cases the Catholic theologians advise him to make an act of contrition rather than to call upon a non-Catholic priest. This is done to prevent scandal.

6) What must we do with our son who married a Latin Rite girl and stopped going to our church? Does he commit a sin by so doing?

Of course, he commits a sin if he arbitrarily, without proper permission, leaves his Eastern Church and joins that of the Latin Rite, for no one is allowed to go over to another Rite just because he married a girl of that Rite.

It is the law of the Catholic Church that the girl can follow her husband and can even change her Rite without any permission. It is done for the sake of harmony within their family. But no husband can embrace the Rite of his wife for the same reason.

You should tell your son that the Church strongly and categorically forbids such ritual transits. No good Catholic would defy the laws of the Church to please his wife who belongs to a Rite different than his own. It is she that should follow the husband, not vice-versa.

7) I went to a Catholic parish school. I liked my teachers, but I disliked their continuous insinuation—to put it mildly—that all of us must go to daily Mass and receive Holy Communion. Of course, they did not force us to do so, but if one of us did not do it, he was looked upon askance by the teachers as if he were a great sinner. Consequently, some of us did away with daily Communion as soon as we left school. It took me two years to get rid of the impression that this kind of compulsion had upon me.

It is a sad experience of many students who go to Catholic schools. Some 'overzealous' teachers would like all the children to become saints in a very short time, let's say, in two or three years. For this reason religion and its pious practices, such as the recitation of the Rosary, the daily Communion and weekly confession are practically forced upon the poor pupils with the consequent result that many of them come to hate them because such things were not sufficiently explained in order to make them likeable.

Consequently, some of these pupils stop their pious practices as soon as they leave the school or college. Since they consider them a burden imposed upon them by the teachers, no wonder they will not practice them after the pressure is over.

Therefore no teacher should press the matter with his pupils. The religious practices must be explained in such a way that they may be liked and appreciated by pupils. For this reason the pupils must be told by their teachers that no marks are taken of those who practise such devotions and of those who do not.

Freedom to practise or not certain non-obligatory devotions must be stressed in all Catholic schools and colleges, if the teachers wish to reach their noble goal, that is, to form strong and lifelong religious convictions and habits in those whom they are trying to lead to God.

SUPREME ACT OF LOVE FOR OUR FELLOW MEN

"No one can give a greater proof of his love than by laying down his life for his friends. You are My friends, provided you do what I command you. No longer do I call you servants, for a servant is not in his master's confidence. But I have called you friends, because I have made known to you all that I have heard from My Father" (John 15, 13-5).

Some people came to this country without a nickel in their pocket. Now they have a nickel in their pocket. It goes on the collection plate.

There was once a profesor who dreamed he was delivering a lecture to his class. When he awoke he found it was true.

Th physician wanted to make a sputum test. The following dialogue took place:
Doctor: Just expectorate in the bottle on the shelf in the far end of the room.
Hillbilly: Says what?
Doctor (simplifying it): Spit in one of those bottles at the end of the room.
Hillbilly: Doc, do you mean all the way from here?

A very nervous man visited the nerve specialist.
"Do you drink much coffee?"
"About four saucers full".
"Why don't you drink out of a cup?"
"Because when I do the spoon gets in my eye".

Wife (at 2 a.m.): John, wake up! There's a mouse in our bedroom.
John (sleepily): Well, what of it?
Wife: I can hear it squeaking.
John: Well, do you want me to get up and oil it?

An English journalist visiting Moscow was smitten by a toothache, so he visited a dentist. On asking what the fee for the removal of the tooth would be, he was quoted a price in rubles which worked out to be about 40 pounds. He was indignant. "Why!" he said, "in England we have tooth extractions free, and the high-class dentists of Harley Street would not charge above three pounds." "Very likely", replied the Russian, "but in this country the operation is more complicated. In England you are at least allowed to open your mouth".

SEX EDUCATION

(Whose Duty?)

by Florence Wedge

1) Prickly problem

[illegible] discussed was Chris[illegible] The panel consisted of a priest, a teaching sister, a mo[illegible] doctor, and a moderator. [illegible] period one mother [illegible] paper with fifteen [illegible] should a mother do [illegible] to talk about sex [illegible]

[illegible] expected the question. [illegible] the grace to handle [illegible] no matter how difficult", [illegible] "Priests, sisters, teachers [illegible] do not have the same grace [illegible] you in the Sacrament of Mat[illegible] All you have to do is prepare yourself as best you can and then ask the Holy Spirit to help you. He will not fail you. God will help every parent [illegible] give Christian sex education if only [illegible] asked to help".

[illegible] many parents ask God's help in this supremely important task? Some time ago, more than ten thousand teenaged boys and girls gathered in Milwaukee, Wisconsin, to attend the four[illegible] annual Catholic Action Convention. During a talk on the topic "The Challenge of Sex and Chastity" the priest speaker asked for a show of hands as to how many youngsters had received sex instruction at home. There was only a sprinkling of responses. Had the same experiment been tried at a hundred other gatherings, the results would undoubtedly have been similar. The majority of parents are reluctant to give their children essential information concerning the nature and God-given purpose of sex.

Such reticence might have been partly excusable in Victorian times, when people did not consider the process of [illegible] a fit theme to discuss, least of [illegible] The average [illegible]

[illegible] different now [illegible] Victorian shackles and [illegible] every side. While [illegible] did not exist, [illegible] stated in **Peace of Soul**, [illegible] nothing else exists. [illegible] consequence is [illegible] when newspapers, [illegible] television, [illegible] tion of sex, [illegible] for our boys and girls [illegible] ted by [illegible] them. They [illegible] in ivory towers. They [illegible] eyes and see; they have ears and hear; they have minds and think. Their curiosity about the beginning of existence and the physiology of sexual [illegible] is normal, as natural and as honorable as breathing.

Youth has a right to know, to be prudently informed, to be warned of dangers and inherent human weakness, to be assured that purity is always possible with God's grace.

But where do the young get their facts? In nine cases out of ten, from unwholesome sources where sex is ridiculed, made a matter of obscene jokes, and distorted into a dirty and shameful thing. Most youngsters, if prodded, will admit they got their knowlegde from perverted adults, immoral companions, obscene publications, or other corrupt sources. Few seek enlightenment from a priest, teacher, doctor, or serious-minded adult friend. Still fewer ask their parents.

II) Parental duty

Whose duty is sex education—the priest's or teacher's or family doctor's or vocational counselor's? Generally speaking, none of these persons has a strict obligation to fulfill what is essentially a parental duty. The supernatural help to educate their children in matters of sexual morality is one of the graces the husband and wife receive with the Sacrament of Matrimony. Neither a teacher's diploma nor a doctor's degree should be assumed to confer such graces.

That sex education is a parental duty was affirmed by Pius XII in an address to Italian Catholic Action women in 1941. Speaking of the training of the adolescent, the Holy Father said:

"You have to prepare your sons and daughters so that they may pass with unfaltering step, like those who pick their way among serpents, through that time of crisis and physical change... You will not fail to watch for and to discern the moment in which certain unspoken questions have occurred to their minds and are troubling their senses. It will then be your duty to your daughters, the father's duty to your sons, carefully and delicately to unveil the truth as far as it appears necessary, to give a prudent, true and Christian answer to those questions, and set their minds at rest".

At that point the Pontiff stressed the advantages of parental instruction. "If imparted by the lips of Christian parents, at the proper time, in the proper measure and with the proper precautions, the revelation of the mysterious and marvellous laws of life will be received by them with reverence and gratitude, and will enlighten their minds with far less danger than if they learned them haphazard, from some unpleasant shock, from secret conversations, through information received from over-sophisticated companions, or from clandestine reading, the more dangerous and pernicious as secrecy inflames the imagination and troubles the senses. Your words, if they are wise and discreet, will prove a safeguard and a warning in the midst of the temptations and the corruption which surround them, 'because foreseen an arrow comes more slowly' ".

The foregoing papal pronouncement should convince us that the Church does not favor a policy of complete secrecy and dark ignorance in these matters. She recommends wholesome sex education as strongly as she condemns the seeking of sexual information from impure sources. And upon the shoulders of parents the Church places the responsibility of educating their children in this connection.

For many parents, the responsibility feels like the universe on the shoulders of Atlas. They are willing to provide for the material sustenance and intellectual welfare of their children, and to train them in habits of truthfulness, courtesy, prayer, thankfulness, etc. But where sex is concerned, they leave everything to chance, to nature, to God's grace, to the children's sense of decency, or whatever. Then, too late, they discover to their horror that the children are neither ignorant nor angelically innocent in matters of sex.

The traditional reluctance of parents is quite understandable. They probably had a father and a mother who considered it almost a crime to discuss such things with their children. Sons and daughters learned the facts of life from lips that spoke them in vulgar jest, from older companions, from books read on the sly, far from parental supervision. With that kind of background, the parents find themselves totally inadequate now; they don't know what to say, or when or how to say it. So they say nothing. The children seek their enlightenment elsewhere, usually with disastrous spiritual, emotional, and physical consequences.

Parents who feel ill-equipped, to impart sex education are not thereby excused from doing so. It is their duty to prepare themselves.

One of the easiest ways is to study

Catholic literature on the subject. Beg, borrow, or buy a copy of Father Sattler's "Parents, Children and the Facts of Life". It is one of the best books on the question of sex currently in print. If still tongue-tied when you reach the last chapter, you will find a list of Catholic works on sex education in the appendix.

Parents who find themselves utterly unable to give sex instruction should not hesitate to choose a substitute or delegate. Any person properly qualified in language and Catholic principles and attitudes may give a certain amount of information according to the child's needs if spontaneously approached by the child. At best, however, this instruction by substitutes will be a poor replacement for parental training.

The positive duty of parents to teach chastity and Christian reverence for reproductive powers need not worry them unduly. A calm, unruffled, and gradual unfolding of the beautiful truths of human procreation is possible if the parents will prepare themselves for the task.

Reading literature is one part of that essential preparation. Two other important parts are prayer and a confident flashback to the altar of God, where husband and wife received a right to all the supernatural help they would need to educate their children for time and eternity.

(Madonna Magazine).

There are two kinds of success: to be a genius, and this is rare. The other success is an average man that develops his ordinary qualities to an extraordinary degree, which most of us can do, if we want to take the trouble and persevere in it.

A wise man knows what to do next, the skilled knows how to do it, and the virtuous does it.

Every man is like the moon. He has a dark side which he never shows to anybody.

On how many tombs we read: "Here lies Mrs. L., a greatly loved woman". We think that it would be more glorious for any woman if the inscription read: "Here lies Mrs. L., a greatly loving woman".

Being loved, as far as Mrs. L. is concerned, is someone's else history. Loving is her own history. Loving and being loved is her triumph. Every reasonable woman should strive after it.

Don't make too long explanations, because they deceive the maker or the hearer, or both.

Many people think that freedom is a thing which has been given them as a present. It is not so, because the Ukrainian Bishops and thousands of Ukrainian Catholics, exiled to Siberia for their Catholic faith, are free under the Russian Communist dictatorship. Why? Because they are fighting for the truth.

You may live in the freest country and still be a slave if you are lazy, apathetic, irresolute and callous. Liberty is something we must fight for, or it will be taken away from us before we know it.

by George Sanderlin

DARKNESS AT NOON

Veronica had left her little Syrian village to become the wife of Abenadar, the Roman legionary. He had been good to her, but could not condone her follies.

A DEEP blue shadow from the Antonia fortress probed into the city early that morning, Abenadar remembered later. The centurion's rugged Roman features were obscured as he stood by the arched entrance, but the Syrian girl's high, olive cheekbones and luminous brown eyes seemed to shine through the darkness with a mysterious radiance.

"I can't understand this madness of yours", Abenadar said bluntly. "You are no ragged Jew to run after this Galilean."

She drew the silk kerchief closer about her shoulders and lifted her chin.

"You are my lord but I am not your slave", she said. Her voice rang above the stir of merchants unboarding stalls, laden donkeys clopping across cobblestones, pilgrims in striped cloaks shuffling toward the Temple.

"I am your husband!" cried Abenadar in exasperation. "I am trying to look out for you, to keep you from getting mixed up in these Jewish superstitions".

"I can look out for myself!"

Abenadar sighed. That spark and secret flash of independence were what had fascinated him from the first. But then his jaw set with the bulldog determination of the Twelfth Legion. This matter was more serious than she realized. And this was as good a time as any to assert his authority, once for all.

"Listen to me", he said sternly. "I forbid you to listen to any more of the ramblings of these Jewish prophets—ever. Do you understand?"

She bent her head, but did not reply.

"Pilate and the High Priest are fighting over this—what is his name?—Jesus? It would not be good for you, for me, to be involved. Besides, there may be dangerous riots in the city today, now that He is to be—"

A trumpet sounding from the heights

of the fortress interrupted him.

"Now that He is to be—what?" asked his wife.

"Never mind. I must report. But remember—I have forbidden you to listen to these Jewish prophets, any of them!"

Again, she looked at him enigmatically, her dark eyes glowing. Her beauty seemed engraved against the squared stones of the fortress walls, and Abenadar was both strongly attracted and infuriated by her spirit.

"Remember."

He turned on his heel and strode under the sun-tipped ramparts to the east.

* * *

In spite of her defiance, Veronica was troubled as she went on down into the city that morning. She loved the simple, strong legionary, loved even, or specially, the lines of care that African suns, blizzards of northernmost Thule, but above all the responsibility for his men, had etched in his weathered face. She knew that he loved her; but she suspected that disobedience in a matter he considered of grave import might be the one thing he would not tolerate.

Life seemed to have become infinitely complicated since the day she left her little Syrian village to become Abenadar's bride. For though she loved Abenadar, she had at first been unbearably homesick and worried about her mother, who had fallen ill soon after her departure. If her mother died, she would be cut off forever from her childhood happiness.

One day, as she wandered in this unhappy frame of mind through Jerusalem while Abenadar was on duty, she had come upon a little cluster of men surrounding a tall Rabbi. They were talking excitedly, among the filthy, diseased beggars by the Probatic Gate.

"There!" she heard one of the disputants cry. "See that blind man feeling his way along the wall, Rabbi? Tell us who has sinned, this man or his parents, that he should be born blind?"

Veronica had watched, feeling a dull consolation that she, certainly, was not as wretched as these. The Rabbi spoke.

"Neither has this man sinned, nor his parents, but the works of God were to be made manifest in him".

Everything was God to these people, Veronica thought; even such misery. How could anyone have such a stubborn, blind faith—blind as that poor beggar?

The Rabbi stooped to the ground, mixing his spittle with a little soil, and rubbed it across the sightless eyes. Veronica smiled in amusement.

"Go, wash in the pool of Siloe", the Rabbi said.

"He'll probably be gone an hour", one bystander commented to another. "Do you want to wait to see what happens?"

Veronica had not. She had walked on to some near-by shops. But something had drawn her back an hour later—idle curiosity, anger at the callous raising of impossible hopes, something... And as she approached the Probatic Gate, she heard such a clamor, such a babble of excited voices and cries of piercing ecstasy that she had been frightened.

The crowd was twice as large. The tall Galilean was no longer there, but the beggar, his face streaked with dirt, was leaping up and down, clawing at his cheeks, crying out above the uproar.

"I was blind and now I see! The man Jesus spread clay over my eyes and now I see!"

"Isn't this the blind beggar who used to sit at the Gate here?" demanded strangers joining the crowd.

"I am the man! I am the man! I am the man!"

That unearthly cry was to echo through Veronica's mind for days. As she stared, believing the testimony of her eyes against that of all her reason, she had breathed a desperate, awed prayer to the Galilean herself.

"Please, help me, Lord. Please, heal my mother, too..."

Now she descended the narrow streets

of Jerusalem, toward the heart of the city, having quarreled with her beloved husband over the Galilean.

Her mind was in a turmoil. She passed dyers with colored threads drawn through the lobes of their ears, tailors with needles stuck in their clothes, wine-sellers, spice-grinders, all sitting in their booths, scribes wearing little leather phylacteries on arm and forehead and busily scribbling letters with goose-quill pens... pilgrims, rich Jews from Alexandria with golden circlets, poor peasants from the upcountry dressed in sackcloth... all the motley throngs of the beginning of the Passover, but she was hardly aware of them.

* * *

She had planned to walk through the city, then go back to the Temple to try to find the Galilean again and hear Him speak. Her husband had now forbidden her to do that.

But only last week she had met some Syrians from her own village, with a message from home: **her mother had recovered and was in good health.**

"Oh, Abenadar, if only I could explain to you!" Veronica thought.

He had cut her off when she tried. Surely, the God of the Hebrews, the God of the Galilean Jesus, could not expect her to disobey her husband! No, she would not go to the Temple.

She turned, with a spirited toss of her dark hair, trying to silence the longing in her heart. She had walked down the hill from the Antonia fortress and started up the thickly settled paved road opposite, toward the Gennath Gate. She would go straight back to their quarters outside Antonia.

She had taken less than a dozen steps when, around a bend in the street, appeared a horseman, a legionary in gleaming brass helmet and coral cape, bearing the familiar ashen spear.

"Make way! Make way for the soldiers of Rome!" he was shouting as his horse maneuvered through the crowd.

* * *

Then Veronica heard the thud of many sandaled feet, the hobnailed soles of Rome rhythmically crunching the stones, and a renewed shouting, a medley of cries, some taunting, some despairing.

A platoon, marching in box formation, swung into view. They enclosed and half-concealed three wretched criminals, staggering under heavy crossed timbers, as they were led toward the place of execution, the Place of the Skull, by the Roman commander. By—

"Abenadar!" she whispered unhappily. "Oh, I am sorry!"

Her husband was the commanding officer—and, in spite of his contempt for the Jews, he hated this military duty!

Veronica was glad with all her heart that she had decided to obey him. Crucifixions were horrible; he would be exhausted tonight. She was averting her face to avoid seeing the condemned when a tailor, jammed against her in the crowd, muttered, "Blessed One of Israel; It is the Galilean Prophet!"

"Jesus of Nazareth!" whispered a woman, catching her breath. "Look—look what they have done to Him!"

Veronica's heart stood still. Jesus the Saviour—executed by her husband? Oh, no, it couldn't be—he couldn't!

But it was. The procession was moving forward, and through the forest of soldiers' spears Veronica saw the first prisoner. It was He, the tall Galilean she had seen at the Probatic Gate... who had healed the blind man... who had answered her prayer for her own

Mrs. M. was petrified when her four-year-old son climbed high in a tree, and then started screaming for help. But the mother was smarter than her little son. She broke a branch from another tree, skinned off its leaves and then shouted: "Dennis, come down from that tree right now. If you fall, I'll give you the hardest spanking you ever heard of". In two minutes Dennis was safe on the ground.

mother.

Now, his face was very white where it was not streaked with blood. The blood ran down from welts across his forehead and his cheeks, and from the crown of thorns that was pressed on his bleeding brow. His clothes were in rags, and He could barely stand under the weight of the rough timber.

Could they really be going to crucify Him, nail Him to one of the crosses which Veronica had seen before on the hill?

She swayed dizzily, and only the press of the crowd kept her from falling on the cobblestones.

"The High Priest has done this", said a man behind her. "He is accused of blasphemy. I heard it this morning".

Through the weapons, Veronica saw Jesus stagger as she had done, and, with difficulty, stand upright. The procession halted for a moment while the blood ran into his eyes, blinding Him who had made the blind to see. He could not wipe it away because his hands were roped together over the Cross.

"Let me through!" cried Veronica.

She was struggling, fighting like a wild beast through the crowd. She pushed the startled legionaries aside, burst through the lances of Rome, and snatched off her silken kerchief to press against the lacerated, bleeding face.

The murmur of the crowd rose, this time a murmur of sympathy and deep protest, drowning out the taunts of the Temple hirelings sent along by the High Priest who had condemned Jesus to die.

"Leave Him!" came a cold voice, like a whip cracking.

Veronica looked up, into the distorted features of Abenadar. Never before had he glared at her like that—with such fury and contempt!

But, weeping, she shook her head and continued to wipe the blood from the bowed head until Jesus could once more see, and took up His Cross.

Then she slipped through the lines of silent, stone-faced soldiers. The procession, with its sign **"Jesus, King of the Jews"** borne ahead and the two thieves following, moved on...

* * *

The strange darkness continued over the face of the earth, but the tremors ceased. The crowd had thinned, some awed by the earthquake, others tired or off on business of their own. Abenadar stepped wearily over the deep fissure opened in the rock of Golgotha, and looked up at Jesus of Nazareth, his Body broken on the Cross.

He thought of the Galilean's words to the frightened thief on his right: "This day thou shalt be with Me in paradise"; and of his cry "Father, forgive them, for they know not what they do".

He thought of the woman, Jesus' Mother, who had stood beneath the Cross with tears streaming down her cheeks, and of the fearful accompaniment of this execution, the blotting out of the sun, the cracking of the earth's crust.

He was deeply troubled. But he was a soldier of Rome, disciplined to act in a straight line, to accomplish a mission. He had accompanied this one. Another remained—at home. Whoever and whatever this Man had been, his wife Veronica owed her husband obedience. She had disobeyed, had imperiled her own life and his reputation. This could not be condoned.

A small party was approaching, headed by the wealthy Sadducee Joseph of Arimathea. They brought permission from Pilate to bury the Body of Jesus in a tomb which Joseph had prepared. Abenadar glanced at the rescript, nodded, and handed it back. He ordered his second in command to conduct the platoon back to the garrison. Now he would attend to Veronica.

But Veronica was here! Surprised, he saw her climbing the hill, her face gleaming in the darkness.

"Why do you come here? What do you want?" he asked her harshly.

"I could not wait any longer at home',' she whispered.

She was frightened, he observed grimly. He could either beat her, or send her back to her parents. It was his duty; but she had taken him unprepared, here, on this miserable place of execution, and he had not decided what to do with her.

She was waiting, with lowered head, for him to speak. Her hair shone duskily; she had never seemed so beautiful. And now he sensed, for the first time, that his action would change their relationship forever; that it could destroy their love.

But he was a soldier of Rome, and he must act. "Give me that kerchief!" he demanded.

Without speaking, she handed him the bloody silk scarf. He shook it angrily —and then caught his breath.

When he did not say anything for so long a time, Veronica looked up. Then Abenadar, still trembling with the shock of what he had seen, heard her quick breath, too.

"Abenadar—" she whispered, staring at the image of the King of the Jews, with His crown of thorns, His torn countenance of infinite pity, imprinted on her kerchief. "I did not know—!"

Abenadar looked from the bloodstained silk to the three women beneath the Cross, and the iron discipline of Rome melted in the fire of a new-born love.

He put one arm around his wife's shoulders and drew her close. The grief on his rugged features was illuminated by the first rays of the returning sun.

"Truly", he said, "this Man was the Son of God".

(Sacred Heart Messenger).

UNSOLVED PROBLEMS

Our scientists have solved so many difficult problems, for instance, how to throw a junk into space and make it orbit around the earth; how to take photographs of the other side of the moon, but they can't teach married men to tell what's in the back of their wive's heads.

Now men can send a message around the earth in a few seconds, but unfortunately most of them can't speak even a few words in the country across the border.

Men know practically everything about their neighbors, but do not know what's in their own hearts and minds.

Little children are a lump in their parents' throats. When they grow up, they turn into being a pain in their necks.

The job makes the man. The sincere man outdoes himself and measures up to the confidence people place in him. It sounds strange but it's true. And therein lies our hope for a better future.

President Eisenhower said in a speech that 1960 is going to be the U.S.' most prosperous year since he became President of the U.S. A poor husband heard the speech and remarked to his friend: "I wish he would not talk that way in front of my wife!"

If you like to do a thing, do it as hard as you can, or you won't have fun from your work.

"Win the World for Christ"

by Marie Layne

THE peoples of many under-developed countries throughout the world are casting off the restraints and traditions of centuries. No longer is a starvation level of existence accepted in a spirit of pagan fatalism.

Presenting great problems and grave difficulties to the governments concerned, these conditions offer to the Church one of the boldest challenges which she has ever faced. Confronted with unparalled opportunities are the foreign missions. In some places, progress is so amazing and opportunities are so vast, that missioners report many places might be completely Catholics within a short span of years.

It is tragic, however, that too many Catholic laymen fail to realize the opportunities. Nor do they appreciate the need. Every foreign mission Society, without exception, is to-day in desperate financial straits. The need for prayer and sacrifice is even greater. But sadly enough, we look, too often, upon God's command to go and preach the Gospel to all nations as none of our business. It is regarded as solely the concern of the missioners. We do not stop to realize, that Christ, speaking these words, spoke to every individual Catholic and not merely to the clergy and religious. Too often, the foreign missions are pushed aside. In some instances, they are even forgotten. At best, they are regarded but as a work of supererogation — a minor charity. To this charity we give occasional unwanted pennies but rarely remember them in our prayers and sacrifices.

The work of the foreign missions, because of this, is shackled and retarded. Missioners, all over the

world, are forced to neglect their main tasks in order to devote their time to building with their own hands, churches, schools and the parish plant. And why? They cannot afford to hire workmen. Because there is no money for hospitals, the medical missions have to put up with makeshift clinics. Shacks, which we would hesitate to use as woodsheds, are being occupied as living quarters by missioners. Entire territories plead for instruction in the Faith. But, there are no funds to pay for catechists. Many mission chapels have neither a statue of the Blessed Virgin nor Stations of the Cross. Some do not even have confessionals. There is no reservation of the Most Blessed Sacrament, in mission after mission, because the chapel and altar are unworthy. Thousands upon thousands of missioners are limited to the distance they can walk. In a lot of instances, travel is done by bicycle. Isn't it a shame, really, when a few hundred dollars would provide these missioners with a jeep which would vastly increase the scope of their work?

The grestest discouragement, however, for the missioner is not the poverty, the hardships, the climate,

the diseases nor even the knowledge that his most heroic effort will not be enough to relieve more than the fringe of the incredible misery of his people. Instead, it is the knowledge that all about him, there are many souls who will never hear the holy names of Jesus and Mary. To know that there are souls who will live and eventually die and never learn to love Mary or receive Our Blessed Eucharistic Lord in their hearts, this is the greatest discouragement of all.

To many missioners, the task of bringing Christ to thousands upon thousands of souls seems hopeless and impossible. It seems that the people back home have lost interest. In a lot of instances, these very people at home have never been interested in the greatest work of the Church. A missioner, in these moments, feels very lonely.

Loneliness at times, may be a part of the missioner's life. He should never, however, feel that we have deserted him. Missionary work is team work. It is impossible for each and everyone of us to go to the mission field. Yet, we all have an obligation to obey our Lord's command to preach to all nations. The missioner acts as our agent. We preach to all nations through the missioner. Without him, we are helpless. Our prayers and our sacrifices both obtain for him and his people the graces they desperately need. The missioner can more easily carry the crushing burden laid upon him with our prayers and our sufferings. The material things are obtained by our alms. He needs these things in his work. They relieve the hunger and the thirst of his people. They clothe the naked and heal their sicknesses.

There will be a greater number of schools, orphanages, leper asylums, clinics and hospitals if there are more alms. The works of mercy the missioner can perform are fewer with less of our alms. There will be more converts with more fervent prayers from us... more sacrifices. Fewer prayers and fewer sacrifices, there will be less converts.

Holy Mother Church leaves this all entirely to the conscience of the Catholic. She asks that we pray. She asks that we give according to our means. We must never lose sight that America is the hope of the mission world. There are countless millions of persecuted Catholics who are powerless to help materially behind the iron curtain...and the bamboo curtain as well.

There is much we all can do and must do. Our Catholicity may well be measured by our missionary-mindedness. If every Catholic family in the country would set aside twenty-five cents a week, this would add to the millions of dollars annually for the foreign missions. Work would forge ahead, which is now being held up for the lack of funds and would bring thousands into the Church. The money can be mailed to a mission society in which the family is more interested. It is a good idea for each Catholic family to subscribe to one missionary magazine. These magazines are educational to both grown-ups and children and one can get intimate glimpses of strange and exotic lands. Given as gifts, subscriptions to these magazines are a wonderful way of spread-

---

A man with $20,000 wished to marry a woman that was much younger than he. Explaining his plan to a friend, he said: "I told her that I am 50 years old. Do you think that I'd have a better chance of marrying her if I told her I am only 45?"

His friend was frank: "I think you'd have a better chance if you told her you're 80!"

ing interest in the missions. For another gift suggestion, what is better than to send in the names of those you want to present with a gift together with the cost of a few rosaries to some mission society? Today these beads may well be the only tangible evidence of their Faith left to thousands of heroic Catholics behind the bambo curtain. When those beads are removed at night, in far off China, from some secret place of hiding, they must be said with fervent gratitude to the one in whose name they were given.

Not too long ago, I read an account about a missioner in Formosa. Father worked in China for many years. He underwent great suffering for over a year in a Red jail before he was permitted to return to the United States. After his recuperation at the mother house of his Society, he was sent to Formosa. His tiny mission church is quite bare. There isn't a single statue nor is there a confessional. Sadly enough, there is no Blessed Sacrament. The Father has no rectory. He lives in a small, ill-ventilated cubbyhole of a sacristy. Here he spends half of the nights fighting off fierce rats.

And yet, what does he ask for? Prayers and sacrifice. He asks that Catholics, the world over, receive Holy Communion for the missions. He asks that we say the rosary for the missions. And above all, he asks that we teach little children, to love Mary, the Holy, Immaculate Virgin Mother of Christ.

None of us are too busy that we cannot take a moment out of our every day existence to do a little something for the missions. Souls, the world over, need our prayers.

We must never slacken in our efforts if we are to win the world for Christ and for His Church. We must provide the missioners with prayers and alms. This will better enable him to take advantage of all the opportunities God is giving him to teach His people to love Almighty God.

— Annals of Good Ste. Anne

—o—

Jesus said: "How long must I be with you! How long must I bear with you! Bring him to me". Jesus then spoke sternly to him, and the demon went out of him. (Mt. 17, 18).

Jesus "then called to Him His twelve apostles and gave them power to drive out unclean spirits, as well as power to heal any disease and any infirmity" (Mt. 10, 1).

If one person can do a job adequately, let him do it. Two persons will execute it worse, and the job will probably never be done if three or more persons are invited to do it.

An American was travelling in Africa among the cannibals. He asked his guide whether his people still ate the human flesh.

"Oh, no," the cannibal replied, "we don't. But if you happen to die or be killed, of course, you wouldn't be wasted".

St. Paul saw his imminent martyrdom and referred to it in sacrificial language. His blood, like the wine poured out in honor of pagan gods at a sacrifice, was about to be shed in defense of Christianity. (2 Tim. 4. 6).

GlassEtte

The Lighted Glass

by

John Zubaly

LITTLE did the ancient Egyptians realize when they discovered how to make glass, the vital role it was to play in the lives of mankind. No doubt, one popular use of glass in those times was the aid it gave to women in making themselves so attractive that their names have been recorded in the annals of history.

History has also recorded another era referred to as the Middle Ages, when the use of the glass Votive Cup came into use. Here, perhaps for the first time, glass was used to make the life of man richer, spiritually!

The candle in the Votive cup burns before the shrine in the church, or in front of an icon of Our Blessed Mother and the Sacred Heart of Jesus. This offering of candles to the latter is a free-will offering. It is usually made as a thanksgiving to Him Who has answered the prayers of a true believer. Favors, naturally may be prayed for, and in return Faith is the reason for the existence of Votive candles in the glass cups.

Dark clouds hang over the world today. Man seems to grope in the darkness to find ways and means to everlasting peace on earth.

From the so-called dark ages of the past, a candle has burned in the glass Votive cup. Thus far it has proved a "living" light of man's true Faith in God!

Most of today's movies should be more pitied than condemned.

—o—

"I understand the Swifts married on a fifty-fifty basis."
"Yes, she was half sober and he was half drunk."

You cannot always oblige, but can always speak obligingly to others.

EDITH STEIN

The Cross is difficult to understand but far more difficult to live. She did both, but only with the help of her who stood beneath the Cross.

W. Drinkwater, C.Ss.R.

THE middle-aged woman in the grey suit stood there like a forlorn high-school girl apearing before the examboard. On the opposite side of the ornname grill in the Carmelite convent of Cologne the small group of nuns took their seats ready for the interview. A barrage of questions was exploding in their minds. Who is this Edith Stein? Can we accept her as a sister? Does she measure up to everything a daughter of Saint Teresa should be? It was up to them to tag the answers onto these gnawing questions.

The Prioress opened the interview.

"So you wish to be a Carmelite, my child".

"Yes, Sister. I have yearned for it for a long time".

Edith Stein answered in a calm, somewhat impersonal voice. What she had said was true. She had been longing to enter Carmel ever since her conversion in 1922... eleven long years ago.

* * *

Her mind wandered back to the day she had nonchalantly started reading a copy of The Life of Saint Teresa of Avila. Being a Jewess, and even an atheist, hadn't stopped her from devouring the book at one sitting. When she closed the book, these words had dropped from her lips: "That is the truth".

It was not long before the water of Baptism had flowed over her brow.

She soon made known her desire to leave the world and enter Carmel. But her confessor thought that such an intellectual genius as she should spend her talents in the world. Edith complied, and her popularity as a writer and lecturer skyrocketed.

Then in 1933 the Nazi regime came to power. They were not long in openly persecuting people of non-Aryan blood. And Edith was a Jewess. She lost every chance for advancement. People were afraid to give her an audience. To Edith's way of thinking, however, this was not a tragedy, but a blessing. Now she would be free to enter the Carmelite convent of Cologne. Ironically, the Nazis had given her her heart's desire.

* * *

Her thoughts jumped out of the past as the soft-spoken Sister Prioress addressed her again.

"You are aware that we must find out some of your abilities. Tell me, are you good at cooking or sewing?"

"No, Sister", answered the aspirant.

"Well, have you any experience in a laundry?"

Again the answer was "No". The nuns on their side of the grill exchanged glances of mixed wonderment and dismay. What could this newcomer do? Who was she anyway? Being cut off from worldly news the sisters could hardly be expected to know that they were interviewing one of the brightest lights of Europe's intellectual firmanent. Here was a woman renowned for her translations of Thomas Aquinas into readable German, famous as a linguist, lecturer, teacher and philosopher. How true it is that the world of the cloistered convent is securely protected from the noise and bluster of the outside world by its thick and friendly walls.

The Prioress had one last hope. She asked:

"Well, my child, we can always use a good singer in our choir. Can you sing us a little song? Don't be embarrassed. We won't laugh".

Edith blushed at the thought of playing canary before such an austere audience. But she braced her shoulders and cast about in her memory for the proper song. Suddenly, she remembered a few strains from a German devotional song to Mary. It was a song she had learned long ago and loved. "Bless thou, Maria". She sang the simple melody.

* * *

Perhaps the sisters weren't entirely pleased with the quality or Edith's voice, but no doubt the fact that she had chosen Mary as the subject of her debut pleased them greatly, for in a few days she received a short telegram:

"Joyful assent. Greetings. Carmel".

Once securely surrounded by the convent walls Edith Stein, now Sister Benedicta of the Cross, became sweetly obsessed by a yearning to imitate Our Lady of Sorrows. Even in the world she had had a deep devotion to Our Lady under this title.

She had been seen spending long vigils before the statue of the "Pieta" in the Benedictine monastery at Bauron. This famous statue sculptured by Michelangelo shows Mary with her Son's dead body in her arms. It became an inspiration to Edith Stein. In it she fathomed the mystery of self-sacrifice and suffering. She developed a thirst for these rare virtues, which would be quenched only at the end of her career.

But this thirst was not for suffering as an end in itself. She knew full well that the sufferings of the Mother of Sorows were in a special way linked with the sufferings of her Son for the salvation of the world. And Sister Benedicta of the Cross, too, had a reason for suffering. The conversion of her fellow Jews.

* * *

Everyone is familiar with the insane hatred which Hitler nourished for his Jewish subjects. He dealt out strict laws curtailing their freedom and even jeopardizing their lives. Sister Benedicta realized that because of her the whole convent sat under a cloud of danger. Several times she had begged her Prioress to transfer her to a convent outside Germany. And after some delay the Prioress agreed. Sister Benedicta was transferred to a convent in Echt, Holland.

The pattern of Sister Benedicta's life was following true to her chosen model, Our Lady of Sorrows. She was starting the uphill climb of Calvary to the side of her beloved Jesus. During Lent of that same year her heart had composed what might be called the theme-song of her devotion to the Sorrowful Mother. She wrote:

"Today I stood with you beneath the Cross,
And felt more clearly than I ever did
That you became our Mother only there.
...those whom you have chosen for companions
To stand with you around the eternal throne.
They here must stand with you beneath the Cross,
And with the lifeblood of their own bitter pains
Must purchase heavenly glory for those souls
Whom God's own Son entrusted to their care"

Sister Benedicta might have had a premonition that her Calvary was just ahead.

* * *

Her flight to Holland didn't completely ward off the long arm of the Nazi hate-lovers. In May of 1940 Hitler's blitzkrieg came swooping down on peace-loving little Holland. The Nazis set up a military government, and began a systematic persecution of innocent citizens.

Edith Stein was dragged before an interrogation committee. Only after a rigid cross-examination was she allowed to return to her convent. Her superiors realized that they would have to hustle her out of the country once again. The made arrangements with the Carmelite Sisters in Le Paquier, Switzerland. In a short time the way was cleared. But it was too late.

In 1942 the bishops of Holland had issued a pastoral letter condemning the Nazi persecution of the Jews. In reprisal for this tongue-lashing, the invaders took revenge on Catholics of Jewish extraction. Nazi troopers promptly arrived at the convent in Echt and clamped handcuffs on Sister Benedicta and her sister, Rosa, who had been staying there for some time. Along with other nuns who shared their plight, they were herded into freight cars. In their cramped quarters they said their prayers to the accompaniment of the monotonous click-clack of train wheels. It was a long and weary trip to Westerbook.

Miles of barbed wire enclosed the small huts in which the captives huddled together in despair. Again, Sister Benedicta showed herself a true image of Our Lady of Sorrows. In the camp there was a group of disconsolate mothers, suffering the pangs of separation from their children. They had withdrawn into themselves so much that they had to be cared for like babies. With the image in her mind of Mary consoling her Son on His way to Calvary, Sister Benedicta nursed her fellow victims. She helped them to eat, to bathe, and especially she prayed with them.

Once more the prisoners were stuffed into open box-cars. This time it was to be the end. Their trip was even longer. It sped them across Germany and into Poland. Auschwitz! Auschwitz and death!

* * *

Sister Benedicta had now reached the summit of her Calvary. Now she must stand there with Christ at her side, and offer her life for the souls of her Jewish brothers and sisters. She had to do this because she wished to imitate Our Lady of Sorrows, who had once stood beneath the Cross and died a mystical death with her Son.

After the War, one of the guards from the camp at Auschwitz described the method of execution employed by the Nazis at the time of Sister Benedicta's death. The victims were stripped of their clothing and herded into a large gully right out in broad daylight. Then, the soldiers pumped gas over them through long pressure hoses.

Sister Benedicta probably endured this type of death. As her Christ was stripped of His garments, so was she. As He had choked and gasped for breath, so did she. And when that final breath did come she had played her role well as an imitator of Our Lady of Sorrows. She had sacrificed her life with Christ for souls.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Р'ік XXXIII, ч. 3.

Volume XXXIII, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Новий Протоігумен 1
Радуйся, Благодатна! — о. М. Щудло, ЧНІ. 2
Місячне Намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Великий Піст 8
Чистилище 11
10 доляр'в за спов'дь! ..... о. В. Зінько, ЧСВВ. 13
Теодозій покидає світ 15
Американська Кандидатка на Святу 18
Хотів би Ти знати? 21
Трояндні далі ..... о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 23
Не кради! ..... М.Щ. 24
Московська Ахілева Стопа 29

The Annunciation ..... E. P. Murphy, S.J. 33
The Meaning of Lent ... M. Schudlo, CSSR. 34
Taras Shevchenko 36
Easter Duty ..... M. Schudlo, CSSR. 39
Soroko-ousty, the Commemoration of the Dead during Lent
Rev. V. J. Pospishil, J.C.D. 40
Betrayed with a Kiss .. M. J. Huber, CSSR. 42
I'd like to know 47
Sex Education..... Fl. Wedge 50
Darkness at Noon ..... Geo. Sanderlin 53
Win the World for Christ! ... Marie Layne 58
The Lighted Glass ..... John Zubaly 61
Edith Stein ..... W. Drinkwater, CSSR. 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Квітень
1961
April

REDEEMER'S VOICE

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ПОСЕРЕД загального пригноблення і страху, що панують у сьогоднішньому світі, Христове воскресення вливає в серця вірних Його слуг надію в кращу майбутність, бо Христос остаточно переможе червоного сатану. Він переміг смерть Своїм славним воскресіням, чим доказав, що Він— правдивий Бог, перед яким нема непереможних труднощів.

Проте Христос не хоче чинити чуд, хібаще вони конечні. В боротьбі добра проти зла, правди проти комуністичної брехні, добрі християни мають помагати Христові розганяти темряву облуди і фальшу, якими висланники сатани обманюють світ. Може й трудна боротьба, але радість Христового і нашого власного майбутнього воскресіння повинна натхнути нас геройством і відвагою.

Апостоли не дивилися на труднощі, ані не зважали на знущання, яких зазнавали від жидів. Якщо б не сила, що її черпали з Христового воскресення, то апостоли були б заломилися і знеохотилися невигодами апостольського життя. Людська мудрість напевно радила їм сидіти спокійно та продумувати про Христа, не наражаючись на гнів жидів і гоніння поган. Любов же до Спасителя пхала їх до праці, щоб здобути для Нього цілий світ. І дійсно здобули його, бо за декілька століть цілий цивілізований світ став християнським, а поганство зникло з розлогої римської імперії.

В сьогоднішніх часах поганство в формі комунізму і безбожництво знову сильно підняло голову. Віруючі люди затривожилися поширенням червоного войовничого матеріялізму. Провідники народів, вожді світової демократії ламають собі голови, як спинити похід розвойованого фанатичного комунізму, що вже опанував одну третину землі та приготовляється на підбій решти

вільного світу.

Демократичні народи шаленно збroяться і витрачують грубі мільйони на зброю, бомби, канони, ракети. Чи матеріяльна зброя спинить похід комунізму? Ні! Матеріяльна перевага демократії безсильна супроти зфанатизованих сил Москви та її поплечників.

Треба ідеалу і моральної сили, щоб знищити комунізм. Треба Христа і сильної практичної віри в Його Євангелію. Така сила пливе з Христового воскресіння.

Історія наявно виказує, що матеріяльна сила зброї не рішає висліду боротьби. Олександер Великий, македонський король, був карликом супроти перського царя Дарія. Дарій мав мільйонову, добре озброєну армію. Все таки Олександер Великий розгромив його своєю маленькою армією, що нараховувала всього 35,000 вояків.

Слабо озброєні готи і вандали повалили римську імперію, хоч вона мала повно війська, яке уходило за найкраще в світі. Могутня візантійська імперія провалилася немов збіжжя готове на жнива під ударами зфанатизованих арабських племен.

В 1936 р. гітлерівські полки, озброєні дуже лихо, зайняли Надренію, хоч Франція була дуже добре озброєна. В 1903 р. Ленін оснував комуністичну армію, яка мала всього тузінь старих револьверів і повно довгів.

По другій світовій війні Москва поширила своє червоне панування на Китай, Корею, Північний В'єтнам і Східньо-европейські народи, хоч військово була куди слабша ніж західні демократії. Чому? Бо зручною пропаґандою спараліжувала волю західніх провідників і вмовила в них, що з нею можна жити поприятельськи.

Вповаючи на свою куди вищу від московської військову техніку і запаси зброї, західні дежави забули, що дух важніший аніж тіло, що ідеал завжди перемагає зброю.

Провідники західнього світу, повірivши обманливій пропаганді комуністів, так задивилися в свою економічну та військову вищість, що затратили орієнтаційний змисл, ціль життя і охоту боротися за ідеал, якого не мали. Не мавши ідеалу, не мали ясно накресленої політики в боротьбі з безскрупулятним червоним противником.

Чому ж не було ідеалу в провідниках Західнього демократичного світу? Бо не світило їм світло Того, хто назвав Себе: "Я—Світло для світу. Хто йде за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме світло життя" (Ів. 8, 12).

Марне Христовий намісник, Пій XII, упоминав і перестерігав представників західнього світу не вірити большевикам, обтрястися з самогубної байдужности і наближитися до Христа, бо тільки в Ньому одному світ знайде спасіння і визволення від неволі Сатани та його земських посіпак. На жаль "люди більше полюбили темряву ніж Світло, бо лихі були їхні вчинки" (Ів. 3, 19).

Нещасти останнього десятиліття навчило світ демократії, що матеріяльна зброя не годна побороти зфанатизованого ворога, який намагається брехнею, підступом, віроломністю та зрадою загарбати позосталі народи під тиранію молота і серпа.

В світі помітний рух в сторону Христа. Це добра познака. Люди починають розуміти, що поза Христом нема і не може бути спасіння та рятунку.

Воскреслий Христос не опустить обездоленого світу, як не опустив своїх зневірених учнів, що повні зневіри в Христове післанництво пригноблено верталися до своїх давніх зайнять: "А ми сподівалися, що це Той, який має визволити Ізраїля!" (Лк. 24, 21).

Христове воскресення це запорука, що правда переможе брехню комунізму, але під умовиною, що вільний світ звернеться до Христа, повірить у Його воскресення, прийме Його Євангелію та застосує до неї своє особисте, родинне і політичне життя!

Воскреслий Христос воскресить поневолені народи, якщо вони зреформують себе, стануть дійсними християнами, проймуться засадами Нагірної Проповіді, полюблять своїх братів як себе самих, відчують у собі, що всі народи світу це одна велика Родина, якої Батько та Покровитель—Творець вселенної, наш Небесний Отець що промовляє до всіх через Свого однородного Сина та велить слухати Його: "Це Мій улюблений Син; слухайте Його!" (Лк. 9, 35).

ЧОРНА КАВА

Хоч чорна кава без цукру чи молока або сметани не має ніяких калорій, все таки розбурхує нерви і відсвіжує людину, бо має в собі кофеїну. Звичайне горнятко кави має 100 міліграмів кофеїну. Цей кофеїн скоро діє, бо 20 мінут по випитті кави освіжуючий вплив досягає вершка. Це розбурхання це наслідок кави, і він триває 2 і пів годин. Потім зникає.

Дивно, додаткові горнятка кави під час цих 2 і пів годин не спричиняють такого самого розбурхання як перше горнятко. Ось хтось випив горнятко кави в 8 год. вранці. Він не матиме великої користи з другого горнятка перед 11 годиною.

Лікарі радять пити каву тим, що їздять автомобілями, щоб не заснули.

УМОВІ ХВОРОБИ ТАК САМО ЗАРАЗЛИВІ...

Люди думають, що тільки фізичні хвороби бувають заразливі цебто поширюються на інших. Ні, бо й умові (ментальні) хвороби так само годні заразити інших, от хоча б панічний страх, галюцинації, тощо.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ЩОБ КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ І ПРОЧІ СВІТСЬКІ ТОВАРИСТВА СТАРАЛИСЯ ВМІЛО СПОМАГАТИ ЄРАРХІЧНИЙ АПОСТОЛЯТ У БРАКОВІ СВЯЩЕНИКІВ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць квітень благословлене св. Отцем

ОДНОЮ з найбільше пекучих потреб Христової Церкви сьогоднішніх часів, це брак покликань до священичого стану. Цей брак дійсно болючий, у нашому народі. У Канаді й ЗДА один наш священик припадає на 1000 вірних, тоді коли в латинських дієцезіях, один священик (у Канаді і ЗДА) припадає на коло 500 вірних. Цей наш недостаток тим більший, коли взяти під увагу це, що половина священиків наших епархій Канади й ЗДА не священики, що приїхали з Европи по війні з причини воєнних подій; багато з них у старшому віці, а число нововисвячених священиків не всилі зайняти всіх опорожнених місць і заспокоїти пекучі потреби зростаючого числа вірних.

1. Які причини браку священиків?

1) У багатьох околицях слабне віра й щораз більше занепадає християнський дух в життю суспільности; зіпсована, безрелігійна публічна опінія просякає уми католиків.

2) До християнських родин вкрадається все більше світський, нехристиянський дух; родина перестає жити християнським життям. Св. тайну подружжя зневажають різними способами. Давній звичай спільних молитов у родинах майже зовсім затрачується. Матеріялізм зростає навіть у селянських родинах. З тим іде в парі розніжнене, м'яке виховання дітей, далеке від християнської солідности. Розуміється, що такі "модерні" родини не можуть бути городцями, де зростають квіти священичих покликань.

3) Багато молоді під духовним оглядом слабка; від заранння вона виставлена на тільки небезпек, а рідко скріпляється "Хлібом Життя", Пресв. Евхаристією. Евхаристійне виховання в наших родинах мало знане.

4) Спрага вживання і розкішного життя. Сьогодні дуже численні християни надмірно, а то майже виключно стараються про розкішне життя, а дуже мало, або й майже зовсім не дбають про духовні цінности, релігію. Цьому сприяє модерна фільософія, кращі економічні обставини, а також радіо, лиха преса, кінотеатри та телевізор.

5) Антиклерикальний дух і секуляризація, зісвідчення публічного й приватного життя та безрелігійна школа.

6) Велике незнання релігії зовсім не сприяє покликанню до духовного стану.

7) Убогість клиру в порівнанню з добре платними світськими зайняттями. Ця точка має теж свої добрі сторони: тільки ідейні молодці можуть бажати посвятитися священству; слабкі характери, бажаючі доброї платні, бояться жертви священства.

8) Вкінці, поганий звичай, що в нас на жаль ще покутує: критикованння священиків. Це проганяє з душі молоді бажанння бути священиком, про котрого часто чує тільки критику.

II. Як може Католицька Акція зарадити бракові клиру?

Католицька Акція—це апостолят світських осіб під проводом Єрархії, щоб допомагаги в душпастирстві. Та тут велика трудність: Католицька Акція складається з двох елементів: зорганізованої активности і духовости. Коли одного бракує, другий складник не поможе. Поширення Божого царства є не тільки справою організації, зручности, але дуже багато залежить від Божої ласки і від самої особи апостола, що повинен бути глибоко перейнятий надприродним духом. Звідки світські апостоли наберуть надприродного духа? Від священика. Тому, де брак священиків, брак Католицької Акції.

Відсіля пекуча конечність, щоб світські апостоли співпрацювали з Єрархією в справі покликань, і як каже папа Пій XI, "вважали дбайливість про духовні покликання за свій найважливіший обов'язок; щоб у молодечих організаціях виховували якнайбільше молоді до духовного стану" (20. XII. 1935).

Щоб побільшити число священичих покликань Католицька Акція повинна старатися усунути всі причини браку покликань, тому треба розбуджувати приспану віру, скріпляти християнського духа в родинах, впливати на публічну опінію в користь релігії, поширяти релігійне виховання в родинах і школах, зокрема евхаристійне виховання, ставати в обороні клиру, поширяти знання релігії і т.д.

Є ще особливіші засоби до розбудження й посилення покликань: 1) Спеціяльні товариства "Акція священичих покликань", що працюють в поодиноких епархіях.

2) Тиждень Покликань. 3) "Субота Священика", це субота по першій п'ятниці місяця; того дня жертвуються св. Причастя, Служби Божі, і т.д. за священиків і кандидатів на священиків. 4) Вистави речей і книжок, щоб поширити покликання. 5) Грошева поміч для духовних семінарій, щоб ідейні, але вбогі молодці могли вчитися на священиків.

Жертвуймо Пресв. Серцю Христовому через Непорочне Серце Марії наші молитви, щоб усі апостольські товариства з цілою ревністю старалися про покликання.

Місійне Намірення: Запопадливе плекання покликань для заграничних місій.

Травень: Загальне намірення: Усунення обоятности в релігійних справах силою Святого Духа.

Місійне: Посилені старання релігійного виховання світських людей до апостоляту в місійних краях.

Учень до розтріпаного професора: "Пане професоре, ваш капелюх перевернений назад!"

Професор: "Дурнице! Як ти знаєш, в котру сторону піду?"

ГРІШНІ НАГОДИ

Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ.

Є різні нагоди до гріха. Нагода може бути **далека і близька. Далека нагода** до гріха є та, в якій хтось рідко грішить або, загально кажучи, люди рідко допускаються гріха.

Близька сама в собі нагода це та нагода, в якій люди завжди або сливе завжди допускаються гріха. Бувають теж **припадково** близькі нагоди до гріха, що знані як релятивні, бо вони заторкують якусь певну особу, що через цю нагоду часто допускається гріха.

Нагода ще може бути **добровільна і недобровільна.** Добровільною нагодою є та, що її легко можна усунути. Недобровільна або **конечна** нагода є та, що її не можливо усунути без великої шкоди або згіршення інших.

Є три засоби, яких треба вживати, щоб вистерігатися гріха в конечних нагодах:

1) Втеча від нагоди. Треба уникати самітнє пристування з особою, яка могла б привести до гріха. Не слід довірочно балакати та споглядати на неї.

2) Молитва. Треба завжди молитися до Бога та Пречистої Діви Марії, благаючи в них помочі, щоб опертися спокусам.

3) Треба часто приймати святі тайни, цебто ходити до сповіді та Св. Причастя, бо це тайни дають душам силу оператися спокусам.

Як іде про тих, що повторно падають у той сам гріх, то треба відрізнити рецидивістів від налогових грішників.

Налоговим грішником є той, хто затягнув якусь лиху звичку, але ще не сповідався зо свого гріха. Таких грішників можна сміло розгрішати, якщо вони каються та хочуть уживати засобів, щоб позбутися лихої звички.

Рецидивістом є той, хто висповідався з лихої звички і знову допустився того самого гріха без найменшої поправи.

Ось познаки, що грішник дійсно кається і хоче поправитися:

1. Сильна скруха, що проявляється в сльозах або словах, які виходять із серця, а не тільки з уст. Інколи слова краще виявляють наставлення душі ніж сльози.

2. Зменшення числа гріхів, хоч каянник пробував у тих самих нагодах і спокусах.

3. Пильність, щоб не впасти, от хоча б як каянник виминав лихі нагоди, користувався приписаними засобами або сильно змагався зо спокусою, заки піддався їй.

4. Як каянник, спонуканий щирим бажанням поправитися, шукає нових засобів, бо дійсно хоче звільнитися від грішної звички.

5. Якщо каянник не зо звички приступає до сповіді, от хоча б на Різдво чи в якесь інше свято. Як іде до сповіді не тому, що батьки або вчителі звеліли йому, але тому, що Божа ласка просвітила його та викликала в нім бажання поправитися з гріха. Добре розположений той каянник, що зазнав великої невигоди, щоб наблизитися до цієї тайни, от хоча б мусів відбути довгу подорож, перемогти внутрішній спротив або завдати собі самому багато насилля.

6. Якась проповідь, нагла смерть, близьке горе чи якийсь надприродний припадок спонукали його піти до сповіді.

7. Якщо визнає гріхи, що досіль замовчував через стид.

8. Якщо поучення сповідника подало йому нове світло, викликало обридження до гріха або викрило небезпеку вічного прокляття. Деякі моралісти вважають за надзвичайну познаку правдивого розкаяння сильну постанову каянника використати засоби, що їх сповідник піддав йому. Проте подібні приречення рідко бувають вистачальні, якщо нема іншої ознаки, бо рецидивісти легко багато дечого обіцюють, щоб отримати розгрішення, хоч нема в них рішучої волі дотримати їх.

"Я вчинив угоду зо своїми очима, щоб не дивитися навіть на дівицю" (Йов: 31, 1). Так само перестерігає: "Не дивися на дівицю, щоб її краса не згіршила тебе" (Сир. 9, 5).

ВОСКРЕСНИ, ГОСПОДИ!

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Воскресни, Господи!
Крізь темряву сімох віків
До Тебе кличем, просим долі!
Царю небес, Царю Царів,
До Тебе кличем, просим волі.
О, Господи, о, Господи,
О, воскресни й землі суди!
Народам сонце Ти послав,
Нема його лиш в Україні!
Нас лютий меч розшматував,
І зойк у нашій всій родині!
Бездольні скорбні лежимо,
В московській, темній домовині!

О, Господи, о, Господи!
Будучність нашу роз'ясни,
Дай волю й долю Україні!
О, Господи, о, Господи!
О воскресни й землі суди!

Тебе благаємо в сльозах
Серцями нашими, не лиш устами.
В'язні в тюрмах, мертві в гробах
Тебе благають разом з нами:
Вкраїну нашу воскреси,
Щоб жила для Твоєї слави!
О, Господи, о, Господи,
Воскресни й землі суди!

Слід охоче працювати, бо хто охотно працює, той не відчуває тягару праці. "Все, що маєш робити, роби своїми руками, бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже роботи" (Єкл. 9, 10). Смерть закінчує працю та нагоду збирати заслуги для неба. Оттому Апостол каже: "Ми бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на повність надії аж до кінця, щоб ви не зліниділи, але перейняли від тих, що вірою і терпеливістю отримують обітниці" (Євр. 6, 11-12).

Христос дбає про те, щоб християни духовно зростали, поки не стануть досконалою відбиткою Небесного Отця, бо діти бувають подібні до своїх батьків. З Христового Серця можна невпинно черпати всяку поміч, щоб осягнути цю шляхетну і надприродну ціль—уподібнення до Бога Отця. "Нехай їхні серця тішаться, в любові поєднані, для всякого багатства повного розуміння, для пізнання таємниці Бога, Отця Ісуса Христа, що в Ньому сховані всі скарби мудрости та знання" (Кол. 2, 2-3).

До добрих християн можна звернути слова Божественного Спасителя: "Ви—сіль землі. Якщо сіль звітріє, то що приверне їй давній смак? Вона до нічого вже непридатна, хіба щоб геть викинули її та щоб люди топтали її!" (Мат. 5, 13).

ЧЕРНЕЦЬ ТЕОДОСІЙ

ЧЕРНЕЧЕ життя часом дивує мірян, бо вони не розуміють його. Чимало християн думає, що ченці та черниці це смутні люди, бо їхнє життя пропливає серед понурої меланхолії й нудьги.

Це дуже мильне поняття про чернече життя, бо щастя і радість серця не полягають у шумі та галасі, але в ніжній, інтимній і люблячій злуці з Богом. Хіба Св. Августин не признався, що довгі літа марно шукав щастя поза Богом у грішних забавах і розкошах? Вкінці огірчений і розчарований звернувся до Бога, вповні віддався Йому, перепросив за зневаги і в щирій покуті обмив душу з грішного бруду. Аж тоді відчув щастя в серці, яке змусило його закликати: "Боже, моє серце було неспокійне, поки не спочнуло в Тобі!"

Повний радости Св. Теодосій ще ревніше взявся до праці над власною досконалістю, бо і він був людиною з усіма людськими слабостями і пристрастями. Приклад Св. Антонія присвічував йому та показував, як слід перемагати себе самого та змагати до християнської досконалости. Спаситель прирівняв цю досконалість до **захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його і з цієї радости йде, продає все, що має, і купує це поле!** (Мт. 13, 44). Чернець Теодосій все 'продав' цебто зрікся самолюбства, зачав підкорювати пристрасті, здушувати порухи нижчої природи та вправлятися в християнських чеснотах, особливо в любові до Бога, терпеливості та вірності своїм чернечим обітам, щоб згодом повторити

слова Св. Павла: "Це вже не я живу, а Христос проживає в мені. Якщо ж я ще живу в тілі тепер, то проживаю вірою в Божого Сина, що полюбив мене та віддав Себе за мене!" (Гал. 2, 20).

Сердечна ж злука з Христом це джерело душевної радости. Ось тому нема сумних людей між дійсними Святими, бо як годен сумувати і нудитися той, хто має Бога в серці? Хіба оглядання Божого обличчя не становить вічного й безконечного щастя небесних жителів неба цебто анголів і спасених людських душ? Частку цієї небесної радости відчувають всі чернечі душі, що вповні віддалися Богові на службу та сумлінно зберігають чернечі обіти. Між такими героями християнського чернецтва був наш Теодосій, що вповні присвятив себе Богові на службу і в цій службі знайшов радість, задоволення серця і вічне щастя по смерті.

Зо зростом молодого Теодосія в християнській досконалості слава про його святість зачала поширятися між ченцями і пробиватися поза стіни вбогої чернечої печери. Багато київлян приходило до нього шукати поради та духовної потіхи в дочасних горях. Теодосій ласкаво приймав паломників і потішав їх засмучені душі.

* * *

Святий Антоній рішив, що Теодосій стане священиком, щоб обслуговати духовні потреба ченців. Теодосій зразу відмовлявся від подібного привілею, але згодом підчинився волі свого наставника, прийняв священиче рукоположення і відтоді щодня відправляв Божественну Літургію, будуючи своїх співбратів небуденною побожністю та скупченням.

Отець Теодосій так опанував себе і дійшов до такої великої досконалости, що прямо став іншою людиною. Був лагідний і ласкавий до всіх. Його слова і поради характеризувалися незвичайною небесною мудрістю. Його ж приклад потверджував те, що говорив іншим. Всі бачили, що він потрапив виповнити пораду апостола Павла: "Скиньте з себе старого чоловіка з його вчинками і зодягніться в нового, що ступнево перетворюється в образ свого Творця!" (Кол. 3, 9-10).

Відвідувачі Святого подивляли його святість і небесну мудрість. Не дивниця, що не один юнак захопився досконалістю Теодосія та попрохав прийняти його в ченці. Теодосій був дуже второпний у приниманні кандидатів. Вибирав тільки тих, що про них був певний, що зможуть стати прикладними ченцями. Згодом число наших еремітів біля Теодосія зросло до п'ятнадцять. За його порадою настоятель монастиря постригав їх у ченці.

Тим часом Св. Антоній забажав зовсім віддалитися від світу, навіть від світу ченців, щоб у повній самоті закінчити богоугодне життя. Отак зразу перебрався до недалекої самітньої печери, зазначивши отця Варлаама своїм наслідником. Потім переселився на горбок біля Києва й там викопав собі печеру, в якій свято помер. Там і спочили його святі мощі.

Ігумен Варлаам побудував церкву в Печерській Обителі та присвятив її Пречистій Діві Марії. Там ченці зачали відбувати свої духовні вправи і ходити на богослужби. До тої пори з Києва не було видно печер, тому приходьки навіть не були б завважили їх і не знали б, що в недалеких печерах моляться українські богоугодники. Як збудовано церкву, то ціла обитель стала видна з Києва.

Як же ж проживав Св. Теодосій у печері? Так само, як всі інші ченці, цебто посеред покути і всяких невигод. Житний хліб і вода були його щоденною поживою. Тільки в неділю і суботу ченці споживали варену пшеницю й ярину. Крім духовних вправ, молитов і співу часослова—полунощниці, вечірні, повечер'я й утрені—ченці займалися ручною працею, бо їхнє монаше гасло велило їм: **Молися і працюй!**

За скромні вироби, що продавали в Києві, купували збіжжя. Кожен чернець мусів молоти його на муку, але часто Св. Теодосій заступав інших і сам молов. Ручну працю чен-

ці переривали спільними молитвами в церкві та співом наших богослужб. Отак проживали в Божій і братній любові.

Теодосій перевищав всіх інших у молитві та ручній праці й власним прикладом заохочував інших до труду і молитви. По труді ченці удавалися на нічний спочинок. Теодосій дуже часто не йшов спочивати. Він чував і молився, співаючи псальми на Божу честь. Крім цього сильно умертвляв своє тіло. Бувало в літку вийде вночі надвір, сяде на порозі печери, здійме з плечей монашу рясу і дає комарам нагоду поживитися його кров'ю. Отак нераз сидів аж до ранку, а комарі жирували собі по його спині. Це вмертвлення дивувало співбратів, бо нерідко комарі так покусали його плечі, що вони були наскрізь покриті кров'ю.

Перед утренею Теодосій удавався до церкви і разом з іншими ченцями співав богослужби, не турбуючись пораненими плечима. Він звичайно перший приходив до церкви й останній виходив із неї. Під час богослужб подобав на небесного Херувима, бо така була його ревність у Божій службі. Не дивниця, що ченці подивляли і щиро любили його. Теодосій став для них живою відбиткою Христа Господа, тому сміло міг промовити до своїх співбратів: "Браття, наслідуйте мій приклад і дивіться на тих, що живуть так, як ми! (Фил. 3, 17).

—o❀o—

ВИСОКЕ ТИСНЕННЯ КРОВИ

Високе тиснення крови це не одна хвороба, але збір різних хвороб. Високе тиснення крови може бути МАЛЕ або ВЕЛИКЕ. Тиснення крови, що доходить до 180 або навіть трохи вище не є дуже небезпечне для старших осіб.

Проте, загально кажучи, всяке високе тиснення крови є хронічною хворобою, що триває довгі літа й остаточно заганяє особу до гробу, бо витворює кровотеч мозку або серця або згусток крови, що спричиняє удар серця або удар мозку.

В декого високе тиснення крови шкодить ниркам і серцю, тому спричиняє передчасну смерть.

ПЕРЕСІЧНЕ тиснення крови в здорових особах сягає від 110 до 150 або навіть до 160. При такім нормальнім тисненні кровні судини належно функціонують і людина чується добре. При зависокім тисненні крови тиснення доходить до 200, 250 або до 300. Коли тиснення занадто зростає, то кровні судини бувають напружені та псуються, бо не годні витримати неприродного натиску крови. Кров занадто сильно пливе цими судинами, тому нищить їх і не тільки їх самих, але й частини організму, в яких вони знаходяться, цебто в мозку, серці, очах і нирках.

Ушкодження звичайно зачинається в нирках. Це доказаний факт, що хвороби нирок бувають часто наслідком зависокого тиснення крови.

Що ж повинні чинити ті, що мають зависоке тиснення крови?

Найперше повинні тримати дієту від ТОВСТИХ потрав і солі. Цієї дієти не заступить ніяке лікарство, хоча б яке 'чудотворне'.

Крім цього слід вживати лікарства, але тільки ті, що лікар припише, бо не всі лікарства помагають всім клієнтам, що мають високе тиснення крови. Часом треба вживати різні лікарства, щоб вони помогли клієнтові.

Лікарі сподіються, що внедовзі знайдуть вповні успішне лікарство на високе тиснення крови.

Ненависть пожирала моє серце...

М. Щ.

НЕНАВИСТЬ це страшна пристрасть, яка проганяє з серця спокій, нищить щастя і здоров'я. Багато людей не здає собі з цього справи, що ненависть найбільше шкодить тим, що вдержують у собі цю пристрасть, а не тим, що ненавидять їх. Мій приклад це наявний доказ цієї превеликої життєвої правди, яку декотрим людям тяжко зрозуміти, бо ненависть притемнила їх розум і заглушила докори сумління.

* * *

Павло Х. був колись налоговим пияком. Мав 30 літ, як зачав працювати в нашім місті. Я народилася на фармі, де по смерті доглядала свою матір каліку. Її терпеливість і підчинення Божій волі посеред щоденних терпінь були для мене взірцем християнської мужности. "Доню", говорила мені, "Бог дає добро і зло. Приймаємо одне, треба приймати й друге, бо так радощі, як страждання мають скріпляти нашу віру, сталити християнський характер і підготовляти нас до щасливої вічности, де нема вже мук і горя. Дивися на приклад Спасителя і наслідуй Його!"

По її смерті я перейшла до поблизького міста і зачала працювати в крамниці споживчих товарів. По якімсь часі молодий, тридцятилітній мужчина став заходити до крамниці. Зразу наше знайомство було чисто бизнесове. Згодом перетворилося в приязнь, що завела нас перед престіл, де я зложила шлюбні обіти в при-

явності Христового священика, обіцюючи свому мужеві любов, пошану, вірність і подружий послух.

Пияцьку звичку мій муж затягнув у дитинстві. Його батько був приятелем 'пляшки' і саме від нього Павло навчився любити алькогольні трунки. Це завело його до п'янства. Через цю лиху звичку тратив одну працю за другою, бо ніякий працедавець не міг спуститися на нього. Одного дня працював, а на другий зникав без сліду і зовсім не показувався в заводі. Бувало, що цілі ночі проводив по коршмах або в домах приятелів п'яниць.

Зобачивши, що сам заганяє себе до гробу і руйнує свою майбутність, Павло звернувся до Бога за поміччю. Ласкавий Творець вислухав Свого нещасного сина, що каявся і намагався вилізти з багна п'янства. Зовсім припадково запі-

знався з провідником АА. Це товариство анонімних алкоголіків, що складається з тих, що колись були алкоголіками, але згодом позбулися цієї невільничої звички та зачали працювати серед налогових пияків, щоб їм допомогти стати нормальними членами громадянства.

Заки ми побралися, Павло отримав медалю здержливости, бо цілий рік не випив ані краплинки алькоголю. Був гордий з перемоги над собою і щиро дякував Богові за поміч, бо знав, що власними силами був би ніколи не позбувся цієї тиранської звички.

З цієї вдячности помагав товариству регабілітувати пияків і пиячок, що звертался за помічч'ю до АА. Проминуло 10 літ від нашого шлюбу, і Павло дотримав обітницю.

Два роки по шлюбі нам народився гарний синок. Ми назвали його Святославом. Виглядав на маленького анголика. Згодом закупили власний дім на краю міста. Перед хатою був маленький городець, де я любила плекати ярину та квіти. Наш синок зростав в літах і доброті. Любив молитися і ходити до церкви. Скільки потіхи справляв нам, як, прийшовши з церкви, зачинав співати: "Господи, помилуй!" Ми натягали його, що стане священиком, як підросте.

В місті не було нашої парафіяльної школи. Син ходив до публічної, але я сама навчала його катехизму. Він любив слухати про Бога і Божу Матір і молитися до них, кличучи: "Божю, Божю, люблю Тебе!"

* * *

Отак серед затишного спокою проходили наші дні. Поступування Павла часом обурювало мене, бо його часто не було вдома через те, що товариство АА вдень і вночі кликало його, щоб займався якоюсь пиячкою або пияком. Він ніколи не відмовлявся, бо саме це товариство вивело його з руїни на шлях гідного людського життя. Бувало, що нам бракувало потрібних речей, бо треба було помагати нещасним рабам і рабиням алькоголізму. Я погоджувалася на ці фінансові жертви, бо любила свого мужа. Коли подруги люблять ся, то мусять любити й те, що подобається обидвом партнерам.

Одного дня по сходинах АА до Павла наблизилася підпита молода жінка з дитиною. Павло пізнав її, бо це була його шкілька товаришка. Наставник товариства повірив моєму мужеві зайнятися нею та її сином. Хоч п'яна, жінка була гарна на вигляд. Це викликало в мені трохи заздрости, але я здусила це нешляхетне почуття, бо вповні довіряла своєму мужеві, що був добрим християнином. Щоправда, трохи обурилася на нього, бо позичив Магдалині,—так звалася ця жінка—100 долярів, щоб купила собі та синкові вбрання і мала чим заплатити чинш за брудну кімнату над опущеним гаражем. Анонімне товариство знайшло їй працю в кавярні. Під час її відсутности старенька сусідка доглядала її малого синка Давида, що мав три роки.

Магдалина зразу добре поводилася й регулярно приходила до праці. Мій муж був задоволений успіхом своєї праці над її поліпшенням. Я не поділяла його погляду, але мовчала, щоб не думав, що я заздрісна. Зрештою кожен знає, що пияк це огидне сотворіння, і воно стає ще огиднішим, якщо це сотворіння це жінка.

Я була великодушна зо своїм мужем навіть тоді, як пізно вертався додому через те, що займався регабілітацією алькоголіків. Видно, Бог благословив його труд, бо, не зважаючи на тяжку працю, чувся здоровий, задоволений і щасливий.

* * *

Прийшли імянини нашого Святослава. Я приготувала смачну вечерю. Муж прийшов на час додому. Печена курка, запашний сос і квіти пишалися на столі в їдальні. Ми помолилися та почали вечеряти. По вечері мали йти до кінотеатру. Саме при кінці вечері задзвонив телефон. Анонімне товариство кликало Павла, бо трилітній синок Магдалини десь пропав. Злість обхопила мене. "Чи не можуть покликати когось іншого? Ми маємо свої пляни про сьогоднішній вечірок!" закликала гнівно.

"Ясочко", Павло погласкав мене по лиці, "не злостьсь! Ану дитина десь пропаде! Може втопиться в ріці, блукаючи в пітьмі". Скоренько помолився, взяв на себе плаща і зник на дворі. Автомобіль загуркотів, повідомлячи нас, що Павла нема вже на подвір'ї. "Чому муж, а не поліція пошукує за згубленим хлопчиком?" мучила мене гадка. Тоді подумала: "Як я почувалася б, якщо б наш Святослав десь згубився серед ночі?" І саме тоді вперше блиснула гадка в моїй голові: "Вона не повинна тримати його біля себе... Де пиячка година опікуватися дитиною?"

* * *

Не сам Павло шукав за дитиною. Шукала теж поліція й інші члени товариства. Прийшов ранок, а Павло не вернувся. Я завела сина до сусідки і сама вибралася до Магдалини. Вона дрімала над столиком. Була п'яна. Ні Павла, ні Давида не було в хаті. Відразу опанувала мене. Замість шукати син-

ТРУД

Максим Рильський

Люби свій виноград і заступ свій дзвінкий.
Народи й царства мруть, міняються віки,
І там, де чабани дрімали супокійно,
Зростають городи, киплять криваві в'йни,
В змаганні вічному шаліє смертний люд!
Та знай, що тільки тут, де невгановний труд
Землі насиченій родюче лоно ра-
--нить,
Доспівають ягоди і радощі повстануть.

Апостол ганить подібних християн, бо їх поведінка схожа на поведінку тих, що знають Христа та не мають Його Божого духа. "Отож говорю та свідчу в Господі, щоб ви більше не поводилися, як поводяться погани в марноті свого ума, бо їх розум запаморочений темрявою, вони відчужені від Божого життя за незнання, що є в них через затверділість їхнього серця. Бо в розпуці вони віддалися змисловості, зажерливо виконуючи всяку нечисть.

"Але ви не так пізнали Христа—бо ви напевно чули про Нього та навчилися в Нім (як правда в Ісусі), що як де про попереднє ваше життя, то треба скинути з себе старого чоловіка, що зотліває в обманливих пожадливостях, і обновлятися духом свого розуму (ума) та зодягнутися в нового чоловіка, сотвореного по Богу в справедливості та святості правди.(Єф. 4, 17-24).

ка, вона впилася. Ось тобі маги! Я збудила її. Відчинила очі. "Я—Павлова жінка. Прийшла- подивитися, що тут діється?" промовила до неї.

"Ах, мій Давид! Ах, мій любий Давид! Де ж він дівся? Я вже стратила чоловіка в копальні вугілля, а тепер трачу сина. Боже, змилосердися надо мною!" закликала пробуджена Магдалина.

Вона мусіла завважити відразу на моїм обличчі, бо стала виправдуватися: "Я не хотіла впитися. Взяла одну чарку, щоб успокоїти розбурхані нерви. Тепер знаю, що одна чарка веде до другої... Я негідна мати! Що ж дала синові? Нічого!"

Я подала їй горнятко гарячої кави. "Не кричи і не скаржся, бо скарга нічого тут не поможе!" промовила до неї. Її очі благали спочуття і вирозумілости на людську неміч, але я не вміла співчувати пиякам.

Я почала мити непомите Магдалинене начення, як двері відчинилися. Ввійшла поліція. Павло і маленький Давид. Магдалина вхопила його і пригорнула до серця. Поліція знайшла Давида в сусідськім домі. Спав на стриху.

Гаряча, чорна кава оживила й значно отверезила Магдалину. Каялася, що впилася. Прирекла поправитися. Я не вірила її обітницям, але мій муж давав їй ще одну нагоду, а потім ще одну... Був дуже терпеливий із нею. Лють опановувала мене, бо Магдалина турбувала наше життя.

Павло підвіз мене під нашу хату і поїхав до роботи. Була субота. Мав працювати тільки до пòлудня. Замість іти додому, подався до Магдалини, бо маленький Давид захворів. Я почала дрижати за здоров'я Павла, бо мені здавалося, що перетяжував себе. Магдалина знову впилася і анонімне товариство не хотіло лишати її саму з хворою дитиною. Я стратила надію; що Магдалина взагалі зможе поправитися. В кожній кризі та стражданні пляшка алькоголю була її ліком. Одна тільки тюрма могла б здержати її від п'янства.

Муж вернувся перед вечором. Пані Ч. заступила його. Вона теж була колись алькоголичкою. "Вони всі однакові", подумала я, "товариство ко-

---

ПРИПІВ ВОСКРЕСНОЇ УТРЕНІ

Ангол отак привітав ту, що була благодатною: "Радуйся, пречиста Діво, і ще раз кажу: Радуйся, бо твій Син по трьох днях воскрес із гробу і воскресив тих, що повмирали. Люди, веселіться!"

Ірмос:

Новий Єрусалиме, тішся і радій, бо слава Господа засяла над тобою. Тепер, Сіоне, тріюмфуй і веселися. Ти ж, пречиста Богородице, величайся воскресінням свого Сина.

лись прйсвятило їм багато часу і гроша, а тепер вони сплачують свій довг, помагаючи іншим!" Магдалина знову зачала пити, тому на неї звернено особливішу увагу.

Я мало розуміла і ще менше цікавилася працею А.А. Дбала про свій дім і родину, щоб там було чисто, щоб син мав належний догляд і муж був задоволений. Якщо б кожний дбав про себе так, як треба, то не було б ні Магдалини, ні інших алькоголиків на цій землі.

* * *

Наближалося Різдво Спасителя. Шкільні діти мали передріздвяний попис. Наш Святослав виліпив гарного ангола. За те дістав першу нагороду в своїй клясі від учительки. Павло і я були горді з нього. Отримав в нагороду синю стяжку. Ціла кляса школярів і їхні батьки заплескали йому.

О пів до десятої ввечорі ми вибралися додому. Павло наперся поступити до Магдалини, щоб довідатися, як чувся Давид. Я протестувала, але марний був мій протест. Муж завернув автомобіль і поїхав на другий кінець міста. Я сиділа, тримаючи Святославового анголіка. Син і батько сиділи на переді. Падав зимний сніг і тиснув мороз. На розі муж зобачив жінку, що проходила дорогою. Був би вдарив її, бо дорога була слизька. Муж раптовно скрутив колесо. Святослав залякано скрикнув. Це була п'яна Магдалина, що вертàлася з коршми.

Від наглого скруту, автомобіль полетів у рів і перевернувся. Що було дальше, не пам'ятаю. Поліція витягнула мене з автомобіля. На землі лежало поторощене тіло мого синка. Вилетів із автомобіля, бо вікно відчинилося. Автомобіль роздусив його... мого сина, мою розраду... Через жаль за сином не відчувала власних ран. В гарячці невпинно кликала: "Де мій син? Де мій Святослав? Хочу бачити його!..."

Лікар мусів дати мені спеціяльні пігулки, щоб успокоїти мої нерви. Ніколи вже не бачила свого Святослава... Не була на його похороні, бо лежала в шпиталі.

Через тиждень Павло забрав мене до дому. Це вже не був мій дім. Це була пустельня, бо забракло мого коханого Святослава. "Ох, Боже, мій Боже, чому таке нещастя навйстило мене?"—невпинно кликала і плакала. Не помогли Павлові слова. Не мав сили потішити мене, бо в світі не було сили, що поменшила б моє матерне горе.

І тоді в моїй уяві виринула постать нещасної Магдалини: "Це вона вбила його! Це вона забрала мені сина!" Страшна ненависть опанувала мою душу. Здавалося, що навіть згадка про вічне пекло не прожене її з огірченої душі. "Чому Магдалина не померла замість мого Святослава? Вона—безкорисне сотворіння, що п'янством опоганює землю. Світ був би кращий без неї!"

Хата стала моє труною. Я вештàлася по ній немов понура тінь. Сусідки плакали на похороні мого сина, але тепер їх сльози висохли. Вони стали забувати прикрий припадок, але не я, Святославова мати!

Муж так само терпів, але товариство намагалося завжди тримати його в руху, щоб не мав часу думати про страту сина. Я ж була сама вдома, сама з понурими споминами...

Стала нарікати на цілий світ, на анонімне товариство, на пияків, і особливо на Магдалину... Це її вина, що я стратила єдину дитину. Ненависть до Магдалини зовсім була опанувала

Дехто боронíться, кажучи: "Не боюся, бо знаю самого себе". Нехай такий чоловік послухає, як на це дивився Св. Франциск Ассиський: "Знаю, що дреба було б зробити, але не знаю, що я дійсно вчинив би, якщо знайшовся б в небезпечній нагоді!

Які ж є головні нагоди, що їх треба уникати?

мене, бо ми не були б мали аккциденту, як би її не було на дорозі! В своїй ненависті я навіть не питалася Павла, кому він помагав сливе кожного вечора, бо страта сина і ненависть до Магдалини зовсім придавили мої почування...

* * *

Отак проминуло три місяці. Це було правдиве пекло на землі. Перестала молитися, бо Бог 'несправедливо' забрав мені сина. Ах, яка була нерозумна! Ненависть не лічить горя. Навпаки загострює його, але я цього не знала.

Одного вечора скоріше пішла спати. Около 10-ої години муж вернувся додому. "О, йому тут буде добре!" говорив до когось. Я нетерпеливо вискочила з ліжка. В кухні стояв муж з маленьким Давидом, що тулився до нього. Жінка і мужчина з анонімного товариства стояли біля нього. Я стала кричати: "Пощо ти привів його сюди? Вона вбила нашу дитину! Не хочу його в нашій хаті!"

Бідний Давид дрижав зо страху. "Жінко, успокійся!" промовив Павло. "Магдалина захворіла на сухоти. Її відвезли до санаторії. Треба було забрати невинну дитину!"

Я мусіла страшно виглядати, бо муж отак промовив до мене: "Анно, ти женеш себе до гробу! Ненависть пожирає тебе, і ти не бачиш цього! Ось тут маєш нагоду прийти до себе, полюбити невинну дитину і відзискати спокій!"

"Як ти можеш домагатися цього від мене?" скрикнула на ввесь голос. "Не домагаюся, а приказую", відповів муж. "Це мій дім! Так буде, як кажу. Давид залишиться тут, поки його мати не прийде до здоров'я!"

Затиснувши зуби, я вибігла з кухні та пішла до ліжка. Муж обмив брудного Давида, дав йому молока і завів до спальні. Прийшов до мене, але я вдавала, що сплю.

Вранці трохи опам'яталася, бо пригадала собі, що муж не уступить від свого рішення. Він завжди захищав слабших. Давид був слабший ніж я!

Піддалася, але рішила так поводитися з Давидом гейби його не було в хаті. Щоправда, годувала його тричі на день, але зовсім не цікавилася ним. Застрашений хлопець сидів у своїй кімнаті аж до полудня і дивився крізь вікно. При обіді не хотів їсти, бо "Мамця хвора!"

Малому Давидові не треба було послуговувати. Він сам давав собі раду, бо діти пияків вчаться розуму від біди. Як муж вернувся з праці, Давид кинувся йому в обійми. Він знову поклав його до ліжка.

Тим часом Магдалина помалу приходила до здоров'я. Психоятр заявив, що вона була фізично і психічно хвора, і тому потребувала психоятричного лікування.

Давид боявся мене і вступався з дороги. Згодом моє серце змякло: "Як я почувалася б, якщо б була хвора, а якась жінка так нелюдяно поступала з моїм Святославом?" На вид цієї жорстокости супроти невинного хлопчини сильно застидалася. Пішла до кімнатки Давида. Він гірко плакав. Дивлячись на його сльози, я сама розплакалася. "Боже, пробач мені!" вирвалося з уст. "Давидку, ходи сюди", промовила до нього і простягнула руки. Він кинувся мені в обійми і зачав тулитися до мене. Мені здавалося, що тулю до серця свого Святослава.

Ми обидвоє пішли до пивниці та розпакували Святославові забавки. Хлопець страшно тішився ними. На обіді вже все їв і вдячно всміхався до мене. Ввесь день його веселий сміх розносився по хаті. Мені стало веселіше на серці. Зачала знову молитися, бо почула в собі охоту до життя. Ввечорі сама поклала його до ліжка. Він простягнув рученята, обняв мене за шию і любляче поцілував. Ох, який солодкий був цей невинний поцілунок!

Павло сильно втішився, що я 'помирилася' з Давидком. Ми стали пильно доглядати його. Вітаміни скріпили його сили. Став набирати на вазі. Червоний рум'янець з'явився на його поблідлім обличчі.

Маленький хлопчина допоміг мені та мужеві віднайти одне одного. Того вечора ми всі троє дивилися на телевізорську програму. Давид заснув мені на колінах, і мені не хотілося нести його до ліжка. Так солодко було на серці.

З весною моя любов до Давидка ще більше скріпилася. Ми разом ходили по дворі і плекали квіти. Разом ходили купувати споживчі товарі по крамницях. Я стала знову нормальною людиною і доброю жінкою для Павла. Щастя вернулося до нашої хати. Я навіть перестала ненавидіти бідну Магдалину. Щобільше? Молилася за її видужання, хоч лякалася, що вернувшись додому, забере від мене Давидка. Цей малий хлопчик своєю невинністю, добротою і веселістю відчинив мої очі та показав, що любов і прощення це єдиний лік на ненависть і смуток, що вона спричиняє тим, яких опанувала.

Я переповіла Павлові все, що Давид робив і говорив під час дня. Це веселило його серце і наближало нас до себе. Наші серця чули, що малий Давид поволі заступав нам Святослава. Давид набрав на вазі, був завжди чисто вбраний і веселий. Радість наповняла мою душу, як дивилася на нього, бо його поведінка вповні нагадувала мені Святослава. Це либонь я сама так школила його, не здаючи собі з цього справи. Проживаючи для мужа і Давидка, я почала забувати про нещасну Магдалину.

* * *

Одного вечора Павло вернувся з праці та повідомив мене: "Анно, Магдалина знову тяжко захворіла. Сухоти відновилися і так скоро поступають уперед, що лікарі стратили надію спинити їх".

"Бідна Магдалина!" вирвалося мені з уст, "ніхто не годен

8-а Пісня (Воскресна Утреня)
Сьогодні величний і святий день, єдиний у тижнях, бо він цар і пан днів, празник над празниками і свято над святами. І в цей день повік благословлятимемо Христа.

завжди кепкувати собі з Божих і людських законів, щоб вкінці не заплатити за сваволю. Гріх немилосердно мститься на грішникові!"

"Анно, не суди нещасної!" промовив Павло, "бо внедовзі Бог буде судити її!" Я застидалася, що так немилосердно висловилася про матір Давидка, якого так сильно любила.

Була субота. Ми поїхали відвідати Магдалину і взяли з собою Давидка. Магдалина лежала в ліжку в санаторії. Це вже не була колишня розтріпана жінка. Це був живий труп,

що спускався до гробу. На наше здивування хвороба опам'ятала нещасну. Зобачивши нас, Магдалина заплакала: "Я не годна змінити минулого, але можу жалувати за те, що вчинила. Анно, пробач мені прикрість, що спричинила тобі. Нехай милосердний Господь так само пробачить мої гріхи!"

Бідна грішниця померла два дні пізніше. Ми були на її похороні. Давид плакав за матір'ю, як її спускали до гробу, але через місяць став забувати про неї. Я стала його матір'ю, знаючи, що тепер ніхто вже не забере його від нас.

* * *

Десять літ проминуло від того часу. Давид ходить до школи. Ми охрестили його. Кожної неділі беремо його до церкви на Службу Божу. Він любить відправи і служить священикові при престолі.

Що більше? Без ніякого силування та намови з нашого боку Давид заявив нам тому місяць: "Мамцю, як я підросту, то буду священиком!" Ми спиталися його, хто піддав йому цю гадку. "Я знаю отця М. Він такий добрий. Я хочу бути такий як він!"—відповів наш синок.

"Боже", ми обидвоє скрикнули зо здивування. Павло взяв мене за руку і промовив: "Анно, це напевно наш Святослав виблагав нам цю велику ласку в Христа Спасителя. Сам не став священиком, але випросив цю ласку для свого 'братчика' Давида!"

Я пригорнула хлопця до серця і щиро заплакала з радости. Він посинівськи відповів на мій материнський поцілунок. "Мамцю", промовив до нас, "я дуже люблю тебе і татка. Як стану священиком, то завжди буду молитися за вас під час Служби Божої!"

* * *

Ми не противимося покликанню нашого адоптованого сина Давида. Навпаки чуємося щасливі та дякуємо Богу за те, що кличе його до Своєї служби. Проте мушу зазначити, що ласкавий Творець не полишає нас 'сиротами'. Тому два роки по таких довгих літах подружого життя нам народилася дочка, що тепер є нашою потіхою. Ми охрестили її Ольгою на честь нашої княгині Ольги.

Не лякаємося старости. Оля доглядатиме нас, син Давид буде молитися за нас і ласкавий Господь не опустить нас, як не опустив у минулому.

Чуюся вповні щаслива. В моїм серці нема тіні ненависти. Там є тільки любов до мужа, дітей і Бога, і це почуття любови чинить моє життя щасливим, хоч нам не бракує щоденних клопотів, журби і хвороб, бо таке вже людське життя на землі.

Сусід: "Як ваш син здасть іспит, то що тоді буде робити?"
Сусід: "Буде ще раз пробувати здавати його!"

Жінка це розрада для чоловіків, яких вони не мали б, коли б були залишилися самітніми.

Поліцай: "Чи ви могли б описати чоловіка, що вдарив вас у лице?"
Чоловік: "Я саме те робив, як він у злості почастував мене поличником!"

СОВІТСЬКИЙ ДІМ (Родина)

НЕДАВНО появилася надзвичайно цікава книжка одного комуністичного туриста по Совітах, головно в совітській Росії. Ця книжка зветься **"The Future is ours, Comrade"**. Автор книжки це Йосип Новак. Це не дійсне ім'я автора, але його псевдонім. Автор книжки скрився під псевдонімом, щоб москалі не викрили його зв'язків, що він мав у Росії під час своєї довгої та надзвичайно цікавої подорожі по Совітському Союзі.

Й. Новак був високопоставленою комуністичною шишкою в одній сателітній державі, тому большевики сильно довіряли йому та дозволили нав'язати немислимі для звичайного туриста контакти з московськими громадянами. Він їздив, куди хотів, заходив і спав по совітських родинах, нав'язував контакти з ким хотів, і мав розмови з численними головачами комунізму в Московщині.

Саме тому його книжка надзвичайно цікава, бо висвітлює такі речі, яких іншим туристам не можливо доглянути та зрозуміти. Книжка має 13 розділів. Подаємо зміст першого розділу під заголовком "Совітський дім", який в автора зветься "Це мій дім".

* * *

Під час своєї туристичної подорожі по Совітах Й. Новак намагався нав'язати контакт з усіма верствами совітського громадянства, зачинаючи від робітників і кінчаючи на провідних верствах.

Свої студії совітського життя зачав від **родини** і **дому,** бо там зачинається всяке життя. Не хотів мешкати в готелях, але прохався до приватних і державних людей на нічліг. Це йому вдавалося, і так не одну ніч провів у приватних родинах, що для інших туристів прямо не можливо. Ночував він у пишних домах і в "дірах".

Зазначуючи людям помешкання, совітська влада не дивиться на число кімнат у будинку чи на споріднення родин, але на кількість місця під дахом. Зазначивши одній особі 6 чи сім квадратових метрів, ця влада рішає, що хата, яка має 40 квадратових метрів, повинна помістити від 4 до 6 осіб. Влада не дивиться, чи ця хата має тільки одну кімнату або дві чи три, і чи ці особи споріднені між собою чи ні, чи вони чоловіки чи жінки, або помішані.

"Совітська людина мусить мати дах над головою!" каже влада, "бо це була б ганьба для соціялізму, якщо б вона мусіла спати на вулиці", але коли 20 осіб живуть в хатчині, що має заледве три кімнаті, то гонор соціялізму врятований!"

Комуністична влада не має ні часу, ні грошей, ні людей, щоб будувати доми для звичайних громадян, тому це зовсім другорядна справа, якій присвячується мало уваги.

"Але урядові та виховні будинки, особливо по великих містах, це зовсім інша справа. Вони поглочують усю нашу будівничу енергію!" —заявила Новакові одна червона шишка.

* * *

Життя декількох неспоріднених родин під одним дахом в обмеженім просторі змушує

мешканців застосовуватися до співжителів, бо конечні речі, от хоча б кухня, спільна для них усіх.

В тій самій кімнаті може мешкати дві родині або й більше. Кожен хоче мати бодай якесь сповидне відокремлення від інших. Як же це вчинити в одній і тій самій кімнаті? Люди "дають собі раду, як можуть", переділюючи кімнату на частини при помочі фіранок і всяких інших заслон.

Такий спосіб життя 'щасливих' совітських родин практично виключає всяке можливе відокремлення та самоту. Мешканці доконче мусять бачити і чути, що роблять їхні співмешканці, хоч часом бачені чи чуті речі зовсім неприємні. Отак між ними нема дійсних секретів, бо вони неможливі в подібних обставинах співжиття з іншими.

З цього виходить, що дійсно родинне життя практично неможливе в Совітах, бо батьки не мають секретів перед доростаючими дітьми. Ось тому батьки звичайно стараються, щоб діти жили в шкільних закладах. Те саме роблять зо старими батьками. Діти звичайно намагаються позбутися їх і помістити в старечих домах. Це дуже болить батьків, як діти викидають їх із дому, щоб догодити іншим співжителям, яким старі люди є невигодою в хаті. Часто діти підступом позбуваються батьків із дому. Кажуть їм, що беруть їх до лікаря, а тим часом забирають їх до старечого закладу. Самозрозуміло, що викинені батьки сильно терплять через те, що власні діти мусять так 'позбуватися' їх.

* * *

Віддалені від батьків діти тратять контакт зо своїми родичами і так помалу відчужуються від них. Родинна зв'язь заникає по родинах, і так витворюється **совітська** людина, для якої існує тільки "один великий совітський Союз" зо своєю столицею Москвою!

Діти виховуються в групі між шкільними товаришами по шкільних закладах від зарання свого життя. Отак уряд контролює їх зріст і ідеологію. Так виховувана дитина стається живим коліщатком у людській машині. Вона живе духом маси, насичувана невпинною комуністичною пропагандою, яка не дозволяє їй самостійно думати. Світогляд партії стається світоглядом дитини і доростаючої молоді. Ці молоді люди не мають спромоги викрити фальшу урядової пропаганди, бо до них не доходять ніяка інша преса та книжки хіба комуністичні. Батьки і родина в очах такий дітей відходять на друге місце. Партія і група, посеред якої живуть, маймає перше місце в їх житті та думанні.

Навіть самі діти не люблять мешкати з батьками, бо не мають ніякої свободи через те, що в тій самій кімнаті мешкають чужі їм люди. Один молодий хлопчина виявив, чому не хотів мешкати з батьками: "Я хочу слухати радія, а тим часом хтось другий хоче спати. Хочу направляти свій ровер, а вже хтось кричить, що хата не гараж. Зачну щось читати, а там вже хтось інший пустить собі телевізора і перешкоджає мені. І воно так завжди!"

* * *

Через такі 'розкішні' совітські обставини по домах, це самозрозуміла річ, хата і дім затратили для людей свою притягальну силу та романтизм. Люди дивляться на своє помешкання як на місце, де можна переспатися, не боячись, що дощ або сніг падатиме їм на голову. Ніяке приватне і родинне життя не можливе серед совітських обставин для великого загалу нещасного населення.

Совітські люди вже так привикли до своєї нужди, що навіть не відчувають цього соціялістичного дивацтва. Один урядовець заявив: "Власне помешкання це найменша важна справа. Людина й так цілий день пробуває поза домом. Зразу мусить іти до праці, потім на мітінги чи прийняття, а потім прохід по вулиці, і вже пора йти спати! По цілоденнім труді чуєшся змучений, кидаєшся на ліжко і ніщо не турбує тебе. Вранці встаєш і все зачинається наново!"

Не рідко буває, що люди мусять переходити через кімнату інших, щоб дістатися до власної кімнати чи її частини. І це буває вдень і вночі.

Через такі обставини совітського громадянства совітська людина мало пробуває вдома та в родині. Совітська урядова машина ніколи не лишає людей у спокою, бо лякається, щоб не навчилися самостійно думати, як матимуть час на думання. Брак самітности вдома, невпинні мітінґи і сходини здушують в людях почуття самостійности, роблячи її коліщатками в великій державній машині. Це ж коліщатко живе, але саме не годне думати. Воно повторяє тільки те, що уряд каже йому говорити. Так виглядає совітська людина. Назверх це нормальна людина, але внутрі це жива машина в людській формі. Це твір совітського режиму, який боїться самостійно думаючих людей, але хоче роботів, бо тільки над бездушними роботами можна спокійно панувати!

Дуже добре було б для тих, що постійно розчитуються в Біблії, набути собі коментар Св. Письма. Коментар—це книжка, що виясює Св. Письмо, подає обставини й час, в яких воно було написане, обзнайомлює зо звичаями та відтворює біблійні часи. Все те сильно помагає належно зрозуміти Боже слово. В наших часах можна легко набути подібні коментарі для Нового й Старого Завіту. Хто набуде собі ці цінні книжки, той куди краще та легше розумітиме Св. Письмо, бо католицькі автори дуже солідно їх обробили.

Є тільки одна певна дорога, що провадить до неба. Хіба Христос не заявив багатому юнакові, який питався: "Учителю Добрий, що маю робити, щоб запевнити собі вічне життя?" Ось відповідь Христова: "Зберігай заповіді!" (Мт. 19, 16-17).

"Бувши Божими вибранцями, плекайте в собі почування милосердя, доброти, покори, лагідности і терпеливости!" (Кол. 3, 12). Що більший грішник, то сильніше треба помагати йому та любляче поступати з ним.

Господь отак докоряв ізраїльтянам: "Ви сіете багато, а збираєте мало. Істе, а не насичуєтеся. П'єте, а не напиваєтеся доволі. Одягаєтеся, але вам не тепло. А хто ходив на заробітки, поклав заплату до діравого міха". (Аггей: 1, 6).

1) Тепер у Великім Пості священики сповідають людей вечорами. Деколи людям не можливо прийти на другий день вранці на Службу Божу, щоб прийняти Святе Причастя. Чи не було б вказане запричащати їх того самого вечора, як висповідаються?

До 21 березня 1960 не вільно було роздавати Святого Причастя вечорами, хіба під час Служби Божої. 16 березня 1960 Конгрегація Св. Офіція видала і Папа Іван XXIII затвердив рішення, що відтепер буде вільно вечорами роздавати вірним Святе Причастя навіть тоді, як у церкві нема Служби Божої, але має бути якась богослужба, чи вона правиться в парафіяльних або непарафіяльних церквах, чи каплицях, що є при шпиталях або колегіях.

Проте місцевий єпископ має означити, яка це має бути богослужба. В нас цією богослужбою може бути Вечірня, Молебень або навіть суплікація. Якщо місцевий єпископ дасть позволення і означить богослужбу, тоді під час або прикінці цієї богослужби можна роздавати Святе Причастя не тільки тим, що згаданого вечора висповідалися, але кожному, хто хоче прийняти його.

Слід зазначити, що згадане позволення не дає права причащати людей поза церквою, хіба хтось є поважно хворий. В цім випадку слід застосувати загальне право, яке дозволяє поважно хворим колинебудь приймати святі тайни.

Цей новий декрет проголошено 21 березня 1960 р. (AAC. 1960, 355-6 стр.).

2) Маю дуже старий стінний годинник з одною важкою. Це дарунок від мого старого діда. Я привіз його з краю. Шаную його як стару патріярхальну пам'ятку, хоч він сильно спізняється, і його вже ніхто не годен направити. Чи було б гріхом викинути його і купити собі новий годинник?

Годинник має показувати час. Якщо він не робить цього, то його можна викинути і купити собі новий, не зважаючи на те, чи це дарунок або чи ми самі купили його. Тут нема ніякого гріха.

3) Чому люди нарікають на жидів? Хіба Ісус, Божа Мати і Апостоли не були жидами?

Дехто нарікає на деяких жидів не тому, що вони жиди, а тому що вони або недобрі жиди цебто не люблять своїх ближніх так, як велить Біблія, або тому, що деякі не-жиди заздрісні їм через бизнес або інші успіхи в політичнім чи економічнім житті країни, в якій проживають.

Добрих жидів ніхто не ненавидить. Зрештою через нечисленні недобрі жидівські одиниці не вільно осуджувати всіх жидів, як і не вільно осуджувати католицької Церкви через те, що між католиками є одиниці, що не живуть покатолицьки.

4) Чому тепер священики не дають людям цілувати Святої Євангелії по малім Вході, як це колись робили?

Цей звичай був самовільно завівся між нашим народом, хоч він не був ані загальний, ані не мав церковного одобрення. Ось тому приписи нового Типика усунули його з нашої Літургії. Ніхто не має права самовільно запроваджувати власних звичаїв до Служби Божої.

5) Звідкіля взявся знак святого хреста?

Знак святого хреста це наслідування хреста, на якім помер Спаситель. Зразу християни робили малі знаки хреста на чолі або на грудях. Аж під час аріянської єресі в четвертім столітті завівся знак святого хреста в сьогоднішній формі, цебто кладучи руку на чоло, груди і обидві рамені та вимовляючи слова: "В ім'я Отця і Сина і Святого Духа", щоб зазначити, що в Бозі є три Особи, а тільки один Бог, бо Арій заперечував, що Христос є Богом.

Цю форму подав антіохійський патріярх Св. Методій. Він зложив три пальці, підніс їх догори і закликав до аріян: "Ці три пальці це символ Пресвятої Тройці. Як ці три пальці це щось одне, так і три Божі Особи це один і той сам Бог".

Роблячи знак хреста, не тільки визнаємо правду віри, що є Пресвята Трійця, але й заразом зазначуємо, що Христос помер на хресті.

Роблячи правою рукою знак хреста, ліву руку можемо тримати на грудях або свобідно спустити вдолину, бо обрядові приписи тут полишають нам повну свободу. Зрештою в лівій руці люди часто держать молитовник або вервицю, тому було б їм тяжко класти ліву руку на груди.

6) Чи є якийсь відпуст за те, що хтось на Великдень бувае на відправі та приступає до святих тайн?

Так, є повний відпуст для тих, що бувають на відправі на Великдень і там приступлять до сповіді та Св. Причастя. Люди повинні користати з цієї ласки, бо воно легко приступити до святих тайн тим, що вже є в церкві.

7) Чому католики латинського обряду не святять пасок?

Не тільки латинники, але й є східні католики, що не мають цього звичаю. Свячення пасок це наш український звичай. Церква шанує звичаї народів, що спираються на історії та вдачі народу. Віра і мораль є такі самі в усіх католиків, зате обряди й звичаї бувають різні в різних народів.

Хоч людина працює, щоб запевнити собі прожиток, все таки треба звертати працю на славу Божу, жертвуючи свій труд. "Чи їсте, чи п'єте, чи що іншого робите,—все на Божу славу робіть" (I Кор. 10,3 1).

Добрий намір, цебто бажання подобатися Богові виповненням Божої волі, надає праці надприродну вартість і чинить її заслужливою перед Богом. Без доброго наміру навіть найкращі діла залишаються безвартісними в Божих очах.

Тому слід відновляти добрий намір кожного ранку, заявляючи: "Господи, жертвую Тобі, через руки моєї небесної Матері Марії, всі мої діла, працю, страждання, радощі та смутки, які сьогодні будуть моєю часткою. Прийми їх і поблагослови мене!" Ощі короткі слова скеровують до Бога цілий день і чинять заслужливими всі труди, зайняття та страждання.

Людина не знайде щастя поза Богом, хоча б не знати як і де пошукувала за ним. Німецький поет Гете, захоплений успіхами й обманений людськими похвалами, зразу твердив, ціль людського життя це слава та культ себе самого, головно ж змислові приємності та матеріяльні вигоди. І дійсно цей поет провів життя посеред приємностей і змислових задоволень.

"Коли праведний ледве спасеться, то безбожний і грішний де зможе явитися?" (I Пет. 4, 18 .

Хіротонія Преосв. Кир В. Маланчука

Катедра св. Володимира і Ольги у Вінніпегу вже вдруге є свідком небуденного торжества. Перший раз це було тому чотири роки на Трьох Святителів, коли встановлювано Українську Католицьку Митрополію в Канаді та врочисто впроваджувано на владичий престіл першого Митрополита Кир Максима. Українці Канади, як колись так і тепер пережили зворушливі і незабутні моменти. Великий підйом духа. "Горі імієм сердца!"

В бічній катедральній каплиці сформувався процесійний похід. Хрест, вівтарні дружинники, семінаристи, Лицарі Колюмба, священики, Єпископи, Архиєпископи обидвох обрядів, а на кінці Апостольський Делегат. Спеціяльне місце в процесії занимав Єпископ-Номінат. Перед ним два представники Братства Українців Католиків, п. Іван Беднарський і п. Іван Кавчук несли дві позолочені бочівочки з вином, як символ приношення Євхаристійної Жертви. Два представники наукового світу, професори Манітобського Університету, д-р Яр. Рудницький і д-р П. Юзик несли два позолочені хліби. Єпископ-Номінат йшов в асисті двох священиків, о. Семена Іжика і о. Венедикта Мулика, ЧСВВ, які несли горіючі позолочені свічі.

Преосв. Кир Вол. Маланчук, ЧНІ.

Привітання Апостольського Делегата

На порозі катедрального храму, ВПреосв. Митрополит Кир Максим привітав в українській та англійській мовах, Апостольського Делегата, ВПреосв. Кир Себастіяна Баджіо. Вітав його наш Митрополит в імені всіх українців католиків Канади, як Представника Святішого Отця Папи Івана XXIII. Висловив вдячність для Апостольського Престолу за батьківську опіку над нашою Церквою та Українським Народом.

Обряд свячення на єпископа

На Малім Вході Єпископ-Номінат приступив до головного престола (бо до цього часу стояв біля бічного престола Матері Божої). По обході Єпископи-Святителі, а це: ВПреосв. Кир Максим Германюк, Преосв. Кир Амвросій Сенишин і Преосв. Кир Ісидор Борецький сиділи на кріслах біля головного престола. Єпископ-Номінат одягнений в стихар стояв на дивані, що на нім є вимальований образ орла, що символізує св. Івана Богослова, образ ріки, що означає ласку навчання і образ міста Єрусалиму, що означає єпископську столицю. Священиком, що представляв Єпископа-Номіната був Всесв. о. прелат д-р Василь Кушнір. Він теж відчитав Номінаційну Папську Булю в латинській мові. В українському перекладі Булю прочитав Всч. о. декан Йосиф Пуляк. В цій Булі, Святіший Отець, Папа Іван XXIII офіційно вжив нашого національного виразу "Український". Цебто український обряд і новий Єпископ для українців у Франції. Опісля Єпископ-Номінат зложив визнання віри і одержав набедренник і жезл.

Зворушаючий до глибин був момент, коли Єпископ-Номінат клячав перед Єпископами-Святителями, які положили на його голову св. Євангелію і голосно разом проказували слова консекрації: "Ізбранієм і благоволеніем святаго Престола Римскаго, Божественная Благодать, яже всегда немощная ісціляющая, і недостаточная исполняющая, поставляет благовійнаго священноінока Владіміра (Маланчука), Єпіскопа Епіфанії града в Сирії: помолімся убо о нем, да прійдет нань благодать пресвятаго Духа, і рцем всі:... Господи помилуй." Також Єпископи-Святителі клали руки на голову рукоположеного Єпископа та проказали дві довші молитви.

Опісля вручували єпископські ризи: саккос, омофор, нагрудний хрест, перстень і мітру і Єпископ Святитель проголошував: "Аксіос!" ("Аксіос"— це грецьке слово, що означає "гідний").

По висвяченню, Преосв. Кир Володимир сослужив Архиєрейську Службу Божу аж до кінця.

Проповідь Апостольського Делегата

По св. Євангелії дуже глибокого змісту проповідь в англійській мові виголосив ВПреосв. Архиєпископ Кир Себастіяно Баджіо, Апостольський Делегат з Оттави. Він згадав про тяжку піонерську працю українських поселенців в Канаді, про брак священиків у початках та про теперішній великий розвій українців у Канаді, де є чотири Епархії та Митрополія. Згадав про долю українських скитальців у Франції та висказав свою радість і надію, що новий Владика у Франції буде великою підпорою та провідником для всіх українців.

Апостольський Делегат у своїй проповіді довше спинився над переслідуваною Церквою та терплячим українським народом на рідних землях під комуністичним режімом.

Кінцеву проповідь в україн-

ській мові з гарним повчаючим змістом виголосив ВПреосв. Кир Ніль Саварин, ЧСВВ, Єпископ Едмонтону.

Торжество торжеств

Торжественна Архиерейська Служба Божа закінчилася коло сьомої години вечора. Простора катедра св. Володимира й Ольги була виповнена по береги. Не було місця де "голки пропхати". П'ятнадцять Архиереїв, десятки священиків, Сестер, Семінаристів, Студентів, організацій та сотки вірних зі всіх закутин Канади. Всіх 1300 осіб. Прекрасно співав катедральний хор під керуванням п-і Олі Гаврилюк.

Пристоящими священиками були: Всесв. о. д-р В. Кушнір, Впр. о. протоігумен Боніфатій Слобода, ЧСВВ, Впр. о. протоігумен Володимир Краєвський, ЧНІ, і Всч. о. декан Йосип Пуляк. Гарно співали два диякони: Всч. о. Ярослав Дибка, ЧНІ, і Всч. о. Мирослав Олешко.

Головним церемоніером був Всч. о. Петро Даревич.

Величавий бенкет

В найкращому готелі "Рояль Александра" у Вінніпегу відбувся в год. 8.00 вечора Величавий Бенкет у честь нововисвяченого Єпископа Преосв. Кир Володимира Маланчука, ЧНІ, Апостольського Екзарха для українців у Франції. Прибуло около 450 гостей. Бенкетом вміло проводив предсідник п. Іван Новосад.

За почесним столом сиділи: Апостольський Делегат, Архиепископ Себастіяно Баджіо, Митрополит Максим Германюк, Архиепископ Филип Покок з Вінніпегу, Архиепископ Маврикій Боду зі Ст. Бонифас, Ман., Архиепископ М. С. О'Нілл з Ріджайни, Саск., Єпископ Амвросій Сенишин зі Стемфорду, ЗДА., Єпископ Ніль Саварин з Едмонтону, Алта.; Єпископ Ізидор Борецький з Торонто, Онт; Єпископ Андрей Роборецький зі Саскатуну, Саск.; Єпископ Йосиф Шмондюк з Філядельфії, ЗДА.; Єпископ Е. Дженнікс з Форт Вілліям, Онт.; Єпископ Й. Кляйн зі Саскатуну, Саск.; Єпископ Ф. Люсіе зі Ст. Павль, Алта.; Єпископ А. Декоз з Гравельбургу; Єпископ Павло Демошель з Ківейтин, Ман.; Єпископ Володимир Маланчук; Монс. І. Кагілл, представник Архиепископа В. Дюка з Ванкувер; Монс. М. Курное, представник Архиепископа Ю. Кабана зі Шербрук, Кв.; Ген. Вікарій В. Кушнір; Ген. Вікарій В. Лаба з Едмонтону; Протоігумен Б. Слобода, ЧСВВ; Протоігумен В. Краєвський, ЧНІ; головний настоятель Ґ.Б. Флягіф, през. Канадійської Релігійної Конференції; Провінціял ОО. Редемптористів з Квебеку Ґ. Берубе; представник Провінціяла з Торонто І. Кіо, ЧНІ., секр. Канадійської Релігійної Конференції в Оттаві Г. Шарбоно, ЧО.; Монс. І. Зельонка; канцлер Н. І. Шартранд.

Зі світських достойників були: прем'єр Манітоби Дафф Роблин; представник французького амбасадора Лякоста, консул Джіордані; представник міста Вінніпегу п. С. Ребчук; представник КУК, п. В. Коссар; представник Централі п. І. Козоріс; німецький консул п. Шумахер; Великий Лицар п. П. Свистун; адвокат І. Роборецький з Торонта; і родина Єпископа Маланчука.

Привітальні промови виголосили:

В імені всіх католицьких організацій говорив п. І. Козоріс, президент Централі Українців Католиків Манітоби. В імені Наукової Ради проф. д-р Яр. Рудницький, який передав також привіт від ректора УВУ д-ра І. Мірчука. Від Президії Комітету Українців Канади говорив інж. В. Коссар, а від міста Вінніпегу алдерман С. Ребчук. В імені всіх священиків, як монаших так і світських, привіт зложив Всесв. о. д-р В. Кушнір. Прем'єр Манітоби Дост. Д. Роблин промовляв по-українськи і по-англійськи. В імені французького амбасадора з Оттави, промовляв консул з Вінніпегу, дост. Д. Джіордоні. Від всіх Владик привітальну промову виголосив у трьох мовах (укр., анг. і фр.) ВПреосв. Митрополит Кир Максим.

Завершенням була гарна привітальна промова ВПреосв. Архиепископа Себастіяна Баджіо, Апостольського Делегата з Оттави.

Головні промови

Преосв. Кир Андрей Роборецький виголосив гарну промову в двох мовах. Він говорив про життєвий шлях нововисвяченого Владики Кир Володимира та про його ревну працю на пості Протоігумена Віце-Провінції Отців Редемптористів у Канаді.

Кінцеве слово зворушливе виголосив Преосв. Кир Володимир Маланчук, ЧНІ. Він подякував Апостольському Делегатові, Митрополитові, Єпископам-Святителям та всім Владикам і Гостям.

"Хочу бути, як цей Мойсей—заявив Кир Маланчук—щоб вести моїх вірних до небесної вітчини, неба, а теж до земської вітчини, вільної України. Моя відповідальність велика перед Богом, Церквою та перед моїм Українським Народом".

З цих коротких і неповних звідомлень можемо сміло сказати, що торжества хіротонії Преосв. Кир Володимира пройшли дуже врочисто, достойно і величаво.

Нововисвяченому Архиереві ще раз бажаємо: НА МНОГАЯ ЛІТА ВЛАДИКО!

Концерт

По закінченні привітів був мистецький концертовий виступ мішаного хору з церкви св. о. Миколая під керуванням Впр. о. протоігумена Б. Слободи, ЧСВВ.

о. С. Іжик.

Деякі некатоляки, от хоча б Свідки Єгови, твердять, що по смерті людини душа засипляє і в цьому сонливому стані залишиться аж до дня Страшного Суду. Бідні були б християни, якщо б Свідки Єгови мали рацію.

Пилип відвідав лікаря, який заявив йому, що він має хворе серце. На це пацієнт відповів: "Якщо б я був не відвідав вас, пане лікарю, то був би спокійно проживав собі аж до самої смерти!"

Жінки без любови це гейби чоловіки без роботи.

Індивідуальні Книгозбірні

В. Буженко

На днях перебував у Буйнесі гість з Філадельфії США, п. др. Юрій Рибак, який в централі "Просвіти" розказував про розвиток "Молодої Просвіти" в осідку нашої американської католицької митрополії. Говорив про читальні та про предмет їх—книжку. Між іншим звернув увагу, що п. Лев Шанковський, промовляючи до радіо, доводив, що на 500 родин української еміграції ледве 3 (три!) родині купує якусь українську книжку для молоді. Отож треба щось під оглядом починати. На нашу гадку варта б було заохочувати таки саму нашу молодь, щоб вона мала свої **індивідуальні книгозбірні** складені з українськомовних і українськотематичних творів.

Чи це є можливе до переведення, щоб наші юні громадяни мали свою особисту бібліотечку? Так, це скорше можливе, як колективні громадські бібліотеки, хоч і цих треба.

Отакі рації показують на цю можливість: а) наша молодь чи доріст зараз має все якусь готівку чи то від батьків, чи то від власних прибутків на приватний ужиток. Цими грішми доріст довільно користується. Тому не буде ніякою трудністю, коли в цей довільний бюджет особистих видатків молодь включить видаток на рідну українську книжку. От маємо в такім Буенос Айресі до чотири сотні самої студіюючої молоді. Коли б та молодь, кожен і кожна, тільки раз на рік купили одну українську книжку, то в їхніх видатках не було б ніякого сліду, але видавництво відразу позбулося б 50% накладу даної книжки, бо в нас наклад на книжки досить малий. Решту ж купили б старші, які й так купують багато книжок, бодай декотрі не опускають ніякої нової появи на українськім книжковім ринку. Та при більшій добрій волі, якщо б юначки і юнаки хотіли за рік призбирати таки особисту бібліотечку, то легко могли б купити одну книжку на місяць. Тоді б можна було випускати кожного місяця одну книжку, яку б розхоплювали тільки молоді читачі з столиці (Б. Айресу).

б) З власного досвіду знаємо, що молодь любить робити колекції не тільки поштових значків, але й журналів (на жаль часто і каміксів!) на інших мовах, а дехто зо студентів, як ми це по багатьох наших домах завважили, має поважні свої бібліотеки для студій свого фаху. Отже молодь любить книжку тримати і нею займатися.

в) Найкраще заправляти українську людину до любови свого друкованого слова таки змалку, вдома, бо тоді як вона навчиться шанувати свою книжку під батьківською стріхою, то й публічних (товариських, колективних) бібліотек не будуть розбирати безвідповідально, як це на жаль часом діється між старшим поколінням. А коли людина навчиться шанувати свою власну книжку, то пошанує і громадську!

До того ми ще наведемо приклади з життя, що вже є люди, які практикують такі індивідуальні книгозбірні. Ось один з пластунів О.Р., має свою гарну приватну бібліотечку, і то з цінними книжками, як Енциклопедія Українознавства, історія України, тощо... Відомий нам і другий такий пластун, що свою кімнату впрост завалив в більшості українськими книжками і журналами. Ще з Бразилії пам'ятаю одного такого пана, який в молодих роках задушевно займався приватним збиранням книжок, який сьогодні має чи не найбільшу приватну українську бібліотеку між усіми українцями в цій державі. То тільки важко почати, але потім то нараз книжка книжку тягне і збирає...

Збирання книжок виробляє в молоді господарський, економічний змисл. Вона старається щось придбати та влаштуватися. Вона тоді думає про майбутнє і шанує, береже минуле. Не знаю, чи є щось кращого для молодої людини, як поволі вчитися розпоряджати вміло малими сумами гроша і вести лад у малій кількості речей, щоб потім вміти дати раду собі з великими капіталами і великими добрами.

Тому оце я закликую молодь, щоб вони всі мали в себе вдома свою поличку зо своїми і то українськими книжками. Юначко, юначе, починай тепер збирати, від дитячої книжечки почавши, і за кілька років побачиш, що в твоїй книгозбірні вже будуть сотки примірників. Побачиш, що й ти щось потрапиш, що ти щось вмієш зробити придбати, зашпарувати!

І хоч наші видавництва і запас книжок, головно для молоді, покищо ще малий, то одначе при добрій волі і шуканні, вже можна мати поважну книгозбірню з тих творів, які досі появилися і не раз присипаються порохом по складницях наших видавництв. Мені самому є відоме одне добре видавництво, де можна за збірну, зменшену ціну набути, хочби зараз понад 20 примірників різних книжок.

Тільки треба вважати на одне, щоб ці книжки дійсно були гідні бути в книгозбірні молодої і чесної людини. Наша особиста молодеча книгозбірня має бути складом здорової по-

"Панували, але без Мене..., тому Мій гнів спалахнув проти них" (Ос. 8, 4).

"Хто не входить дверима, той злодій і розбійник", сказав Ісус (Ів. 10, 10). А злодій на те закрадається, щоб красти, вбивати і нищити.

живи для ума та серця, а ніяк не може являтися збірником зіпсутої поживи та трутини...

Отож молоді друзі, старайтеся мати в себе кожен окрему індивідуальну книгозбірню для свого власного вжитку, для студій нашого рідного українського питання, для нашого релігійного і національного самовиховання! Я вірю, що наші юначки і юнаки підуть за цією доброю радою і матимуть у себе вдома гарну українську книгозбірню!

ПАРАФІЯ ПРЕСВ. ЕВХАРИСТІЇ В ТОРОНТО-СХІД ПРОЩАЄ СВОГО О. ПАРОХА ВОЛОДИМИРА КРАЄВСЬКОГО, ЧНІ.

Дня 22. січня 1961 р. вдячні парафіяни парафії Пресв. Евхаристії та численні гості прощали бенкетом, полученим з мистецькою програмою свого пароха— о. Володимира Краєвського, ЧНІ. Отець Краєвський залишає цю парафію, перенесений на відвічальне становище протоігумена Отців Редемптористів у Вінніпегу, на місце Преосв. Екзарха українців католиків у Франції, Кир Володимира Маланчука, ЧНІ. Цю урочистість звеличав своєю присутністю сам Митрополит українців-католиків Канади, Високопреосвященний Митрополит Кир Максим Германюк.

Заля церкви Пресв. Евхаристії була заповнена до останнього місця. На сцені уставилась дітвора "Рідної Школи", а при заставлених столах, ждали вже гості, коли Церковний Комітет впровадив на залю Митрополита Кир Максима і о. протоіг. Краєвського. За президійним столом засіли: Його ВПреосвященство Митрополит Кир Максим, о. протоіг. Краєвський, о. С. Бахталовський, о. М. Баранецький, о. М. Гринчишин, о. М. Ференц, о. Ів. Фецко і п. Даниляк. Бенкетом проводив п. Даниляк.

Діти "Рідної Школи" привітали гостей піснею: "Лицарі Христові", а два учні "Рідної Школи": Богдан Пігут і Степан Когут продеклямували два віршики, спеціяльно уложені на прощання

Впр. о. Вол. Краєвський, ЧНІ.

свого о. пароха.

Дальшою точкою програми були привіти. Як перші, прощали свого о. пароха: молодь місцевого Відділу УКЮ: Роман Василишин і Ірина Хамуляк; від Церковного Комітету— п. В. Шаран; від Відділу ЛУКЖ—п-ні Шанел, голова, і п-ні Даниляк—секретарка; від Торонт. Епарх. Управи ЛУКЖ прощала ділова голова п-ні К. Гарасевич; від "Товариства Молоді Подруги"—п. П. Коропатва і від Відділу БУК—п. К. Мигаль.

По привітах, загально відоме вокальне тріо Сестер Дубляниць,— пані: Лідія Дубляниця-Клюфас, Маріянна Дубляниця-Гузар і Дарія Дубляниця відспівали три колядки: "Іде звізда чудна, Днесь поюще, і Рано, раненько" та пісню "Думи мої"—обрібка Вірстюка, спеціяльно призначена для о. протоігумена. На закінчення мистецької програми, п-ні Завадівська, із чуттям, продеклямувала вірш Уляни Кравченко "Під Покров Пречистої".

Отець протоіг. Краєвський подякував ВПреосв. Митрополитові Кир Максимові, Отцям, парафіянам і усім гостям за цю несподіванку в його честь, та просив молитов, щоб Всевишній допоміг йому на новому пості.

Несподіванку-прощання пароха церкви Пресв. Евхаристії закінчив своїм словом сам Митрополит Кир Максим, який заявив, що ще ось так недавно прощали і його у цій парафії, коли він відїздив до Вінніпегу. Видно, що парафія Пресв. Евхаристії "добра на руку", коли її парохи відходять із неї на такі відвічальні становища. Митрополит Кир Максим поділився з присутніми своїми споминами про о. Краєвського з часів його перебування в Ювенаті Отців Редемптористів в Збоїсках, Україні, та побажав о. протоіг. Краєвському багато успіхів і Божого благословення на новому пості.

Гість.

Комети

Не раз читаємо в пресі або й бачимо на власні очі, що на небі з'явилася **комета.** Комети це 'волоцюги' в небесних просторах. Вони мають 'волосяну' голову і блискучий хвіст немов меч.

Комети блукають по всесвіту внаслідок закону загального притягання. Цей закон був незнаний, поки астроном Ісаак Нютон не відкрив його.

Великі комети, що можна бачити голим оком, з'являються в нашій соняшній системі тільки декілька разів в протязі одного століття. Зате малі комети, видні через телескоп, бувають в нас 'гостями' кожного року.

Комети раз ясно, раз слабше блищать. Це знак, що вони не є збудовані з солідного матеріялу. Вчені думають, що комети збудовані з льоду перемішаного з космічним порохом, бо комети пробувають далеко від сонця в дуже зимних міжпланетарних просторах.

Якщо якась комета ввійде в нашу соняшну систему та доволі наблизиться до сонця, то її льоди топляться від соняшного тепла і перетворюються в гази, з яких згодом твориться голова і хвіст комет. Ці гази займають великий простір. Якщо сонце освітить їх, то вони стають видні для людського ока. Ядро цебто солідний осередок комети не дуже великий навіть для того, хто дивиться на неї через телескоп. Звичайно це ядро не сягає одної милі в діяметрі, а вже дуже рідко воно ширше ніж простір десятьох миль. Треба б більйонів подібних кометних ядер, щоб побудувати землю подібну до нашої.

Як соняшне тепло огріє комету, то льоди топляться, і то-

ді з неї випадають каміння, що стають метеорами і не рідко дістаються до нашої землі.

Бувають **періодичні** комети і **неперіодичні** комети. Періодичні комети завжди з'являються в зазначенім часі і мають свою дорогу. Часом під впливом соняшного тепла комети розпадаються на дві або й більше частин цебто на осібні комети. Буває, що вони так дробляться, що вкінці комета зникає, бо розсипається в порох у піднебесних просторах. Отак періодичні комети не тривають довше ніж кілька тисяч літ, бо потім зникають, розсипавшись у просторах.

На місце 'померлих' комет з'являються нові. Ввійшовши в нашу соняшну систему, вони підпадають під притягальну силу наших планет і так стають періодичними цебто сталими гістьми нашої системи. Тут найважнішу ролю відограє планета Юпітер, бо вона ловить ці заблукані комети та звязує їх із нашою соняшною системою. Саме тому Юпітер зветься "поліцаєм" соняшної системи, в якій знаходиться наша земля.

Одні комети походять із нашої системи, а другі з просторів поза нашою соняшною системою. Проте притягальна сила нашої соняшної системи така велика, що вона годна притягнути до себе комети, що з інших просторів наблизилися до нас.

Астрономи обчисляють, що в нашім просторі є около 100 мільйонів блукаючих комет. Сливе всі вони ніколи не наближаються до сонця. Це мабуть залишки млаковини, з якої повстала наша соняшна система.

Комети поза нашою системою не підлягають притяганню сонця, але інших зір. Нема великої правдоподібности, щоб якась заблукана комета колись вдарила в наше сонце і знищила його. Інші соняшні планети не допустять її занадто наблизитися до нього, бо вони притягають кожну комету, що припадково заблукається до нашої соняшної системи.

КЛОПІТ З ОЧИМА

Більше ніж половина американців і канадійців мають клопіт із очима. Сливе кожен десятий бачить тільки на одне око. Що другий американець носить окуляри цебто около 83,000,000 американців це "окулярники"... В Америці є 960,000 зовсім сліпих людей, а 2,064,000 осіб, що мають сильно ушкоджений зір.

Очі це Божий дар. Не вільно занадто перетяжувати їх. Батьки повинні вважати на діти, щоб не напружували очей через телевізорські програми. Час від часу слід замкнути очі на хвилинку, як вони надто напружені. Якщо очі печуть від напруження, то добре воно обмити їх зимною водою, особливо перед спанням, бо зимне обмиття освіжує їх.

Якщо очі болять, то слід негайно удатися до лікаря, а не самовільно вживати лікарств, що їх порадила сусідка, бо це може сильно пошкодити очам.

Крім цього очі потребують вправи подібно як ціле наше тіло, щоб скріпити очні нерви.

Найкраща зарада на небезпеку стратити чи послабити зір це помірковане та розумне вживання очей. Не слід читати при дуже сильнім чи дуже слабім світлі. Очі потребують відпочинку так само як цілий наш організм.

HE HAS RISEN!

M. Schudlo, CSsR.

Christ is risen from the dead!
He has crushed death through His death
By bestowing life upon those who
Were in the graves.

Easter Tropar, taken from "My Divine Friend"

WHEN the pious women came to the tomb of Christ to anoint His dead body, they found the stone rolled away and were confronted by angels in dazzling cloths who said to them:

"Why do you look among the dead for Him Who is alive? He is not here. No, He has risen. Recall what He told you when He was still in Galilee, namely, that the Son of Man must be betrayed into the hands of sinful men, and be crucified, and on the third day rise again" (Luke: 24, 5-7).

●

Our Blessed Lord came into the world to destroy sin and to free men from its disastrous consequences: "There is the Lamb of God Who takes away the sin of the world" St. John cries out (John: 1, 29).

What is sin? What is mortal sin that Christ came to take away from us? It is easy to give a dry definition of sin by quoting some theologian that says: "Mortal sin is the free and deliberate transgression of a Commandment of God or of the Church in an important matter." God made men for Himself that they may live forever in Him through His grace. Now what does mortal sin do to a soul? It turns it away from its Loving Master and kills spiritual, supernatural and divine life in it. But still the essential ugliness of mortal sin remains a dark and hidden mystery even to those who believe in Christ.

Upon the mount of Calvary this mystery became visible to every man of goodwill. Sin appeared in its full ugliness when men killed their God and slain the Lamb of God on the cross. The cruel murder of the Son of God shows men the deepest wickedness of sin. St. Paul testifies to it, saying: Christ "became the object of curse for us" (Gal. 3, 13), that is, He has taken upon Himself the curse which should have fallen upon us, for Christ, free of

sin, has done penance, through His death, for our sins which He had taken upon Himself.

It was a painful death, that of Christ upon the cross, not only because He was crucified, but especially because His faithful Apostles forsook Him. Some fled, while the rest, including St. John and the faithful women, ceased to believe in Him and His heavenly message. They denied Him and were scandalized by the folly of the Cross.

The Blessed Virgin was the only one who remained true to Jesus, true in lively faith in Him, faith in His divine nature, and the final victory, and she was not disillusioned. Mary's heroic example had kept the shreds of faith and love for her Divine Son in the heart of St. John and some pious women, disciples of the dead Master.

But what joy and rapture must the Blessed Virgin have felt when the glorified Christ, her loving Son, appeared to her and said: "Dear Mother, I am alive again!" In His loving embrace the happy Mother must have surely found a worthy reward for all suffering which she endured at the foot of the Cross on Good Friday. On Easter Sunday the Mother's infinite sorrow was converted into infinite and pure joy. The great pains of Friday were rewarded by even greater joy of Easter.

All men who believe in the value of suffering of the Son of God should experience the same joy when on Easter Sunday they receive the Lord in the Holy Eucharist and sing in church during the Divine Liturgy: "Christ is risen from the dead..."

By rising from the grave Christ has solemnly confirmed the infallibility of His teaching which sometimes may seem strange to men's obscured and feeble minds. When the Jews asked Christ what right did He have to drive some unscrupulous merchants out of the temple, He replied: "Destroy this sanctuary, and I will build it up again in three days!" (John 2, 19). No one, except the almighty Son of God, can raise Himself from the dead.

It is said that a charlatan came to the emperor Napoleon I and said: "I have a better religion than that of Christ. Will you accept it?"

Napoleon I looked upon the impudent theosophist and replied: "Yes, I will indeed. But first I will tell my soldiers to kill you and to lay your body in the grave for three days. If you rise up on the third day as Christ did, then I will exchange your teaching for his!"

The poor 'apostle' of Buddhism and Brahmanism blushed and 'disappeared' never to return again with his new "religion" which he said was better suited to the needs of mankind than the Gospel of the Son of God.

The resurrection of the Lord filled the whole universe with joy, especially the poor inhabitants of this earthly planet, that is, the exiled children of Adam and Eve. The wounded Heart of the risen Christ is an inexhaustible source of spiritual goods and blessings for the whole mankind. Pope Leo the Great says: "Look, there is the fountain of life, watering the earth, springing forth from the Heart of Jesus!"

The resurrection of Christ restored the right to life to all men, not only to the life of grace, but what is more important, to the life of eternal glory which Our Lord assured to all who believe in Him and keep His Law, for He is the supreme Mediator between men and their Heavenly Father. He is also the main Dispenser of all graces which He merited by His bitter suffering. The Blessed Mother and the Saints can obtain graces for those who implore their help, but they must come from Christ, the eternal fountain of all graces.

No one gets lost, if he uses these graces which Christ is always ready and even eager to dispense, for He wants all men to be saved and rise gloriously on the Last Day. Christ is even now ready to die for every damned soul, if it would profit it, but unfortunately it is too late. No damned soul can repent for its sins, and therefore the new death of the Son of God would not help it out of hell.

How painful must be Christ's loving Heart to look down from heaven and see so many people pass by His love without realizing it, indeed scorning it. Christ died and rose to impress upon His earthly brothers the importance of eternal salvation, but despite all the admonitions of God, a large section of mankind does not take heed of His admonitions.

Before going to death the sufferings and agony of Christ in the garden of Gethsemany were abysmal, for He foresaw that His death would be deliberately ignored by countless souls and His infinite love rejected in full knowledge, and thus despite His Passion many would be eternally lost. Oh, that was terrible to see! No less painful was the sight of countless Christians who would not live up to their baptismal promises! Why, then, was His precious Blood shed in vain? Because some men do not want to profit by it... And this is the mystery of the free will... God likes children who willingly and lovingly serve Him... He does not force anyone to love Him because He does not want slaves in His divine service...

The resurrection of the Master shows what the eternal lot of those who serve Him will be... A complete transformation of the soul and the body in resemblence to Christ risen from the dead. This consideration should inflame souls with burning desire for progress in spiritual life, for the more we advance in perfection, the greater glory will we attain hereafter. Eternal glorification of the blessed will equal their perfection which they had attained upon earth. Love for Christ, steady practice of the Christian virtues and faithful observance of the Commandments are the means to achieve assimilation to Christ and immense happiness in heaven.

—o§o—

THE MASTER IS HERE...

We cannot tire of speaking about the Blessed Sacrament. It is so wonderful that we will never realize on this earth the value of the treasure and privilege that is ours, namely to have with us really and truly, Our Divine Lord Jesus Christ.

The fact that He disguises Himself should not shake our faith. In fact, if we stop to think for a moment we would easily understand the wonderful wisdom of Our Lord, in hiding His face from us.

He is trying to express to us a spiritual truth. But knowing that we understand truth through the use of material images, He therefore uses the image most suitable for the truth that He wishes us to understand.

Here is an example:

The happiness of heaven is not possible to us simply by using our human natural life. Heaven is a Divine thing, and to enjoy it a share in divine life is necessary.

Therefore to teach us that we need a new life for heaven, Our Lord expressses that by giving us a new food, because we all know that food is necessary to life. So He gives us the Eucharist, a real food, but since it contains Himself, Who is the Divine Life, it is therefore clear to us that we are nourishing a new life in us, a life not of this earth, but a life to be lived finally in Heaven.

Rev. E. Kutarna

TWO STEPS TO BETTER LIVING

Gregory Lahay, CSsR.

A REVOLUTION has hit the Catholic world. A welcome revolution! A revolution whose echoes will go thundering through the valleys of heaven in an eternal reverberation.

Imaginative? Not at all. Quite true! We believe that every grace well used, every virtue acquired and practiced, every degree of supernatural merit gained will have eternal effects in the form of greater happiness for our souls and in the form of greater glory for God — forever.

And that is what this revolution is meant to achieve. It is carried out not by weapons of death but by wafers of life.

A hundred years ago Catholic people loved and reverenced the sacrament of Holy Communion, but they received it seldom, because a hundred years ago Pope St. Pius X had not yet risen up to convince them that their reverence for this sacrament was one-sided. It played too strong a light on their unworthiness to receive it. He set out to convince them that their very weakness revealed their need of Holy Communion. It was not meant to be a reward of goodness — what mortal deserves so great a reward? — but a means to acquire goodness.

And a hundred years ago, another saintly Pius had not yet broken down a thousand-year-old barrier of fasting laws in a gesture that would sweep away the last excuse of neglectful human nature.

But now the Catholic world is in the midst of a mighty change. It is an object of wonder to see the enormous rise in the number of Holy Communions day after day, week after week. A part of the dream of St. Pius X is on its way to fulfillment.

A part! There was another part to his dream. The vast increase in Holy

Communions should be reflected in an equal increase of holiness. His motto was to restore all things in Christ. And the all-important question is, "How well is that being accomplished in the average Catholic life?"

Many an observing priest looks over his parish and sees at the Communion rail, daily or weekly, a woman who is known as one of the more cantankerous persons on the block. Even the pagans have more kindness than she. There is the man who prides himself on never missing a Holy Name Sunday Communion, with perhaps some other Sundays in between; yet he is known for business deals of more than considerable shadiness. Still another who communicates regularly, is forever peevish, complaining, angry at the many vexations of daily life. There is the whole family whose members would never think of Sunday Mass without Communion; yet their home is perpetually echoing with quarrels and angry remarks.

And so this pastor joins his voice to the growing chorus: "Not merely more Communions, but better Communions."

Holy Communion could do so much for problems of this kind. It was Christ's own answer to the needs of souls who are willing, but very, very weak. And what an answer! He gave us prayer, and made it wonderfully effective. But now He did more. He did not merely tell us to pray more and still more, but He worked one of

the greatest miracles of His life to give that which would be more efficacious than any prayer. "The bread that I shall give is My flesh for the life of the world. Take and eat, for this is My body."

So in Holy Communion we have Jesus Christ Himself, whole and entire, body, blood, soul, humanity, divinity. We have the Precious Blood of Christ which was shed for all the sins of the world. A single drop of this Precious Blood meeting the right dispositions would be enough to bring about a complete transformation of soul. In this sacrament we have the Sacred Heart of Christ — that heart which loves us so much, and is so anxious to work wonders of grace. For a few contrite tears He admitted the sinful Magdalene into the participation of His love. For a single word of sincere repentance, He admitted the good thief to paradise. For a good desire He made a holy man out of the publican Zaccheus. In that sacrament we have the Son of God Himself with all His infinite power.

And all this comes to each person who receives Holy Communion — the carefree child, the worry-laden adult.

Why then does it not work its wonders?

It has often been said: "One Holy Communion could make a saint." Why doesn't it? The answer can be phrased very simply, and it explains so many of the mysteries of human conduct and spiritual progress.

We are not well enough disposed. By this we mean the fervor of the moment — a quickening of the spiritual pulse at the moment of receiving. This contributes its important bit. But it is not enough. Unfortunately, it is precisely here that many break down. Perhaps through insufficient familiarity with the requirements of the spiritual life, this is all they try to bring to the reception of this great sacrament. But it is not enough. Not enough, that is, to gather in the truly sanctifying effects of the sacrament. What we need is a condition of soul that is capable of receiving grace.

Many have a momentary fervor, but the over-all picture of their soul is one of mediocrity. They are very self-centered, full of faults and smaller sins that they persistently hold on to. Christ cannot become one with the soul of a person who refuses to conform to His holy will, who neglects his important duties, refuses to be humble and charitable to others, and fails through indifference, to practice the other important virtues. God will never force a soul to be holy against its will. And as long as the soul will not freely and sincerely consent there can be no great transformation.

We might better understand that by visualizing two souls receiving Holy Communion side by side. One is a very holy soul high in the realms of divine love. The other is a very mediocre soul who has never tried very hard. Now at this moment, both put all the fervor they are capable of into the reception of this sacrament. But what a difference! The holy soul has spent years in heroic effort to destroy his self-love in all its entangling vices. Now he is free to follow every least whisper of grace, wherever it might lead, whatever it might ask for. So when these tremendous processes of infinite love of the sacrament begin to operate, his soul leaps and bounds (though he does not feel it) to respond to and absorb that grace and sanctifying action. The other soul is able to absorb only a pittance of all that sanctifying action. It is too much filled with self. The divine action is not free to operate. Consequently, part of the effect of Holy Communion can operate only in proportion as the soul is gradually purified and filled with virtue, so that means a very gradual, and perhaps, very slow process.

But notice that we said a moment ago, that the effects of the sacrament would be impeded by "faults they per-

sistently hold on to." The faults, the weaknesses of human nature in themselves, should not discourage a soul from seeking a higher holiness of life. The very purpose of Holy Communion is to help us overcome such faults.

But the whole point of the question is, do we really want to overcome those faults? Do we try, as far as we are able in a human way, and with a great faith and hope, to look to this wonderful sacrament of Christ's own body and blood to help us do what we cannot do by ourselves?

EXAMINE AND POINT

This brings us to the practical application of what we have said. The two steps which can do so much toward increasing the benefit we receive from our Holy Communions: examine and point!

EXAMINE our soul, our life, to see the faults that are frequently flooding our life, throwing up barriers to grace. With many it will be failures against fraternal charity, which our Lord takes as a personal affront to Himself. **Whatsoever you do to the least of these you do to Me. Judge not and you shall not be judged. With what measure you measure, it shall be measured to you.**

This applies not only to the selfish, spiteful actions against our neighbor, but to all the sins against the neighbor in speech and thought as well — criticizing, harshness, rash judging, selfishly seeking the best for one's self. We know we should, and perhaps, would like to turn all these failings into the gentlesness, kindness, forgiveness, helpfulness of Christ. And what we say of fraternal charity applies above all to the luckless members of our own family who receive more than their share of our selfish mistreatment.

With some it may be an angry refusal to see and accept the action of God's providence in their lives as He works it out through nature, circumstances, and their fellow men. And since divine providence is acting upon them at all times, anger becomes one of their besetting sins.

With others it will be a slothful refusal to give more than the barest minimum of personal attention to God in the matter of prayer and religious service. They need more generous sacrifice of their feelings and time for God.

Or it could be laziness or neglect of the various duties of one's state of life — neglect of the home, neglect in their job, neglect in the proper care of their children, and in the case of the young, neglect of obedience and respect toward their parents.

With others again, it is a great pride or vanity that undermines the value of their life.

Nor let us forget the person who finds it a continual, and perhaps, discouraging struggle for the preservation of his purity, or the control of his weakness in the matter of excessive drink.

Discovering the faults is an important beginning. But it is only the beginning. The next step is really important. Having discovered our weakness we set to work to do something about it. We make our resolutions about it. We try to foresee the future occasions of person, place, and thing, and time in order to be on our guard when the occasion arises. And then we pray for God's help in overcoming the fault.

Then we POINT!

We take the greatest, most powerful spiritual weapon of all, Holy Communion, and instead of receiving it in just a vague routine sort of way, we point it explicitly at this particular fault. We focus upon that one fault, which we honestly want to overcome, all the limitless treasures of grace Holy Communion brings us. This grace, plus a definite effort on our part, acting together upon that fault we are trying to conquer, cannot help but produce an improvement in our life.

Too many otherwise good Catholics wander rather aimlessly through their spiritual life. They never come to grips with the important and special problems of their soul. So their spiritual strength is scattered, thinned down, wasted. But this process of examining and pointing can be the answer to their problem. It can provide efficiency, direction, and power. It can mean better Christian living.

— (The Liguorian)

OUR LIVING MARTYR

Archbishop Joseph Slipyj, the Metropolitan of Halych (Western Ukraine) and the spiritual leader of Ukrainian Catholics was born in 1892, ordained in 1917 and consecrated as Coadjutor Archbishop in 1939. He was apprehended during the night of April 10-11, 1945, imprisoned and deported together with all the Ukrainian Catholic Bishops.

The trial, according to the farce of Soviet justice, was without legal defence or witnesses and the penalties meted out ranged from long prison terms or, as in the case of the Metropolitan Archbishop, to many years of forced labor in the wastes of Siberia. The plight of the imprisoned Ukrainian Catholic Hierarchy remained unknown until after the "thaw" of 1955, when the free world received word that all the Ukrainian Catholic Bishops with the exception of Archbishop Joseph Slipy had perished under the inhuman conditions of Soviet concentration camps.

The Metropolitan Archbishop was detained as an orderly in a home for war invalids in Maklakovo (Central Siberia) until 1957. It was here that he passed the fortieth anniversary of his ordination to the holy priesthood. His Holiness, Pope Pius XII chose to mark the occasion with a personally autographed letter dated December 25, 1957 in which he addressed these comforting words to him: "You were condemned to forced labor, compelled to leave your flock, confined in different prisons and finally deported to Siberia for your fidelity and union with this Apostolic See... We earnestly beseech the Divine Infant to comfort and to strengthen your spirit under so many adversities and such harsh trials."

It is probable that these paternal words of the Holy Father never reached the Metropolitan Archbishop, since it was very rarely that anyone succeeded in communicating with him. Nevertheless, he always sought means to send words of comfort and encouragement to his faithful in Ukraine that they would ever persevere in their fidelity to the Holy See. It was precisely for this that he was forced to undergo a second trial in 1958 and sentenced to an additional 7 years in Siberia.

In this year which marks the sixteenth anniversary of the brutal apprehension and unjust condemnation of Archbishop Joseph Slipy Ukrainian Catholics graciously invite all to join them in fervent prayer for their intrepid Pastor and Confessor of the Faith.

"When brother helps brother, theirs is the strength of a fortress..." (Prov. XVIII, 19).

Published by The Ukrainian Christian Movement

The views expressed by husbands in their own homes do not necessarily agree with the management.

THE CATHOLIC PAGE

by
John Zubaly

● The Catholic publication on which words are printed often does not seem different from a secular publication. Paper is paper: it comes in various colors, weights and prices. Likewise, ink is ink: it too is obtainable in numerous colors and prices. The price of the publications also differs. However, there is another immense difference, and that is, in the material published.

The pages of the secular newspaper are crowded with the daily acts of the Godless, their harming of others . . . and ultimately their downfall.

The Catholic newspaper prints the Church news of the world, since their readers prefer this type of reading matter.

Who is doing what? And more important for *whom?* Of course, all are doing for oneself, country and God. To serve God is the *big* news found in the Catholic newspaper.

It is not — who has *how much?* But, *who* is in need of *how much?* Plans are made on ways and means to give a little more to those in need. Generosity for God is found on any Catholic page!

So-called comics that do not benefit the child or adult are not to be found. One laughs with the characters and not at them. No regrets will be found by reading any Catholic page.

In the field of sports . . . everyone is on *His* team. The love of God is far more important than the winning of any game. God — is always important on any Catholic page!

There is a world of difference between this world and the next. All events lead to the final page where the reader has passed on to his meritorious rewards. What has been done for and in the name of God, is now recorded. For one's aspirations . . .? It is too late, now.

The Catholic newspaper tells *how-to-do-it,* for God, for country and for *yourself!*

—o❀o—

Pope Pius IX asked a Latin American diplomat whether there was anything he could do for him. The departing diplomat replied: "Yes, Your Holiness, I would like to be canonized by Your Holiness." Maybe he wanted to be blessed by Pius IX, but the Pope replied: "You must be dead before I can canonize you." "Then let's pretend that I am dead," the diplomat retorted. "Well," His Holiness said, "if you pretend to be dead, I will pretend to canonize you."

Matrimony was the first UNION to defy management.

"Lord, To Whom Shall We Go?"

Thomas Plassmann

Peter's answer still rings true, and the rock upon which the Church was built still stands firm and strong.

JESUS had fed the thousands and had walked upon the waters. By these two miracles He had set the stage for a momentous announcement. On the next day at Capharnaum He spoke to the crowds of the necessity of faith in Him, and in the course of His sermon dwelled upon the Bread of Life that He was to give them before He died. "He who eats my flesh and drinks my blood has life everlasting and I will raise him up on the last day." This was the clear and explicit promise of the Holy Eucharist. All other explanations that have been attempted by those who will not accept the doctrine of the Real Presence, do violence to the text and fail to understand and grasp the simple and straighforward words of the Savior of the world.

The chorus of unbelievers and doubters of this sublime mystery started at that very moment when Jesus spoke, and it has struggled along its uneven and devious paths until the present day. Even some of the disciples of the Lord doubted Jesus' words and walked no longer with Him. This was to be the test of unconditional surrender, of uncompromising faith in His divine Word. Then, like a general who points out the one safe way to victory He challenged His chosen Twelve in a voice that brooked no wavering: "Do you also wish to go away?" This was Peter's hour. The little, unheralded fisherman from Bethsaida stepped forth and with courage in his voice and conviction in his heart he answered: "Lord, to whom shall we go? Thou hast words of everlasting life, and we have come to believe and to know that thou art the Christ, the Son of God."

We may well wonder if Simon Peter was really aware of the deep and far-reaching significance of his forthright and all too true exclamation: "Lord, to whom shall we go?" Unwittingly Pontius Pilate, the proud Roman, backed up Peter's words when without sharing his faith, he packed the desperate cries for truth that had resounded through the ancient world into the cynical question: "What is truth?" Centuries have since rolled by, and every age saw new prophets and savants: new schools of religious testing, probing and groping; new systems of education that promised to give answer to the momentous question of the human soul, to the Whence, the Whither and Wherefore of it all. But when their answers simmered down to empty negations or flittering emotions, one might hear the echo of Peter's question: "To whom shall we go?" Meanwhile wars and rumors of war swept over this little globe of ours. The Beast raised its head from the sea. Canons thundered and bombs crashed over the habitations of frightened humans and left in their wake devastation and destruction, bloodshed and slaughter, slavery and cruelty hitherto unheard of, disruption and corruption of the holiest and most precious things that former ages had loved and cherished. Altars, thrones and fortresses no longer offer help or shelter, and again Peter's words are repeated in moanful accents: "Lord, to whom shall we go?"

And again Peter's own answer rings as true as on the day it was first spoken: "For Thou hast words of everlasting life." Life is the boom and

blessing, the highest desire and unremitting prayer of man's inmost soul. He gathers this hope for life from what he sees around him and what he senses within him. He wants life in fulness, that is, life that lasts beyond the grave. Paganism offers this hope for life in shreds and shambles; Mohammedanism holds it out infested with sensuous yearnings; Buddhism pictures it in hollow dreams and self-effacing slumbers. And in the midst of these vagaries there again resounds from afar the strong, the consoling, the uplifting voice of Simon Peter the plain-spoken fisherman of Galilee: 'For Thou hast words of everlasting life.'

What Peter had said in his simple, forthright manner has been synthesized by the Philosopher Boethius into his classical definition of Eternity. Peter, though not a philosopher, proved himself a perfect theologian when he added: "And we have come to believe and to know that Thou art the Christ, the Son of God."

When Peter confesses: "Thou art the Christ," he speaks as a believing Jew. For ages all the world had hoped for a Savior, and to the Jews the divine promise of a Messias had been assured over and over again. Peter therefore boldly confessed that the promises and prophecies of old had been fulfilled in Jesus of Nazareth. With sterling faith and clean-cut logic he linked the Old Testment to the New.. To him Jesus of Nazareth was the Savior of the world and the Messias of the Jews. Volumes upon volumes have been written by theologians to prove what Peter said in one word: 'Thou art the Christ.'

But Peter went further. Undoubtedly his scant knowledge of the Old Testament prophecies was strengthened by supernatural illumination when without wavering he called Jesus "the Son of God." Peter's belief in his Master's divinity was the ground and the prime motive of his living faith. This is the fundamental lesson for all who call themselves Christians, and it marks the dividing line between those who accept Christ's words in their fulness, without gloss and guile, and those who may place Christ on the highest pedestal but deny His divinity.

Peter's confession of the divinity of Christ is the decisive and final answer to the eternal question which has stirred schools and scholars and has left large breaches in the ranks of Christianity, "What think ye of Christ?" This towering question in the realm of all religious thinking and believing is at once the marrow and the meat of genuine Christianity, "the sign which shall be contradicted," the corner stone of Christian faith. But it is feared that if in our day the dogma of Christ's divinity were to demand a call for the showing of hands in the ranks of all who call themselves Christians. only a portion would rally around Peter and a vast number would follow in the trail of the dissenting disciples.

Why did Peter accept the promise of the Bread of Life literally and fearlessly? Because he belived that the speaker was the Son of God, the God of truth, who cannot deceive nor be deceived. He places the Holy Eucharist on a par with Christ's Messias-ship and divinity, the last being both the basis and the climax of his grand and glorious confession. Proudly St. Paul calls out to the Hebrews: "We have an altar." He places the Altar in the very center of Christian worship because, like Saint Peter, he professes the divinity of Christ in its pristine purity. This belief reduces the number of true Christian believers to a still smaller group or, shall we call it in the words of Christ, a "little flock." Peter had listened well to the Master's discourse, for he had caught the spiritual link between the Bread of Life and Christ's "words of everlasting life." For had not the Master said: "If anyone eat of this bread he shall live forever?" No wonder that through these twenty centuries those who truly are Christ's have flocked around the Altar

to adore the Son of God in the sacrosanct mystery of the Real Presence.

In these days of confusion and bewilderment, of ever rising fears and anxieties, of increasing threats from the high places of the world we cannot remain deaf to the moanful cry of the multitude in many lands: "Lord, to whom shall we go?" It seems that Peter's exclamation has penetrated the world's history from end to end, and that the world has turned into a large Capharnaum. But Peter's answer still rings true, and the Rock upon which the Church was built still stands firm and strong "and the gates of hell shall not prevail against it." And even those who deny the Primacy seek shelter under its spreading shadows.

But blessed are those who rally around this Rock, for they recognize Peter's voice in that of Christ's Vicar. From Rome to the world's end it still rings forth in unadulterated, clarion accents: "Thou art the Christ, the Son of God."

RUSSIAN TRICK

The Kremlin bosses, the most fanatic imperialists the world ever had, are trying to convince the uncommitted Asian and African peoples that the U.S. is a vampire that dreams of dominating the world, while Russia is a peace-loving country, the champion of freedom and protector of the oppressed.

What are the facts? After World War I the Western nations gave freedom to numerous nations enslaved by Germany and Austria, while Russia invaded and enslaved Ukraine and a score of other nations that had gained independence after the fall of the tsarist regime.

It was even worse after the World War II. While the Western Nations agreed to the independence of 18 different nations with 628 millions of population, the Soviet Russia during the same period, brought under Russian domination 123 new millions of population of the 12 previously independent countries. This Russian subjugation of free peoples was achieved with the help of the Russian tanks and by a small minority of the local Moscow-minded Communists, regardless of the fact that the great majority of these unfortunate nations did not want to be engulfed by the Kremlin.

Not withstanding the Kremlin double-talk, the present Russian state is manifestly the greatest imperialist power in the world today. Communists of Moscow did not change the goal of the tsarist imperialism. All they did, amounts to a change of tactics. The ultimate domination of the world by Russia, white or red, remains the same.

Sometimes we wonder why our politicians who are fighting Communism in the various parts of the world, are so afraid to point out these facts. Are they afraid to hurt Nikita Khrushchew who promised to bury them, or don't they want to hurt the White Russian imperialists, often hidden in our country, but continuing the tsarist imperialistic propaganda in regard to Ukraine, White Russia and other countries now under the Red Muscovite domination? It's a good question. We would like to have a good and exhausting explanation of our silence in front of the Russian, both white and red, imperialism . . .

I'D LIKE TO KNOW...

1. Why doesn't the celebration of Easter by the Catholics coincide with Jewish Passover?

Since Christ rose on Sunday, Easter which commemorates His glorious Resurrection from the dead must be celebrated on Sunday, and it must be the Sunday after the Paschal Full Moon which is the first Full Moon on or after the Spring Equinox. If the first Full Moon falls on a Sunday, Easter must be celebrated on the following Sunday because the Fathers of the Council of Nicaea did not want Easter coincide with the Jewish Passover. For this reason Easter can come any time between March 22 and April 25.

The difference between the Gregorian and Julian Calendar makes Easter come sometimes on the same day in both calendars, and sometimes, as much as five weeks apart.

Before the birth of our Lord the non-Christian religions of the great Roman empire observed Spring Festivities in honor of their gods. By introducing Easter the Church wiped out these pagan rituals which were held at that time.

(See our Missal "My Divine Friend", pp. xxx-xxxii).

2. If Christ is equal to His Father, why did He say: 'My Father is greater than I.' This confuses me.

Jesus Christ as the second Person of the Blessed Trinity is perfectly equal to His Father and to the Holy Spirit, but as Man, He is subordinate to the Father, and therefore the Father is greater than Christ.

Read the verse of John 5, 17, in which Jesus stated that He is equal to His Father, for which the Jews wished to kill Him for "claiming equality with God" (John: 5, 18). St. Paul expressly affirms Christ's equality with God. (Phil. 2, 6). By becoming Man, Christ voluntarily accepted the form of a servant of God for the purpose of going to die for our sins. Being in the form of man Christ is inferior to God the Father during the brief stay upon earth.

It is a wonderful thing to have such a Saviour Who is God and Man at the same time.

3. What 'Hail Mary' should we recite, our own or the Latin when we are saying the Rosary?

Of course, our own. There is no reason in the world to recite the Latin "Hail Mary" when we are saying the Rosary. The Blessed Virgin is equally pleased with both "Hail Marys", and she understands both of them.

4. I am against the capital punishment. May I serve on a jury in a murder trial?

Generally speaking, no one is bound to sit on a jury, if he does not want to. But you should know that there is nothing wrong in condemning a criminal to death. The Holy Scripture testifies that God Himself has condemned some criminals to death.

The state has the full right to inflict the capital punishment if such penalty is necessary for the common welfare and the peace of the society, for without such right neither the state itself nor its citizens would be secure against the crimes of those who do not fear God.

In certain cases the state has the right to ask some citizens to participate in the legitimate procedure in judging a person guilty of capital offense which is punishable even by death. In such cases the citizens must obey the order, for they have certain civic obligations which they are bound to fulfill. Among these obligations is the duty of serving on juries to pass judgement on alleged crimes.

5. What is gluttony? What sin is it?

Gluttony is one of the capital sins. It consists in an excessive eating or drinking, or in an immoderate search of the palate pleasure. A glutton eats and drinks not for self-preservation, but just for the sake of eating and drinking.

Excessive eating and drinking can be either venial or mortal sins. Gorging oneself with food so much as to seriously injure health is a mortal sin. Otherwise it is venial. Overdrinking which deprives a person of the use of his reason is also a mortal sin.

6. What are the Compact Weeks?

The Compact Weeks or Zahalnytsia are the weeks following the great Holy Days of the Eastern Church during which the Church permits her spiritual children to eat meat even on Friday. This privilege is granted on account of the spiritual joy caused by great Holy Days.

One of these Zahalnytsia falls during the week following Easter.

7. How should we understand the words of St. Paul: 'To the unmarried, I say: It is well for them to continue in the state in which I am. But in case they lack self-control, they should marry, because it is better to marry than to be on fire with passion' (1 Cor. 7, 8-9). But what should a man do if he cannot find the right girl?

Many men use the excuse of not being able to find the right girl while they are afraid of responsibility. It is true that some men can be helped by the use of marriage.

It must be noted, however, that no man is tempted beyond his spiritual strength, whether he be married or single. With God's help everyone can keep chaste even without being married, although sometimes it may be very hard. God will certainly help him to overcome any temptation no matter how strong if he is willing to use such means as self-discipline, avoidance of unnecessary occasions of sin, prayer, confession and Holy Communion, especially intercession of the Blessed Virgin Mary. A good and sincere discussion with a confessor or spiritual director and fidelity to his advice is also very helpful to those who are tempted by strong incitement to commit the things that are contrary to the Sixth Commandment of God which says: 'Thou shalt not commit adultery."

8. What is the existentialism?

The existentialism is a modern philosophical and religious theory which asserts that the first, rather than the last question should always be: "What does this truth mean to me? What does this passage of the Scripture mean to me and my life?" Such an attitude produces a total distortion of the faith and the Bible. It leads to an uncritical and often false interpretation of the Scripture in order to make this or that passage fit into one's personal belief.

9. I am 22 years old and have a professional job. A year ago I met a man who is also a Ukrainian Catholic. Our acquaintance lasted three days. It was during a convention. My new friend wrote me a letter, and thus we have been corresponding by mail. Now our friendship has turned itno true love, and he has proposed by letter to marry me. Would it be wise to answer 'yes'?

Marriage is a very serious affair.

Two people must know each other before they exchange their marriage vows which cannot be broken except by death.

It seems that you do not know the man as you should know him before saying 'yes' to his proposal. Why didn't he come to see you and make himself known as he is? Before you say 'yes', ask him to come to your home that your family may see and know him. If this is impossible, write to his Pastor and ask information. If you know anyone in the place in which he works, ask him about the man that wants to marry you because you must know his character, his ways and his background. And you cannot know these things from and through his letters because it is so easy to cheat from afar.

Pray that God may lead you before giving the answer to the man that wants to make you his life-companion.

IF YOU ARE FIRST AT THE CRASH

Many lives could be saved if the passengers of other cars knew what to do to help the poor victims. Here is what you should do:

1) Park your car far away from the crash to protect the victims from the oncoming traffic. Put a red flag some 500 feet away both ways from the scene of the crash. 2) Turn the ignition off as soon as you get to the wreck to prevent fire. If the victims are hurt, do not twist or move them. If they are lying on the road, leave them there and keep them warm by covering them. Many injured people have died before they had been moved by volunteers that moved them to the car, and in doing so twisted their spines making the recovery impossible. 3) Ask one or more moving cars to notify police at once. 4) If the people are trapped, crawl into the car and gently release the trapped foot or hand. If the driver is trapped between the steering wheel and the seat, try to release the seat to pull him out. 5) Don't try to lift the overturned car until you have 8 or 10 strong men. Thousands of people get hurt all over again because the well-meaning motorists try to lift the car, and finding it too heavy, let it fall back. 6) About one in seven cars catches fire in a crash. If such be the case, try to disconnect the battery, locate the fire and attack it with dirt or blanket. 7) Cover the victims with coats or blankets to keep them warm. 8) Without moving the injured, loosen their collars, ties and belts to help them breathe easily. 9) Slow heavy bleeding by pressing a folded pad of some clean cloth over the wound. If the wound is in the head, don't press on the cloth because the skull may be fractured. 10) Send someone to find boards or a door to carry the victims flat if an ambulance fails to arrive. 11) Get a truck on which the victim can be taken flat to the hospital. 12) Don't tell the victim that someone else had been killed or fatally injured.

—o—

There are always two sides to every question — as long as we are not involved in it.

—o—

Among the things most often opened by mistake is not our neighbor's letter, but our own mouth.

Resurrection Of Our Lord

The evangelist St. Matthew gives us an authentic account of the Resurrection of Our Lord on Easter Sunday. The Jews put a guard at His tomb because they were afraid that the Apostles would come at night, steal the Body of their Master and spread the false report among the people that the Messias had risen from the dead, "and thus the last imposture would be worse than the first" (Matt. 27, 64). Pilate said to them: "You have a guard at your disposal. Go and take measures of safety at your own discretion!" So they went and secured the grave by sealing the slab and setting the guard. (Matt. 27, 65-66).

But the Almighty laughs at the human malice and precautions. The Lord came out alive from the sealed grave. Here is the account of how it happened.

■

"After the Sabbath, at dawn on the first day of the week, Mary Magdalen and the other Mary set out to visit the grave. All of a sudden there was a mighty earthquake as an angel of the Lord descended from heaven and, alighting at the entrance, rolled away the stone and then seated himself upon it. His appearance was like a flash of lightening and his garment as white as snow. By the terror he inspired, the guards were struck down and became like dead men.

"But the angel reassured the women. 'You have nothing to fear,' he said, 'I know you are looking for Jesus the Crucified. He is not here. He has risen as He predicted. Come here: inspect the place where He was laid to rest. Now go quickly, and take this message to His disciples: 'He has risen from the dead! And take note of this: He is going to Galilee to await you there! There is where you are to see Him. Mind what I told you.'

"They hurriedly left the tomb and, with mingled awe and keen delight, ran to carry the news to His disciples when who should meet them but Jesus in person! "I greet you!" He said; but they approached and clasped His feet, prostrated before Him. Then Jesus said to them: "do not be afraid; go and bring word to My brethren that they are to go to Galilee; and there they will see Me."

"As they were going on their errand, some of the guards quite unexpectedly turned up in the city and reported to the chief priests what had taken place. The latter at once arranged a meeting with the elders and, after holding a consultation, gave the soldiers a considerable sum of money with these instructions: "This is what you must give out: 'His disciples came by night and stole His body while we were asleep.' And in case this is reported at the governor's headquarters, we will satisfy him and see that you have nothing to worry about."

"They accepted the bribe and did as they had been directed. Accordingly, this version of the story was circulated in Jewish communities and is current to this day" (Matt. 28, 1-15).

EVERYTHING FOR THE GLORY OF GOD!

Composer Bach was asked why he liked music. The great musician replied: "It is for the glory of God and a pleasant occupation."

The people took the branches from the palm trees nearby, and went out to meet him, shouting: "Hosanna! A blessing on Him Who is coming in the name of the Lord, Who is also Israel's King!" (John: 12, 13).

—o—

KING DAVID

DAVID, the second king of Israel, was the youngest son of a Jewish farmer Jesse, of the tribe of Judas. His family lived in Bethlehem, now a little town, some nine miles north west of Jerusalem. When David became King, the place was renamed after him "city of David." Later on it became the birth place of Our Lord Jesus Christ, from whose family He descended.

In his youthful years David was the shepherd of his father's flocks which grazed in the fertile valleys of the Judeon hills surrounding Bethlehem. There, in the solitude of nature, the innocent shepherd-boy came to know His Maker. He saw His hand in the book of the world, he heard His voice in the gusts of the winds, he observed His power in the movement of the stars overhead.

Thinking of his quiet life with God David admired His providence which meant guidance and love and overwhelming joy to his heart. David loved the sheep he watched. He thought of God as the Shepherd of the universe, both angels and men and said with a boundless confidence:

"The Lord is my Shepherd. I shall not be lacking anything. He makes me lie in green pastures. He leads me to the still streams" (Ps. 22, 1).

Samuel, the first king of the chosen people, was becoming more and more ungrateful and unfaithful to God. The Lord decided to reject him. David was chosen to take his place.

The young David was tending his flocks and singing his songs of love one day when Samuel the prophet was sent by God to appoint a new king. He was to be found among the sons of Jesse. Samuel went to Jesse's house and asked for the sons. One by one the father brought seven of them before the prophet, but in each instance Samuel told the father that this was not the boy God had chosen. After reviewing all of them, the prophet asked: "Are these all your sons?"

"No," the father said, "there is another boy, but he is a shepherd, tending flocks in the valley." Samuel sent for him at once. When David came, Samuel saw before him a sturdy, shy lad, ruddy and without a handsome countenence. The prophet was surprised when he heard the voice of the Lord, telling him: "Arise and anoint him, for this is he!" (1 Kings: 16, 12).

Samuel obeyed the command, took a horn of oil, poured a little upon the lad's head to show that he was dedicated to the service of God. Holy Scripture says: "And the spirit of the Lord came upon David from the day forward" (Ibid. 13).

Thus David became the helper of King Saul, and later on, his successor to the throne of Israel. David was skilled in playing the harp. King Saul was suffering from deep melancholy, a sort of modern "nervous breakdown." David soothed his troubled spirit by his playing. (2 Kings: 12, 23).

David was a man of great courage, based upon his faith in God. As a young warrior he killed the giant Goliath with only a sling and two stones.

Upon becoming King of Israel, David was beset by numerous enemies. His own son Absolon rebelled against him. But he conquered all enemies because God was with him. David had his weaknesses despite his strong attachment to God and His Law. When reproached by prophet Nahtan, David confessed his sin, and God forgave him, calling him "a man according to His heart."

The safest way to double your money is to fold it over once and put it in your pocket.

Sodalist Looks To His Mother

William A. Stanmeyer, S.J.

"The Mother of God is my mother," said Saint John Berchmans. We also often say this. But what a world of difference between this saint's realization and ours!

Realization is the key word. Do we realize what a Mother is Mary? We've consecrated ourselves to Mary as Queen, we ask her help as Advocate, we want to love her as Mother. This article, then, will ponder some truths about Mary, to help us realize what a Mother she is.

She is better than our earthly mother. Distance doesn't divide us. Where are we? New York, Toronto, Montreal? The mother who gave us physical life may be in Chicago, New Orleans, Vancouver. But the Mother who gives us spiritual life is not separated from us: Spiritually Mary is always with us.

Again, a thousand things may distract our mothers' thoughts: pots and pans and other children, who need their hair combed; meals, sewing. Besides, our earthly mothers must sleep. And thus, though we're amazed how often they do pray for us, they can't be thinking of us constantly. Their attention must sometimes be divided.

But for Mary! no distractions — we may sleep, but she doesn't. We may plunge into details of school or business: papers to correct; shopping and social life. But Mary is not immersed in externals. We must turn our attention from one person to give it to another; Mary, however, treats each as if he were the only person alive, the only person who ever lived. What a realization: right now, as you read, Mary thinks of you.

And of what does she think? Just of the present? Oh, no. Mary's knowledge of us is not flitting, from moment-to-moment, like our is of ourselves. We hardly recall our childhood prayers, we forget our high-school promises whispered in God's ear, rarely do we remember the graces we begged and received 10 or even 2 years ago. But Mary does. Can she forget? Hardly. If mothers on earth seem to recall each and every little detail of their children's whole lives — what of Mary?

So time is no obstacle. In fact, since she sees the total parade of our lives, we might say in human terms that she has all the more motivation to draw us to Christ. For she sees the graces lavished on us; she protects her investment.

Thus, if we pray until we begin to realize how much we mean to Mary, she'll begin to mean what she should to us.

Still more: often Dad must refuse Mom a request for their child. Often Dad's away at work, so Mom must wait.

Once more our Mother Mary is greater than any other mother. At every moment, morning, noon, night, she sees God face-to-face. And at her

Son's side, her words, "They have no wine" — they need Your help — still avails. She is called "Suppliant Omnipotence"; her supplication need not wait for long-distance connections on the phone, or until dinner-time.

Beginning to see why Saint John Berchmans was called 'Frater Hilarus' — an ever-joyful companion? Realizing Mary is his Mother, could he be sad?

More interested in our apostolate than we are, she is "Mother of the Prodigal." When we pray for, say, a lapsed Catholic, "we don't surprise Mary with the name of someone she once knew, but has long forgotten. Rather, the reverse: she is someone he once knew but has long forgotten. But she recalls the graces she gave him, perhaps twenty, ten, five years ago this very day: every "Hail, Mary," each Holy Communion. She recalls her plans for him. She foresees where he should be: on the road to heaven; where he seems heading: down the road to hell. She knows what he can yet do on earth for Christ, if he returns. And pervading all her thoughts of the Prodigal, is her realization of what Christ and she suffered for him.

Finally, perhaps the greatest blessing of such a Mother: she makes us into Christ. The ideal we ought to be, how vague in our eyes. But the "New Man" she would make us — how clear in Mary's eyes. For that New Man is beside her, Christ. She has a "God's-eye-view" of us — our problems, potentialities; our past, future. "Quo Vadis, Maria?" She replies: "To lead you to sanctity, my children, to full growth in Christ."

Knowing by vision the joy of heaven, her every thought is to share it with us.

Seeing also what we can do for Christ on earth, if Christ lives through us, each second she thinks of making each of us an "Alter Christus."

Her heart beating in rhythm with Christ's, her desire for our perfection reflects His. As He is willing to hang on a cross for us, as in the timeless Mass He is even now on the cross — so is she willing to suffer for us.

Knowing what she suffered for us — what mother forgets her child's birth? — she will not let us be lost. Let the devil try to cheat her of us, and he will cringe under a Mother's heel.

"The Mother of God is my mother." The words of a saint, applying the words of the Master of Saints: "Son, behold thy Mother." Thank You, our God, for not leaving us orphans.

— (Our Lady's Digest)

The present-day governments are smart enough to get the money from the taxpayer without alienating the voter.

There are many men who do not know what they really want, and won't be satisfied until they get it.

It is simply fantastic how much you can do if you don't do anything else and don't wait for a committee to help you.

Many people would not shut off their radio for the sake of their tired neighbor, but they will gladly do it for the sake of their dog.

Don't call your fellow man a perfect idiot because no one is perfect, including yourself.

THAT BIRTH CONTROL

I still can't see it, Father. How can you, an unmarried man, know about the problems of a husabnd and wife? What do you know about raising a family of children...the worries involved, the shortage of money for the things we'd like to have; the madhouse it can be when the kids are too full of life. Really now, Father, it's easy for you to talk.

Take birth control for example. — Everybody is talking about it now. You hear it on the radio, among friends, you read about it in the papers and magazines; and yes, we hear it from the pulpit too.

Honestly now, Father, what qualifications and reason do you have to offer me to convince me that you know what you're talking about when you condemn birth control? Do you just do it out of a sense of duty, because the Church says so?

Surely I admit that it is no easy matter, but I aslo hold that a Priest is still the one most qualified to give the solution.

It certainly is necessary to be clear about just what is the problem. There are so many other things brought into the question that have little to do with the actual case, that there is a lot of fuzzy and stupid thinking about the question. And some of this fuzzy thinking is done by persons who consider themselves highly educated, and so many innocent good people fall for it. Unfortunately, their sincerity does not save them from the consequences which invariably follow.

Those who advocate or approve of so-called birth-control, put it this way. They say: For such and such a reason we don't want any more children, and so we have every right not to have them; and what difference does it make what means we use not to have them?

So there you are. The problem is really not a question of birth-control, but a question of self-control. Anyone who approves of birth-control (let's give it it's less nice name for once: 'self-abuse') admits no self-control. Now your answer: who else practices self-control to a more noble degree than the voluntary chastity of the Catholic Priest!

Some non-Catholics wrongly state that the Catholic Church urges the married couples to have as many children as possible because she wants to increase her membership. This is just not the case.

The Catholic Church does not tell her faithful to get married or to stay single. It is everyone's personal problem and decision.

Once a person gets married the Church does not tell him how many children the couple should have. It's up to the husband and the wife to decide how many children they can afford to bring decently into the world, after they have taken their physical strength and finances into account.

What the Church tells the married couples is this: "Respect your marriage because it is a great Sacrament! You cannot profane it without offending its Author, our Lord Jesus Christ!"

The married couple has the right to use its marriage, but no one has such a right to abuse it by an artificial and sinful birth-control.

Rev. E. Kutarna

WHAT A BELIEF!

Buddhist fishermen are forbidden to kill anything, even an insect. They do not even kill the fish. They just take them out of the water!

Personal Responsibility

M. Schudlo, CSsR.

RESPONSIBILITY is a word which is often heard in our days. Unfortunately it is also a word that very few people understand its deep meaning and even fewer put it into practice in their early life and work.

The fathers of the family are responsible for the material and spiritual welfare of their families, managers — for the progress and production of their factories, rulers — for the welfare of their people, and everyone is responsible for his own thoughts, actions and life both before men and God, for they are accountable as being the cause of good or evil in the place of which they take care or live.

The lack of responsibility in the leaders often cause incalculable damage to their families and peoples.

The first man made by God, Adam, lacked this quality and through its lack caused innumerable misfortunes to himself and to all men, his descendants. Had he kept the law of God forbidding him to touch a certain fruit (Gen. 2, 15), all men now would be living in paradise, free of sickness, old age and death. Adam was an irresponsible man, and so are countless men and women among his descendants.

In recnt years we have witnessed untold evil and cruelties perpetrated by such irresponsible men as Stalin and Hitler. It was the lack of responsibility in some Western leaders that enabled Communism to spread over one third of our unfortunate planet. If Russian Communism makes new strides in the various parts of the democratic world, it is also due more to the lack of responsibility of the Western world, than it is to the shrewdness of the Kremlin leaders.

Countless frauds are perpetrated in business, thousands of marriages are broken up, millions of sins are commited by men in all walks of life. All this disorder comes from the lack of responsibility which has decayed in the countless hearts before that decay could be seen in the families, business and society.

The most eloquent signs of the decline of responsibility can be clearly seen in the family. Marriage is a sacred contract which two people enter with the specific end of bringing children into the world, thus transmitting the precious gift of life to their offspring. But how often is it considered by both the husband and the wife as an arbitrary agreement to satisfy the lower cravings of nature and its unholy instincts.

Practically everyone is complaining about the frequency of divorce, broken homes and desertion. Such things are rightly called a national disgrace, but practically no one dares to point out that the irresponsible parents are reflected in their children's doings and behavior.

The same lack of responsibility is noticeable in public life, especially in some leaders both among the civic and industrial bosses which equally affects the leaders of management and of labor. How much secret dishonesty, frauds and thefts has been brought to light in the past few years!

How many frauds can be found even in charitable organizations! But it is a national disgrace that public reaction to such mismanagement of public funds is hardly voiced aloud. "Take what you can!" seems to have become the immorally 'moral' standard of our days!

Let us take the following case: a man serving as treasurer in a church organization succeeded in stealing $17,000. Finally the thief was apprehended, brought to court and sent to jail for two (!) years. The stolen money has never been returned to the organization. But what is more tragic is this: that thief had a job in the local bank secured for him even before he had served his jail sentence! And the bank managers knew well who the man was and what record he had behind him! This fact proves that there is an evident decline in responsibility in countless men and women who are accountable for the welfare of civic and religious organizations. In the last decade or so there had been an alarming growth among the white collar workers who according to the FBI reports are stealing annually at the rate of more than $1 billion per year, while the ordinary burglers, pickpockets, armed robbers and automobile thieves rob less than a half of that amount.

Dishonesty can be easily found even in those whom no one would even suspect. Mr. F. S., a big, jolly man who for 24 years served as superintendent of schools in Collingdale, Pa., a suburb of Philadelphia, had embezzled at least $125,000 of school funds in ten years through forged cheques and altered statements. And what is more surprizing, Mr. F. S. taught Bible lessons at the Presbyterian church for 20 long years!

Take, for instance, a girl called Jane P., who received an M.A. in retailing from a famous university. After she got her diploma Jane was employed in a department store. One week passed and Jane noticed a nice cashmere skirt and sweater which she would like to have, but could not afford. Her friend, a superviser, said to her: "Do you really want it so badly? Look, the button is falling. It is damaged. You can have it for half price!" And Jane bought the $49.95 set for $22.00. Well, Jane not only had a master's degree in retailing, but also a Ph. D. in cheating and stealing.

The co-operation of the supervisor in Jane's stealing is an undeniable proof that public morality is at a very low ebb, although both must have known the fifth Commandment of God: "Thou shalt not steal!"

How many employers and ordinary workers leave their factories and walk off home with bearings, ignition points, carburator parts and distributors, plus many other things in their lunch pails!

According to various companies' statistics 50 percent of all employers and employees are tempted to steal and do steal if they are given the opportunity.

Let's take the sixth Commandment which says: "Thou shalt not commit adultery!" Every religion, Catholic, Protestant and Jewish, condemn adultery, that is, the betrayal of one's marriage partner, and all other kinds of impurity, such as fornication, masterbation, etc.

Two women had been arrested in San Francisco for immoral conduct. The American Civil Liberties Union undertook the defense of them, arguing in court that "sexual intercourse between two adults, freely consenting persons, in the privacy of their own home, is fundamental aspect of personal liberty and privacy guaranteed by due process of law."

In the last two decades we are witnessing an unprecedented and alarming growth of illegitimate children, born of unmarried mothers. There are some 900,000 to one million of such unfortunate children born annually in the USA, and other hundreds of thousands all over the world. It costs more than a half billion dollars a year to support such children which irresponsible mothers bring into the world. And who pays these expenses? The American taxpayers...

Furthmore, such un-Christian teachings as abortion, promiscuity, artificial birth-control, sterilization and divorse are publicly debated in countless papers and magazines. Not only that! They are approved and encouraged by most of them!

Moreover, let us look at some public

servants of the U.S. and other countries. We all know that the Christian civilization of the Western democracy is at life-and-death war with the pagan, dictatorial and fanatical Russian Communism which does not hesitate to tell it publicly without bushing: "We will bury you!" And yet, how many so-called Western statesmen are helping the spread of the atheistic Communism in their own countries and the world in general? How many traitors were caught in the U.S. alone? And what is more surprising? Some of them after serving their sentence in jail are invited by the American universities to speak and to give lectures to their pupils! And while such things are done the general public looks with utter apathy and says nothing.

When the Kremlin agents were stealing the American atomic secrets the F.B.I. warned the responsible state authorities of the theft of these valuable formulas, it was told to keep quiet: "None of your business!"

How, then, can the free world defend itself against this new Russian imperialism if the leaders of the Western democracy are so dumb as to help the Kremlin bosses to "bury them" and to destroy our Christian heritage which is so hateful to Communism because it is in clear and irreconcilable opposition to its materialism?

And what is the general reaction of the vast public when dishonesty in government, labor or police force is discovered? Most of the time its reaction can be reduced to a deplorable cynicism and apathy. It must be very late to stop these evils all at once. They are simply too numerous, ranging from the single act of wrongdoing to the moral laxity of the general public. They are a moral evil that besets the present world and its irresponsible inhabitants.

WHY DO PEOPLE EAT TOO MUCH?

American quest for an effortless and hunger-free method currently amounts to some $300 million annually. Widely publicized slenderizing drugs are for the most part worthless and often dangerous.

Health, comfort and fitness require that no person should weigh more than necessary. Fatness is primarily the result of lack of self-control. The best remedy for obesity are regular moderate exercise and moderation in food and drink. Reasonable eating habits, avoidance of fat-rich foods and physical activity are still the most efficacious methods for guarding against overweight. Walking, swimming and work are the best.

What makes some people eat much more than they really need? Deep in the brain at the base of the skull is a mechanism which regulates the appetite. It operates like a thermostat. This thermostat has two devices: satiety center and appetite center. The first tells us that we should take food. The latter tells that we have had enough to eat and therefore should stop. It acts as a brake on further food intake.

When the satiety center is removed or malfunctions, people begin to overeat and get fat. Destruction of the appetite centers, on the other hand, causes people to refuse to eat. Some bodies store too much fat which produces obesity. Also people generally work less in our days because of numerous labor-saving gadgets, while daily consumption of food remains the same at about 3,200 calories.

ALONG THE WAY

T. Bleech

When I went to Catechism as a small child, the priest always credited God with all the wonderments of creation; when I attended public school, I was always bewildered by the teachers who never gave God credit, it was always "mother nature." In my young mind it was difficult to reconcile this arrogant postulation with the truth that God is the Author of nature, not some unknown quality or arbitrary designation. When I entered our Catholic, Ukrainian high school, I was reunited to the refreshing truth that God is the Hand behind nature. God was wholesomely restored to His rightful place in all things.

* * *

"MOTHER NATURE?"

"Natural law" accounts for nothing, for natural law means not a thing in the world but the resignation of mankind's experience. Not long ago I read a fine exhibition of intellectual integrity by a physicist lecturing on magnetic attraction. He told his students that he could describe the phenomena, state the problem they present and perhaps carry it a step or two backward, but as for the final 'reason of the thing,' the best he could say was that the magnet pulls on the steel because God wants it.

— Albert Jay Nock, Memoirs of a Superfluous Man

CONFIDENCE IN GOD

The following is quoted from the "Words of Encouragement taken from the Notes, Instructions and Letters of Daniel Considine, S.J."

We don't prepare ourselves for the inspiration of the Holy Spirit. We wonder, after the way we have tried, that we are not better. Very different from the saints, who are always thanking God that they are not worse. If you really are going forward you probably think you are going backward. If you open the door of a dark room you cannot see the dust or dirt that is in it. But if you open even a chink of the shutter, then it is that you see the dust. The more light you let in the more dust you notice. Thus it is with God's light. The more we do ask the Holy Ghost to pour His illuminating light into our souls, the more do we notice our faults.

The spirit of liberty is the spirit of Him who nearly 2000 years ago taught mankind the lesson it never learned, but never quite forgot.

— Judge Learned Hand

WORK, THE GREAT PANACEA

Thomas A. Edison, the great inventor, once said that he never did anything worth doing by accident, nor did any of his inventions come by accident; they came by work.

The old aphorism, "Idleness is the devil's workshop; better to wear out than to rust out," underlies much of our troubles and woe.

In the reception room of a famous neurological institute this advice is wisely conferred from a framed tablet on the wall for those healthy people who think something is wrong with them.

If you are poor, work. If you are rich, work. If you are burdened with unseemingly unfair responsibilities, work.

If you are happy, continue to work, idleness gives room for doubts and fears. If sorrow overwhelms you, and loved ones seem not true, work. If disappointments come, work.

If faith falters and reason fails, just work. When dreams are shattered and hopes seem dead — work, work as if your life were in peril;; it really is.

No matter what ails you, work. Work faithfully, work with faith. Work is the greatest material remedy available. Work will cure both mental and physical afflictions.

UPON SECOND THOUGHT

Clemenceau, the "Old Tiger," in retirement made these afterthoughts about the cruel injustices to Ukraine.

What disturbs me most at the present moment is the peace treaty concluded between Poland and Russia in Riga ... The Allies committed there one of the greatest of errors, for which Europe will pay for a long time. At the time of the success of Poland and the Ukrainians, as well as of General Wrangel, the Allies had a unique and unexpected opportunity, which must be admitted, to finish the Soviets who, and I know this on good authority, were in dire straits. Instead, they allowed Poland to conclude a separate peace in Riga with the Soviets. The latter now can crush the Ukrainians and General Wrangel separately.

And add to this the cunning duplicity of the greedy Polish leaders, J. Pilsudski and R. Dmowski, who could not agree on a form of Polish government, but could come to terms for the rapacious knifing in the back of Ukraine:

Those lands which we desire for Poland in the east are necessary for the expansion of the Polish population, but this we cannot admit openly at the Peace Conference ... The eastern areas (i.e. the Ukrainian and Byelorussian territories) are our colony; in a certain measure they have always been our colony and must remain one ... We must tell ourselves frankly: When we talk about our Eastern lands, we must understand that these territories, which today are not inhabited by Poles, must be inhabited by the Poles in a short time ... If we succeed in realizing these plans in order to acquire larger areas in the East and through Polonization weld them with Poland, then we shall attain a position which will allow us after a few decades to seize additional lands until we reach our historical frontiers.

— Winter, 1960 issue, The Ukrainian Quarterly

When are you going to invite your friend, neighbor, acquaintance or buddy at your work bench at the factory to your One, Holy, Apostolic and Catholic Church? How often do we hear someone declare: "I wish I were a Catholic!" For which opportunity, occasion or appropriate situation are you counting on? Don't wait, someone else may grab him! You don't have to be an educated parliamentarian or a good talker. All you need is to ask him to come to your church. Give him a ride. Show him your good Catholic example.

THIS "COP" DID

When Swede Larson was assigned as my prowl-car partner I was not very happy about it. I was twice his age, and would have preferred a more experienced man to patrol Chicago's toughest section with me. Within a month, though, Swede proved himself, not only as an officer but as a man.

After we had been partners for several months, Swede wearily consented to accompany me on a Friday night to a retreat conducted by the Franciscan

Fathers at Mayslake, Ill., insisting at the same time that he had never had a religion and was not interested. You can imagine, then, how delighted I was during the retreat lectures to see the expression on Swede's face change from boredom to mild attention to profound interest.

As we drove home, he said, "I used to think you Catholics were a little touched; I didn't realize that a practicing Catholic could be a human being. But those priests were telling us we shouldn't be anything else but. I didn't hear a narrow-minded opinion in the three days. They said God wants us to enjoy life as we go about cultivating the best part of our nature. Am I right?"

It was a sad day for me, only a week later, when Swede was transferred to the extreme South Side of Chicago. I neither saw him nor heard much about him until emergency duty at a housing unit took me to the South side a few weeks ago. One morning as I was at Mass in a nearby church, I saw Swede Larson at the Communion railing! I did not get a chance to speak to him. But I am convinced that had I not persuaded him to attend that retreat I would never have seen him receiving Christ in Holy Communion.

— John Connally THE OPEN DOOR

The proposed convocation of the second Vatican Council by Pope Pius XXIII has generated much interest throughout the whole Christian world because it concerns the spiritual welfare of mankind.

AND WHAT IS A GENERAL COUNCIL?

Broadly speaking, councils of the Church are authorized gatherings of bishops for the purpose of discussing ecclesiastical problems with a view to passing decrees on the matter under deliberation. If all the bishops are called to participate and actually represent the Catholic world, the assembly is called ecumenical which means universal; if only part of the hierarchy is invited, the council is particular. The latter may be plenary or provincial, depending on whether a single provincial area, like the Ukrainian Catholic Archeparchy of Philadelphia, or a whole country sponsors the gathering. A point to note is that councils, even on a provincial basis, enjoy juridical authority in religious matters that is distinct from the legislative powers of individual bishops. In this respect also councils differ from episcopal conferences which are not, as such, legislative assemblies.

General councils are named after the place where they are held. To date there have been twenty such in the history of the Church, the first taking place in A.D. 325 at Nicea in Asia Minor. In this council the Byzantine Catholic Emperor Constantine and 318 prelates participated. The Nicean Council condemned the Arian heresy which denied the divinity of Christ.

The last ecumenical council occurred at the Vatican in 1870. This first Vatican Council condemned the errors of pantheism and rationalism, clarified the relation of faith and reason, and defined papal infallibility and the Roman Primacy.

Canon Law forbids any ecumenical council which has not been authorized by the Pope of Rome, the Vicar of Christ on earth.

All Catholic bishops participate in the Church's infallibility. At the forth-coming council they will be specially assisted by the Holy Spirit so that they will make no errors in doctrine. It is Catholic teaching that the bishops, under the Pope of Rome, are divinely guided to preserve and interpret the deposit of Christian revelation.

THE PILGRIM

THE PILGRIM

SYNOPSIS: Safat Balit returning from the war in 1918, comes home to his village to find that his wife has died seven short days before his homecoming. He is bitter, but is consoled and guided by Father Kyrylchuk, the pastor of the village church. Time healed his wound of loss, he marries and his wife Stephania bears a son, Gregory. While talking one day with his wife, he suddenly decides that they will go to Canada to provide a better future for their son. His wife cries at the thought of leaving their native village. Safat is adamant, making all the arrangements for their passage to Canada through a local agent. There is only one small hitch in their plans — they would have to go via Cuba since they could obtain no affidavit.

PART THREE

THE majestic Eiffel Tower straddled Paris haughtily, a proud feat of man's conquest of the elements. Safat could only marvel at the tremendous steel arches and beams. Who could have dreamed it possible? He liked Paris. It certainly was alive! People seemed to be moving around all day, and more so at night.

He wished he could stay longer, to explore the streets and see the buildings. But he was told through a rusty interpreter that he would leave with his family the next morning. In a way, Safat was truly sorry to go, for they had been living in comfort when compared to their village existence. They were billetted in the Immigration Building and were given three meals per day, courtesy of the French Government, which kept insisting, "Liberty! Equality! Brotherhood!" Thursday morning came and there was a knock on their door. They then went down to breakfast, were guided to a small station on the outskirts of Paris and shepherded onto a busy train. The door slammed in their compartment, and they were off to the port of Le Havre. They did not say very much on the way, but gazed at the blurred countryside rushing by. Soon they saw the general outline of the port, and as the train shouldered its way through ancient and dingy buildings, they glimpsed their first ocean vessels. Safat was amazed that they stayed afloat.

He was still apprehensive when they were on board with their few belongings stowed away deep in the hold of the liner. He felt like he was in the lap of a giant! She was so solid and massive! Yet here she was, four straight funnels pointing at the sky, quietly awaiting her Captain's command, "Start motors!" The S.S. Urita, flying the flag of Spain, was still young as ships go—she was christened at the turn of the century. And as her engines began to slowly turn the screw just under the water line, she shuddered with eagerness to get out into the open sea. Bow swinging about in the turning basin, the S.S. Urita blew a steam-clothed discordant farewell to Le Havre and France. Safat was below deck. To tell the truth, he was just a bit fearful. When the gentle vibrating changed to a steady rumble, and smoothness to a rocking undulation, he looked out the porthole not so far above the water. They were in the open sea — cold and grey-green. The haze on the horizon was land, he imagined. And after a few attempts, Safat managed to open the porthole. He smelled the strange tang of the ocean, and he heard the high-pitched cry of a gull. This reminded him that he must look for some milk for Gregory. The little fellow must be hungry.

From the start (though with no effect on Gregory) the voyage was basically not a happy thing. It was more of a necessary evil — they had to leave the village of their fathers. This passing from one continent to another would tear, and hurt and heal and change. Already it was having a profound psychological effect on Safat: it caused him to leave a part of himself behind thus making him a true

pilgrim. To realize just how much this voyage affected Safat, the makeup of the Ukrainian personality, has to be understood.

Long ages have made him a man of the soil, deeply attached to the earth which gave him his daily livelihood. In a way, everything he had, came from the earth. Why, even his very body! Truly, here was Mother Earth! And over all of this, the Creator gazed with efficacious eyes of Love upon His creatures. The Ukrainian of the village was a stable person, comfortably secure between heaven and earth. Customs developed over centuries served to strengthen these links with God and earth. So in spite of the lack of formal knowledge, the threat of unforseen and sad situations — he was at peace. Now to be torn from this background of security — it hurt yet had to be endured as part of the pilgrimage.

Safat and his family did not go up on deck too often; most of the time they stayed in their cabin, which they now realized they were lucky to have for themselves. They talked, they made plans, they reminisced about life in their village. And little Gregory was his usual demanding self, and kept them busy supplying his needs. Strange to say, they all slept well. When Safat awoke on the morning of the second day, he knew without raising his head from the pillow, that the pattern was wrong. It was too still. They were not moving. The ship had stopped! He scrambled out of the bunk, almost knocking over a chair which would have awakened Gregory, stepped over to the porthole; and leaning, he looked out. They had anchored some distance from land in a sort of huge bay. There it was — a city that stretched from far-off high land and eased to the water of the bay. Almost as big as Paris, he thought. He began counting the churches; his eyesight was excellent, and it was easy to count the crosses. His heart did a flip when he came to one on top of a dome. What! Ukrainians here? But then he remembered that he saw these same domes in Northern Italy, in Venice. So it was only a swift unconscious act of wishful thinking. Safat called over to Stephania, "Anu, Vstaval! Podyvysia!" Rubbing the remnants of sleep from her eyes, she looked through the porthole. "A dyvysia!" Stephania was impressed. So without going to obtain their breakfast, they went up on deck. Others were there also, but no one spoke. There were smiles, though. As far as Safat could gather, they had come through a passage and into a huge bay. By the position of the sun, the city was on the north side. A sailor breezed by whistling. Safat took two quick steps after him, and touched his shoulder. The sailor stopped, and turned dark inquiring eyes on the passenger. He saw Safat gesticulate in the direction of the city.

"Lisbon, Portugalia," the sailor said.

And he turned and continued on his way, whistling as before. Safat thought that he must have been lucky at cards the night before, to be so happy. And at this thought, Safat smiled also. He was still smiling when he returned to Stephania holding Gregory. Soon she brightened too, and when Gregory gurgled and uttered secret baby wisdom, she smiled. Thus they were happy and healthy. The sun was shining, the air was fresh, and their passage was paid in full. It was wonderful to be alive!

As the morning opened to full stature, the harbor became a jumble of activity. Small, upstart boats scuttled impudently around staid solid ships. Every once in a while, a hoarse deep whistle would sound. Strains of music drifted over the water, but faintly. Safat could make out the delicate sound of a mandolin. But all this was spoiled by a mess of garbage, indolently drifting by the bow of a small boat manned by four sailors and carrying one passenger plus baggage, coming toward them. When the boat reached the landing ladder, Safat could see the pass-

enger: short, round, fat and dark — dressed in a white suit. He smoked a crooked cigar. Purposefully, he started up the ladder. The higher he climbed, the redder he became. Safat felt sorry for him. Finally he was almost at the top, but he was so weak that the cigar dropped from his mouth and splatted on the water with a hiss. So, with a boldness new to him, Safat quickly walked over, leaned and extended his hand. He tugged and pulled the new passenger onto the deck. He was thanked with a grunt. Just then the engines started, and the vibrations spread through the ship. Safat took his wife and son, and went down to the third class dining area for their breakfast.

Thus our pilgrim, on his way to a new life, touched and parted with the land of Fatima, Portugal, in the spring of 1923. He knew nothing about the apparitions of the Mother fo God in Fatima to the three children in 1917. Neither did the rest of the world. Nothing was done about her words to the children: "Do your duty! And pray for sinners!" The efforts of the few that were convinced, were of no avail. They could not tell the world about the apparitions, about the terrible punishments in store for humanity if it did not repent and live according to the law of God. Of course they could not! The media of propaganda was not their's to use. But the so-called culturd world quickly knew about the third husband of a famous stage star—within a week! Safat, though he had never heard of the Lady of Fatima, was nevertheless fulfilling her wishes. For every night before he went to sleep, he prayed for the conversion of sinners. And as the head of his family, he was certainly doing his duty in looking out for their welfare. He was but an unknown from a likewise unknown village. No one informed him. No one informed millions of others like him. Perhaps if this had been done, they could have achieved so much — and the world would have been a better one to live and laugh in.

The trip across the Atlantic was on the whole, a good one. There was no rough weather, and no one became ill. The food was passable. Everyone was generally helpful or at least kind. And once the Captain, resplendent in gold-braided uniform and beard like a Bishop, stopped and said something to Safat; He even patted Gregory on the head, and Gregory smiled! Safat was proud that the Captain appreciated the superior quality of Gregory. And the Captain was proud that the little fellow appreciated him. In such an agreeable atmosphere, the voyage of eight and one half days passed quickly. There were nights when memories brought sadness, but they passed quickly without after-effects. Toward the end of the eighth day, a haze appeared on the horizon. Hours later they made out the distinctive outlines of the island of Cuba, "the land in the center," between North and South America. Though they were some distance from the land — far enough not to make out anything clearly on the shore — the sound of many bells echoed softly over the water. It was a continuous ringing. Safat mentioned it to Stephania, that since it was Sunday, and the bells are ringing, it must be the "Latin" Resurrection Sunday. "Their's", according to the Byzantine rite and Julian computation, would not be for another two weeks. It was nice to be welcomed to the New World by the glad bells!

— (To be Continued)

There is not much difference between the American Democrats and Republicans. They offer something to everybody except the taxpayer, the housewife, and the priest.

The new St. Vladimir's College on paper — you can help to make it a reality

ST. VLADIMIR'S COLLEGE in Roblin, Manitoba, Canada is conducted by the Ukrainian Redemptorist Fathers. Its primary purpose is to educate future Ukrainian Catholic priests and missionaries. It is the only school of its kind on the North America Continent.

The present building and facilities are fit to accomodate only 30 persons with a minimum of comfort, yet the Fathers manage to "squeeze in" as many as 50 students. Many have to be refused admission. There is no large room on the premises suitable for recreational purposes. There is no music room. The classrooms are small and inadequate. The dining room is crowded. However, despite these handicaps, a terrific spirit and happy atmosphere prevails throughout the College. The boys receive an education and a moral and physical training second to none.

And God, in His goodness, is blessing the school most generously. Ten students graduated from grade twelve last June. In August, nine graduates went on towards the priesthood.

The monthly tuition fee is $40.00. This covers everything — light, heat, water, laundry, meals, bedding, sports equipment, teachers. Yet, not all boys can afford to pay the full tuition fee.

The Redemptorist priests on the staff serve fourteen churches in unorganized parishes covering an area of over 600 square miles. On week-ends they have to travel great distances, and at times have three Masses per Sunday, a day which should be a rest day for them as teachers. These overworked, dedicated Fathers have to support the College themselves. Often they have to go begging for funds to keep the school operating.

St. Vladimir's College NEEDS YOUR HELP to continue its most important apostolate. If you are not in the position to donate a large sum of

money, you can join the St. Vladimir's College DOLLAR-A-MONTH-CLUB.

- *Help to Educate Ukrainian Catholic Priests and Missionaries.*
- *Help to build a new and spacious College to accomodate all boys who seek admission.*
- *Benefit from all the Masses, Prayers, and Sacrifices offered by the Priests and Students at the College.*
- *Receive the school paper edited and printed by the students in Ukrainian and English.*

All you have to do is fill out the form below and send it to:

Father Director,
St. Vladimir's College,
Roblin, Manitoba, Canada.

A handsome personal membership card will be forwarded to you. At the end of each year, Father Director will send you a receipt(for income tax) for all the money you donated. Every dollar you send will be acknowledged.

The Ukrainian Catholic Church is faced with the problem of a dire shortage of priests and missionaries. The situation will become worse in the not too distant future. Most of our priests are nearing retirement. It is imperative then, that our lay people realize the importance of St. Vladimir's College and their responsibility and their duty to support its noble work. Won't YOU do YOUR share?

- -

Dear Fathers:

I would be very pleased to participate in your wonderful Apostolate. Please enroll me as a member in your DOLLAR-A-MONTH-CLUB.

Enclosed is my initial dollar.

PLEASE PRINT CLEARLY

Name .....

Address .....

.....

.....

Intentions for the Apostleship of Prayer

1961

GENERAL INTENTIONS

JANUARY
Christian Reunion
FEBRUARY
The Ecumenical Council
MARCH
Family Life
APRIL
Catholic Action
MAY
One Fold
JUNE
Devotion to the Sacred Heart
JULY
Proper Use of Leisure
AUGUST
Opposition to Communism
SEPTEMBER
Christianized Public Opinion
OCTOBER
Catholic Universities
NOVEMBER
The Old
DECEMBER
Social Justice

MISSION INTENTIONS

JANUARY
Conversions through the Mass
FEBRUARY
Independence Movements
MARCH
Native Clergy
APRIL
Vocations
MAY
Lay Missionaries
JUNE
Mission Schools
JULY
Catholic Action
AUGUST
Christian Social Order
SEPTEMBER
Missiology
OCTOBER
Conversions among the Educated
NOVEMBER
Christian Technology
DECEMBER
Propagation of the Faith

Two men were working on top of a high building overlooking a busy street, when a siren sounded.

"That's an ambulance," said one of the men.

"Golly, that sure is quick work!" replied the other. "I only dropped my hammer two minutes ago."

—o—

"That wasn't a very big account of your daughter's wedding in the paper."

"No, the big account was sent to me."

—o—

A nickel goes a long way now. You can carry it around for days without finding a thing to buy.

—o—

"Nurse," moaned the convalescent, "Can't I have something to eat? I'm starving."

"Yes, you start taking solids today, but you must begin slowly," she said. Then she held out a teaspoonful of tapioca. He sucked the spoon dry and begged for a second spoonful, but she shook her head. Presently he summoned her again.

"Nurse," he gasped, "bring me a postage stamp. I want to read."

Пресовий Фонд

Лютий—березень, 1961

Щиро дякуємо за жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя. Подаємо листу ласкавих жертводавців в такому порядку, в якому приходили до адміністрації:

50c: Maria Nahulak, Edmonton, Alta.; Paul Zerebeski, Saskatoon, Sask.; Wasyl Bych, Rome, N.Y.; Geo. Lewko, Prince Albert, Sask.; Mrs. I. Kordrupel, East Aurora, New York; Miss Katherine Kwas, Saskatoon, Sask.

75c: Mrs. M. Haidasz, Monitor, Alta.

$1.00: Nick Ewaskiw, Rosetown, Sask.; M. Spitz, Vancouver, B.C.; K. W. Broadway, Bonanza, Alta.; Maria Falat, Rochester, N.Y.; Michael Stelmach, Toronto, Ont.; Justin Worobetz, Saskatoon, Sask.; Mrs. J. Hukalo, Edmonton, Alta.; Mrs. Steve Komarnicki, Muenster, Sask.; Dmytro Rosowsky, Kamsack, Sask.; Michael Luciw, Northfield, Mass.; S. Batenchuk, Tyndall, Man.; Anna Bakomenko, Wilmington, Del.; Mrs. E. Krikewsky, Edmonton, Alta.

$1.25: Mrs. J. Mychalyshyn, Oakburn, Man.

$1.50: Paul Marciniuk, Krydor, Sask.; Nicholas Yakymyszyn, Rochester, N.Y.; M. Yanoschak, Glen Oaks, N.Y.; Geo. Dennis, Philadelphia, Pa.

$2.00: Mrs. J. Collier, Portage la Prairie, Man.; M. Berowski, Vancouver, B.C.; Mykola Rudyk, Mattapan, Mass.; Mrs. Daria Woytkiw, Edmonton, Alta.

$2.50: Mrs. Catherine Maryniuk, Winnipeg, Man.; Mrs. Mary Kuliasa, Yorkton, Sask.; Dora Poseluzny, Winterburn, Sask.; Mrs. Anna Kachmar, Wilmington, Del.

$3.00: Olga Czapelska, Breckville, O.

$3.50: H. Choronzy, Janow, Man.

$4.00: Maria Yakimechko, Kingston, Ont.; Mrs. Roy Wiwczaruk, Grandview, Man.; Michael Dobosh, Newark, N.Y.; Julia Linkiewicz, Winnipeg, Man.

Funerals—

Michael Rehaluk, Yorkton, Sask.	$20.00
John Hull, Yorkton, Sask.	$20.00
Wasyl Sereda, Yorkton, Sask.	$10.00
Peter Ruta, Winnipeg, Man.	$10.00
Anton Zemlak, Wishart, Sask.	$ 7.50
Michael Wirny, Jedburgh, Sask.	$ 6.00
Basil Humniski, Winnipeg, Man.	$ 5.00
Eugene Korolowich, Cudworth	$ 4.50

Farewell Parties—

Father Krayewsky, Toronto, Ont.	$10.00

Nameday Parties—

Peter Pasternak, Holar, Sask.	$ 5.50

Wedding Anniversary—

Mr. and Mrs. Joseph Hnatiw, Humboldt, Sask.	$ 4.50

VALUE OF CHILDHOOD

A happy childhood fortifies men to face the worst trials of later life successfully because it creates a happy and optimistic view toward life and mankind. Smile to the world, and the world will smile back. An unhappy childhood instead casts upon all existence the gloom of its envious and bitter childhood.

—o—

ST. PAUL SAID TO THE CHRISTIANS IN EPHESUS:

Follow God's example, as His very dear children, and let your conduct be guided by love, as Christ also loved us and delivered Himself for us as an offering to God, a sacrifice that has an agreeable fragrance (Eph. 5, 1).

Give thanks to God the Father everywhere and for every gift in the name of our Lord Jesus Christ (Eph. 5, 20).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 4.

Volume XXXIII, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Воскресення — о. М. Щудло, ЧНІ.	1
М'ясячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ.	4
Грішні Нагоди — св. Альфонс Л'горій, ЧНІ.	6
Чернець Теодосій	8
Ненависть пожирала моє серце — М. Щ.	11
Совітський Дім (Родина)	19
Хотів би Ти знати?	22
Хіротонія Преосв. Кир В. Маланчука	24
Індивідуальні Книгозб'рні — В. Буженко	28
Комети	31
He Has Risen! — M. Schudlo, CSsR.	33
Two Steps to Better Living — Gregory Lahay, CSsR.	36
CatholicEtte — John Zubaly	40
"Lord, to Whom Shall We Go?" — Thomas Plassmann	41
I'd Like to Know	44
Resurrection of Our Lord	47
King David	48
Sodalist Looks to His Mother — William A. Stanmeyer, S.J.	49
That Birth Control	51
Personal Responsibility — M. Schudlo, CSsR.	52
Along the Way — T. Bleech	55
The Pilgrim	58
St. Vladimir's College	61
Intentions for the Apostleship of Prayer	63
Press Fund	64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Травень
1961
May

REDEEMER'S

VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 5.

Volume XXXIII, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Найкраща Мати		1
Місячне Намірення	о. С. Б., ЧНІ.	3
Робітнича Революція	о. М. Щудло, ЧНІ.	5
Стрічча Св. Теодосія з Матірю		8
Не чваніться нічим!	Св. А. Ліґорій, ЧНІ.	11
Хотів Би Ти Знати?		13
Завдання Української Родини	о. М. Щудло, ЧНІ.	14
Авторка Дня Матері		17
Звироднілий Син	М. Щ.	19
Об'єднана Церква		25
Зв'дки Взялося Слово "Пасха"?		29
Інтронізація Першого Українського Католицького Єпископа в Франції		30
Mary's Role in Our Salvation	M. Schudlo, CSSR.	33
The Glorious Ascension of Our Lord		35
What a Mother Must Be	Donald F. Miller, CSSR.	36
St. Joseph the Worker		41
I'd Like to Know		42
No True Servant of Mary is Lost	St. Alphonsus	44
CatholicEtte	John Zubaly	46
St. Euphrasyne	T. Bleech	47
For Grace Received	Ramona Sewald	51
Mother Ukraine	T. B.	54
A Shortage of Vocations?	G. L. Kane	58
Mary's Hope		61
This Day, This May and Everyday	T. Bleech	63

НАЙКРАЩА МАТИ

"Мати" це найкраще слово в людському словнику. Немовля ще не вміє ходити, ще не розуміє того, що діється довкруги нього, але його маленькі усточка вже шепочуть слово: **Мати.** Повторюють це любе слово хворі в гарячці, вимовляють його люди непритомні посеред страждань, шукаючи в ньому розради і потіхи. Що ж воно значить? Це виявляє, що мати це та особа, що її ніхто не годен видерти нам з серця і змусити нас забути про неї.

Крім земської матері, що привела нас на світ, маємо ще другу Матір, Матір духовну, що не менше любить і дбає про нас ніж земська мати. Марія—це наша духовна Мати. Ісус це найбільший Божий дар для бідного людства, але й це її дар, бо це загальний закон Божого Провидіння, що Ісус приходить до людських душ через Марію. Її роля в відродженні душ не є завжди видна для людського ока, як і невидна була вона в часі земського проповідування Ісуса. Скільки душ приводить вона до Ісуса, подаючи їм духовне життя освятної ласки!

Вона подала Ісуса Іванові Хрестителеві ще перед його народженням і показала Його мудрецям зо Сходу. "І ввійшовши до хати, вони (мудреці) знайшли Дитятко з Марією, Його Матірю" (Мат. 2, 11). Виявила Його Христовим учням у Кані Галилейській, як Він на її прохання вчинив перше чудо, перетворюючи воду в вино. Це ж чудо виявило Його учням, що Він Божий Син і обіцяний Месія.

Християнська традиція слушно твердить, що через Марію треба шукати Христа, якщо хтось дійсно бажає знайти Його. Хто без Марії шукає Ісуса, той не знайде Його.

Чому ж Пречиста Діва Марія це найкраща Мати?

Мати це та жінка, що приводить дитину на світ, виховує її та виводить у люди. Її піклування дитиною витискає в душі немовляти нестерте знам'я та досмертню вдячність.

Чому ж Марія зветься найбільшою і найкращою Матір'ю? Бо вона мала найкращого Сина, що є водночас Богом і чоловіком. Крім цього Божого Сина має ще інші духовні Діти цебто людей, відкуплених кров'ю її Сина.

Хто ж цей первородний Син Марії? Цей Син це Ісус Христос, втілене Боже Слово, друга Особа Пресвятої Трійці, що стався чоловіком, щоб людей помирити з Богом, Своїм відвічним Отцем.

Багато саможертви коштувало Марію стати Матір'ю Божо-

го Сина. Саможертва була її щоденним хлібом від початку її молодого життя. Вона проживала собі спокійно в убогім Назареті. Життя назовні не відрізнялося від інших її ровесниць, назаретських дівчат. Змалку, як подає старинне передання, Марія вчинила обіт чистоти, яким уповні віддалася Богові. Її невинна душа линула до Нього, тому не бажала земської любови. Зате Творець всесвіту вибрав її на Матір для власного Сина.

Марія не противиться Божій волі. Покірно схиляє голову і вимовляє слова: "Я Господня слуга". Вона завжди готова чинити Божу волю. Ця готовість це перша чеснота материнства. Марієн послух Божій волі не захитався ніколи. Коли ж Христос прийшов на світ у бідній стаєнці, Марія показала Його вбогим пастухам. Але й треба було ховати Його перед мстивим Іродом. Марія хилить голову і вибирається на вигнання, щоб рятувати свого Сина-Бога від смерти з руки кровожадного тирана Ірода.

По смерті тирана вертається у рідну землю і замешкує в Назареті. Тут пливе звичайне, трудяще життя. Марія має виховати Дитя Ісуса. Вона мусить займатися хатньою роботою, шити, прати, варити, пекти хліб, носити воду з криниці. Марія все те чинить з любови до Ісуса і для Ісуса, бо вона Його Мати.

Все, що чула від Ісуса, Марія зберігала в своїм серці та роздумувала над значенням Христових слів. Надійшла смерть Йосипа. Ісус перебрав на Себе робітню-столярню. Тепер тільки Ісус і Марія. Проживала Марія разом з Ісусом, поки не почав Свого публічного, апостольського життя.

Як Ісус голосив душам науку, Марія ревно молилася, щоб слухачі могли зрозуміти навчання Сина, зберігати його в своїх серцях, бо спокійне і постійне роздумування про вічні правди розв'язує всі людські проблеми на землі.

Минали уроки Христового проповідування. Слухачі поділилися на дві групи, на приятелів і ворогів. Чорні хмари почали збиратися над Спасителем. Прийшла Велика, страсна П'ятниця. Марія станула під хрестом, на якому вмирав Христос за спасіння людей. **Під хрестом же Ісуса стояла Його Мати** (Ів. 19, 25). Не захиталася, ні не зневірилася, як це вчинили Христові апостоли й учні. Обидвоє принесли найкращу жертву за спасіння людського роду, за всіх, за кожного та кожну з нас. Це найкращий Син і найліпша Мати станули разом на Голгофі, щоб помирити небо з землею, Бога з грішними людьми. Христос пожертвував Свої Страсті за Своїх Братів, а Марія свої болі за прибраних синів і дочок.

Жінка до сусідки: "Мій чоловік, заки ми побралися, заявив, що оженився тільки з тою дівчиною, що Бог призначив йому!"

Сусідка: "Як же він міг про це знати?"

Жінка: "Я сама сказала йому!"

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

УСУНЕННЯ РЕЛІГІЙНОГО ІНДИФЕРЕНТИЗМУ (БАЙДУЖОСТИ) СИЛОЮ СВЯТОГО ДУХА

Наміреня Апостольства Молитви на місяць травень благословене Св. Отцем.

1. Що таке релігійний індиферентизм?

Св. Отець Іван XXIII у своїй першій енцикліці говорить про двох ворогів правди: атеїзм і індиферентизм. Теперішній Папа пише: "Не брак крім цього й таких, що хотяй навмисно впрост не поборюють правди, однак не дбають про неї і не стараються її пізнати, гейби Бог не дав нам розуму, щоб досліджувати правду і її пізнати. Релігійний індиферентизм це лукавий спосіб поступування, що крутими дорогами веде до цеї дуже абсурдної думки: Всі релігії мають таку саму підставу існування, тому нема різниці між правдою і фальшом".

Є три роди релігійного індиферентизму: 1) Практичний індиферентизм, що більше або менше не дбає про правду. Сьогодні він трапляється дуже часто, бо є багато таких, що не дбають про Божі правди і Божі прикази. 2) Науковий, що старається доказати рівність усіх релігій. Його основною засадою "догмою" є: "Байдуже, в що людина вірить, аби тільки добре жила". Він зовсім не зважає на цю правду наукою й досвідом доказану, що добре діяння залежить від правильного думання, бо добро тісно лучиться з правдою. 3) Абсолютний, безоглядний індиферентизм, що голосить рівність усіх релігій і що всі правди релятивні, взглядні, значить, нема певної, сталої правди, тому він голосить повну свободу думання і поступування.

II. Джерела й причини релігійного індиферентизму

Джерелом релігійного індиферентизму є раціоналізм тобто горде переціновання людського розуму. Коли т. зв. "реформація" відкинула учительську повагу Церкви і кожний став на свій лад пояснювати Св. Письмо, намножилося безліч протестантських сект, що себе взаємно і дуже нагально поборювали; звідси зродилася така ложна наука: "Нема сталої правди, бо неможливо пізнати правду, отже кожна релігія добра". Це дало початок релігійному індиферентизмові. Так повстав якийсь спотворений християнізм. Він відкинув учительський уряд Церкви, тому слухає слабкого людського розуму засліпленого гордістю й іншими пристрастями, а внаслідок того цей спотворений християнізм поділився на численні секти, що голосять противоріч-ні собі бluди; вкінці стративши надію на пізнання правди, вимагає рівного права для всіх, так для правди і блуду. Цьому дуже сприяє матеріялізм, що перечить все, що є духове і погорджує кожною релігією.

III. Погубні наслідки релігійного індиферентизму

1. Ці наслідки ясно вичисля-

ють Св. Отці Лев XIII і Іван XXIII: "Занепад усіх релігій, зокрема католицької. Правда є незмінна і може бути тільки одна; тому це дуже велика шкода для правди, коли признаються рівні права так правді як і блудові. Тому релігійний індиферентизм, хоч старається знищити всі релігії, то найбільше шкодить католицькій релігії, що одиноко зберігає цілий депозит правди об'явленої Христом.

2. Індиферентизм дуже шкідливий для справи спасення душ, бо він перешкаджає, щоб шукати правди і її приймати.

3. Релігійний індиферентизм це дуже небезпечна пошесть, подібна до сухіт. Людина повільно нидіє, тратить сили і стає неспосібна до праці; так і релігійний індиферентизм, голосячи рівну вартість усіх релігій, відбирає всім релігіям вплив на життя так приватне як і публічне. Передусім він шкодить католицькій релігії, що з Божої волі одинока має право означувати відношення людини до Бога. Це велика шкода для католицької релігії, коли рівнається її з іншими віровизнаннями. Тому Апостольська Столиця не раз остро осуджувала релігійний індиферентизм.

IV. Як треба поборювати індиферентизм?

Наше намірення подає головний засіб: силу, ласку Святого Духа. Релігійному індиферентизмові треба протиставити визнання сильної католицької віри. Таке визнавання не є ділом людських сил. Віри "не відкриває тіло і кров, але Отець, що на небесах" (Мат. 16, 17). Тому сьогодні, коли на світі розпаношився релігійний індиферентизм, нам потрібна передусім ласка Святого Духа. Її випрошуємо ревними молитвами.

2. Другим головним засобом є релігійне навчання. В практиці головною причиною індиферентизму є незнання в релігійних справах.

3. До поборення індиферентизму причиняється все те, що помагає оживленню релігійного життя: духовні вправи, місії, тощо.

Просім сердечно Непорочне Серце Марії, щоб виєднувала нам і всьому християнському світові ласки Святого Духа, щоб поборювати релігійний індиферентизм.

Місійне Намірення: Посилене старання релігійного виховання мірян до апостоляту в місійних краях.

Червень: Поширення почитання Пр. Серця Христового згідно з бажанням Церкви при помочі засобів відповідаючих сьогоднішнім людям.

Місійне: Щоб католицькі вчителі виховували в місійних школах християн гідних свого імени.

Тепер інжинери винайшли такий автомобіль, що їде 150 миль на годину і годен стати на 25 стіл, але біда в тому, що не годні знайти способу, щоб шофер залишився за колесом, як раптом стане на гамулець. Звичайно бідняга йде собі на 'спацер' через передне вікно.

РОБІТНИЧА РЕВОЛЮЦІЯ

о. М. Щудло, ЧНІ.

РЕВОЛЮЦІЇ завжди бували в світі. Революціонер це людина, яка бажає повалити існуючий порядок. Одні революціонери змагали тільки до повалення порядку та до знищення того всього, що було перед ними. Другі революціонери, роблячи революцію, мріяли не тільки про повалення існуючого ладу, але про заведення нового порядку в своїй батьківщині.

Ніяка людина, хоча б вона була генієм, не годна провести революції, бо жаден чоловік сам не творить історії. Ніхто не може бачити, як твориться революція, бо вона так твориться, як трава росте. Знаємо, що трава росте, але не бачимо її росту.

Революцію можна провести за один день чи за одну ч, але її підготовка часом забирає місяці або цілі роки. Революцію проводять люди наповнені фанатизмом, які поза своєю ідеєю нічого не бачать.

В двадцятім столітт найбільше заміт ні дві рев люції, які сильно вплинули на долю робітників.

Першу революцію для поліпшення долі робітників провів **Генрих Форд,** (1863-1947), американський індустріяліст автомобілевого виробництва, який одним почерком пера в 1914 р. вчинив своїх робітників панами в своїм домі. Без розголосу і крику цей магнат духа рішив, що його робітники будуть працювати тільки вісім годин на день. Водночас подвоїв їх денний заробіток з 2.50 до 5-ьох долярів. За ним пішли інші працедавці. Того самого року американський Конгрес видав закон, яким рішив, що робітника не вільно використовувати, бо людська праця це не фабричні продукти, які можна купувати за всяку можливу ціну. Працю треба шанувати, бо вона є вислідом зусиль розумної людини, якої вільно порівнювати з працею машини чи скотини.

З того часу гноблені та використовувані робітники цілого світу стали напливати до Америки, бо Америка поступала з ними як з людьми, не використовуючи їх тяжкої праці. За Америкою згодом пішли інші цивілізовані народи світу, от як Канада, Австралія й інші.

Отак Америка і згодом за її прикладом інші народи усунули старий, захланний капіталізм, проти якого так страшно виступив "божок комунізму", жидок Карло Маркс. Ця революція відбувалася поволі, без бунтів, криків, страйків і народної різні. Витворився новий лад, в якім робітник, що шанує себе, може жити собі в повній свободі та достатках.

Колись в Америці був так само звихнений капіталізм, який

немилосердно використовував робітників, бо великі панівластителі мали одне тільки бажання—цебто щоскоріше та щонайбільше збагатитися кров'ю своїх слуг і робітників. Гроші були всім для старих капіталістів. Хто мав гроші, той міг все робити. Робітники були безсильні боротися з таким жорстоким капіталізмом. Сьогодні ж робітник має захист у своїх юніях. Властителі фабрик мусять числитися з ним і шанувати його слушні домагання. Генрих Форд своєю мудрою реформою змінив долю американських робітників і так відвернув їх від тиранського марксизму, який заволодів у Росії та інших окупованих Москвою країнах.

Друга революція, яка в ніби ім'я робітництва відбулася в Росії, це комуністична революція в колишній царській імперії. Ця революція велася під кличем: "Вставай, піднімайся, робочий народе!" Пролетаріят цебто робочий народ мав стати паном ситуації цебто творцем нового ладу, де робітник мав би земський рай, цебто міг провадити гідне людське життя.

Чи московська, комуністична, жовтнева революція заслуговує на ім'я "революції"? Якщо по сорок роках існування комуністичного панування в колишній московській імперії поглянемо на комуністичну революцію, то треба ствердити, що ця революція зовсім не виправдала себе. Це не була революція. Це був шаленний ураган, який знищив усе, що там було, так добро, як і зло. Ця московська революція це був вияв сфанатизованих учнів Маркса та Леніна, які кинули цілий край у страшний хаос, вимордували около 120,000,000 людей, викликали штучний голод в Україні, в якім померло около 7,000,000 невинних українських селян, запровадили такий страшний терор і таку тиранію, що царська тинарія видається джентельменством супроти тиранії комуністичних ватажків, Леніна та Сталіна.

Московський письменник, **Борис Пастернак,** отак характеризує цей вияв комуністичного шалу в своїй книжці: "Доктор Живаго", яку Москва заборонила людям читати, хоч московська червона імперія має бути найдемократичнішою країною в світі. "Всі звичаї і традиції, цілий наш спосіб життя, все, що заторкувало домашнє життя і порядок, опинилося в поросі. Знищено все людське життя!"

Югослав'янський колишній комуніст, **Мілован Ділас,** викрив світові забріханість комуністів у своїй книжці: "Нова Кляса". В цій книжці слушно твердить, що комуністичні вожаки та лідери зовсім не дбають про робітників і про пролетаріят взагалі, а тільки про себе самих. Він слушно твердить, що жовтнева революція нічого не змінила, бо вона тільки замінила білих московських царів червоними, які засіли в Кремлю та звідтам куди жорстокіше рядять бідним населенням, яке мусить проживати під понурою тінню молота та серпа.

Комуністи обіцяли робітникам рай, а завели їх до пекла. Вальтер **Рутер,** голова американської, автомобілевої унії, на пресовій конференції в Лос Анджелес, яка відбулася 21 вересня 1959 р. між совітським премієром Нікітою Хрущовом і провідниками робітничих американських уній, спитався Хрущова, чому комуністи так сильно використовують робітників, що 3,000,000 німецьких робітників втекло з опанованої комуністами Східньої Німеччини. Хрущов злосно відповів: "Ти хворий на капіталістичну горячку!" Хрущов так само злостився і не дав відповіді, коли представники американського робітництва спиталися його, чому робітники вільних держав не тікають до опанованих комуністами країн.

Всі досяги техніки в большевії, от як ракети та спутніки, не поліпшили долі простого народу. Хто не знає, що бідні люди, які мешкають у Совітах, пишучи до своїх земляків чи кревних в Америці, невпинно просять присилати їм лікарства, одіж та інші речі? Коли б у Советах був такий рай і така обильність, як комуністичні прислужники описують по різних вільних краях, то вони напевно не прохали б помочі від 'бідних' капіталістів.

Терор, тайна поліція, концентраційні табори, 15 мільйонів невільників, які караються в цих таборах, це досяги комуністичних режимів.

Дай Боже, щоб всі ті, які ще вірять комуністичним агентам по вільних країнах світу, поїхали до цього раю та зобачили на власні очі, що таке комунізм!

Комунізм—це кара за гріхи вільного світу. На щастя Бог є добрим Батьком, який радо прощає Своїм земським дітям. Треба тільки щиро покаятися та навернутися до Нього. Якщо б народи це вчинили, то Бог знищив би комунізм і в поневолених країнах настала б дійсна свобода, бо комунізм спирається на брехні, обмані та насиллі. Тільки Христос і Його Євангелія можуть знищити комуністичну заразу й очистити світ від її трійливого чаду, як Сам Спаситель заявив жидам: "Якщо вчинете Мое навчання правилом свого життя, то будете дійсними Моїми учнями. Тоді пізнаєте правду і вчинить вас вільними людьми!" (Ів. 8, 31-32).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редайторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

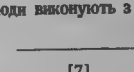

Обов'язок це така річ, що люди виконують з відразою, а потім хваляться гейби були героями обов'язків.

Стріча Св. Теодосія з Матірю

СВЯТИЙ Теодосій, покинувши рідну матір і скрившись у печері біля Києва, думав, що мати забула про нього та погодилася з власною долею. Так не було, бо мати, хоч як строго поступала з сином у батьківському домі, все таки щиро любила його та не година була погодитися з думкою, що він утік від неї. Любов до одинака-змусила її шукати за ним в місті та цілій околиці. Пошуки виказалися безуспішніми, бо не знайшла сина. Її горе було таке велике, що тільки в сльозах знаходила деяку полегшу. Їй здавалося, що син помер, тому вже ніколи не зобачить його.

Це була жінка, що не легко годилася з недолею. Вона видала публічний заклик до населення цілої околиці, питаючись, чи хтось часом не знав, де подівся її син. Довго не було ніякої вістки про Теодосія. Мати не знеохотилася. Її розшуки тривали чотири роки. Врешті якісь подорожні з Києва повідомили її, що Теодосій став ченцем і пробував у столиці України. Втішена мати негайно вибралася в дорогу, щоб віднайти сина і забрати його до дому.

В Києві обійшла всі монастирі, а було їх не мало в тім часі, бо чернече життя вже було сильно розвинулося в золотоверхім Києві. Один французький подорожній свідчить, що Київ виглядав немов новітній Царгород. В нім було вже около чотириста церков. Це знак, що християнство вже було широко поширилося та закріпилося в Києві.

По довгих розшуках довідалася, що син проживав у печері Св. Антонія поза Києвом. Негайно удалася до печери і представилася дверникові: "Повідоміть настоятеля, що я прийшла здалека, щоб зобачити його та порадитися з ним у справах своєї душі. Хочу отримати його благословення!"

СВ. ТЕОДОСІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ

Св. Антоній вийшов з печери. Мати приклякнула перед ним і попрохала благословення. Під час духовної розмови виявила, чому прийшла до Києва: "Отче, скажіть, де мій син Теодосій? Незнання про місце його перебування сильно мучить мене!"

"Дочко", промовив Св. Антоній, "не журися! Твій син живий і здоровий. Він тут проживає і добре чується!" На це мати покірно відповіла: "Чи могла б я зобачити його і поговорити з ним? Я ж його мати! Хочу поговорити з ним, заки вернуся додому!"

"Не журися, доню!" промовив Святий, "піду і звелю йому прийти на розмову з тобою, бо він звичайно не хоче нікого бачити". Мати відійшла, сподіючись зобачити сина на другий день.

Св. Антоній повідомив Теодосія, що мати прийшла відвідати його. Юнак був сильно стурбований цією вісткою, бо зобачив, що його укриття скінчилося.

Слідуючого дня мати знову прийшла до печери, але Теодосій відмовився бачити її, боячись власної слабости, щоб не піддався її проханням і не заломився в рішенні назавжди покинути світ і віддатися Богу на службу. Мати почала дорікати Св. Антонієві, що вкрав її сина та не хотів дозволити їй зобачити його. "Отче", промовила серед сліз, "якщо не зобачу сина, то відберу собі життя перед вашою печерою!"

Її погроза затривожила Св. Антонія. Він удався до Теодосія та повідомив його про небезпеку, якщо відмовиться вийти до матері. Юнак піддався і вийшов з печери. Мати вибухла плачем, як зобачила змарнілого та вихудлого сина, що був зодягнений в грубу чернечу рясу. Хоч був сильний і здоровий, все таки довгі нічні чування, пости і покути відбилися на його здоров'ї.

Успокоївшись, заплакана мати обняла сина і пригорнула його до серця. "Сину", промовила з любов'ю, "вертайся додому, бо я не година жити без тебе. Вдома будеш мати повну свободу служити Богові та виконувати побожні діла. По моїй смерті зможеш вернутися до цієї печери і провадити єремітське життя".

Юнак мусів сильно боротися з синівською любов'ю, щоб не піддатися благанням матері, бо й він щиро любив її. "Мамо", промовив до неї, "якщо бажаєш часто бачитися зо мною, то залишися в Києві, стань черницею в однім із дівочих монастирів. Тоді зможеш відвідувати мене, коли захочеш. Тут працюватимеш над спасінням своєї душі й по смерті навіки оглядатимеш Боже обличчя!"

Подібні стрічі та розмови між сином і матір'ю повторялися через кілька днів, бо ця енергійна жінка не хотіла й чути про черниче життя. Вона була привикла до вигід і свобідного життя вдома, де могла так жити і поступати, як їй хотілося. В монастирі ж буде йнакше. Там треба слухати настоятельок, відрікатися власної волі та змагатися з пристрастями, а це не легке діло для старшої вже жінки.

Теодосій знав про внутрішню боротьбу матері, тому сильно молився за неї та чинив строгі покути, щоб виблагати їй ласку в Бога перемогти власне самолюбство і вповні віддатися Богу на службу.

Бог вислухав благання ревного юнака, бо по якімсь часі мати заявила йому: "Сину, я рішилася послухати твоєї поради, бо зобачила марноту земських дібр і розкошів. Не буду вертатися додому, а залишуся в Києві та стану черницею, якщо така Божа воля! Твої науки про небо, вічність і спасіння душі перетворили мій світогляд!"

Почувши таку щасливу новинку, Теодосій припав до матері та радісно заплакав, дякуючи Богу за цю ласку. Потім удався до Св. Антонія і повідомив його про навернення і рі-

шення матері.

Св. Антоній теж зрадів і заспівав: "Тебе Бога хвалимо..." за те, що Бог зворушив тверде серце цієї жінки. Удавшись до неї, пояснив їй ціль черничого життя та заохотив витривати в повзятій постанові.

Отак Теодосієва мати стала черницею в монастирі Св. Николая в Києві. Навернення було щире, бо вповні віддалася Богові. Її черниче життя визначалося ревністю, покорою та невпинною молитвою. Проживши довгі літа в монастирі, ця жінка дійшла до високої християнської досконалости, виповняючи Христовий приказ: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 5, 48).

* * *

Таке було юнацьке життя Св. Теодосія. Сама його мати-черниця покірно та зо сльозами в очах оповіла його ченцеві Теодорові, а він передав спомин про нього іншим ченцям, щоб приклад Святого міг спонукувати його духовних синів до ревної служби Христові.

Його ревна і великодушна саможертва не тільки з'єднала йому обильне Боже благословення, але й водночас запевнила навернення та спасіння власній матері. Так воно завжди буває. Добрі діти, що вповні присвячують себе Божій службі, виєднують численні благословення Божі своїм рідним батькам, Церкві та народові.

Зарваниця

Раненько, скоро світ, у церкві світло тліє,
Людей зі всіх сторін без ліку в Божім храмі.
Ось бачу: б'є чолом якийсь дідусь об камінь
Перед чудесною іконою Марії.

Та й не в одного там зболілі трудом вії,
Бо пішки йшли та йшли із сіл далеких днями,
Ішли, щоб біль душі гоїти молитвами
І серця віри дно відкрити в стіп Марії.

А тут і там рве тишу ревний плач жіночий,
Несесь каліки зойк, що губиться в молитві—
І в храмі тихо знов, як у ночі по битві.

І в храмі тім і я молюсь, тихцем шепочу
Жаркі слова благань, так, як лиш серце вміє—
І серце те кладу я в стіп Твоїх, Маріє!...

Роман Дурбак.

Настали часи, коли уряд дає всім допомогу. Коли ж прийде час допомоги для податковців?

Песиміст це людина, що важить себе, і відчуває прикрість, як подивиться на вислід.

Не чваніться нічим!

(ПОТРЕБА ПОКОРИ)

Св. А. Ліґорій, ЧНІ.

ЛЕГКО ж може закрутитися голова тому, хто вийшов на високу гору. Скільки Святих нужденно провалилося в безодню, бо не були вони покірні. Монтан зразу навіть чуда творив, а потім через честолюбність став єретиком. Таціян багато і знаменито писав проти ідолопоклонства, але згодом гордість повернула його в єретика. Францисканин брат Юстин був досягнув високого ступня контемпляції, але все таки через гордість помер як відступник і загинув навіки. В житті Св. Палемона читаємо, що один монах ходив по вогні, хвалячись: "Хто з вас потрапить ходити по жариві і не згоріти?" Св. Палемон упімнув його, але чернець залишився гордий. Згодом допустився гріха і лихо помер.

Горда особа це найбільший злодій, бо краде не матеріяльні речі, а Божу славу. Для того Св. Франциск молився: "Господи, бережи добро, що подаєш мені, йнакше я загарбаю його!" Священики так само повинні молитися, повторяючи за Св. Павлом: "Це Божа ласка вчинила мене тим, чим я є" (І Кор. 15, 10). Чому? Тому, що ми самі від себе не тільки не годні виконувати добрих діл, але й розбудити в собі хоча б доброї думки: "Ми нездібні помислити щось від себе як від себе!" —каже апостол Павло (2 Кор. 3, 5).

Господь каже до всіх людей: "Якщо виконаєте все те, що наказано вам, то кажіть: 'Ми безкорисні слуги, бо зробили те, що повинні були зробити' " (Лк. 17, 10). Бо ж яка користь Богові з усіх наших добрих діл? Хіба Він потребує наших добрих учинків? Пророк Давид заявляє: "Я сказав до Господа: 'Ти—мій Бог. Все добро, що посідаю, не має для Тебе значення' " (Пс. 15, 2). А Св. Йов зазначив: "Коли ти праведний, то що даєш Йому?" (Йов. 35, 7). Що ж Бог міг би отримати від людей, що б збільшило Його багатства?

Крім цього, ми безкорисні слуги, бо ніщо все те, що чинимо для Бога. Він безконечно любить нас і Його Син дуже багато настраждався з любови до нас. Саме тому апостол Павло писав про себе самого: "Якщо проповідаю Євангелію, то нема мені чим хвалитися, бо мушу це робити" (I Кор. 9, 16). Обов'язок або вдячність повинні змушувати нас виконувати все те, що чинимо для Бога, особливо як подумаємо, що наші діла це більше Його чин аніж наш. Хто не сміявся б, якщо б хмари хвалилися дощем? Св. Вернард заявляє: "Хто не висмівав хмар, якщо б вони чванилися, що подали дощ землі?" Згодом додає, що як іде про вчинки святих Божих угодників, то слід краще славити Бога ніж Святих, бо це Він при помочі Святих виконує діла: "Хвали Бога в Його Святих, що діє через них". Так само промовляє Св. Августин: "Кожне добро, велике чи мале, це Божий дар. Все ж, що лихе, походить від нас. А деінде отак промовляв до Бога: "Хіба чоловік не вичисляє Твоїх дарів, як згадує свої заслуги?"

Отак за прикладом царя Давида слід повторяти до Господа, як учинимо якесь добро: "Все належить до Тебе. Ми тільки віддали Тобі те, що отримали від Тебе" (I Пар. 29, 14). Св. Тереса прославляла Бога, як вона сама чи хтось інший чинив добро, кажучи, що це Бог виконував його. Св. Августин каже, що гордість забере добро від того, хто непокірний: "Гордість забере все від тебе, якщо не маєш покори". А деінде додає: "Гордість засідається на добрі діла, щоб вони загинули. Блаж. Йосип Калясантій твердив, що треба сильніше впокорятися, щоб не затратити всього, коли Бог обсипує когось особливішими ласками. Незначне самовподобання може позбавити людину цілої заслуги. Св. Григорій каже, що хто без покори виконує діла чесноти, той немов кидає порох на вітер: "Наче порох на вітер кидає, хто без покори збирає чесноти".

Ось тому Тритемій писав: "Станешся гіршим аніж ті, ким погорджуєш". Святі не тільки ніколи не чванилися своїми чеснотами, але радніше намагалися виявляти свої духовні слабості. Ісусовець отець Віллянова не стидався виявляти людям, що його брат був убогим робітником. Ісусовець отець Саккіні стрінув на площі свого батька, що був убогим випасувачем мулів, і негайно щиро обняв його, промовляючи: "Ось мій батько!" Отож слід розчитуватися в життєписах Святих, і тоді відхочеться нам гордість. Там знайдемо багато речей, що вони вчинили, і з цього зродиться спасенний стид на вид нечисленного добра, якого ми самі доконали.

Критика це дуже похвальна річ, коли не йде про нас самих, а про наших сусідів і приятелів.

1) Хочу оженитися. Багато моїх товаришів поженилися, але не один із них кається, бо чується нещасливий. Що маю робити, щоб моє майбутнє подружжя було щасливе?

Щасливе подружжя—це Божа ласка і вислід власної праці. Найперше треба покірно благати Христа і Божу Матір, щоб допомогли вам знайти собі відповідну партнерку. Як українець, для вас було б найкраще оженитися з українською дівчиною, бо спільний обряд і національні звичаї допоможуть краще жити ніж з латинкою, яка не має нічого спільного з ними.

По шлюбі слід забути про себе, а думати і жити для своєї подруги. Слід не звертати уваги на малі похибки подруги і радо пробачувати їх, бо нема святих людей на землі. Крім цього треба спільно обговорювати подружжі трудності, спільно молитися і разом приступати до Св. Причастя. Оця спільність серця і праці витворить в вас одного духа, що вчинить ваше подружжя щасливим. Бог помагає тим, що довіряють Йому і намагаються жити в згоді.

2) Наш отець Парох хотів поставити в церкві іконостас, але церковний комітет спротивився, бо деякі комітетові заявили, що іконостас разить латинників, що часом заходять до нашої церкви. Чи воно так?

Може наш іконостас разить деяких несвідомих і з нашим обрядом необзнайомлених латинників, але це не є вистачальна рація, щоб через нехіть деяких латинників, що припадково зайдуть до нашої церкви, в нас не було іконостасів.

Іконостас є для наших людей, а не для латинників. Латинники не усувають зо своїх церков балюстрад тому, що вони не подобаються деяким українцям, що часом зайдуть до латинської церкви.

Іконостас—це складова частина нашої церкви, тому він повинен бути в кожній нашій церкві. Це теж прегарна прекраса церкви. Водночас іконостас конечний, щоб священик міг належно виконувати церемонії богослужб, приписані обрядом.

3) Мій сусід узяв шлюб поза Церквою. Потім нагло помер без сповіді, бо не мав часу висповідатися. Священик цебто наш парох відмовив похорону. Жінка взяла тіло покійника і завезла до некатолицької церкви і там не було клопоту з похороном. Чому воно так?

Похорон—це завершення та гейби вінець доброго християнського життя. Як може бути завершення, коли не було цього доброго християнського життя?

Крім цього Церква виразно забороняє давати церковний похорон публічним грішникам (Кан. 1240). Хто ж та-

кий католик, що бере цивільний або некатолицький шлюб, як не публічний грішник? Отож ваш отець парох добре зробив, що відмовив похорону тому, хто не хотів слухати церковного закону.

Некатолики звичайно нікому не відмовляють похорону. Не дивниця! Хіба вони мають правдиву Церкву? Ми знаємо, що Христос заложив тільки одну непомильну Церкву, і та Церква стоїть на Петрі і його законних наслідниках, Папах. Поступування деяких некатолицьких Церков у справі похоронів зовсім не доказує, що католицька Церква не має рації або права відмовляти похорону тим, що нехтують її законами.

4) Моя дитина ходить до латинської парафіяльної школи, бо в нас нема української через те, що парафія замала. Сестри учительки кажуть дитині ходити до костела на Службу Божу навіть у неділю. Чи так має бути?

Так зовсім не має бути! Наші діти мають ходити до нашої Церкви на Службу Божу в неділі і свята. Треба поговорити з Сестрами і вияснити їм церковний закон, бо на жаль між латинниками буває досіль багато незнання про нашу Східню Церкву й обряд.

Завдання Української Родини

о. М. Щудло, ЧНІ.

РОДИНА повинна бути першою школою українства та любови до рідного народу й Церкви, бо в ній діти приходять на світ і отримують перші враження-зернятка патріотизму.

Наша приказка каже: "Яка грушка, така юшка!" Якщо батьки добрі українці, то й діти будуть добрими українцями, бо друга приказка додає: "Яблуко, падаючи з яблунки, далеко від неї не відкочується. Якщо ж трохи і відкотиться, то бодай хвостиком звернеться до неї!"

Родина повинна бути початковою школою доброго виховання. На жаль багато батьків псують свої діти замість виховувати їх.

Ось деякі засоби, щоб псувати-власні діти, що їх подала американська поліція:

1) Давайте дітям чого тільки захочуть. Отак вони витворять собі фальшиве поняття, що їм належиться все, про що тільки подумають або згадають.

2) Не поправляйте дітей, як вони нечемні та вживають простацькі слова. Хваліть їх за те, що вони бистрі. Це заохотить їх вживати таких висловів у пізнішім житті, що самі батьки червонітимуть зо стиду.

3) Занедбуйте їх релігійне та моральне виховання, поки не підростуть. Робіть це під претекстом, що вони самі згодом навчаться бути добрими, знати Бога та зберігати Його Закон.

4) Не кажіть дітям, що вони **зле** поступили, хоча б не знати, що вчинили, бо це може викликати в них почуття вини. Така поведінка витворить у ваших дітях поняття, що 'світ ворожий їм', як згодом поліція заарештує їх за дійсні злочини.

5) Не журіться тим, що діти не вміють зберігати порядку, розкидають книжки, не хочуть застеляти власного ліжка, тощо. Виручайте їх і робіть за ними порядок. Це навчить їх скидати на других відповідальність за власні вчинки.

6) Дозволяйте дітям читати все, що їм попаде в руки, але вважайте, щоб шклянки, з яких п'ють воду, були стерелізовані. Отак їх тіло буде здорове, а душа брудна та злочинна.

7) Нехай чоловік і жінка часто сваряться в присутності дітей. Отак вони звикнуть до сварок і не будуть дивуватися, що їх батьки розійшлися.

8) Давайте дітям стільки гроша на довільні видатки, скільки їм захочеться. Пощо ж мають так мучитися на цім Божім світі, як ви колись мучилися в дитинстві?

9) Задовольняйте кожне бажання дітей, як іде про поживу і напитки. Отак вони стануть рабами власних пристрастей і забаганок, людьми безхарактерними і вашою ганьбою.

10) Бороніть свої діти перед учителями, сусідами і поліцаями, бо вони не розуміють дитячої психології. Вони керуються старомодними засадами, бо не знають модерного підходу до дитини та молоді.

11) Якщо ваш син чи дочка опиниться в клопоті, боронітьсь перед сусідами і суддею: "Я ніколи не міг дати собі ради з цією дитиною!"

12) Будьте готові на старість зазнати всяких прикростей від власних дітей і скінчити життя в якімсь старечім домі, як ваші 'кохані діти' сидітимуть за тюремними ґратами.

Скільки гіркої правди в цім глумливім поліційнім документі! Гірка це правда, але правда, бо невпинний досвід стократно підтверджує її.

* * *

Діти—це плід родини, а їхне виховання—це виплив навчання, прикладу і родинної атмосфери. Отож можна сміло сказати: "Яка родина, така дитина!" Спаситель висловив цю правду оцими словами: "Хіба на тернині збирають виноград, або фіги з будяків? Кожне добре дерево родить добрі плоди, а зле дерево родить лихі. Добре дерево не може родити лихого плоду, ані зле дерево не годне родити добрих" (Мат. 7, 16-18).

Розуміється, що й на добрім дереві може трапитися зогниле яблуко, але це виняток. Проте годі знайти добре яблуко на лихій яблунці. Подібно буває з вихованням дітей. Батьки назагал мають рішучий вплив на поведінку дітей, але часом інші чинники входять у життя дитини та ведуть її на манівці. Це так само виняток, а не правило.

Українські католицькі батьки мають подвійний обов'язок перед Богом і батьківщиною, цебто виховувати свої діти на **добрих католиків і добрих українців.**

Християнська віра це найбільший скарб людини, бо вона надає змісту її земському життю, підтримує серед життєвих досвідів, лікує рани серця, заохочує до праці та запевняє витривалість посеред труднощів і трудів запевненням вічної нагороди по смерті.

Католицьке виховання полягає в тому, що батьки навчають діти думати по-католицьки, говорити по-католицьки, працювати по-католицьки, жити по-католицьки, ба й навіть

бавитися по-католицьки. Це значить, що вони вчать свої діти так завжди поступати, як велить Свята Євангелія та католицька Церква.

Католицьке виховання навчає дитину, що Бог важніший аніж світ, душа ніж тіло, небо ніж земля, тому очі такої дитини завжди звернені до неба. Щоправда, так вихована дитина не погорджує землею та її добрами, бо вони теж є даром ласкавого Творця, але вона ніколи так не погружується в земських приманах, щоб забула про їх Творця та переступала Його Закон, щоб задовольняти власні забаганки. Католицьке виховання навчає дитину помірковано користуватися земськими добрами і вживати їх як засобів до вічної цілі цебто спасіння безсмертної душі, бо "яка користь людині, що здобуде ввесь світ, а занапастить власну душу?" (Мар. 8, 36).

Католицьке виховання вчить дитину, що Бог—це Творець неба і землі, Володар анголів і людей, тому всі люди мають вірно служити Йому, виповняючи Його святу волю, що виявляються в Його Законі та проводі Христової Церкви. "Якщо хтось не послухає Церкви, нехай буде тобі як поганин і митник!" (Мат. 18, 17).

По-католицьки вихована дитина знає, що первородний гріх ослабив людську природу і спричинив у ній забурення, тому вона старанно гамує лихі гони, не йде за пристрастями, а радше намагається опанувати нерозумні пориви серця та піддати їх під контролю розуму просвіченого засадами віри.

Католицьке виховання вчить дитину шанувати всяку законну владу, яка спочиває найперше в її батьках, потім в учителях, церковних наставниках і державних керівниках: "Шануй свого батька і матір!" (Ісх. 20, 12). "Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо нема влади, як не від Бога. . . Тому хто противиться владі, той противиться Божій постанові, а ті, що противляться, стягають на себе осуд" (Рим. 13, 1-2). Хто не знає, що всяка законна влада це відблиск Божої влади, тому тяжко шанувати будьяку владу та виконувати її приписи.

Католицьке виховання навчає дитину, що життя на землі —це час проби, а не гулянок, тому помагає їй спокійно і терпеливо нести життєві хрести, бо йнакше не змогла б виповнити Христового заповіту: "Якщо хтось хоче йти вслід за Мною, нехай зречеться себе самого і хай візьме щоденно свій хрест і йде за Мною!" (Лк. 9, 23).

Людина з католицьким вихованням воліє радше пролляти свою кров до останньої краплини ніж зійти з дороги, якою веде її християнське сумління, бо знає, що тільки вірність Христовому Законові запевнить їй Боже благословення на землі та вічне щастя по смерті.

Апостоли Петро і Іван це живі приклади такого переконання. По Зшесті Святого Духа апостоли почали проповідати Євангелію жидівському народові і цей боговбийний нарід зачав каятися і звертатися до Спасителя. Фарисеї і садукеї, жидівські старшини, обрушилися на апостолів і під загрозою різних кар і бичування заборонили їм проповідати про Христа. Іван і Петро знехтували цією забороною, бо вона

противилася виразній волі Спасителя, що, прощаючись з апостолами, звелів їм: "Ідіть по цілім світі та голосіть Євангелію всім людям!" (Мар. 16, 15).

Зобачивши, що нарід горнеться до апостолів і приймає науку Спасителя, жидівські провідники покликали їх до себе та знову заборонили їм згадувати про ім'я Ісуса. Вони ж відповіли їм: "Розсудіть, чи це було б справедливе перед Богом, щоб ми вас більше слухали ніж Бога? Ми ж не можемо не голосити того, що бачили та чули!" (Дії: 4, 19-20).

Католицьке виховання це найкраща спадщина, що католицькі батьки повинні лишити своїм дітям. Не багата і вчена дитина буде славою батьків у небі, а добра! В хвилині суду Бог не буде карати батьків за те, що не лишили своїм дітям земських дібр або не послали їх до університету, але спитається їх: "Як ви виховали свої діти? Де вони? Чи знають і люблять Мій Закон?"

Посилаючи дитину, Бог промовляє до батьків так, як фараонова дочка промовила до жидівської матері, передаючи їй малого Мойсея, якого знайшла в кошичку в річці Нілю: "Візьми це немовлятко і виховай його для мене, і я нагороджу тебе!" (Ісх. 2, 9).

Отож добре виховання дітей це головний обов'язок християнських батьків. За його сумлінне виповнення Бог щедро нагородить їх.

Авторка Дня Матері

МОДЕРНІ часи визначаються пошаною для матері, яку народи вважають своєю героїнею, бо добра мати—це найкраща вихователька молодого покоління, що внедовзі перебере в свої руки керму держави і Церкви з усіма їх інституціями. Добре виховані діти це запорука розквіту батьківщини і Церкви.

Свідомість материнської гідности в житті народів і Церкви спонукала панну Анну Джервис зайнятися пропагандою, щоб встановити день Матері. Сама авторка цього прегарного свята ніколи не була ма'тір'ю, бо так склалися життєві обставини в її молодості.

Анна Джервис уродилася в 1864 р. в Ґрефтон, В. Вірджінії в Америці. Зразу була вчителькою в місцевій школі, хоч не потребувала цієї посади, щоб вигідно жити, бо батько полишив їй доволі майна, як умирав. Анна мала стареньку матір і сліпу сестру, якими любляче займалася. В 1905 р. померла старенька мати. Смерть матері полишила пустку в серці дочки. Під час жалоби прийшла їй гадка про день Матері. Звірилася майорові Філядельфії, п. Рейборнові, зо своїм пляном. Це був початок її енергійної пропаганди за встановленням одного дня в році в честь усіх матерей, живих і померлих.

Анна написала тисячі листів до сенаторів, губернаторів і інших впливових осіб у пресі, щоб поширити в Америці свою ідею. Відгук на її листи був

такий великий, що мусіла покинути навчання в школі, щоб виключно віддатися своїй мрії.

Анна почала отримувати численні запрошення до різних міст, щоб там виясняти людям свою ідею, яка дуже подобалася загалові слухачів, бо в ній не було нічого політичного. Це був тільки сантімент для найкращої добродійки кожної людини—цебто для рідної матері.

До листів долучилося видавання брошур, щоб спопуляризувати ідею дня матері між широким загалом. По довгих роках праці Анна зобачила успіх своїх трудів. Вест Вірджінія була першим американським стейтом, який проголосив у себе "День Матері" як національне свято.

Заохочена першим тріюмфом, Анна подвоїла працю і пропаганду, поки в 1914 р. американський Конґрес не проголосив свята Матері для цілої Америки. Президент Вудров зазначив другу неділю травня на день Матері. Дуже гарно склалося, бо цілий травень призначений найкращій Матері, цебто пречистій Діві Марії, пречудній Матері Божого Сина.

Анна не задовольнилася успіхом в Америці, бо задумала здобути цілий світ для своєї ідеї, бо й інші народи мають так само свої матері. Почалися поїздки і промови по різних країнах світу. Бог і Божа Мати поблагословили її шляхетний замір, бо ще за свого життя зобачила, як 43 країни прийняли в себе свято Матері.

Анна вибрала білий гвоздик за емблему дня Матері, й особисто заохочувала діти посилати матер'ям листи, картки з побажаннями і квіти, як вияв вдячности за те, що мати чинить для добра кожної своєї дитини.

На жаль Анна під кінець свого життя розчарувалася, бо деякі 'бизнесмени' почали використовувати день Матері, щоб грішми набити свої кишені. Комерційність свята не подобалася Анні, яка заявила одному кореспондентові: "Я дуже жалую, що зачала пропаганду для встановлення цього свята!"

Анна померла на самоті в 1948 р. в санаторії в Вест Честер, Па. Її передсмертне нарікання на комерційність з нагоди цього свята це пересторога для всіх, щоб держати його на висоті свого завдання, бо як не вільно зневажати матері, так само не вільно бизнесом зневажати її свята, що повинно бути нагодою виявлення їй вдячности за безчисленні добродійства, що кожен із нас отримав від матері.

Бог користується матерями, щоб розділяти Свою любов і добродійства людям, яких сотворив на Свій образ і подобу.

Отож день Матері це свято любови і вдячности для тої Жінки, що по Бозі є нашою найбільшою добродійкою на землі. Це теж день молитви за власну матір, бо тільки щирою любов'ю та вдячністю діти годні деяк віддячитися своїм матерям за безчисленні добродійства, що отримали від них.

ЗВИРОДНІЛИЙ СИН...

М. Щ.

ДОВГИМИ століттями українці та жиди не були особливішими приятелями. На це склалися невідрадні політичні й економічні відносини України. Проте слід зазначити, що під час німецької окупації України німцями від 1941-44 українці врятували від газових камер і жахливої смерти тисячі невинних жидів, переховуючи їх у власних домах, хоч за те грозила їм кара смерти зо сторони німців. Братня любов до переслідуваного народу була в українців сильніша ніж страх перед карою смерти, бо німці загрозили розстрілом всім тим, що зважуться переховувати в себе жидів.

Ніхто не знає, скільки мільйонів жидів згинуло з німецької руки по концентраційних таборах і скільки їх згоріло по газових камерах. Дехто каже, що Гітлер і його посіпаки вимордували около 5 чи 6 мільйонів жидів у зайнятих країнах.

Подаємо історію одного жида, що під час масового винищування жидівського населення німцями трапилася у Львові, коли син видав власну матір на смерть, щоб рятувати себе, але чи врятував?...

* * *

Адам Равх уходив за поляка, що народився у Львові ще перед першою світовою війною, як Західня Україна належала до Австрії. За австрійського панування Равхова родина схилялася до германства, але з настанням польської влади рішуче станула по стороні Речипосполитої і навіть виявляла щирий патріотизм при різних нагодах.

Адам почував себе поляком і навіть не виявляв свого жидівського походження, поки товариші у школі припадково не прилапали його, бо учитель відчитав ім'я матері, що звучало зовсім виразно по-жидівськи. Відтоді Адамові товариші почали уникати його або прямо насміхатися, що він жид. Бідний Адам дивувався, бо що він винен, що народився в жидівській родині? Хіба діти вибирають собі власних батьків?

Адам чувся страшно огірчений і розчарований. Йому здавалося, що доля відреклася його. Мучила думка, чому жиди завжди відрізнялися від інших народів і чому світ переслідував і ненавидів їх? Таж жиди не були злочинцями! Це були звичайні люди, назагал чесні та добрі! Звідкіля ж взялася ненависть до них?

Сам Адам виглядом зовсім не різнився від студентів українців і поляків. Був блондином. Мав сині очі. Міг навіть уходити за расового арійця! Все таки відчував у серці, що немилосердна доля гнала його до гробу, від якого ніхто і ніщо не захоронить його.

За большевицької окупації Західньої України (1939-41) Адам потрапив уникнути зайвих контактів з червоною поліцією, але поява німців у 1941 р. стала для нього запевненням, що його смерть була недалека. Знав, звідкіля прийде катастрофа. Відчував, що смерть жидів уже ходила по вулицях Львова. Батьки звали його істериком, бо ж це двадцяте століття, століття цивілізації і

культури. Адам стояв при своїм переконанні, бо добре знав психіку німців. Це були примітивні тевтони німецьких пралісів, які зверху стали цивілізованими людьми, але внутрі залишилися такими самими варварами, якими були за часів римської імперії.

Проте одне було йому неясне: "Коли і як наступить загальна ліквідація його одноплемінників?" На це не треба було довго ждати. Німецька 'вища раса' зразу звеліла жидам носити стрічки з жидівською звіздою на руці. Ця стрічка з шостокутною звіздою пригадувала Адамові біблійну загрозу для Валтасара, вавилонського царя: "Мане, Текель, Фарес!"

Затривожений Адам покинув власних батьків і перенісся до одної польської родини на станцію. Представився їй як поляк з Кракова і вона прийняла його. До батьків заходив тільки вечорами. Цілими днями тинявся по вулицях Львова і сумував на вид безчисленних жінок і мужчин, що сумно ходили по місті зо зловісними стрічками на раменах. Вони стидалися і жалували, що народилися з жидівських батьків.

Адам був певний, що якийсь час ніхто не знатиме, що він жид. Це давало йому певний спокій, хоч не усувало з душі передчуття, що його смерть вже недалека.

* * *

Одного дня німці видали розпорядок, що всі жиди мають перебратися до ґетта. Скільки було плачу і лементу! Адам зайшов в дільницю цього нещасного ґетта. Зобачив масу мужчин, дітей і жінок. Всюди крики і плач, а над цією масою простягнулася понура тінь смерти. Між мешканцями ґетта опинилася родина Адама: батько, мати і сестра.

Проживаючи між поляками, Адам розмовляв із ними і завжди потакував, як вони тішилися з загибелі жидів.

* * *

На весні рознеслася чутка по Львові: "Жидів вивозять до крематоріїв, де живцем палять їх". Зразу німецькі сторожі веліли своїм жертвам скидати одіж, потім спеціялісти вирували декому золоті зуби, відтинали жінкам волосся, щоб опісля робити з них шнури для німецького райху, і вкінці веліли вступати до крематоріїв, де живцем палили їх... Попіл вивозили в ліси, вичищували крематорій і знову заганяли до нього жидів... І так бідні жертви німецької 'вищої раси' живцем горіли тільки за те, що вони були жидами.

* * *

Адам настрашився і зачав рідко заходити під ґетто. Боявся, щоб німецькі вартові не зловили його. З батьками порозумівався тільки телефоном. Одного дня телефон замовк. Адам настрашився.

Ляг на ліжко. Був вечір. Нагло хтось застукав до дверей. Зірвався з ліжка. Побілів, бо думав, що Ґестапо прийшло по нього. Тривожно відчинив двері і зобачив закутану жінку. "Адаме!" промовила вона, "це я, твоя мати. Не бійся!"

Замість прийняти її до себе, Адам сильно розлютився. "Пощо вона сюди прийшла? Поліція шукатиме за нею і знайде мене!"

"Сину!" промовила мати, "батька і сестру забрали...Мені і адвокатові Адлерові вдалося втекти з ґетта. Прийми мене на ніч! Вранці піду до Ґольбергів. Вони напевно приймуть мене. Туди схоронилися Адлер і його жінка".

Гнів палав на обличчі сина. Мати завважила це. "Сину, сину, тільки на цю ніч..." Але син притишено викрикав до неї: "Пощо ти сюди прийшла? Хочеш стягнути на мене нещастя?"

Згодом його гнів притих. Погодився переночувати власну матір, але під умовою, що вдосвіта покине його помешкання і піде до Ґольбергів.

Хоч яка була голодна, Адам не спішився давати їй їсти, поки сама не попрохала його. Знав, що голодна, але злість не дозволяла йому змилосердитися над власною матір'ю.

* * *

Ніч пройшла серед безсонности. Стало світати і мати вийшла з хати. Адам підождав кілька хвилин і пустився вслід за нею. Ледве бачив її, як тривожно ступала вулицями. Врешті зникла в брамі Ґольбергів на бічній вулиці. Підождала на сина. Він застукав до дверей. Довго не було відповіді. Врешті хтось легко підхилив двері. Це була пані Ґольберг. Зобачила Адамову матір. "Жидівка!" вирвалося їй з грудей. "Жиди! Жиди!" зачала лютувати. "Забирайтеся звідсіля! Ви приносите нам нещастя і смерть!"

Адам став переконувати її, що мати залишиться тільки три дні, поки він не полагодить справи з підпільною організацією, яка допоможе їй виїхати за границю. Це переконування довго тривало. Врешті господиня відчинила двері і впустила їх до хати.

Адамова мати обіцяла добре заплатити за тридневне пробування в хаті. Те саме вчинили Адлери. Адвокат Адлер сливе нічого не говорив. Недоля гейби відобрала йому охоту до життя і скарг.

* * *

Адам остовпів, як Адлери заявили, що перебе́руться з матір'ю до його помешкання, якщо не вдасться полагодити виїзду за границю. Його уява прямо приголомшила його. "Це була б моя загибель!" закликав до них. "Це не сміє статися!"

* * *

В розбурханій уяві Адама нагло заблистів 'геніяльний плян'. Він видасть Адлерів і власну матір німецькому Ґестапові! Отак врятує себе від їх 'влізливости'.

З цим пляном відійшов, обіцюючи за три дні полагодити їх виїзд за границю. Зразу сумління гризло його, але Адам успокоював себе, що вони все одно колись мусять загинути в крематорію. "Що за різниця, чи це буде сьогодні чи завтра! Якщо загинуть сьогодні, то може своєю смертю врятують йому життя!"

* * *

Цілий день ходив по місті. Всюди бачив понурий настрій. Німці були люті, бо Українська Повстанська Армія почала мститися на них за здирства і варварства над населенням Західньої України і Волині. Східній німецький фронт так само не представлявся рожево. Це дратувало німців і вони звалювали всю вину на нещасних жидів.

Адам не мав ніякого контакту з українською підпільною протинімецькою організацією, що поставила збройний спротив німецькому нахабству. Він обдурював власну

матір, аби тільки переконати її, що виєднає позволення виїхати за границю. На ділі ж Адам рішив піти до німецької поліції та видати їй власну матір, Адлерів і Ґольбергів на певну смерть.

Тим часом мати і товариші її недолі вважали його за новітнього Юду Макавейського або старинного Сампсона, що з нараженням власного життя боронили вибраний нарід перед загрозою ворогів. Адам не зважав на докори сумління, бо страх перед власною загибеллю та бажання жити були зовсім засліпили його.

* * *

Одного пополудня Адам удався до поліції. Сторож підозріло поглянув на нього і пропустив до капітана Кравса. Це був колишній поляк німецького походження зо Шлеску. По розгромі Польщі німецькими панцирними дивізіями в Кравсі 'забулькотіла' німецька кров і він вернувся до 'свого вибраного народу'. Згодом вписався до поліції. Знав німецьку й польську мову, тому Ґестапо вислало його до Львова.

Капітан попрохав Адама сідати. Зразу Адам говорив ломаною німецькою мовою. Нагло Кравс заговорив по-польськи. Був це плечистий чоловік із хитрими очима. Він відразу проникнув душу Адама, хоч цей бідняга намагався закрити її.

"Ага", промовив Кравс, "то ви хочете видати нам жидів, що поховалися у Львові. Добре! Це знаменита річ! Але чому ви це робите?"

Адам задеревів. Не знав, що відповісти на питання хитрого німця, але зґодом блиснула йому спасенна думка: "Бо вони вороги людства! Вони викликали війну! Вони—причиною всіх нещасть!" Не стямився бідняга, що його уста махинально повторяли те, що невпинно читав в німецькій протижидівській пресі.

Кравс 'добряче' підсміхнувся на таке вияснення: "А може пан знає ще більше жидів? Ми могли б вислати їх за границю, якщо добре заплатять! Американські жиди прислали багато документів для своїх кревних..."

Адам не вірив словам капітана. Кравс витягнув один американський документ: "Ось вам документ! Хіба не будете дальше сумніватися?" Адам оглянув шматок паперу з американською печаткою і притакнув. Кравс дальше виводив: "Ці документи вислані для осіб, що мають родину ві Львові. Ми не годні знайти їх, тому продаємо ці документи тому, хто годен заплатити 50,000 золотих. Мені треба агентів, що зорганізували б виїзд жидів. Розуміється, хто поможе мені, той дістане добру заплату!"

Адам став нервово думати: "Чи це не німецький підступ? Мати й інші жиди могли б легально виїхати з німецького райху. Це було б знаменито. Ніхто навіть не знав би, що син задумав послати власну матір до крематорію!..."

Кравс розгадав думки Адама. "Чи сумніваєшся, що говорю правду? Не бійся! Даю тобі німецьке слово чести, що за добру заплату дістануть американські документи і виїдуть звідсіля! Чого тут вагатися?"

* * *

Адам прийняв предложення. Кравс дав йому один американський документ, щоб жиди

могли вірити йому. Адам чемно вклонився і вийшов. На душі стало легко. Не пошле власної матері на спалення до крематорії.

Тяжко було переконати матір і Адлерів, але вкінці таки вдалося, бо не було чого доброго сподіватися ві Львові, де протижидівська гарячка доходила прямо до гістеричности відомої німцям.

Самому Адамові не грозила ніяка небезпека, бо в разі арешту за контакт із жидами його завели б до Кравса, що був його спільником і приятелем. В його душі зродилася надія, що не зважаючи на гірку долю, йому вдасться вислати матір за границю, дістати від Кравса добру суму грошей і самому забратися в широкий світ, залишаючи за собою жахливі спомини німецького расизму.

* * *

Адвокат Адлер відразу захопився Адамовим пляном. "Добре, добре! Слава Тобі, Боже, Отче Авраама, Ісаака і Якова! Німці толерують виїзд, бо хочуть заробити трохи гроша..."

Зате Адлерова жінка і Адамова мати були скептичні, але Адам таки переконав їх, що повинні їхати до Америки. Грошей на закуп американських документів не бракувало, бо мали чимало дорогоцінностей при собі. Їх легко було продати і отримати потрібну суму грошей.

Мати благала, щоб син їхав із ними, але Адам викрутився, заявляючи, що мав забагато праці в організації. Зрештою, чому йому виїжджати? Кравс знає, що він поляк. Йому ніщо не грозило!

Тим часом пані Адлер мала ввійти в контакт із іншими жидами, що укривалися ві Львові. Знала їх адреси. Застрашені знайомі привітали її як ангола з неба.

Через тиждень Адам мав дванадцять багатих жидів. Між ними була власна старенька мати. Всі погодилися виїжджати до Америки. Кожен із пасажирів зложив по 50,000 золотих за документ на виїзд.

Адам забрав гроші в валізку і подався до Кравса. Привітання було сердешне. Адам тішився, що став помічником Ґестапа, яке для нього було джерелом непереможної сили посеред занепадаючого світу.

Кравс забрав гроші та звелів Адамові зібрати пасажирів на другий вечір в сутеринах кам'яниці на вулиці С. Кожен міг забрати з собою скільки хотів багажу. Дві тягарові автомашини відвезуть їх до румунської границі, звідкіля не буде трудно дістатися до Америки.

* * *

Стояв слотний вечір. Падав дрібний дощ. Пасажири зібралися в зазначеним місці. Між ними був Адам. Заїхали автомашини. Мати зо сльозами в очах попрощалася з сином. Пасажири щиро дякували йому за рятунок і прохали приїхати до них в гості до Америки, як скінчиться війна.

Пасажири повсідали до автомашини. Загуркотіли мотори. В автомашинах було два поліцаї Ґестапівці, щоб пасажири напевно дісталися на "волю".

Зразу їхали гостинцем. Настала темна ніч. По кількох годинах автомашини скрутили з гостинця і в'їхали в ліс. Проминула година такої їзди. Автомашини трохи припинили скорість, бо виїжджали на горбок. Нагло з ліса загарчав

скоростріл. Передня автомашина нагло спинилася, затримуючи свою товаришку, що їхала за нею. Пасажири перестрашено закричали від несподіванки.

"Слава Україні!"—залунало з ліса. "Українські повстанці!" —вирвалося одному ґестапівцеві. З ліса почувся приказ в німецькій мові: "Негайно виходіть!" Один ґестапівець вхопив за автомат, але постріл із ліса повалив його з ніг.

Ґестапівці повиходили з автомашин із піднесеними догори руками. За ними теж вийшли застрашені жидівські пасажири. Двадцять п'ять упівців оточили цілу групу, освічуючи її електричними лямпками. Жиди дрижали: "Ой, майте милосердя! Ми їдемо до Америки. Пустіть нас. Ми невинні люди!"

Старшина упівців засвітив в очі саржантові ґестапівцеві. "Падлюко, ти везеш цих людей до крематорію і ще дуриш їх, що вони виїжджають до Америки!"—промовив погірдливо до представника 'вищої' раси. Німець дрижав мов осикове листя.

До нього наблизився один упівець: "Пізнаю цю падлюку! Він застрілив мого брата, що переховував у себе жидівську дитину!" Ґестапівець смертельно поблід.

"Розстріляти падлюку!" старшина кинув приказ. Гордий представник впав навколішки і зачав благати милосердя, хоч досіль сам не знав, що значить це слово. Залунав постріл і той, хто не знав милосердя для нещасних, безмилосердно відійшов з цього світу.

Старшина наблизився до затривожених пасажирів: "Не бійтеся! Ми боремося за Україну, за її волю та свободу! Дякуйте Богові, що ми стрінули вас, бо інакше були б опинилися в крематорію!"

* * *

Знищивши автомашини і забравши зброю, упівці взяли з собою застрашених жидів і завели їх до своєї криївки. Там оглянув їх лікар жид, що служив в українській повстанській Армії.

Аж тоді Адамова мати прийшла до себе. "Ах, цей звироднілий син! Це він підступно вислав мене до крематорію!"—закричала бідняга і повалилася нежива на землю. Померла з болю на вид синової невдячности.

* * *

Що ж сталося з Адамом? Він удався по нагороду до Кравса. Кравс погратулював йому за прислугу і навіть дав келішок горілки. "Добре, Адаме, промовив Кравс, "ми вже покінчили з тими жидами! Випиймо ще один келішок! Ви знаменито вив'язалися зо свого завдання, тому отримаєте заслужену нагороду!"

По цих словах наблизився до Адама і дальше говорив: "Мусимо винищити всіх жидів! Всіх до одного! Розумієш?"

Обличчя Адама поблідло, бо в очах Кравса з'явилася страшна погорда. "Чи розумієш, що всі жиди мусять загинути?" повторив із притиском і щосили вдарив Адама по лиці. Потекла кров із носа. Кравс кинувся на нього і почав копати його ногами, кличучи скаженим голосом: "Падлюка, жидівська падлюка! До крематорію його!"

Адам уже не чув Кравсового розпорядку. Вбігли два ґестапівці, забрали зомлілого Адама і відвезли його до ґетта. На

другий день Адам мусів сідати до автомашини з іншими жидами і їхати туди, звідкіля ніхто не вертався живий.

* * *

Кравс затирав вдоволено руки, як ґестапівці здали звіт, що цілий транспорт відставлено до крематорія та спалено. "Добре сталося!" подумав у душі, "тепер ніхто вже не зрадить мене. Вернуся до Німеччини і щасливо буду жити до смерти!"

Не так сталося! За нахабність і жорстокість супроти українського населення по селах не минула його заслужена кара. Згинув від упівської кулі, як вертався до Львова з одного села, куди їздив 'вчити' українців, як треба шанувати і слухати представників 'вищої' німецької раси...

ОБ'ЄДНАНА ЦЕРКВА

(НАВЧАННЯ)

Відпусти

ВІДПУСТ це прощення чи скорочення дочасної кари за вже прощені гріхи. У сповіді грішник доступає пробачення гріхів. Прощення звичайно не касує цілої покути, що треба робити за гріхи, бо воно тяжко збудити в собі досконалий акт любови та жалю. Звичайно в сповіді грішник має недосконалий акт жалю цебто жаль, що бодай частинно зроджується зо страху перед Божими карами і пеклом. Такий жаль вистачає, щоб грішник доступив прощення, але не касує бодай всієї покути, що треба чинити за гріхи прощені в сповіді.

Христова Церква це добра Мати для християн. Вона дає нагоду людям уже на землі сплатити Богові довги за гріхи. Це діється при помочі **відпустів.**

Протестанти заперечують існування відпустів, бо кажуть, що католики, покладаючись на відпусти, будуть занедбувати добрі діла та покуту за гріхи. Досвід виказує, що католики, які намагаються зискати щонайбільше відпустів, бувають водночас найревнішими Христовими визнавцями і любителями добрих діл і честот. Затеті, що не дбають про відпусти, звичайно не журяться і добрими ділами та не чинять покути за свої гріхи.

Звідкіля ж Церква має право надавати вірним відпусти? Це право походить із загальної влади даної Св. Петрові та його законним наслідникам, Папам: **Дам тобі ключі від Небесного Царства. Що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане в небі, а що розв'яжеш на землі, те буде розв'язане в небі.** (Мат. 16, 19).

Церква бере ці духовні скарби з духовної скарбниці. Ця скарбниця складається з заслуг Ісуса Христа, Божої Матері та святих душ. Те, чого ці душі не потребують для себе, іде до загальної скарбниці Церкви, і так твориться 'духовний банк' Церкви. Подібно буває в матеріяльнім світі. Держави збирають доходові податки від

тих, що мають забагато доходів, і складають до скарбниці. З неї опісля беруть, щоб помагати бідним громадянам, даючи їм всякі пенсії та допомоги.

Папи мають право надавати ці відпусти цебто застосувати скарби заслуг і ласк бідним душам, бо вони є адміністраторами всіх духовних скарбів Христової Церкви. Голова Церкви має право заряджувати її добрами. Ці скарби вірні можуть здобувати для себе самих або для тих, що в чистилищі покутують за провини й так сплачують свої духовні довги Божій справедливості.

Воно й так само водиться між людьми, коли приятелі викуплюють із тюрми своїх знайомих, які мусять каратися в в'язниці, бо не мають гроша, щоб заплатити присуджену їм кару. Ця практика деяк вияснює, як у духовнім світі одні християни можуть сплачувати довги своїх ближніх у чистилищі. Це можливе, бо Христова Церква це живе духовне Тіло, яке складається із **людей,** що живуть на землі, із **блаженних** у небі та **душ,** що караються в чистилищі. Як члени живого тіла помагають одні другим, коли зайде потреба, так і члени містичного Христового Тіла годні помагати одні другим. Відпусти це один із духовних засобів, щоб собі навзаєм помагати.

Розуміється, ніхто незобов'язаний користуватися відпустами. Це привілей, а Церква не змушує вірних уживати привілеїв. Проте й ті, що користаються відпустами, не є тим самим звільнені від добрих діл і практики чеснот. Добрі діла мають більшу вартість ніж відпусти, бо вони водночас скорочують покуту за гріхи, закріпляють у душах християнські чесноти і збагачують їх скарбами заслуг, що становитимуть їхні багатства в небі.

Спасіння

Об'єднанці, подібно як католики, твердять що Божа ласка і віра в Христа це запорука спасіння, бо тільки Бог є Автором нашого спасіння.

На думку Об'єднанців людина сама годна дійти до спасіння без помочі священиків. Це противиться виразному навчанню Спасителя, який вислав Своїх апостолів і поручив їм займатися спасінням відкуплених душ. Це правда, що Христос вислужив людям спасіння і всі потрібні ласки, щоб осягнути його. Але й заразом правда і те, що **"Так треба було Христові постраждати і воскреснути з мертвих. . . і щоб у Його ймення проповідувалося покаяння і прощення гріхів між усіма народами.** (Лк. 24, 46-47).

Як же люди годні довідатися про навчання Спасителя і доконане відкуплення на Голгофі? Св. Павло кличе: **Як покличуть Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують, коли нема проповідника? А як будуть проповідати, коли не послано їх?** (Рим. 10, 14-5).

Кому ж Христос повірив діло проповідування? Не всім мірянам, а тільки апостолам і їх законним наслідникам, Папам, єпископам і священикам, бо тільки їх вчинив **ловцями людей** (Мат. 4, 19).

Святе Письмо свідчить, що вірні мають від священиків навчатися знання віри: **Уста священика зберігатимуть знання і з його уст люди ждатимуть закону, бо він посланець Господа Небесних Сил.** (Малах. 2, 7).

Христос доручив апостолам проповідати Євангелію всім людям (Мат. 28, 19-20), прощати їхні провини в Його іменні (Ів. 20, 23) і приносити за них безкровну Жертву Нового Завіту, що відтворюється в кожній важній Службі Божій: **Чиніть це на Мій спомин!** (Лк. 22, 19).

Роля священиків надзвичайно важна в спасінні душ, тому Христос наказав Своїм вірним безумовно і беззастережно довіряти священикам і слухати їх вказівок, якщо хочуть дійти до спасіння: **Хто слухає вас, той слухає Мене, а хто погорджує вами, той погорджує Мною!** (Лк. 10, 16). Спаситель утотожнює Себе зо Своїми священиками у ділі відкуплення, бо саме через них Він застосовує душам скарби відкуплення здобуті на Голгофі.

В світлі цих доказів про потребу священства годі зрозуміти протестантське твердження, що людина годна дійти до спасіння без помочі священиків! Це правда, що Христос Сам спасає душі, але Він спасає їх при помочі Своїх священиків так, як при їхній помочі прощає грішникам гріхи та поширює в світі знання Святої Євангелії. Де нема священиків, там досіль панує темрява поганства і забобонів, от хоча б на великих просторах Азії та Африки.

Служба Божа (Божественна Літургія)

Служба Божа це безкровна Жертва Нового Завіту, в якій Христос при помочі священиків відновляє в світі Свою кроваву жертву, що в Страсну П'ятницю приніс Небесному Отцеві за спасіння світу. **Прийміть, споживайте. Це—Моє Тіло!—І взявши чашу, і вчинивши подяку, подав їм і сказав: Пийте з неї всі, бо це Моя Кров Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів** (Мт. 26, 26-28).

В Старім Завіті були різні жертви. В Новім Завіті є тільки одна, і ця єдина Жертва Нового Завіту це Божественна Літургія—Служба Божа. Господь заповів цю жертву вже перед народженням Спасителя через пророка Малахію: **Нема в Мене вподобання до вас, сказав Господь Сид, і вже більше не прийматиму приносів із ваших рук, бо від сходу до заходу сонця Моє ім'я величається поміж народами і всюди приноситимуть Моєму ймення кадило і чисту жертву!** (Мал. 1, 10-11).

Ця чиста, всесвітня жертва це Тіло і Кров Божого Сина, що священики приносять Богові в жертву під час Служби Божої. Це найкраща і найцінніша жертва, бо нема в світі нічого дорожчого ніж Божий Син. Ця жертва представляє і відновляє тайну Вечерю і смерть Христа на Голгофі. Бувши відновою Хресної Жертви, Служба Божа найкраще прославляє Бога, надолужує за гріхи і виєднює людям безчисленні ласки, застосовуючи їм заслуги, що Христос виєднав на хресті.

Ось, що бачимо в Св. Письмі про Службу Божу. На жаль Об'єднанці, за прикладом інших протестантів, відкидають Службу Божу і навіть твердять, що в Святім Письмі нема згадки про неї! Що більше? Вони кажуть, що Христос раз приніс Себе в жертву, тому нема 'потреби' і навіть не можливо її повторити! (Рейнолдс, Там са-

мо, 55-56 стор.).

Дальше кажуть, що в Св. Письмі нема згадки, що священики мають право відновляти цю Хресну Жертву! (Там само, стор. 56). Цікаво, що вони не знають про приказ Спасителя звернений до апостолів і їхніх наслідників: **Робіть це на Мій спомин!** (Лк. 22, 19).

Всі релігії мають свої жертви. Бідна була б християнська релігія, якщо б вона не мала жертви, щоб приносити Богові за гріхи людей, хоч вона найкраща з усіх і єдина правдива.

Ось головніші твердження Об'єднаної Церкви Канади, в яких вона не погоджується з католицькою, хоч повищі твердження мають повне обоснування в навчанні Св. Письма. За прикладом інших протестантів Об'єднанці так само відкидають чистилище і первородний гріх, хоч обидві ці правди віри мають бодай натяки в Св. Письмі: **чистилище:** (2 Тим. 1, 18; Мат. 5, 25; 12, 32; 2 Мак. 12, 46 і I Кор. 3, 15). **Первородний гріх** (Пс. 50, 7). Про ці дві правди католицької віри була мова в викладі навчання інших сект, тому тут пропускаємо їх.

(Якщо б хтось бажав обширнішого викладу католицького навчання та збиття різних єресей, той може замовити собі в Голосі Спасителя цікаву книжку **"Духовні Скарби Св. Письма"**, Йорктон 1959, що коштує в оправі 3 дол. Там обширно обговорено спірні питання між католицьким і некатолицьким навчанням (85-147 стор.).

В вересні 1960 р. представники Об'єднаної Церкви—а було там 348 делегатів з цілої Канади—мали свій 19-ий загальний собор в Едмонтоні.

Під час нарад учасники собору 'злегка' осудили полові передшлюбні стосунки, бо "вони ослаблюють надію на щасливе подружжя", а не тому, що це гріх перед Богом і ламання шостої Божої Заповіді; осудили теж подружу зраду і мішані подружжя Об'єднанців з іншими протестантами, особливо з католиками та ще деякі речі.

Зате публічно одобрили такі речі, як **штучне перепинення** народин для членів своєї церкви, бо "треба було вияснити становище церкви супроти зростаючого населення світу", **добровільну стерилізацію** (знепліднення), щоб усунути спадкові недуги, якщо чоловік і жінка погодяться на неї й досвідчений лікар одобрить їх плян, **аборт,** коли на думку досвідченого лікаря вагітність поважно загрожує фізичному чи ментальному здоров'ю жінки, **штучне запліднення,** коли це походить від жонатого відомого подругам мужчини, і наконець заявили, що становище Об'єднаної Церкви у справі "розводу дуже невиразне", бо практично церква "благословляє" друге подружжя розвідників.

Оці найновіщі "твердження" Об'єднаної Церкви Канади явно доказують, що вона зовсім зійшла на секуляристичні рейки і йде з 'духом часу', що противиться Божим законам і навчанню Христа Спасителя.

Сусід: "Погадайте, добрі люди: сусіди вибили мені вікно тому, що люблю грати на фортеп'яні".

Приятель: "Дивно. Таж через вибите вікно ще краще зможуть розкошуватися твоєю грою!"

Звідки взялося слово "Пасха"?

(Іск. 12)

СЛОВО Пасха взяте з мови єврейської. По-українськи воно означає Перехід. Найбільше своє свято, цебто Великдень назвали жиди Пасхою, бо те свято було встановлене на пам'ятку славного Переходу Ізраїля зпід єгипетського ярма до волі й самостійности. Особливо згадували тоді жиди, як то Ангел смерти переходив колись усю єгипетську землю вздовж і впоперек, та в кожній хаті єгипетській вбивав первородного сина, а жидівські хати ласкаво обминав. Також і незабутній перехід жидів через Червоне Море насувався тоді всім дуже легко на думку.

Наш християнський Великдень теж називається Пасха, бо тоді святкуємо славний перехід нашого Спасителя, цебто Перехід від смерти до життя, від найглибшого пониження до найвищого тріюмфу та слави Воскресення. Одночасно згадуємо й про свій власний Перехід зпід ярма диявольського на вільність Божих дітей.

Надійшла Богом від віків назначена хвилина найвищого Христового тріюмфу. Христос, понижений та упокорений, лежав у темному гробі в п'ятницю, в суботу, а в неділю вдосвіта, ще ясне сонце не вставало, як уся земля задрижала. Бо ото Ангел Божий на землю злинув, і камінь від гробу відвалив, а Христос, мов сонце ясне, вийшов осяяний безсмертною славою так, що римські вояки зо страху до землі поприпадали, наче громом поражені, а очунявши з того переляку, побігли до міста дати знати жидам, що Він воскрес.

І диво дивне: той хрест, що на ньому був розп'ятий Ісус, з ганебної шибениці, перемінився у славний знак тріюмфу й перемоги. І тому хрестові, що колись у римлян такий огидний був та плюгавий, поклонились численні народи землі. І по сьогоднішній день ми той хрест святий цілуємо, квітками вбираємо, й поклоняючись йому аж до землі, співаємо: Кресту Твоєму покланяємся, Владико, і святое Воскресеніе Твое славим.

І той Христос, що в Велику П'ятницю такий понижений був, став царювати між народами світу. Ніякий володар не мав стільки підданих, що Христос Цар. Йому служили вже мільйони й мільярди людей, і любили Його й надію на Нього покладали. Бо такому Цареві, як Христос, варто служити, варто на службу Його душею й тілом віддатися. Такому Панові, що три дні в гробі лежав, а потім власними силами славно з гробу воскрес, і сорокового дня на небо відійшов, варто віддатись без застереження, аж до загину служити Йому й прославляти Його!

—o§§o—

Інтронізація Першого Українського Католицького Єпископа в Франції

(Подаємо опис інтронізації Преосвящ. Вол. Маланчука, ЧНІ., що появився в найбільшій католицькій французькій часописі **La Croix** 21 березня 1961 р. о. М. Щудло, ЧНІ.).

* * *

Французька Церква мала в неділю велику честь прийняти до себе другого східнього епископа, Преосвящ. Вол. Маланчука, апостольського екзарха українців у Франції, якого врочисто інтронізував Монс. Бертолі, апостольський нунцій, в приявності Його Еміненції, кард. Фельтена.

Українська церква Св. Володимира, що побудована при вулицях Сен Жермен і Св. Отців, яку Святіший Отець Іван XXIII вчинив катедрою нового Екзарха, явилася замалою для інтронізаційних церемоній, щоб помістити велике число українців, що з'їхалися з чотирьох сторін Франції, щоб привітати свого Єпископа і помолитися з ним. Ось тому канонік Беррар побратньому відчинив для цього велику церкву Св. Жермена.

УКРАЇНСЬКІ ЄПИСКОПИ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В ІНТРОНІЗАЦІЇ

Нововисвячений Єпископ при вході до церкви привітав Архиепископа Парижа і апостольського Нунція. Владика стояв посеред оцих ерархів: архиеп. Бучко, апост. візитатор для українців Західньої Европи, архиеп. Германюк з Вінніпегу, митрополит української канадської провінції, еп. Корниляк, апост. екзарх для українців в Німеччині. Всі чотири Владики мали золочені візантійські мітри і жезли. Приявність оцих Владик біля Єпископа Маланчука виявила важність цієї події. Був там теж отець Малюга, ЧНІ., генеральний вікарій для українців в Англії.

Це з волі Святішої Столиці українська Церква, здавлена на рідних землях, знову зацвіла на вигнанні по цілім світі. Вона тепер має дві митрополії з сімома епархіями і дев'ятьма епископами в Північній Америці, одного епископа в Бразилії і екзархів в Австралії та Німеччині.

Приймаючи до себе Ексцеленцію Єпископа Маланчука, французька Церква затягнула обов'язок помагати, щоб українська Церква, така багата в минулому і така страждальна під цю пору, могла відродитися.

Дивлячись на цих чотирьох Єпископів у присутності паризького кардинала і представника Святішої Столиці, —всі ж вони чотири народилися в Україні, звідкіля прогнано їх,—ми думаємо про вісьмох інших Єпископів, що померли мученичою смертю від 1945 р., про під цю пору ув'язненого епископа в Чехословаччині, і про першого прелата української католицької Церкви, цебто про митрополита Сліпого, що тепер знаходиться на Сибірі. Шістнадцятилітня тюрма і вивіз не потрапили зламати його відваги.

РАДІСТЬ ВИГНАНЦІВ

Преосвящ. Бучко латинською мовою привітав кардинала і нунція. Він виявив радість імігрантів і висловив їх вдячність кард. Фельтинові, що досіль був їх епископом у Франції. Так само подякував нунцієві, що в імені Святішого Отця мав провести інсталяцію нового епископа їхнього обряду, як теж і Папі Іванові XXIII, якому завдячують таке велике добродійство.

Потім ця велична процесія удалася до святилища, де церемонія інтронізації відбулася по-французьки. Були там так само приявні епископи Руп, директор для чужинців, і Раймондос, як теж керівники східніх громад у Франції. Було там теж багато Редемптористів, між ними бельгійський Протоігумен і Протоігумен української канадійської віцепровінції, ВПреп. о. В. Краєвський. Це бельгійські Редемптористи тому 60 літ заложили віцепровінцію візантійсько-слов'янського обряду в Україні. Владики Германюк і Маланчук належать до цієї віцепровінції.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ФРАНЦУЗЬКОЇ ЦЕРКВИ

Впреп. о. Ван де Мале, Редемпторист і генеральний вікарій екзархату, відчитав номінаційні буллі по-французьки, а Впреп. о. Левенець по-українськи. Папський документ сильно підкреслив волю Святішого Отця, щоб французька Церква прийняла нового Єрарха і конкретно доказала в щоденнім житті одність католицької одности, що має характеризуватися пошаною для різнородности обрядів і братньою співпрацею для спасіння душ. В цій місії Нунцій заступає Святішого Отця.

Потім нунцій Бертолі проголосив інсталяцію Преосвящ. Маланчука, завів його на трон і передав жезл. Як величний український хор Парижа співав "Тебе Бога Хвалим", 12 українських священиків у Франції склало чолобитню послуху своєму Єпископові, цілуючи його хрест, перстень і омофор.

Тоді промовив кард. Фельтин. Дотеперішній ординарій українців Франції запевнив нового Єпископа про духа віри і послуху його священиків.

Приймаючи нового Єпископа-екзарха для українців у Франції, приявні тішилися, зобачивши католицькість Церкви на французькій землі. Страждання вигнанців, заявив він, будуть злагіднені вірою, бо, отримавши власного Єпископа, вони віднайшли через нього частину батьківщини. Вкінці, згадавши завдання апостоляту, він запевнив нового Владику про люблячу співпрацю і піддержку латинських Єпископів.

Потім була Архиєрейська Служба Божа, яку відправили чотири Єпископи в асисті численних українських священиків. По прочитанні Євангелії Преосвящ. Бучко виголосив укр. проповідь, що викликала захоплення народу. За його звохотою нарід голосно відновив вірність Христові та Церкві.

Вкінці сам Владика Маланчук промовив зразу по-українськи і потім по-французьки. Він привітав своїх вірних і виявив вдячність Святішому Отцеві та французькій Церкві. Між вірними були черниці з двох монастирів, Парижа і Като, багато української молоді і професори з Наукового Товариства імени Шевченка з Сарсель. Шевченко це національний поет і герой. Цього року святкували століття його смерти. Були теж члени укр. християнського Руху під проводом проф. Янова. Не бракує життєздатности між 40,000 українців Франції. Добра половина з них це католики.

Високе виобразування Преосвящ. В. Маланчука і довгі життєві досвіди чинять із нього Архипастиря, який знатиме витягнути нові та старі речі з цього скарбу. Він може бути певний, що французькі католики співпрацюватимуть із ним.

Франциск Бернард.

ЛЮБОВ СПАСИТЕЛЯ

Божий Син захотів статися Чоловіком. Воплочення злучило Бога з людьми, сотворіння з Творцем. Ця злука триватиме повік. Воплочення було людським початком Христової любови, якою відвічно полюбив людей. Всі інші діла, що Спаситель виконав у часі Свого земського життя, і всі ласки, що по Своїм вознесенні подає людям, це тільки продовження та завершення Воплочення, бо Він стався Чоловіком, щоб збагатити людей вічними скарбами ласки та блаженства. Христос, "бувши багатий, збіднів, щоб ви збагатилися Його вбогістю" (2 Кор. 8, 9).

Кожне людське серце бажає любови, бо це його вроджена прикмета і прагн-

нення. Людина інколи готова всього зректися, але не любови. Ніхто не годен вповні задовольнити нашого серця, бо людська любов ограничена, тому її запал обмежений.

На щастя є одне Серце, що в любові не має границь, і це Серце належить до Богочоловіка. Він безконечний, тому й безконечна Його любов до Небесного Отця і людей. Христове Серце це дійсне духовне горнило, з якого палає безмежна любов, що походить із Його божества.

Ця любов намагається огріти душі, прикрасити їх освятною ласкою за життя і вчинити навіки щасливими в небі.

Любов Христового Серця щира, безкористолюбна і нелицемірна. Вифлеємська печера, в якій Спаситель зволив народитися, Голгофа і Пресвята Евхаристія це такі сильні докази Його любови, про які тільки людина без віри годна сумніватися. Одна безмежна любов могла доконати таких чуд.

Що більше? Ця безмежна любов це чистий дар Христового Серця, на який люди не годні заслужити собі, бо чим може людина спонукати Божого Сина, щоб Він ставався маленьким Немовлятком, жив в убогості і погорді і помер на хресті за її спасіння?

Любов Христового Серця постійна та незмінна. Людська любов має ту слабість, що може легко погаснути і зникнути з серця. Любов Христового Серця засильна, щоб людська злоба, гріхи, невірності, зрада і оспалість могли потушити її. "І водам премногим годі вгасити любов"! (Піс. 8, 7).

Христове Серце так любить кожну душу гейби вона єдина була на світі. Любов до інших душ не зменшує її, бо вона вічна та безконечна. Ось тому почитателі та почитательки Христового Серця не журяться тим, що світ погорджує та кепкує собі з них. Не почуваються самітні, бо в Христовім Серці знаходять безконечну любов, яка щасливлює їх і осолоджує земські горя та страждання.

Вони навіть не сердяться на тих, що погорджують ними, бо навчилися від Христового Серця пробачувати тим, що чинять їм прикрість. Це ж бо засіб надолуження Христовому Серцю за зневаги, яких Воно зазнало від невдячних людей. Так, вони добре розуміють значення Христових слів: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять!" (Лк. 23, 34).

Пісня вдячности

Маріє моя скало, моя твердине, моя визволителько.

О, Матінко чутлива, Ти моя скала, що я на ній знаходжу захист. Ти мій щит, мій затишок, моє прибіжище.

Зі своїм Сином Ти Спасителька моя, Ти зберегла мене від насильства.

Я взивала Тебе, о Маріе, й Ти освободила мене. Хвилі смерти мене окружали, дівольські річища мене трівожили, в'язання пекла мене обмотали, сіть смерти впала на мене.

Я взивала Тебе у мому горю, як кричала до Тебе, Маріе. У своїй обителі Ти почула голос мій і мій крик дійшов до Твого вуха.

Ти світло моє, Маріе, Ти роз'яснюеш пітьму мою. З Твоєю допомогою я кинусь на полки ворожі, з Тобою я мури переб'ю.

Ти, Маріе, щитом буваеш для тих, що уповають на Тебе.

Ти вивищуеш своїх дітей і Ти піклуешся тими, що шукають Тебе.

Ти добре приймеш того, що почитае Тебе, а молитва його злине аж до хмар.

Брат Мютіен-Марі. Переклад Івании Петрів.

MARY'S ROLE IN OUR SALVATION

M. Schudlo, CSsR.

IN THE history of our Redemption the Blessed Virgin holds the unique position of general Mediatrix to Christ, the supreme Mediator between God and men. St. Paul says: "There is but one God and one Mediator between God and men, Christ Jesus, Himself man, Who gave Himself as a ransom for all. Of this fact I have been appointed a herald and apostle." (1 Tim. 2, 5-6).

To the Protestants the Blessed Virgin is merely the woman who did for Christ what any good mother would do for her child. She conceived Him, carried Him in her blessed womb, gave Him birth, nursed Him and cared for Him till He became man.

To the Catholics Mary is much more than a mere physical mother. She is a mediatrix to the Mediator, for she dispenses the graces merited by her Divine Son. She is our co-redemptrix in subordination to Christ, for she suffered with Him for our sake. This is exactly what distinguishes the Catholic conception from the Protestant one.

The Protestant conception is evidently incomplete, for on February 2, 1904 Pope St. Pius X, following St. Augustine, stated that when Mary conceived Jesus, in her chaste womb, she also conceived, in a mysterious and spiritual manner, all the members of the Church, His Mystical Body. All those who have been redeemed by Christ, became Mary's children when she consented to the divine motherhood and confirmed it under the Cross by offering with Jesus the sacrifice of Redemption to our Heavenly Father. St. John says: "There stood beside the cross of Jesus His mother" (John: 19, 25). Mary stood there not as a curious witness of the divine tragedy, but as

an active co-agent of the drama of our redemption. It was under the tree of the cross that Mary gave birth to all her spiritual children for whom her Divine Son was dying among unutterable pains.

The part which Mary played in our Redemption is the basis and the reason of our devotion to her.

As Adam and Eve caused our fall and expulsion from paradise, so Jesus and Mary removed the 'curse' from us and restored all men to God's friendship. Eve was Adam's helper in our damnation. Mary is Christ's helper in our restoration. The dying Christ confirmed Mary's role in our Redemption when He entrusted all souls to her maternal care: "Mother, this is your son!" — the Lord said, pointing at St. John, standing beside Mary (John:

19, 27). And at that moment the apostle John was a representative of all mankind redeemed by the Blood of the Son of God Who was also the son of Mary. Mary was proclaimed the spiritual mother of all mankind, that is, of all members that form the mystical Body of Christ, the Church. St. Augustine affirms that while conceiving Jesus, Mary mysteriously became the mother of all who were to be redeemed by the Eternal Word of God that became Man.

The Blessed Virgin herself had confirmed this truth when she said to St. Gertrude, the great medieval mystic: "Do not speak of my only Son, but of my First-born, my beloved Jesus. I have conceived Him first in my womb, but in Him, I have conceived all of you that you may be His brethren and my children, as I have received you into the heart of my motherly love!"

●

The co-operation of Mary in our Redemption began when she consented to become the mother of the Redeemer: "May all that you have said be fulfilled in me!" (Lk. 1, 38). The rest of her earthly life was a constant renewal and confirmation of those initial words pronounced at the Annunciation.

Mary did not leave Him on Mount Calvary. — She had to be there because she was His helper in the Redemption of mankind. To an unbeliever the death of Christ on the cross was a cruel and ignominious execution of an innocent man, falsely accused by his enemies, and the presence of Mary was that of a silent witness paying the last respect of a mother to her 'unfortunate' Child. To those who know the divine plan, the presence of Mary at Golgotha was the completion of our Redemption conceived and executed by God's infinite love for the sinful and fallen man.

Mary, like her Divine Son, is a generous co-redemptrix. She embraces all men in her motherly love, even those who do not know and do not want to know God and Christ, their divine Redeemer, yes, even those who wickedly rise against Christ, co-operating in full consciousness in the murder of their Saviour and crying with the ancient Jews: "Crucify Him!"

We can be sure that Mary, standing at the foot of the Cross, repeated the words of her Son: "Father, forgive them, for they do not know what they are doing!" (Lk. 23, 34), because her sorrowful love for men was a forgiving love. She prayed for the murderers of her Son as she continues to pray in heaven for all those who renew His Passion by their sins upon earth.

●

Doubtless, Mary's suffering at the foot of the Cross was immense because her love for the crucified Son was unlimited. Christ alone knows what suffering it must have been for His mother to attend His cruel execution. She voluntarily took upon herself the task of Christ's co-redemptrix, and therefore persevered in it until the very end when Our Lord expired upon the Cross, for she knew that through His sufferings and death Christ would overcome death and sin in countless souls, and thus bring them into everlasting glory in heaven. And thus through an ocean of suffering the Blessed Virgin entered into an ocean of happiness and joy, which were the secret of her perseverence in the hard task.

—o❁o—

There is nothing small in the little things of this day, nothing small in the service of God. And Mary, who was a housewife, knows how to use every scrap that is offered her. She is a thrifty soul.

The Glorious Ascension of Our Lord

We should often remember the end of the sufferings of Our Blessed Lord, especially at the time of pains, sufferings, disappointment and discouragement. It is such a wonderful lesson for those who suffer and cannot see why.

All our sufferings will gloriously end if we follow the example of Our Lord and offer them in atonement for the sins of the world as Christ did.

The pains and afflictions will end for those who accept them without a curse and a complaint as part of our earthly life, because in heaven there are no more pains, weeping and sorrow. All is joy and happiness.

St. Matthew relates the last scene of Our Lord's stay on earth and His loving depart from the Apostles before He went to His Heavenly Father to receive a reward for His Crucifixtion.

As for the eleven disciples, they betook themselves to the mountain in Galilee to which Jesus had ordered them. When they saw him, they adored him, although at first they had doubts. Jesus then came closer to them and spoke to them the following words,

"Absolute authority in heaven and on earth has been conferred upon me. Go, therefore, and make all nations your disciples: baptize them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teach them to observe all the commandments I have given you. And mark: I am with you at all times as long as the world will last." (Mt. 28, 16-20).

Here Christ appears in all His splendor. His last thoughts are with His beloved Church. Under impressive circumstances (Mt.16:18) He had promised to found her. Here He equips her with all powers necessary for carrying on His work in the world. Her mission is universal in space and time. His continual presence is solemnly assured her. Compare Mk. 16:19-20.

JEWISH ZEAL

Brethren, my heart's desire and prayer to God is for Israel unto their salvation. For I can testify that they have a zeal for God, but not according to knowledge of God's will. They did not recognize God's way of justification, and so they tried to establish their own, instead of submitting to His. For Christ is the goal of the law, bringing justification to anyone who will believe.

The account that Moses gives of that justification which comes from the law, is that a man will find life in its commandments if he observes them. But the justification that comes from faith says thus: "Say not in thy heart: Who shall ascend into heaven?" that is, to bring Christ from the dead. But what does it say? "The word is near thee, in thy mouth and in thy heart": that is the word of faith which we preach: that, if thou confess with thy mouth Jesus as Lord, and believe in thy heart that God has raised Him up from the dead, thou shalt be saved. For the heart has only to believe, if we are to be justified; and the lips have only to make confession, if we are to be saved (Rom. 10, 1-10).

WHAT A MOTHER MUST BE

Donald F. Miller, CSsR.

Here are eight beatitudes of motherhood; eight features of good mothers that make them the world's most inspiring examples of love.

THIS article will offer a means of self-examination for every mother in the light of two things. The first is the ideal of a good mother as human beings instinctively dream about it, or poets and songsters have glorified it, as many mothers have actually approached it in the rearing of their children. The second is the picture of the one perfect mother whom God gave to the world, who was both His own mother and destined to be the spiritual mother of all human beings.

The description of the ideal mother, as she was actualized in Mary Immaculate, may take the form of eight simple beatitudes of motherhood. Each one represents something that God intended to be found in mothers, and for which He created a special kind of love in their hearts that makes its practice possible. Since all human beings, even those endowed like mothers with special gifts by God, are free, it is possible for mothers to fail in one or many of these marks of the ideal mother. Only one mother has failed in nothing that she owed to her children; all other mothers are called upon by God to try ceaselessly to be imitators of her.

Here are the eight marks that form the beatitudes of a good mother.

1. She is the strength that provides for the weakness of her child.

When a child is born into the world, it remains for a long time helpless to feed itself, helpless to move itself from one place to another, helpless to do anything that is necessary for its welfare.

The mother's strength provides for all this weakness of her child. She feeds it at the proper times, at best from her own body; she carries it about so that it will get its first glimpse of the world in which it will have to live; she bathes it, dresses it, washes its clothes, watches for danger or approaching disease and with her own strength stands in their way.

This strength with which a mother supplies for the weakness of her child is needed by the latter for many years after it is able to supply for itself some of the physical things it needs. Her strength always gives a sense of security to a growing child; it firmly directs the child in the way it should go.

How perfectly Mary fulfills this beatitude in respect to all her children, of whatever age. All are making a journey through life that is intended by God to end in the home that is heaven. All are helpless to stay on the right path without the grace of God; Mary has the power to obtain for them the graces that they need, and the love to dispense them when they are asked for in prayer. All are inclined to grow weak and falter in their service of God; weaknesses call for the strength of a mother, and God designed Mary to be the strength for her faltering children.

2. She is sure comfort for the pains and sorrows of her child.

In its first conscious experience of pain a child instinctively calls for its mother. The call never goes unheeded by a good mother. Sometimes the call is made in the depths of the night, when a child's pain is compounded by the terrors of darkness. In an instant the good mother is beside her child, with her hand on its brow, her love and sympathy bringing solace to the child. She may not be able to stop the pain, but her very presence makes it easy for the child to bear.

This too goes on through the years of a child's growing into adolescence. The hurts a child receives are not all physical. In its first contacts with the world every child is sometimes hurt by companions, schoolmates, brothers and sisters, and by afflictions that may be sent by God. Mothers are endowed with the power to take the sting out of all such hurts, and to show their children how to turn them into good souls.

This is true in the perfect sense of Mary. No mother ever suffered in delivering a child as Mary suffered in delivering her Divine Son to the cross and thus earning the title of Mother of all whose real life He is. The power to comfort others is proportionate to the suffering one has endured for them. Under that title Mary's power to comfort is all but unlimited.

Throughout all of life — even into old age — there are sufferings to be borne by human beings. Blessed are they who have learned to turn to Mary their mother, either for the relief she can sometimes miraculously obtain for them from God, or for the comfort that will make the suffering easy to bear.

3. She is filled with mercy and readiness to forgive the faults and sins of her child.

The ideal mother is the one who never lets a child feel that she holds a grudge against it or refuses to forgive its most flagrant faults. Even when a good mother is bound to punish a child, the spirit of mercy is evident in the manner of the punishment, and it is made evident that, punishment having been inflicted, forgiveness is readily given.

This is perfectly fulfilled in the one perfect mother who has been given to all the children of men. No one knows better than she that when her children sin, they (in the words of St. Paul) crucify Christ, her first-born Son, to themselves again. No one knows better than she the ending train of new suffering that the sins of her children introduce into the world.

Yet her first thought is one of mercy towards the sinner. She wants above all, to see the sinner forgiven and brought back to the friendship of her Son. Indeed her mother's love was enlisted by her Son for the cause of saving souls, because He Who created that love in her knew that for many it would be the last barrier to despair. He knew that many a sinner, just before giving up forever with the words "I'm lost," would think of her whose endowment of mercy makes her rightly called "the refuge of sinners," "the hope of the despairing," "the help of the abandoned." In praying to her, He knew they would be led back to Him.

4. She is a tower of patience in the midst of the annoyances and discomforts caused by her children.

A child is born into the world with an inheritance of original sin, and, even after baptism, with strong tendencies toward selfishness and actual sin. These tendencies cannot be brought under the control of reason and faith and free will and grace in a day nor a month nor a year.

The long process of emergence both from the physical weakness of infancy and the tendencies toward selfishness and sin that appear early in the development of a child, subject its mother

to innumerable unpleasant tasks and nerve-jangling annoyances and discomforts. The excessive noise made by children, the purposeless quarrelling to which they tend, their carelessness in regard to neatness and order, these and many other selfish tendencies are certainly tests of a mother's patience and fortitude.

The good mother strives to make herself a tower of patience in the midst of annoyances caused by her growing children. She knows that to act like a child herself, to give vent to impatience, to succumb to nagging, to manifest self-pity, to be like an ogre, will retard the development of self-control in her children. Day by day she tries to instill in each child a little more thoughtfulness, patience, self-discipline. She knows that her patience will be rewarded when, years later, she will be able to look upon them as well-formed Christian personalities and good men and women.

The perfect mother is Mary, who tolerates with patience so much imperfection in her children. She is aware that her Son offers to all sufficient, even abundant graces, to make them saints. But how few become saints! How many, with their adult selfishness and habitual venial sins, must be to her and her Son as difficult as quarrelling and noisy children are to their mothers. Yet Mary still answers the prayers of her difficult children; she still dispenses graces to them; she still looks forward to seeing them with her in heaven.

5. She is a model for their imitation in all that is good.

Whether she likes it or not, every mother is a model for her children. She is a model for good or for bad. A child is dependent on its mother not only for the physical things it needs, but also for its first and most powerful ideas of what is the right and best way to live, of what kind of human being it should be. These first ideas come, not from teaching, but from the actual conduct, the example of its mother.

A good mother, knowing the power of what she is and what she does to shape her child's ideas of what it should become, wants to make herself an image that will always lead her child toward good and away from bad. Faith in God, love of God, hope of heaven, love of neighbor, patience in adversity, calmness in turmoil, self-sacrifice for others, honesty, truthfulness, moderation — these and many other ideals first influence the mind and character of a child as they are seen in its mother.

The perfect mother is Mary. In her God's grace reached its perfect fulfillment in a life that was marked by every virtue. As a result, those who think often about Mary, those who hold an image of her enshrined in their hearts, are inspired thereby to want to be like her, to grow in virtue as they advance in years.

6. She is a teacher of her children with the special effectiveness that only love can add to the art and science of teaching.

It is God's eternal plan that the first teacher of every child should be its mother. She is the one who has hovered over the child during its infancy, when its mind was as yet incapable of grasping ideas, instructions, precepts. She is the one who sees the first awakening of a child's mind, who hears its first questions, who becomes first aware of its thirst for knowledge. Whatever she teaches her child in the first days and weeks of its awakening consciousness and reason, comes to the child surrounded by an aura of the greatest love that God has created in the world. For that reason it will be loved and it will be remembered.

Thus the teaching task of a mother begins long before it is time for her child to go to school. The child is ready for its first simple ideas about God, about Jesus, about Mary, about sin and virtue, about heaven and hell, about prayer, long before it can be accepted in any school. These ideas must come from its mother, made beautiful and appealing by all the artistry of her love.

Mary is the perfect teacher of all her children. Relatively few sentences that fell from her lips are actually recorded in the Bible. But every one of them contains eternal wisdom, and can be the starting point of meditation that will lead a soul to surrender, like Mary, completely to God. "Behold the handmaid of the Lord. Be it done unto me according to Thy word ... My soul doth magnify the Lord ... whatever He shall command, that do ye." From these and the other words of Mary, uttered with inexpressible love for all mankind, her children are taught the very essence of true religion and Christian character.

7. She is a victim for her child through sacrifice.

The only perfect and complete test of love is sacrifice. Wherever God creates or awakens love on earth, He provides opportunities for it to manifest itself by sacrifice. Whenever those who love weary of sacrifice or renounce it, their love diminishes and ultimately dies.

In a pleasure-and-comfort-loving age there can be no doubt that the failure of many mothers and the delinquency of many children are due in large measures to lack of sacrifice on the part of the former.

There are many sacrifices that a woman cannot avoid in becoming a mother. There is the sacrifice of her comfort and appearance and freedom to do what she pleases during the months she is carrying a child in her womb. There are all the sacrifices involved in bringing forth her baby. And there are inescapable sacrifices connected with the most elementary care of a child after it is born.

But a mother can draw the line in making sacrifices for her child that will leave it convinced of her love, and deprive it of many things that it needs. As soon as possible after its birth, she can go back to what she calls a "career," and leave the care of the child to others. She can rebel against sacrifice time-consuming pleasures and amusements for the sake of her child. She may have money enough to hire others to do the things that a mother should do because a mother does them best.

The good mother may at times feel that the burden of sacrifice required of her is a heavy one. She may even feel a nudge of self-pity now and then. But she quickly overcomes her feelings with the realization that her sacrifices are her love in action, and are accepted by God as tremendous sources of grace for her children.

The perfect mother, from the viewpoint of sacrifice for her children, was Mary. She accepted a stable as the birthplace for her Child. She uncomplainingly took the role of an exile in Egypt when a jealous king sought to murder her Child. She saw Him grow up to be hated and hunted by the men He loved. She stood beneath His cross and watched Him die. No word of complaint ever escaped her lips. She knew that her sacrifices would be fruitful for the salvation of her children.

8. She is an unselfish giver of her child back to God.

A good mother knows that, after she has borne the sacrifices involved in bearing and rearing each child God sends her, He will ask her to give up each one to a calling of its own. Her love is prepared for this; it does not selfishly try to cling forever to the companionship of the child who has grown into a man or a woman. She knows that God's designs must take precedence over her own desires.

God's will may manifest itself as calling a son or daughter to the priestly or religious life. Or it may make marriage appear to be their obvious vocation. A good mother never stands in the way of her child's fulfilling its

own destiny in life. She never places selfish obstacles in the way of its doing what God wants it to do. She knows that God chose her to prepare the children He sends her for lives and callings of their own. She knows that they are God's children before they are hers; and she willingly gives them back to God when He asks for them.

The perfect model of this feature of motherhood is Mary. Her Son's vocation was to die on a cross for the redemption of all mankind, and so to die in the full glory of young manhood. When the time came, she gave Him to His cross, and on the cross to all the world. Thus she became the model for every mother who is asked to give a son or daughter back to God.

AN EXAMPLE TO FOLLOW

Little Ireland with some 3,000,000 people gives the Church of Christ more than 400 priests a year. Only 100 of them are ordained for work at home. There are 100 ordained each year to serve the English speaking people in England, USA and Australia. Another 75 newly ordained priests go to do the mission work in Africa, South America, etc., while ordinarily 150 new priests are ordained for various Religious Orders. And there are hundreds more of young Irish boys and girls who join the various Brotherhoods and Sisterhoods.

How do we, Ukrainian Catholics, compare with the Irish Catholics? There are some 700,000 Ukrainian Catholics living in the United States and Canada. Proportionately we should have some 60-70 new priests ordained every year. But where are they? Each year hardly 5 or 6 are ordained in these two countries. Why?

Because our young men are either too selfish and materialistically-minded or do not understand the dignity and beauty of the priestly state. Besides, Ukrainian parents do not encourage sons to become priests because so often it is a "poor business."

How can we expect to fill out the yearly vacancies left by the old priests that depart from this world? How can we talk boastfully that we are the spiritual link between the Catholic West and the Orthodox East? Can we ever bridge the chasm of religious division if we lack priests and missionaries to do the job? — It's something to think about at least now and then . . .

THE DIGNITY OF THE JEWISH WOMAN

No religion in the ancient world gave a higher place to women than Jewish religion. In her own home, the Jewish wife and mother was a priestess, with privileges no one else could share. She alone had the right to light the Sabbath lamp on Friday evening. She alone conducted a short meditation and the following beautiful prayer:

"Father of mercy, continue Your loving kindness to me and my dear ones. Make me worthy to rear my children so that they will walk in the way of the righteous before You, loyal to Your Law and continually engaged in good deeds. Keep from us all manner of shame, grief and care. And grant that peace, light and joy may abide in our home. For with You is the fountain of light, and in Your light we see light. Amen."

ST. JOSEPH THE WORKER

TODAY in many places Catholic workingmen will be commemorating the special feast of St. Joseph, the Worker. Pope Pius XI wrote of this great saint in his encyclical letter entitled "Atheistic Communism:" "He belongs to the working class and he bore the burdens of poverty for himself and the Holy Family, whose tender and vigilant head he was. To him was entrusted the divine Child when Herod loosed his assassins against Him. In a life of faithful performance of everyday duties, he left an example for all who must gain their bread by the toil of their hands. He won for himself the title of the Just, serving thus as a living model of that Christian justice which should reign in social life."

JUSTICE ON THE JOB

When the Scriptures call St. Joseph a "just man," they are referring to his holiness in every department of life. But one aspect of that holiness was surely reflected in his sincere desire to "give to every man his due." This is the definition of the virtue of justice properly so called.

Joseph, being a carpenter, meant strict honesty in his dealings with others. It meant that he worked conscientiously and carefully on any job entrusted to him, from the smallest to the greatest. Deliberate waste of time or materials, or pilfering, would surely have been hateful to him, as well as any other subtle means of profiting unjustly at an employer's expense.

JUSTICE AT HOME

St. Joseph was a just man in the sense that he measured up heroically to the duties and responsibilities that were his as head of the holy family. It is clear from the accounts in the Gospels that God wished him to be head of the household. It was to him and not to Mary that the angel appeared with the warning that the divine Child would have to be taken quickly and secretly away in order to avoid the anger of Herod. It was to Joseph that the angel announced it was now safe to return to their native land.

Joseph knew his foster-child was divine, and he venerated Mary as, after Christ, the holiest of mortals, but nevertheless he did not shrink the responsibilities of his position He was steadily dependable and strong in providing for the welfare of his spouse and her Child.

JUST MAN IN GOD'S SIGHT

In the presence of God, Joseph was a "just man" because in an eminent degree he fulfilled what Christ called the first and most important commandment, to "love the Lord thy God with thy whole heart and with thy whole soul and with thy whole strength and with thy whole mind" (Luke 10:27). Because this love of God filled his soul, he found his delight in God's law. To obey God in all that He commanded was like meat and drink to him. As it does for all mortals, this obedience sometimes required courage and even heroism from him. But Joseph was every inch a just man, glad to prove his love of God by turning from the soft and easy way of selfishness.

In the encyclical letter quoted above, Pope Pius XI writes: "To hasten the advent of that peace of Christ in the kingdom of Christ so ardently desired by all. We place the vast campaign of the Church against world Communism under the standard of St. Joseph, her mighty protector." May all Christian workingmen model their lives on his, and thus be worthy soldiers on the side of righteousness.

I'D LIKE TO KNOW...

1. What is meant by the kingdom of God?

Our Lord often mentioned the kingdom of God, but nowhere explained it. The modern interpretations range from a political or a social utopia to the realm of the blessed in paradise.

According to the true interpretation the Kingdom of God in the first place means the Church of Christ which has been commissioned by Our Lord with a special mission to work for the slow but steady conquest of society by the ideals of the Gospel and its penetration by Christian faith and ethics. It embraces the inner justification of the soul by sanctifying grace and the formation of Christian mentality which help people to apply the teaching of Christ to their daily thinking and living.

2. I met a boy and went out with him twice. On my birthady he gave me a ring. Now he wants me to be his steady. What am I supposed to do? I am still in high school.

It is natural that girls should meet boys, and vice-versa, but it is not natural that they should become steady while still in high school. This is a waste of time for both.

You should not have accepted his ring, for by doing so you made an impression that you wanted to be his 'steady,' for which neither of you is mature or ready.

Going steady is a preparation for marriage. It is the time when two people are trying to know each other in order to find out whether they could successfully embark upon marriage. Since there is no marriage in view for you within reasonable space of time, say six months or at most one year, there is no reason for you to become steadies.

Return his ring and tell him you are too young to contemplate marriage. You must finish your school first. You must also be free to enjoy other friendships before making your final choice. Don't worry, he will survive. Stick to your conviction about not going steady. When he sees that you mean it and knows why, he will respect you for it.

Going steady just for the fun of it or because "everybody else does" is a very bad policy which is annually producing thousands of unwed mothers among the youngsters and ruining their lives forever. You do not want to be one of these victims, do you? So don't go steady!

3. We are claiming that the Catholic Church does not force anyone to become Catholic. How then could our parish priest force my Protestant fiance to sign promises before marriage to have our children baptized and raised as Catholics? Do such promises bind us in conscience?

The Catholic Church does not force Protestants to marry Catholics. She even forbids such marriages because she knows from long experience that such mixed marriages in 85% are hurtful to the Catholic partner and his offspring.

Since the Catholic Church does not force anyone to get married, she forces nobody to sign the promises. Does our government force people to purchase licenses for hunting, fishing or driving a car? No one is forced to drive a car. People can walk or take the bus. Similarly no one is forced to go hunting or fishing. You see that it is nonsence to accuse our government of forcing people to buy such licenses. The purchase of a license is just a governmental condition laid down for those who like hunting, fishing or driving a car.

The same must be said of the attitude of the Church toward mixed marriages. When she requires a non-Catholic to sign the promises, she is only taking measures to protect her spiritual children and their future offspring. By requiring such promises (assurances) she is only insisting on things that every Catholic is obliged by the divine Law to know and to do.

If a non-Catholic makes such promises, he certainly is obliged in conscience to keep them. If he feels that he cannot reconcile such promises with his conscience, he should not make them. Of course, there will be no marriage as intended, but he can find himself a Protestant girl and marry her without being 'forced' to make any promises.

4. Is it a mortal sin to eat even a tiny piece of meat on Friday?

No, it is not. The Church law imposes a grave obligation, one that binds under pain of mortal sin. But that does not mean that someone who would just pick up a tiny piece of meat and eat it would commit a mortal sin. It is possible to violate the law in that way and commit a venial sin. Just when it ceases to be a venial sin and becomes a mortal sin cannot be determined just by a set of scales. It is determined rather by the individual's disregard of the law, so that he commits a mortal sin when he decides to take a helping of meat at a meal, or when he goes into a restaurant or lunch counter and orders meat in any form. Good Catholics, of course, should not look for a dividing line in this matter to see how much meat they could eat without committing a mortal sin, but should rather accept Friday abstinence in a spirit of self-denial and penance to make reparation, in union with Christ, for all the sins committed, big and small.

GOSPEL (Matt. 8, 28-34; 9, 1).

At that time when Jesus came into the country of the Gerasenes, He met two demoniacs (men possessed by the devil) who came out of the rock tombs, so exceedingly troublesome that none could pass along that road.

And at once they cried aloud, "Why dost thou meddle with us, Jesus, Son of God? Hast thou come here to torment us before the (appointed) time?" Some distance away, a great herd of swine was feeding; and the devils implored Him, saying, "If Thou cast us out, send us into that herd of swine!" And He said to them, "Go!" And they came out and went into the herd of swine; and with that, the whole herd rushed down the cliff into the sea, and perished in its waters.

But the swineherds fled into the city, and there told all that had happened, including the story of those who had been possessed. And thereupon the whole city came out to meet Jesus; and when they saw Him, they entreated Him to leave their country. So He entered the ship, and recrossed, and came to His own city.

A SAINT WRITES OF MARY

NO TRUE SERVANT OF MARY IS LOST

by St. Alphonsus—edited by J. P. Schaefer, CSsR.

IT is impossible for a client of Mary, who is faithful in honoring and recommending himself to her, to be lost. At first sight, this may seem to be but a pious exaggeration. But allow me a number of explanations.

When we say that it is impossible for a client of Mary to be lost, we are not speaking of those who take advantage of this devotion that they may sin more freely. This is presumption, and such people deserve chastisement, and not mercy, for their rash confidence.

This statement is, therefore, to be understood of those clients who, with a sincere desire to amend, are faithful in honoring and recommending themselves to the Mother of God. It is, I say, morally impossible that such as these should be lost. Other spiritual writers such as Father Crasset, Vega, Mendoza, and other theologians say the same thing. That I may not seem to be speaking at random, or without foundation, let us examine what other saints and learned men have said on this subject.

St. Anselm says: "As it is impossible for one who is not devout to Mary, and consequently not protected by her, to be saved, so it is impossible for one who recommends himself to her, and consequently is beloved by her, to be lost." St. Augustine repeats the same in almost identical words: "As it is impossible for these from whom Mary turns her eyes of mercy to be saved, so also are those towards whom she turns these eyes, and for whom she prays, necessarily saved and glorified." Clients of Mary, therefore, will necesarily be saved.

Let us particularly emphasize the first part of the opinions of these saints. And let those tremble who consider devotion to this divine Mother of little importance, or give it up through carelessness. These saints say that the salvation of those who are not protected by Mary is impossible. Many others declare the same thing: Blessed Albert: "All those who are not your servants, O Mary, will perish"; St. Bonaventure: "He who neglects the service of the Blessed Virgin will die in his sins"; St. Ignatius the martyr: "It is impossible for any sinner to be saved without the help and the favor of the most Blessed Virgin."

This seems, also, to be the sense of Holy Mother Church in applying to Mary the words of the Books of Proverbs: "All that hurt me, love death." That is, all who do not love me, love eternal death. Richard of St. Laurence applies other words of the same Book of Proverbs to Mary: "She is like the merchant's ship." "All of those who are out of the ship will be lost in the sea of the world."

On the other hand, Mary says, in the words applied to her by the Church: "He who harkens to me shall not be confounded"; that is to say: "He who listens to what I say shall not be lost." On this St. Bonaventure says: "O Lady, he who honors you will be far from damnation."

It is for this reason that the devil strives so mightily that sinners after they have lost the grace of God should also lose devotion to Mary. When Sarah saw Isaac in the company of Ismael, who was teaching her son evil habits, she requested Abraham to drive away both Ismael and his mother Agar. She was not satisfied with the son being turned out of the house, but insisted on the mother also going. She thought that otherwise the son, coming to see his mother, would continue to frequent the house.

In the same manner the devil also is not satisfied with a soul turning out Jesus Christ unless it also turns out His mother. He fears that the mother, by her intercession, will again bring back her Son. "And His fears are well grounded," says a learned man, "for he who is faithful in serving the Mother of God will soon receive God Himself through Mary."

St. Ephrem was correct, then, in calling devotion to Our Blessed Lady "a charter of liberty," our safeguard from hell. He also calls the divine Mother "the only hope for those who are in despair."

The following statement of St. Bernard is very true: "Neither the power nor the will to save us can be wanting to Mary." The power cannot be wanting, for it is impossible that her prayers should not be heard. St. Antonius says: "It is impossible that the Mother of God should pray in vain." The will to save us cannot be wanting, for Mary is our Mother, and desires our salvation more than we can desire it ourselves. If this is the case, how is it possible for a client of Mary to be lost?

It may be that a client of Mary may happen to be a sinner, but if he recommends himself to this good Mother with perseverance and a purpose of amendment, she obtains for him light to abandon his wicked state, sorrow for his sins, perseverance in virtue, and, finally, a good death. What mother would not deliver her son from death if it depended only on her asking to obtain it from a judge? Can we then imagine that Mary, who loves her children with a mother's tender love, will not deliver her child from eternal death when she can do it so easily?

The devout Blosius writes that God revealed to St. Catherine of Sienna, "that in His goodness and on account of the Incarnate Word, He had granted to Mary that no one, not even a sinner, who devoutly recommends himself to her would ever become prey of hell." St. Ignatius the martyr adds: "He who is devout to the Virgin Mother will certainly never be lost." And St. Bonaventure confirms this, saying: "Your lovers, O Lady, enjoy peace in this life, and will never see eternal death."

It is even the opinion of many theologians, and of St. Thomas in particular, that for some who have died in mortal sin the divine Mother has obtained from God a suspension of their sentence and a return to life to do penance. This, however, should not encourage rash persons to live in sin, in the hope that Mary will deliver them from hell even though they die in this state. For just as it would be extremely foolish for any one to throw himself into a well hoping that Mary would preserve his life, it would be still more foolish to run the risk of dying in sin hoping that the Blessed Virgin would save him from hell. Such examples are rare, and serve but to emphasize the power of the divine Mother over hell.

Blessed Henry Suso used to say that he had "placed his soul in the hands of Mary and that if he were condemned, the sentence must pass through her hands." He was confident that if it depended on such hands, this tender Virgin would certainly save him. So do I hope for myself, O my own most holy Queen. Therefore, I will always repeat the words of St. Bonaventure: "In thee, O Lady, have I placed all my hopes. And trust that I shall never be lost, but praise and love thee forever in heaven."

Every great and commanding movement in the annals of the world is the triumph of enthusiasm.

GRANDMOTHER

by

John Zubaly

THE choosing of a most popular mother of the year is rapidly becoming an established custom of honoring her. It is a title bestowed on her by others who know of her accomplishments and wish to show their appreciation.

It is time now, however, to take notice of the so-called retired mother — grandmother. It is she who receives daily the names of "Granny," "Grandma" and other endearing appelations.

It is also time now to express a few words of grateful praise and humble thanks to the one who calls herself just another — grandmother — the lady of self sacrifice and the lady of the years!

Once upon a time she performed the countless tasks of housewife, cook, laundress, companion to husband and family, mender of clothing and also of human hurts as well as numerous other duties. These all were included in the title of mother. And in addition she is also a churchgoer!

Her belief in the True Faith is the backbone of her way of life on earth. Now she is a grandmother who respects and honors the One in Heaven just as she did while a mother. And she continues to pray for her loved ones!

In spite of all the tasks which she performed daily, she was never too busy to remember her family in her prayers. The years have not changed her in regard to praying. On the contrary: she now has more time for giving thanks to Him for a long and faithful life.

One should love and respect the one called grandmother, and not let her become once-a-upon-time mother — for she is now a g-r-a-n-d-m-o-t-h-e-r in more ways than one to her family!

AFRAID OF HELL

A motorist had a bad accident. Picked up unconscious, he opened his eyes as he was carried to a neighboring service station. He began to struggle and tried to get away.

Later on, he was asked why he had resisted. He said that the first thing he saw was a big red Shell sign, but some fool was standing in front of the letter "S".

—o—

GOOD EXPLANATION

No one can really understand the ruthlessness of the Russion Communism to the Ukrainian Catholic Church in Ukraine unless he believes in the Devil and his servants on earth.

ST. EUPHRASYNE

T. Bleech

BY THE TIME Euphrasyne went to live at the Church of the Holy Wisdom she was well on her way to Christian perfection. She continued to grow in love and divine wisdom which enlightens the soul and imbues it with the saving realization that only eternity has real meaning in the long run. Transitory pleasures and joys cannot entice the hearts of those who are striving for eternity and its joys.

Not only was Euphrasyne absorbed in contemplation and prayer but she was also proficient in the transcription of sacred books for dissemination among her people. The printed word was not yet discovered in this period and all books and manscripts had to be laboriously written and transcribed by hand. The written word brought the message of God and His teaching to the people. Those who bought the books were thus providing revenue for distribution to the poor. The saint had a great love for the poor, the sick and the abandoned for they reminded her of the Savior.

This was typical of the routine and life of the hermitess. One evening an angel appeared to her, taking her by the hand, he lead her to a place called Siletz... He brought her to a small wooden church and said: "Listen, Euphrasyne, God blesses you because you love Him and serve Him diligently. He, therefore, desires that you teach others to serve God and to strive for perfection."

Similar apparitions were repeated three times. The saint realized that God wanted a convent for pious virgins who wished to dedicate themselves to Him so she humbly acceded to the wish with the words: "I am ready, Lord, I am ready!"

Nevertheless the saint did not trust herself because she feared the machinations of the devil and her own weaknesses. Her fears were dispelled by a similar apparition to the Bishop of Polosk. An angel appeared to him: "Bring Euphrasyne to the Church of the Savior in Siletz and accommodate her because the Lord wants a convent there for young girls, who will dedicate their lives to God and serve Him wholeheartedly."

The bishop went to Euphrasyne to tell her about the apparition. The doubts and hesitation of the saint disappeared when she heard these words of her ecclesiastical superior. She told the bishop that the angel had given her similar instructions from God.

Seeing the will of God in this, both the bishop and Euphrasyne gave thanks to God for His great mercy and grace.

* * *

IT WAS IMPERATIVE to found a convent for Ukrainian virgins. The bishop invited Euphrasyne's father, Prince George, her uncle, Prince Boris, and certain boyars for counsel. "My Lords" thus spoke the saintly and old bishop, "God wishes that Euphrasyne transfer to Siletz which I have placed at her disposal. During an apparition from God instructions were given to found a convent for women! May the chosen servant of God, Euphrasyne, and all

those virgins who shall live there perpetually praise the Giver of all good who so generously blessed Rus-Ukraine."

The assembled princes and boyars were very happy over this intimation. Especially happy was the father of Euphrasyne, grateful to God for such a noble and holy daughter.

At the urging of the bishop, a large group of people escorted the holy virgin where she took up residence at the Church of the Saviour.

The inhabitants of the districts accepted her with open arms, realizing that this favorite of God would bring blessings upon them and their work.

It was not long before the walls of the convent were rising and piquing the curiostiy of the pious virgins. Many of them visited with Euphrasyne, enjoying her stimulating conversation, peace and sanctity. The example and outlook of the nun put to naught the erroneous notion that piety and convent life were devoid of happiness.

Not a few girls from among the rich as well as poor sought admission to the convent, seeking the way of perfection.

At last the convent was completed. A great assembly of pious people gathered from great distances to participate in the solemn dedication of the convent. The bishop, with a great number of clergy, performed the ritual of consecration. Euphrasyne and the young virgins made a deep impression on the gathering. There were those who wiped away a tear for the wealthy and beautiful girls who gave up their families, wealth and comfort, making a great sacrifice to God. "These are the benefactresses of our people!" the bishop said, pointing to the group of nuns standing before the altar of God, bringing in sacrifice not sheep or lambs, but themselves, their virginity and heart which will know no other love but God's.

"These are the benefactresses of our fatherland!" the bishop continued, "because by their holy lives and penances the blessings of God are called down upon our glorious Rus, her stalwart divisions, families and the entire nation!"

The crowd was deeply moved and thankful to God for inspiring these saintly virgins to a truly heroic desire to dedicate themselves completely to His service.

St. Euphrasyne became an archimandritess (prioress) and director of a great number of virgins, whose sole desire was to serve Christ and achieve monastic perfection. Her wise, motherly counseling, confirmed by her daily example, contributed to the fact that the struggle for perfection became easier to bear.

The nuns lived a life of prayer, choral chanting, meditation and manual labor because the saintly superior combined work with prayer. Their little church, embellished with colorful Ukrainian motifs and a lovely chancel screen (iconostas), was most edifying to those who came to pray.

The youthful nuns, striving for perfection, were a good influence on the people. By their good example they encouraged others to attend the Liturgy, taught the girls music, were sympathetic to the problems of the people among whom they lived.

Saints are people. Love of God does not destroy, it ennobles the love of family. Euphrasyne was overjoyed at the prospect of her sister, Hriadyslava, entering the convent. The saint pressed her sister to her bosom and through tears exclaimed: "Lord of heaven and earth, I thank Thee that Thou hast called my sister!" The sisters embraced in great joy. Hriadyslava, with great seriousness, declared that she would be a good nun and love God with all her strength because He chose her to serve His Son, Jesus Christ, as a nun in a convent.

The example of the two sisters impressed their cousin, Princess Zvenyslava, to such an extent that she left her family to enter the convent. She laid her costly garb and valuables at the feet of Euprasyne which were part of a wedding trousseau for her coming marriage before she immured herself in the convent. Before the assembled community she declared: "My dear sister and benefactress! Here are all my fineries of which I was once so proud. Now they are of no value to me. I give them to the Church of the Holy Savior because I wish to serve Him with my whole being. Your example convinced me that 'His yoke is sweet and His burden is light."

Euphrasyne gladly accepted her cousin into the convent, conferring the tonsure and gave her the name "Euphrase."

Thus the three sisters in religion competed for Christian perfection. Their heroic example—goodness, graciousness, piety and love for one another — was a strong and benign influence on the other. The convent in Siletz became a veritable school of heroic virgins and a constant effort for holiness among the numerous virgins, that the knowing of the Savior and a great love for Him became the ideal of their lives. Nothing moves others more than the sanctity of those who have dedicated themselves to the Creator of heaven and earth. Skeptics and the irreligious may not believe and even doubt the teachings of the Church but they cannot dispute the heroic life of those who have forsaken the world to serve God, Church and nation in prayer and fasting.

The convent radiated its sanctity throughout the district, attracting girls to its life. It was not surprising that this holy place soon became too small to accommodate all the young women who sought admission. The holy archimandritess was pleased with the increase in vocations but unable to cope with all the requests from young women seeking admission because of the cramped quarters. To alleviate the situation, she embarked on a campaign to build a new convent. The enthusiasm of the people was so great that the new convent and church were built within a year. The history of the convent records this miraculous occurrence during its construction. In the final stages of completion the supply of bricks ran out. St. Euphrasyne turned to God: 'Lord, Divine Philanthropist, Creator of heaven and earth! Perhaps there is something impossible in Thy omnipotence? Are not the heavens and earth the work of Thy hands? — Thou hast given us so many favors... Grant, Lord, that we might finish the building of this edifice for Thy glory and the good of our nation!"

The Lord did not disappoint His servant. The following day the people were surprised to see the depleted ovens miraculously replenished. "A miracle! A miracle! the workers shouted. At the sight of these bricks, the nuns fell to their knees in thangsgiving.

The sanctity of God's servants is the outcome of a steadfast love of the Holy Trinity, Christ the Savior and the Mother of God, the Mediatrix of redeemed mankind. St. Euphrasyne had great devotion to the Holy Trinity, the wellspring of all good and beauty. Christ was her spouse. She spent long hours in adoration before the Holy Eucharist. She was a devotee of Mary without whom no soul can attain the heights of Christian perfection.

Thus the holy archimandritess was determined to bring to Ukraine one of the icons of Mary which, according to tradition, was supposed to have been painted by the apostle Luke who knew Christ.

Euphrasyne dispatched her messenger to Greece to negotiate for the transfer of the icon of Our Lady to her convent church. This renown icon had been venerated from the dawn of Christianity in the city of Ephesus in

Asia Minor. Emperor Komnen heard of this Ukrainian nun's great holiness so he commanded that the icon be brought from Ephesus and sent to Polosk.

At the sight of the miraculous icon Euphrasyne and the other nuns could not contain their joy. The icon was placed in the convent church and decorated with precious jewels and gold. It was solemnly enthroned amid a great gathering of the faithful. Devotion to Our Lady was deep-seated in Ukraine having taken root with the advent of Christianity.

The many miracles occuring at the icon attracted many people to this shrine in Polosk. This miraculous icon remained here until 1270 when the Ukrainian King Daniel's son, Leo, brought it to Belz for safe-keeping from the Tartar invasions. — From here the Poles took it by force to Czenstochowa and have treasured it as their national pride and refuge to this day.

Eventually Cyrene and Olga, daughters of Prince Viachyslav, the brother of Euphrasyne, sought admission to the convent. The saint gladly accepted them, declaring: "I am glad that you wish to dedicate yourselves to God and by so doing bless our nation. Therefore, happily, do I give you to Christ, the Divine Spouse."

The young sisters knelt before the holy archimandritess, declaring: "May the will of God be fulfilled and may your prayers lead us to the road of perfection!"

The parents of these girls opposed their decision at first, but, gradually, discerning the finger of God in this, they relented, in the end even congratulating their daughters for dedicating themselves to God.

The Bishop of Polosk presided at the investiture, giving Cyrene the name Agatha and Olga the name "Ephremia."

WORDS OF COMFORT

We all have some passions. God gave them to us for our good use, namely love, hatred, joy, sorrow, desire, aversion.

We all feel something of these at one time or another, don't we? But sometimes we wonder how they can be to our good. But they can.

Hope is easy to see how it can be to our good, since it will keep us holding on to our resolution in working towards something that we want.

Despair seems not to our happiness, and yet it is, because it will help us to know when we should stop in a foolish attempt to gain something that it is impossible to gain. If we did not have this brake system in our makeup, we might go on to wear ourselves out for nothing, and use up our energies foolishly.

Fear will help us to avoid dangers, and it will also be a damper on our daring. Otherwise we might dare any venture no matter how dangerous, and find that we lose everything through our too great daring. But daring is necessary, because otherwise we would turn out to be like timorous mice and sit in our corners and never do anything worthwhile.

Finally anger will help us to give the proper amount of seriousness to each situation that we meet, otherwise we would treat the child's misbehaving as harshly as a criminal robbery.

—o—

I will proclaim Your name to my brethren. Where the people assemble, I will sing Your praise (Ps. 21, 23).

FOR GRACE RECEIVED

by Ramona Sewald

"Let my love for Thee prompt me ever to hail Thee, Mother of Perpetual Help. Amen."

BETTY rose from her knees at the side altar and walked to a pew near the back of the church. She liked to come early to the Tuesday devotions and watch the various people as they arrived. One family she looked for particularly—father, mother, two boys and small daughter. They had been attending the Novena services ever since Betty had started going, nearly a year ago. She thought of them as "the little family" for the father was only about five-foot-six, and his wife, who was expecting another child, barely reached his shoulder.

What did they pray for? Betty often wondered. Financial aid, help in finding a larger house perhaps, safe birth of the new child? Or were they thanking Mary for a past favor? Whatever it was, they prayed together — a united family. That was the way Betty hoped her family would pray together one day in the future. That was why she was fervently seeking Mary's aid that Mark might become a Catholic.

Although Betty had never intended to marry anyone outside her faith, she could see no one else after she met Mark at a friend's house. It wasn't that Mark belonged to another church. His widowed father had brought Mark up with the idea of allowing him to choose his own religion when he was grown. As a result, Mark had none.

"You believe in God, don't you?" Betty asked.

"Certainly, honey. And I believe in trying to live a good life, but I don't think it's necessary to attend church in order to do that," Mark had answered. He had agreed to all the rules the priest had discussed with him on visits prior to their marriage. During the three years they had been married, he had never interfered with Betty's practice of her faith. Indeed, he encouraged her to attend church. On Tuesday night, he always did the dishes and put little David to bed so she could attend the Mother of Perpetual Help devotions.

"You're sure you don't mind?" Betty had questioned.

"Honey, that's one of the many reasons why I love you," Mark had assured her, tipping her chin up with his finger and looking into her eyes. "I want you to keep your faith. But church-going is not for me. I'll leave that to you."

●

It hadn't mattered so much when they were first married. However, since David had been born a year ago, Betty had begun to think how it would be as he grew up. How would she be able to teach him the importance of Mass and the wonderful privilege of receiving Christ in the Holy Eucharist when his father never attended Church? Betty thought about that now.

"He's such a good man, dear Mother," she whispered. "Please ask God to grant Mark the gift of faith so that one day we may kneel in church and

pray together with our children like the "little family."

It was nearly time for the Novena service to start when the family Betty was watching for finally arrived. Only the father and children hurried down the aisle to a pew near the front. Betty wondered if the Mother was in the hospital with her new child. She must say a prayer for her tonight. The priest came out to the altar and Betty lifted her prayer card and began to sing.

After the devotions were ended, Betty drove to a near-by drug-store to buy baby aspirin. Davy had a cold. He had sniffled and sneezed the past two days. The papers said a large number of people were ill with virus and Betty hoped that Davy would soon be feeling his usual chipper self.

When Betty entered the living-room, she saw Mark cuddling the baby in the large swivel rocker. "Has he been fussy," she asked. "I stopped at the drug-store for more aspirin."

"He feels warm," Mark told her. Betty laid her hand on the baby's forehead.

"He is a little feverish," she agreed. "I'll sponge him with alcohol and warm water, and rub his chest with ointment. Then I'll give him the aspirin and tuck him into bed." She crooned as she lifted the small boy from Mark's lap, "Come to Mama, sweetheart. You will feel better tomorrow."

●

But David was not better in the morning. Betty woke early and, slipping into her robe, she went to the baby's room to check on him. He was breathing rapidly and his face had a grayish tinge. She was aghast at how hot and dry his skin felt. When she took his temperature she discovered that he had a fever of nearly 104 degrees. She woke Mark, who agreed with her that they had better call Dr. Blake.

Mary and Betty watched as Dr. Blake held the stethoscope to Davy's tiny chest. After he had finished his examination, he stood up and his kind face was serious. "I'm afraid that David has pneumonia," he said.

"Oh no!" Betty exclaimed. "Why, he just had a little cold and . . ."

"I know," Dr. Blake interrupted. "But this can develop very quickly. It is lobar pneumania and the best place for him is in the hospital. We'll put him in an oxygen tent and start penicillin. If you show me where the phone is, I'll call an ambulance."

●

Betty and Mark sat in the waiting room of St. Vincent's hospital. Mark had called the office and Betty had phoned her parents about little Davy's condition. Now they could only wait. Betty held her rosary and the beads slipped ceaselessly through her fingers. Mark had paced up and down the small room, smoking one cigarette after another. He sat down in the wicker chair near Betty. "Mark," she said, "there's a chapel on the first floor. I want to go and light a candle. I won't be long."

"Okay, honey." Mark leaned over and patted her arm. "Don't worry. Everything will be all right," he tried to reassure her.

When Betty entered the chapel, she saw a picture of Our Mother of Perpetual Help resting on an easel at Mary's altar. She knelt before it, and the tears she had been holding back for Mark's sake, spilled down her cheeks. "Oh, Mary, my Mother," she pleaded, "ask God to let Davy get well. See how you are holding your little Son in your arms. Let me know the joy of holding my baby close to me again. Please, Mother."

After a while, Betty heard the door open and footsteps echoed on the floor behind her. She turned and saw Mark. "Is there any news?"

"No, nothing yet. I just wanted to be where you are," Mark answered.

"I've finished my prayer. I'll light the candle and we'll go back to the waiting room so the nurses or Dr. Blake will know where to find us." While Betty lit the candle, Mark gazed at the picture on the easel. In silence, they turned to leave.

●

It was late in the afternoon when Dr. Blake came to them in the waiting room. He was smiling. "Your boy is over the hump," he told them. "He is responding to the penicillin, and from now on he should improve rapidly."

"Thank God!" Mark grasped the doctor's hand.

"When can we see him?" Betty asked.

"You can look in on him now. Then you can see him again briefly during the evening visiting hours. Otherwise, we only allow afternoon visiting in the children's rooms. But you'll have David home in a few days," Dr. Blake assured them.

They peeked at the tiny boy clad in a white hospital night-shirt. He was sleeping, but they could see he was breathing without difficulty and the grayish look had gone from his face. Before they left the hospital, Betty stopped again in the little chapel to offer a prayer of thanksgiving.

●

It was Tuesday evening and Betty was clearing the table of the dinner dishes. Mark was helping her, and Davy was seated in the rocker looking at the pictures in his Mother-Goose book. Betty glanced at him. "Was it just a week ago Davy was so sick!" she remarked. "It seems much longer."

"I've been doing a great deal of thinking this past week," Mark told her. "After church tonight, will you go to the priest's house and ask how I go about receiving instructions to become a Catholic?"

■

Betty uttered a cry of happiness. Mark put his arms around her and held her close. After a moment she asked, "Was it nearly losing Davy that made you decide?"

"No, honey. I coundn't bargain with God at a time like that. It was the picture I saw when I came to the chapel with you. The eyes seemed to be looking right at me. I thought about Davy growing up, attending church with you, praying with you. I thought about the family you've mentioned to me that always attends services together. I wanted our family to be like that."

"But Mark, you've seen that picture of Our Mother of Perpetual Help many times. I have one hanging in our bed room," Betty said.

"I know, but that day in the hospital, it was as though I was seeing it for the first time. I've always agreed with your Church in many of the things it teaches and figured that some day I'd be a Catholic. This past week, I've been wondering why I've been holding back. I don't want to wait any longer. So you find out for me, honey."

"I will," Betty promised.

●

There would be another thing to do tonight also. There was a small wooden box beside the picture of Our Mother of Perpetual Help. Near it was a pencil and a tablet of printed forms. Many months ago, she had written her request on the side of the paper marked "Petitions." Now, she would fill out a new slip of paper on the side marked "Thanksgivings.' 'With a heart filled with gratitude and happiness, she would check the line "For Grace Received."

A young estimator explained that he often discusses his job with his wife. "I describe in detail what I'm doing, and she doesn't understand a word. But sometimes, when I'm through, I do."

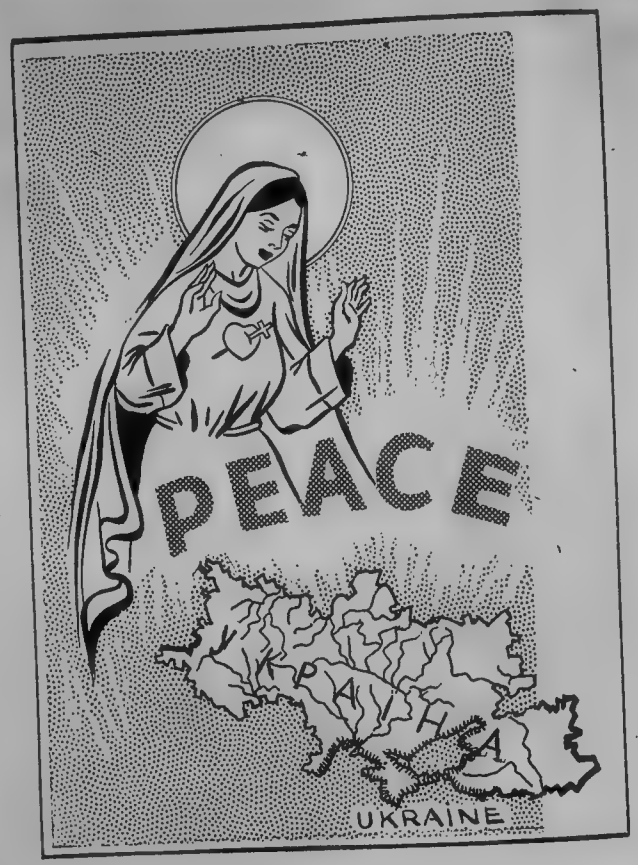

MOTHER UKRAINE

T. B.

HOW OFTEN have we heard the endearments accorded the beloved land of our aristocratic-souled parents? How often are non-Ukrainians puzzled by this deep attachment of our people to their old homeland?

A cultured heritage of more than a thousand years courses in our veins even though the wide expanses of the ocean and the glory of other cultures separate us from the Chornozem.

My eyes have not seen the beauty of her hills and plains, nor my ears heard the rustle of her wooded lands and the babble of her brooks, yet, in my heart I feel her music, her beauty, from my mother's song and prayer. I see the glory in her heroes and Saints of old and the new splendor of her heroes and Saints in this uncomely hour. I bow in silent reverence before the rich black earth that proudly sucks up the blood of her stalwart sons into her bosom, into her very bowels. The rich spirit of her sons has blessed the very earth with their blood and courage. 'Tis this sacred earth that commands such knightly, filial devotion from all who leave our glorious Ukraine, the land of our fore-fathers.

The Ukrainian mother is unique in that so much is transmitted from her to her offspring in suckling and on through the formative years. In Ukrainian culture so much is consecrated to mother: our mother Ukraine, our mother Mary, and so on. And when our sons and daughters leave for other lands this love accompanies them, making its admirable imprint on their offspring.

To illustrate, let me quote the poetic beauty of our late and lamented Metropolitan Constantine Bohachewsky, an excerpt from his discourse in 1934 in Stamford, to show the love that is born of "Mother Ukraine."

"... from here, far into the distances, we call out over the great spaces of the plains of North Dakota, where our countrymen live amid the rolling prairies; and to Thee, O, Native Land, our Fatherland — Ukraina, which is now so distant, yet ever so near to our hearts — to all these distances we call out: we follow your steps, in the footsteps which you have set forth!

"We call out to your graves: 'Glory to You! We are your grateful children! We call out across the blue of the ocean in warmest greeting: We do not forget Thee, our Native Land, our Fatherland, our Mother Church with her enchanting ritual. O native tongue, which accompanies us throughout the earth!'"

I have quoted from the words of one of the greatest sons ever to leave the enchantment of Old Ukraine for the New Ukraine beyond the seas — America! But not only do we speak well and lovingly of Ukraine but many of the greats and giants of the cultural world speak forth with the fruit of their genius.

The great and enduring Tschaikowsky has been riding the crest of world popularity by his masterful use of the Ukrainian theme even though Ukraine is not credited: "The Ukrainians are fighting and the strangers (the Russians) take the credit."

Look into the biographical dictionaries of the music world's greats and you will not have sufficient fingers to count them on of those greats who hail from Ukraine. It took me a whole day to transcribe the names and short descriptions of those born in the "Black Earth." I counted over 85 of those that were obviously from Ukraine, others were not too clear but stood a great chance of having their origins in her confines.

Modest Mousorgsky, the great Russian composer, was born in Karevo, Ukraine. His famous and beautiful opera, "Boris Godounoff," is considered by some to be the greatest in the operatic repertoire of the world. Dr. Leslie Bell, the Canadian music expert, on his radio music program that precedes the delightful Canadian Broadcasting Corporation program, "CBC Wednesday Night," declared a fortnight ago that he is inclined to agree with those who consider this opera the greatest.

In the great square between the

Cathedral of the Assumption and the Cathedral of the Archangels in Moussorgsky's opera BORIS GODOUNOFF is laid the massive CORONATION SCENE. Amid the peeling of bells and the acclamation of the people, Boris and his procession move across the square and into the Cathedral of the Assumption, where all the tsars are crowned. The principal melody in this scene, which is the most familiar strain in the entire opera, is taken from an old Ukrainian folk song. (This same song was also used by Beethoven in the third movement of his Quartet No. 8 in E Minor, Opus 59, No. 2, also known as the Rosoumovsky Quartets), which was dedicated to the Ukrainian Count Rosoumovsky, the tsarist ambassador to the Viennese royal court from 1793 to 1809. His full name is Count (from 1815 Prince) Andre Kryillovitch Rosoumovsky, born Nov. 2, 1752 and died in 1836.

Boris Godounoff is one of the greatest of Russian masterpieces for the lyric stage.

Paderewski, the great pianist and Polish statesman, was born in Halychina, in Kyrylivka of a Ukrainian mother. The Polish General Rigly-Smidz was born of a Ukrainian mother.

Eusebius Mandyczewski, born in Chernivtsi, August 18, 1857, was a teacher at the Vienna Conservatory and a writer and editor of Schubert's works. He trained the Vienna Singakademiec chorus from 1887, and was librarian of the Musikfreunde, whose historic archives he kept. He was chairman of the Tonkunstlerverein, and a personal friend of Brahms, whose complete works (as well as those of Haydn) he edited. He died in Vienna, July 15, 1929.

Karol Szymanowski was born in Timoshovka, Ukraine in 1883. He was a Polish composer, considered the most important creative figure of his nation since Chopin.

Dimitry Stepanovitch Bortniansky was born in Gluchov, Ukraine in 1759 and died in St. Petersburg in 1825. He was a choir director and dramatic composer, called "the Russian Palestrina." He was a pupil of Galuppi and under the patronage of Empress Catherine he was the director of her choir and orchestra from 1779 to 1796.

The current rave of the American concert stage, Sviatoslav Richter, was born in Ukraine. Harold C. Schonberg, music critic of the New York Times, wrote the following about Richter:

"As it is, he is one of the world's greatest pianists. If the Russians let him out of the country with regular frequency, his playing in the next ten years should develop into something extraordinary. (He is only 45 years old). He has everything in his favor, for he is singularly gifted — a pianist with unusual technical facility, a musician of integrity, and an altogether fascinating mind. All that is lacking is a real knowledge of the many directions that musical thought has taken outside of Russia in the last generation."

Gregor Piatigorsky, the great American cellist, is a native of Ukraine. Vladimir Horowitz, the brilliant pianist who is married to Arturo Toscanini's daughter, was born in Kiev. Serge Koussevitzky, the great conductor of the Boston Symphony, was born in Vishny Volochok. Nathan Milstein, who has an international reputation as a brilliant violin virtuoso and has appeared with leading world orchestras, was born in Odessa, now living in the United States. Alexander Brailowsky was born in Kiev. He is one of the most brilliant piano virtuosi. Tossy Spivakovsky, another famous American violinist, was born in Odessa. Igor Markevitch, the renown symphony conductor currently touring America and Europe, was born in Kiev, the mother of Rus cities. Anton Gregorovitch Rubenstein was born in Wechwotynecz, Bessarabia, in 1829. He is also in the

class of the world's greatest pianists. As a pianist he is second only to Liszt, whom he perhaps excelled in fire and leonine breadth. These are a few of the more famous "natives."

Madame Maria Beck, wife of the pre-war Poland foreign minister, credits the great Ukrainian prima donna of opera, Salome Krushelnytska, with redeeming the premiere flop of a now famous opera of a great Italian master after she suggested a few changes and then singing the title role herself.

To prince Nicholas Borissovitch Galitzen, Beethoven dedicated an overture and three quarters. He advanced Beethoven liberal sums for his dedications. Galitzen was also a skilful cellist.

The celebrated contemporary Russian composer, Rheinhold Gliere, was born in Kiev. His "Sailor's Dance" from his ballet, "The Red Poppy," is today widely performed in the concert halls of the world.

From the rich, beautiful paradise on earth, the Greece of the Slavic world, many guests have gone into the history of the Polish and Russian nation. From this holy land steeped in martyrs' blood, the lovely icons of Mary passed into Poland and Russia to spread devotion to our beloved Mother of God. The famous icon of Czestochowa is an expatriate of Belz, Ukraine, and ever since has been a refuge of Polish Catholics. Ukraine was the first Christian nation, in 1037 A.D,. under Emperor Jaroslav the Wise, to put herself under the patronage of the Blessed Virgin Mary.

The many American Jews who contribute so much to the culture of America have come from Ukraine. This very night, at the local Philomel piano recital, Theodore Lettvin played, and if that name does not suggest Ukraine, I'll...

No other nation can boast of a Shevchenko, that masterful genius and great protagonist of Ukrainian freedom, who put the Ukrainian soul and heart into his monumental writings. His words read like an epistle from the Good Book.

If you listen closely to the music of composers of those countries bordering Ukraine, you can hear her dance, her song, her compelling charm.

The scientific adviser to President Eisenhower, Dr. Bohdan G. Kistiakowsky of Harvard, is a native of Kiev. He is the son of an old Ukrainian cossack family whose forebears fought with Hetman Mazeppa at Poltava in 1709.

Alexander de Seversky, the famous aeronautics genius, was born in Kiev, Ukraine (Popular Mechanics magazine put Kiev in Ukraine, not Russia, in its article on de Seversky).

Nikolai Gogol, celebrated in world literature, is a product of Ukraine. Polish literature is permeated with the melody and beauty of Ukraine.

When the Poles celebrated the 350th anniversary of the saving of the first English settlement in the New World in Jamestown, Virginia, the Reader's Digest enumerated the names of the craftsmen who were brought from Poland to save them from extinction. Many of these names were Ukrainian and their places of birth were Ukraine.

Mother Ukraine does have charms. The beauty of her locale, which is the envy of the neighborhood, has by its sheer beauty spurred men to sing out, not always to her glory, but nonetheless on the skirts of her glory — the most plagiarized colossus in history.

ARE YOU A PESSIMIST?

By popular definition, a pessimist is one who, when he feels good, tries to feel bad about it: and optimist is one who, when he feels bad, tries to find some good in it; and a psychiatrist is one who, no matter how he feels, wonders why.

A SHORTAGE OF VOCATIONS?

by George L. Kane

IN a world constantly challenged by communism, secularism, materialism, and paganism, the sincere Catholic must be prepared to use every means at his disposal in an all-out struggle for spiritual survival.

The Holy Sacrifice of the Mass, the sacraments, and prayer are the weapons which Christ has placed in his hands to do battle against these enemies. And these weapons will assure him of victory.

This is not to say that a Catholic can be content to defend himself and the Church against attack. Rather must he be on the alert for every opportunity to take the initiative in Christ's cause. A confirmed Catholic is a soldier of Christ, and in Christ's army there are neither reserves nor a home guard. All must be in the front lines ready to carry the battle into the enemy's teritory.

Not all the Church's problems are questions of stragedy in dealing with her enemies. There are others of a domestic nature which must command the attention of every alert and zealous Catholic. Foremost among these is the universal shortage of personnel — of priests, Sisters, Brothers, and lay apostles — which plagues the Church in almost every country of the world today.

This shortage of personnel is frequently referred to as a "shortage of vocations," but is not this a misnomer? Does not such an expression suggest a vote of non-confidence in God and His plan for the salvation of the world?

A vocation is a call from God, and if there is a shortage of priests and religious, it is not that God is calling an insufficient number of people to His service. Our Divine Lord gave His Church the commission to "teach all

nations" and "preach the Gospel to every creature," and He thereby committed Himself to do His part to enable the Church to accomplish that objective.

But there is a human as well as a divine element in a vocation. A man cannot visit his neighbor if the neighbor refuses to open the door and permit him to enter his house. Neither can a vocation become effective unless the person to whom it is offered accepts and cooperates with the call from God. The present alarming statistics on the shortage of priests and religious are an indictment of men, not of God.

■

Of course, we know that the Church cannot fail. She has the infallible assurance of Christ's promise that He will be with her for all time. The

Church is Christ's plan, His only plan. This truth is strikingly illustrated in the beautiful legend which tells of Christ's ascension into heaven in His human nature.

A group of angels gathered around Him to express their joy at His return and to ply Him with questions.

"Where have You been?" asked one.

"I have been on earth," Christ replied.

"What did You do down there?" another asked.

"I founded a Church," was the answer.

"Who is in charge of the Church now that You have left?" came from a third.

"I put men in charge of it," was the simple reply.

The first angel had one more question. "What if the men fail?"

"They cannot fail," Our Lord explained. "I have no other plans."

Yes, the Church is Christ's plan for the spreading of His message and the continuation of His work. But His plan calls for the assistance and cooperation of human agents, and because He always respects free will, He does not conscript anyone into His service. He only calls for volunteers. And the sad truth is that the divine call goes unheard or unheeded, sometimes for the most absurd reasons. St. John Bosco is reported to have said that one third of all Catholic youth are called to God's service in the priesthood or religious life. Yet the response to God's call is so meagre that almost every diocese in Canada finds its work hampered and its work frustrated.

Though this lack of response is a crucial problem in the Church today, it is far from being an exclusively modern one. Almost two thousand years ago Christ Himself referred to it in the lament, "The harvest indeed is great but the laborers are few" (Matt. 9:37). And from His own experience we are given the account of the first lost vocation, the deliberate rejection by the Rich Young Man of a special call to the Master's service. How often in our own day we see that scene reenacted in the life of a Catholic boy or girl.

The vocation problem is so complex that a complete analysis of the causes of the present shortage would be an extremely difficult, if not impossible, task.

It is obvious, however, that the ultimate result is the widespread failure on the part of Catholic youth to recognize or to accept God's invitation. That is the vocation problem simply stated, and all efforts at finding a solution to it must be made in the light of such seeming oversimplification.

What can we do? The question is answered very simply and very directly by Our Lord Himself. He explicitly commanded us to make use of one, and only one, vocation-recruiting technique: prayer. "Pray the Lord of the harvest," He said, "that He send laborers into His harvest." And in the perfect prayer He taught us, the Our Father, He bade us say, "Thy kingdom come."

One might be tempted to say that prayer is necessary even for God's work, but one should rather say prayer is necessary especially for God's work. It was the practice of the saints whenever they undertook any additional task in God's cause to intensify their prayer. Undoubtedly the intention of more laborers for the harvest was prominent in Christ's own prayer; it must be prominent likewise in the prayer of His followers.

More priests to offer the Holy Sacrifice of the Mass, to preach the Gospel, to absolve from sin, and to anoint the dying; more religious to instruct Christ's little ones, to care for the sick, the orphans, and the aged; more lay apostles to witness to Christ and His principles in the factory, the office,

the marketplace, the political arena and the entertainment world — these are the intentions for which every Catholic must pray.

In this matter of vocations, as in all other matters, Christ taught by example as well as precept. When He walked the earth, He went about seeking suitable men to be His representatives, and when He found them He invited them, "Come follow Me." His technique is still essentially the same, for He alone issues the invitations, but He now depends more on human cooperation. Catholic youth needs guidance and direction in recognizing Christ's call and encouragment in accepting it.

It goes without saying that the obligation rests upon priests and religious to seek out suitable candidates for God's service and to direct and guide them towards the altar and the cloister. They will be only too conscious of the need to fill up the thin ranks in the priesthood and the religious life.

But it is to the home and the family that the Church looks first for her recruits. Indeed, Pope Pius XI in his encyclical on the Catholic priesthood said that " the first and most natural place for the flowers of the sanctuary to grow and to bloom almost spontaneously is the truly and deeply Christian family. Most of the saintly bishops and priests, whose praise the Church declares, owe the beginning of their vocation and their holiness to the example of a father strong in faith and manly virtues, of a pure and devoted mother, and of a family in which the love of God and neighbor, joined with simplicity of life, has reigned supreme."

In thus underlining the paramount importance of strong Christian family life, the venerable Pontiff called upon Catholic parents to ensure that their homes would be of the sort to which God would give the grace of vocations and in which those vocations would flourish and prosper. In such homes there will be daily family prayer, a religious atmosphere, regular instruction in Christian doctrine, appreciation of the lofty dignity of the priesthood and the religious life, and the vigorous practice of all the Christian virtues.

The school, too, has a vital role to play, for the school is but an extension of the home, and teachers are but representatives of the parents. The lessons in discipline and virtue acquired in the home must be reinforced in the school. Teachers must make use of all the modern techniqes in promoting vocations — vocation weeks and vocation months, special talks and displays, attractive literature, and other visual aids.

But above and beyond these efforts, which are likely to be restricted to a particular time of the academic year, teachers must in season and out of season endeavour to imbue every pupil with a concept of vocation, with a consciousness that there is a place and a work for each one in God's plan. Finding that place and that work must be the pupil's immediate goal, and assisting him in the search must be the teacher's cherished ambition.

— The Catholic Messenger

Young Ukrainian Catholic men, do you realize that many Ukrainian Catholic churches in Canada and the U.S. have been closed down in recent years? Do you know why? Because of the lack of our own priests! Yes, because our young men till now were too selfish and egoistic to dedicate themselves to the service of Christ and His Church.

Remember that the situation is getting worse with every passing year because the old priests are going to heaven to receive the reward for their labors, but there are not enough 'new comers' to take their place.

Young man, will you refuse to follow Christ as His beloved priest in order to save your own church from "self-destruction?"

ST. ALPHONSUS WRITES ON:

MARY'S HOPE

HOPE has its roots in faith. God enlightens us by faith to know His goodness and the promises He has made. Then by reason of this knowledge, we rise by hope to the desire of possessing Him. Since Mary, therefore, had the virtue of faith in the highest degree, her hope was of equal excellence. She might well have appropriated David's words, 'It is good for me to adhere to my God, to put my hope in the Lord God."

The truth is that Mary was the faithful spouse of the Holy Spirit of whom it was said, "Who is this that comes up from the desert, flowing with delights, leaning on her beloved?" For she was always perfectely detached from earthly affection, looking upon the world as a desert. In no way did she rely upon creatures nor upon her own merits. Her trust was always in the grace of God.

How great was her confidence in God was clearly shown by the Holy Virgin when she saw the anxiety of her holy spouse St. Joseph. Unable to account for her mysterious pregnancy, he was troubled at the thought of leaving her. "Joseph," say the Scriptures, "was minded to put her away privately." It would have been the most reasonable thing in the world to expect that she would explain the mystery of St. Joseph. But she preferred not to mention the grace she had received. She chose rather to abandon herself to divine Providence, fully confident that God Himself would defend her innocence and reputation. Cornelius a Lapide expresses this thought in the following words: "The Blessed Virgin was unwilling to reveal this secret to Joseph lest she might seem to boast of her gifts. She therefore resigned herself to the care of God in fullest confidence that He would guard her innocence and reputation."

Mary again showed her confidence in God when she knew that the time for the Savior's birth was approaching. She was forced by lack of proper lodgings to bring forth her child in a stable. "She laid Him in a manger because there was no room for Him in the inn." She did not utter a single word of complaint. But she abandoned herself to God and trusted that He would assist her.

The divine Mother gave a third example of her confidence in divine Providence when she received the notice from St. Joseph that she must flee into Egypt. On that very night, she undertook the long journey into a strange and unknown country without provisions, without money and ac-

companied only by her infant and her poor spouse.

But much more did she show her confidence when she asked her Son for wine at the marriage feast of Cana. When she said, "They have no wine," Jesus answered her, "Woman, what is it to me and to thee? My hour has not yet come." This was an answer to discourage anyone. Still, so great was her confidence in the divine goodness that she instructed the servants to do whatever her Son told them. She was certain that the favor would be granted. "Whatsoever he shall say to you, do ye." So it was. Jesus ordered the vessels filled with water and changed the water to wine.

Let us then learn from Mary to have that confidence in God which we ought always to have but principally in the great matter of our eternal salvation. This, it is true, is a matter in which we must cooperate. Yet it is from God alone that we must hope for the grace necessary to obtain eternal salvation. We must direct our own strength and say with St. Paul, "I can do all things in him who strengthens me."

Ah, my most holy Lady, Ecclesiasticus tells me that thou art the Mother of holy hope and Holy Church adds that thou art indeed my hope. For what other hope, then, need I seek? Thou, after Jesus, art all my hope. Thus St. Bernard called thee, "the whole ground of my hope." I will call you this also.

And with St. Bonaventure, I will repeat over and over, "O Salvation of all who call upon thee, save me!"

CRUSHING NEWS

Edith Stein was a Jewess. She was an intellectual genius. The truth of the Gospel opened her eyes. She became a Catholic and said to her old mother: "Mama, I have become a Catholic!"

Her old mother who was used to all sorts of trials, broke down and wept, but said nothing. The next day Edith accompanied her mother to the synagogue. A rabbi gave a fine sermon. On the way home the mother asked: "Wasn't it a beautiful sermon?"

"Yes, indeed!" the daughter replied.

"One can, therefore, be pious while remaining a Jew," the mother said.

"Certainly," Edith replied, "if one does not know anything more."

"But why did you have to learn more?" she asked in despair, and added: "I have nothing against Him (Christ) ... It is possible that He was a very good man. But why did He make Himself God?"

The old mother died in the Jewish religion after Edith became a Carmelite nun before the World War II. Edith was a very pious and holy nun. She prayed much for the Jewish people. When Hitler started his infamous persecution of the Jews, Edith was taken out, together with her sister, also a Carmelite nun, and sent to the gas chamber. Before she went to martyrdom, Edith offered her life for the conversion of her Jewish brethren.

One of His disciples said to Him: "Master, allow me first to go and bury my father." "Stay in My company," Jesus replied; "leave the dead to bury their own dead" (Mt. 8, 22).

This Day, This May and Everyday

T. Bleech

I know a woman who walks to Mass everyday in rain or shine, snow or ice. She has done this for years, and as the years roll on, the distance grows longer but the heart becomes lighter. She goes to begin her day with God Who is re-crucified on the altar daily, waiting at all hours in the tabernacle.

I know a woman who never misses her Rosary, come what may. I see her strolling about the yard and garden fingering the gracious beads of prayer in the morning, at noon and at dusk. At eventide, they are said for the departed souls as was her custom when she was a young girl in Ukraine when her father and mother knelt with the children to pray for the dead and for the blessings of the day. This beautiful practice she carried away with her many years ago — the custom of grace and lovliness ...

I know a woman who enjoys very little physical respite but much spiritual consolation. She is up at dawn and retired only when her bones are weary and her eyes close from sheer exhaustion. Often, jocosely, I say, "Be sociable, have a pepsi; Be happy, light up a Lucky!" — for she never smokes and only a very few times, and far in between, has she ever gone to movies or indulged the superfluous pleasures of city life and of the sophisticated "smart set." No! she would rather save the money for charity to give for the Church, the orphans, the good Sisters, priests, the many Ukrainian causes, for these and many more. And the strange thing is (perhaps not so strange!) God blesses her with "enough" ...

I know a woman who complains little in spite of her distresses and hardships. The irreligiosity, irreverence, spurring her onto more fervent prayer and efforts for good. There is so much to do and pray for and time is so precious and merits for heaven are needed but not always heeded. While notorious scandals, crimes and trials make headlines in the newspapers and on television by which the minds of many are obsessed whereby their desires for news are quenched this woman says a prayer for those unfortunates that are thus enmeshed in these gruesome deeds that make bold captions in the papers ...

I know a woman who would rather miss all the pleasures and "nice" things in life but never Mass, church, the Rosary and all the blessings that come to one who looks to Him Who is the beginning and end of everything; who made sure that her church would never be too far from where she chose to live. This woman is well-versed in the R's for to speak with her is a delight and ever refreshing. Her charm is simple, unaffected as her simple faith in the simple things of life that can become so complicated when out of focus ...

I know a woman who gets the greatest thrill from buying bargain hats for a dollar or two or a dress for three or four dollars at a sale in order to give more to her favorite charities. She also enjoys pretty things like other women but she must help the needy over there where everything we take for granted and ever so lightly here is considered luxuries in the land where the "Bear" crushes human lives, rights and freedoms in the devastating swathe that he cuts in his indiscriminate roaming through the wilderness of man's diabolic barbarity to his fellow man ...

I know a woman who is Christianly concerned and solicitous about all the

world, about our bishops, priests and dedicated laypeople who work, worry and betimes suffer for us. These and many more are in her prayers, her thoughts and charity. Her universal concern and anxiety bespeaks a heart and soul that lives, loves and longs for Christ; is happy, joyous and sad for Christ; is glad, grateful and hopeful in Christ...

I know this woman, I love this woman, I pray for this woman. She is my mother. She is my daily meditation and occasionally a reproach because my shortcomings rebuke me when I see how much she loves and lives for Christ and Mary.

Even in the morning
Ever so charming.

And at noon
Always in tune.

Gracious at night
Haloed in light.

My joy, my might...
And ever so bright.

MODERN MAN

A strange new species of man has appeared on the city scene. You may already have seen him, but usually you have to know him to recognize him. Called "the Organization Man," his main job in life is to sell himself and his firm via a very carefully-planned social life. Lenora Mattingly Weber, in "Extention" Magazine, describes him thus: "He and his wife go to parties and give them, but they aren't fun, they're ordeals. They only hobnob with the ones who can give him a boost up the ladder. He has to belong to certain clubs and drive a car in a certain price bracket. He can't have an opinion of his own unless it suits organization policies. Not for me!" Off all the hard ways to make a living, that one takes the cake.

Nature has the way to dispose of the waste. Nature agents are worms snails, bacteria and algae that live in the ponds and rivers. When the sewage enters it, the solids drop to the bottom, where they are promptly attacked by worms and snails. The remaining sewage is then disposed of by bacteria and one of the most powerful of all purifying agents, oxygen — which algae, under the stimulus of sunshine, produce in surprisingly large quantities.

A Democrat and a Republican had a hot discussion during a recent election campaign. A friend of both approached and forced them to take a sip of beer: "Now make a toast to each other!"

The Democrat raised his glass and said: "I wish for you what you're wishing for me!" The Republican yelled: "Stop it! You're starting it all over again!"

Guy: "You see, if we enter into a companionate marriage, we can live together for a while, and then if we find out that we've made mistakes we can separate."

Gal: "Yes, but what will we do with the mistakes?"

MY TESTAMENT

—by TARAS SHEVCHENKO

WHEN I die, remember, lay me
Lowly in the silent tomb,
Where the prairie stretches free,
Sweet Ukraine, my cherished home.

There, 'mid meadows' grassy sward,
Dnieper's water pouring
May be seen and may be heard,
Mighty in their roaring.

When from Ukraine waters bear
Rolling to the sea so far
Foesman's blood, no longer there
Stay I where my ashes are.

Standing then about my grave,
Make ye haste, your fetters tear!
Sprinkled with the foeman's blood
Then shall rise your freedom fair.

Then shall spring a kinship great,
This a family new and free.
Sometimes in your glorious state,
Gently, kindly, speak of me.

ΔOΔATOK/ SUPPLEMENT

--for issues contained on this reel

ДОВІДНИК
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

NEWS SECTION
Vol. II, No. I — January, 1960

Рік II, Ч. I. — Січень, 1960 | The Redeemer's Voice | 165 Catherine Street, Yorkton, Sask.

ДВІ НОВІ КАТОЛИЦЬКІ ШКОЛИ В ЙОРКТОНІ

ВРОЧИСТЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ І ВІДЧИНЕННЯ КАТОЛИЦЬКИХ ШКІЛ В ЙОРКТОНІ, в неділю, 15-го листопада, 1959. Верхня знимка представляє заряд католицьких шкіл: Зліва направо: п. Л. Перон, ВПреп. о. С. Ів. Шавель, ЧНІ., капелян; п. А. М. Кіндрел, предсідник; п. Й. М. Соцький, секретар-скарбник; п. В. В. О'Реґан, Q.C.; п. В. Козакевич; ВПреп. о. Ю. Ґанин, ЧНІ., капелян; п. М. Катеринич.

Знимка нагорі зправа: п. Л. Берґстром, головний наглядач (суперінтендент) шкіл, розтинає стяжки та офіціяльно отвирає школи.

Понища знимка зліва: ВПреосв. Кир М. О'Ніл, архиепископ Ріджайни виконує чин благословення школи Св. Альфонса. Відтак ВПреосв. Кир А. Роборецький поблагословив школу Преч. Діви Марії.

Знимка вдолі зправа: Панночка Дорін Будик виголосила слово признання від школи Преч. Діви Марії, а панночка Сандра Ягольницька від школи Св. Альфонса. —Направо від дівчат—майор міста Йорктону, п. В. Фичер голосить свою промову.

День 15-го листопада 1959 останеться незабутнім днем для католиків в Йорктоні, бо нарешті дочекалися бачити врочисте благословення та офіціяльне отворення двох нових католицьких (сепаратних) шкіл. Після довгих старань ОО. Редемптористів та шкільної Ради на весні 1959 року почалась будова. Обидві школи коштували поверх $175,000.00. Тепер вони є гарно умебльовані і є гордощами католицьких громадян міста й околиці.

Це перший раз в історії Саскачевану та й Канади, що уряд офіціяльно признав українців католиків нарівні з латино-католиками. Отже в офіціяльних актах провінції наш католицький шкільний дистрикт записаний так: The Ukrainian Catholic and Roman Catholic Separate School District No. 32. За це належиться велике признання нашому дорогому Владиці, ВПреосв. Кир Андреєві Роборецькому, ОО. Редемптористам та предсідникові Шкільної Ради п. А. М. Кіндредові.

До цього часу існувала парафіяльна школа в Інституті Серця Христового та манастирі ОО. Редемптористів, де пересічно учащало около 80 українських католицьких дітей. Через майже сорок років учительками були Преп. Сестри П.Н.Д.М., які щиро та з любов'ю жертвували свої сили на добро наших родичів, а кошта ведення шкіл наші добрі люди платили згори, хотяй їхні шкільні податки йшли на удержання публічних шкіл.

Школи мають по 6 викінчених кімнат. Однак вони так збудовані, що в короткій будучності, якщо буде потреба, добудується ще по 2 кляси до кожної. Школа Св. Альфонса збудована в північно-східній частині, а школа Преч. Діви Марії в західньо-полудневій частині міста.

Около 500 людей прибули пополудні 15-го листопада на офіціяльне отворення. Відтак в школі Преч. Діви Марії відбулася мала академія з цієї нагоди. Виступали діти обидвох шкіл. Були присутні два Владики, Преп. Отці, Преп. Сестри, Преп. Брати Христ. Шкіл, представники різних організацій. Промовляли обидва Владики, представник департаменту Освіти, мейор міста, та предсідник п. Кіндрел.

Вечором відбувся гарний бенкет в просторій залі Св. Герарда. Бенкет приготовили Ліга укр. катол. і Ліга римо-католицьких жінок, засвідчуючи цим співпрацю йорктонських католиків двох обрядів.

В. Козакевич, трост.

Одна з двох нових католицьких шкіл в Йорктоні, що їх збудовано 1959 р. Кляси почалися дня 1-го вересня. Головними контракторами будови були Логан і Блек, йорктонська фірма. Архитектами були: Фукс і Милн з Летбридж, Алта. Ці дві школи, Преч. Діви Марії та Св. Альфонса тепер є найкращі та наймодерніші школи в Йорктоні, й одні з найкращих в цілій провінції.

Знимка взята на бенкеті з нагоди срібного ювілею священства ВПреп. о. Ігумена і Пароха Степана Івана Шавля, ЧНІ. Сидять зліва направо: Впр. о. Григорій Шишкович, ЧНІ.,—Ігумен з Вінніпеґу; Впр. о. декан П. Криворучка з Канори, Саск., і Впр. о. Степан Іван Шавель—Ювілят.

Панство Михаїл й Мелания Кукура

ЙОРКТОН, САСК.

Золотий Ювілей Михаїла й Меланії Кукура

В неділю 1-го листопада вечером — в парафіяльнім домі в Йорктоні було велике свято 50-ліття подружжя Панства Михайла Кукури й Меланії Кукури. П. М. Кукура уродився в Зах. Україні, в селі Суходолі, повіт Гусятин. Пані Меланія, по батьках Гулька, вродилася в Григорові, пов. Бучач.

Обидвоє приїхали з батьками до Канади 1907 р. Два роки пізніше, 1909 р., Пр. о. А. Делярій звінчав їх. Спочатку фармерували коло Прієвил і належали до парохії Григорів. В 1920 переселилися до Гавс, Саск., де 36 літ мали склеп та продавали ріжні части машинерії. В 1956 р. сїхали до Йорктону й тут живуть до нині.

Господь Бог поблагословив їх 5 дітьми: 3 хлопців і 2 дівчині, всі живуть. Найстарший Петро, подружений в Горкетон, Ман. Олекса, також жонатий в Норквей, Саск. Андрей самітний в Вінніпегу. Анна віддана, живе також в Вінніпегу. Наймолодша Ольга віддана за Кондро, живе в Йорктоні. Всі діти виховані та подружені в католицькій Церкві.

До тепер Ювіляти мають 10 внуків, 1 правнука. Ювіляти належать до пионерів. Були все добрими та жертвенними парафіянами. Пані Кукура довгі літа належала до Сестрицтва, а тут в Йорктоні до Л.У.К.Ж., де бере активну участь.

Вечером 1-го листопада по Молебні, відбулося для Ювілятів благословення, зділене Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ., та Пр. о. М. Ференцом, ЧНІ. Присутніх багато. Опісля в параф. домі відбулося гарне приняття. Предсідником був Василь Козакевич. Промовляли, Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ., Михайлина Верхоминка, Панько Рудак, донька Ольга Кондро, син Петро, дружка Меланія Манала і дружба Мих. Кондра. При кінці вручили дарунок телевізію, що купили діти, та заспівали Многая Літа. При цій нагоді зібрано на пресу та радіопрограму $10.35, з чого 5.00 призначено на Голос Спасителя, а 5.35 на радіопередачу.

Жертводавцям дякується, а Ювілятам гратулюється та желається здоровля до нового ювілею.

Присутній С. Ш.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

Арран, Саск.

День 26 жовтня 1959 р. довго залишиться в пам'яті всіх парафіян церкви Св. Івана Хрестителя в Арран, а особливо П-ва Ігнатія і Пелагії Німець, що в той день обходили Золотий Ювілей свойого примірного подружого життя. В сам день ювілею була відправлена благодарственна Св. Божа за отримані ласки і Боже благословення на них і їхню родину. Ювіляти прийняли Св. Причастя. По Св. Божій Парох о. І. Забава уділив Ювілятам ювілейне благословення і передав благословення від Св. Отця з Риму для них і їхніх дітей. Це викликало небувалий настрій серед численно зібраних людей в церкві.

Вечором, в год. 7.30, відбувся ювілейний бенкет-вечеря для всіх запрошених гостей в парафіяльному домі. Коло Ювілятів засіли: дружба Онуфрій Зарицький і дружка Марія Конарська; також старша сестра Ювілятки з Брендону, Ман. Відтак діти, родина і господар свята п. Антін Загарійчук, приятель і співпрацівник Ювілята від 1915 року. Під час вечері промовляв Парох о. І. Забава, який підніс заслуги і жертвенну працю Ювілятів для добра церкви і народу, бо п. Ігнатій Німець був 35 років урядником в Церковнім Комітеті, а його подруга п. Пелагія 17 років Сестрицею при церкві. При кінці прочитав церковне Папське Благословення і вручив його Ювілятам на пам'ятку.

Відтак були прочитані гратуляційні письма від Преосв. Владики Кир Андрея, від премієра Діфенбейкера, від п. Криворучки і телеграми від о. Н. Сірого, П-ва Слободян'а, П-ва Фриєтів з Вінніпегу, П-ва Гошовських з Кемлупс, Б.С., і П-ва Воронюків з Брендону, Ман.

Промовляли на бенкеті господар бенкету п. Антін Загарійчук, який жартами і дотепами веселив всіх присутніх, посол до парляменту в Реджайні п. Росс-Беррі, п. Марія Конарська, дружка і сестра Ювілятки з Брендон, Ман.; сваха Ювілятів п. Гнідь з Норквей; п. Михайло Кінащук від церковного комітету в Арран; п. М. Григоришин від ЛУКЖ в Аран. Син Ювілятів п. Стенлей Німець, що є церковним касієром і секретарем в парафії склав подяку і желання для Ювілятів в імені їх чотирьох дітей і вручив їм гарний телевізор від дітей. Дальше ще зложив свої желання п. Н. Чорнобай і дружба п. Онуфрій Зарицький, знайомий з Ювилятами ще від 1904 року.

Вкінці обидвоє Ювіляти гарно подякували всій родині і гостям за таку гарну участь і таке миле торжество з нагоди їхнього золотого ювілею.

Щоби лишилася тревала пам'ятка з ювілею, п. М. Кінащук взяв знимку з Ювілятів, а п. Загарійчук попросив зложити дар на свою пресу.

Життєвий шлях Ювілятів був тяжкий. Ігнатій Німець ур. 31 грудня 1884 в селі Залузинці, п. Залішики. До Канади приїхав 1895 р. 11-літним хлопчиною, з родичами до Велей Ривер, в Манітобі, і там ходив до школи і помагав родичам в господарстві. 1908 перейшов з родичами до Арран, але пішов до роботи. Робив на СПР дорозі в Равіставі. Там запізнався зо своєю подругою, Пелагією Воронюк і там оженився 26 жовтня 1909 в римо-катол. костелі. Там жили до 1914. В 1914 перейшли на фарму до Аррану, де живуть постійно 45 літ.

Подруга Ювілята ур. в Старім Селі, п. Любачів 1889. До Канади приїхала 1906 до свойого брата до Брендон. Там робила в готелі. Виховали 4 дітей, три сини: Алберт інженер і співвласник травки в Б.С., Володимир учитель гайскулу, Норквей; Стенлей рільник в місцевім муніціпалі і представником Пулу, також і церковним касієром, а донька Емілія замужна Дружка живе на фармі коло Свен Плейн з мужем Михайлом і двома дітьми. Всі діти є свідомі українці і активні члени укр. катол. церкви, бо дістали гарне і добре виховання від родичів. Ціла родина Ювілятів може бути дійсно гарним взором до наслідування для всіх наших українських родин і в день їх ювілею всі їх приятелі і знайомі желали їм, щоб Господь дав їм дожити ще діамантового ювілею і молились щоб Господь благословив їх надалі і кріпив на многі і благі літа.

Ювіляти зложили $20.00 на сплату довгу для Інституту Шептицького, а на катол. пресу зібрано $14.00. Ювіляти зложили від себе $7.00 і то розділено по рівній части на Укр. Вісті, Голос Спасителя, і Поступ. Всім жертводавцям щира подяка, а нашим Ювілятам многая літа!

Приятель.

УВАГА!

На складі остає ще деяка кількість книжки Юрія Клена **"ПОПІЛ ІМПЕРІЙ"** яку УВАН визнала найвизначнішою публікацією 1958 року.

Продаж цієї книжки допоможе здійснити повне видання творів Ю. КЛЕНА —7 томів, які вже підготовані до друку.

Ціна книжки $3.65. За кольпортажу 30% ціни. Замовлення слати на адресу:

Klen Foundation,
179 Bathurst St., Toronto 2-B, Ont.

ЯРОСЛАВ, САСК.

Смерть піонерки

Дня 27 листопада 1959 р. померла в Йорктонськім шпиталі бл. п. Анна Попович, дочка Івана і Анни Дідух, проживши понад 88 років.

Бл. п. Анна Благута

Покійна народилась 17 жовтня 1871 р. в селі Вітдин, пов. Ярослав. В 1895 р. Анна вийшла заміж за Андрія Голоюха, з яким прожила до 1911 р. В 1898 р. вони приїхали до Канади й поселились в Ярославі, йорктонської округи. Тут зазнали всіх благ піонерського життя наших перших поселенців. В 1903 вони причинились своєю жертвою і працею до будови церкви Різдва Преч. Діви Марії в Ярославі, що є першою українською католицькою церквою йорктонської округи. Бог обдарив їх двома доньками: Марією і Анною і шістьома синами, з яких трьох померло в дитячому віці, а Григорій і Олександер дотепер є безженними, 14 внуками та 23 праправнуками. Покійна любила своїх дітей і дала їм добре християнське виховання. В 1925 р. Анна Попович-Голоюх вийшла знову заміж за Адама Благуту, який помер 1934 р.

Покійна була одною з перших членів-основоположників церкви Різдва Преч. Діви Марії в Ярославі, в якій часто брала участь у Богослуженнях і приступала до св. тайн. Любила працювати й услугувати ближнім. Коли вдруге повдовіла, через довгі роки проживала в Виловбрук, Саск., в хаті своєї доньки Марії Пахолко, де зазнала багато любови й посвяти. Останні дні свого життя перебула в йорктонськім шпиталі, де й померла на руках своєї жертвенної доньки Марії.

Дня 30. XI. і 1. XII. 1959 р. отці Степан Олійник, ЧНІ., і Роман Хомяк, ЧНІ. відслужили похоронні відправи в Йорктоні та Ярославі при поважному числі народу. Принагідне слово сказав о. Роман Хомяк.

По похороні запрошено всіх учасників на обід до церковної залі в Виловбрук, де родина, при помочі місцевого жіноцтва приготовила обід. Після того о. Р. Хомяк подякував дітям і родині за гарний похорон, що його вони справили і заохотив присутніх до збірки на радіопередачу в Йорктоні та пресовий фонд "Голосу Спасителя", що принесла $22.50.

Усім ласкавим жертводавцям щира подяка, а душі Покійної царство небесне!

Учасник.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

у вихованні майбутніх священиків

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ

Поштові Значки

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість. За поміччю різних приятелів у Канаді, в ЗДА., і в Европі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю, просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

ВИЛОВБРУК, САСК.

Посмертна згадка
Бл. п. Марії Пахолко

На свято Вхід у храм Преч. Діви Марії, 4 грудня 1959 р., наглою смертю померла в своїм домі бл. п. Марія Пахолко, дочка Андрія Голоюха і Анни Попович, проживши 58 років.

Покійна народилась 1902 р. в Ярославі йорктонської округи і 9 серпня 1917 р. вийшла заміж за Кирила Пахолка. Бог обдарив їх сімома дітьми, з яких Маруся померла в дитячому віці, а Кирило дотепер ще є безженним, і 18 внуками. Марія Пахолко дуже любила своїх дітей і дала їм добре виховання.

Покійна була одною з перших членів-основоположників церкви Покрови Божої Матері в Виловбрук, і причинилась разом із своїм мужем Кирилом до її будови й прикраси. Любила працювати й услугувати ближним, брати участь у Богослуженнях і приступати до св. тайн. Через довгі роки дбала про свою стареньку матір Анну, що проживала в її хаті та виявила їй дуже багато посвяти. Через останні дні Покійна постійно перебувала при своїй матері в йорктонськім шпиталі, і мабуть з перетомлення і великої туги за найдорожчою матір'ю, сама померла наглою смертю тиждень по її смерті.

Пан Кирило і бл. п. Марія Пахолко

Дня 7 і 8 грудня отці Михайло Ференц, ЧНІ., і Роман Хомяк, ЧНІ., відслужили похоронні відправи в Йорктоні та Ярославі при великому здвизі народу. Принагідне слово сказав о. Р. Хомяк.

По похороні запрошено учасників на обід до церковної залі в Виловбрук, де родина, при помочі місцевих пань, приготовила обід. Після того о. Р. Хомяк подякував мужеві та дітям за гарний похорон, що його вони справили й заохотив присутніх до збірки на радіопередачу в Йорктоні та пресовий фонд "Голосу Спасителя", що принесла $38.80.

Усім ласкавим жертводавцям щира подяка, а бл. п. Марії вічная пам'ять!

Присутній.

КАЛЕНДАР "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

Наш отець Парох оголосив, що вже вийшов календар "Голосу Спасителя" на 1960 рік і сказав, що цей календар повинен бути в кожній українській хаті. Я хотіла купити, але де ж мені взяти одного доляра? Але на другу неділю таки купила його!

Кажу собі: "Нехай уже п'ю каву без цукру, але Календар таки куплю! Без цукру не помру!" І купила і зачала читати. Ах Боже, який він гарний! Я дуже люблю читати, особливо вечорами. Читаю і читаю і по кілька разів перечитую ті прегарні статті, що є в Календарі. Зачну читати і не годна покинути статті, поки не закінчу!

Всі українці повинні набути собі цей прегарний Календар! Вони напевно багато скористають, як це зроблять!

М. П.

ЙОРКТОНСЬКИЙ КАРНАВАЛ

КОРОЛЕВА І ПРИНЦЕСИ КАРНАВАЛУ:—Зліва направо: Пані М. Домша, 4-та принцеса; Пані Я. Годубак, 2-га принцеса; Пані Я. Рублец, королева; Пані С. Яремович, 1-ша принцеса; Пані М. Демчук, 3-тя принцеса.

4-го листопада 1959 Ліга Українських Католицьких Жінок з гарним успіхом улаштували карнавал і танець. Прихід був $1,726.00. Пан Василь Козакевич був майстром церемоній. Майор міста Йорктону, Фичнер, виконав церемонію укоронування і погратулював паням і парафії.

Відтак Пані Я. Верхоміньа вручила королеві букет рож і подякувала королеві та принцесам за їхні зусилля. У свою чергу королева і принцеси подякували всім за їхню співпрацю.

Виклічи виграшки були такі:

1. Боббі Яремович, Йорктон;
2. Пан С. Яремович, Йорктон;
3. Тереса Більська, Рама, Саск.;
4. Бернис Деницук, Врокстон, Саск.;
5. Джерей Гвілим, Йорктон;
6. Полина Гофман, Ебенізер;
7. Карло Урбановський, Бруксбі;
8. Пан Шкільник, Брендон, Ман.;
9. І. Джонс, Йорктон.

ВИНЯРД, САСК.

Посмертна згадка

В четвер пополудні 26-го листопада 1959 р. немов лискавкою рознеслась сумна вістка про смерть бл. п. Дмитра Павлюка. Покійний, вертаючи з праці до дому і не думаючи, що таки в авті стріне його смерть і серцева недуга прискорить кінець його життя, маючи 48 років життя.

Бл. п. Дмитро Павлюк походив з села Княже, повіт Снятин. До Канади приїхав молодим юнаком в 1922 р. разом зо своєю матірю і замешкав біля Едмонтону. Там провів свої молодечі роки. В 1944 році прийняв Тайну подружжя з Евгенією Башуцькою в Голар, Саск. Впр. о. Іван Бала, ЧНІ., благословив їхне подружжя.

Покійний був добрим парафіянином, дуже тихої вдачі і любив працювати.

Дня 29-го листопада о. М. Кучмяк, ЧНІ, відправив Парастас в похороннім домі. На другий день відбувся величавий похорон в церкві Пресв. Серця Христового в Винярд.

Покійний полишив в смутку свою дружину Евгенію, сина—Івана, і дві донечки: Корнелію і Іринку, всі троє дітей ходять до школи; стареньку матір, трьох братів і одну сестру. Тлінні останки покійного сповили на католицькім цвинтарі в Винярд.

Опісля відбувся поминальний обід в парафіяльній Залі. Пан Григорій Шуляр, шваґер покійного, зайнявся збіркою, яка принесла $26.00, що їх призначено на пресовий фонд Голосу Спасителя і українську радіопрограму в Йорктоні.

Хай земля тобі, дорогий батьку і мужу, буде легкою.

Присутна.

ВИШАРТ, САСК.

Посмертна згадка

Бл. п. Анна Шевчук

По довгім стражданню і тяжкій хворобі упокоїлася в Бозі 5-го грудня 1959 р. на 86-ім році життя бл. п. Анна Шевчук. Покійна приїхала до Канади 1909 р. з трьома дітьми до свого чоловіка Василя, що вже був замешкав на фармі в Вишарт, Саск. Покійна походила з села Кудринці, пов. Борщів. В тім часі будували першу церкву в Вишарт і обидвоє брали активну участь та якийсь час там перебували священики. Покійна була першою сестрицею при церкві Св. Арх. Михаїла. 1919 р. померла її найстарша донька Марія. 1925 року трагічно помер її чоловік Василь, полишаючи п'ятеро дітей. По короткім часі померла її друга дочка і полишила мужа і дев'ятеро діточок. Покійна Анна зайнялась і заопікувалась своїми внуками і помагала зятеві Никифорові. Останніх 15 літ покійна Анна проживала біля своєї доньки Василини Костюк. Останніх 6 місяців покійна лежала в шпиталі в Винярд, Саск.

Полишила в глибокім смутку три доньки: Василину, Магдалину і Петрину, і двох синів: Івана та Павла. Всі подружені крім Павла. Полишила 26 внуків і 18 правнуків.

Похорон відбувся 9-го грудня, 1959 в церкві Св. Арх. Михаїла. Похоронні богослуження відслужив Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ, з Йорктону. Велике число людей взяло участь у похоронних відправах. Після прощальних слів, при послідім цілуванні вірні зложили гарний дар на Служби Божі, за що діти щиро дякують усім. Після похорону відбулася в парафіяльній залі поминальна перекуска. О. М. Кучмяк щераз сказав кілька слів. Дуже гарно промовляв п. Іван Білінський і заохотив присутніх до збірки. Збіркою зайнявся п. Павло Бздель, всього зібрано $20.30. Розділено на пресовий фонд Голосу Спасителя і радіопередачу в Йорктоні.

Щиро дякуємо всім жертводавцям, а покійній Анні вічная пам'ять!

Діти щиро дякують о. М. Кучмякові за похоронні відправи, дякам п. Михайлові Петрицинові і п. Іванові Білінському за спів під час похорону, а також усім тим, що взяли участь у похороні нашої Дорогої Матері.

Присутний І. Б.

КРАСНЕ, САСК.

Посмертна згадка

В понеділок 23-го листопада, 1959 р. заснула в Бозі в Винярдському шпиталі по довшій і тяжкій недузі, бл. п. Марія Рутко в 61 році життя.

Покійна уродилася 8-го мая 1898 року, в селі Германівка, повіт Борщів. До Канади приїхала молодою дівчиною зо своїми родичами і поселилися в Красне, Саск. В 1919 р. вийшла заміж за Стефана Рутко. Молода пара далі мешкала в Красне, і зачали обидвоє тяжко працювати, щоб доробитися і мати все своє. Чоловік покійної помер 1949 р. Покійна через три роки лежала в ліжку, то направду мала терпеливість праведного Йова. Ніколи не нарікала на свою долю. Будучи в шпиталі, дуже часто приймала Ісуса до свого серця і там знаходила силу та поміч. Полишила в смутку чотирьох синів і одну доньку. При найстаршому сині Володимирі покійна проживала свого життя.

Бл. п. Марія Рутко

26-го листопада, м.р. похоронні богослужби відслужив о. М. Кучмяк, ЧНІ, в церкві Св. Івана Богослова в Красне. На похорон прибула родина, багато знайомих парафіян і приятелів.

По похороні запрошено всіх до парафіяльної залі на спільну перекуску. Під час неї присутні зложили $19.00 на пресовий фонд Голосу Спасителя і радіопрограму в Йорктоні. Збіркою зайнявся п. Іван Качур. Жертводавцям і збірщикові щире спасибі, а бл. п. Марії "Вічная Пам'ять!"

Присутна.

Церковний хор ім. "М. Лисенка" з Ноттінгаму — Англія.

ПРОПАМ'ЯТНА ПОДІЯ

У неділю 22-го листопада ц.р. наша парафія в Лондоні за ініціятивою Українського Християнського Руху віддала пошану двом визначним діячам, що зробили дуже багато добра для Церкви та народу. Ними були Св. Священомуч. Йосафат і Слуга Божий, Митрополит Андрей Шептицький.

У неділю рано о год. 9.30 Всесвітліший о. Генеральний Вікарій Павло Малюга, ЧНІ., відправив Всенічне. В год. 10.30 почалась Літургія, яку відправив також Всесвітліший Генеральний Вікарій і по Євангелії виголосив празничну проповідь. Літургію гарно співав церковний хор ім. "М. Лисенка" з Ноттінгаму під проводом дириґента, п. Остапа Пицка. По Літургії хор відспівав Панахиду за душу Слуги Божого, Митрополита Андрея. Потім всі учасники, яких було около 200 осіб, приступили до мирування.

У год. 1.30 попол. відбувся бенкет для хористів, в якому взяли участь визначні гості, між іншим п. Маестро Василь Авраменко, що недавно прибув до Лондону з Канади; п. Інж. Т. Кудлик, Секретар Союзу Українців у Великобританії і п. Інж. Р. Руденський, Голова Крайового Об'єднання Українського Християнського Руху.

У год. 4-ій попол. почалась Академія в Катедральній Залі Вестмінстеру. Програма Академії складалася з двох частин. У першій частині Вступне Слово виголосив Всесвітліший о. Генеральний Вікарій. Потім слідувала молитва Отче Наш, муз. Д. Бортнянського.

У деклямації "Поклін Єрейській Могилі", що її продеклямував п. І. Стасік, була неначе дальшою молитвою вже до Слуги Божого Андрея. Наступна точка програми була пісня "Владико Отче", якої композитор нам не відомий. У першій частині програми хор найкраще виконав церковну пісню "Там де в небі Божа Мати"—гармонія дириґента п. О. Пицка. Після цієї пісні слідувала доповідь п. Інж. Р. Руденського, Голови КО УХР на тему "Митрополит Андрей Шептицький і Український Нарід." У свойому докладі шановний Прелеґент з'ясував особу й дух Митрополита Андрея Шептицького та його заслуги для добра нашої Церкви і народу за 45 років свого правління. Поезія, що її продеклямувала пані Надія Юревич—"Тіням Архипастиря", влучно відповідала образові, що його змалюван був попередньо шановний прелеґент. Колядою "Не Плач Рахиле" муз. Р. Купчинського закінчено першу частину Академії. Слідувала відтак коротка перерва.

Друга частина Академії почалася колядою "Дитина Марії" в англійській мові. Слідувала відтак доповідь п. мґр-а П. Цимбалістого про Митрополита Андрея, сучасного подвижника церковного з'єднання. Частина тієї доповіді появилась опісля в англійському католицькому часописі "Католик Геральд", що стало інформує чужинецьких читачів про українські, церковні справи в Англії.

У цій частині програми хор найкраще виконав літургійний гимн "Іже Херувими"—Д. Бортнянського. Наступна точка була деклямація "Великому Митрополитові", що її продеклямував п. М. Лацців. Відтак хор відспівав популярну пісню "Почаївська Божа Мати"—муз. М. Леонтовича.

Під кінець Всесвітліший о. Генеральний Вікарій виголосив кінцеве слово, в якому зложив щиру подяку насамперед хорові ім. "М. Лисенка" з Ноттінгаму і дириґентові п. О. Пицкові, шановним Прелеґентам і тим, що виступали на сцені з деклямаціями, як рівнож всім присутнім, що взяли участь в Академії. Академію закінчено церковно-народною пісенею "Боже Великий, Творче Всесильний."

Учасник.

МИЛА НЕСПОДІВАНКА
(Шіго-Фарми)

Вдячні діти, родина, приятелі і парафіяни справили милу несподіванку панству Теодорові і Яадосі Козакевичам. Це сталося 2 серпня 1959. Саме тоді минала 45-літня річниця, як вони побралися в церкві в Бекенгем. Впр. о. Декамп, ЧНІ., поблагословив їх подружжя 1914 р.

Ювіляти приїхали до Канади в 1913. Бог послав їм семеро дітей. Дочка Анна є Сестрою Служебницею, а Наталка учителює. Інші діти поженилися чи повіддавалися. Всі добре знають читати по-українськи, бо батьки добре навчили їх. Тереса живе в Паркервю.

Впр. о. С. Іван Шавель, ЧНІ., ігумен і парох, відправив Сл. Б., на якій Ювіляти приступили до Св. Тайн. По Сл. Б. отримали благословення.

Всі гості з церкви перейшли до дому Ювілятів, де був гарний торт. Були дружби і дружки: Іван Вовк і Іван Гресько, Марія Лозінська і Анастазія Шпільчак. Василь Козакевич з Йорктону був господарем вечірка. Говорив брат Ювілята Григорій Козакевич, дякуючи за те, що старався дати йому освіту в молодечих літах. Потім виступив Мих. Козакевич з Айтуни. Дочка Наталка теж подякувала Батькам за гарне виховання.

Відчитано привіти від Впр. оо. Шишковича, Гарванка, Слоти і Шевчука. Було багато гостей. При кінці промовив сам Ювілят, дякуючи гостям за прибуття.

Дарунок для Ювілятів: стіл, крісла, попільничка і інші подарунки.

Брат Ювілята, Григорій, є дяком при церкві Шіго-фарми.

Тиндиринди

ГОЛАР, САСК.
Золотий Ювілей подружжя панства Пастернаків

Дня 21-го листопада 1909 р., в день Св. Архистратига Михаїла, в Овкбурн, Ман., повінчалися Демян і Йосифа Пастернак. Цього року саме припадає золотий ювілей подружого життя добрих, побожних і жертвенних панства Пастернаків, відомих господарів з Голар, Саск.

В неділю 22 листопада 1959 р. з'їхалася численна родина панства Пастернаків. В церкві Св. великомученика Димитрія в Голар о. Роман Хомяк, ЧНІ. відправив парафіяльну Службу Божу та сказав принагідну проповідь. По відправі відбувся в хаті п-ва Пастернаків ювілейний обід. Присутні відспівали ювілятам многоліття, а родина подарувала їм гарні дарунки.

Учасник.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Ліста жертв на пресовий фонд Голосу Спасителя одержані під час місяця грудня, 1959. Щиро дякуємо за надіслані жертви.

По **50ц.:** Кость Дзоган, Судбурі; Семен Панчишин, Керрот Ривер; Пані А. Кудлик, Колюмбас; Пані П. Чуй, Бруксбі; Василь Стопанський, Момарт.

По **75ц.:** Юліян Ярема, Голден.

По **1.00:** Пані М. Г. Дереворіз, Кемсек; Пані Ірина Кіс, Боском; Ігнатій Хома, Ріджайна; Василь Герело, Іст Селкирк; Пані Марія Терефенко, Шамокин; Мих. Дем'янів, Віссетт; Г. Горбач, Йорктон.

По **1.10:** Іван Панагапко, Йорктон.

По **1.50:** Пані Г. Процька, Едмонтон; Пані І. Лаба, Ст. Кетеринс; А. Ковач, Торонто; Катерина Брезден, Вилтон; Пані Пирл Козар, Фовм Лейк; В. Іваніча, Саскатун; Іван Бабій, Детройт; Анастазія Базик, Вінніпег.

По **2.00:** Ів. Маланчук, Портедж ля Прері; Пані Гр. Рубас, Ансонія; Пані Анна Балсевич, Ванкувер; Пані В. Голінка, Вінніпег; Осип Москалевич, Чікаго; Йос. Приймак, Балтимор; Анастазія Вавришин, Торонто; Софія Брезисцька, Ню Гейвин; Пані В. Бойко, Норвак.

По **2.50:** Пані Марія, Мохульська, Принс Алберт; Ник. Якимишин, Рочестер; С. Поточняк, Бінгемптон.

По **4.00:** Марія Пребига, Клівленд.

По **5.00:** Єлисавета Сачко, Лорейн; Вас. Шанайда, Ровзвил.

З Ювілеїв—

П-тво Тео. Козакевич, Паркервю	5.00
П-тво Кукура, Йоркбтон	2.00

Ім'янини—

П-тво Андрій Войтас, Вестбенд	5.00

З вечірка—

П-тво Андрій Гадевич, Вестбенд	4.00

З похоронів—

Бл. п. Марія Рутко, Красне	10.00
Бл. п. Дмитро Павлюк, Винярд	16.00
Бл. п. А. Благут, Ярослав парафія	11.25
Бл. п. Анна Шевчук, Вишарт	13.30
Бл. п. М. Пахолко, Яросл. параф.	19.40
Бл. п. Магд. Качур, Красне	20.00

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІРОК
(Модельфарм, Саск.)

Парафіяни влаштували прощальний вечірок панству Андрея Гадевича, одного з найстарших парафіян церкви Св. Покрови в Модельфарм, Саск. Пан і Пані (Андрій і Анна) Гадевич перебралися до Фовмлейку, де купили собі хату.

Андрій Гадевич приїхав з батьками з краю до Модельфарм у 1907 р. Від самого початку був активним у церкві. В 1919 р. оженився з Анною Попик у церкві в Модельфарм. Бог поблагословив їхнє подружжя 5 синами і чотирма дочками, яких виховали в любові до Бога та послусі власним батькам.

Пан Гадевич був містопредсідником церковного комітету, старшим братом і в часі будови нової церкви задармо привозив з Фовмлейку священика.

Святочний вечірок почався молебнем у церкві. Була суплікація і проповідь. Потім усі перейшли до церк. залі, де пан Климащко і Пані Гопко вручили панству Гадевичам дарунки: крісло-гойданку для Андрія і електричний чайник для Анни.

Панство Гадевич були дуже зворушені виявом цієї пошани і оцінки їх трудів для парафії. Промовці підкреслили жертвенність і готовість помагати церкві і громаді. Він ніколи не відмовлявся від праці і грошевих датків на добрі цілі.

Слідувала перекуска. Гості аж до півночі залишилися в залі, розмовляючи з собою. На вечірку були діти Гадевичів, що є добрими парафіянами. Навіть один із них коротко промовляв на вечірку.

Многоліттєвим закінчено вечірок. Організатори вечірка вручили 4 дол., щоб помістити допись у Гол. Спасителі.

ВЕЧІРОК СВ. АНДРІЯ

Численні приятелі і родина зійшлися на 13 грудня до хати пана Андрія Войтаса в Модельфарм, щоб відсвяткувати його імянини. Андрій ур. в 1901 р. До Канади прибув з батьками 1904 р. Його родина і родина Середів були першими нашими поселенцями на Модельфарм.

В 1929 р. Андрій став диригентом церк. хору в церкві Б. М. в Модельфарм. В його домі покійні батьки довгі літа приймали священиків, що обслуговували церкву.

З вдячности за його працю та любов до ближнього, бо Андрій всім помагає, коли хтось попрохає в нього помочі, гості і родина вручили йому як дарунок трилямповий свічник. Відспівано теж Многоліття.

З нагоди вечірка гості зложили 5 дол. на Голос Спас. і 5 дол. на радіопередачу в Йорктоні.

На Многая Літа, Андрію!

MEET THE

Missionary Sisters of Christian Charity

Modern Methods for Modern Missionaries!

Stories for Catechism Classes are tape-recorded.

ARE YOU LOOKING FOR HAPPINESS???

You can find it by serving CHRIST and your neighbour as a Missionary Sister.

CHRIST invites you to help others to know, love and serve HIM.

CHRIST needs brave, generous souls like YOU to accept His invitation. According to HIS plans there is work that no one but YOU can do for HIM.

CHRIST IS YOUR KING!

Will you be like Mary, His Handmaid?
Will you dedicate your life to Christ as a
MISSIONARY SISTER OF CHRISTIAN CHARITY?

Accept His Inivitation! Don't keep HIM waiting!
Write today for information to:

Reverend Mother Provincial,

Missionary Sisters of Christian Charity

Box 909, GRIMSBY, Ont.

ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ

THE REDEEMER'S VOICE
165 Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

Ім'я _____

Адреса _____

_____

Залучаю:
- ☐ 2.50—один рік
- ☐ 4.50—два роки
- ☐ 6.00—три роки

THE REDEEMER'S VOICE
165 Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ДЛЯ ЗМІНИ АДРЕСИ

CHANGE OF ADDRESS

Ім'я _____

Стара Адреса _____

_____

Нова Адреса _____

_____

Присвята Ювілятові

Коли б зорею став, що прикрашує небозвід,
Стрілою полинув би в Марії Діви слід,
В короні Пресвятої я вічно сіяв би,
Мою любов і волю Марії я віддав би.

Щоб я біленькою лелійкою зацвив,
І в честь Пресвятої Діви, у віночок ся увив
І запахом раннім для Неї віддихав,
Свою красу і запах Марії я б віддав.

Цих пару стрічок присвячую мойому Дорогому Ювілятові, ВПР. Отцеві ігуменові Степанові Ів. Шавлеві, ЧНІ., в Йорктон, Саск.

В день Вашого 25-літнього срібного ювілею священства, як рівнож праці для Божої слави, і для людей на спасення їх душ.

Дай Боже ще многих літ прожити і ще золотого ювілею дочекати.

Іван Білінський
Панічай, Саск.